

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

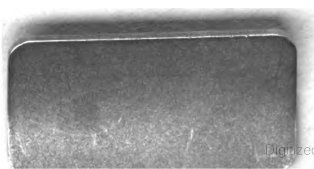
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

DELECTUS
EPIGRAMMATUM
GRAECORUM

QUEM

**NOVO ORDINE CONCINNAVIT ET COMMENTARIIS IN USUM
SCHOLARUM INSTRUXIT**

FRIDERICUS JACOBS.

GOTHAE ET ERFORDIAE
SUMTIBUS GUIL. HENNINGIS.
MDCCCXXVL

2011

THE ASSOCIATED PRESS

INTRODUCTION

Veteres Graeci, religiosissimi mortalium, quum omnia tam secunda quam adversa ad Deos referrent, bellis feliciter gestis, hostibusque devictis, non solum partem praedae atque manubias Diis, quorum se praesidio victoriam reportasse existimabant, seponere, verum etiam arma hostibus detracta in templis atque delubris eorum dedicare solebant*). Ad hoc antiquissimum, ut videtur, donariorum genus proxime accedebat aliud, huic cognatum, quum victores praemia in publicis certaminibus, quae et ipsa sub Deorum tutela erant, proposita, tripodas, lebetas et id genus alia, Diis consecrarent, simul ut grati animi significationem darent, simul ut memoriam victoriae apud homines conservarent. Cum quibus duobus generibus jungendum est tertium, instrumentorum consecratio, quibus quis in arte aut opificio usus fuerat, armorum imprimis,

*) Aeschyl. Agam. 560 ss. VII. c. Theb. 260 ss.

quibus saepe salutem suam debuerat, aliorumque, quae, quum aut annis et aetate confectus ab opere faciendo cessaret; aut ad aliud vitae genus transiret, laudabili pietate in templorum vestibulis consenescere quam fortunae casibus obijci malebat. His donariis, postquam litterae in usu esse coeperunt, inscriptiones sunt additae, brevissimae illae primum et in nominibus se continentes, interdum etiam, si res ita ferret, rhythmicè incedentes, heroico potissimum numero, ad quem postea pentameter accessit, primum apud Iones, tum etiam apud alios. Ad priscae illius consuetudinis simplicitatem compositum epigramma, quod, ab impostoribus procul dubio Amphitryonis, quem vocabant, tripodi Cadmeis litteris insculptum, Thebis in templo Apollinis Ismenii Herodotus viderat*); et illud, quod Virgilius ad eandem rationem finxit ab Aenea in Leucate clipeo Abantis inscriptum**): Aere cavo clipeum, magnè gestamen Abantis, Postibus adversis figo, et rem carmine signo: AEneas HAEC DE DANAIS VICTORIBUS ARMA. quod epigramma vel propterea est memorabile, quod in priscae simplicitatis imitatione insigne tamen acumen habet. Postquam enim in his inscriptionibus verba metri legibus coepta sunt adstringi, fieri non potuit, quin etiam orationis quidam ornatus accederet, cujus natura et ratio ita ferebat, ut nudae rei expositioni vividior sententiae vis accederet. Quod magis etiam

*) V. 59. Ἀμφιτρίων μ' ἀνέσθηεν ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοῶων.

**) Aen. III. 286.

tum fieri debuit, quum elegiaca disticha huic rei essent adhibita. Quum enim hoc versuum genus strophen quodammodo efficiat, sponte exspectatur, ut docta quadam sententiae conformatione totum illud, quod aures in heroici versus cum pentametro copulatione cum voluptate sentiunt, etiam animo et mente percipiatur. Quare mature factum est, ut elegiaci poetae et singula disticha et periodos ex distichis compositas saepenumero luculenta quadam sententia, aut verbo concluderent, quod legentis animum pungeret et teneret. Quo brevius autem est carmen, eo magis requiritur ingeniosa sententiae conversio, aut praeceptum ad vitam utile, aut gravis quaedam et fecunda *ῥωμή*, aut omnino aliquid, quod quasi aculeum in animo relinquat. Sic itaque epigrammata, primum donariis, tum mementis sepulcralibus, tabulis votivis, statuis, signis aliisque rebus adhibita, cum externa carminis forma naturam quoque carminis induebant. Neque tamen hoc ita velim accipi, quasi id, quod in hoc genere poeticum est, totum ab externa ejus forma derivandum existimem. Nam in rebus quoque illis, quae epigrammatis concinnandis opportunitatem dabant, quantum inerat ad pietatis, admirationis, grati animi sensum excitandum, quo quum incalescit pectus, sponte poeseos vis et lumen enascitur! quam crebro vota cum gratiarum actione, preces cum laetitiae significatione jungendae erant! quam acriter saepe rerum ipsarum, quibus addebatur inscriptio, ut statuae, tabulae pictae aliisque similis operis praestantia ad laudem operis

auctorisque ejus excitare debebat! In monumentis autem sepulcralibus quot et quanta fuerint ad commoti pectoris sensus expromendos invitamenta, quid attinet dicere? Quae omnia sunt ejusmodi, ut sponte appareat, quomodo factum sit, ut ἐπιγραφή, quod a nuda nominum commemoratione coeperat, satis mature angusta, quibus continebatur, claustra perrumpere gestiret, et, quantumvis exiguis finibus circumscriptum, ad poematis tamen laudem et virtutem adspiraret.

Diu tamen in hoc genere priscus ille color, prisea simplicitas obtinuit, ita ut ei poetici coloris lumina nonnisi summa cum temperantia adhiberentur. Idque non unam ob causam. Loci enim, cui destinata fuerunt epigrammata, ratio, basis statuæ angustior, cippi area non admodum spatiosa, margo donarii, effusam orationem intra angustos fines cohibebat; quumque ipsa rei ratio postularet, ut, qua de causa epigramma esset additum, sine mora intelligeretur, cum hoc ipsum, tum pia etiam donarii aut monimenti epigrammate ornandi destinatio, et brevitatem commendabat, et ambitiosum ornatum, ut a re alienum, praecidebat. Verum ex antiquissimo hoc epigrammatum genere, quod totum a rebus, quae ei originem causamque praeberant, pendeat, aliquanto post aliud est exortum genus, materia illud a priore non diversum, forma haud paulo liberius. Coeperunt enim nonnulli ad priscarum illarum inscriptionum similitudinem epigrammata scribere, non hoc consilio, ut ea ἀναθήματα, aut monumentis, aut artis operibus accommodarent, sed ut

in tali argumento, quod ipsorum animos ad se adverterisset, suaviter et ingeniose laderent. In ejusmodi lusibus sicuti princeps et genuina epigrammatis forma servari debuit, sic a prisco et simplici orationis genere necessario recedendum fuit. Ridiculum enim fuisset, si quis, ut Marcus ille apud Lucilium nostrum *), qui in honorem filii, quem nunquam habuerat, cenotaphium extruxit, ut jejunum ei versum allineret, ita in ficto ludens argumento aut verum argumentum tamquam ludendo tractans, nulla necessitate urgente, ab ornamentis, quibus poema commendatur, tamquam a re vetita et interdicta, ultro abstinuisset. In talibus igitur epigrammatis quum uberior rei expositio, narratio explicatio, oratio floridior locum haberet, ortum est illud genus, quod quum *ἀνὰ θυμὸν* videri vellet, *ῥητὴν ἐκείνου* fuit. Huic generi, cui jam Simonides videtur praelusisse, plurimi navarunt operam. Et quum post Alexandri Magni imperium, rebus per totam Graeciam vehementer immutatis, poesis quoque novam quodammodo speciem novumque cultum sumsisset, in quo simplicitatis quaedam affectatio cum operosa eruditione conjuncta erat, ita ut multi curiose mallent loqui quam bene, epigrammata coeperunt scribi, quae nulla re magis quam arte et doctrina conspici ~~et~~ commendari vellent. Inter haec principem locum tenet illud genus, quod rerum, a poetica tractatione quodammodo abhorrentium eique renitentium, instrumentorum ~~potissimum~~ omnis generis curiosa enumera-

*) Vid. in hoc selecta cap. VI. ep. 73.

tione continetur, et, licet verae poeseos aut parum aut nihil habeat, artificiosa tamen tenuissimarum rerum descriptione, sermonisque ad illas res ornandas commendandasque egregie conformati dilectu placere potest.

Jam vero huic poeseos generi parodias mature adhaesisse, et fere simul cum eo natas esse, nemo mirabitur, qui Graecorum ingenium noverit, quorum, ut verissime observavit Welckerus noster *), universa vita sermonesque omnes atque omnia convivia parodiarum lusibus abundabant. Hinc exortum est genus epigrammatum *σκαρτικόν*, quod seriore aevo, quamquam etiam antiquitus, sed seriore imprimis aevo, i. e. post aeram christianam, ita frequentatum atque exornatum est, ut et olim, et hodie quoque longe plurimi, quum epigrammatis mentionem fieri videant, continuo aliquid, quod risum moveat, sales atque dicteria, sibi animo fingant.

Est autem aliud praeterea genus a praecedentibus diversum, sed a veteribus studiose excultum, quod medium est quodammodo inter elegiam et epigramma *ἐπιδαμνιον*, elegiae tamen plerumque vicinius. Quemadmodum enim inter breviores, ut hoc utar, Propertii elegias quaedam reperiuntur, quae ob totam singularum partium conformationem, et imprimis ob vividiorum exitum facile epigrammatis annumerari possint, ita inter poemata, quae in Florilegiis epigrammatum leguntur, amatoria imprimis, convivalia et sententiosa, haud pauca

*) In eruditissimis ad Theognidem Prolegomenis p. LXXX.

habentur, quae pro elegiis habere, et cum Mimnermi alicujus, aut Solonis et Theognidis *Ελεγείας* commode conjungere possis. Et hujus quidem generis longe maximus ex omni fere aetate numerus ad nostra tempora servatus est, in quo plurima sunt et inventionis laude conspicua, et orationis elegantia praestantissima, quibus jactura, quam in elegiacis optimi aevi poetis fecimus, quodammodo resarcitur, idque eo magis, quo verisimilius est haud pauca in iis ex limpidissimis vetustiorum elegiacorum fontibus deducta atque derivata esse.

Jam reputantibus nobis, quanta fuerit per totam Graeciam ab antiquissima aetate publicorum privatorumque omnis generis monumentorum copia, e quibus plurima inscriptionibus instructa fuisse constat, dubitari non potest numerum epigrammatum versibus conceptorum haud fuisse exiguum. Inter haec quum plurima essent, quae ad populorum res gestas, ad veterem urbium memoriam, singulorumque hominum vitam illustrandam momentum haberent, Graeci, vetustae rerum suarum memoriae perscrutatores curiosissimi, nec hunc fontem neglexerunt, exstiteruntque, qui ejusmodi epigrammata ex dispersis monumentis colligerent, simulque cum ipsis, ad quae pertinebant, operibus descripta et adumbrata servarent. Commemorantur collectiones hujus generis, duobus ante aeram nostram saeculis a Polemone concinnatae, tum Aloetae, Philochori et aliorum, quarum nulla aetatem tulit, quamquam satis sit credibile a senioribus tum historicis, tum Anthologiarum conditoribus antiquiora illa

syntagmata compilata, nec paucā ex iis, fortasse optima quaeque et praestantissima, ad nos servata et propagata esse. Cum magno enim litterarum emolumento factum est, ut saeculo fere ante Christum Meleager Gadarens, vir ingeniosus nec poeta mediocris, ex optimis omnis aevi poetis epigrammata deligeret atque in unum corpus conflaret, cui στεφάνου sive coronae titulum fecit. Hoc elegantis industriae exemplum centum annis post imitatus est Philippus Thessalonicensis, qui et ipse se in epigrammatico genere cum laude exercuit, novam ex poetis, qui post Meleagrum epigrammatis scribendis operam navaverant, Coronam contexens. Uterque epigrammata in ordinem recepta secundum initia disposuit, ita ut litterarum ordinem sequeretur, cujus ordinis manifesta supersunt vestigia. An temporis quoque et aetatis poetarum, aut argumentorum similitudinis habita sit in disponendo ratio, nunc quidem ignoramus, neque tamen probabile est. Ceterum uterque collectionem suam auspicatus est prooemio, in quo, quod Coronae nomen et ratio quodammodo postulabat, singuli poetae cum singulis floribus plantisque comparantur.

Ac hi quidem Florilegiorum conditores antiquissimi nulli epigrammatum generi praeter ceteris fuisse, nullum de coronis suis exclusisse videntur; sed quaecunque digna censuissent, ut a posteris legerentur, ea sine argumenti discrimine adoptaverant. Postea autem secuti sunt, qui, argumenti ratione habita, epigrammatum facerent delectum. Horum unus, Strato Sardonius, homo nequiter ingeniosus, sed poeta elegans, se-

cundo, ut videtur, post Chr. saeculo exeunte, turpi consilio ex Meleagri et Philippi coronis ea excerpsit, quae ad puerorum amores spectarent, multaque de suis, antiquioribus illis haud paulo flagitiosiora, admiscuit. Hunc libellum, cum Philaenidis fortasse et Elephantidis famosis operibus, cum Lusibus Priapeis, et paucis aliis antiquitatis ejusdem farinae libris comparandum, a recentioribus autem et christianis hominibus longe longeque turpitudine superatum, *Μούσων παιδωρίη* inscripsit, quae propudiosa collectio periisset, nisi christianus homo ejus aetatis, quam hodie nonnulli nobis tamquam omnis incorruptae religionis sedem in exemplum proponunt, eam cum christiani argumenti poematis conjunctam et quodammodo circumvallatam servasset*). Honestius consilium secutus Diogenes Laertius, Vitarum Philosophorum auctor, ea potissimum epigrammata, quae ad philosophos spectarent, collegit et in peculiari libro condidit. De qua collectione si judicare licet ex iis, quae Diogenes inde in Vitis excitavit, longe maxima pars ejus continebatur ineptis et jejunis ipsius compilatoris poematiis, vario metrorum genere conscriptis, unde totum illud syntagma *Παῖς* titulo inscriptum fuit.

Proximis saeculis ob miseram Graeciae conditionem aliasque ob causas, quas hic commemorare nihil attinet, studium poe-

*) Reperiuntur hic illic in Bibliotheca libri manuscripti, qui initio et fine orationes sacras, preces, controversias et similia offerunt, in media sua parte autem impia et obscena; representantes quodammodo Nisi filiam saperne formosam, sed candida succinctam latrantibus inguina monstris.

seos refrixit, donec imperii sede Byzantium translata, Graecisque litteris cum in Imperatorum aula, tum in aliis etiam orbis Romani partibus novo splendore collustratis, Musae quoque ex alto duorum fere saeculorum sopore excitari coeperunt. Exstitit tum, quinto, ut videtur, saeculo ineunte, Nonnus Panopolitanus, vir admirabilis, qui spisso Dionysiacorum opere, quo omnem Bacchicarum fabularum farraginem non optimo ordine, et incredibili loquacitate, conguessit, documentum dedit ne felicissimum quidem ingenium saeculi vim effugere posse. Sed quid in Nonno sit laudandum, quid vituperandum, non est hujus loci quaerere. Verum restaurata per eum et insigniter exulta heroici versus elegantia, ita ut praeter majorem aliquam varietatem nihil fere in ejus conformatione desideres, exorti sunt cum in heroico poeseos genere, tum in aliis nonnullis, poetae aliqui, qui, viam Nonni vestigiis impressam magna cum alacritate secuti, veteres fabulas haud contemnendo successu exornarent. Et epigrammatum quoque sextum post Chr. saeculum et Justiniani potissimum aetas laetum proventum habuit. Hoc enim aevo floruit Marianus Scholasticus, elegantium aliquot epigrammatum auctor, Christodorus, qui, praeter epigrammata, statuarum Zeuxippi descriptionem reliquit optimis versibus concinnatam, Julianus quidam cognomine Aegyptius, Paulus denique Silentarius, Macedonius Consul, Agathias Scholasticus. Qui omnes optimorum poetarum lectione imbuti, quum se ad epigrammata scribenda dedissent, neque ullum fere argumentum eorum, quae

veteres versibus tractarunt, intentatum reliquissent, plurima concinnaverunt, quae saeculi vitia, optimo cuique inhaerentia, multis virtutibus compensarunt. Inter quos homines, non ingenii tantum elegantia et eruditione, sed honoribus quoque et vitae splendore illustres, Agathias Myri-naeus, ob juris civilis professionem Scholasticus nuncupatus, ne laeta illa cum sui tum proxime antecedentis saeculi messis interiret, eam quasi in horreum inferre, id est, ad Meleagri Philippique rationem novum recentiorum poetarum Florilegium condere instituit, ita tamen, ut omnem materiam secundum argumentorum diversitatem in plures libros digereret. Quam collectionem *Κύκλον* nomine inscripsit, hanc, ut videtur, ob causam, quod poetarum ab ipso compilatorum nomina ita implicaverat, ut se, tamquam in *πικρὴν χορεία*, eodem semper ordine exciperent. Hoc consilium, capitumque, in quae totum opus descriptum est, et unius cujusque capitis argumentum Agathias exposuit in prooemio, quod corpori a se conflato, ut Meleager antiquitus et Philippus coronis suis, praefixit, quodque nos olim in Animadversionibus ad Anthologiam Graecam, tum in Anthologia Palatina edidimus, nuper autem Huschkius, vir eruditissimus, doctis animadversionibus illustratum in ultimo Anthologiae Boschianae volumine denuo exhibuit.

Quum jam, praeter Stratonis et Diogenis collectiones, tria exstarent epigrammatum Florilegia, antiquissimum poetae Gadeni et duo alia, hujus tamquam supplementa, Philippi et Agathiae, tertio

post Agathiam saeculo, quo tempore Constantinus Porphyrogeneta, ut ingentem veteris eruditionis materiam in compendium redigeret, ex historicis, medicis, oeconomicis aliisque scriptoribus excerpta facienda eamque farraginem secundum argumentorum varietatem in capita redigendam curabat, alius quidam Constantinus, cognomine Cephalas, ignotus ceteroquin homo, simili quodam consilio vetera illa Florilegia compilanda, et ex epigrammatis inde selectis novum Syntagma, ad Agathiae, ut videtur, exemplum in plura capita descriptum, condendum et concinnandum suscepit. Post hoc opus, de cuius ratione et dispositione non attinet plura hoc loco dicere, quum ea omnis in Anthologiae Palatinae editione, ante hos tredecim annos a nobis suscepta, luculentissime pateat, vetustiores Anthologiae evanuerunt, nec multum aberat, quin Constantini quoque Florilegium idem fatum subiret, postquam saeculo decimo quarto Maximus Planudes, homo industrius neque indoctus, Constantini Anthologiam denuo compilaverat et in alium ordinem redegerat. Quum enim Constantinus omnem epigrammatum numerum secundum argumentorum rationem in generalia quaedam capita digessisset, ita ut dedicatoria, satyrica, amatoria ceteraque junctim legerentur, nullo praeterea alio discrimine; Maximus Planudes et librorum ordinem immutavit, et singulos libros in plurima capita discerpsit, excepto septimo, qui amatoria complectens distributionem per locos communes minus ferebat. Ceterum Planudes in hoc opere, quod *Ἀνθολογίαν διαφόρων ἐπιγραμμάτων* inscripsit, nihil

aliud egit, nisi ut Constantini Syntagma in compendium redigeret. Alium enim fontem non est sectatus, nisi quod libro quarto plurima habet in statuas, tabulas pictas, aliaque artis opera, quorum in Constantini opere, sicuti hoc in Palatinis membranis servatum habemus, nullum est vestigium; unde suspicamur Planudem illius Anthologiae habuisse exemplum, uno hoc de artis operibus capite auctius. Ceterum magnum epigrammatum numerum omisit, et quidem, praeter puerilem Stratonis Mysam, omnia, quae lascivioris essent argumenti, tum quae ob graviores scripturae depravationes haud facile intelligi possent. Si quid autem vel ex hoc vel ex altero genere in ordinem recepit, in his plerumque verba lasciva et obscena cum castioribus commutavit, in depravatis autem verba corrupta aut omisit, aut pro virili sua parte emendare conatus est. Quum autem neutrum horum ei satis feliciter cessisset, factum est, ut, Constantini Anthologia ex tenebris, quibus per plura saecula obruta fuerat, in lucem protracta, Planudis opera, cujus ratio et modus tum demum cognosci et intelligi poterat, a doctissimis hominibus non sine caussa, sed, ut mihi quidem videtur, majore quam par erat acerbitate reprehensionibus et conviciis proscinderetur.

Sicut autem, quod diximus, Constantini Florilegio antiquiores illi *Στέφανοι* una cum *Κίκλῳ* Agathiae hominum manibus excussi fuerunt, ita ipsum Constantini Syntagma Planudis opere in oblivionem adductum est. Nam post renatas saeculo decimo

**

quinto litteras Planudis Florilegium, post primam editionem a Jano Lascari Byzantino Florentiae*) factam, crebro per alios cum in eadem urbe, tum Venetiis et alibi typis repetitum **), commentariis etiam a duobus Franco - Gallis, Joanne Brodaeo, Turonensi, et Vincentio Opsopoeo ***) illustratum est. In quibus editionibus atque commentariis quid ad emendandam illustrandamque Anthologiam sit praestitum, exponere conati sumus in Prolegomenis, primo Animadversionum nostrarum praefixis volumini; unde petant, quorum talia nosse interest. Ad nostrum consilium suffecerit commemorasse Henrici Stephani operam in Florilegio Planudeo cum auctariis notisque criticis eleganter edendo praestitam, quam editionem †) proximo intervallo secuta est ea, quae a Wechelii heredibus meliore consilio quam effectui procurata est ††). Ibi textui Stephaniano adposita sunt Scholia, a recentioribus Graecis e vulgaribus libris corrasa, subjecti autem commentarii Opsopoei et Brodaeï, et hi quidem cum accessionibus a Brodaeo profectis. Post hanc editionem per duo fere saecula nulla suscepta est,

*) Anno 1494. 4. editio uncialibus quas vocant litteris expressa. Cf. Wolfii Anal. litterar. Fasc. I. p. 237. ss.

**) ap. Aldum. Venet. 1503. 1521. et 1550. 8. ap. Juntam. Florent. 1519. 8. apud Badium Ascens. Parisiis. 1531. 8. ap. Nicolinos Sabienses. Venet. 1550. 8.

***) Opsopoei commentarius in tres priores Anthol. libros et in septimum primum prodit Basileae. 1540. Brodaeï observationes in integrum Florilegium ibid. ap. Froben. 1549. fol.

†) Excusa est Stephani editio Parisiis anno 1566. Fol. min.

††) Francofurti. 1600. Fol.

quae in censum venire possint. Sed quum eruditi quidam homines, qui graecae poeseos studium cum Musis latinis conjunxerant, epigrammata haud pauca, ludentes plerumque et aliud agentes, in latinum sermonem vertissent, non omnes eodem successu, sed multi satis probabiliter *), saeculo decimo septimo existit Hugo Grotius, vir eximius, et in illo quoque saeculo, nobilissimi ingeniorum feracissimo, a paucis superatus, qui post eclogas poeticas ex utroque Joannis Stobaei opere excerptas, alteramque illam collectionem locorum illustrium ex Tragicis Comicisque graecis, quae omnia eodem metrorum genere latinis versibus expresserat, Anthologiam quoque integram eadem ratione vertendam suscepit. Quod ab eo, senes sexagenario, summa cum arte nec minore diligentia perfectum esse omnes uno ore fatentur. Verum hoc tam eximium opus quum una cum textu graeco plurimis a se locis rectius constituto editurus esset, editionemque instantis fati quadam praesensione urgeret, morte praeventus est **). Hinc factum, ut textus a Grotio ad criticam rationem emendatus periret, latina autem inter-

*) Obiter hoc loco commemorabimus editionem Anthol. ab Andrea Rivino susceptam, qui singulis epigrammatis Florilegii Plantadis, quod in Chiliadas divisit, omnes interpretationes metricas undecunque corrasas (titulus libri trecentos et triginta poetas omnium nationum famigeratissimos commemorat) addidit. Prima Chilias prodit Gothae. 1651. 8. reliquas duae, quae nunquam lucem viderunt, servantur in Biblioth. Universitatis Lipsiensis.

**) Specimen editionis, cujus curam Grotius Isaaco Vossio mandaverat, missum erat Parisios mense Januario 1645. commemoraturque in Grotii Epistolis p. 740. Hoc ipso anno, paucis post mensibus, vir summus defunctus est m. Augusto 28.

pretatis diu in bibliothecarum tenebris lateret, donec exemplar ejus ex bibliotheca P. Burmanni Secundi *), qui plurima inde in Commentariis suis excitavit, ad Hieronymum de Bosch, virum cum totius antiquitatis, tum latinae imprimis poeseos amantissimum, delatum talis editionis, qualem Grotius mente conceperat, consilium pareret. Prodiit haec editio, spectabili formae magnitudine, chartarum nitore, typorum elegantia oculis se prae multis aliis commendans, inde ab anno 1795 tribus Voluminibus, totum Planudeae Florilegium cum Mantissis nonnullis praestantissimis, omnia cum Grotii interpretatione graeco textui e regione posita complectentibus. His adjectum est anno 1810 quartum Volumen, quod, praeter ineditas Friderici Sylburgii et Claudii Salmasii notas, editoris commentarios in librum I. et II. continet; quinto ne inchoatum opus absolveret vir praestantissimus, morte est prohibitus, quae eum anno 1811 Kal. Junii senem septuagenarium amicis et litteris eripuit. Sed telam a Boschio exorsam, ne imperfectum relinqueretur opus, utque pietati erga defunctum satisfaceret, detexit vir eruditissimus, David Jacobus van Lennep, qui, iis, quae ad hoc negotium adhuc deessent, partim ex Boschii schedis, partim ex sua ipsius penu instructissima, una cum Indicibus utilissimis, adjectis, edito anno 1822 quinto, quod desiderabatur, vo-

*) De hoc operis praestantissimi exemplari aliisque quibusdam apographis accurate tradidit Chardon de la Rochette *Mélanges*. Tome I. p. 372. ss.

lumine insignem apud graecae latinaeque
poeseos amantes gratiam iniit.

Sed diu ante quam Boschius praeclare
hoc opere Grotii Manibus quodammodo li-
taret, monumentum exstruens, quale vir
summus ipse sibi prae ceteris omnibus optas-
set, nova Anthologiae graecae lux exorta
erat per Brunckium, virum graece doctis-
simum, multisque operibus editis de bonis
litteris immortaliter meritum. Sed prius
quam de Brunckii in Anthologiam meritis
exponamus, redeundum est nobis ad illud
tempus, quo Claudius Salmasius, duo-
deviginti annorum puer, sed jam tum supra
vulgarem modum eruditus, anno 1606 Hei-
delbergae in bibliotheca Palatina unicum An-
thologiae Constantini codicem, pretiosissi-
mum illius thesauri *κειμήλιον*, invenit. Quo
libro semel in manus sumto, quum statim
intellexisset, quanto haec Anthologia altera
esset uberior, eum non prius deposuit, quam
totum excussisset. Ab eo inde tempore hoc
Florilegium doctorum sermonibus celebrari
coepit. Editionem ejus promiserat Salma-
sius, neque ullus fere est ex ejus libris, ubi
non hoc promissum iteraverit; verum ab
alio, quo erat fervore, ad aliud opus delatus
plurimisque districtus laboribus fidem da-
tam non exsolvit. Interea pretiosissimis
illis membranis per funestissimum tri-
ginta annorum bellum *) Romam in Vatica-
nam bibliothecam delatis, unde post duo
saecula per victrices Franco-Gallorum legio-
nes Parisios sunt missae, excerpta a Salma-

*) anno 1623.

et sapientia cupido expetebantur, et a quibusdam descripta in multorum manus venerunt. Ex huiusmodi apographis, vitiosis illis plerumque et interpolatis, superiores a seculo quaedam veteris illius Anthologiae capita culta plerumque partim eleganti, neque ea, quae par erat, diligentia in lucem protrusa sunt *), integrum opus, licet a pluribus susceptum et promissum **), nescio qua fortuna semper intra bibliothecarum claustra retentum est. Tandem Brünckius felici quodam casu, quum iam virilem aetatem attigisset, inter ipsos belli Borussici tumultus, graecis litteris admotus, vix e limpidissimis illis fontibus gustaverat, quum incredili ardore dies noctesque hoc unum ageret, ut sitim gustando excitatam largis haustibus restingueret. Forte in ejus manus apographa quaedam Anthologiae ineditae inciderant. Non ignorabat, quanto desiderio hoc opus per tot jam annos expeteretur, et quam saepe spes de eo concitata cecidisset irrita; quare illud maxime iudicabat idoneum, unde nominis illustrandi merendique de litteris auspiciū faceret. Quod consilium ita exsecutus est, ut quaecunque epigrammata cum ex Salmasii excerptis, tum ex Planudis Florilegio aliisque ex libris et inscriptionibus corrasisset, ea omnia ad auctores suos relata, cum nonnullis aliis, Solone,

*) Bene tamen non uno nomine de Anthologia meruit Reiskius, qui partem τῶν ἐκλογῶν in Miscellanea Lipsiensium nova Vol. IX. an. 1752, deinde excerpta ex Cap. V. VI. et VII. in peculiari libro edidit, multis eruditisque observationibus adjectis, notitia praesertim poetarum, bonae frugis plenissima.

**) a Dorvillio imprimis, qui magnam vitae partem huic operi impenderat. Ejus apparatus cum aliis Mscis in Bibl. Bodlejanam migravit. Vid. Wyttenb. Bibl. cr. Vol. III. 6. p. 100. ss.

Tyrtaeo, Callimacho, Bucolicis aliisque, brevibus ad omnia observationibus adjectis, in tria Volumina digesta, sub *Analectorum* titulo ederet *). Hoc opus, ut omnia, quae vir praestantissimus lucrique ex litteris faciendi contemtor generosissimus typis exseribenda curavit, externo nitore ultra modum illius temporis conspicuum, quamvis magno et merito eruditorum plausu exceptum, non tamen ex omni parte satisfacit eorum desiderio, qui in ejusmodi opere, ex uno fonte maximam partem derivato, non tam id requirerent, quod facile esset intellectu, eique lectorum generi, quod nihil praeter voluptatem sectatur, nulla impedimenta objiceret, quam textum ad veterum librorum fidem certamque critices normam diligenter et accurate constitutum. Qua in parte quantopere vacillet Brunckiana editio, et alii monuerunt, et nos exemplis allatis docuimus cum in *Prolegomenis* nostris **), tum in *Praefatione* ad *Anthologiam* Palatinam, ubi de Brunckii in *Anthologiam* meritis data opera disputavimus. Ex qua disputatione hoc posuisse suffecerit, virum ingeniosissimum, quum genuinis Palatini olim, tum Vaticani codicis lectionibus careret, neque earum nanciscendarum opportunitatem haberet, sexcentis in locis pravas Salmasii aliorumque conjecturas pro membranarum lectionibus habuisse, neque minus saepe, ut quae corruptelis horrerent

*) Argentorati. 1776. 8.

**) §. XIII. p. CLXV. . . . .

levigaret, violentas et temerarias correctiones suas in textum invexisse.

Sed hos elegantissimi viri errores suspitione tum magis praecipere, quam certis argumentis convincere poteramus, quum puriores fontes paucissimis tantum patèrent, qui otiosi ad eos sedebant. Quare quum nulla spes esset subsidia, quibus Brunckius caruerat, aliis oblatum iri, divenditis autem Analectorum exemplaribus nova editio a litterarum amantibus cupide expeteretur, quam, Gallia bellis civilibus et externis vehementer vexata, ab ipso editore procuratum iri ne exspectari quidem poterat, ad exitum superioris saeculi *) Analectorum textum, omissis quae ab Anthologia aliena essent, emendatisque quae Brunckius ipse in Notis adjectis correxisset, Lipsiae quatuor voluminibus repetendum curavi. Ad haec mox quintum accessit, Indices copiosissimos continens, et octo alia, quae Animadversiones complectebantur cum Paralipomenis **). Horum enim haud exiguus mihi numerus succreverat cum aliunde, tum ex ipso Vaticano codice, quem Uhdenius, vir illustris, qui tum Romae negotia potentissimi Borussiae regis procurabat, ab Heynio ad eam rem excitatus, in meam gratiam excusserat;

*) inde ab anno 1794.

**) Titulus operis est: Anthologia Gr. s. Poetarum graecorum lusus. Ex recensione Brunckii. Tom. I—IV. Lipsiae. 1794. 8. Tom. V. Indices. Ib. 1795. F. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anth. Gr. secundum ordinem Analectorum Brunckii. Vol. I. Pars. I. (Prolegg. I—CLXXXIV.) Ib. 1798. Vol. I. P. II. Ib. eod. Vol. II. P. I. Ib. 1799. Vol. II. P. II. Ib. 1800. Vol. II. P. III. 1801. Vol. III. P. I. Ib. 1802. P. II. Ib. 1803. Vol. III. P. III. Ib. 1814.

cujus praestantissimi viri opera paulo post integri codicis apographum, a Josepho Spalletti, scriptore olim Bibliothecae Vaticanae, singulari diligentia factum, in Bibliothecam publicam Gothanam illatum est. Ex hoc demum libro, qui, si a paucis erroribus discesseris, autographi instar haberi poterat, totius Anthologiae Palatinae habitus, antea fere ignoratus, carminum ordo et dispositio, summaque codicis in plurimis rebus praestantia cognosci poterat. Quaecunque enim in Prolegomenis nostris *) de Anthologia Constantini Cephalae, de ejus concinnatore, de toto denique codice disputavimus, ea omnia ex illius apographi veluti fonte hausta sunt, unde et plurima epigrammata a Salmasio praetermissa, et a nobis in Paralipomenis exhibita, una cum variis lectionibus, in Animadversionibus nostris commemoratis, profluxerunt. Habebam igitur quod mihi gratularer propter ejusmodi adjumentum, insperato oblatum, et ad rem, quam agebam, longe utilissimum, quod nisi tardius in manus meas venisset, totum illud Analectorum repetendorum consilium aut evertisset, aut magnopere immutasset. Alia minoris momenti subsidia, quae tamen et ipsa suscepto operi multis ex partibus profuerunt, hoc loco enumerare nihil attinet.

Verum vel sic res Anthologiae graecae inchoata magis quam perfecta et profligata videri debebat. Requirebatur editio, quae omnem Constantini Cephalae Anthologiam, qualis libro Vaticano continetur, cum omni-

*) §. VI. p. LXI. ss.

bus ejus accessionibus repraesentaret, textumque epigrammatum a Planudis interpolationibus non minus quam a praeposteris recentiorum criticorum correctionibus purgatum exhiberet. Talis editionis et ad criticae severioris leges exactae et copiosissimis commentariis instructae spem excitaverat, conspectu etiam publice edito*), vir elegantis doctrinae multarumque litterarum — utinam tam felix quam doctus! — Chardonus de Rocchetis, qui Anthologiam graecam sua manu de membranis Vaticanis descriptam in sinu et oculis gestabat, et per longum annorum cursum omnia studia sua ad hoc opus exornandum et eliminandum direxerat. Et jam res ad exitum videbatur esse perducta, quum Chardonus, gravissimo simul et senectutis et egestatis onere oppressus, tandem eo est redactus, ut omnem ad Anthologiam apparatus, omnes copias, indefessa tot annorum opera conquisitas et congestas, exigua, ut fertur, pecunia, qua ad vitam sustentandam opus erat, venderet. Quo thesauro quid factum sit, aut ad quem pervenerit, prorsus ignoratur. Sed spes a Chardono excitata quum evanuisset, neque alius esset, qui rem ab eo destitutam suscipere vellet, ipse consilium, quod ab eo inde tempore, quo apographum Spalettianum in nostras terras delatum esset, mecum agita-

*) Habetur is in libro bonae frugis pleno, cui titulus: *Mélanges de critique et de philologie*. Paris. 1812. 3 Vol. 8. in Vol. primo. p. 117. ss. Novem decemve volumina huic operi destinaverat, omnem complectentia materiam, quam nos in Anthol. Palat. conghessimus, una cum commentario, historia Anthologiae graecae, et notitia poetarum, qui epigrammata scripserunt.

veram, Anthologiae Constantini Cephalae ad huius apographi fidem edendae denuo suscepi. Haec quoque editio Lipsiae prodiit, et apud eundem quo prior redemptorem, virum honestissimum, duobus voluminibus comprehensa *), quae praeter textum membranarum, in XV libros distributum, supplementa habet epigrammatum Florilegii Planudei, quae in Vaticano libro desiderantur, appendicem praeterea eorum, quae in aliis libris editis et in marmoribus leguntur. Ad duo haec volumina accessit tertium, quod omnem ad epigrammata apparatus criticum, tam ex codicibus, quam ex veteribus grammaticis doctorumque virorum operibus derivatum, complectitur; nam haec omnia post Animadversiones nostras editas haud exiguum incrementum ceperant; hisque adiectus est libellus longe praestantissimus lectionum, ex ipsis membranis, quae, dum nova nostra editio typis exscribebatur, bello feliciter profligato, ex Bibliotheca Vaticana Heidelbergam redierant, per Antonium Iacobum Paulsenium, juvenem eruditissimum, incredibili fere diligentia erutarum. Qua conjuncta opera supplementisque utilissimis jam voluntati eorum, qui in Animadversionum nostrarum voluminibus accuratorem lectio-

*) Titulus operis hic est: Anthologia graeca ad fidem Cod. olim Palatini nunc Parisini ex Apographo Gothano edita. Curavit, epigrammata in Cod. Pal. desiderata et annotationem criticam adjecit Frid. Jacobs. Tom. I. Lipsiae. 1813. Tom. II. 1814. Tom. III. Ib. 1817. 8. Insunt in tertio Volumine haud paucae viri illustris Godof. Henr. Schaeferi, qui plagularum corrigendarum negotium sibi imponi passus fuerat, observationes exquisitae, ut omnia huius viri, eruditione referant.

num commemorationem et aestimationem requisiverant, satisfactum videri poterat, posito, quo Anthologia prius caruerat, fundamento solido, in quo, qui huic operi aut illustrando, aut depravatis in eo locis, qui plurimi sunt, emendandis operam navare velint, securi et confidenter vestigia ponere possunt.

Neque tamen ab aliis post hanc editionem, si ab emendationibus nonnullis obiter prolatis, explicationibusque locorum quorundam discesseris *), insignior in illo Florilegio opera collocata esse videtur. Observationes enim à viro eruditissimo, Fridrico Graefio, qui ante hos quindecim annos Meleagri carmina egregie illustravit**), in universam Anthologiam institutae, non ultra octoginta paginas procurrerunt, neque spes affulget eas continuatum iri; et in Thomae Gaisfordii, viri celeberrimi, Poetis minoribus, qui et alia plurima et epigrammata etiam Simonidis, Theocriti, Callimachi, aliorum complectuntur, ad commentarios, ibi ex Animadversionibus nostris repetitos, pauca tantum ex propriis clarissimi editoris thesauris accesserunt. Novam autem, quae ante aliquot annos apud Tauchnitzium, bibliopolam Lipsien-

*) Adde auctaria nonnulla Inscriptionum metricarum, quarum insignem copiam congregavit Welckerus noster, qui quae epigrammata hujus generis in duabus prolusionibus edidit, emendatiora novisque accessionibus aucta propediem peculiari libello iterabit.

**) Meleagri Gadareni Epigrammata tamquam specimen novae recensionis Anthologiae graecae cum observationibus criticis edidit Fridericus Graefe. Lipsiae. 1811. 8.

sem, prodiit, editionem, aut potius editionis nostrae repetitionem vitiis deformatam, ambigo equidem utrum dicam pejore consilio institutam, an majore socordia profligatam. Nam primum, qui viro industrio et commodis suis intento persuasit, ut editionem nostram *συνεστύπας* repeteret, pessime ejus rebus consuluit. Quis enim nescit textum Anthologiae ob haud unam caussam ita comparatum esse, ut nullus fere ejus corrigendi, emendandi et expoliendi reperiri finis; quod et nunc novis quotidie exemplis intelligimus, et tum intelleximus, quum observationes criticas ad easque Ad-denda ad Anthologiam Palatinam scriberemus. In his observationibus plurimos textus a nobis editi locos tum ex membranarum diligentius inspectis, tum ex aliis fontibus rectius constituimus, vitiaque et typographica et nostros errores frequenter emendavimus; quas *δευτέρας φροντίδας* nostras is, qui Tauchnitzii editionem curavit, adeo sibi negligendas putavit, ut tertium editionis nostrae volumen aut plane ignorasse, aut ne semel quidem consuluisse videatur. Quid? quod veteres errores non solum propagavit, sed novis eosdem atque turpissimis auxit; neque solum, quod vulgo fit, spirituum accentuumque apicibus aut omissis aut perperam positis, sed quovis alio vitiorum genere, quibus bonae chartae inquinantur, peccavit. Quare quam titulus profitetur editionem *σὺν πλείστη ἀκριβείᾳ* factam, eam *ῥαθυμῶς καὶ ἀμελῶς* procuratam esse quaevis fere pagina loquitur. Quod ne temere dixisse videar, exempla quaedam, pauca de multis,

in margine ponam, unde dictorum veritas clarissime apparebit*).

Superest, ut pauca de hoc ipso libro dicamus, quo Bibliothecae graecae, a nobis susceptae, editionem casu magis quam consulto auspicamur. Neque tamen est, quod nos hujus casus poeniteat. Nullum enim novimus graecae antiquitatis opus, per quod legentibus, ad quorum utilitatem totum hoc novae scriptorum graecorum collectionis consilium dirigitur, juvenibus praesertim, aditus ad ceteros majore cum voluptate fieri possit, quam per ejusmodi epigrammatum delectum**), eo consilio institutum, ut legentes tamquam per prata, nitidissimis flo-

*) In uno libro XI., quem in hac editione perlegi, praeter ea, quae in accentibus sunt peccata, quadraginta fere graviora notavi vitia. Sic statim ep. 10, 1. δοῦ habetur pro τοῦ. 83, 3. Φιλόδημος. pro Φιλόδημος. 40, 1. Εὐμένος pro Εὐμένεος. 42, 5. τὴν pro κτὴν, posito etiam signo interrogandi post αὐχιδέα. Ex multis aliis haec tantum commemoro. ep. 66, 4. αὐλα pro οὐλα. 67, 1. οὐ omisum post δέ. ut 183, 4. τίς ante τίνος. 354, 15. ἡ ante αὐλος. 402, 1. τὴν ante σπατάλην. Pae talibus levia videntur ῥοδια, κτλ., σχοδρίον, ἐρώων (pro εἰρώων), λωγγράφος, φυγῆς, ἀρετατέην, δὲς (pro δός), δα-νῆσαςδαι, ἐξεράσας et alia hujus generis lectionum monstra. Quid? quod in eodem libro ep. 421. versus brevior plane est omissus, ita ut totum epigr. ad unum versum sit redactum, eumque sensu cassum? Libro quinto autem ep. 191, 5. 6. in hunc modum exhibentur: ἡ τινὲς σύγκοιτον; ἐπὶ προθέσει στεφάνους, δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς λυέτας στεφάνους, ubi ἔχει omissum, et στεφάνους positum pro μαράνας. Similiter peccatum in Append. ep. 349. 1. ubi hoc versus monstrum habetur: τίς μὲν τὴν Σειρήνα κακῶς κακὸς ἦεν ἀ-δονίδα; Alia praetereo, non minus pudenda. Cur enim bonas chartas talibus inquinemus sordibus?

**) Non nunc primum ejusmodi Florilegium ex Florilegiis factum est. Paucis quidem hodie nota fuerint selecta Stephani, Soteris, Megiseri aliorumque epigrammata; sed hac ipsa aetate vir doctus F. Zimnermann Anthologium ex priore nostra editione excerpit (Francfurti. 1808. 8.), Weichertus, vir eruditissimus, ex altera (Misenae. 1823). Uterque paulo diversum a nostro secutus est consilium; neuter commentarios ad-

ribus conspersa et distincta, ad Musarum graecarum sacraria perducerentur. Quod ut efficerem, ex magno epigrammatum numero ea potissimum selegi, quae in suo quodque genere et argumento commendarentur, et arte essent conspicua, neque sordibus temporum progressu collectis vetustisque vulneribus, quibus certum remedium nondum repertum esset, offenderent. Haec autem ita secundum argumenta disposui, ut omnis quodammodo veterum Graecorum vitae conditio, joca et seria, deorum religio, hominum res in pace et bello gestae, artium et opificiorum ratio, conviviorum hilaritas, regionum quoque et urbium imagines et memoria quasi in tabula multifariam distincta ob oculos poneretur*). Hoc mihi proposui, hoc secutus sum; an assecutus sim, alii judicent. Hoc sat scio, neminem hunc librum evoluturum esse, quin aliquid in eo ad gustum suum inveniatur; neque solum eos, qui recentes ad graecas litteras accedunt, sed eos quoque, qui iisdem probabiliter imbuti sunt, habituros quae cum voluptate legant, quibusque ad altiora capeSSenda subleventur.

Notarum, quae pro consilio hujus operis adjiciendae erant, duplex genus est, alterum ad criticam spectans, ad interpreta-

*) Tale consilium jam ante biennium secutus sum in libro, qui magnum horum epigrammatum numerum in vernaculum sermonem metricè conversum et in duodecim libros distributum complectitur. Titulus libri est: *Leben und Kunst der Alten*, Tomus I. Gothae. 1824. qui Tomus idem est secundus *Miscellaneorum Scriptorum meorum* (*Vermischte Schriften*), quae inde ab anno 1823 prodire coeperunt.

tionem alterum. In utroque genere brevitatis fuimus studiosissimi, magis autem in eo, quod in lectionibus dijudicandis versatur*). Hoc enim genus quum plurimas illecebras habeat, cavendum est, ne tirones eo a rebus et sententiis, propter quas veteres leguntur, abstracti, in variis lectionibus, conjecturis et emendationibus haereant, haud absimiles iis, qui in magnifico aliquo templo aliove vetustatis monumento non totius aedificii modum, partium concinnam compositionem, ornamentorum delectum et dispositionem contemplantur, sed in partibus tempore et vetustate affectis, aut in lichenibus, qui forte adhaeserint, contemplantis unice laborent. Criticas itaque notulas iis tantum locis allevimus, in quibus aliquid novandum esset, aut ubi lectio non satis videretur certa, aut denique ubi membranarum relictis probabiles correctiones in textu ponendas existimaremus. In interpretatione eam viam tenere studuimus, quae et a jejuna sterilitate, et ab effusa loquacitate aequè reducta esset, hoc imprimis curantes, ne quidquam praetermit-

*) Secutus sum in hac re praeceptum, quod nobis ipsi scripsimus in conspectu Bibliothecae Script. graecorum ad exitum anni XXIV emissio: »si quid in nostrae editionis textu novatum sit, id in brevi annotatione, cui locus inter textum et commentarium dabitur, significabimus. Praeterea autem lectiones discrepantes, quae quidem memorabiles sint, et ad sensum faciant, ex fontibus suis eodem loco commemorabuntur; neque conjecturis, si quae offerantur probabiles, locus ibi denegabitur.« Quibus verbis hoc praecipue cavere volumus, ne legentes variarum lectionum copiis, quae laudabili, quod nunc cum maxime fervet, studio veteres libros excutiendi immensum in modum crescunt, obruantur, scriptorumque ipsorum opera, tamquam Archimedis monumentum, vepribus atque dumetis vestita hominum oculis subducantur.

teremus et in rebus et in verbis, in quo lectorem, in graeci sermonis elementis probe exercitum, haerere posse suspicaremur. Sensum verbo plerumque indicavimus, sermonis rationem, si quid haberet proprium et peculiare, similibus praesertim locis allatis illustrare conati sumus. Neque a latinorum scriptorum comparatione abstinuimus, quippe quam juvenili aetati imprimis jucundam et fructuosam esse experientia edocti scimus.

Ceterum quum hoc volumen primum sit documentum, unde de opere a nobis suscepto judicari possit, vehementer optamus, ut spei in Conspectu de ea re edito concitatae satisfecerimus. Operam certe dedimus, ut nec in typorum formis elegantia et venustas, neque in chartis nitor atque bonitas desideraretur, neque vitia relinquerentur typographica, sed omnia in maximis minimis quam emendatissime describerentur. Et in hac quidem parte raram nostris praesertim temporibus felicitatem experti sumus, quum plagularum corrector nobis obtigerit tam diligens, ut nihil ejus aciem effugiat, tam religiosus, ut nulli neque tempori neque labori parcat, tam denique eruditus, ut errores si qui auctorem latuerint, praeclare observet atque corrigat. Est is A. Straubelius, juvenis praeclarae indolis, quem litteris graecis et latinis, quas acri studio persequitur, aliquando decori et ornamento fore certis auguriis spondere posse videmur.

Volumen hoc tempore primum, ordine vicesimum, propediem sequetur Volu-

***

men XV. orationes complexum et jam ultra dimidium excusum; tum Xenophontis Cyropaedia (quae Vol. est VII^{mum}) et Anacreontis carmina, quae XIX^{mum} poetarum volumen implent, quod utrumque jam opus operas nostras gnaviter exercet. Quod si prima haec documenta curarum nostrarum paulo tardius, quam speraveramus, in lucem prodeunt, impedimenta quaedam obstiterunt, quae in ampli operis initiis, quum non omnia satis provideri possint, plurima existere solent. Quibus difficultatibus remotis atque superatis, reliqua nunc se sine intermissione secutura esse confidimus.

Scribendam Gothae mense Aprili anni
MDCCCXXVI.

DELECTUS
EPIGRAMMATUM GRAECORUM.

INDEX CAPITUM.

I. In Deos Deasque.

Epimetrum epigrammatum donaria diis facta et dedicata
commemorantium.

II. In Heroes et Heroinas.

III. In viros virtute illustres.

In Athletas.

IV. In poetas.

In philosophos aliosque doctos viros.

V. Epigrammata amatoria.

VI. Epigrammata salsa et mordacia.

VII. Epigrammata hortativa et sententiosa.

VIII. Sepulcralia.

IX. Geographica, in Urbes et Regiones.

X. Physica, de Animalibus et Plantis.

XI. Variarum historiarum farrago.

Sequuntur Indices.

1. Index epigrammatum, quo uniuscujusque sedes, quam habet in Brunckii Analectis (sive in prior editione An-

thologiae Lipsiensi, in cuius margine paginae Analecto-
rum notantur), et in Anthologia Palatina.

2. Index Poetarum, quorum epigrammata in hoc delectu ha-
bentur, cum brevi temporis, quo quisque vixit, signifi-
catione.

3. Index Verborum.

4. Index Rerum.

ANTHOLOGIÆ EPIGRAMMATUM

CAPUT I.

ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ.

1. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόνδε ποθ' Ἕλληνας ῥώμῃ χειρός, ἔργῳ Ἀθηῶν,
εὐτόλμῳ ψυχᾷς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον,
ιδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

2. ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΤΑΙΝΟΥ.

Εἰ καὶ σευ πολύφωνος αἶψ' ἀνέπλησιν ἀκουᾶς
ἢ φόβος εὐχομένων, ἢ χάρις εὐξαμένων,

I. v. 1. Ἕλληνας νίκης κρατεῖ. Plutarch. - v. 2. λάματι. Pal. forma non usitata. λήματι. Plutarch. Plan.

1. Inscripti versus post victoriam de Persis ad Plataeas reportatam arae Jovis Ἐλευθερίου, prope sepulcrum eorum, qui in illo proelio ceciderant, positae. Pausan. IX. 2. Ad hanc aram quinto quoque anno Eleutheria celebrabantur ludi, sacris factis pro servata Graecorum libertate. Plutarch. V. Aristid. c. 19. Fuerunt etiam alibi simulacra Jovis Ἐλευθερίου; et Syracusis quoque Eleutheria celebrabantur. Vid. Boeckh. Expl. Pind. Ol. XII. p. 208. - v. 1. Junge: τόνδε βωμὸν, κόσμον Ἐλευθερον (epitheto a conditori-

bus arae ad aram translato) Ἑλλάδι. Tum ῥώμῃ χειρός cohaeret cum ἐξελάσαντες. - ἔργῳ Ἀθηῶν. Il. λ. 734. πάντῃ μὲν ἔργον Ἀθηῶν. militiam et grave Martis opus. Virgil. Aen. VIII. 516. - πειθόμενοι, ἐπειθόμενοι, ἀποτρεπόμενοι τῇ αὐτῶν ἀρετῇ.

2. Peregrinationum et laborum finem a Jove precatur poeta. - v. 1. εἰ καὶ - ἀλλά. Vid. cap. IV. nr. 61. Alibi sibi respondent εἰ καὶ et ὅμως. cap. IV. 85. Hermann ad Viger. p. 832. - v. 2. φόβος εὐ-

Ζεῦ Σχερόλης ἐφέπων ἱερὸν πέδον, ἀλλὰ καὶ ἡμέων
 κλυθῆ, καὶ ἀφενδεῖ νεύσον ὑποσχεσίῃ,
 ἦδη μοι ξενίης εἶναι πέρας, ἐν δέ με πάτρῃ
 ζῶειν, τῶν δολιχῶν πανσίμενον καμάτων.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκις εὐξαμένῳ μοι αἶψα θυμῆρες ἔδοκας
 τέκμαρ ἀκινέοντο, Ζεῦ πάτερ, εὐπλοΐης
 δόξης μοι καὶ τοῦτον ἔτι πλόον; ἦδὲ σαώσας
 ἦδη, καὶ καμάτων ὄρμισον εἰς λιμένας.
 οἶκος καὶ πάτρῃ βίотου χάρις· αἱ δὲ περιώσαι
 φροντίδες ἀνθρώποις οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

4. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἦ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δέξων,
 Φειδία, ἣ σὺ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀφόμενος.

III. 3. δοίης. Vulgo; quod magis est Atticum. σαώσοις. Pal. σαώσαις. editt. vett. De vi aoristorum δοίης, σαώσαις, ὄρμισον vid. Thiersch. Gr. gr. §. 291. 4. - v. 5. 6. hoc distichon in vett. editt. peculiare est epigramma.

IV. 1. malis fortasse, ut disertior fiat antithesis: Σοὶ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν.

rum, qui in discrimine versantur; χάρις eorum, qui beneficia acceperunt. Illi εὐχόμενοι, hi εὐξαμένοι. - v. 3. Σχερόλης. Corcyrae, ubi navigantes ad aram Jovis Casii preces fudisse verisimile est. - v. 5. ξενίης, ἐπιδημίας. - πέρας. modus lassio maris et viarum. Horat. II. Od. 6, 7.

3. Similes preces iter per mare facturi. - v. 2. τέκμαρ εὐπλοΐης. faustam usque ad finem i. e. adventum in portu, navigationem. - v. 3. καμάτων λιμένας. portus, ubi laborum finis; quietem et portum jungit Virgil. Aen. VII. 589. otii portus est ap. Ciceronem. - v. 5. Curae et sollicitudines, opum praecipue et honorum caus-

sa susceptae, omnem hominibus vitae fructum adimunt. βίος jucunditatis et voluptatis notionem sibi adjunctam habet. Pal. V. 72. τοῦτο βίος, τοῦτ' αὐτό· τρυφή βίος· ἐξέρχ' ἀνία.

4. Jovem Phidiae Olympicum descriptum dedit Pausan. V. 11. p. 400. ss. Cf. Quatremère de Quincy Jupiter Olympien. Boettiger Andeutungen p. 93 ff. - v. 1. εἰκόνα, τὴν ἑαυτοῦ μορφήν. Ad sententiam hujus distichi facit Seneca Controv. V. 34. non vidit Phidias Jovem; fecit tamen velut tonantem. Nec stetit ante oculos ejus Minerva; dignus tamen illa arte animus et concepit Deos et exhibuit.

5. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνύοντι
 νυκτὸς ἐπιστῆναι φασὶ Σάραπιν ὄναρ,
 καὶ χρησμωδῆσαι κατακείμενος οὔτος, ἀνίσταί,
 καὶ κοιμῶ μεταβάς, ὦ τέλας, ἀλλαχόθι.
 ὃς δὲ διὑπνισθεὶς μετέβη. τὸ δὲ σαθρὸν ἐκείνῳ
 τειχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
 σῶστρον δ' ἔωθεν ἔθνε θεοῖς χάριον ὁ κακοῦργος,
 ἦδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνῳ.
 ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν, διὰ νυκτὸς ἐπιστάς
 κήδεσθαι με δοκεῖς, ἄθλιε, τῶν ἀδίκων;
 εἰ μὴ νῦν σε μεθίμα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλῃπον
 νῦν ἔρνεγες, σταυροῦ δ' ἴσθι φυλαττόμενος.

5

10

6. ΑΔΗΛΟΝ.

Μῆτερ ἐμή, Γαίη, Φρυγίων θρόπτειρα λεόντων,
 Δίνδυμον ἢ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος;
 σοὶ τάδε θῆλυς Ἀλεξίς ἐῖς οἰστροήματα λύσεως
 ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,

VI. 1. Quam forma γαίη a melioribus poetis non usurpatur, Her-
 mannus corrigit, 'Πεῖη. Suspiceris etiam fuisse: μήτερ ἐμή, με-
 γάλη Φρ. θρ. λεόντων. magna Deum mater, materque
 ferarum. Lucret. V. 599. Syllaba me facile potuit excidere
 post μη.

5. Historia de latrone, a Sa-
 rapide morti erepto, ut suppli-
 cio servaretur. De Sarapide,
 maximo apud Alexandrinos Deo,
 vid. Gruber Lex. mythol. 3. p.
 508. - v. 3. οὔτος. heus tu!
 ubi hominis nomen aut ignora-
 tur, aut non succurrit. Ari-
 stoph. Thesm. 689. ποῖ, ποῖ
 σὺ φεύγεις; οὔτος, οὔτος, οὐ
 μνεῖς; Cratinus ap. Apol-
 lon. Dysc. οὔτος καθευδεῖς;
 οὐκ ἀναστήσῃ 'ς βοτόν; - v. 5.
 ἐξαίφνης εὐθὺς. - observa pleo-
 nasmum adverbiorum. Sic εὐ-
 θὺς παραχοῆμα, et similia. Vid.
 Wolf. ad Leptia. p. 235. αντίκα
 δ' ἄφρωνος λαχόν. Apoll. Rhod.
 IV. 580. - v. 6. ἔκειτο χαμαί.

pro κατέπεσε. - v. 7. σῶστρον,
 τὰ σωτήρια, ἱερὰ sc. aut δῶμα-
 τα. - v. 12. ἴσθι φυλαττόμε-
 νος. Matthiae Gr. gr. §. 549, 2.

6. Cybeles sacerdos, annis
 gravis, deae instrumenta furoris
 sui (οἰστροήματα λύσεως) dedicat.
 - v. 1. Γαίη. Orph. Hymn. 25.
 Γαῖα θεὰ, μήτερ μακάρων.
 Phrygiae numen. Ib. 26, 12.
 Φρυγίης σώτειρα. Cf. Catull.
 LXIII. 2. Currus deae leonibus
 junctus. Cf. imprimis Lucret.
 V. 599 ss. Gruber Lex. myth.
 3. p. 482 ss. - v. 3. θῆλυς.
 eviratus: ut Atyx notha
 mulier ap. Catull. LXIII. 27.
 - v. 4. χαλκοτύπος μανίης. Galli

- 5 κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλλυλητὸν
 αὐλῶν, οὗς μόσχον λοξὸν ἔκασπε κέρασ,
 τύμπανά τ' ἡγήεντα, καὶ αἵματι φουνηχθέντα
 φάσγαντα, καὶ ξανθὰς, τὰς πρὶν ἔσεισε, κόμας.
 10, Ἰλαος, ὃ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
 γηραλέον προτέρης παῦσον ἀργειοσύνης.

7. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δίνδυμα καὶ Φρυγίης πυρκαϊεὸς ἀμφιπολεῦσα
 προῶνας, τὴν μικρὴν, Μῆτερ, Ἀριστοδίκτην,
 κούρην Σειλήνης, παμπότνια, κείς ὑμέναιον,
 κείς γάμον ἀβρύναις, πείρατα κονροσύνας
 ἀνθ' ὧν σοὶ καὶ πολλὰ προνήια, καὶ παρὰ βωμῷ
 παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

8. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Χειμερίην νυφετοῖο κατήλυσιν ἦνικ' ἀλύξας
 Γάλλος ἐρημαίην ἦλυθ' ὑπὸ σπιλάδα,

VIII. 2. ἦλυθ' ὑπό. Pal. ἦλθεν. Suid.

cymbala aenea pulsabant cum tympanis, quorum sono animus graviter commovebatur, ἐτύπτετο καὶ ἐκινεῖτο. Magis hoc poeticum, quam si χαλκοτύπους deducas a χαλκοτύπος. Il. τ. 25. χαλκοτύπους ἀτειλάς. τὰς ἀπὸ τυφείας χαλκῶν. Eustath. - v. 6. αὐλῶν. tibicen ubi canit Phryx curvo grave (βαρυφθόγγως) calamo. Catull. l. c. 22. - v. 7. αἵματι. suo ipsius sanguine. Ovid. Fast. IV. 237. s. - v. 8. κόμας. terrificas capitum quatientes numine cristas. Lucret. II. 633. - v. 10. ἀργειοσύνης. accipiendum videtur de vagis per saltus cursibus, ceterisque sacri illius furoris motibus, qui a proveciore aetate abhorrebant.

7. Puella Matri Deūm ob cultum ei praestitum se commendat. v. 1: πυρκαϊεὸς. plurima in

Phrygia intestinorum ignium vestigia. Strabo. XII. p. 578 (Tom. V. p. 239). Mannert Geogr. VI. 3. p. 135. s. - v. 4. ἀβρύναις. τρέφοις, σώζοις, sed ita, ut delicatae puellae convenit, ἀβρῶς. Aeschyl. Agam. 891. καὶ τᾶλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρώοις ἐμὲ Ἄβρυνε. - v. 5. προνήια. pendet a παρὰ, haud secus ac βωμῷ. nam cum utroque casu praepositio vicinitatem significat. Herm. ad Viger. p. 485. quem vide etiam de positione praepositionis. Thiersch. Gr. gr. §. 279. 13. Sacra Matris Deūm celebrabantur etiam choreis virginum. Proclus Theol. Plat. VI. 13. - v. 6. ἐτίναξε. Cf. nr. VI. 8.

8. Historia de Gallo, Rheas numine gravi periculo erepto. - v. 1. νυφ. κατήλυσιν. Apoll. Rh.

ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἔχρος
 βοικράγος εἰς κολήν ἀτραπὸν ἵκτο λέων.
 αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ὃ σκέθε χειρὶ, 5
 ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.
 οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θῆρ
 μείναι, ἀν' ὑλήεν δ' ὤκως ἔθνηεν ὄρος,
 δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτρει, ὃς τάδε 'Ρεῖα 10
 ἐνδυντὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασεν πλοκάμους.

9. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Δράγματα σοι χώρον μικράυλακος, ὃ φιλόπυρε
 Διοῖ, Σωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος,
 εὐσταχυν ἀμήσας τὸν νῦν σπόρον ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 ἐκ καλαμητομῆς ἀμβλὺν φέροι δρέπανον.

10. ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ.

Δάματρο πολύνκαρπε, σὺ κῆν Σικελοῖσιν ἐναργής,
 καὶ παρ' Ἐρεχθεΐδας· ἐν δέ τι [τοῦτο] μέγα

v. 5. αὐτὰρ ὃ et ἔσχεθε. Vulg. ὃ σκέθε. marg. Pal. quod recepi,
 αὐτὰρ ὃ corrigens. Il. α. 333. αὐτὰρ ὃ ἔγνω. 488. αὐτὰρ ὃ
 μήνιε.

X. 2. τοῦτο ad implendam lacunam ex conjectura insertum.
 Junge: ἐν τοῦτο μέγα τι.

IV. 886. λαίψηροιο κατηλυσίη Ζε-
 φύροιο. - v. 4. εἰς κολήν. unde
 nullum Gallo effugium. - v. 5.
 αὐτὰρ ὃ. i. e. οὗτος. Thiersch.
 Gr. gr. §. 284. 17. - v. 7. Junge
 οὐδ' ἔτλη μείναι. manere non
 valuit. In eadem historia Pal.
 VI. 220. τὸν βαρὺν οὐ μείνας
 ἀκοῆς πόρον. - v. 9. ἡμιγύναι-
 κα. eviratum et ignavum, sed
 deac tamen ope fortem et timen-
 dum.

9. Agricola Cereri primitias
 messis offert. v. 1. μικράυλα-
 κος, μικροῦ. Pal. VI. 238. οὐ
 πιδίον πολυάυλακος. - v. 4. ἀμ-
 βλό. ob largam messem.

10. Historia de miraculo in
 templo Cereris Chthoniae, quod
 Herimionae erat in Argolide.
 Rem illustrat Aelian. H. A. XI,
 4. Pausan. II. 35. p. 194. s.
 v. 1. κῆν Σικ. ἐν. vetus est
 opinio - insulam Siciliae
 totam esse Cereri et Libe-
 rae consecratam. - Ete-
 nim multa saepe prodigia
 vim ejus numenque decla-
 rant; multis saepe in dif-
 ficillimis rebus praesens
 auxilium (βοήθεια ἐναργής)
 ejus oblatum est. Cicero
 in Verr. IV. 48 et 49. - v. 2.
 παρ' Ἐρεχθ. in Attica, ubi Eleu-

κρίνεται ἐν Ἐρμιονεύσει τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῇ
ταῦρον, ὃν οὐκ αἶρουσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
5 τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνῃ μόνον οὐατος ἔλκει
τόνδ' ἐπὶ βαμόν' ὃ δ', ὥς ματέρϊ παῖς, ἔπεται.
σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος ἱλαος εἴης,
καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἐρμιόνη.

11. ΑΛΔΑΙΟΥ.

Τὰν οἶν, ὦ Δάματερ ἐπόγμιε, τὰν τ' ἀκέρωτον
μύσχον, καὶ τροχίαν ἐν κανέφῳ φθοῖδα,
σοί, ταύτας ἐφ' ἁλως, ἐφ' ᾧ πολλὴν ἔβρασεν ἄντλον
Κρήθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,
ἱρεῖν, πολὺσσορε· σὺ δὲ Κρήθωνος ἄρουραν
πᾶν ἔτος εὐκρίθων καὶ πολὺπυρον ἄγοις.

12. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
οὐ μούνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἡελίου.

XI. 4. Κρήθων et Κρήθωνος. Br. quod ob lusum cum εὐκρίθων non displicet. - v. 5. ob insolentiam locutionis ἄγειν ἄρουραν εὐκρίθων, malim: σὺ δ' ἂν Κρ. pro ἀνά: ut II. x. 198. aut, σὺ δ' ἐς Κρ. ἄρουραν, ut dea dicatur ἄγειν ἔτος εὐκρίθων ἐς ἄρουραν.

sinia. - v. 3. τὸν ἐξ ἀγ. non taurum, sed vaccam dicit Pausan. l. c. θήλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν - ὑβρίζουσιν ἐπὶ ὑπὸ ἀγριότητος. - v. 8. Jungi possit θάλλοι πάντων. omni frugum genere; ut Od. ε. 72. λειμώνες μαλακοὶ Ἴον ἡδὲ σελίνου Θήλεον. sed rectius fuerit, κλήρος πάντων, οἱ πάντων τῶν Ἐρμιονέων ἀγροί.

11. Agricola post largam messem Cereri sacra facit. v. 1. ἐπόγμιος (ab ὄγμος, sulcus et segetes ex sulcis efflorescentes) ut εὐκαρπος, καρποτόκος, quae etiam sunt Cereris epitheta. - v. 3. ταύτας. hic in ipsa area, in qua fruges ventilaverat. ἀνέλος, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀστα-

γίων ἐν τῇ ᾄφ. Nicander. Ther. 114. ὅταν ἀνάλειον θέρετος μεθ' ἀλώϊα ἔργα ζωσάμενος θρίναξι βαδὺ διακρίνεται ἄντλον. - v. 6. πᾶν ἔτος. quotannis. Pro ἄγοις expectabatur δείης aut simile quid. Vid. var. lect.

12. Caecus se Cereris et Liberae mysteriis initiatum subito videre coepisse narrat. v. 1. βέβηλον ἡελίου. expers utriusque luminis, et initiorum et solis. Similis translatio in ἀμύητος γάμων, ἀφροδίτης, κώμων. Continuatnr translatio verbis μύστην ἀφοσιόων, utriusque participem; et in καθηράμενος, quo ad lustrationes, initiatio-nem praecedentes, respicitur. -

μύστην δ' ἀμφοτέρων με Θεὰ θέσαν· οἶδα δ' ἐκείνη
 νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος·
 ἀσκήπων δ' εἰς ἄστν κατέστιχον, ὄργια Διουῖς
 κηρύσσων γλώσσης ὀψίμασι τρανότερον.

13. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λευκάδος αἰπὴν ἔχων νάνταις τηλέτακτον ὄχθον,
 Φοῖβε, τὸν Ἴονίῳ λουόμενον πελάγει,
 δέξαι πλωτήρων μάζης χειφυρέα δαῖτα,
 καὶ σπονδὴν ὀλίγη κερναμένην κύλικι,
 καὶ βορρυφεγγίτου λίχνου σέλας, ἐκ βιοφειδοῦς
 ὀλπης ἡμιμεθεῖ πινόμενον στόματι·
 ἀνθ' ὧν ἰλῆκοις, ἐπὶ δ' ἰστία πέμψον αἶτην
 οὔριον Ἀκτιακοῦς σύνδρομον εἰς λιμένας.

5

14. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Τελλίᾳ ἡμερόεντα βίον πόρε, Μαῖαδος νιέ,
 ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος.
 δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωννυμένων ἐνὶ δήμῳ
 νάειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθὴν.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στρούβον παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεόκρατες, εὐτ' ἀνέθηκας
 Ἐρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαδες Χάριτας,

v. 4. νυκτ. initiorum nocte. V. Saint-Croix über die Myster. p. 202. — καὶ ὀφθαλμῶν, οὐ μόνον φρενῶν. initiis enim mentis caligo dispellebatur, vitaeque cognoscebantur principia. Cicero de LL. II. 14. — v. 6. ὀψίμασι, lumine recepto. γλώσσης. quam verborum praedicatione.

13. Apollini, cui in fastigio promontorii in Leucadia peninsula templum erat late conspicuum (Virgil. Aen. III. 274.), nautae tenuia offerunt munera, faustam navigationem precantes. — v. 6. στόματι, τοῦ λύχνου scil. cui exigua tantum olei co-

pia affusa, unde ἡμιμεθεῖ. Contra βοήη ἀλοιφή μεθύουσα in Π. q. 390. Pal. V. 4. τὸν λύχνον ἐλαιουῖς ἐκμεθύσασα δοῖαν. — v. 8. Ἀκτιακοῦς. in sinu Ambracio.

14. Simplicissimum hoc epigr. ipsis donis, Mercurio oblatis, adscriptum fuisse puta, quare illa monstrantur tantum (τῶνδε), non enumerantur. — v. 3. Εὐωννυμένων. Εὐώννυμος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. — v. 4. αἰῶνος μοῖραν periphrastice pro αἰῶνα.

15. Leocrates, Strochi filius, commemoratus a Thucydide I. 105., Mercurio statuam dicavit in Academia, munus Deo gratissimum, χάριεν, unde: οὐκ

οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθία, τῆς ἐν ἀγοστῷ
δὴν εὐεργεσίην τῷ προσιδόντι λέγω.

16. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἐρμείῃ Βαλτων ἁλυνηχέος ὄργανα τέχνης
ἄνθετο, δαιμαίνων γήραος ἀδρανίην
ἄγκυραν, γυρόν τε λίθον, σπυρίδας θ' αἶμα φελλῷ,
ἄγκιστρον, κάπτην, καὶ λίνα, καὶ δόνακας.

17. ΦΛΑΠΠΙΟΥ.

Τίς τὸν ἄχνουν Ἐρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν ἔθηκεν;
Ἐρμιογένης. τίνος ὦν; Δαιμονέως. ποδαπός;
Ἀντιοχεύς. τιμῶν σε χάριν τίνος; ὡς συναρῶν
ἐν σταδίοις. ποίοις; Ἰσθμόδι κῆρ Νεμέα.
ἔτρεχε γάρ; καὶ πρῶτος. ἔλὼν τίνας; ἐννέα παῖδας·
ἔπτη δ' ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἡμετέρους.

18. ΔΕΩΝΙΑΔΑ.

Εὐφημόν τοι σφαιῶραν, ἐγκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
Ἐρμείῃ ταύτην πυξινέην πλαταγῆν,

XVIII. 1. εὐσημον i. e. πεποιμιμένην corrigit Wytttenbach.

Ἡλαθες Χάριτας. - v. 3. ἐν ἀγο-
στῷ, almae matris (Academiae)
in ulnis ac sinu, ubi collocata
statua dedicantis εὐεργεσίαν prae-
tercuntibus praedicabat.

16. Piscator senex Mercurio
artis suae (ἁλυνηχῆς τέχνη. quao
in mari exercetur) instrumenta
dedicat. - v. 3. λίθον. silicem
eliciendis ignibus. Pal. VI. 28.
μητέρα πυξῶν τῇδε λίθον.

17. Diverbium viatoris cum
Mercurii statua, a puero, in cer-
taminibus victore, posita. v. 1.
τὸν ἄχνουν. fortasse respectu
habito ad dedicantis aetatem. De
auriga Append. ex Plan. 372.
κουρίζων τε καὶ ἄχνους ἄνδρας
ἐνίκας. - v. 4. Ἰσθμόδι, Ἰσθμοί

αὐτ' ἐν Ἰσθμῷ. Pal. XIII. 14.
Thiersch. Gr. gr. §. 67, 4. -
v. 5. γάρ interrogationi inservit.
Herm. ad Viger. p. 705, et 829.
- ἔλων. currendo anteverrens,
vincens. - v. 6. πόδας ἡμετέ-
ρους, πτερόεντας scil. Pal. IX.
557. de stadiodromo: τοιοὶ γὰρ
παιδὸς πτηναὶ πόδες.

18. Puer ephēbus factus Mer-
curio pueritiae oblectamenta do-
dicat. v. 1. εὐφημος, obscurum
pilaepitheton, fortasse sic di-
ctae, quia cum arte quadam
rhythmica jactabatur; unde ὄρ-
χῆσεις παρ' Ὀμήρῳ διὰ τῆς
σφαίρας ap. Athen. I. p. 14.
D. respectu habito ad Od. ζ. 100.
ubi ancillis pila ludentibus Nau-

ἀστραγάλας θ' αἷς πόλλ' ἐπεμήνατο, καὶ τὸν ἑλκτὸν
 ῥόμβον, κουροσύνης παίγνι' ἀνεκρέμασεν.

19. ΑΛΗΛΟΝ.

Ἰερὸν Ἐρμείη με παραστέλχοντες ἔχεναν
 ἄνθρωποι λίθων σωρόν· ὁ δ' ἀντ' ὀλίγης
 οὐ μεγάλην αὐτοῖς ἔγνω χάριν· ἀλλ' ὅτι λοιπὰ
 Αἰγὸς ἐπὶ κρήνην ἑπτὰ λέγω στάδια.

20. ΑΛΗΛΟΝ.

Ὀδῖτα, μὴ πρόσερχε πρὸς τὰ κλήματα,
 μηδ' αὖ τὰ μῆλα, μηδ' ὅπη τὰ μέσπιλα.
 τηρεῖ δὲ πρὸς τὴν σχοῖνον ἐξαμβέιο,
 ὥς μὴ τι θράξῃς τῶνδε, μηδ' ἀποθρίσῃς,
 ἃ σὺν πόνῳ φντουργὸς ἔκτεται· Μίδων,
 ὃς καμὲ θῆκεν· ἦν δέ μεν παρακλύσῃς,
 γνώσῃ τὸν Ἐρμῆν, ὥς κακοὺς ἀμβέιοι.

5

21. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κυκλοτερῆ μολιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς,
 καὶ σμιλλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,

XIX. 3. ἔγνω edit. vett. ἔγνω. Pal. Post μέ, ὁ δὲ haberi debet pro ἐγὼ δέ. Pal. VII. 287. ubi naufragus loquitur: ὁ δ' ἐκ πόντου ματεύων Ζαῆν, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἰλυσάμην. Ib. VII. 351. αἶδε Ἀνδάμβεω, αἶ λαχόμεν στυγερὴν κληδὸνα θυγατέρες, Οὔτε τι παρθενίην ἡσχύναμεν.

sicaa ἤρχετο μολπῆς. - v. 3. αἷς πόλλ' ἐπεμήνατο. cap. X. 42. μέλισσα ἐφ' ὠρεαίοις ἀνθεσι μαινομένη.

19. Strues saxorum ad Caprae fontem (qui ubi fuerit non constat) Mercurio exstructa ad viam. - v. 2. λίθ. σωρόν, ἔγμακα. Ἐρμαῖος λόφος. Od. π. 471. Suidas. ἐρμαῖον - λίθων σωρὸς ἀφίεθον τῷ Ἐρμῇ ἐν ταῖς ὁδοῖς ταῖς ἀδελφοῖς. Vid. Ev. Otto de Diis vial. c. VII. p. 112. ss.

20. Mercurius, horti custos, praeterfuentes monet, ne quid in-

de rapiant. - v. 3. σχοῖνος, funis ex juncis horto videtur fuisse circumdatus, ne quis eum transsiliiret. - v. 5. ἔκτεται, pro κέκτεται. Il. i. 402. et saepe ap. Herodotam. - v. 7. γνώσῃ τὸν Ἐρμῆν, ὥς. vulgaris attractio. Butt. Gr. gr. §. 138. I. 6.

21. Librarius, oculis ob senectutem hebescentibus, Musis artis suae instrumenta dicat. - v. 1. σελίδων πλευρά ipsa est pagina, orbiculo plumbeo (κυκλοτερεῖ μολίβῳ) lineis distincta. -

καὶ κανονίδ' ὑπάτην, καὶ τὴν παρὰ θῖνα κίσηριν,
 ἀνιμῆρόν πόντου τρηματόεντα λίθον,
 Καλλιμένης Μούσας, ἀποπαυσάμενος καμάτοιο,
 δῆκεν, ἐπεὶ γήρῃ κανθὸς ἐπεσκέπετο.

22. ΑΛΗΛΟΝ.

- α. Εἰπέ, τί σοι ξυνὸν καὶ Παλλάδι; τῇ γὰρ ἄκοντες
 καὶ πόλεμοι πάρα· σοὶ δ' εὐαδὸν εἰλαπίναι.
 β. μὴ προπετῶς, ὧ ξεῖνε, θεῶν πέρι τοῖα μετᾴλλα
 ἴσθι δ' ὅσοις ἔκελος δαίμονι τῇδε πέλω.
 5 καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμων φίλιον κλέος· οἶδεν ἅπας μοι
 ἥριον δημητῆϊς Ἰνδὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ.
 καὶ μερόπων δὲ φυνὴν ἐγεγρήραμεν, ἥ μὲν, ἐλαίῃ,
 αὐτὰρ ἐγὼ γλυκεροῖς βότρυνσιν ἡμερίδος.
 καὶ μὴν οὐδ' ἐπ' ἐμοὶ μήτηρ ὠδῖνας ὑπέτλη·
 10 λῦσα δ' ἐγὼ μηρὸν πατρίον, ἥ δέ, κάρη.

23. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Παρθένε Τριτογένεια, τί τὴν Κύπριν ἄρτι με λυπεῖς,
 τοῦμόν δ' ἀρπαλέῃ δῶρον ἔχεις παλάμῃ;

XXII. 2. Friget πάρα, et versus male incedit, quum scribi potuerit: καὶ πόλεμοι χαρτοί, σοὶ δ' εὐαδὸν εἰλαπίναι. aut: καὶ πόλεμοι· σοὶ δ' αὐτ' εὐαδὸν εἰλ. Fortasse πάρα Planudi debetur.

XXIII. 2. τοῦμόν ἀρπάξασα δῶρον. Pal. ἀρπάξασα δ' ἐμόν δῶρον. Plan. ἀρπαλέῃ scripsimus ex conjectura.

v. 3. κανονίδ' ὑπάτην. regulam. κανόνα γραμμῆς ταμὴν alius eandem appellat, alius κυβερνητῆρα μολίβδου. - κίσηριν. pumicem, laevigandis libris adhibitum (Catull. Ep. I. Martialis. l. 118.), qui maxime laudatur, si quam maxime spongiosus sit et aridus. Plin. H. N. XXXVI, 42. p. 751.

22. Bacchus et Pallas, juxta se tamquam πάρεδροι positi, inter se comparantur. - v. 2. Ἡρὰτ. II. Od. 19, 25. de Baccho: choreis aptior et jocis Ludoque dictus, non sat

idoneus Pugnae. - v. 5. οἶδεν. quid bello possim, norunt Indi, ἀπ' Ὠκεανὸν i. e. παρὰ τὸν Ὠκεανὸν οἰκοῦντες. De Bacchi expeditione in Indos plurimi tradiderunt. Cum nostro cf. Lucian. D. D. 18, 1. - v. 6. φυνήν, γένος. - v. 9. καὶ μὴν. et vero. novum* his particulis graviusque argumentum inducitur. - οὐδ' ἐπ' ἐμοί. ut nec in Pallade, materni uteri experte.

23. Venus Palladem, manu malum tenentem, reprehendit. - v. 4. ἔδογμάτισεν, ἔργειν. Suidae Thes. eccles. T. I. p. 935. ~

μέμνησαι, τοπάροιδεν ἐν Ἰδαίοις σκοπέλοισιν
ὥς Πάρις οὐδὲ καλὴν, ἀλλ' ἐμ' ἐδογματίσεν.
σὸν δόρυ καὶ δάκος ἐστίν· ἐμὸν δὲ τὸ μῆλον ὑπάρχει·
ἀρεκὶ τῷ μῆλῳ κείνος ὁ πρὶν πόλεμος.

24. ΩΣ ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἄρτεμι Δᾶλον ἔχουσα καὶ Ὀρτυγίαν ἐρόεσσαν,
τόξα μὲν εἰς κόλπους ἄγν' ἀπόδου Χαρίτων,
λουῖσαι δ' Ἰνωπῷ καθαρὸν χρῶα, βᾶθι δ' ἐς οἶκους
λύσοντο ὠδίνων Ἀλκίτιν ἐκ χαλεπῶν.

25. ΑΝΤΗΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Πηρὸς ἄπαις, ἥ φέγγος ἰδεῖν, ἥ παῖδα τεκέσθαι
εὐξαμένη, δοῦῃς ἔμμορεν εὐτυχίης·
τίκτε γὰρ εὐθὺς ἅλπιτα μετ' οὐ πολὺ, καὶ τριποδῆτου
αὐτῆμαρ γλυκερὸν φέγγος ἐξεῖδε φάους.
Ἄρτεμις ἀμφοτέροισιν ὑπήκοος, ἥ τε λοχείης
μαῖα, καὶ ἀργεννῶν φωςφόρος ἢ σελάων.

XXV. 3. εὐθύς cum μετ' οὐ πολὺ parum commodē copulatur, nisi hoc quoque loco, ut supra nr. V. 5. pleonasmum statuere velis. Nomen mulieris videtur latere. Fortasse: τίκτε γὰρ Ἀρθίς. — v. 5. ὑπήκοος. frequentius ἐπήκοος.

v. 6. τῷ μῆλῳ. ὁ περὶ τοῦ μῆλου πόλεμος.

μένη. — v. 3. Ἰνωπῷ, ad hunc fluvium in Delo nata dea. Abluit se post venationem. Apollon. Rh. II. 937.

24. Diana Lucina rogatur, ut parturienti opem ferat. Nomen Ortygiae pluribus locis commune et cum Dianae cultu conjunctum. Vid. Dissen. ad Pindari Nem. p. 350. s. — v. 2. Χαρίτες Dianae pro ministris additae, ut alibi Veneri et Junoni; hisque ut tela interim tradat, rogatur. Nam Ilithyiae quoque tela sunt, parturientibus gravia. II. 2. 269. ss. Pal. VI. 271. Dianae gratias agit puerpera: σύννεκά οἱ προηεῖα λεχοῖ διδοῦσάς ὑπερῆχε χεῖρας, ἅτερ τόξου νισσο-

25. Historia de muliere orba et caeca, quae Dianae opo simul peperit et oculorum lumen recepit. — v. 4. αὐτῆμαρ eo ipso quo peperit die. — φάους, ἥλλον, ἡμέρας. — v. 6. φωςφόρος Diana vulgo dicitur, quia partum juvat; nunc, quia lumen tribuit. Isidis, cum Diana interdum confusae, vis in oculos commemoratur ap. Juvenal. XIII. 93, et alios.

26. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

"Αρτεμι, τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκίηντας οἰδοῦς,
 σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλαιπε κόρης
 Ἀρσινόῃ θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἥ Πτολεμαίου
 παρθένος, ἱμεροῦ κειραμένη πλοκάμουν.

27. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἀρτεμιν Ἀγελόχεια,
 ἔτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις,
 ἔδοατο, Δαμαρέτου θυγάτηρ· ἐφάνη γάρ οἱ αὐτὰ
 ἰστοῦ παρὰ κρόκαισιν, ὥς αὐγὰ πυρός.

28. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Ὡς πρέπει, Ἀρτεμὶς εἰμ'· εἰ δ' Ἀρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλκὸς
 μανύει Ζηρός, κοῦχ' ἐτέρου θυγάτρα,
 τεκμαίρου τὸ θράσος τῆς παρθένου. ἢ ῥά κεν εἴποις
 πᾶσα χθὼν ὄλγον τᾶδε κυναγέδιον.

XXVII. 3. εἶσατο. collocavit. Reisk. - v. 4. ὥς λύγα. Pal.

XXVIII. 1. Fort. ὁ χαλκός, praesertim ob αὐτός, quod cum χαλκός conjunctum vi caret.

26. Arsinoe, Ptolemaei filia, Dianae partem capilli ponit; de quo more vid. Potter. Archae. Vol. 2. p. 520. s. - v. 1. circumscribitur hoc versu epitheton λοχέαιρα. - v. 4. πλοκάμουν. genitivus partis. Thiersch. Gr. gr. §. 252, 4.

27. Dianae puella ob ἐπιφάνειαν vestem dicat. Observa trimetros jambicos pro pentametris. v. 3. ἔδοατο. passim statuac textis vestibus indutae commemorantur, ut Ilithyia Aegii ap. Pausan. VII. 23. Cf. Winckelmann. Opp. III. p. 33. et p. 291. Quatr. de Qu. Jupiter Olymp. p. 8. ss. Celeber plus Palladi Athenis, Apollini

Spartae quotannis textus. - v. 4. ὥς αὐγὰ. tamquam flammis circumdata et splendore coruscans, fere ut ἡ θειοτόκος saepe in numis et tabulis pictis flammis circumfusa conspicitur.

28. In Dianae statuum, insignem fortitudinis significationem habentem. - v. 1. εἰ δὲ cohaeret cum τεκμαίρου. Sensus est: ἐκ τοῦ θράσους ἐν τῷ χαλκῷ φανεροῦ γνώση, ὅτι Διός, οὐκ ἄλλον θεοῦ, θυγάτηρ ἐνταῦθα ἐπλάσθη. Planud. IV. 8. αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο ὥδε τὰ κείνου Ὀμματα καὶ ζωὴν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει. i. e. μανύει. - v. 4. κυναγέδιον. h. l. locus venationi destinatus.

29. ΑΔΗΛΟΝ.

- α. Ἀρτεμι, ποῦ σοι τόξα, παραινχινή τε φαρέτρη;
 ποῦ δὲ Λυκαστείων ἐνδρομὺς ἀρβυλλίδων,
 πόρπη τε χρυσοῖο τετυγμένη, ἥδ' ἐπὶ πρὸς ἄκρην
 ἰγνύην φοίνιξ πέπλος ἐλισσόμενος;
 β. κείνα μὲν εἰς ἄκρην ὀπλίζονται· ἐς δὲ θνητὰς
 εἴμ' αὐτῶς, ἱρῶν ἀντομένη θνέων.

30. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ.

Τὸν ἔλαφον, Λάδωνα καὶ ἀμφ' Ἐρμυάνθιον ὕδωρ
 νῶτα τε θηρονόμου φρεβομένην Φολόας,
 παῖς ὁ Θεαρίδεω Λασιώνιος εἴλε Λυκόρμας,
 πλήξας ῥομβοτῷ δούρατος οὐριάχῳ·
 δέσμα δὲ καὶ δικέριον ἀπὸ στόρυγγα μετώπων
 σπασόμενος κούρα θῆκε παρ' ἀργοῦτιδι.

31. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Εἰνοδίη, σοὶ τόνδε φίλης ἀνεθήκατο κόρσῃς
 πῖλον, ὁδοιπορίας σύμβολον, Ἀντίφιλος.
 ἦσθα γὰρ εὐχλωῆσι κατήκοος, ἦσθα κελεύθους
 ἱλας· οὐ πολλή δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὁσίη.

XXX. 6. Vulgo σπασόμενος, quod primam corripit.

XXXI. 1. φίλη. Pal. quod ob hiatum non ferendum. φίλης κόρσῃς. sui ipsius capitis, secundum usum Homericum. - v. 3. ἦσθα κελ. Pal. quod in ἦσθα mutavimus.

29. Ad Dianam sine armis ad sacrificium pergentem. Eadem in Christodori Ecphe. 307. οὐ τόξον ἐκρηβόλον, οὐδὲ φαρέτρην Ἰοδόκον ἀνέχουσα κατωμαδόν. Peplo indutam habes ap. Becker. in August. Tab. XLV. - v. 2. Λυκαστείων. ab urbe Lycastus in Creta, ubi caligae illae in usu fuerunt.

30. Venatoris donarium. v. 1. amnes montesque h. l. commemorati sunt in Arcadia, etiam Lasion. - v. 4. οὐριάχῳ. h. l. ut videtur pro αἰχμῇ simpliciter.

- v. 5. Junge: σπασόμενος ἀπὸ μετώπων. Ceterum apud poetas cervis feminis haud raro cornua tribuuntur. Vid. Aelian. H. A. VII. 21. Boeckh. ad Pindar. Ol. III. 26. p. 139.

31. Antiphilus, itinere feliciter peracto, Dianae Εἰνοδίῃ, viarum custodi, pileum, tamquam σύμβολον ὁδοιπορίας ponit. Pileum constat peregrinantes tantum gestasse, et qui sub divo opus faciebant. Winckelm. Opp. V. p. 78. s. - v. 4. ἡ χάρις. τὸ τοῦ χάριος ἔχοντος

μή δέ τις ἡμετέρου μάρψῃ χειρὶ μάργος ὁδίτης
ἀνθέματος· συλᾶν ἀσφαλὲς οὐδ' ὀλίγα.

32. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλον, λινόπεπλε
δαῖμον, ἐπ' εὐτέρους βῆθι θυηπολίας.
σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρόν ποπάνευμα πρόκειται,
καὶ πολὺν χηνῶν ζευγος ἐνυδροβίων,
5 καὶ νάρδος ψαφαρὴ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί,
καὶ σταφυλὴ γράϊη, χῶ μελίπνους λίβανος.
εἰ δ' ὥς ἐκ πελάγους ἐρξύνεο Δῆμιν, ἀνασθα,
κῆκ πενίης, θύσει χρυσόκερον κεμάδα.

33. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρηος ταῦταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
ἄκλαστοὶ μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
ἄσπιδες, ἄκλαστοι δ' αἱ κλαδαφαὶ κέμακες.
5 αἰδοῖ πάντα πρόσωπ' ἐρυνθαίνουμαι, ἐκ δὲ μετώπου
ἰδρῶς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει.

ἀνάθημα. - v. 5. μάρψῃ cum genitivo, ut λαμβάνεσθαι et similia. Matthiae Gr. §. 366. - μάργος, ἀκόλαστος, manum ab alienis non cohibens.

32. Isis, muneribus in ejus ara positis, ad sacrificium invitatur. v. 1. λινόπεπλος, lini-gera. Ovid. II. Amor. II. 25. - v. 3. ποπ. et χην. ζευγος. Sic ap. Juven. VI. 540. ansere magno - et tenui popano corruptus Osiris. In Isidis templo anseres alebantur. Petron. c. 136. - v. 5. κεγχρίτι-δες, ficus videntur appellari a granulis, quibus complentur, milii gravis similibus. - v. 7. ἐκ πελάγους. Isis Pharia, nautis favens. Ap. Lucian. D. D. 3. Jupiter Isidi munia sua tribuens: τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας. Ob hanc

causam e fluctibus servati tabulas votivas ponebant in templo hujus Deae. Juvenal. XII. 27. s. - v. 8. κῆκ πενίης, ἐύση sc. quod ex ἐρξύνεο assumendum. - χρυσόκερον. cornibus inauratis. II. x. 292. ῥέξω βοῦν ἦνιν - χρυσὸν κέρασιν περιχένας. Od. γ. 384. 425. ss. Alio sensu est χρυσόκερος ἔλαφος ap. Pindar. Ol. III. 30.

33. Mars nova sibi et splendida arma dicata esse indignatur. v. 2. ἄχαριν χάριν. primus dixit Aeschyl. Prom. 559. Choeph. 40. tum Eurip. Iph. T. 566. Similiter ἄδωρα δῶρα. Soph. Aj. 664. quae δῶρα δὺςδωρα sunt Oppiano Hal. III. 303. - v. 5. πρόσωπα. pro singulari. Herm. ad Viger. p. 739. - v. 6. στῆθος. per pectus miserum manat subito mihi

παστάδα τις τοιοῖςδε, καὶ ἀνδρειῶνα, καὶ αὐλὰν
 κοσμεῖται, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον
 Ἄρεν δ' αἵματόεντα διωξίπποιο λάφυρα
 νηὸν κοσμοίῃ τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

10

34. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Αἰδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ εἰδυμένων πολιτῶν
 ἔσταθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαυμόνιαι
 οὐ γὰρ τοξοφόροιδιν ἐμήσατο δι' Ἀφροδίτα
 Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

35. ΝΟΣΣΙΔΟΥΣ.

Ἐλθοῖσαι ποτὶ ναὸν ἰδόμεθα τὰς Ἀφροδίτας
 τὸ βρέτας, ὥς χρυσῇ δαιδαλεν τελέθει.
 εἶδατό μιν Πολυαρχίς, ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
 κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας.

XXXV. 1. ἰδοίμεθα. Vulgo. In persona prima requirebatur conjunctivus. Matth. Gr. §. 515.

sudor. Poeta ap. Gelli. XIX. 9. — v. 7. solebant vestibula et atrium armis suspensis ornari; hoc autem loco παστάς, ἀνδρειῶν et θάλαμος commemorantur ut loca, in quibus homines voluptatis tantum caussa convenire solent. — v. 9. Ἄρεν pro Ἄρεος. Matth. Gr. §. 79. not. 2. διωξίπποιο. Cyrenes epitheton ap. Pindar. Pyth. IX. 4.

Boeckh. ad Pindari Fragm. p. 611. — v. 4. Μήδοις, pro Persis, ex more veterum, poetarum praecepue. Ἑλλ. ἀκρόπολις. ipsa est Corinthus, cujus arx Acrocorinthus in immanem altitudinem edita (Livius XLV. 28) propugnaculum Isthmi existimabatur.

34. Inscriptum epigr. tabulae pictae, a meretricibus, quae bello Persico secundo vota pro patriae salute susceperant, in templo Veneris positae. Plutarch. T. II. p. 871. B. — v. 1. ὑπὲρ Ἑλλ. καὶ πολ. i. e. ὑπὲρ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν. Rem ipsam illustrat Athen. XIII. p. 573. C.

35. In Veneris statuum aut inauratam aut totam auream. De utroque genere vid. Martini ad Ernesti Archaeol. p. 171. et 177. ss. — v. 1. Ἐλθοῖσαι. V. Rost gr. Gr. §. 20, 5. — v. 3. ἐπαυρ. κτῆσιν. meretricem fuisse Polyarchin haec verba docent. Sami sanum erat Veneris, quod ἐταῖραι condiderant, ἐγασσάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. Athen. XIII. p. 572.

36. ΑΝΥΤΗΣ.

Κύπριδος οὔτος ὁ χῶρος, ἐπεὶ φίλον ἔπλετο τήνῃ
αἶεν ἀπ' ἡπείρου λαμπρὸν ὄρην πέλαγος,
ὄφρα φίλον ναύτησι τελῇ πλόον· ἀμφὶ δὲ πόντος
δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

37. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αὐτός τοι δόμος οὔτος, (ἐπεὶ παρὰ κύματι πηγῷ
ἴδουμαι νοτιῆς δεσπότις ἡϊόνος)
ἀλλὰ φίλος· πόντῳ γὰρ ἐπὶ πλατὺν δειμαίνοντι
χαίρω, καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομένοις.
ἰλάσκειν τὴν Κύπριν ἐγὼ δέ σοι ἦ ἐν ἔρωτι
οὔριος, ἦ χαροπῷ πνεύσομαι ἐν πελάγει.

38. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἄ Κύπρις οὐ Πάνδαμος ἰλάσκειο τὰν θεόν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνθεμα Χρυσογόνας,
οἶκον ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
ξυνόν· αἶψα δέ σφιν λούιον εἰς ἔτος ἦν
ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

36. In Veneris marinae fanum cum *τεμένει*, ut videtur, in quo signum Deae *εὐπλοίας*. Mitscherl. ad Horat. I. Od. 3, 1. - v. 2. *ὄρην*. Rost. gr. Gr. §. 77. Anm. 6, 5. - v. 4. ob deae praesentiam (quae jura dat coelo, terrae, natalibus undis. Ovid. Fast. IV. 95.) mare ibi tranquillum.

37. Venus marina loquitur. v. 4. *εἰς ἐμὲ*. erat igitur sacellum ad portum, aut ad stationem certe navigantibus tutam. - v. 6. *οὔριος* - *πνεύσομαι*. vocabula a ventis ad amoris negotia translata. Pal. V. 17. *οὔριος ἀλλ' ἐπὶ λαμπρον ἐμῷ καὶ ἔρωτι καὶ ἰατρῷ*,

Δεσπότι καὶ θαλάμων, Κύπρι, καὶ ἡϊόνων.

38. De statua Veneris Uraniae, a matrona ob felicem, quae ipsi obtigerat sortem, posita. v. 1. *πάνδημος*. de utraque Venere vid. Xenoph. Conv. c. 8, 9. *χωρὶς ἑκατέρω βαμοὶ τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυναί*, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργότεραι, τῇ δὲ Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι. - v. 4. *λούιον*. frequens hic usus comparativi praecipue in *ἄμεινον*, *κρείσσον*. Matth. Gr. §. 457, 3. - *εἰς ἔτος*. per totum annum. Od. δ. 595. *καὶ γὰρ εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοὶ γ' ἀνεχοίμην Ἥμενος*.

39. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βιδυνὴς Κυθήρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
μορφῆς εἰδωλον λύγδινον, εὐξαμένη.
ἀλλὰ σὺ τῇ μικκῇ· μεγάλην χάριν ἀντιμερῖζον,
ὡς ἔθος· ἀρκείται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνη.

40. ΑΔΗΛΟΝ.

Δερκόμενος ξόανον καλὸν τόδε, τὰν Ἀφροδίταν,
ὠνδρωφ', ἱλάσκειν, πλατὶον ἐξόμενος·
αἶνει δὲ Γλυκέραν Διονυσίου, ἃ μ' ἀνέθηκα
πορφυρέας ἀπαλὸν κύμα παρ' αἰόνος.

41. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ Παφίη Κυθήρεια δι' οἴδατος ἐς Κνίδον ἦλθε,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην.
πάντη δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
φθέρξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

42. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Φάσεις, τὰν μὲν Κύπριν ἀνὰ κρανὰν Κνίδον ἀθρῶν,
ἄδε που ὡς φλέξει καὶ θεὸς εὔσα λίθον·

XLII. 2. θεὸς εὔσα. quid mirum, deae tribui quod vel mortales puellae puerique dicuntur efficere? Pal. XII. 61. ὅταν κατέτηκ' Ἀρίβαζος τὰν Κνίδον· ἃ πέτρα θρυπτομένη· θέρεται. Plaut. Poen. I. 2. 77. illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest. Propert. I. 9. 31. illis et silices possunt et cedere quercus. Haec res, et quod καὶ non suum locum obtinet, efficit, ut corrigendum putem: καὶ λίθος εὔσα λίθον. Ep. ad. 302. μάλιν καὶ λίθος οὔσα.

39. Mulier Veneri signum ex marmore dicat. - v. 3. τῇ μικκῇ, χάριτι sc. pro parvo munere a deae clementia magnum expectat praemium, ὡς ἔθος, felicem cum conjuge concordiam. ἀρκεῖται ὁμοφροσύνη. Pal. VII. 157. ἀρκούμαι τούτοιον. Ib. IX. 28. ἀρκούμαι μάγνησι Μαιωνίδη. Ad rem cf. Od. ζ. 181. ss.

40. Statua Veneris in littore praetereuntes ad cultum deae invitavit. - v. 2. ὠνδρωφ'. παροδῖτα. cf. cap. X. 51. πλατῖον, πησίον. - v. 4. πορφυρέας. epitheton a

mari ad littus translatum. ἀπαλὸν κύμα. molles undae. Lucret. II. 375.

41. De Veneri Cnidia Praxiteles vide notas ad Winckelmann. Opp. VI. 2. p. 143. ss. Levezow ob die medic. Venus ein Bild der cnidischen sei. Berlin. 1808. - v. 3. περισκ. ἐνὶ χώρῳ. Cf. Od. α. 425. ὅθι οἱ δαίμας - δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. Cf. Od. α. 211.

42. In eandem et Amorem ejusdem sculptoris. - v. 2. ὡς pendeta φάσεις; tum junge: ἄδε θεός.

τὸν δ' ἐν Θεσπιάδαις γλακὺν ἤμερον, οὐχ ὅτι πέτρον,
 ἀλλ' ὅτι κῆν ψυχρῷ πῦρ ἀδιάμαντι βαλεῖ.
 τοιους Πραξιτέλης κάμει δαίμονας, ἄλλον ἐπ' ἄλλας
 γὰς, ἵνα μὴ δισσῶ πάντα θέροιτο πυρὶ.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἶδεν. εἰ δέ τις εἶδεν,
 οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν στησάμενος Παφίην.

44. ΑΔΗΛΟΝ.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχίσης, καὶ Ἀδωνις.
 τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους. Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

45. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τὰν ἐκφυγεύσαν ματρὸς ἐν κόλπον ἔτι,
 ἀφρῶ τε μορμύρουσαν εὐλεχῇ Κίπριν
 ἰδ' ὡς Ἀπελλῆς, κάλλος ἡμερώτατον,
 οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμφυχον ἐξεμάξατο.
 5 εὐ μὲν γὰρ ἄκρας χερσὶν ἐκθάλβει κόμαν,
 εὐ δ' ὁμμάτων γαλήνῃς ἐκλάμπει πόθος,
 καὶ μαζός, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ.

XLV. 3. ἰδών. Pal. εἰδώς. Plan. unde ἰδ' ὡς feci. Cf. Not. cr. ad Palat. p. 861. ἰδών non sic nude posuisset poeta.

οὐσα φλέξει καὶ ἰδόν. sed vide var. lect. - v. 3. Cupidinis statua, propter quam Theopisae visuntur, (Cicero Verr. II. Or. 4. 2.) a Praxitele Glycerae (Strabo IX. p. 410. B.) aut Phrynae (Pausan. IX. p. 762.) dono data. - v. 4. ἀδάμαντι. Pindar. Fragm. 88. qui Theoxenum non amat, ἐξ ἀδάμαντος, ait, ἥτις σιδάρον κεχάλκευται Μέλαιναν καρδίαν ψυχρῶ φλογί. ubi vid. Boeckh. p. 618. - v. 6. δισσῶ. utriusque numinis flamma.

45. In Venerem Anadyomenen Apellis, quam gloriam Coi vocat Ovid. ex Pont. IV. 1, 29. et in qua tabula summam sibi posuisse Apellem dicit Propert. III. 7, 11. translata Romam ab Augusto. Strabo. XIV. p. 657. - v. 2. ἀφρῶ μορμύρει. spuma quum solvitur, quod translatum in corpus spuma tectum. II. c. 404. ὁδός Ὀκεανοῖο ἀφρῶ μορμύρων. - v. 4. Theocr. Eid. XV. 81. ποιοὶ ζωογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; ὧς ἐνυμ' ἐστάσαντι, καὶ ὡς ἐνυμ' ἐνδινεύντι, Ἐμφυχ', οὐκ ἐντοφαντά. - v. 7. κυδωνιᾷ. Ari-

43. 44. Respondetur his distichis quodammodo ad nr. 41.

σὺ δ' Ἀθήνα καὶ Διὸς συνευνέτις
φάσουσιν, ὦ Ζεῦ, λειπόμεσθα τῇ κρίσει.

46. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κύπρι φιλομειδής, θαλαμηπόλε, τίς σε μελιχρῆν
δαίμονα τοῖς πολέμων ἐστεφάνωσεν ὅπλοις;
σοὶ παιᾶν φίλος ἦν, καὶ ὁ χρυσοκόμης Ἥμεναιος,
καὶ λυγρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες
ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδνυς ἀνδροκτόνα; μὴ θρασὺν Ἀρη
συλήσας ἀνχεῖς, Κύπρις ὅσον δύνатаι;

47. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα·
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
ἡ δ' ἀπαλὸν γελήσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἶψην;
εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

XLVII. 1. pessima caesura ἑνοπλον ἔειπεν. Scr. ἐνόπλιον
εἶπεν.

stop h. Achar. 1214. ἀταττα-
ταὶ τῶν τιθίων, ὡς σκληρὰ
καὶ κυδῶνια.

a te devicti spoliis induta tuam
potentiam jactas?

46. In Venerem armatam, qua-
lis est Victrix ap. Romanos.
Multas praeas Veneris armatae
statuas commemorat Pausa-
nias, antiquissimam in Cythera.
L. III. 23. - v. 3. παιᾶν, de quo-
vis cantu videtur accipiendum;
magis tamen accommodatum fue-
rit παστὸς i. e. δάλαμος. - χρυ-
σοκόμης Ἥμεναιος est ap. Eurip.
Iph. Aul. 548. Ζέφυρος. Plu-
tarch. T. II. p. 763. E. Ἀπόλ-
λων. Pindar. Ol. VI, 32. - v. 4.
αὐλῶν. in nuptiarum solemnibus.
II. s. 494. - v. 6. num Martia

47. Palladis cum Venere arma-
ta diverbium. - v. 2. θέλεις ἐρ-
χόμεθα. conjunctivus requireba-
tur. Sed vide similia nonnulla
ad L. Bos. p. 765. et in Not. ad
Pal. p. 741. - v. 3. ἀπαλὸν γε-
λᾶν. lenis irrisiois significatio-
nem habet, ut ἡδὺν γελᾶν. Cf. Pal.
IX. 320. - τί αἶψην; vim quan-
dam habet infinitivus, ut etiam
in linguis recentioribus: wozu
die Waffen nehmen? pour-
quoi prendre les armes?
- v. 4. πῶς. πόσῳ μᾶλλον νικῶ-
σω;

48. ANTIMAXΟΥ.

Τίπτε, μόθων ἄτλητος, Ἐνναλλιοιό λέλογχας,
 Κύπρι; τίς δ' ψεύδτας στυννὰ καθ᾽ ἄψε μάτην
 ἔντεα; σοὶ γὰρ Ἐρωτες ἐφίμεροι, ἃ τε κατ' εὐνὰν
 τέρψις, καὶ κρατάων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
 δοῦρατα δ' αἵματόεντα μέδεις Τριτωνίδι διὰ
 ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

49. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ Κύπρις Σπάρτας· οὐκ ἄστεσιν οἷά τ' ἐν ἄλλοις
 ἴδονται, μαλακὰς ἐδσαμένα στολίδας·
 ἀλλὰ κατὰ κρατὸς μὲν ἔχει κόρην ἀντὶ καλύπτρας,
 ἀντὶ δὲ χρυσεῖων ἀκρεμόνων κάμακα.
 οὐ γὰρ χοῆ τευχέων εἶναι δίχα τὰν παράκοιτιν
 Θρηκὸς Ἐνναλίου καὶ Λακεδαιμονίαν.

50. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἦγ' ἢ Νικοῦς, ἢ καὶ διαπόντιον ἔλκειν
 ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
 χρυσῷ ποικιλθεῖσα, διαιγέος ἐξ ἀμεδύστου
 γλυπτῇ, σοὶ κεῖται, Κύπρι, φίλον κτέανον,

XLVIII. 3. vulgo distinguitur post μάτην, minus commode.
 L. 3. ποικίλλουσα. Pal. ποικιλθεῖσα emendavit Salmasius.

48. Arma Venerem non decere.
 - v. 1. μόθων. respicitur ad Jo-
 vis verba Il. ε. 428. Venus ap.
 Coluthum. v. 159. ἔργα μὀ-
 θῶν οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακῆων
 Ἀφροδίτη; - v. 2. ὁ ψεύδτας, fal-
 sa tibi affingens. - v. 6. εἰς ὑμέν.
 secundum Jovis monitum. Il. l.
 c. ἀλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο
 ἔργα γάμοιο. Ταῦτα (τὰ πο-
 λεμῆια) δ' Ἀρηίθοφ καὶ Ἀθή-
 νη πάντα μελήσει.

49. In Venerem apud Lacedae-
 monios armis instructam. - v. 1.
 καὶ Κύπρις. Etiam Venerem
 Sparta habet, sed non mollem,
 ut alii populi, verum armatam

et bellicosam. - v. 2. στολίδας,
 χιτῶνα στολιδωτόν. - v. 4. ἀκρέ-
 μονες. ramus videtur significari
 cum malo aureo. Cf. Win-
 ckelm. Opp. II. p. 518. - v. 6.
 Dicebant Lacedaemonii, Vene-
 rem, Eurōta superato, τοὺς χλι-
 δῶνας καὶ τὸν κιστὸν ἀποθέ-
 σθαι, δόγν δὲ καὶ ἀσπίδα λα-
 βεῖν κοσμουμένην τῷ Λυκούργῳ.
 Plutarch. T. II. p. 317. F.

50. Puella Thessala Veneri
 rhombum magicum dedicat. No-
 tus Ἰγύγος usus ex Theocr.
 Eid. II. Rem illustrat Vossius
 ad Virgil. Ecl. VIII. 68. - v. 3.
 χρυσῷ ποικιλ. ut nr. 35. χρυσῷ

πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριγλὲ μέσῳα δεθείσα,
τῆς Λαριδοσαίης ξέλεια φαρμακίδος.

51. ΜΥΡΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα κομεύων,
Θύρσις ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
ἔνδιος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὔδει
φρουρῇ δ' αὐτὸς ἐλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρωτος.
ἂ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαροῦ
βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηται Ἔρωτος.

52. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκολίβωσεν Ἔρωτα
ἐξ ἰδίης Ἑλλων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρόνη μισθὸν ἑμοῖο διδοὺς ἐμέ. φίλτρα δὲ τίκτω
οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενίζόμενος.

53. ΣΑΤΤΡΟΥ.

Τὸν περόευντα τίς ᾧδε, τίς ἐν δεσμοῖσι θεὸν πῦρ
ᾧχεσεν; αἰδομένης ἤψατο τίς φαρέτης,
καὶ τὰς ἀκνυβόλους περιηγέας ἐσφίρησθε
χειράς, ὑπὸ στιβαρῶ κίονι δησάμενος;

δαϊδαλέον. - v. 5. πορφυρέης. purpureus color magnam vim habere existimabatur in re magica. Theocr. Eid. II. 2. στέφον τὰν κελίβαν φοινικίῳ οἴῳς αὐτῷ. Ad beneficium prohibendum στέμμα ἐγίου λευκοῦ ἢ φοινικῶ commendatur in Geopon. XV. 8. - v. 6. Λαριδοσαίης. nota portenta Thessala. Horat. II. Ep. II. 209.

51. Ad Nymphas, ut Amorem pro dormiente Thyrside greges pascentem tueantur. Huic epigrammati picta fortasse tabula occasione dedit. - v. 1. νυμφικὰ. habebant itaque Nymphae quoque greges suos, eosque hominibus pascentes committebant;

αἰπολικάι et νόμαιαι Nymphae sunt ap. Orph. Hymn. L. 11. Terambi greges curasse eas narrat Anton. Lib. c. 22. διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄδων ἔτερεπεν. - v. 2. Πανὸς ἴσον. Theocr. Eid. I. 3. Cf. Rost Gr. §. 105. Anm. 10. Matth. Gr. §. 386, 5.

52. De Amore Praxitelis vid. supra nr. 42, 3. - v. 2. ἀρχέτυπον. de eodem artifice Julian. Ep. XII. αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἐνδοθὶ πενθόμενόν με Χαλκώσας Φρόνη δᾶκε γέρας φίλης. - v. 3. μισθὸν ἑμοῖο, ἔρωτος. Amor loquitur. - v. 4. οὐ τόξους, ἀλλὰ βολαῖς ἀμαρτάν.

53. In Amorem ad columnam revinctum. Arbori alligatus est in gemma ap. Lippert. nr. 114.

φυγρὰ τὰδ' ἀνθρώποις παραμύθια. μή ποτ' ἐκείνων
οὔτος ὁ δεσμώτης αὐτὸς ἔδησε φρένα;

54. ΑΛΚΑΙΟΤ.

Τίς σέ τὸν οὐχ ὁσίως ἡγρευμένον ᾧδε πεδήσας
θῆκατο; τίς πλέγδην σὰς ἐνέδησε χέρας,
καὶ πιναρὰν ὄψιν τεκτῆκατο; ποῦ θοὰ τόξα,
νῆπιε, ποῦ πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη;
ἦ ῥα μάτην ἐπόνθησε λιθοξόος, ὃς σέ, τὸν οἴστρω
κυμήναντα θεούς, τῇδ' ἐνέδησε πάγχυ.

55. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἄλσος δ' ὥς ἐκόμεσθα βαθύσκοιον, εὐρομεν ἔνδον
πορφυρέους μήλοισιν ἑοικότα παῖδα Κυνθίης.
οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ' ἐν καλύνεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνω
εὐδεν μειδιῶν· ξοῦνθαι δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχυτοῦσ' ἐντὸς λαγαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

56. ΑΛΦΕΙΟΤ.

Ἀρπάδομαι πυρόεσσαν, Ἔρωσ, χερὸς ἐκ σέο πείνην,
συλῆσω δ' ὅμων ἀμφοικρεμὴ φαρέτρην,

LV. 7. κηροχυτοῖς. vulgo. κηροχυτοῦσ' (αι) emendavit Orell.
Syllaba αι eliditur apud epicos etiam ante vocalem brevem. Vid.
Spitzner de versu her. p. 164. a. Cf. nr. 59, 2.

- v. 5. φυγρὰ. vi et effectū ca-
rens, ut φυγρὰ τέρεφς ap. Eu-
rip. Alc. 854. - ἐκείνων, τοῦ
τεχνίτου φρένα. Theocr. Eid.
I. 98. τὸ θῆν τὸν Ἐρωτα κατεύ-
χεο, Δάφνι, λυγίζειν. Ἄγ' οὐκ
αὐτὸς Ἐρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυ-
γίθης;

54. In Amorem vinctum. -
v. 1. οὐχ ὁσίως. mortalis deum.
- v. 3. πιναρὰν. δάκρυσι πεφυγ-
μένην. Apoll. Rh. III. 673. -
v. 5. τὸν οἴστρω, cupiditatis sti-

mulo, κυμήναντα, gravius quam
κινούντα. Pindar. Fragm. 88.
ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται.

55. Fragmentum poematī de
Amore in rosis cubante, apibus
circum ejus labia errantibus;
quo oris dulcedo significatur, ut
in fabula de Pindaro. Vid. cap. III.
nr. 49. et de Platone ap. Aeli-
an. V. H. X, 21. - v. 7. λαγα-
ροῖς, ἀπαλοῖς καὶ μαλακοῖς.

56. Dormientem Amorem si-
mul insidiis petit, simul timet

εἴ γ' ἐνύμως εὐδεις, πυρὸς ἔγγοι, καὶ σέο φῶτες
 πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομήν ἄγομεν.
 ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα, δολοπλόκε, μή τινα κεύθῃς
 εἰς ἐμέ, κῆν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἰδῇς.

57. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.

Τίς γλῆφας τὸν Ἑρώτα παρὰ κρήνησιν ἔθικεν;
 οἴομενος παύσειν τοῦτο τὸ πῦρ ὕδατι.

58. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή με τὸν ἐκ Λιβάνοιο λέγε, ξένε, τὸν φιλοκαμῶν
 τερπόμενον νυχίοις ἡμιτέων δάφου.
 βαιὸς ἐγὼ Νύμφης ἀπὸ γέιτονος, ἀγροιώτης,
 μοῦνον ἐποτρύνων ἔργα φνυτοσκαφίης.
 ἔνθεν ἀπ' εὐκάρπου με φίλης ἔστεψαν ἀλώης
 τέσσαρες Ὠρέων ἐκ πιδύρων στέφανοι.

59. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Συλήσαντες Ὀλυμπον ἰδ' ὥς ὀπλοῖσιν Ἑρώτες
 κοσμοῦντ', ἀθανάτων σκῦλα φρουρασόμενοι.

poeta. — v. 4. πρὸς βαιὸν, brevi, dum dormis. εὐνομήν, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν τοξενμάτων. — v. 5. μή τινα. ne quid mali sub pectore condas. Od. ε. 356. ὦ μοι ἐγὼ, μή τις ὑφαίνησιν δόλον αὐτῆς Ἀθανάτων. v. 6. πικρὸν. ne per somnum improba in perniciem meam agites consilia.

57. De Amore ad fontemposito. — v. 2. ὕδατι. Pal. IX. 420. μὴ κλαίων τὸν Ἑρώτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν, Μηδ' ὀλίγη παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνείεις.

58. In Amorem horti custodem, et quatuor Horarum coronis ornatum. — v. 1. ἐκ Λιβάνοιο. ubi impudicorum amorum sedes; unde Venus Λιβανίτις ap. Lucii

an. T. VIII. p. 3. et μέλος ἐκ Λιβάνου de cantu lascivior ap. Themist. Or. 23. p. 301. B. Erat prope Libanon montem urbs Heliopolis, ob formosas mulieres illustris. Vid. Mannert. Geogr. VI. 1. p. 413. s. — v. 3. Νύμφης. minorum Amorum grex Nympharum est soboles. Claudian. X. 74. gens mollis Amorum. Hos Nymphae pariunt, illum Venus aurea solum. Cf. Philostr. Imagg. I. 6. p. 10, 28.

59. In Amores, Deorum spolia gestantes, in anaglypho procul dubio exhibitos. Vid. Winckelm. Opp. II. p. 694. — v. 2. φρουρασόμενοι. App. ex Plan. nr.

Φοῖβον τόξα φέρουσι, Διὸς δὲ κεραινόν, Ἄρης
 ὄπλον καὶ κανέην, Ἡρακλέους ῥόπαλον,
 5 ἐνθαλλόν τε θεοῦ τριβελὲς δόρυ, θύρσα τε Βάκχου,
 πτηνὰ πέδιλ' Ἐρμου, λαμπάδας Ἀρτέμιδος.
 οὐκ ἄχθος θνητοῖς εἶκιν βελέεσδιν Ἐρωτῶν,
 δαίμονες οἷς ὅπλων κόσμον ἔδωκαν ἔχειν.

60. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εὐκόλος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἐν δὲ γάλακτι
 χαίρων, καὶ δρυτῶν σπενδόμενος μέλιτι
 ἀλλ' οὐκ Ἡρακλῆς· ἓνα δὲ κίλον ἢ παχὺν ἄρνα
 αἰτεῖ, καὶ πάντως ἐν θύοις ἐκλέγεται.
 ἀλλὰ λύκους εἴργει. τί δὲ τὸ πλέον, εἰ τὸ φυλαχθὲν
 ὀλλυται εἴτε λύκοις, εἴδ' ὑπὸ τοῦ φύλακος;

61. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὅχθηρόν τὸν χῶρον ἔχω καὶ ἔρημον, ὀδίτα
 οὐκ ἐγώ, ὁ στάσας δ' αἴτιος Ἀρχέλοχος.
 Οὐ γὰρ ὀρετοχαρὴς ὠρεῶς, οὐδ' ἀκρολοφίτας,
 τὸ πλεῦν δ' ἀτραπιτοῖς, ὦνερ, ἀρεσκόμενος.
 Ἀρχέλοχος δ', ὥς αὐτὸς ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων,
 ὦ παριῶν, τοῖον καμὲ παρρηϊδατο.

214. ὅπλα φέρουσι θεῶν νῆπι' ἀγαλλόμενοι. - σκύλα, ἐπὶ τοῖς σκύλοις. - v. 7. οὐκ ἄχθος. οὐκ ἄρα χρεὶ ἀχθεσθαι ἡμᾶς θνητούς ὄντας. Verborum structura ut in Il. γ. 156. οὐ νέμεσις, Τρῶας - ἄλγεα πάσχειν.

60. Mercurii, gregum custodis, laudatur temperantia. Ἑρμῆς μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἐφορᾶν καὶ αὐτεῖν ποιμένας. Pausan. II. 3. p. 117. - v. 1. εὐκόλος. appositis facile contentus. - ἐν γάλακτι χαίρων. Prooem. Agathiae v. 27. ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φρονάττομαι. Pal. VI. 99. ἐν γά-

λακτι τοὺς βρωμὸνς μεθύσας. Hercules quoque, ut ἀλεξίκακος, greges tuetur. Cum Mercurio conjungitur Pal. IX. 316. Infra nr. 82. χαίροις, Ἀλκίδα, καὶ τάδε φρονέει αὐλία. - v. 5. τί δέ. Themist. Or. XIII. p. 171. C. pastoris esse ait σώζειν τὴν ποιμνὴν - καὶ μὴ τοὺς μὲν λύκους ἀποσοβεῖν, αὐτῶν δὲ τῶν λύκων εἶναι χαλεπώτερον.

61. Mercurius in loco vasto et deserto positus loquitur. - v. 4. τὸ πλεῦν, πλέον. imprimis ἀτραπιτοῖς. vide supra nr. 19.

62. ΑΝΥΤΗΣ.

α. Τίπτε κατ' ολόβατον, Πάν ἀγρότα, δάσκιον ἔλαν
ἡμενος ἀδυβόα τῷδε κρέκεις δόνακι;

β. ὄφρα μοι ἐρσήεντα κατ' οὔρεα ταῦτα νέμονται
πόσσις, ἡνικόμων δρεπτόμεναι σταχῶν.

63. ΑΙΕΣΠΟΤΟΝ.

ὦ Πάν, φεφουμέναις ἱερὰν φάτιν ἄπνε πολίμνας,
κυστόν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἰεὺς δονάκων,
ὄφρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθότα δῶρα γάλακτος
οὐθασιν ἐς Κλυμένον πυκνὰ φέρωσι δόμον,
σοὶ δὲ καλῶς βρωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν
φοῖνιον ἐκ λασίου στήθεος αἶμ' ἐρύγῃ.

64. ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Πᾶνά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ λισσάδος, αἰγιαλὴν
Πᾶνα, τὸν εὐόμων τῇδ' ἔφορον λιμένων,
οἱ γριπῆς ἔθεντο μέλω δ' ἐγὼ ἄλλοτε κύρτοις,
ἄλλοτε δ' αἰγιαλοῦ ταῦδε σαγηνοβόλοις.

LXIII. 3. βεβριθόσι corrigit Br.

LXIV. 1. λισσάδος. Pal. τόνδε πέτρης ἐπὶ λισσάδος *mallet*
Husckke. Bene haberet etiam: τὸν δειρῆς ἐπὶ λισσάδος. ut in
Ara Dosiad. 1. λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν. Sed sufficit λισσάδος cor-

62. Ad Pana in loco silvestri
fistulam, δόνακα, infantem. -
v. 3. νέμονται. post κρέκεις ex-
spectabatur νέμονται. Sed verba
sic licet accipias: κρέκω καὶ
ἐρεσκον. ita ut optativus a prae-
terito subaudiendo pendeat; aut
sic: ἐνταῦθα ἰδρυμένην, ὄφρα
νέμονται.

63. Preces ad Pana pro agri-
cola. - v. 1. φάτιν. μέλος et
quidem νόμιον, quo armenta
gudent. - v. 3. βεβριθότα. epi-
theton ab uberibus transla-
tum ad munera lactis, qui-

bus ubera turgent. - v. 5. πό-
σις. cap. X. nr. 18. εὐπώγων αἰ-
γὸς πόσις. Theocr. Eid. VIII.
49. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν
ἄνερ. vir gregis caper.
Virgil. Ecl. VII. 7. olentis
uxores mariti. Horat. I.
Od. 17, 6.

64. Pan a piscatoribus in lit-
tore positus. - v. 1. λισσάδος,
πέτρας sc. Oppian. Hal. II.
319. πολυπόδος δέμας - λισ-
σάδι μυδαλήν περιφέρεται. Plu-
tarch. Vit. Mari. c. 23. κατὰ
κημνῶν λισσάδας ἄχανεὺς ἐχόν-

ἀλλὰ παρὰ κλει, ξεῖνε· σέθεν δ' ἐγὼ οὕνεκα ταύτης
εὐπλοῖης πέμψω πρὸν ὅπισθε νότον.

65. ΣΑΤΤΡΟΥ.

Εἴτε σύ γ' ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμιῖδα παλύννας
ἔξω ὀρειβατέεις, εἴτε λαγοκτονέεις,
Πᾶνα κάλει. κνὴ Πᾶν λασίου ποδὸς ἔχνη φαίνεται
σύνθεσιν ἀκλινέων Πᾶν ἀνάγει καλάμων.

66. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τὸν τραγόποιον ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ
Μῆδαν,
τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης.

67. ΖΩΝΑ.

Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηίδες, εἶδετε Δάφνην
χθιζόν, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν,

rexisse. - v. 5. εὐπλοῖης depravatam. Fortasse ἐκ λοφιῆς. Pal. IX. 249. παρ' ἀγκυαῖς ἰδρυνθεῖς λοφιαῖς Πᾶν. λοφιά. ἀγκυαῖα. Hesych. αὐτ' ἐκ σκοπιῆς. Infra nr. 108. Πᾶν σκοπιῆτα.

των. - v. 5. σέθεν (σου) οὕνεκα πέμψω ὀπισθε, οὕριον ἀνεμον. De ταύτης εὐπλοῖης vid. var. lect.

65. Pan aucupi et venatori fauens. - v. 1. Junge, καλαμιῖδα, arundinem, ὑπερπαλύννας ἔξω. - v. 3. λασίου ποδός, τοῦ δασύποδος, τοῦ λαγῷ. - v. 4. σύνθε. καλάμων. arundines viscatas, certa firmaque manu erectas, unde ἀκλινεῖς, crescentesque donec avem attingant. De aucupe Sil. Ital. VII. 676. dum nemoris celsi procera cacumina sensim substructa calamo sequitur crescente volucrum.

66. Pan ob opem Atheniensibus contra Persas praestitam a Miltiade statua ornatus. Cf. App. ex Plan. nr. 233. Lucian. D.D. XXII. 3. ibique interpp.

67. Pan Nymphas percontatur de Daphnide, quem a Pane, Mercurio aliisque Diis amatum esse constat. Vid. Theocr. Eid. I. Heyne Argum. Virgil. Ecl. V. - v. 2. χθιζόν, χθές. Apoll. Rh. IV. 1436. ἡλυθες γὰρ χθιζός τις ἀνῆρ. - κόνιν ἐπαχνιδίαν. pulverem, ceu ἄχνην, corpori inspersum et inhaerentem. Cogitandum de lanugine pomorum, mali cydonii v. c. Infra nr. 117. μῆλον λεπτῇ πεποικωμένον ἄχνη.

ὁμετέρας λιβάδεσσιν ὅτ' ἐνθορε σειριόξαντος,
 ἥρμα φουνηχθεῖς μᾶλα παρηιάδων.
 εἰπατέ μοι, καλὸς ἦν; ἢ ἐγὼ τράγος οὐκ ἄρα κνήμεν
 μοῦνον ἐγνιώθην, ἀλλ' ἔτι καὶ κραδίαν;

68. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἀρροτέρων θεὸς εἰμι. τί μοι χρυσίοις δεπάεσσι
 σπένδετε; ποῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίον;
 καὶ γυροὺς ταύρων πέτρῃ προσδεῖτε τένοντας;
 φείσασθ' οὐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
 Πάν ὁ παρωρέτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοδότης
 εἰμι, καὶ ἐγγυθονίου γλευκοπότης κύλικος.

69. ΔΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ. οἱ δὲ
ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΙ.

Ἀρρονόμω τάδε Πανί, καὶ εὐαστήρι Λυαίῳ
 πρέσβυς, καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.
 Πανί μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρὸς,
 κισσοῦ δὲ Βρομίῳ κλῶνα πολυπλανέος.
 Νύμφαις δὲ σκιερῆς εὐποίκιον ἄνθος ὁπώρης,
 φύλλα τε πεπταμένων αἱματόεντα ῥόδων.

5

LXVII. 4. μᾶλα παρηιάδων. Pal. μᾶλα παρηιάδων corr. Br. A cod. lectione propius abest conjectura Schneideri, καλὰ παρηΐδια. sed friget epitheton. In Br. autem lectione haeremus in μᾶλα de genis, quae significatio certam auctoritatem non habet. - v. 6. ἐγνιώθην. Pal. ἐγνώθην. Vulgo.

LXVIII. 2. ποῦ δ' Ἰταλοῦ. ποῦ pro τί locum habere non videtur. Fort. τοῦ. quare. V. Schaefer ad L. Bos. p. 708.

- v. 4. μᾶλα παρ. ut κύκλα παρηιάδων. sed vid. var. lect. - v. 6. ἐγνιώθην, ἐπηρώθην. num non cruribus tantum (deformibus illis in Pane), sed corde et sensu quoque laboro?

68. Sumtum in sacrificiis rusticus deus deprecatur. - v. 2. Ἰταλοῦ. trans mare allati. - v. 3. γυροὺς, κυρτούς. - πέτρῃ, τῇ βωμῇ. - v. 5. αὐτόξυλος. redi manu e ligno dolatus, ut

αὐτόξυλον ἔκπαμα, φλανροῦγον τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός. in Soph. Phil. 35. - v. 6. κύλικος, οἶνον. In γλευκοπότης κύλικος abundantia est, ut Pal. VI. 95. πήραν μέτρον αἰτοδόκον σπορίμον. Aeschyl. VII. c. Th. 104. θεοὶ πολιούχοι χθονός.

69. Triplici deorum ordini sacra facit rusticus. - v. 5. σκιερῆς. uvae sub frondium umbra latentis florem, εὐποίκιον illum.

ἀνδ' ὦν εὐδῶρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
αὔξετε Πάν, γλαυκρόν Βάκχε, πολυστάφυλον.

70. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤ.

Σοὶ τόδε, πενταίχμοιδι ποδῶν ὠπλισμένον ἀκμαῖς,
ἀκροχανές, φοινῇ κρατὶ συνεξεγύδας,
ἀνθ' ἐτο δέγμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιόδοι Πάν,
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὰν ἀγρότιν αἰγανέαν.
5 αἰχμῇ δ' ἡμιβρωῖτι τύποι μίμνονσιν ὀδόντων,
ἃ ἔπι βουχητὰν θῆρ ἐκένωσε χόλον.
Ἵδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν Ὑλονόμοις χορείαν
σταῖσαν, ἐπεὶ καὐτὰς πολλάκις ἐξεφόρει.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βοτρυῶν ἀκάμαντα φυτῶν λαβήτορα κάπρον,
τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,
πολλάκις ἐξεγύσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν ὀδόντων
δένδρεα, καὶ νομίους τρεψάμενον σκύλακας,
5 ἀντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικτότα χαίτας,
ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος,
χαλκῷ Ξεινόφιλος κατενῆρατο, καὶ παρὰ φηγῶ
θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθήψε δέρας.

LXX. 4. ἀγρότιν, in agris versantem, τῇ αἰγανέᾳ vix recte con-
venit. Fort. ἀγρέτιν. φιλαργέτις Ἄρτεμις. Pal. IX. 396. et for-
tasse παναργέτις νευρά. Pal. VI. 75.

- v. 8. αὔξετε, gravius quam
τίθετε. αὔξανειν οἶκον, πόλιν
frequens ap. Tragicos.

70. Venator Pani leonis ponit
exuvias. - v. 2. συνεξ, pro ἅμα
σὺν τῷ κρατὶ. - v. 7. ὕλονόμοι.
Nymphae in silvis degentes, quae
et ὀρεστιάδες et ὄρειοι. Apoll.
Rh. II. 820. ὁλοὺν τέρας, ὅν

ῶα καὶ αὐταὶ Νύμφαι ἐλαιο-
νόμοι ὑπεδείδισαν.

71. Apri exuviae Pani dicun-
tur. - v. 4. δένδρεα. Il. ι. 540.
de apro Calydonio, ὃς κατὰ
πόλιν ἐρδεσκιν - πολλά δ' ὄγε
προθέλνυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα
μακρά. - v. 6. ἐξ cohaeret cum
λιπόντα. - βάθος ὕλας μυρίον.
Theocr. Eid. VIII. 49.

72. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Σμίρνεος ἔκ με ταμῶν γλῆκερόν θέρος, αἰγινόμευ Πάν,
 γηραιὸς Κλείτων σπείδε μελισσοπόνορος,
 ἀμβροσίῳ ἔκρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
 δῶρον ἀποιμάντου τηλοπέτευσ ἀγέλης.
 θείης δ' ἑσμοτόκον χορὸν ἄπλετον, εὐ δὲ μελιχροῦ
 νέκταρος ἐμπλήσας κηροπαγεῖς θαλάμας.

73. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὖρεσι βουκολέοντες,
 Ἀρκάδες ἀμφοτέροι, τὰν κεραιὰν δαμάλην
 Πανὶ φιλωρεῖται Κυλληνίῳ ἀνερύσαντες
 ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
 ἄλφ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν
 εὐρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ.

74. ΦΛΑΟΔΗΜΟΥ.

Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος. ἃ κεφαλὰ γὰρ
 μανύει τρανῶς Πᾶνα τὸν αἰγόνκερον

LXXII. 1. ἀμφοινομένων. Pal. ἀντιπομένων. Cod. Suidae, quod in αἰγινόμευ Πάν mutavimus. αἰγινόμηι est in Pal. IX. 318.

72. Apiarii munera et preces. - v. 1. θέρος. anni proventus, h. l. opus apum. - v. 3. ἀμέλξας, τρυγήσας. - v. 4. ἀποιμάντου. gregis sine duce pascentis, et tamen foedere pacto, ut Virgilius ait, i. e. certo ordine, opus facientis. - v. 6. νέκταρος. purissima mella stipant, et liquido distendunt nectare cellas. Virgil. Georg. IV. 164. apud quem v. 179. muniere favos et daedala fingere tecta comparari potest cum κηροπαγεῖς θαλάμας. Infra c. X. 42. ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγῆς θάλαμος. Pal. IX. 404. μελισσῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμας.

73. Duorum bubulcorum sacri-

ficium. - v. 3. φιλωρεῖται. supra nr. 68. Πάν ὁ παρωρεῖτης. - Κυλληνίῳ, a Cyllene, monte Arcadiae. - v. 4. δωδεκάδωρα. κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρα. Il. δ. 109. - v. 6. ἄγαλμα, ἀνάθημα κόσμον. Longus II. p. 63. capro Pani immolato, τὸ δέγμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτνῃ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ.

74. Memorabile epigr. ob commemorationem. signi, in quo trium deorum formae conjunctae fuerant, ita ut caput Pana referret; pectus cum ventre Herculem; crura pedesque alati Mer-

στέφρα δὲ καὶ νηδὺς Ἡρακλέα· λοιπὰ δὲ μηρῶν
καὶ κνήμης Ἐρμῆς ὁ πτερόπους ἔλαχεν.
θύειν ἀγνήσῃ, ξένε, μηκέτι. τοῦ γὰρ ἐνός σοι
θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἀπτόμεθα.

75. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οὐκ ἐτ' ἀνὰ Φρυγίην πιτυοτρόφον, ὥς ποτε, μέλψεις,
κροῦμα δι' εὐτρήτων φθεγγόμενος δονάκων,
οὐδ' ἐνὶ σαῖς παλάμαις Τριτωνίδος ἔργον Ἀθάνας,
ὥς πρὶν, ἐκανθήσει, νυμφογενὲς Σάτυρε.
5 δὴ γὰρ ἀλκντοπέδαις σφίγγῃ χέρας, οὐνεκα Φοῖβῳ,
θνατός ἐών, θείαν εἰς ἔριν ἠντίασας.
λατοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόβμυγι μελιχρόν
ᾤπασεν ἔξ ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' αἶδαν.

76. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Αἰωρῇ θήρειον ἡμασσόμενος δέμας αὔραις,
τλαῖμον, ἀορτηθεὶς ἐκ λασίας πίτνος·
αἰωρῇ· Φοῖβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστις,
πρῶνα Κελαινίτην ναιετάων, Σάτυρε.
δεῦ δὲ βοᾶν ἀύλοιο μελίβρομον οὐκ ἐτι Νύμφαι,
ὥς πάρος, ἐν Φρυγίῳις οἴρεσι πενδόμεθα.

75. Ad Marsyam a Phoebo certamine superatum. Fabulam interpretatur Boettiger. Mus. Attic. I. p. 279. ss. - v. 2. κροῦμα, ipsi fistulae soni: μέλη ἀνλημάτων, κρούματα. Pollux. φθέγγεσθαι de instrumentis musicis. Nonn. Dion. XXIII. p. 622. φθεγγόμενων τῶπον αὐλῶν. Xenoph. Conv. c. VI. 3. ὅταν γὰρ ὁ αὐλὸς φθέγγηται. Sic et λαλεῖν. Theocr. Eid. XX. 29. καὶ ἦν σφίγγῃ μελίδω, κῆν αὐλῷ λαλέω. ut Horat. dic age, tibia, melos. chordas loquentes. Lucret. IV. 979. - διὰ δονάκων. ut Pal. IX. 266. ἡμερον αὐλήσαντι πολυτρήσαν διὰ λατῶν. - v. 3. ἔργον. Minervae ad Tritonidem paludem

inventum. Pindar. Pyth. XII. 34. ss. Pausan. II. 21. 6. Tritoniacam arundinem tibias vocat Ovid. Met. VI. 384. - v. 6. θνητός ἐών ἀθανάτω. pro ἀθανάτω poeta θεῖαν posuit, epitheto ad ἔριν translato. - v. 8. οὐ στέφος, νίκην.

76. Nympharum verba de Marsya, cujus pellis servabatur Celaenis. Herodot. VII. 26. Xenophon. Anab. I. 2. 8. - v. 1. Bacchi comitatum ridens Deriades ap. Nonn. Dion. XXI. p. 568. οἶον διδυμαχρόους ἀνδρας ἰάλλει - Θηρῶν εἶδος ἔχοντας. Orph. Hymn. 53. Σατύροις ἅμα πᾶσιν Θηροπόποις. - v. 5. Nymphas Marsyam fientes habes ap. Ovid. Met. VI. 394.

77. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὁλεσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσα δ' ὕδρην
καὶ ταῦρον, κάπρον δ' ἀμφοτέρωθεν γένυν
ζωστήρ' ἐκλίσσας, πῶλους Διομήδεος εἶλον
χρῦσεα μᾶλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον
Αἰγείαν ἐδάην· κεμᾶς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις
Κέοβερον ἡγαγόμεν· αὐτὸς Ὀλυμπον ἔχω.

78. ΑΛΗΛΟΝ.

Θλίβε δρακοντεῖους περιμήκας, ὄβριμε, δειράς,
Ἥρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας.
ἔξετι νηπιάχοιο χόλον ζηλήμονος Ἥρης
ἄμψανσον· μοχθεῖν γινῶθι καὶ ἐκ βρέφους.
οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λέβητες,
ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλήν Ζηρός· ἔπαθλον ἔφν.

79. ΑΡΧΙΟΥ.

Μηκέτι ταυροβόροιο βαρὺν βοῦνχημα λόντος
πτήσσετε, ληνόμοι, γειαρόται Νεμέης·
ἦ γὰρ ὑφ' Ἥρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν,
ἀνέχνα θεροφόνους ἀγχόμενος παλάμαις.

LXXVII. 5. Αἰγείας ἐδάμη. Vulgo.

LXXVIII. 1. χεῖρας. Vulgo.

77. In duodecim Herculis labores. Vid. Gruber Lex. myth. in Herakles. - v. 2. ἀμφοτέρωθεν, τῷ ὁπαλῷ sc. Infra nr. 100. κορύναν, ἢ πάρος αἰμωπὸς ἐστυφέλιξε λύκους. Vulgo aper ille retibus dicitur captus. Apollod. II. 4, 5. - v. 3. ζωστήρα. reginae Amazonum zonam violenta manu detraxit, ἐκλίσσας. - v. 5. ἐδάην. nosse dicuntur aliquem et experiri, qui cum eo certamen susceperunt. - ὄρνις, ὄρνεις s. ὄρνιθας: Soph. Oed. T. 956. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις.

78. De Hercule puero, dracones a Junone immissos strangulante. Cf. Theocr. Eid. 24. Philostr. Jun. Imagg. 5. - v. 1. δρακοντεῖους pro δρακόντων. - v. 3. ἔξετι νηπιάχοιο. a teneris inde unguiculis. Apoll. Rh. IV. 790. ἔξετι νηπυτῆς αὐτῇ τρέφον. - v. 4. ἄμψανσον. conatum significat: sed are stude. - v. 5. κρητὴρ, λέβητες. praemia victoribus in gymniciis proposita.

79. Leonem ab Hercule necatum Nemeae incolis gratulatur. -

5 ποίμνας ἐξελάσασθε· πάλιν μνηστῆρὸν ἀκούοι
 Ἥρω, ἐρημαίης ἐνναέτιρα νάπης.
 καὶ σὺν, λεοντόχλαυε, πάλιν θωρήσθεο ῥινῇ,
 Ἥρης πρηγῶνων μισονόθοιο χόλον.

80. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἡρακλῆς, ποῦ σοι πτόροθος μέγας, ἥ τε Νέμειος
 χλαῖνα, καὶ ἡ τόξων ἐμπλεὲς ἰοδόκη;
 ποῦ σοβαρὸν βρῆμα; τί σ' ἐπλάσεν ὧδε κατηρῇ
 Λύσιππος, χαλκῷ τ' ἐγκατέμειξ' ὀδύνην;
 ἄχθη γυμνωθεὶς ὅπλων σέο· τίς δέ σ' ἐπερσεν;
 ὁ πετρόεις, ὄντως εἰς βαρὺς ἄθλος, Ἔρως.

81. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἡρῇ τοῦτ' ἄρα λοιπὸν ἐβούλετο, πᾶσιν ἐπ' ἄθλοις
 ὅπλων γυμνὸν ἰδεῖν τὸν θρασὺν Ἡρακλέα.
 ποῦ χλαῖνῳμα λέοντος, ὃ τ' εὐροίζητος ἐπ' ὤμοις
 ἰὸς, καὶ βαρύνους ὄζος ὁ θηρολάτης;

LXXX. 3. μῆμα. Vulg. quod emendavit Ruhnck. βρῆμα, ἐπίπληξις. Hesych. εἰδωλον βριμούμενον καὶ ἀπειλοῦν Aelian. H. A. IX. 32.

v. 5. πάλιν μνηστῆρ. ἀκούοι. Cf. Theocr. Eid. XVI. 88. - v. 7. θωρήσσεο ῥινῇ. Hercules diu ante servitium Eurystheo praestitum spolia leonis in Cithaerone interfecti gestavit. Apollod. II. 4, 10. Hoc noster sequitur, qui Herculem pellem, ῥινόν, in pugna depositam, iterum sumere, aliisque fortiter factis Junonis iram placare jubet. Alii eum Nemeae leonis exuvias gestasse dicunt, unde nr. 80. ἡ Νέμειος χλαῖνα. De armis Herculis vid. Apollod. I. c. ibique Heyn. p. 138. Heinrich. ad Hesiod. Scut. p. LXIX. s. - v. 8. μισονόθοιο. τὴν τοῦ Διὸς νόθους μισοῦσαν.

80. In Lysippi statuam Hercu-

lis. Vid. Janii Catal. Artif. p. 112. - v. 1. Νέμ. χλαῖνα, ἡ λεοντῇ. - v. 2. Hercules in Od. 2. 607. conspicitur τόξων ἔχων καὶ ἐπὶ νευρήφιν οἰστόν. quod armorum genus ei exprobrat Lyceus ap. Eurip. Herc. Fur. 150. - v. 5. tristitiae; ὀδύνης, causae Amor, a quo Hercules apud Omphalen armis spoliatus est. Quem non millo ferae, quem non Stheneleius hostis, Non potuit Juno vincere, vincit Amor. Ovid. IX. Heroid. 25. - ἔπερσε, ἐνίκησε. Pindar. Nem. III. 36. ἔπερσε Λαομέδοντα Τηλαμών.

81. Ejusdem argumenti. - v. 4. βαρύνους ὄζος. olava in parte inferiore crassior et ponderosior..

πάντα σ' ἔρως ἀπέδυσσε καὶ οὐ ξένον, εἰ Δία κύνιον
ποιήσας, ὅπλων νοσφίσαντ' Ἡρακλέα.

82. ΕΡΥΚΙΟΥ.

- α. Βονκόλε, πρὸς τῷ Πανός, ὁ φηγινός, εἰπέ, κολοσσός
οὗτος, ὅτῳ σπένδεις τὸ γλάγος, ἔστι τίνος;
β. τῷ λειοντοπάλα Τιγινθίῳ. οὐ δὲ τὰ τόξα,
νήπιε, καὶ σκυτάλην ἀγριέλαιον ὀρής;
α. χαίροις, Ἀλκείδα δαμαληφάγε, καὶ τάδε φρονέει
αὔλια, κηῖς ὀλλγῶν μυριόβοια τίθει.

83. ΑΛΗΛΟΝ.

Οὐ τὸν βουθόιναν Ἡρακλέα, παῖδες ἀγρῶται,
οὐκέτι κερδαλέοις ἐμβατὰ ταῦτα λύκοις,
φῶρές τε στείχειν κλοπὴν ὁδὸν ἀρνήσονται,
εἰ καὶ κομήτας ἄκριτος ὕπνος ἔχοι.
ἦ γάρ μ' ἴδονται Διονύσιος οὐκ ἄτερ εὐχῆς
χώρῳ τῇδ' ἀγαθὸν σύμμαχον Ἡρακλέα.

84. ΑΛΗΛΟΝ.

Μὴ τρέσσης, ὅτι τόξον, ὁδοιπόρε, καὶ νεοθηεῖς
ιοὺς γυμνώσας πρόσθε πεδῶν ἐθέμην,

LXXXII. 4. σκυτάλαν Dorice videtur scribendum.

LXXXIII. 1. μὰ τόν. Vulgo, quod emendavit Herm. ne brevis syllaba versum inciperet. Soph. Electr. 1069. οὐ τὰν Διὸς ἀστραπάν.

82. In colossus Hercules in pascuis positum. - v. 3. οὐ δέ. δέ interrogationi vim addit, et usurpatur praesertim in interrogatione repetita. - v. 4. σκυτάλην ἀγριέλαιον. ῥόπαλον αἰὶον ἀγριέλαιον. Theocr. Eid. XXV. 256. Cf. Apollod. II. 4, 11.

83. In Hercules statuam ἀλεξιάκον. Ipse deus loquitur, et per se ipsum lepide jurat, ut Neptunus in Aristoph. Av. 1613. βουθόινας Hercules, ut

paulo ante δαμαληφάγος, respectu habito ad historiam apud Apoll. II. 5, 11. et II. 7, 7. Cf. Philostrati Imagg. II. 24. - v. 2. λύκοις. lupos enim serasque arcet. Vide supra nr. 60. - v. 4. ἄκριτος. intempestivus; gregum custodibus inconsulto dormitantibus.

84. Item de signo Hercules averrunci. - v. 2. γυμνώσας. sagittae igitur extra pharetram nudae jacebant ante pedes

μηδ' ὅτι βασιτάζω ῥόπαλον χερσί, μηδ' ὅτι δέσμα
 αἶψ' ὦμοις χαροποῦ τοῦτο λέοντος ἔχω
 πημαίνειν οὐ πάντας ἐπίσταμαι, ἀλλὰ κακούργους,
 καὶ σώζειν ἀγαθοὺς ἐξ ἀχέων δύναμαι.

85. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Λέξαι μ', Ἡρόκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὄπλον,
 ὅφρα ποτὶ ξεστὰν παστὰδα κεκλιμένα
 γηραλέα τελέθοιμι, χορῶν αἶτουνδα καὶ ἵμνων
 ἀρκέτω στυγερὰ δῆρις Ἐνναλίον.

86. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Χαῖρέ μοι, ἄβρ' κῆπασσι, τὸν Ὀμφάλη, ἥ ποτε Λυδῇ,
 λυσαμένη φιλότῃτ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους.
 ὄλβιος ἦσθα, κῆπασσι, καὶ ὥς τότε καὶ πάλιν, ὃς νῦν
 χρύσειον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

87. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν μὲν καλέσκειν ἀτειρέα βίβλος Ὀμήρου
 ἀλλὰ μιν ὁ πλάστης δεῖξεν ἐλεγχομένην.
 δεῦρ' ἴδε γὰρ στενάχοντα Προμηθεά, δεῦρ' ἴδε χαλκοῦ
 τειρομένου σπλάγχχνων ἐν μυχάντων ὀδύνας.

LXXXVI. 3. ὥς τότε. molestum ὥς. ἐς τότε tentat Gerhard, quod est pro simplici τότε. Vid. Lobbeck. ad Phryn. p. 46.

dei. - v. 4. ἐπίσταμαι, οἶδα, ut scit, novit, inservit periphrasi. κακούργους. cf. Callimach. H. in Dian. 153.

85. Scutum Herculi dedicatur. - v. 2. ξεστὰν παστὰδα. ut ξεσταλ αἰθουσαι apud Homerum. - v. 3. ὅφρα τελέθοιμι. post imperativum haud raro sic sequitur optativus. Od. γ. 391. κάλεσον τροφόν - ὅφρα ἔπος εἰποιμι.

86. De cypasside Omphales in templo Dianae posita. Κῆπασσις,

vox variae significationis, zona virginalis videtur h. l. esse. Vid. Passovius in Lex. s. v. - v. 1. ἥ ποτε. ἡ ἀρχαία. - v. 4. ἐπέβης. similiter de veste texta Theocrit. Eid. XV. 35. πόσω κατέβη τοι ἀφ' ἰστώ.

87. In statuam aeneam Promethei doloribus cruciati. - v. 1. ἀτειρέα. Il. σ. 474. et alibi. - v. 2. δεῖξεν ἔλεγχ. redarguit. - v. 4. Junge ὀδύνας χαλκοῦ τειρομένου ἐν μυχ. σπλάγχχνων. dolores visceribus et intima me-

Ἡρακλῆς, νημέσησον, ἐπεὶ μετὰ σεῖο φαρέτρην
Ἰαπετιονίδης ἄλγος ἅπανστον ἔχει.

88. ΛΕΩΝΙΔΟΤ.

Ὁ πλόος ὠρεῖος καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
ἤδη μέμβλακεν, ὥς χαρίεις Ζέφυρος
λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
κύμασι καὶ τροχηῖ πνεύματι βρασσομένη.
ἀγκύρας ἀνέλοιо, καὶ ἐκλίσαιо γύαια,
ναντίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφείς ὁδόνην.
ταῦθ' ὁ Πρῆπιος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
ᾧνθρῳφ, ὥς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

89. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΤ.

Ἄνθει' Ἀναξαγόρης με, τὸν οὐκ ἐπὶ ποσσὶ Πρῆπιον,
ἐν χθονὶ δ' ἀμφοτέρῳ γοῖνατι κεκλιμένον.
τεῦξε δὲ Φυλόμαχος. Χαρίτων δέ μοι ἀγγόθι καλὴν
ἀδρήσας, δῖξεν μηκέτι πῶς ἔπεσον.

LXXXIX. 3. ἀγγόθι καλὴν. Fortasse: ἄγγι καλὴν. sacellum. Pal. VI. 253. Πανὸς πιτυστέπτοιο καλὴν.

dulla conceptos. - v. 5. μετὰ σεῖο φαρ. observanda breviloquentia in usu praepositionis: post Prometheum sagittis tuis aquilae peste, tum etiam vinculis liberatum. Vid. Hesiod. Theog. 536. Apollodor. II. 5, 11.

88. Priapus in littore collocatus nautas, vere exorto, ad navigationem instituendam hortatur. - v. 1. λαλαγεῦσα. Cicero Ep. ad Att. IX. 18. exspecto quidem λαλαγεῦσαν illam tuam; ver significans, quo in Graeciam proficisci staturat. - v. 3. σεσίγηκεν, ἡσύ-

χος κεῖται. - v. 4. βρασσομένη. per hiemem, puta. Pendere videtur participium a verbo σεσίγηκεν, quod cessationem significans, sequitur structuram verborum λῆγειν, παύεσθαι et similium. - v. 7. ὁ λιμενίτας. Littera λ pronuntiando duplicatur. Spitzner. gr. Prosod. §. 9. a.

89. In signum Priapi in genua prolapsi, quod in Gratiae proxime adstantis honorem fieri poeta dicit. - v. 3. Χαρίτων καλὴν pro καλὴν Χάριν. insolentior unius Gratiae commemoratio, soluto quasi illarum dearum vinculo. Vid. var. lect.

90. ΑΙΗΛΟΝ [οἱ δὲ ΖΩΝΑ].

Ἀρτιχανῇ φοῖαν τε, καὶ ἀρτίχρονν τόδε μῆλον,
καὶ ῥυτιδόφλοιον σύκον ἐπομφάλιον,
πορφύρεόν τε βότριν μεθυπίδακα, πυκνοῦδ' ἄγα,
καὶ κάρουν χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος,
ἀγροιστῇ τῷδε μονοστόχον γι Πριήπῳ
θῆκεν ὁ καρποφύλαξ, δενδριακὴν θυρίην.

91. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸ κενόν με τέθεικε, νόμου χάριν, ὧδε Πριήπον
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων φύλακα
καὶ περιβέβλημαι κρημνὸν βαθύν. ὅς δ' ἂν ἐπέλθῃ
οὐδὲν ἔχει κλέψαι πλὴν ἡμὲ τὸν φύλακα.

92. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἰνούς ὦ Μελικέρτα, σύ τε γλαυκὴ μεδέουσα
Λευκοθέη πόντον, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρηίδων τε χοροὶ καὶ κύματα καὶ σύ, Πόσειδον,
καὶ Θορήξ, ἀνέμων πρηγῆτατε, Ζέφυρε,
Ἰαοὶ με φέροιτε, διὰ πλατὺ κύμα φυγόντα,
σῶον ἐπὶ γλινκερὰν ἡῶνα Πειρατέως.

XC. 4. Fort. αὐτόδορον. cum ipso cortice.

90. Priapo ab hortulano poma offeruntur. - v. 1. ἀρτίχρ. μῆλον. Hesych. λασιόμαλον. μῆλον τὸ ἔχον χροῦν. malum cydonium. - v. 2. ἐπομφάλιον. ficum est genus, quae tanquam umbilicum habere videntur. Nicander Alex. 348. σύκων πόσιν ὀμφαλόεσσιν. i. e. σύκων ἐπομφαλίον. - v. 4. χλωρ. λεπ. nucem viridi putamine circumdatam. Pal. VI. 102. κάρουν χλωρῶν ἐκφανὲς ἐν λεπίδων. Vocabulum ἀντίδορον obscurum et suspectum.

91. Priapus in loco deserto positus, εἰς τὸ κενόν, μάτην. nihil enim ibi erat quod tueretur. -

v. 4. Martialis VI. 72. de fure hortum compilare volente; ubi quum nihil invenisset, Dum non vult vacua manu redire, Ipsum surripuit Ciliix Priapum.

92. Ad maris numina pro felici navigatione instituenda. - v. 1. γλαυκὴ Λευκ. ut γλαυκὸς Τρίτων. Pal. VII. 550. coeruleos habet unda deos, Tritona canorum, Protea. Doridaque et natus. Ovid. Met. II. 8. - μεδέουσα πόντον. Θαλασσομῆδοισα eadem in Fragment. Alcmanis p. 51. ed. Welck. θεὰ πόντοιο βαθυστέροιο μεδούσα. Orph. Hymn. 73.

93. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἡρώσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκριτον αἶτε νέμεσθε,
 αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
 τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
 δράγματα, καὶ χλαροὺς ἐκ καλῆς στεφάνους,
 ἄσσο' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατενέται· ἀλλὰ καὶ οὕτως,
 Ἡρώσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

94. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πέτρης ἐκ δισσοῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ,
 χείροις, καὶ Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα,
 πέτραι τε κρηνέων, καὶ ἐν ἔδασι κόσμια ταῦτα
 ὑμέων, ὧ κοῦραι, μυρία τεγγόμενα,
 χαίρει· Ἀριστοκλῆς δ' ἴδ', ὁδοιπόρος ὅπερ ἀπῶσα
 δίψαν βαψάμενος, τοῦτο δίδωμι πέρας.

95. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
 μήτ' ἀμετρον τι ποιεῖν, μήτ' ἀγάλινα λέγειν.

ubi una cum filio ob opem navigantibus praestitam δαίμοσι σωτηρίους annumeratur. Cf. Od. ε. 333. ss.

93. Agricola primitias ponit Nymphis, heroinis Libyae, quas sic, ut h. l., descriptas dedit Apoll. Rh. IV. 1358. - v. 1. ἄκριτον, longum montium tractum intellige. Callimach. Fragm. 126. δέσπουναι Λιβύης Ἡρώδες, αἱ Νασαμώνων Ἀνλιν καὶ δολερὰς θῖνας ἐπιβλέπετε. - θυσάνοις, villis de pellibus pendentibus. Pindar. Pyth. IV. 411. θυσάνῳ χρυσέῳ αἰγλάεν κῶας. - v. 5. καὶ οὕτως, exiguum messem fuisse primitiae oblatae indicant, δράγματα frugum scilicet coronae ex stipula.

94. Viator Nymphis donum ponit. - v. 2. ποιμενικὰ, ποιμέ-

ων ἔργα. - v. 3. ταῦτα, loca circumjacentia, κόσμια, venusta illa, μυρία (larga undarum copia) τεγγόμενα ἐν (de praepositione vid. ad nr. 60, 2.) ὕδασι ὑμέων i. e. ὑμετέροις. - v. 5. ὁδοιπόρος, ἐν ὁδοιπορίᾳ γινόμενος. - v. 6. κέρας, poculum ex cornu bovis aut capreae. Athen. XI. p. 476.

95. Nemesios signum explicatur. In Mesomedis Hymno eadem dea v. 3. dicitur κοῦφα φρονήματα θνατῶν ἐπέχειν ἀδάμαντι χαλινῷ. et ib. v. 11. ὑπὸ πήχυν αἰεὶ βίοντον μετρεῖς. vid. Creuzer Symbol. T. I. p. 134. s. - v. 2. ἀγάλινα λέγειν, ἀγάλιναν στοματῶν ἀνόμενον τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία, Eurip. Bacch. 385.

96. ΑΛΛΟ.

Ἡ Νέμεσις πῆγην κατέχω τίνος οὔνεκα; λέξεις.
πᾶσι παραγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

97. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

εἰς τὴν Ἀθηναίων Νέμεσιν.

Μῆδοις ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι,
ἡλλάχθην μορφὴν καίριον εἰς Νέμεσιν,
ἔνδικος ἰδρινθεῖσα θεὰ Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθας,
νίκης καὶ σοφίης Ἀττίδι μαρτύριον.

98. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

εἰς τὸ αὐτό.

Χιονέην με λίθον καλινανξέος ἐκ περιωπῆς
λαοτύπος τιμήξας πετροτόμοις ἀκίδι
Μῆδος ἐποντοπόρευσεν, ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ,
τῆς κατ' Ἀθηναίων σύμβολα καμμονίης.
5 ὥς δὲ δαΐζομένοις Μαραθῶν ἀντέκτυπε Πέρσας,
καὶ νέες ὑγροπόρουιν χεύμασιν αἱμαλέοις,
ἔξεσαν Ἀδρήστεϊαν ἀριστῶδινες Ἀθῆναι,
δαίμον' ὑπερφιάλοισ ἀντίπαλον μερόπων.

96. In eandem. - v. 2. μηδέν, λέξης καὶ ποιήσης sc. Vulgare proverbium: μηδὲν ἄγαν.

97. In deam Rhampusiam, factam, ut fertur, ex marmore, quod Persae secum advexerant, ut tropaeum de Atheniensibus fieret. Pausan. l. 33. p. 81. in hac re Nemesios iram agnoscit. - v. 4. σοφίης, τῆς τέχνης, fortasse etiam respectu habito ad usum ingeniosum, quem Athenienses de illo marmore fecerant.

98. v. 1. καλινανξ. marmoris fodinam intellige, in qua saxa succrescere (πάλιν αὔξασθαι) existimantur. - v. 2. Junge λαοτύπος Μῆδος. - ἀνδρείκελα h. l. non statuam, ut vulgo, sed

monumentum simpliciter, tropaeum scilicet, significat. - v. 4. καμμονίης, νίκης. - v. 5. Μαγ. ἀντέκτυπε. loquitur poeta de campo Marathonio, aut de Marathone heroe ibi culto, tamquam de Jove, hostes ἀντίω κτύπῳ terrente, simul cogitans de κτύπῳ κομπασμάτων, quo Persae Nemesios in se iram concitaverant. - v. 6. ὑγροπόρουιν. quum naves per undas Persico sanguine tinctas vela facerent. - v. 7. In rebus praeter spem prospere fluentibus Adrasteam venerabantur (προσεκύνουν) homines. Eadem cum Nemesi ap. Suidam: Ἀδράστεια αὐτῶ Νέμεσις τιμωρὸς ὑπερόγκων καὶ ἀγαλλίων λόγων ἡκολούθησεν.

ἀντιταλαντεύω τὰς ἐλπίδας· εἰμὶ δὲ καὶ νῦν
Νίκαη Ἐρεχθίδαις, Ἀσσυριοῖς Νέμεσις.

10

99. ΠΟΣΕΛΙΠΠΙΟΥ.

εἰς ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

α. Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; β. Σικυνώνιος. α. Οὐνομα
δὴ τίς;

β. Λύσιππος. α. σὺ δὲ τίς; β. Καιρὸς ὁ πανδα-
μάτωρ.

α. Τίστε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; β. αἰὲ τροχάω. α. τί
δὲ ταρσοὺς

ποσὸν ἔχεις διφρυεῖς; β. ἔπταμ' ὑπηνέμιος.

α. χεῖρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; β. ἀνδράσι δαίγμα, 5
ὥς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.

α. ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; β. ἱπαντιάσαντι λαβέ-
σθαι,

νῇ Δία. α. τάξόπιδεν δ' ἐς τί φαλακρὰ πέλει;

β. τὸν γὰρ ἄπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσὸν,
οὔτις ἔθ' ἱμεῖρων δράζεται ἐξόπιδεν.

10

α. τοῦνεχ' ὁ τεχνίτης σε διέπλασεν; β. εἵνεκεν ὑμέων,
εἶνε, καὶ ἐν προθύροις θῆμε διδασκαλίην.

*

*

*

Platimum huc faciunt versus Antimachi in ejus Reliqq. p. 71. Strabo XIII. p. 588. Vid. Visconti Mus. Pio-Clem. T. II. p. 25. - v. 9. τὰς ἐλπίδας. spes modum excedentes. Observanda in hoc epigr. oratio sequioris aevi, in verbis compositis et a vulgari significatione recedentibus exultans.

99. Hanc Lysippi statuem descriptam dedit Callistratus c. 6. ubi vid. Welcker. p. 698. s. et Himer. Ecl. 14. p. 240. s. - v. 3. ἐπ' ἄκρα. summis pedum digitis nixus. Cursor ἐπ' ἀγορά-
τῃ πνεύματι θεῖς ὄνγα in Append. ex Plan. nr. 54. οἱ μὲν

ἐπ' ἄκρων πορεύονται δακτύλων, οἱ δὲ ἐπ' ἡγασιν. Liban. Tom. IV. p. 162. - v. 4. ὑπηνέμιος. daemonem describit Dio Chr. Or. IV. p. 178. πτερωτὸν τε καὶ ὑπηνέμιον - ἅμα τοῖς πνεύμασι φερόμενον. Themist. Or. 18. p. 220. B. - v. 6. ἀκμῆς ὀξύτερος. cogitandum de locutione ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, de rebus a temporis momento (ἀπὸ τοῦ καιροῦ) pendentes. Vid. c. III. nr. 13. - v. 7. λαβέσθαι. infinitivus causam indicans, per ὥστε explicandus. - v. 11. τοῦνεχ' τοῦ (τινος) ἐνεκα. - v. 12. ἐν προθύροις. in templi vestibulo. διδασκαλίην, διδασκαλίαν ἐνεκα.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ.

100. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Δίξ' ἀταλῶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῶσθε Προμαθεῦ.
ἐντὶ καὶ ἄνθρωποι τὴν ὀυαλοὶ σοφίαν.
ταύτην γοῦν ἐνύμωσ τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἰκ' αὐδὰν ποτέθῃ, ἥς κ' Ἀγαθαρχὶς ὄλα.

101. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὁππότε' ἔπεξε καλὰς Εὐδοξὸς ἐθείρας,
Φοῖβω παιδείην ὥπασεν ἀγλαίην.
ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἐκηβόλε, κάλλος ἐπέη
ὠχαρνῆθεν αἰεὶ κισσὸς ἀξέβομος.

102. ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Δάξω, τιμήεσσα Κυθηριάς, ὕμνοπόλοιο
λιτὰ τάδ' ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.

CH. 2. Αἶψα τάδ' ἐκ κλυτοῦ. Pal. ubi αἶψα in sensum, κλυτοῦ in metrum peccat. Utrumque paucis litteris mutatis emendavi-

100. Tabula picta Prometheo dicata. - v. 1. γράμματα, γράφην. - v. 2. ἐντὶ, εἰσί. - τὴν, σοί. brevis syllaba pròduci posse videtur γι' arsius. σοφίαν, τέχνην. Vid. ad nr. 97. viva et spirantia fingere existimabatur Prometheus. Pal. IX. 724. ἡ ὅ' ὁ Προμηθεὺς Οὐχὶ μόνος, πλάττεις ἔμπροσθ' αὐτῷ, Μῦθων. - v. 3. ἐνύμωσ, ἐναργῶς. - v. 4. αἰκ' - ἥς (Dorice pro εἶκεν ἦν). geminatum κέν ex usu Homérico. Il. ε. 273. εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἀροῖμεθά κε κλέος ἐσθλόν. Pal. XIV. 81. Ζεὺς γὰρ κ' ἐθηκε νῆσον, εἰ κ' ἐβούλετο.

101. Comas Apollini ponit puer. Sic infra nr. 111. Pal. VI. 278. et 155. Frequenter etiam fluminibus comarum primitiæ dedica-

bantur. Il. ψ. 142. Aeschyl. Choeph. v. 6. - v. 4. ὠχαρνῆθεν. hederæ, quæ Acharnis primum pullulasse fertur (Pausan. I. 31. p. 78), cum poesi conjuncta. Cf. infra c. IV. nr. 66. ib. nr. 57. Hinc hederæ doctarum præmia frontium ap. Horatium; et ap. Virgil. VII. Ecl. 25. Pastores, hederæ crescentem ornate poetam. Unde apparet, Eudoxum ad poeticæ laudem aspirasse, coronamque hederaceam, quæ ejus verticem pro coma deposita ornaret. κάλλος, κόσμος.

102. Leonidas, morbo liberatus, exigua, ut pauper, Veneri dicat munera. Cf. Pal. VI. 300. - v. 1. Κυθηριάς. Οὐρανίη Κυ-

πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγεια, καὶ μελιρῆς
 πρῶτον εὐφύλλων σύκον ἀπ' ἀκρεμόνων.
 καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἀλινῆκτειραν ἐλαίην, 5
 καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δράγμα πενιχραλέον,
 καὶ σταγόνα σπονδίτιν, αἶθρ' ἐνέεσθιν ὀπηδόν,
 τὴν κύλικος βαιῶ πυθμένι κενδομένην.
 εἰ δ', ὥς μεν βαρύνγιον ἀπόσας τοῦτον, ἐλάσσεις 10
 καὶ πενήν, δώσει πιαλέον χίμαρον.

103. ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα πολυπλάγκτον δὲ Φιλαινὶς
 πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον
 ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσαν ἄμμα
 ῥιπίδα, τὰν μαλερὸν θάλλος ἀννομένην
 λεπτὸν δ' Ἡρώκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου 5
 τευχθέν, ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσιν

mus. Facile + et τ permutantur. - v. 6. δράγμα est quantum man capi potest; quod vide an placentis conveniat; nam ὀλίγων est pro μικρῶν. malim ἄμμα i. e. κλάσμα, aut θραῦσμα. exiguum parvae placentae frustum. - v. 9. 10. vix tolerabilis transitus a persona prima ὥς μεν ad tertiam δώσει. θύσω malebat Br. Fortasse ὥς οἱ. quod probabilius, quia non suo, sed Leonidae nomine precatur poeta.

CHI. 1. πολυπλάγκτον. Pal. quod cum ῥύτορα conjunctum sensu caret. Coma autem recte dicitur πλάζεσθαι. vagi crines puris in frontibus errant. Proport. II. 18, 9.

θηριᾶς. Pal. VI. 206. - v. 5. ἀλινῆκτειραν. τὴν ἐν αἰθρῇ νηχομένην. ut ἀλινῆκτα κόπην. Pal. VI.

5. In αἰθρῇ producitur i. fortasse ob duplicatam litteram v. Cf. Spitzner prosod. Abh. §. 9. a. Condiebantur olivae in muria, unde αἰμαδες et κολυμβάδες. Athen. II. p. 56. B. C. - v. 7. σταγόνα. vini ad libationem guttum. - v. 9. memorabile duplex Veneris munus, a morbo liberandū et paupertatis levandae. Sed Venerem domesticum puta Leonidae fuisse numen, ad quod sua

referebat omnia. Sic in similibus donorum enumeratione Pharias Plan. VI. 299. τοῖσιν αἰδοῖ καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός.

103. Quinque filiae Aristotelis Veneri munera offerunt. - v. 3. νόθον ἄμμα. facticius flabelli ventus vero opponitur, ut νόθον κάλλος fucatorum geninae pulchritudini. Saepe apud seniores νόθα vocantur, quae speciem veri habent; ut conchae σαρξ νόθη. Pal. IX. 86. πῆρι silvestris poema νόθη ὁπώρα. ib. IX. 4. - v. 6. ἀρπεδόσιν, νήμασι,

10 ἃ δὲ καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος
οὔνομ' Ἀριστοτέλειο πατρὸς ἐνεγκαμένα
ἄλλες ἀγλαὰ δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τάδε, Κύριε,
ᾤψασαν, αἱ γυάλων Ναυκράτιδος νάεται.

104. MAKEΛONIOY.

Νῆά σοι, ὦ πόντον βασιλεῦ καὶ κοίραν γαίης,
ἀντίθεμαι Κράντας, μηκέτι τεργουμένην
νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πτερόν, ἧς ἐπι δειλὸς
πολλάκις αἰσάμην εἰσελάαν Ἀἶδη
πάντα δ' ἀπειπήμενος, φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλας,
πιστὸν ὑπὲρ γαίης ἔχρινον ἠδραδάμην.

105. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Καρπαδίην ὅτε νυκτὸς ἄλα στρέψαντος αἴητον
λαίλαπι Βορρῶαη κλασθὲν ἐξεῖδε κέρας,
εὗξατο, κῆρα φηγών, Βοιώτιε, σοὶ με, Κάβειρε
δέσποτα, χειμερὶνς ἀνθεμα ναυτιλίας,
ἀρτήσειν ἀγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοι
Διογένης· ἀλέκοις δ' ἀνέρι καὶ πενήν.

πλοκῇ. - v. 7. δράκοντες, ἐπικάρπιοι ὄφεις, circuli in brachiis et cruribus ob serpentum similitudinem. Hesych. ὄφεις, τὰ δράκοντιώδη ψέλλια. Huic vocabulo accommodatum σπείραμα. - v. 8. οὔνομ' Ἀρ. vocabatur itaque Ἀριστοτέλεια. - v. 10. γυάλων. Pal. VII. 43. ἐν γυάλουσι. Πιερίας.

104. Nauta, itineribus finitis, Neptuno navem dedicat. - v. 1. πόντον καὶ γαίης. Orphei H. in Neptun. XVI. 8. κύμασι τεργόμενος - ἔδρανα γῆς σάφους. - v. 3. πτερόν. alitem, ventis actam. Od. η. 36. τῶν νέες ἀνέμους, αἶθρ' ἔπτερόν. - v. 4. εἰσελάαν αἶδη. pro εἰς αἶδη. Homer. II. γ. 441. φιλότῃ τε τραπέομεν, i. e. εἰς φιλότῃ τε. Sophocle. Fragm.

Ἀφροδίτῃ εἰσέρχεται μὲν ἐκ θύων πλωτῶ γένει.

105. Nauta ex tempestate servatus vestem Cabiro ex voto ponit, ut Horat. l. Od. 5, 13. ex amoris procella elapsus uvida Neptuno vestimenta suspendit. Vestis loquitur. - v. 1. Junge: Διογένης ὅτε, αἴητον στρ. ἄλα, νυκτὸς, noctu, ἐξεῖδε κέρας, antennam, κλασθὲν, εὗξατό με ἀναδήσειν. - v. 3. Βοιώτιε Κάβειρε. de Cabiris, magnis numinibus, quorum ope qui mysticis eorum initiati sunt, e fluctibus servantur, vid. Gruber myth. Wörterb. T. 3. Schelling über die Samothr. Götter. Welckerus Aeschyl. Trilogie. Huc imprimis facit, quod in Boeotia Cabirorum mysteria cum myste-

106. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄ μάτηρ ζῶν τὸν Μικυθον, οἶα πενηχρά,
 Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραφαμένα.
 Βάκχε, σὺ δ' ὑψώης τὸν Μικυθον εἰ δὲ τὸ δῶρον
 ῥωπικόν, ἅ λυτὰ ταῦτα φέρει πενία.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ τριῖς τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὄμαιμοι,
 ἄγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
 ὦν ἀπὸ μὲν πτανῶν Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Λάμης,
 τετραπόδων Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλλίων.
 ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἡέρος εὖστοχον ἄγρην
 τῷ δέ, διὰ δρυμῶν τῷ δέ, δι' ἡμόνων.

108. ΠΛΑΝΟΥ.

Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανὶ καὶ ἰοβόλον Πολύαινος
 τόξον, καὶ κέκρουον τοῦςδε καθ' ἅψε πόδας,
 καὶ ταύταν γωρυτόν, ἐπανχένιον τε κιννάγχαν
 θῆκεν ὀρειάρχα δῶρα συναγρεσίης.
 ἀλλ', ὦ Πάν σκοπιῆται, καὶ εἰς ὀπίσω Πολύαινον
 εὖαγρον πέμπεις νύεα Σμύλῳ.

109. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τοῦτο χμαιροβάτα Τελέσων αἰγώνηχι Πανὶ
 τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου,

riis Cereris (Δήμητρος Καβειρί-
 ας) conjuncta erant. Pausan.
 IX. 25. Cf. Pal. VI. 301. et
 Creuzeri Symbolik. T. II. p.
 349. z.

106. Mater filium Miccythum
 (αμικκός) Baccho servum, ἱερό-
 δουλον, dicat deoque commendat,
 idque in signi aut tabulae pictae
 locum, qualis opulentiores dica-
 bant. Hinc ζῶν pro αὐτόν, et
 ῥωπικὰ γραφ. verbis a tabula,
 mediocri arte picta, translatis ad
 puerum rudem adhuc et parum
 excoltum. De genere ῥωπικῶ

consulendus imprimis Welcker.
 ad Philostr. Imagg. p. 396. —
 v. 3. ὑψώης. facete hoc verbum
 accommodatum nomini Μικυθός.

107. Tres fratres Pani suae
 quisque artis instrumenta offe-
 runt. — v. 3. ὧν refer ad ὄμαιμοι.
 horum fratrum unus Pigres. Ad
 rem cf. supra nr. 64 et 65.

108. Venatoris donarium Pani
 ὀρειάρχῃ oblatum. Πάν ὀρειάρ-
 τῃς Pal. IX. 824.

109. Item. — v. 1. χμαιροβά-
 τῃς, capri epitheton ad Pana, ca-
 pris natura et lascivia simillimum,

καὶ τὰν λαμβόκρανον εὐστόρθον γα κορύναν,
 ἃ πάρος αἰμαποῦς ἐστυφέλιξε λίκους,
 γαυλοῦς τε γλαγοπῆγας, ἀγωγαιῶν τε κυνάγχαν,
 καὶ τὰν εὐρίνων λαμποπέδαν σκυλάκων.

110. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχέοντα,
 χῶρμειήν, καὶ τὰς ἰχθυόδους σπυρίδας,
 καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τετρασθέντα
 κύρτον, ἀλιπλάγκτων εὖρεμα δικτυβόλων,
 5 τρηγὴν τε τριόδοντα, Ποσειδαῶνιον ἔγχος,
 καὶ τοὺς ἐξ ἀκίων διχθαδῖους ἐρέτας,
 ὁ γριπεὺς Διόφαντος ἐνάκτορι θήματα τέχνης,
 ὡς θέμης, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας.

111. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ὡρίον ἀνθίσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
 κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
 Φοῖβη θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας· εὖξατο δ' οὕτως
 καὶ πολλὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

CIX. 4. ἃ πάρος. Pal. ἃ edit. vett. Plan. quod fortasse praefendum. In fine epigr. distichon omissum esse suspicor, quod preces contineret. Cf. Pal. VI. 106.

CX. 1. Corruptio mediae in εὐκαμπὲς vix tolerabilis. γαυφόν τ' ἄγκιστρον corr. Herm. ἄγκιστρ' εὐκαμπῇ Blomfield. Lenius quid requiro.

translatum. αἰγυβάτης idem Pal. XII. 128. ποιμέσιν αἰγοβάταις. Ib. XII. 41. αἰγυβάτης τράγος. Pal. VI. 99.

110. Piscator Pani, τέχνης ἐνάκτορι, artis suae instrumenta dicat. Cf. supra nr. 64 et 107. Illam artem Pan acceperat a patre Mercurio. Oppian. Hal. III. 15. Fortasse etiam ipsum Mercurium intelligas, ut Pal. VI. 5. - v. 1. εὐκαμπὲς. Oppi. Hal. III. 128. ἀγκίστροιο τυπεὶς εὐκαμπέος αἰγυῇ. Sed vid. var. lect. - v. 5.

de Ποσειδανίῳ ἔχει vid. Boettiger. in Amalth. T. 2. p. 302. ss. - v. 6. ἐρέτας. remiges pro remis, ut Pal. VI. 211. τρηγῶν σαγηνευτῆς pro σαγῆνη. - v. 8. ἀρχαίας, quam diu exercuit.

111. Puer Apollini comas primitias offert. Vid. supra nr. 101. - v. 1. ἀνθίσαντας. Od. λ. 319. de Aloëi filiis, qui perierunt πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πνύσσαι τε γένος εὐανθεῖ λάχνη. - v. 2. ἄρσενας. γενύων ἡμιθέους ἑλικας. Pal. X. 19.

τοίην ἀλλ' ἐπίνυνε· τίθει δέ μιν, ὥς πρό γε τοίον,
ὥς αὖτις πολλῶ γήραϊ νιφόμενον.

112. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Λαβροσύνα τάδε δῶρα, φιλευλείχῳ τε Λαφρυγῶ
θῆκατο Δειδύζον Λωριέως κεφαλᾷ,
τῶς Λαρισσαίως κντογάστορας ἐψητῆρας,
καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῇ κύλικα,
καὶ τὰν εὐχάλακτον ἐὺγναμπτὸν τε κρεάγραν, 5
καὶ κνήστιν, καὶ τὰν ἐτιθοδόνον τορύναν.
Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητῆρος
δεξαμένα νεύσας μὴ ποκα σωφροσύναν.

113. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔ.

Ἀρκαλίον ὁ πρόεδρος, ὁ πᾶς ὄντις, οὐπιλευντής,
τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θίχέ με τὸν σιβύνην,
ἐκ πολλοῦ πλειῶνος ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
ἔσθινον, εἰς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

114. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λέμμα καὶ ὀργυιαῖα κέρα βοὸς ἐκ βασιλῆος
Ἀμφικτυονιάδα κείμεθ' ἀνὰ πρόπυλον,

- v. 5. in simili dedicatione Pal. V1. 242. δαίμονες - τῶνδ' ἀπ' ἰούλων Εὐκλείδην πολιῆς ἄρχις ἄγοιτε τριχός. - ὥς πρό γε τοίον, οἷος νῦν ἐστίν.

112. Helluonis preces ad deos gulositatis. - v. 1. Λαφρυγμός. inter Indiera haec numina commemoratur ap. Aristoph. Nub. 52. De aliis ejusdem farinae diis allegoricis, Como praesertim et Ebrietate vid. Welcker. ad Philostr. Imagg. p. 211. s. Δειπνέος, Ἀκρατοπότης, Μάττων et Κέρδων commemorantur ap. Athen. II. p. 39. c. d. - v. 3. Λαρισσ. plures fuerunt urbes Larissa appellatae; in harum una ollarum fictilium fabrica

fuisse videtur paulo clarior. - v. 8. σωφροσύναν. ne unquam ad frugem perveniat, tribue. Facite de homine, qui beatam vitam gula et ventre metiebatur unice.

113. Senex piscator, πᾶς ὄντις i. e. μάλα ὄντος, jaculum s. tridentem, quem prae senectute (ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, διὰ τὸ γῆρας) fortiter mittere non amplius valebat, Herculi ponit. Junge: ἐπεὶ χεῖρες οὐκέτι ἔσθινον βάρος, verbo σθένειν cum accusativo junctæ, ut alia quoque verba neutra; supple, ὥς τε φέρειν.

114. Rex Macedoniae, Philippus, Demetrii, ut videtur,

τεσσαρακαιδεκάδωρα, τὸν αὐχέντα Φιλίππῳ
 ἀντόμενον, κατὰ γὰρ ἤλασε δεινὸς ἄκων,
 βοῦβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν ἃ πολὺὸλβος
 Ἡμαθία τοίῳ κραίνεται ἀγεμόνι.

115. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥοήν ξανθοχίτωνά, γεραιόφλοιά τε σῦνα,
 καὶ ῥοδέας σταφυλῆς αἰὼν ἀποσπάδιον,
 μῆλόν θ' ἠδύπνουν λεπτῇ πεποικωμένον ἄκρῃ,
 καὶ κάρνον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,
 5 καὶ δίκνον χροάοντα, τὸν ἐν φύλλοις πεδοκόλτρῃ,
 καὶ πέρκην ἤδη χρυσοχίτων' ἑλάνῃ,
 σοί, φιλοδίτα Πρίηπε, φντοσκάφος ἀνθετο Λάμιν,
 δένδροεσι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν.

116. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῇ τιμῇ κήτρῳ
 τοῦ φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρους,
 ἰσχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ γέρα Πανὶ κομίζων,
 εἶπε· σὺ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίης
 ὦν τὰ μὲν ἐκ κήποιο, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης
 δέξο, καὶ ἀντιδιδούς δὸς πλεόν ὦν ἑλαβες.

117. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυν κόλον κέρας οὐμβρακιώτας
 βουμολγὸς ταύρου κλάσσειν ἀτιμαγέλου,

filius, tauri in Orbelo, Thraciae monte, caesi exuvias Herculi, generis sui auctori, dedicat. Nobiles feri Paeoniae tauri, ὧν τὰ κέρα ὑπερμεγάλα ἐστίν. Herodot. VII. 126. Cf. ad cap. X. nr. 5. - αὐχέντα refer ad confidentiam, qua ferox bestia regem petebat. Ceterum vulgaris oratio tulisset: ὃν Φιλίππος, ἀντόμενον αὐτῷ, ἤλασε (κατέβαλε) δεινῷ ἄκοντι.

115. Hortulanus annis provectior Priapo poma offert cum

precibus. - v. 8. Deum rogans, ut et arboribus et ipsi hortulano vigorem tribuat. γυίοις. Pal. VII. 421. κείνος μὲν τριγέγων σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.

116. Hortulanus pro tenui conditione Panī, in rupe collocato, offert munera exigua, etiam aquam ex rupe extam. - v. 2. γευσάμενος. est in hoc verbo exiguae copiae significatio, ut in gustare saepissime.

117. Bubulcus tauri ferocien-
 tis cornu, quod clava fregerat,

ὁπότε μιν κημιούς τε κατὰ λασίους τε χαράδρας
 ἐξ ὀρέων παταμοῦ φράσσαι' ἐπ' αἰὼνι,
 ψυχόμενον χηλὰς τε καὶ ἰθύας· ἀντάρ ὁ βούτεω
 ἀντίλος ἐκ πλαγίων ἔειπ'· ὁ δὲ ῥοπάλλω
 γυρόν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας, ἐκ δὲ μιν αὐτὰς
 ἀχράδος εὐμύκω πᾶξε παρὰ κλισίᾳ.

5

118. ΑΛΗΛΟΝ.

Τιμαρέτα πρό γάμοιο τὰ τύμπανα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
 σφαῖραν, τὸν τε κόμας ῥύτορα κεκρόφαλον,
 τὰς τέ κόρας, Λιμνάτι, κόρα κόρα, εἰς ἐπεικές,
 ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ', Ἀρτέμιδι-
 Λατώᾳ, τὸ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας
 θηγαμένα, σῶζοις, τὰν ὅσιν ὀσίως.

119. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὡς ξυρόν οὐράνιον, ξυρόν ὄλβιον, ᾧ πλοκαμίδας
 χειραμένη πλεκτάς, ἄνθετο Παμφίλιον,
 οὗ σέ τις ἀνθρώπων χαλκεύσατο· παρ δὲ καμίνῃ
 Ἥφαίστου, χρυσέην σφύραν ἀειραμένην

arbori affigit. Cornu illud κόλον, κηρόν, et ipse taurus, eo privatus, κόλος. - v. 5. ὁ οὗτος, ὁ ταῦρος, qui grege relicto in fluvio, per confragosa ruenti, (junge ἐπ' αἰὼνι ποταμοῦ ἐξ ὀρέων) frigus captabat. - v. 6. ἐκ πλαγίων. ut aper Od. τ. 451. ὁδόντι λικριφὶς αἶψας. i. e. κλαγίως. Bubulcus irruentem clava exceperat, ut Hercules Acheiolum, κέρας θάτερον τῷ ῥοπάλλω τῶν κροτάφων ἐκπρεμνίζει. Philostr. Jun. IV. p. 117, 15.

- v. 7. αὐτὰς pro ταύτης.

118. Puella, nuptiis propinqua, crepundia sua Dianae Λιμνάτιδι (a Λιμναίς Athenarum, aut ab alio hujus nominis loco in Laconia) ponens, Deae sibi favorem expetit. Erant illa τύμ-

πανα (il tamburino), quibus puellae saltationem moderabantur; σφαῖρα. Od. ζ. 100. fascia comae religandae. Pal. VI. 207. πορφύρεον χαίτας ῥύτορα. ib. nr. 205. κόμας σφιγκτήρ; κόραι denique, pupae, una cum puparum vestimentis. Praeivit Sappho ap. Athen. X. p. 410. E. χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφύρεα - μὴ ἀτιμάσης ἂ πέμψῃ Σαπφῶ κορσίας δῶρα τίμια.

119. Novaculam, quam formosa mulier post comam detonsam Isidi, ut videtur, dedicaverat, poeta felicem praedicat, eamque non mortalium, sed ipsius Gratiae manibus (Vulcani conjugis. Il. σ. 382.) factam esse ait.

ἢ λιπαροκρήδεμνος, ἔν' εἰπωμεν καθ' Ὀμηρον,
χερσὶ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις.

120. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀντὶ βοός, χρυσέου τ' ἀναθήματος Ἰσιδι τοὺςδε
θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους
ἢ δὲ θεὸς τοῖτοισ γάννται πλέον, ἤπερ Ἀπόλλων
χρυσῶ, ὃν ἐκ Λυδῶν Κροῖδος ἔπεμψε θεῶ.

121. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἢ τὸν ἐραστῶν
ἔδμὸν ἐνὶ προδύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπεὶ τοίῃ μὲν ὀραῖσθαι
οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

122. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ Α. Τ. Α.

Κάλλος μὲν, Κυθήρεια, χαρίζαι· ἀλλὰ μαρᾶναι
ὁ χρόνος ἐρπύζων σὴν, βασιλεια, χάριν.
δώρου δ' ὑμετέροιο παραπταμένου με, Κυθήρη,
δέχνησο καὶ δώρου, πότνια, μαρτυρίην.

120. Pamphilium comam Isidi, ut vulgo Dianae fiebat, dedicat, idque donum quavis victimae pretiosissimisque muneribus gratius. Horat. II. Od. 12, 21. num tu Mygdonias opes Permutare velis crine Licymniae. — v. 4. auri munera a Croeso Delphos missa, satis nota ex Herodoto.

121. Lais, ad cujus jacuit Graccia tota fores. Propert. II. 5. 1. anus facta Veneri speculum dedicat. De senectute

te ingruente Ovid. med. fac. 47. tempus erit, quo vos speculum vidisse pigebit. — v. 3. τολή, οἷα νῦν εἰμι, γράψω γενομένην.

122. Item. — v. 1. μαρᾶναι. formam, munus Deae, populatur aetas. — v. 3. ὑμετέρον, τοῦ σοῦ. frequens hic pronomini apud seniores usus. — v. 3. παραπταμένον. αἴψα γάρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ὥρα. Theogn. 985.

CAPUT II.

ΕΙΣ ΗΡΩΑΣ ΚΑΙ ΗΡΩΙΝΑΣ.

1. ΓΑΛΛΟΤ.

Οὔτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὔτος ὁ νηδὺν
πολλὰκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
νῦν λιβάδος θνητῆς μίλρεται. ἡ φθονερή δὲ
κῆρσις αἰὲλ χεῖλενς ἐστὶ τὰπείνοτέρη.
πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε
σιγῇς
οἱ γλώσση προπετεῖς ταῦτα κολαζό-
μεθα.

2. ANTIPLATPOY.

Τανταλὶς ἄδε ποχ' ἄδε, δις ἐπτάκι τέκνα τεκοῦσα
γαστρὶ μιῇ, Φοῖβῳ θυμὰ καὶ Ἀρτέμιδι.
κούρα γὰρ προὔπεμψε κόραις φόνον, ἄρσεσι δ' ἄρσην
δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἐβδομάδας.
ἂ δὲ τόσας ἀγέλας μάτηρ πάρος, ἂ πάρος εὐπαις, 5
οὐδ' ἐφ' ἐνὶ τλάμιον λείπετο γηροκόμῳ.

1. De Tantalo scypho insculpto, pro manubrio fortasse, ita ut capite super labra scyphi prominere, sic quoque ad perpetuam sitim damnatus. - v. 1. συνέστιος. de eodem Eurip. Or. 8. θεοῖς ἀνδρῶπος ὦν Κοιρῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον, Ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν. - v. 5. ὄργια σιγῆς. res sancta silentium, ad quod imprimis initiati (quasi ad deorum arcana admissi) adstricti erant. Hinc Horat. III. Od. 2, 21. fidele silentium commendans, simul arcanæ Cereris sacrum adiungit.

2. In Nioben ejusque liberos deorum ira interemit. Illustris

statuarum complexus ad hanc fabulam pertinentium. Vid. Propylæen. II. 1. p. 48 - 91. Amalthea I. p. 273. ss. Welcker Zeitschr. I. p. 589. ss. et Niobes Histor. graecae sculpturae miraculum sc. Th. Piroli. - v. 1. ἄδε ποχ' ἄδε. Tantali ecce filiam, illustram illam veterem. Verba τέκνα τεκοῦσα pro uno verbo habenda, ut τεκνογονοῦσα; quas bis septies peperit. In numero liberorum Niobes non consentiunt veteres. - v. 6. ἐφ' ἐνὶ. pro vulgari: οὐδὲ εἰς αὐτῇ ἐλείφθη γηροκόμος. Aelian. V. H. VI. 10. κατελείφθη δὲ Περικλῆς ἐπὶ

μάτηρ δ' οὐχ ὑπὸ πᾶσιν, ὅπερ θέμις, ἀλλ' ὑπὸ ματρὸς
παῖδες ἐς ἀλγείνους πάντες ἄγοντο τάφους.

Τάνταλε, καὶ δὲ σὲ γλῶσσα διαίλεσε, καὶ σέο κούραν.
10 χά μὲν ἐπερώδη, σοὶ δ' ἐπὶ δεῖμα λίθος.

3. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τανταλλ καὶ, Νιόβα, κλῦ' ἐμὴν φάτιν, ἄγγελον ἄτας
δέξαι σῶν ἀγέων οἰκτροτάταν λαλιάν.

λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰώ, βαρυνπενθέσι Φοίβου
γυναμμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.

5 οὐ σοὶ παῖδες ἔτ' εἰδὼν ἄτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.

ἃ μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις
κέκλυται, ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμαστιδίδος

ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἃ δ' ἐπ' οἰστοῖς
10 πτώσσει τὰς δ' ἔμπνουν ὅμμι' ἐπὶ φῶς ὁράα.

ἃ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβεως
μάτηρ σαρκοπαγῆς οἶα πέπηγε λίθος.

4. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

νόθοις. Vide de hoc usu praepositionis ἐπὶ Herm. ad Viger. p. 860. 397. - v. 9. καὶ δὲ σέ. hoc ordine Od. π. 418. καὶ δὲ σέ φασιν - μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον. Pal. IX. 59. ἃ δὲ σὲ Κύπρις. - Niobe magniloquentiae poenas dedit, τῆς Αἰτούς εὐτεκνοτέρα εἰκονῶσα ὑπάρχειν. Apollod. III. 5, 6. - v. 10. δεῖμα πέτρος. de saxo Tantali capiti imminente vid. Porson. ad Eurip. Or. 6.

3. Clades liberorum Niobes describitur. - v. 1. nuntium tibi fingo ex Cithacrone venientem, ubi Phoebus pueros venantes occiderat. Apollod. III. 5, 6. sed dum matri tristem enarraſ ca-

sum, puellae Dianae sagittis conſiciuntur. - v. 3. 16ε. quod in luctu ſolemne. - v. 6. πλημμ. jam in puellas redundat caedes. - v. 11. Junge: ἃ δὲ μάτηρ ſαρκοπαγῆς ὑπὸ θάμβεως. De Apolline Hyacinthi morte perculſo Philoſtr. Imagg. I. 24. παγγέναι φήσεις αὐτὸν τοσοῦτον αὐτῷ τῆς ἐκπλήξεως ἐμπέτωκεν. Theocr. Eid. II. 110. prae ſtupore ἐπάγην δαγῶδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.

4. Praxitelis Nioben cum liberis morientem commemorat Plin. XXXVI. 5. quam alii Scopae tribuebant. - v. 2. ζωὴν, οἶον ἐμφυχον πλάττων αὐτήν.

5. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὁλοῦ σφιγγθέντα δρέκοντι
 ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χειρὶ
 θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε διὰ στόματος γὰρ οἰστός
 ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.
 πανδάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δοῦλ' τῆδε φαρέτρην
 ὄημα καὶ εὐτῆχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

6. ΑΛΗΛΟΝ.

Τῆς τὸν Θρήϊκα τόνδε μονοκρήπιδα Λυκούργον
 χάλκεον, Ἡδωνῶν ταγόν, ἀνεπλάσματο;
 Βακχιακὸν παρὰ πρέμνον ἴδ' ὥς ἀγέρωχα μεμηνῶς
 βριθὺν ὑπὲρ κεφαλᾶς ἀντέτακεν χάλυβα.
 μανύει μορφα τὸ πάλαι θράσος· ἃ δ' ἀγέρωχος
 λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κείνο τὸ πικρὸν ἔχει.

7. ΑΛΗΛΟΝ.

εἰς εἰκόνα Μηδείης.

Δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον ὑπ' ὀφρύσι κείμενον οἶκτον
 καὶ θυμόν, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἔνν,

5. Historia de Alcone, Phale-
 ri, Argonautarum unius, patre;
 de quo Manilius V. 304. ille
 pater - qui serpentem su-
 per ora cubantem Infelix
 nati, somnumque ani-
 mamque bibentem, Sus-
 tinuit misso petere ac
 prosternere telo. Cf. Val-
 ler. Flacc. I. 398. s. - v. 5.
 πᾶς. φόνοιο. ab eo inde tem-
 pore, post tam felicem artis suc-
 cessum, arcu ad necem inferen-
 dam abuti noluit.

6. De Lycurgo, Dryantis filio,
 in Bacchum furente. II. ζ. 180.
 ss. - v. 1. μονοκρήπιδα. insania
 correptus alterum pedem sibi
 pro vitibus amputaverat. Quare
 Ovid. Ibid. 348. in gemino

dispar cui pede cultus
 erat. Cf. Apollodor. III. 5,
 1. Hygin. Fab. 132. - v. 4.
 πέλεκυν δασπλήτα gerit apud
 Nonn. Dion. XXI. 61. Lycurgi
 bipenniferi (Ovid. Met.
 IV. 22.) gestus bene illustratur
 gemma, quam exhibet Zoëga
 Abhandl. Tab. I. 2. Ut h. 1. Ly-
 curgus ἀντέτακεν χάλυβα, sic
 ap. Apoll. Rh. II. 118. filius
 ejus Ancaeus cernitur, αἶψα μάλ'
 ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν.

7. De Medea consilium de li-
 beris mactandis agente in tabu-
 la picta Timomachi. Cf. Cal-
 listr. Stat. 13. - v. 2. ἔνν,
 κύκλον. oculorum orbes ira, in-
 censos. Eurip. Fragm. Syl. 4.
 ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις. Pesi-

καὶ μητρὸς παλάμην ἀλόχοιό τε πικρὰ παθούσης
 ὄρμῃ φειδομένη πρὸς φόνον ἔλκομένην.
 ζωγράφος εὖ δ' ἔκρινε φόνον τέλος, οὐκ ἐθέλησας
 θέμβος ἀπαμβλύναι πένθει δερκομένων.

8. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τὰν ὁλοὴν Μήδειαν δὲ ἔγραφε Τιμομάχου χεῖρ,
 ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομένην,
 μυρίον ἄρατο μόχθον, ἢ ἤθεα δισσὰ χαράξῃ,
 ὦν τὸ μὲν εἰς ὄργαν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
 5 ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν ὄρα τύπον. ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
 δάκρυον, ἐν δ' ἔλεῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
 ἀρκεῖ δ' ἂ μὲλλῃσις, ἔφα σοφός· αἶμα δὲ τέκνων
 ἔτρεπε Μηδεία, κοῦ χερὶ Τιμομάχου.

9. ΦΛΙΠΠΟΥ.

Κολχίδα, τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα, τρανὰ χελιδών,
 πῶς ἔτλης τελέων μαῖαν ἔχειν ἰδίων;
 ἦς ἔτι καινὸς ὕψαιμος ἀπαστρέπτει φόνιον πῦρ,
 καὶ πολὺς γενύων ἀφρὸς ἄπο σταλάει

IX. 3. ἐπαστρέπτει. Pal. quod cum Schaefero emendavimus.
 Musa e. v. 56. μαγμαρυγὴν ἀπαστρέπτουσα προσώπων.

dipp. Ep. 14. πῦρ τοι ὁ χαλκὸς
 ὄρμῃ. - v. 4. ὄρμῃ. ad caedem
 concitabatur ira; amor prolis
 impetum cohibebat; hinc φει-
 δομένη. - v. 5. φόνου τέλος,
 consiliorum illorum exitum, τὸν
 τῶν παίδων φόνον. Sic τέλος
 θανάτου saepe apud Homerum.

8. In eandem tabulam. - v. 2.
 τέκνοις, τῇ τῶν τέκνων στοργῇ. -
 v. 3. ἄρατο, ἵνα χαράξῃ. Cf.
 Roet. Gr. S. 122. Not. 4. d. -
 v. 7. ἔφα σοφός. Theocr. Eid.
 XIV. 22. Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ
 τις, ὡς σοφὸς εἶπεν. Παροιμια-
 καὶ igitur verba ἀρκεῖ ἂ μὲλλῃ-

σις. voluntatem et consilium
 atrocis facinoris significasse suf-
 ficiebat. - v. 8. Μηδεία, barba-
 rae mulieri. Τιμομάχου, artifi-
 cis et σοφοῦ.

9. Ad hirundinem, quae in
 Medaeae imagine nidum fecerat. -
 v. 1. τὴν ἀλάστορα. Bekkeri
 Anecd. I. p. 382. ἀλάστορα, θη-
 λυκάς. Νικόχαρις τὴν ἀλάστορα
 ἔφη Σφίγγα. - v. 3. iisdem co-
 loribus aper Calydonius depictus
 ap. Hesiod. Scut. 388. Phi-
 lostr. Jun. Imagg. XI. p. 136.
 ὕψαιμον αὐτῷ τὸ ἄμμα - καὶ
 πολὺς ὁ κατὰ τῶν ὀδόντων

ἀρτιφρεχῆς δὲ σίδηρος ἐφ' αἵματι. φεύγε πανάλη
μητέρα, κἂν κηρῷ τεκνοφρονούδαν ἔτι.

10. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΒΙΘΗΝΟΥ.

Οἰδίποδος παίδων Θήβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανάλης
τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται πολέμων.
κείνους οὐτ' Ἀΐδης ἐδαμιάσσατο, κῆρ Ἀχέροντι
μάρνανται· κείνων γὰρ τάφος ἀντίπαλος,
καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. ὧ ὕλεινοι
παῖδες, ἀκριμύτων ἀψάμενοι δοράτων.

11. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ.

Τηλοτάτω χεύσθαι ἔδει τάφον Οἰδιπόδαο
παισιν ἀπ' ἀλλήλων, οἷς πέρας οὐδ' Ἀΐδας·
ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀχέροντος ἕνα πλόον ἤρνήσαντο,
γὰρ στυγερός ζῶει κῆρ φθιμένοισιν Ἄρης.
ἦνιδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιόμενα γὰρ
ἐξ ἑνὸς εἰς δισσάν δῆρην ἀποστρέφεται.

12. ΑΡΧΙΟΥ.

Χάλκεος, ἀλλ' ἄθρησον ὅσον θράσος ἄνυσε κάπρου
ὁ πλάστας, ἔμπουν θῆρα τυπωσάμενος,

ἀφρός. — v. 5. σίδηρος. semper
gladium gestans repraesentatur
Medea. Vid. not. ad Callistr.
Stat. XIII. p. 161, 18. (725.) —
v. 6. κἂν κηρῷ, i. e. καὶ γεγραμ-
μένῃ.

10. De Oedipodis filiis, apud
inferos etiam inexpiabile exer-
citiis edium. Thebani, qui
illis ad viam sepultis inferias of-
ferre solebant, narrabant, τοῦ-
τοις ἐναγίζόντων αὐτῶν τὴν
φλόγα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν
ἀπ' αὐτῆς καπνόν, διχῇ διίστα-
σθαι. Pausan. IX. 18. p. 745. —
v. 2. ζῶντες πόλεμοι i. e. ἐχθρα
μένονσα, ὁποῖα τοῖς τεθνηκό-
σι, quod in τάφος latet. — v. 3.

κείνους, τοὺς Οἰδ. παῖδας. —
v. 5. πῦρ ἤλεγξαν. pugna
enim ignis et discors fa-
villa in partes duas disce-
debat, ut est ap. Senec. Oe-
dip. 321. s. cf. Ovid. Trist. V.
5. 33.

11. In eisdem. — v. 2. οἷς
πέρας, τῆς ἐχθρας sc. — v. 3. εἰς
Ἀχέροντος. ut εἰς Ἄιδου. — v. 6.
ἐξ ἑνός. τάφου sc. — εἰς δισσάν
δῆρην. pro φλόγα, respectu ha-
bito ad caussam discidium illius.

12. In apri Calydonii imagi-
nem. Marinorea aprorum signa
commemorantur ad Winckel-
mann. Opp. IV. p. 430. Cum
Archiae descriptione cf. He-

χαίτας αὐχενίους πεφρικότα, θηρτὸν ὀδόοντα
βρύχοντα, γλήναις φρικτὸν ἰέντα σέλας,
ἀφρῶ χεῖλεα πάντα δεδευμένον οὐκέτι θάμβος,
εἰ λογάδα στρατιὴν ᾤλεσεν ἡμιθέων.

13. ΑΔΗΛΟΝ.

Θαῦμα τέχνης ταῦρον τε καὶ ἀνέρος, ὦν ὁ μὲν ἀλκῆς
θῆρα βίη βολίδει, γνῖα τιτανόμενος·
ἴνας δ' αὐχενίους γνάμπτων, παλάμησιν ξμαρphen,
λαιῇ μυκτῆρας, δεξιτερῇ δὲ κέρας.
5 ἀστραγάλους δ' ἐλέλιξε, καὶ αὐχένα θῆρ ὑπὸ χερσὶν
δαμνήμενος κρατεραῖς ᾤκλασεν εἰς ὀπίσω.
ἔστι δ' οἶσθασθαι τέχνης ὑπο τῷδ' ἐνὶ χαλκῷ.
θῆρα μὲν ἐμπνεῖν, ἄνδρα δ' ἰδρῶτι ῥέειν.

14. ΑΔΛΟ.

Ξεῖνοι, λαϊνέας μὴ φάνετε τὰς Ἀριάδνας,
μὴ καὶ ἀναδρώσκη Θησέα διζομένη.

XIII. 1. ὦν ὁ μὲν ἀλκῶν. Vulgo. ὁ μεγαλῇ corr. Meineke. Lenius videbatur, praesertim ob μέν servatum, quod in textu exhibui.

elodi Scut. 388. ss. Philostr. Imagg. I. 28. p. 43, 28. - v. 6. λογάδα. II. i. 544. Meleager narratur πολλῶν ἐκ πολλῶν θηρῶν ἀνδρας ἀγείρει - Οὐ μὲν γάρ κ' ἑδάμη παύροισι βροτοῖσιν· Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυγῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

13. In statuam Thesei, tantum Marathonium superantis. Vid. Plutarch. Vit. Thes. c. 30. - v. 1. Θαῦμα. τέχνη θανμαστή ἐν τῇ τοῦ ταύρου καὶ τοῦ ἀνδρός εἰκότι δειχθείσα. - ὦν ὁ μὲν. Theseus omni vi roboris in feram incumbit. γνῖα. τὰ ταῦ τοῦ. Cf. Theocr. Eid. XXV. 145. ubi Hercules taurum sic deicit; et Heliodor. X. 80. ubi

Theagenes ἐπιβόλῃται ἐαντὸν τῷ αὐχένι τοῦ ταύρου - καὶ προβάλλει τῶν ἐκείνου σκελῶν τοὺς ἐαντοῦ πόδας, ταῖς χηλαῖς δὲ συνεχῶς ἐναράττων, τὴν βάσιν ἐνὶ ὕδαρσιν. Οὐδὲ τῷ σθένει τοῦ νεανίου βριδόμενος - ἥπλωτο ὕπτιος ἐπὶ πλείστον. - v. 5. ἀστραγάλους. colli vertebrae.

14. In statuam Ariadnae dormientis. Vid. Boettlinger archaeol. Hefte. I. p. 29. - v. 2. μὴ ἀναδρώσκη. suppl. cogitando: καὶ ἀποφύγη. Ovid. Heroid. X. 13. excussere metus somnum: conterrita surgo; membraque sunt viduo praecipitata toro.

15. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἰκαρον χαλκοῦν.

Ἰκαρε, χαλκὸς ἔων μιμνήσκειο· μηδὲ σε τέχνη,
μηδ' ἀπάφῃ πετρύγων ζευγὸς ἐπαμίδιον.
εἰ γὰρ ζωὸς ἔων πέσεις ἐν πελάγεσσι θαλάσσης,
πῶς ἐθέλεις πτῆναι χάλκεον εἶδος ἔχων;

16. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ψῆχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου
φειδεται, ἀλλὰ μὲν πάντ' ὀλέκει δρεπάνῃ
ὥς καὶ Λαέρταο τόδ' ἥριον, ὃ σχεδὸν ἀκτῆς
βαῖον ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
οὖνομα μὲν ἥρωος αἰεὶ νέον οὐ γὰρ αἰοιδᾶς
ἀμβλύνειν αἰῶν, κῆν ἐθέλῃ, δύναται.

17. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε, σὲ μὲν πολὺς ἄσεται αἰὼν,
Τροίᾳ ὀφειλομένον πτόματος ἀρξάμενον
σᾶμα δέ τοι πετέλῃσι σινηρεφῆς ἀμφικομεῦσι
Νύμφαι, ἀπεχθομένης Ἰλίου ἀντιπέρας.

15. Ad Icarum statuam aeneam. Icarum exhibet anaglyphum ap. Winckelm. Mon. ant. nr. 95. Cf. Zoëga Bassir. I. p. 208. — v. 1. τέχνη. ars, quae te quasi vivum et spirantem finxit. Friget hoc acumen. — v. 3. ἐν πελάγ. pro εἰς πέλαγος. Apoll. Rh. I. 506. ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὀκεανοῖο. II. ε. 370. ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δὲ Ἀφροδίτη. Causa hujus enallages est, quod id, quod actionem sequitur, cogitando occupatur.

16. In tumulum Laertis, temporis progressu, collapsum. — v. 2. μὲν. eadem, qua cetera demetit, falce. — v. 4. βαῖον ἄπο i. e. ἀπὸ. haec verba post σχεδὸν pleonasmum habent speciem: prope a littore, exiguo, inquam, intervallo abest. — v. 5. αἰοιδᾶς. Laertis laus et nomen Homeri carminibus continetur.

ἀμβλύνειν, ἐκλύνειν, ἀμαρνοῦν. cum silices, cum dens patientis aratri Depereunt aevo, carmina morte carent. Ovid. I. Amor. 15, 31.

17. De Protesilai, qui primus ad Trojam ceciderat (Il. β. 701. ss.), tumulo prope Eleunta (Herodot. IX. 116.) ob miraculum memorabili. Plin. H. N. XVI. 88. sunt hodie ex adverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protesilai sepulcro arbores, quae omnibus aevis, quum in tantum accrevere, ut Ilium adspiciant, inarescunt rursusque adolescunt. Idem narrat Philostr. Heroic. p. 672. et alii. — v. 2. πτόματος. prima ex victimis Trojae debitis. πτόμα h. l. de caede in universum videtur accipiendum esse. — v. 3. ἀμφι-

5 δένδρεα δυσμήνιτα, καὶ ἦν ποτε τεῖχος ἰδοῖσι
 Τρωῖον, ἀνάλειν φυλλοχοεῦντι κόμην.
 ὅσος ἐν ἡρώεσσι τότ' ἦν χόλος, οὐ μέρος ἀμυήρ
 ἔχθρον ἐν ἀψύχοις σῶζεται ἀκρέμοσιν.

18. ΑΛΗΛΟΝ.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ρηξήνορος, ὃν ποτ' Ἀχαιοὶ
 δώμησαν, Τρώων δεῖμα καὶ ἐδομένων
 αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα στοναχῇσι θαλάσσης
 κυδαινοῖτο πάϊς τῆς ἄλλας Θέτιδος.

19. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κἀθημαι
 Αἶαντος τύμβῳ κειρομένα πλοκάμους
 θυμὸν ἔχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
 ἂ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

20. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ποιτηΐδιν ἀκταῖς
 θυμοβαρὴς Ἀρετὰ μύρομαι ἔξομένα,
 ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν ὅτι Πελασγῶν
 οὐκ ἄρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.

κορευσι. κοσμοῦσι. De Eetionis
 tumulo II. §. 419. πικρὸ δὲ πτε-
 λίας ἐφύττευσαν Νύμφαι ὄρε-
 στιάδες. - φυλλοχοεῦντι = χοεῦ-
 σι. - v. 7. ἀμυήρ, ἔτι καὶ νῦν.

18. De Achillis tumulo in pro-
 montorio Sigeo. Od. ω. 82. ἐπὶ
 πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ ὥς κεν τη-
 λεφανῆς ἐκ ποντοφιν ἀνδράσιν
 εἴη τοῖς, οἳ νῦν γεγάσι, καὶ
 οἳ μετόπισθεν ἔσονται. - v. 3.
 αἰγιαλῷ, εἰς αἰγιαλόν. - στο-
 ναχῇσι. mare στένον, ingemi-
 scens, deae marinae filium lu-
 gere luctuque colere videtur.

19. In Ajacis tumulum ad
 Rhoeum. - v. 8. εἰ pro ὅτι,

ut saepe post verba affectus. -
 v. 4. Ἀπάτα. speciosae enim et
 dolosae Ulyssis eloquentiae, non
 virtuti ejus succubuit Ajax. -
 κρέσσον ἐμεῦ δύναται. pro με-
 ζον. magis ad vulgarem ratio-
 nem Mnasalca App. Pal. T.
 II. p. 777, 53. εἰπερ ἅπασιν Ἀ
 πακόφρων Τέγρις κρέσσον ἐμοῦ
 κέκριται.

20. v. 1. ἐπὶ Ποιτ. ἀκταῖς.
 brevis syllaba producta ante q.
 Tryphiod. 216. ἀπὸ Ποιτειά-
 δος ἀκτῆς. Spitzner. Prosod.
 §. 9. a. - v. 8. ἀπλόκ. ut lugen-
 tes solent, coma detensa et ve-

τεύχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλεύς· Ἄρσενος ἀκμᾶς,
οὐ σκολιῶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα.

21. APXIOT.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέριμαχος ἀσπίδα τέλινας,
νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἴαν, ἔμεινας ἄρην·
οὐδέ σε χερμαδίων ὥσεν κτύπος, οὐ νέφος ἰῶν,
οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφίων πάταγος.
ἄλλ' αὐτως προβλής τε καὶ ξιπεδος, ὥς τις ἐρίπνα, 5
ἰδρυνθείς, ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων.
εἰ δέ σε μὴ τεύχεσσιν Ἀχιλλεύς ὤπλισεν Ἑλλάς,
ἄξιον ἀντ' ἀρετᾶς ὅπλα ποροῦσα γέρας,
Μοιράων βουλῇσι τὰδ' ἤμπλακεν, ὥς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν
μῆτινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἔλγῃς παλάμῃ. 10

22. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, ὃν κτάνε Μοῖρα,
αὐτῷ χρησαμένη καὶ χειρὶ καὶ ξίφει.
οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμανῖα
εὐρέμεναι Κλωθὰ τῷδ' ἕτερον φρονέα.

23. ΑΛΛΟ.

Πικρὴν ἀλλήλοις Ἐκτωρ χάριν, ἣδὲ φέρασπις
Αἴας ἐκ πολέμου μνήμ' ἔπορον φιλίης·

ste squalida. - v. 5. ἀκμᾶς, ῥώμης. - v. 6. σκολιοὶ μῦθοι. opponuntur τοῖς εὐθέσι. σκολιαὶ δίκαι. Hesiod. O. et D. 219. 221. ib. 193. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα, Μόθοι-σι σκολιοῖς ἐνέπων. sophisticam orationem intellige.

21. Laudes Ajacis simul cum caussa mortis. - v. 1. ἐναιρομ. caesos scuto ab hostium injuria defendens. Respicitur imprimis Il. ρ. 132. Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺν καλύψας ἑστῇκει. - v. 2. de navibus ab Ajace solo, contra Hectoris flammas defensis vid. Il. ο. 415. ss. So-

phocl. Aj. 1262. ss. - v. 5. ὥς τις ἐρίπνα. ex Il. l. c. 618. ἦντε πέτρῃ Ἥλβατος, μεγάλη. - v. 9. ἤμπλακεν. peccaverunt Graeci, sed fatali quadam necessitate coacti. Nemo enim dignus erat, qui tibi manus inferret, nisi tu ipse.

22. Amplificatio ultimi distichi epigrammatis superioris. - v. 3. καὶ μεμανῖα. quamvis studiosae quaerens. Cf. Pal. VII. 149.

23. De fatalibus donis, quibus Ajax et Hector sese invicem mactaverant. Il. η. 308. ss. Ducta epigrammatis sententia ex Sophocl. Aj. 1017. ss. - v. 1. φέ-

Ἐκτορ γὰρ ζῶσθῃρα λαβὼν ξίφος. ἔμπαλι δῶκεν
 τὴν δὲ χάριν δῶρων πείρασεν ἐν θανάτῳ.
 5 τὸ ξίφος εἰλ' Αἴαντα μεμνηνότε, καὶ πάλι ζῶσθῃρα
 εἰλκυσεν Πριαμίδην δίφορα συρόμενον.
 οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπεται δῶρα,
 ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μύθου.

24. ΑΛΛΟ.

Ἀσπίδ' Ἀχιλλῆος, τὴν Ἐκτορος αἶμα πιούσαν,
 Λαρτιάδης Δαναῶν ἦρε κεκορησίῃ
 ναυηγῶ δὲ θάλασσα κατέσπασε, καὶ παρὰ τύμβον
 Αἴαντος νηκτὴν ὥρμισεν, οὐκ Ἰθάκῃ.
 καὶ κρίσιν Ἑλλήνων στρυγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα,
 καὶ Σαλαμὶς ἀπέχει κῦδος ὀφειλόμενον.

25. ANTIPLATPOY.

Ἦρωος Πριάμου βαιὸς τάφος, οὐχ ὅτι τοῖον
 ἄξιός, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐκωννύμεθα.

26. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ.

Πένδιμον ἦνίκα πατρὶ Πολυξέηνς ὑμέναιον
 ἤρυσεν ὀγκωτοῦ Πυρρῶος ὑπερθε τάφον,

ρασπισ. II. η. 219. Αἶας δ' ἐγγύ-
 θεν ἦλθε, φέγων σάκος ἥντε
 πύργον. φέρασπισ Ἀθήνη. Chri-
 stod. Ecphr. 388. - v. 5. πάλι
 ζῶσθῃρα. de neglecta in talibus
 positione, quam vocant, vid.
 Spitzner Prosod. §. 7, 6. -
 v. 6. δίφορα. in eadem re II. γ.
 396. ἐκ δίφοροις δ' ἔδησεν. - v. 7.
 αὐτοκτόνα. mutuae caedis caus-
 sas. De Oedipodis filiis Soph.
 Antig. 56. αὐτοκτονοῦντε μύθον
 Κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοις χε-
 ροῖν. et quod etiam propius ad
 h. l. Aeschyl. VII. c. Th. 678.
 ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοις θάνατος
 αἰδ' αὐτεκτόνος.

24. Historia de Achillis scuto
 fluctibus ad Ajacis tumultum
 delato. Narrabant novae Tro-
 jae cives, τῆς ναυαγίας Ὀδυσ-
 σεὶ συμβάσης, ἐξελεχθῆναι κα-
 τὰ τὸν τάφον τὸν Αἴαντος καὶ
 ὅπλα. Pausan. I. 35. p. 86. -
 v. 4. Ἰθάκῃ, εἰς Ἰθάκην. - v. 6.
 Σαλαμὶς. Ajacis patria, landis
 ejus particeps.

25. In Priami tumultum, pro
 viri dignitate exiguum. ἐχθρῶν.
 cf. nr. 27, 6.

26. De Polyxena in Achillis
 tumulo a Neoptolemo immolata.
 Nota fabula ex Eurip. Hecub.
 Ovid. Met. XIII. 441. ss.

ὥδε πολυκλαίνοιο κόμας λακίσασα καρήνου
 Κισσηΐς τελέων κλαῖσε φόνους Ἐκάβη
 Πρόσθε μὲν ἄξονίους φθιτὸν εἰρυσας Ἐκτορα δεσμοῖς 5
 νῦν δὲ Πολυξείνης αἶμα δέχη φθίμενος
 Αἰακίδη, τί τοσοῦτον ἐμῇ γ' ὠδύσσαο νηδυΐ;
 παῶσιν ἔφρυς γὰρ ἐμοῖς ἥπιος οὐδὲ νέκυς.

27. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Μή με τάφῳ δῆγκρινε τὸν Ἐκτορα, μὴδ' ἐπὶ τύμβῳ
 μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
 Ὀδυσσεύς, αὐτὸς Ὀμηρος ἐμοὶ τάφος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
 φεύγοντες· τοῦτοις πᾶσιν ἔχωννύμεθα.
 εἰ δ' ὀλίγην ἄθροϊς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμοὶ αἰσχρός
 Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἔχωννύμεθα.

28. ΦΛΙΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Οὗτος ὁ Τευθρανίας πρόμος ἄσχετος, οὗτος ὁ τὸ πρὶν
 Τήλεφος αἰμάξας φρικτὸν Ἄρη Δαναῶν,
 Μυσὸν ὅτε πλήθοντα φόνῳ ἐκέρασσε Κεῖνικον
 οὗτος ὁ Πηλεϊκοῦ δούρατος ἀντίπαλος,
 νῦν ὀλοὸν μηρῷ κεύθων βάρος, οἷα λιπόπνους 5
 τήκεται, ἐμφύχῳ σαρκὶ συνελκόμενος.

XXVI. 7. ἐμὴν ὠδύσσαο νηδύν. Vulgo; quod Schaeferus emendavit. Semper enim ὠδύσασθαι cum dativo jungitur. νηδυΐ, ut οἶζυϊ, κληθυΐ et similia. Vid. Thiersch. Gr. §. 191. 24.

Quint. Sm. XIV. - v. 7. ὠδύσασο. cur tantopere meae irasceris soboli?

27. In Hectoristumulum, tanti viri laudibus non respondentem. - v. 2. μέτρει. Infra c. III. 22. μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ. - v. 3. τάφος. pro monumento sepulchrali accipe. - v. 6. ἐχθραῖς. Cf. supra ar. 25.

28. De Telepho Achillis hasta vulnerato. Fabula a Cyclicis diversa ratione tradita. Vid. Gruber. myth. Wörterb. III. p.

543. - v. 1. Τευθρανίας, Mysiae. - v. 2. Ἄρη Δαν. Graecorum exercitum ad Trojam tendentem. - v. 5. βάρος, ἄλγος τοῦ τραύματος. - v. 6. Dubitari non potest, sensum esse, in parte vulnerata carnem, quod in gravi dolore fieri solet, contrahi. Sed in verbis haeremus. Quid est h. l. ἐμφύχῳ σαρκί? num ad artem refertur epitheton, quo carnem vulnerati Telephi summa cum veritate repraesentavit; in qua re ἐμφυχον satis frequens? Ad artem quoque re-

οὐ καὶ τειρομένοιο περιπτέδσοντες Ἀχαιοὶ
φύρδην Τυνδρανίης νεύνται ἀπ' ἡϊόνοιο.

29. ΓΛΑΥΚΟΥ.

Καὶ τὸν ἀπὸ Τρηχίνος ἰδ' ὥς πολυώδυνον ἦρα,
τόνδε Φιλοκτήτην ἔγραφε Παρθέσιος·
ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐκκληκῶσι κακρὸν ὑποικεῖ
δάκρυ, καὶ ὁ τρυχῶν ἐντὸς ἔνεστι πόνος.
ζωογράφων ὧ λῶσθε, σὺ μὲν σοφός, ἀλλ' ἀναπαῦσαι
ἄνδρα πόνων ἦδη τὸν πολυδάκρυον ἔδει.

30. ΑΛΗΛΩΝ.

Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοὺς πλάστῃς ἐμός, ἄλλος Ὀδυσσεύς,
ὃς μ' ἐμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσον·
οὐκ ἦρκει πέτρῃ, τρυῖχος, λυθρον, ἔλκος, ἀνίη
ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

31. ΑΛΕΞΗΠΟΤΩΝ.

Ἀρχέντυπον Διδουῖς ἐρικυδέος, ὧ ξένη, λεύσσεις,
εἰκόνα θεσπεσίῳ κάλλιϊ λαμπομένην.
τολῇ καὶ γενόμην, ἀλλ' οὐ νόον οἷον ἀκούεις,
αἰσχρὸν ἐπ' εὐφήμοις δόξαν ἐνεγκαμένη.

XXIX. 1. ἰδών. vulgo, quod friget. Scripsi ἰδ' ὥς, ut cap. I. nr. 45, 8.

feruntur verba οἷα λιπόπνοιο. Sed tum saltem mutanda distinctio: οἷα λιπόπνοιο Τήκεται ἐμψύχῳ σαυρί, συνελκόμενος (ἄλγεσι sc.). ut sit: viro reliqua exanimato, caro tantum statuarii artificio vitae sensusque significationem habet.

29. In Parrhasii tabulam, in qua Philoctetes doloribus cruciatus. - v. 3. ἐκκληκῶσι. de eodem, δάκρυα ξηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι παγέντα. App. ex Plan. nr. 113. Apoll. Rh. II. 200. αὐσταλέος χροῦς ἐκκληκῶσι.

30. In ejusdem signum aeneum. - v. 1. ἐχθρός. Graecos, et imprimis Ulysses, infestos sibi putabat Philoctetes, quod ipsum in Lemno exposuerant. Comparandus prologus Philoctetis Sophoclis.

31. Dido famam suam a calumniis, Virgilii carminibus sibi adpersis, tuetur. Similiter Dioscorides infra c. IV. 21. Lycambis defendit filias. - v. 4. pro rebus cum laude gestis turpem famam retuti. αἰσχρὸν δόξαν. Vid. Thiersch. Gr. §. 201.

οὐδὲ γὰρ Αἰνείαν ποτ' ἐξέδρακον, οὐδὲ χρόνοισι. 5
 Τροίης περφομένης ἤλυθον ἐς Λιβύην
 ἀλλὰ βίας φείγουσα Ἰαρβαίων ὑμεναίων,
 πῆξα κατὰ κραδίης φάσγανον ἀμφίτομον.
 Πιερίδες, τί μοι ἄγνόν ἐφαπλίσσασθε Μάκρωνα, 10
 οἷα καθ' ἡμετέρης ψεύσατο σωφροσύνης.

32. GEMINOT.

Χεῖρ' με Πολυκλείτου Θασίου κέμειν, εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
 Σαλμωνεύς, βρονταῖς ὃς Διὸς ἀντεμάνηρ,
 ὃς με καὶ εἰν Ἀΐδῃ πορθεῖ πάλι, καὶ με κεραunnoῖς
 βάλλει, μισῶν μου κοῦ λαλέοντα τύπον.
 Ἴσχε, Ζεῦ, πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
 ὁ σκοπός· ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

XXXI. 10. τοῖα. Vulgo; quod emendavit Graefius.

18. - v. 5. Didonem diu post Aeneam in Africam venisse multi docuerunt. Vid. Heyn. ad Aen. IV. Exc. I. - v. 7. Ἰαρβαίων. Jarbae ut nuberet, Poeni Didonem adegisse narrantur ap. Justin. 18. 6. - v. 9. Maronem, poetam castissimum; in qua re insignis apparet Musarum malitia. - v. 10. οἷα. i. e. ὅτι τοῖα. Theocr. Eid. II. 9. καὶ μέμφομαι οἷά με ποιεῖ.

32. In Salmonei (vid. Gruber. myth. Wörterb. 3. p. 496.)

statuam, Polycleti opus, fulmine tactam. - v. 1. Θασίου. nisi poeta erravit in statuarii patria, pro Πολυκλείτου, qui Sicyonius fuit aut Argivus, Πολυγνώτου legendum cum Grotio, et de tabula picta cogitandum. - v. 3. πάλι. ipse quoque Salmonens quum viveret, fulmine percussus est. - v. 4. κοῦ λαλέοντα. se cum Jove comparaverat ille, βροντᾶν se et ἀστράπτειν dicens. Apollod. I. 9. 7.

CAPUT III.

ΕΙΣ ΑΝΑΡΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΑΣ.

1. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

- Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυὶ τᾷδε καθᾶψεν
 ἔντεα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
 πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἄδε λοχιτᾶν,
 χάμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
 5 πάντα νέκυν μάστενε δεδονπότα, μὴ τις, ἔτ' ἔμπρους
 λειπόμενος, Σπάρτα κῦδος ἔλαμψε νόθον.
 ἴσχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἄδε Λακωνῶν
 φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα,
 ὥς τότε μοχθήσας σπαίρει πέλας. ὦ προπάτωρ Ζεῦ,
 10 στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος.

2. ΑΔΗΛΟΝ [οἱ δὲ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.]

Οἶδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συνερέθμοις
 Ἴναχίδαις Θυρέαν ἀμυρὶ μαχεσδάμενοι,

1. De Othryade Spartano, τῷ ἡμιδυνῇ ὄντι, τῷ ἐπιγράφοντι τὸ τροπαιὸν τῷ αὐτοῦ αἵματι, ut est ap. Lucian. Contempl. §. 24. vid. Herodot. I. 82. Loquuntur Argivi duo, pugnae superstitēs, qui cum nuntio de victoria domum abierant, nunc autem redeuntēs tropaeum κατὰ τῶν Ἀργείων ab Othryade positum atque sanguine inscriptum conspiciunt. - v. 2. τῷ, τίτος. cuiusnam populi nomine. - v. 6. ἔλαμψε, sustulit, pro, tribuit, transitive, ut Eurip. Hel. 1130. de Nauplio: δόλιον ἀστέγα λάμψας. Pal. XII. 55. Ἐχέδημος - ὦ καλὸν ἀβροκόμησεν ἄνθος

ἔλαμψεν Ἔσως. - νόθον κῦδος. falsum et subrepticium. Vid. ad cap. I. 103, 3. - v. 8. φωνεῖται, κηρύσσεται. - v. 9. ὁ τότε μοχθήσας. ὁ τὸ τροπαιὸν ἐγείρας καὶ ἐγγράψας. - v. 10. Jovi mendacis tropaei eversio videtur commendari (στύξον); nam hominibus tropaea evertēre per religionem non licebat. ἀνίκητος φυλόπιδος Lacedaemoniorum, qui victoriam ab Argivis reportatam sibi hoc tropaeo, συμβόλῳ, ar- rogabant.

2. Eadem historia, sed in Lacedaemoniorum laudem. Loquuntur qui in pugna ceciderant. -

αὐχένας οὐ στρέφαντες, ὅχα ποδὸς ἔχνια πρῶτον
 ἀρμόδαμεν, ταῦτα καὶ λήπομεν βιοτάν.
 ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνω κεκαλυμμένον ὄπλον
 καθύσσει· Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
 αἱ δέ τις Ἀργείων ἔφηνεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστον.
 Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φνυγεῖν θάνατος.

5

3. ΛΑΜΑΓΗΤΟΥ.

ὦ Λακεδαιμόνιοι, τὸν ἀρήϊον ὕμιν ὁ τύμβος
 Γύλλιν ὑπὲρ Θυρέας οὔτος ἔχει φθίμενον,
 ἄνδρας ὃς Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τόδ' ἔειπεν
 Τεθναίην, Σπάρτας ἄξια μυσάμενος.

4. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΛΩΝΙΟΥ.

α. Ὅρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἔστας
 γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβου Ἀριστομένους;
 β. ἀγγέλλω μερόπεσδιν ὁδοῦνεκεν ὁδὸν ἄριστος
 οἰωνῶν γενόμεαν, τόσδον ὃδ' ἠΐθεσον.
 δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσουσι πέλειαι·
 ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

v. 3. ὅχα. quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore tegebat. Sallust. B. C. 51. — v. 5. φόνω, αἵματι. — κεκαλυμμένον, ἐγγεγραμμένον. — v. 6. Θυρέα. haec enim regio belli inter utrumque populum caussa. — v. 7. ἧς (ἧν) ἀπ' Ἀδρ. aut genere, aut certe animo. Adraeto enim, Argivorum regi, fuga ex proelio ad Thebas, unde solus aufugerat, exprobrabatur. Isocr. Panath. c. 70. ἅπαντας τοὺς λοχαγούς ἐκεῖδε διαφθάντας, αὐτὸς δ' ἐπονιδίστως σῶθεῖς.

spectat. — v. 4. τεθναίην. Hector Trojanos exhortans Il. o. 494. ὃς δέ κεν ὑμῶν Βλήμενος, ἡ τυνεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσκη, — Τεθνάτω, οὐ οἱ ἀεὶ κτεῖς ἀμνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν.

4. Canesa affertur, cur aquila sedeat in tumulo Aristomenis. De illustri illo Messeniorum rege vid. Pausan. IV. 16–32. — v. 3. ὁδοῦνεκεν. pro ὁδῷ. Vid. Buttm. anaf. Gramm. p. 121. — v. 5. ἐφεδρήσουσι. eadem praesentis forma est ap. Coluth. 68. 252. et saepius ap. Nonnum. Simile est ἐγγήσω. De aquila in tumulo vid. cap. IV. 98.

3. Adaliam de Thyrea pugnam

5. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Οὐδὲ λῶων ὥς δεινὸς ἐν οὐρεσιν, ὥς ὁ Μίκωνος
 υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακέσσιν πατάσῃ.
 εἰ δὲ κάλυμ' ὀλίγον, μὴ μέμφεο· μικρὸς ὁ χῶρος,
 ἀλλ' ἄνδρας πολέμου τλήμονας οἶδε φέρειν.

6. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὐ τόδε σᾶμα·
 Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φρίδεται, ἀλλὰ κακῶν.

7. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ μὲν Ἀθηναίοισι φόβος γένεθ', ἥνικ' Ἀριστο-
 γέλτων Ἰππαρχον κτεῖνε καὶ Ἀρμόδιος.

8. ΑΔΗΛΟΝ.

Πάντες, Μιλτιάδῃ, τὰ σ' ἀρήϊα ἔργα ἴδασιν
 Πέρσαι, καὶ Μαραθῶν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

9. ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ.

Οὐ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτύμως Κυνέγειρον ἔγραψα
 Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἀνθετο σὺν παλάμαις·

VIII. 1. ταλαρῆϊα. vulgo.

IX. 1. Κυνέγειρε τὸν ὥς. Vulgo; quod sensu jubente emenda-
 vimus. cap. I. 100. ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὄρεϊς ἔγρα-
 ψεν.

5. In fortem virum in regione
 angusta exiguo tumulo (ὀλίγῃ
 καλύμματι) ornatum.

6. v. 2. Aeschylus in Eu-
 rop. Fr. 49. ἀλλ' Ἄρης Φιλίῃ γ'
 αἰεὶ τὰ λῶστα πάντ' ἀμᾶν στρα-
 τῷ. Sophocl. in Phryg. τοὺς
 εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ,
 φιλεῖ Ἄρης ἀναιρεῖν. Cicero
 Phil. Or. XIV. 12. in fuga foe-
 da mors est, in victoria
 glorioza. Etenim Mars
 ipse ex acie fortissimum
 quemque pignerari solet.

7. Observandum vocabulum in
 fine versus heroici divisum; aliud
 exemplum ex Nicomachi Ele-

gia laudat Hephaest. Enchir.
 p. 40. ubi nomen Ἀπολλόδορος
 sic dividitur.

8. In Miltiadem. - v. 1. τὰ σ'
 ἀρήϊα. pro τὰ σά. Sic Od. α.
 356. τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμισε.
 Aeschyl. Prom. 348. τὰ μὲν σ'
 ἐπαινῶ. - v. 2. τέμενος. aliis
 fortasse dixisset ἀρετῆς σκηνή,
 ubi virtus viri se conspiciendam
 dedit. Gravius autem τέμενος,
 tamquam locus virtuti Miltiadia
 sacratus. De hiatus in ἔργα et
 ἴδασιν vid. Spitzner. de vers.
 hom. p. 125 et 131.

9. In Cyneirum a Phaside pic-
 tum. De hujus viri facinore
 in prodigium a rhetoribus aucto

ἀλλὰ σοφός τις ἦν ὁ Ἰωγράφος, οὐδέ σε χειρῶν
νόσφισε, τὸν χειρῶν οὐνεκεν ἀθάνατον.

10. ΠΑΤΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μηδοφόνους μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμφοῖο κορύμβου
ναὸς ἀπορρυμένης ἐξέταμον κοπίδες,
ἀνίκα πον, Κυνέριε, φηγὰς ποτε φορτὶς ἐκείνα,
ὥς περ ἀπ' εὐναίας εἶχετο σᾶς παλάμας.
ἀλλὰ καὶ ὥς ἀπρὶξ δόρυ νήϊον ἀμφιδακνοῦσαι,
ἄπνοον ὠμάρτεν τάρβος Ἀχαιμενίοις.
Καὶ τὰς μὲν τις ἀνὴρ ἔλε βάρβαρος· ἃ δέ γε χειρῶν
νίκα Μοφοπλοῖς μίμνε παρ' ἐναέταις.

5

11. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μυριάδην ποτὲ τῇδε τριημοσίαις ἐμάχοντο
ἐν Πελοποννήσῳ χιλιάδες τέτορες.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ ξεῖν', ἄγγελον Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων δῆμασι πειθόμενοι.

X. 8. Μοφοπλοῖς. Rectius fortasse: Μοφοπίας ἐναέταις.

vid. Herodot. VI. 114. Justin. II. 9. - v. 1. ἐτύμως, ἀληθῶς, ὅλος ἢ μετὰ τὸ ἔργον. - v. 3. sapientiam in eo monstravit, quod te non privavit manibus.

10. In eundem. - v. 1. κορύμβου. ἐπιλαβόμενος τῶν ἀπλάστων νηὸς, ut est ap. Herodot. VI. 114. - v. 4. ὥς περ. elegans brevitas pro vulgari: εἶχετο ἀπὸ σῆς παλ. ὥς περ ἀπ' εὐναίας, i. e. ἀγκυρῶν. Euripid. Cycl. 432. ὥς περ πρὸς ἑξὶ τῇ πόλει λειημένους. Vid. Schaeffer. ad Julian. Or. p. XIX. s. - v. 5. ἀμφιδακνοῦσαι. hand aliter ac ferreae illae manus, quas in pugnis navalibus injiciebant navibus. Himer. Or. II. 21.

ὁ δὲ πληγὴς ἔκειτο, τῆς μὲν χειρὸς ἀφαιγεθείς, τῆς δὲ τριήρους ἐχόμενος. — Ἀχαιμενίοις. Persis ab antiquissimo eorum rege Achaemene; ut ob similem causam Μοφάπιοι, incolae Atticae.

11. Inscriptum distichon tumulo eorum, qui Leonida duce ad Thermopylas ceciderant. Herodot. VII. 228.

12. Peculiare Lacedaemoniorum epitaphium, quod ob generosam simplicitatem merito illustre sic vertit Cicero: Dic, hospes, Spartaе, noster hic vidisse jacentes, Dum sanctis patriae legibus obsequimur. - v. 2. δῆμασι, νόμοις. De Atheniensibus Lysias Or. Funer. p. 87. οὐ φιλοψυχῶσαν

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀκμῆς ἔστακνῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσων
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα θυσάμενοι.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀβυστον κλέος οἶδα φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κύνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος.
οὐδὲ τεθνῆσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κταδάλινουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Αἴδεω.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένεμμε Τύχῃ
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν πέριθεῖναι
κείμεθ' ἀγῆραντο χροάμενοι εὐλογίῃ.

16. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκλέας κῆα κέενυθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σείῳ
τῇδ' ἔθανον; Σπάρτας εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστον δὴ τόξων τε καὶ ὀκνηπόδων σθένος ἔππων
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

τες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ' αὐ-
τοῖς νόμους αἰσχυρόμενοι ἢ τὸν
πρὸς τοὺς πολέμιους κίνδυνον
φοβούμενοι.

13. Etiam hoc distichon ad
Thermopylas spectare existima-
tur. — v. 1. ἀκμῆς. II. κ. 173.
ὅν γὰρ δὴ πάντες ἐπὶ ξυροῦ
ἔσταται ἀκμῆς. Vid. ad cap. I.
nr. 99, 6.

14. v. 1. κλέος περὶ πατρίδι.
Tyrtaeus El. III. 24. αὐτὸς
δ' ἐν προμάχοις πέσων φίλον ὤ-
λεσε θυμὸν, ἄστυ τε καὶ λαοὺς
καὶ πατρίδ' ἐνκλείσας. — v. 3. Ho-
rat. III. Od. 2, 21. virtus
recludens immeritis mo-
ri coelum.

15. v. 1. καλῶς θνήσκειν dicun-
tur, qui cum laude moriuntur. De
Tello Herodot. I. 30. τελευταίῃ
τοῦ βίου λαμπροτάτῃ ἐπεγένετο·
γενομένης γὰρ Ἀθηναίοισι μάχης
— τροπὴν ποιήσας τῶν πολέμι-
ων, ἀπέθανε κάλλιστα. — v. 3.
ἐλευθ. περιθ. Plinius in Pal. VII.
347. de Adimanto: οὐ διὰ βου-
λῆς Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο
στέφανον.

16. v. 3. πλείστον τόξων. Di-
cebantur οἱ βάεβαροι τὸν ἥλιον
ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν οἰστῶν
ἀποκρύπτειν. Herodot. VII.
226.

17. ΒΑΣΣΟΥ.

Αγδαλῆς ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας
 δεύτερον ἔσχ' Ἀίδης, πάντα ἀρηφάτους,
 Σπάρτας ὁ στόλος, εἶπεν ἰδ' ὥς πάλι πρόσθια πάντα
 τραύματα, καὶ στέγνοις δῆρις ἔνεστι μόνοις·
 νῦν γε μόθου κορέσασθε, καὶ αἵμιμον ἀμπαύσασθε
 ἔπνον, ἀνικῆτον δῆμος Ἐνναλλόν.

18. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μνήμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίου, ὃν ποτε Μῆδοι
 Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖνεν ἀμειψάμενοι,
 μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς,
 οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

19. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ποὺλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδαΐκτον
 Ἐέρξης, ἐχλαῖνον φάρει πορφυρέτῃ.
 κῆμ νεάνων ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας πολὺς ἥρωας
 οὐδέχουμαι προδόταις μισθὸν ὀρεαλούμενον
 ἄσπις ἔμοι νύμβον κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν
 χῆξω κείς Ἀἰδαν ὥς Λακεδαιμόνιος.

XVII. 5. καὶ εἰς ἐμὸν. Pal. quod in αἰμιον mutavimus. αἰμιον ἡμᾶς sic est ap. Homerum.

XIX. 3. κῆμ νεάνων δ' ἤχησεν. Vulgo.

17. Charontis verba de trecentis illis ad Thermopylas caesis. - v. 1. *Αγθ. ἀκάτ.* Lethaeae ratis. Tibull. III. 5, 23. - v. 2. *δεύτερον.* post trecentos illos in agro Thyreatico occisos. Vid. cap. III. nr. 1. - v. 4. *στέγνοις δῆρις.* omnis pugnae hostiliumque telorum efficacia in pectore caesorum adversisque apparet vulneribus. - v. 5. *κορέσασθε.* II. v. 635. οὐδὲ δύναται φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖον πολέμοιο. - *αἵμιμον.* somnum fatalem, mortalibus debitum.

18. De Megistia vate, qui quam mortem sibi instare novit

set, pugna tamen noluit excedere. Herodotus VII. 221. qui Simonidem Megistiae ut hospiti hoc epitaphium scripsisse narrat. c. 228.

19. Historia, quam hoc epitaphium exornat, rhetorum commentis annumerari debet. Longe alio Xerxes in Leonidam fuit animo. Herodot. VII. 238. - v. 1. *ποὺλὺ, μέγα.* - *αὐτοδαΐκτον,* non quod sua se manu interfecerit Leonidas, sed quod sua sponte morti se tulit obviam. - v. 3. *ἤχησεν.* ἐβόησεν. - v. 5. *ἄσπις.* sic Pal. IX. 3. *ἄσπις*

ἔχοι με καὶ νέκρον.

20. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόξα τάδε πολέμοιο πεπανμένα δακρυόεντος
νηῦ Ἀθηναίης κείται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαΐ φρεσὶν
Περσῶν ἱππομέλχαν αἵματι λουσάμενα.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξ οὗ γ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμε,
καὶ πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἐρέπει,
οὐδαμὰ πω κάλλιον ἐπιχθονίαν γένει' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα.
5 οὔδε γὰρ ἐν Κύπρῳ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες,
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει,
ἀνδρῶν πληθούσας μέγα δ' ἔστενεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
πληγῆϊός ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

22. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὐνομα τύμβος,
μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω.
τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὀλκάσι τὸν φιλόπατριν,
γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μέλζονα Κερκονίης.

20. Tela in templo Minervae dicata. - v. 2. ὑπωρόφια. ὑπωρόφιαι φόρυγες. Pindar. Pyth. I. 188. - v. 4. λουσάμενα. quae imbibebunt sanguinem. Pal. VII. 443. οἷστονς λούσεν φοινίσσα θοῦρος Ἄρης φακάδι. Tryphiod. 19. Ἀίας - φάσγανον ἐχθρὸν ἔλουσε μεμνηνός αἵματος ὄμβρος. lavit ater sanguis corpora. Virgil. Georg. III. 221.

21. De duplici Cimonis victoria et navali et terrestri. Plutarch. Vit. Cim. c. 12. 13. Diodor. Sic. XI. 62. - v. 1. Εὐρώπη et Asia secundum veterem divisionem (vid. Schaeffer. Meletem. p. 36. s.) totus terrarum orbis continebatur. ἔξ οὗ. ab omni inde aevō. - v. 2.

ἐρέπει. II. v. 358. οὐδέ κ' Ἄρης - οὐδέ κ' Ἀθήνη Τροσῆσδ' ἑαμένης ἐρέποι στόμα. - v. 6. Φοινίκων. quibus magna pars classis Persarum constabat. - v. 8. ἀμφ. χερσὶ. navalibus et terrestribus copiis.

22. Themistoclis laudem non sepulcro apud Magnesios (vid. Plutarch. Vit. Themist. c. 32. Thucyd. I. 138.) sed rebus praeclare gestis aestimandam esse. Hoc animo Agesilaus sibi monumentum poni vetabat: αὐτὸ γὰρ τι καλὸν ἔργον πεποιήμα, τοῦτό μιν μνημεῖον ἔσται. Plutarch. T. II. p. 191. C. - v. 1. μὴ μέτρει. noli aestimare. Eadem vi metiri usurpatur; respondetque τεκμαίρου. Cf. cap. I. nr. 28. - v. 2. ὀλκάσι, ναυαῖς.

23. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΟΝ.

Οὐχὶ Θεμιστοκλέους Μάγνης τάφος, ἀλλὰ κέχωσιμα
Ἑλλήνων φθονερῆς σῆμα κακοκρινίης.

24. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ
ἢ ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑ.

Οὐρεά μιν καὶ πόντον ὑπὲρ τύμβοιο χάρασσε,
καὶ μέδον ἀμφοτέρων μάρτυρα Λητοῖδην,
ἀνάναν τε βαθὺν ποταμῶν ῥόον, οἳ ποτε δειλῶροις
Ἐξέρου μυριόναυν οὐχ ὑπέμειναν Ἄσπην.
ἔγραφε καὶ Σαλαμῖνα, Θεμιστοκλέους ἵνα σῆμα
κηρύσσει Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένον.

25. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

- α. Εἰπέ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας,
βουφάγε; τίς τὰς σᾶς ἄξιος ἦν ἀρετᾶς;
β. υἱὸς Θευδώροιο Τελεντίας, ὃς μέγα πάντων
φέρετος ἦν, Θηρῶν ὅσσον ἐγὼ κέκοιμαι.
οὐχὶ μάταν ἔδοξα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκᾶς
ἀνέρος ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων.

XXV. 1. φθιμένοιο πρὸς. superscripto τι. Pal.

simpliciter. Primus Themistocles ἐπεχείρησε τοὺς πολίτας ἐμβάζειν εἰς τὰς τριήρεις. Plutarch. V. Them. c. 7.

23. Sententia argutior: Sepulcrum Magnesiae exstructum non tam pro Themistoclis monimento habendum esse, quam pro monimento invidiae Graecorum et perversi iudicii, quo tantum virum patria extorrem egerant.

24. Sententia fere ut in nr. 22. Res a Themistocle gestae augentur commemoratione potentiae Persarum, in montibus petiosis, mari ponte juncto, fluminibus hominum copiis siccatis conspectas. His rebus ad-

dit poeta Λητοῖδην testem, i. e. Solem, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. — v. 5. Junge: ἵνα (ubi) Μάγνης δῆμος κηρύσσει σῆμα Θεμιστοκλέους. Verbum κηρύσσει praegnantius vi accipiendum pro ἔτενε, ὥστε κηρύσσειν αὐτόν. nisi κηρύσσει positum est pro εὐχεταί, ἀνχέι.

25. Ad leonem, in tumultu Teletiae Spartani positum, quem ad Olynthum ocebuisse narrat Xenoph. Hist. Gr. V. 3, 6. In Τελετίας mireris ultimae syllabae correctionem, a qua in talibus veteres abhorruerunt. — v. 5. φέρω δέ, ἀλλὰ φέρω. — v. 6. λέων. cf. supra nr. 5.

26. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Οὗτος ὁ Κεκροπίδῃσι βασις λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι,
 ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἡγορέης,
 ὀβριζῶν Μαραθῶνα, καὶ ἀγχιάλον Σαλαμῖνος
 ἔργα, Μακηδονίης ἔγχεσι κεκλιμένα.
 ὅμννε νῦν νέκρας, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔργα
 καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύνς.

27. ΑΛΑΛΙΟΥ.

Ἡμαθίην ὃς πρῶτος ἐς Ἄρεα βῆσα Φίλιππος,
 Αἰγαίην κεῖμαι βῶλον ἐφεσδάμενος,
 δέξας οἷ οὔπω βασιλεὺς τὸ πρῶτον εἰ δέ τις αὐχέϊ
 μείζον ἐμεῦ, καὶ τοῦθ' αἵματος ἡμετέρου.

28. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς
 Φοῖβος· ἀνικήτων ἀπτεται οὐδ' Αἰδὴς.

26. Scriptum fingitur hoc epigr. in tropaeo a Philippo Macedone in Atheniensium contumeliam erecto. Nemo alius de ejusmodi monumento tradidit. - v. 4. ἔργα - κεκλιμένα. laus in Persicis bellis parta nunc quasi dejecta et eversa jacet. Sic arbes et moenia dicuntur δουρὶ κλίνεσθαι; etiam homines vita privati. - v. 5. ὅμννε. respicitur illustris locus in Or. pro Cor. c. 60. ubi Demosthenes per Marathonis, Plataeae et Salaminis propugnatores jurat, Athenienses, quum pro communi salute ad Chaeroneam in discrimen venissent, non peccasse. Cf. Quintil. Inst. Or. IX. 2. 62. Longin. π. T. cap. 16. ubi vid. Interpp.

27. In Philippum Macedonem Aegis, in communi Macedonicorum regum sepulcro, conditum. - v. 1. ἐς Ἄρεα βῆσα. Il.

Θ. 285. Agamemnon de Telamone: τὸν καὶ τηλόθ' ἰόντα ἐκλείης ἐπιβήσον. Hesiod. E. καὶ H. 659. de Musis: ἐνθα μετὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν αἰοιδῆς. - v. 2. ἐφεσδάμενος. Il. γ. 57. λαῖνον ἔσοο χιτῶνα. Pal. VII. 660. ὀδυνεῖαν κείμαι ἐφεσδάμενος. de Glaucō fluctus subeunte Apoll. Rh. 1. 1326. κῦμ' ἄλλαστον ἐφέσσατο νεώθει δόψας. - v. 3. εἰ δέ τις, Alexander, patre major. - v. 4. καὶ τοῦτο. neutrum pronominis pro masculino, οὗτος. Solon. Fr. XIII. οὐ διαμεινόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον ἐπὶ τὸ μὲν (ἡ ἀρετὴ) ἔμπεδον αἰεὶ. Facit hic Menander in Reliqq. p. 129. τοῦθ' ἐταίρος ἐστὶν ὄντως.

28. Alexander virtute immortalis. Vid. ad nr. 14. - v. 2. ἀνικήτων. Apollo per Pythiam Alexandro dixerat: ἀνίκητος εἰ, ὦ παῖ. Plut. V. Al. c. 14.

29. ΑΡΧΕΛΛΑΟΥ, ρί δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρον καὶ δταν ἀπευρίξατο μορφὰν
 Λύσιππος. τιν' ὁδὸν χαλκὸς ἔχει δύνανται;
 αὐδάσουντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων·
 Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθειμαι Ζεῦ, σὺ δ' Ὀλυμπον ἔχα.

30. ΠΟΣΕΛΙΠΠΟΥ.

Λύσιππε, πλάστα Σικυνῶνι, θαρσαλέῃ χεῖρ,
 δάϊε τεχνίτα, πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὀρεῖ,
 ὃν κατ' Ἀλεξάνδρου μορφᾶς χέεσ' οὐκέτι μεμπτοὶ
 Πέρσαι συγγνώμῃ βουδὶ λέοντα φρυγεῖν.

31. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

ὦλεο δὴ πατέρων περὶ ληῖδα καὶ σὺ, Μαχάτα,
 δορυμὲν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιπέρων πόλεμον,
 προθήβας χαλεπὸν γὰρ Ἀχαιῶκόν ἄνδρα νοῆσαι
 ἄλκιμον, εἰς πολὺν ὅστις ἔμεινε τριχᾶ.

32. ΤΥΜΝΕΩ.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμῆτριον ἔκτανε μάτηρ
 ἢ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

XXIX. 2. Atticum ὁδὸν ab epigrammatariorum sermone abhorrere
 judicans Hermann. corrigit: τίνα δὴ χαλκός.

29. In statuam Alexandri, opus
 Lysippi, cui soli concessum, ut
 duceret aera Fortis Ale-
 xandri vultum simulan-
 tia. Horat. II. Ep. 1. 240. -
 v. 3. εἰς Δία. ἄνω βλέποντα πρὸς
 τὸν οὐρανόν, ut dicit Plut. T.
 II. p. 835. B. Cf. Boettigeri
 Andeut. p. 190. ss.

30. In eandem. - v. 1. θαρ-
 σαλέῃ χεῖρ. ipse statuarius, ani-
 mosi signi artifex. Ep. ἀδ. 309.
 αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο·
 ὅδε τὰ κελύον Ὀρματα καὶ ζωὸν
 θάρος ὁ χαλκὸς ἔχει. - v. 2.
 πῦρ ὀρεῖ. βλέμμα πυρῶδες ἔχει.
 Eurip. Ion. 1261. πυρὸς ὀρεῖ-

κοντ' ἀναβλέποντα φοινῶν φλό-
 γα.

31. In Machatam Achaeum,
 qui in bello cum Aetolis gesto
 (Ol. CXXXIX) occubuerat. -
 v. 1. περὶ ληῖδα, χορήματα. pa-
 ternis agris bonisque propugnans.
 δόρυμνος καὶ ληῖδα πᾶσαν jungit
 Apoll. Rh. I. 695. - v. 2. ἐπ'
 Αἰτωλοῖς. dativus pro accusativo.
 Pal. IX. 77. τοιγὰρ ἐγὼ πῦρ
 πέμψω ἐπὶ Τροίᾳ. et sic sae-
 pius.

32. Spartanac mulieris in filium
 facinus. - v. 1. παρ. νόμους. de
 quibus legibus agatur, apparet
 ex nr. 12. τρέσαντα παρὰ νόμος
 est in eadem historia Pal. VII.

θηκτόν δ' ἐν προβολῇ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
 ὀξύν ἐπιβρύκον, οἷα Λάκωνα γυνά·
 ἔρρε, κακὸν σκυλλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποδ' Ἀιδαν,
 ἔρρε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

83. ΕΡΥΚΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἀνὴρ ἀπὸ πτολέμου τρέσαντά σε δέξατο μάτηρ,
 πάντα τὸν ὀπλιστὰν κόσμον ὀλφλεκόντα,
 αὐτὰ τοι φονίαν, Λαμάρτιε, αὐτίκα λόγχαν
 εἶπε διὰ πλατέων ὠσαμένα λαγόνων·
 Κάιθανε, μηδ' ἐχέτω Σπάρτα φόρον οὐ γὰρ ἐκείνα
 ἤμπλακεν, εἰ δειλοὺς τοῦμόν ἔθρεψε γάλα.

84. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς θηῶν πέμψασα λόχους Δημαιομένη οὐκ
 παῖδας, ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ.
 δάκρυα δ' οὐκ ἔρρηξ' ἐπὶ πένθεσιν· ἀλλὰ τόδ' εἶπεν
 μοῖνον ἰὼ Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῇ Πιτάνῃ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυνθεν ἄνους,
 ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,

531. - v. 3. ἐν προβ. θέμ. strictum filio intentans gladium. ἐν προβολῇ στήναι etiam ap. prosaicos obvium. In proximis feram te videre existimes, quae unum e catulis, quod infirmus sit et parum generosus, jugulet. - v. 5. ἔρρε. II. 9. 164. ἔρρε, κακὴ γλῆνη. Obscurior est usus vocabuli μερίς, quod de homine est etiam Pal. VII. 855. ἦν δ' ὠνήρ Μουσαῶν ἱκανὴ μερίς. - π. 6. οὐδ' ἔτεκον. patria indignum nec pro filio agnosco. τελέθεις οὐτ' ἐμός, οὔτε Λάκων. Pal. VII. 531.

83. Eadem historia. - v. 1. τρέσαντα. τρέσαντας Lacedaemonii appellabant peculiari no-

mine τοὺς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσαντας. Plutarch. V. Ages. c. 80. - v. 2. ὀπλ. κόσμον. τὰ ὅπλα, scutum imprimis, quod servatum decus (κόσμον), abjectum infamiam conciliabat. - v. 3. Λαμάρτιε, αὐτίκα. hiatus pausa excusat.

84. In mulierem octo filiorum mortem fortiter ferentem. - v. 4. σοὶ. non mihi, sed patriae. Alia sibi ob mortem filii gratulata, οὐ αὐτόν, inquit, εὐεκέν ἔτεκον, ἵνα ὑπὲρ τῆς Σπάρτας ἀποθάνῃ, τοῦτό μοι συνέβη. Plutarch. T. II. p. 241. C.

85. Historia est ap. Plutarch. T. II. p. 233. A. - v. 1.

δεικνὺς ἀντία πάντα τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρόεδρος
παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊὴν Τύννιχος εἶπε τιθεῖς·
Λεῖλοι κλαίεσθ' ὦσαν· ἐγὼ δὲ σέ, τέκνον, ἄδακτος
θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

36. ΑΝΥΤΗΣ.

Ἔσταθι τῷδε, κρᾶνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν
χάλκεον ἄμφ' ὄνυχ' ἀτάξ' ἐφόνον' ὀρίσων.
ἀλλ' ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθάνας
ἔγγελλ' ἀνορέαν Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

37. ΗΓΗΣΙΠΠΙΟΥ.

Ἄσπις ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἦμαι
ναῶ ὑπ' ὥροφ' Παλλάδος ἀλκιμᾶχας,
πολλὰ σιδαρείου κεκοιμένα ἐκ πολέμοιο,
τὸν με φέροντ' αἰεὶ ζυομένα θανάτου.

38. ΜΝΑΣΣΑΛΚΟΥ.

Ἦδη τῷδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος
στέρνον ἐμῷ νῶτ' ἀπὸ πολλὰκι ζυσαμένα.
καί περ τηλεβόλους ἰούς, καὶ χειρὰδ' αἰνὰ
μυρία, καὶ δολὺχας δεξαμένα κάμακας,
οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμήκεα πᾶσιν
φαμί κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσβον Ἐνναλίου.

XXXVII. 1. βροτέων, ignavum epitheton. Fort. βριαρῶν.

τᾷ Πιτάνᾳ. εἰς τὴν Πιτάναν, (vid. cap. I. nr. 104. 4.) urbem ad Eurotam. — ἐπ' ἀσπίδος. natum matronae, filio clypeum tradentis, dictum: τέκνον ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾷς. Plut. T. II. p. 241. F. — v. 6. τὸν καὶ ἐμὸν. ἐμοῦ ἄξιον.

36. Echekratidas Cretensis hastam (δόρυ ἐκ κρανείας) Minervae dedicat. — v. 2. ὄνυχ' ἀλκιμῶν. — v. 3. ἡμένα, pro κειμένη. Pal. VI. 128. ἦσο κατ' ἡγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπί φαεννά. et statim nr. 37. 1.

37. Clypei dedicatio. — v. 1. τῷδε. in templo, procul dubio. καλόν, robustum pectus, quale virum decet. — v. 3. Sic Pal. VI. 84. de scuto: καὶ ἀμφίδρονον ἐὼν τόδε χειρὶ μεναίχμα Σώζετο Νικαγόρα, σώζε δὲ Νικαγόραν.

38. 2. Scutum officia domino suo praestita praedicat. — v. 1. τῷδε. in templo, procul dubio. καλόν, robustum pectus, quale virum decet. — v. 3. Sic Pal. VI. 84. de scuto: καὶ ἀμφίδρονον ἐὼν τόδε χειρὶ μεναίχμα Σώζετο Νικαγόρα, σώζε δὲ Νικαγόραν.

39. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Ἀσπίς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἄδε
 δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι,
 γηραλέα μὲν ἱτὺν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ
 ὀμφαλὸν ἄλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ἃς ἔκισον
 ἀνδρὶ κορυβδαμένα σὺν ἀριστείῃ, δς μ' ἀνέθηκεν.
 Ἐμὶ δ' ἀήσματος πέμπαν ἀφ' οὗ γενόμεαν.

40. ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΩΣ.

Οὐκ οἶδ' εἴτε σάκος λέξαιμι σε, τὴν ἐπὶ πολλοὺς
 ἀντιπάλους πιστὴν σύμμαχον ὤπλισάμην,
 εἴτε δὲ βαιὸν ἐμοὶ πόντου σκάφος, ἣ μ' ἀπὸ νηὸς
 ὀλλυμένης κόμισας νηκτὸν ἐπ' ἡμίνας.
 Ἄρεος ἐν πολέμοις ἔφυγον χόλον, ἐν τε θαλάσῃ
 Νηρηῶς σὺ δ' ἄρ' ἥς ὄπλον ἐν ἀμφοτέροισι.

41. ΤΥΜΝΕΩ.

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνναλίον βαρὺν αὐλὸν
 τόνδ' ἐς Ἀθιναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,
 Τυρσηνὸν μελέδαμα, δι' οὗ ποτα πόλλ' ἐβόασεν
 ὦνῆρ εἰράνας σύμβολα καὶ πολέμου.

*

*

*

39. Scutum viri fortis Apollini dedicatur. — v. 1. Φυλλέος. Phyllos urbs Thessaliae, ubi etiam Φυλλεῖον ὄρος. — v. 3. γηραλέα. Od. γ. 184. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη. — v. 4. ἀρετᾷ. laude virtutis splendo. Soph. Electr. 956. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἶσει. Eurip. Iph. T. 682. δειλίαν γὰρ καὶ κακὴν κεκτῆσομαι. — ἃς ἔκισον. genitivo junctum verbum κηράνειν ad analogiam verborum τυγχάνειν et λαγχάνειν, loco accusativi. — v. 6. ἀήσματος, τὸν με φέροντ' αἰεὶ θνομένα θανάτου, ut alia ἀσπίς loquitur nr. 37.

40. De scuto, quod dominum naufragam ex undis servaverat. — v. 6. ὄπλον. corporis munimentum.

41. Tubam tubicen Minervae dedicat. — v. 1. Πελλαναῖος. ex Achaja. βαρὺς αὐλός pro σάλπιγγι procul dubio. Haec a Tyrrhenis inventa, eorum dicitur μελέδαμα, quod ea delectantur. Puer Χαρίτων μελέδαμα ap. Ibycum Athen. p. 564. F. Virgines hortatur Naumach. 2. καθαροῖσιν αἰεὶ μελεδήμασι χαίρειν. — v. 4. εἰράνας, in gymnicis certaminibus.

ΕΙΣ ΑΘΛΗΤΑΣ.

42. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος, ὅσπερ ἐνὶ κα
 ἐν Δελφοῖς ποτε, Νικολάδας
 καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε, πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
 ἐξῆς ἀμφιφορεῖς ἑλαιόν
 Ἴσθμῳ δ' ἐν ζαθέα τρις ἐπισχερὰ ἄλλ' ἐγένοντο 5
 ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἄθλα
 καὶ Νεμέα τρις ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
 Πελλάνῃ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
 καὶ Νεμέα, καὶ ἐν Αἰγίνα, κρατερῶ δ' Ἐπιδανῶρ,
 καὶ Θήβα, Μεγάρων τε δάμωρ 10
 ἐν δὲ Φλιουντείῳ σταδίῳ τὰ τε πέντε κρατήσας,
 ἤφραναν μεγάλαν Κόρινθον.

43. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οἶον ὀρῆς, ὧ ξεῖνε, τὸ χάλκεον εἰκόνη λῆμα
 Κλειτομάχου, τοίαν Ἑλλάς ἐξεῖδε βίαν

XLII. 4. ἐξήκοντ' ἀμφιφορ. Pal. - v. 6. ἀκτῶν τομίδων πο-
 ταθμοί. Pal. Isthmica sub Neptuni auspiciis in littore huic deo
 sacro celebrabantur.

42. De victoriis a Nicolada Corinthio in plurimis ludis solemnibus reportatis. Metrum constat in hoc epigr. versibus heroicis et brevioribus logaoedicis cum basi. - v. 3. στεφάνους. victorias et victoriarum praemia, olei scilicet amphoras. - v. 5. Ἴσθμῳ ζαθέα. vulgo δ' Ἴσθμος. Feminini forma utitur etiam Pindarus. - ἐγένοντο. pluralis verbi cum ἄθλα conjunctus contra vulgarem canonem. Ab hoc tamen multirecedunt. Theocrit. Eid. I. 184. πάντα δ' ἐνάλια γένοιτο. Ib. II. 108. κινεῖται τένα. Callim. L.

Pall. 120. πολλὰ μενεῦντι γέγα. Pindarica vide ap. Boeckh. Not. cr. p. 434. - v. 7. ἄλλα. ut πάντα, Ὀλύμπια νικᾶν et alia. Matth. Gr. §. 417. not. 2. - v. 11. Φλιουντείῳ. haec certamina alibi non commemorantur, nisi forte ap. Pindar. Nem. VI. 74 (45.). Reliqua et alia quaedam recensentur ap. eund. Ol. VII. 141. ss. IX. 135. Vid. Thiersch. in Pind. Werk. Vol. I. p. 80. et 107. - τὰ πέντε. ut v. 3. de pentathlo sive quinquertio.

43. In statuam Clitomachi Thebani, Hermocratis filii, victoris

- ἄρτι γὰρ αἱματόδεντα χερῶν ἀπελύετο πυγμαῖς
 ἔντεα, καὶ γοργῶ μάρνατο παγκρατίῳ.
 5 τὸ τρίτον οὖν ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας
 ἀπτοῖς, τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἰλε πόνους.
 μούνος δ' Ἑλλάνων τόδ' ἔχει γέρας· ἐπιτάπυλοι δὲ
 Θῆβαι, καὶ γενέτωρ ἐστέφεθ' Ἑρμοκράτης.

44. ANTIPLATPOY.

Ὁ σταδιεὺς Ἀρίης, ὁ Μενεκλέος, οὐ κατελέγχει
 Περσεά, σὺν κτίστην, Ταρσὲ Κίλισσα πόλι.
 τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες· οὐδ' ἂν ἐκείνῳ
 οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε θεῶν.
 ἦ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγων, ἦ τέματος εἶδε τις ἄκρου
 ἡΐδεον, μέσσω δ' οὐ ποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

45. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Οὐτ' ἀπὸ Μεσσήνας, οὐτ' Ἀργόθεν εἰμι παλαιστᾶς
 Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
 κῆνοι τεχνάεστες· ἐγὼ γε μὲν, ὥς ἐπέοικε
 τοῖς Λακεδαιμονίων παιδί, βίᾳ κρατέω.

in triptici certamine. - v. 5. τὸ τρίτον. duobus certaminibus cum laude finitis, tertio quoque vicit, παλαίσας ἀπτοῖς, quod imprimis honorificum; quamquam pancratiastae etiam jacentes luctabantur. Cf. nr. 47, 4. - v. 6. τοὺς τρισσοὺς. Pausan. VI. 15. de Clitomacho: ἐν Ἰσθμῷ παλαιστὰς κατεπάλαισεν ἄνδρας, καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς τοὺς τε τὴν ἀνγμὴν, καὶ τοὺς ἐς τὸ παγκράτιον ἐσελθόντας ἐκράτει τῇ μάχῃ. - εἰλε πόνους. suscepit labores i. e. certamina. - v. 8. ἐστέφετο. laudis factus est particeps. Victorum enim in ludorum solemnibus laus simul ad patriam et ad parentes redundabat.

44. In Ariam stadiodromum. - v. 1. οὐ κατελέγχει. non dede-

corat patriae urbis Tarsi conditorem Perseum pennipedem (Catull. LV. 24.), qui nec ipse eum cursu praevertisset, νῶτον ἔδειξε. - v. 5. 6. Plutus ap. Lucian. Tim. c. 20. celeritatem suam in aufugiendo describens, ἄμα γοῦν, αἶτ', ἐπέσεν ἡ ὑσπληγέ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερηγήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίσταται τῶν θεατῶν.

45. In luctatorem Spartanum, non arte sed robore praestantem. - v. 1. Ἀργόθεν. Pal. IX. 391. Ἀργείων ἀ πόλι. Ap. Theocr. Eid. XXIV. 109. Hercules narratur didicisse ὅσα ἀπὸ σκελίων ἔδροστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες Ἀλλάως σφάλλονται καλαίεμασιν. Laco-

46. ΔΩΡΙΕΩΣ.

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βροῖδος,
 τετραετῇ δαμάλῃ ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
 ὅμοις δὲ κτήνος τὸ πελόριον, ὡς νέον ἄρνα,
 ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῖφᾳ πανηγύρεως.
 καὶ θάμβος μὲν ἄταρ τοῦδε πλέον ἦν οὐδ' αὖμα
 πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θνηταλίου.
 ὅν γάρ ἐπόμπενσεν βούν' ἔζυγον, εἰς κρεῖα τόνδε
 κόψας, πάντα κατ' οὖν μούνος ἰδαίσατό νιν.

47. ΦΛΙΠΠΟΥ.

Τὸν ἐκ Σινώπης εἰ κλύεις Δαμόστρατον,
 πίτνυ λαβόντα τὴν κατ' Ἰσθμὸν ἐξάκισ,
 τοῦτον δέδορκας· οὐ κατ' εὐγυρον πάλλῃ
 ψάμμον πεδόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν.
 Ἴδον πρόσωπον θηρόδνυμον, ὡς ἔτι
 σῶζει παλαιὰν τὰν ὑπὲρ νίκας ἔριν.
 λέγει δ' ὁ χαλκός· ἂ βάσις με λυσάτω,
 ᾧς ἔμπροσς τῶν ἑβδομον κονίσομαι.

XLVII. 3. καθ' ὄνυγον. Pal. - v. 4. ψάμμονος. Pal. ψάμμος. Vulgo. ψάμμον emendavit Schaeferus. - v. 5. ἰδ' αὖ. vulgo. ἰδ' ἐς. Pal.

daemonios luctantibus magistros adhibuisse negat Plutarch. T. II. p. 233. Ὁ. ἔνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται.

46. In Milonem, qui quum bovem humeris per stadium portasset, eum totum comedit. - v. 1. τοῖος, ὅλον ἐνταῦθα ὄρεας. - v. 2. ἐν Διὸς. Olympiae, ubi certamina cum epulis sacris, εἰλαπίναις, conjuncta erant. - v. 6. πρόσθεν. κατακλιθὲντα πρὸ τοῦ βαιμοῦ τοῦ Διὸς. - v. 8. κατ' οὖν ἰδαίσατο. οὖν apodosin fortius indicat. Sic inter praepositionem et verbum posita particula Pal. XII. 226. ἡ με κατ' οὖν ἰδάμασεν. Epicharm. ap. Athen. p. 277. F. γλυκὺν ἐπ' ὧν ἐπίομεν οἶνον.

47. In Damostratum Sinopensem, sexies in Isthmicis victorem. - v. 1. εἰ κλύεις, praesens tempus in hoc verbo et in ἀκούω solempne pro praeterito. Od. o. 403 νῆσός τις Σινὴν κικλήσκειται, εἴ που ἀκούεις. - v. 3. εὐγυρον. in lucta, ut in pugilatu, pugnantes operam videntur dedisse, ὁπότερος κατὰ νῶτα λάβοι φάος ἡέλιου. Theocr. Eid. XXII. 84. ob quam causam multos gyros facere debebant. - v. 4. ψάμμον - ἐσφράγισεν. cadens arenam non signavit i. e. non cecidit. Plut. II. p. 982. B. testudinem ait τετραπομένην τέπους καὶ σφραγίδας ἐναπολείπειν (ἐν τῇ ψάμμῳ). - v. 8. κονίσομαι. ante pugnam luctatores pulvere se inspergebant.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Ἰώως με λούσσαν, ξεῖρε, ταυρογάστορα
καὶ στεφθόγιον, ὡς Ἄτλαντα δεύτερον,
θαμβεῖς, ἀπιστῶν εἰ βρότειος ἢ φύσις.
ἀλλ' ἴσθι μ' Ἡρᾶν Λαδικῆα πάμμεχον,
5 ὃν Σμύρνα καὶ δοῦς Περγάμου κατέδετεφεν,
Δελφοί, Κόρινθος, Ἥλις, Ἄργος, Ἄκτιον.
λοιπῶν δ' ἀέθλων ἦν ἐρευνήσεως κράτος,
καὶ τὴν Διβυσσον ἐξαριθμήσεις κόνιν.

48. In Heram Laodicensem, aliunde non notum. — v. 1. ταυρογάστορα. de ventre castigato nec tumido interpretantur. Verius fortasse Antipater Pal. VI. 256. in athleta ταύρου βαδὸν τένοντα laudat. — v. 2. στεφθόγιον. Idem l. c. σιδαγέους

Ἄτλαντος ὄμους. Καὶνὸς Ἄτλας alius appellatur Pal. VII. 692. — v. 8. καὶ τὴν. de re ἀδυνάτω Pindar. Ol. II. 178. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν. de re inutili Pal. XII. 145. ἀπὸ Αἰβύσσης ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα.

CAPUT IV.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ.

1. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΛΩΝΙΟΥ.

Οὐκέτι θελγομένης, Ὀρφεῦ, δριῆς, οὐκέτι πέτρης
 ἄξεις, οὐ θεῶν αὐτονόμους ἀγέλας
 οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
 οὐ νιφετῶν θυμοίς, οὐ παταγεῦσαν ἄλα.
 ὦλεο γάρ σέ δὲ πολλὰ κατωδύσαντο θύγατρες
 Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπῃ.
 τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' νιάσιν, ἀνὶκ' ἀλαλκεῖν
 τῶν παιδῶν Ἀῖδην οὐδὲ θεοὺς δύναιμι.

2. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὀρφέα Θρηϊκήσι παρὰ προμολῳδιν Ὀλύμπου
 τύμβος ἔχει, Μούσης νῖα Καλλιόπης,
 ᾧ δριῆς οὐκ ἀπύθησαν, ὅτῳ σὺν αἴ' ἔσπετο πέτρῃ
 ἄψυχος, θεῶν ὕλονόμων ἀγέλας,
 ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὗρετο Βάκχον,
 καὶ στίχον ἠρώφ' ἔειπεν ἔτευξε ποδί,

1. In Orpheum. - v. 3. κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον. hoc quoque tribuebatur Oeagri filio, In Argon. 1010. κοιμήσας δ' ὄγῃ φύλα πανηγυρίαν ἀνθρώπων. Καί γε μὲν αὖτε ἀνέμων πνοίας, καὶ κύματα πόντου, Πηγὰς τ' ἀεναῶν ὕδατων, ποταμῶν τε ῥέεθρα, Θῆγας τ' οὐρανός τε. - v. 4. νιφετῶν θυμούς. Pal. VI. 221. χαλαζήντα τε θυμόν. Καὶ νιφετῶν φύλα. VII. 498. κύματι καὶ θυμῷ πλαζομένους ἀνέμων. Sic etiam Latini venturum, flammarum tractus et similia.

2. In eundem. - v. 1. παρὰ πρόμ. Ὀλ. in Olympo prope ur-

bem Libethra, ἥ ἐπὶ Μακεδονίας τέτραπται τὸ ὄρος. Pausan. IX. 30. p. 769. qua urbe undarum diluvio eversa, Orphei cineres diu sunt delati. - v. 5. μυστηρ. Βάκχον. Apollod. I. 3, 2. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια. Diodorus III. 64. eum eas ἐν τοῖς μυστηρίοις τελετὰς a patre Oeagro acceptas, multum immutasse et emendasse narrat. διὸ καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Διονύσου γενομένας τελετὰς Ὀρφικὰς προσαγορευθῆναι. Hinc Orphei statnam juxta Bacchum collocatam vidit Pausan. V. 26. Cf. Creuzer. Symbol. III. p. 148. ss. - v. 6. he-

ὃς καὶ ἀμείλικτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελες λύσσει.

3. ΑΛΗΛΟΝ.

Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα
ἔκλυνσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες
στεικτοὺς δ' ἤμάξαντο βραχίονας, ἀμφὶ μελαίνῃ
δενόμεναι σποδιῇ Θρηῖκιον πλόκαμον
5 καὶ δ' αὐταὶ στοναχεῦντι σὺν εὐφρόμῳγγι Ἀγκέλῳ
ἔρῳρξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες,
μυρόμεναι τὸν αἰοδὸν ἐπωδύρατο δὲ πέτραι
καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔθελε γλύφει.

4. ΑΛΛΟ.

Θρηῖκα χρυσολύγην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
ὃν πέναν ὑψιμέδων Ζεὺς πολέοντι βέλει.

roico pedi i. e. metro, versum junxit. Alii illud inventum ad alios retulerunt. Vid. Proclus in Photii Bibl. cod. 239. p. 319. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 207. - v. 7. Virgil. Georg. IV. 468. Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis - Ingressus, Manesque adiit Regemque tremendum, Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. τὸν ἀκήλητον θυμόν. - Κλύμενος, Ἀΐδης. Pal. VII. 189. ἦδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένον πεπόνηται, Καὶ δροσερὰ χρυσείας ἀνθεα Περσεφόνως.

3. Luctus de eodem. - v. 2. Βιστονίδες. Thracae mulieres, quae Orpheum laceraverant, Bacchico furore discusso, facti poenituit, ut in simili negotio Cadmi filias post Penthei caedem. Quare et illum ploraverunt, ἐκλυνσαν, et se ipsas vulneravo-

runt. - στεικτοὺς, alii hac poenae causam a maritis ignominiae causa affectas fuisse narrant. Θράκες. - στείνονσιν ἄγχι νῦν, τιμαροῦντες τῷ Ὀρφεϊ, τὰς αὐτῶν γυναικας. Plutarch. T. II. p. 557. D. - δενόμεναι σποδιῇ. crines infuso foedantes phivere, ut est ap. Catull. LXIV. 224. II. c. 23. χερσὶν ἔλκον κόριν αἰδαλίδεσσαν χροάτο καὶ κεφαλῆς. - v. 7. ἐπωδύρατο. similiter de Bionis morte Moschus Eid. III. 27. ss.

4. In Orpheum Jovis fulmine percussum. Pausan. IX. 30. εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ κεραυνωθέντι ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμβῆναι τὴν τελευτὴν Ὀρφεϊ. causam mortis afferbant, quod mysteria prodidisset mortalibus. Hygin. Fab. Astr. II. 7. - πολ. βέλει. Od. φ. 380. νῆα θοὴν ἔβαλε πολέοντι κεραυνῷ.

5. ΔΕΩΝΙΑΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΝ

Ἄστρα μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερὰ πύλα θαλάσσης
 ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἥλιος
 ὀρυπόλους δ' ἀπληρόν ἀσημάλδυνεν Ὀμηρος,
 λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχομένους.

6. ΑΙΗΛΙΟΝ.

Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχίστατο θεῶν Ὀμηρος,
 οὐ Κολοφῶν τρυφερῆς ἄστρον Ἰουίης,
 οὐ Χίος, οὐκ Ἀἰγυπτος ἐνδοτερος, οὐ Κίπρος ἀγνή,
 οὐ νῆσος κραναή Λαρτιάδαιο πάτερ,
 οὐκ Ἄργος Λαλαῖδ, Κυκλοπείη τε Μανθρή,
 οὐδὲ τὸ Κεκροπίων ἔστυ παλαιογόνων.
 οὐ γὰρ ἔφν χθονὸς ἔργον, ἀπ' αἰθέρος ἀλλὰ ἐ Μοῦσαι
 πέμψαν, ἔν' ἡμερίοις δῶρα ποδῆτά φέροι.

7. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΝ.

Οἱ μὲν σευ Κολοφῶνα τιθρήττειραν, Ὀμηρε,
 οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπονσι Χίον,
 οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' ἐβόασαν ἐνκλαρον Σαλαμίνα,
 οἱ δὲ νῦ τῶν Αἰπυθίων ματέρα Θεσσαλίην
 ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀνίαχον. εἰ δέ μιν Φοῖβον
 χρεὶ λέξαι πινυτάς ἀμφοδὰ μαντιοδύνας,

5. In Homerum ceteros omnes
 poetas suo splendore obscuran-
 tem. - v. 1. ἡμαύρωσε. pro
 ἀμαυροῖ. de hoc aoristi usu vid.
 Thiersch. Gr. §. 291. 3. a. b. -
 v. 2. ἄξονα δινήσας. coelum ad-
 scendens curru. Item. de Solis
 Theocrit. XVI. 72. πολλοὶ κα-
 νησεῦντι ἐν τροχῶν ἀμαυροῖ. Ἰα-
 ποι. Apoll. Rh. III. 309. ἐν
 ἀμαυρῶν ἡελίοιο. ἀμαυρῶν. -
 v. 3. ἀσημάλδυνεν. offusca-
 vit Aratus Phaeac. 130. ὀπός.
 ἡελίοιο. ἀμαυρῶν. ὀπός. ἀμαυ-
 ρῶν. ἀμαυρῶν. ἀμαυρῶν. ἀμαυρῶν.

quod non terra sit genitus, sed
 de coelo missus. - v. 4. κραναή
 νῆσος. II. γ. 201. ἐν δῆμα Ἰθά-
 κης κραναῆς. Od. κ. 417. τρη-
 χεύς Ἰθάκης. - v. 5. Κυκλοπείη.
 vid. infra c. IX. 9. 6. - v. 7. χθον-
 νός ἔργον. χθόνιον χεῖμα. non
 terrae progenies nec mortali so-
 mine cretus.

7. Idem argumentum. - v. 3.
 Ἴον. maris Myrtoi insulam. In
 ea Aristoteles Homerum natum
 fuisse tradidit ap. Gellium III.
 II. Vid. Fabr. Bibl. gr. I. p. 4.
 327. not. p.

6. Homeri patriam ignorari.

πάτρα σοι τελέθει μέγας Οὐρανός, ἐκ δὲ τεκούσης
οὐ θνατῆς, μακρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

8. ANTIΦΛΑΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

- Αἱ βίβλοι, τίνες ἐστέ; τί κεύθετε; β. θυγατέρες μὲν
Μαιονίδου, μύθων δ' ἱστορες Ἰλιακῶν.
• ἂ μὴ μὲν μνηιδμῶν Ἀχιλλέος, ἔργα τε χειρὸς
Ἑκτορέας, δεκόντες ἄθλα λέγει πολέμων.
5 • ἂ δ' ἑτέρα μόχθον τὸν Ὀδυσσεός, ἀμυρὶ τε λέκτροις
χρησίσις ἀγαθὰς δάκρυα Πηνελόπας.
• Πάτε σὺν Μοῦσαισι μεθ' ὑμετέρας γὰρ αἰοῦσας
εἶπεν ἔχειν αἰὼν ἔνδεκα Πιερίδας.

9. ΑΛΕΞΠΟΤΟΥ.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελλίδεσσι χαράξας,
ἢ τίς ὁ τὴν θρυλὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
οὐκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφές, οὐ πόλιν. οὐράνιε Ζεῦ,
μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὀμηρος ἔχει;

VIII. 8. Suspicebat olim: εἶπεν ἔχειν Ἑλικῶν. Heliconi certe illa jactatio imprimis convenit. Sic Pal. IX. 26. de novem poetis: τὰςδε θεογλώσσους Ἑλικῶν ἔθρεψε γυναικας. A pluribus probata conjectura. Vulgatam tuncis fortasse Pal. VII. 21. ἀλλ' ὁ περισσὸς αἰὼν ἀθανάτοις δέχμεται ἐν σελλῶν.

8. Iliadis et Odysseae argumentum, quae carmina tamquam Homeri filiae Musis annumerantur. Faedem in illustri anaglypho, quo poetae apotheosis repraesentatur, ad ejus thronum cadent. Millin Galerie mythol. Tab. CXLVIII. Similiter in Pal. VII. 407. Sapphus Odas ἀθάναται ejus dicuntur θυγατέρες. Hyperid. ap. Stob. Floril. T. CXLIII. p. 616. ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπαιδες τετελεστησιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι. παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται. - v. 4. ἀθλα h. l.

ipsa certamina laboresque belli, ex Achillis ira, μνηιδμῶ, et Hectoris virtute exorta. - v. 3. σὺν Μοῦσαισι. simul cum Musis, quibus jam consecratae estis. μεθ' ὑμῶν. post haec vestra carmina edita.

9. Quum in Homeri rebus omnia incerta et obscura sint, poeta suspicatur, tributa esse Homero, nescio cui, Jovis ipsius dicta. Divina enim et Jove auctore dignissima. - οὐκ ὄνομ'. de vero nomine non constabat; Ὀμηρος enim ob caecitatem appellatus esse credebatur.

10. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρήνον ἀκούομεν, εἰςέτι Τρόλην
δερχόμεθ' ἐν βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
καὶ μόθον Αἰάντειον, ὑπὸ στεφάνῃ τε πόλλης
ἔκδετον ἐξ ἱππῶν Ἑκτορα συράμενον,
Μαιονίδεω διὰ μούσων, ὃν οὐ μίᾳ πατρὶς αἰοῦσιν
κοσμεῖται, γαλῆς δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

11. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΛΩΝΙΟΥ.

Ἡρώων κάρνη' ἀρετᾶς, μακάρων δὲ προσήταν,
Ἑλλάνων βιοτῇ δεύτερον αἴλιον,
Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμον
παντός, ἀλιγρόθια, ξεῖνε, κέλευθε κόνις.

12. ΑΛΚΑΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Ἡρώων τὸν αἰοῦσιν Ἴω ἐνι παῖδες Ὅμηρον
ἦκαχον, ἐν Μουσέων γοῖφον ὑψηλάμενοι.
νέκταρι δ' εἰνάλια Νηρηίδες ἐχρίσαντο,
καὶ νέκυν ἀνταῖα δῆμον ὑπὸ σπινθάρῃ,
ὅτι θέτιν κύδηνε καὶ νῆα, καὶ μόθον ἄλλων
ἠρώων, Ἰθακοῦ τ' ἔργματα Λαρτιάδεω.

5

10. Veterum heroum laus et nomen per Homerum adhuc vivit duratque. — v. 3. Αἰάντειον. cf. supra cap. II. 22. — v. 4. ἔκδετον. cap. II. 24. poeta sequitur eos, qui Hectorem ab Achille circum moenia urbis tractum dixerunt, ὑπὸ στεφάνῃ. Vid. Euripid. Androm. 107. — v. 6. ἀμφοτέρης. Europae et Asiae i. e. totius terrarum orbis. Vid. ad cap. III. 24.

11. In Homeri sepulcrum. — v. 1. προσήταν. deorum, Musarum imprimis interpretem. — v. 2. δεύτ. αἴλιον. alterum solum, quippe qui Musarum lumine illustravit vitam. — v. 3. στόμα κόσμον. ejus vox (carmina

nunquam senescentia) per orbem terrarum resonat. — v. 4. ἀλιγρόθια pro ἀλιγρόθιος, ut in similibus etiam compositis, ἀγχιᾶλη, ἀμφοτέρῃ. Thiersch. Gr. §. 201. 17.

12. De Homeri morte et sepulcro in insula Io. Vid. Pausan. X. 24. p. 857. — v. 2. ἦκαχον. nota fabula, Homerum moerore fuisse confectum, quod aenigma ipsi a piscatoribus propositum solvere non posset. — v. 2. γοῖφον ὑψηλάμ. ut δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνειν Od. i. 422. Hesiod. Scut. 25. — v. 3. νέκταρι. Similiter Thetis Patroclo ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐγούσθων Στάξε κατὰ θινῶν. II. τ. 38. s.

ὀβρίστη νῆσσαν πότιψ' Ἴος, δτι κέκασθε
βαίη Μουσῶν ἀστέρα καὶ Χαρίτων

13. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΣΙΛΩΝΙΟΥ.

Τὰν μερόπων Παιδῶ, τὸ μέγα στόμα, τὰν ἴσα Μουσῶν
φθεγγαμένην καρπλάν, ᾧ ἔτενε, Μαιονίδεω
ἔδ' ἔλαχον νῶστις Ἴου σπιλᾶς· οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
ἱερὸν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν ἔλπευ,
5 ᾧ νεῦμα Κρανίδαο τὸ παγκρατές, ᾧ καὶ Ὀλυμπον,
καὶ τὸν Αἴαντος ναῦμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὸν Ἀχιλλεῖος Φαρσαλίῳ ἔκτορα πόλοις
δότ' Ἀργεῶνικῇ δρυπτόμενον πεδίῳ.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίκον, ἴδ' ὅτι κεύθει
10 καὶ Θέτιδος γαρέταν ἃ βραχύβωλος Ἴκος.

14. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τῆμβος, ἔδοιπόρε, μὴ με παρέλδης,
ἀλλὰ καταστέφας ἴσα θεοῖσι σέβον
τὸν γὰρ Πιερίδων τιμώμενον ἔσχα Μουσῶν
ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὀμηρον ἔχω.

15. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Θεῖος Ὀμηρος ὃς ἐστίν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μέγαν αὖλον
πᾶσαν ἐδόσμησεν καλλιπεί σοφίῃ.

XIV. 2. κατὰ στίχας. Pal. καταστέφας emendavit Husehke.

cf. II. φ. 186. - v. 7. βαίη. οὐ-
τω μικρὰ οὖσα. Pal. VII. 4. εἰ
δ' ὀλίγη γεγαῖα τόσον χάδεν
ἀνέρα νῆσος. cf. nr. 13, 9.

13. Eiusdem argumenti. - v.
1. Παιδῶ. una Gratiarum. Vid.
Boeckh. Expl. Pindari Pyth.
IX. p. 322. Ob sermonis suavi-
tatem et eloquentiam Homerus
Παιδαῖς instar inter homines. -
v. 5. νεῦμα. II. α. 528. Ὀλυμ-
πον. II. α. 493. ss. et multis aliis
in locis. - v. 6. Αἴαντος βίαν.
II. ο. cf. supra c. II. 22. - v. 7.

ἔκτορα. II. χ. 395. ss. - v. 10.
Peleus in Ico, una Cycloadam,
sepultus. Schol. Pindari Pyth.
III. 167. ubi vitiose ἐπὶ Κῷ τῇ
νῆσω pro Ἴκῳ legitur.

14. Ad viatores, ut Homeri
tumulum ornent. - v. 2. ἴσα θε-
οῖσι. divino honore cole. II. φ.
315. μέμονεν δ' ὅγ' ἴσα θεοῖσιν.
Similiter II. φ. 176. ὃ δέ μιν τίει
ἴσα τέκασιν.

15. De statu Homeri apud Ar-
givos divinis honoribus culti.
De statu eadem etiam alibi po-

ἔσοχα δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ἤρκεισαν, ποινὴν ἠνέκοντον Ἑλένης
οὐ χάριν ἔσθησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτόν
ἐνθάδε, καὶ τιμαῖς ἀμφρέτει ἀθανάτων.

16. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Αὐταὶ ποιμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλ' αἰ Μοῦσαι
ἔδρακον ἐν κρῖνασις οὐρεσιν, Ἡσίοδε,
καὶ σοὶ καλλιπέτῃλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
ᾧρεξάν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
δῶκαν δὲ κρᾶνας Ἑλικωνίδος ἐνθεον ὕδαρ, 5
τὸ πτανοῦ πῶλον πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ,
οὐδ' οὐ κορεσάμενος μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

17. ΜΝΑΣΣΑΚΟΥ.

Ἄσκη μὲν πατρὶς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
δοτέα πληξίππων γῇ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἀνδρῶν κρηνομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

vid. Cuper. Apoth. Homer. p. 6, 12. Cf. Fabric. Bibl. Gr. I. p. 324. ss. Aelian. V. H. IX. 15. ὅτι ποιητικῆς ἀπάσης τὰ πρῶτα Ὀμήρῳ ἔδωκαν - ποιοῦντες δὲ θυσίαν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὀμηρον. - V. 3. θεοτειχέα. Τροίην ἐντειχέον II. α. 129. διὰ τὸ ὑπὸ τῶν φρενῶν τετραγίσθαι. - v. 4. ποιήν. II. ε, 266. δῶχ', υἱὸς ποιήν Γανυμήδεος. II. γ. 207. τῶν ποιήν.

16. Ductum hoc in Hesiodum epigr. ex Theogon. v. 21. ss. Cf. E. καὶ H. 658. s. - v. 3. περὶ absolute. Omnes circum. nisi forte περὶ legendum. - v. 5. δῶκαν Robert. III. 2, 51. in Heliconē sibi dormire visus: Talla Caliope, lymphisque a son-

te petitis. Ora Philætaea nostra rigavit aqua. - v. 7. ἔργα - ἡμιθέων. in genealogia ἡρωικῇ, et in Catalogo mulierum. Maxim. Tyr. Diss. XXXII. 4. καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφν.

17. In Hesiodum, oraculo jubente ad Orchomenum Minyarum sepultum. Pausan. IX. 38. p. 787. Paulo aliter Plutarch. T. II. p. 162. E. F. ἔταφον δὲ Ἡσιόδου πρὸς τῷ Νεμείῳ τὸν δὲ τάφον οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκέρχεται ζητούμενος ὑπ' Ὀρχομενίων. - v. 4. ἐν βασάνῳ. Theogn. 409. ἐς βάσανον δ' ἔλθων παρατρίβομαι, ὥστε μόλιβδον χρυσός.

18. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Λοκρίδος ἐν νέμει σμικρῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
 Νύμφαι κρηνίδων λούσαν ἀπὸ σφετέρων,
 καὶ τάφον ὑψώσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶ
 ἔρξαναν, ξανθῷ μιζήμενοι μέλιτι
 τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσέων
 ὁ πρέσβυς καθαγῶν γευσάμενος λιβάδων.

19. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

- * Ἐκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
 ἡδυμελιφθόγγον μουσα Σιμωνίδειω.
 λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος· ἦν γλυκὺς Ἀλκαῖαν
 λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγετο Βακχυλίδης.
 5 Πειδῶ Ἀνακρείοντι συνέσπετο ποικίλα δ' αὐδᾷ
 Ἀλκαῖος * κύκνω Λέσβιος Αἰολίδι.
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφῶ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
 ἐν Μούσαις δεκάτῃ Μοῦσα καταγράφεται.

XVIII. 2. κρηνιάδων. Pal. fontigenarum. κρηνίδων emendavit Wakefield. Euripid. Hippol. 208. ὁροσερὰς κρηνίδος.

XIX. 6. κύκνω codicis vitiosum. κιδάρα Br. parum probabiliter. Lenissimum fuerit: Ἀλκαῖος καὶ ὦ μὲν Λέσβιος Αἰολίδῃ. idque eo probabilius, quod Αἰολίδῃ habetur in Codd. Plautudeae. Δωριεὺ καὶ μὲν est ap. Pindar. Pyth. VIII. 21. ἀδυμελεῖ Ib. v. 73. et μελιγαγῶν τέκτονες καὶ μὲν Nem. III. 5. quae omnia referri debent ad carmina in pompa solemnī cantari solita. Minimum autem interest inter litteras νκν et ὦμ.

18. Ab hospitis apud Locrenses filii interfectus et in mare projectus Hesiodus, ἐτάφη πρὸς τῷ Νεμείῳ, quod est Jovis Nemci ἱερὸν. Plutarch. l. c. Thucyd. III. 96. ἐν τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσιόδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν τάντῃ ἀποθανεῖν. - v. 8. γάλακτι. Vid. cap. VIII. 9, 9. inferne constabant lacte et melle. Eurip. Orest. 114. s. ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος οἶνωτόν

τ' ἄχνην. - v. 5. τοίην. γλυκίαν ὡς γάλα σὺν μέλιτι.

19. Novem Lyricorum recens. - v. 1. Ἐκλαγεν. ut aquila, cui, ut majoribus avibus, κλάζειν proprium. Hujusmodi comparationis proprietatem docet ipse Pindarus Ol. II. 97. tonare Pindarus ore dicitur ap. Propert. II. 15, 40. - v. 5. Πειδῶ. Vid. pr. 13. 1. - v. 6. κύκνω. vid. var. lecta.

20. ΑΛΛΟ.

Ἀρχιλόχον καὶ σταῖδι καὶ εἰσιδε τὸν πάλαι ποιητὴν,
τὸν τῶν ἰάμβων οὐ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κῆπι νύκτα καὶ ποτ' ἄω.

ἦ ῥά νιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δῦλιος ἡγάπευν Ἀπόλλων,
ὥς ἐμμελὴς εἴ ἔγεντο κῆτιδέξιος
ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν εἴ ἀείδειν.

21. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ Α. Τ. Α.

Κέρβερε, δειμαλήν ὕλακῃν νεκύεσσιν ἰάλλων,
ἤδη φοικαλέον δειδίδι καὶ σὺ νέκυν.

Ἀρχιλόχος τέθνηκε· φιλᾶσσεο θυμὸν ἰάμβων
δρυμὺν, πικροχάλου τικτόμενον στόματος.

οἶσθα βοῆς κελνοιο μέγα σθένος, εὔτε Λυκαμβεω
νηὺς μία σοι δισσὰς ἤγαγε θυγατέρας.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πᾶροιθε πύλας κρατεροῦ βερέθρου
ῥιμασιν ἀγρύπνοις τρισσὲ πύλασσε κύον.

εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα Λυκαμβιάδες,

20. Hoc epigramma, quod Leonidae est, vulgo tribuitur Theocrito. Longiores duo versus Archilochii sunt asynarteti, ex quatuor dactylis et ithyphallico compositi. Vid. Heron. El. D. M. III. 8, 10. — v. 2 et 5 sunt trimetri jambici legitimi; v. 3 et 6 trimetri jambici scazontes catalectici. — v. 1. Ἀρχιλόχον cohaeret cum εἰσιδε. Fit enim nonnunquam, ut verbis diversae rectionis junctis casus nominis remotiori accommodetur. Isocrat. Areopag. c. 18. θαυμάζοντες καὶ ομιλοῦντες τοὺς ἐν ταῦτόν; πρωτεύοντας. Vid. Heindorf. ad Platon. T. IV. p. 166. — v. 3. κῆπι νύκτα καὶ ποτ' ἄω. — v. 5. κῆτιδέξιος. Infra p. 52. ἀπὸ τῆς πᾶντων δεξιᾶς.

App. Pal. T. II. p. 851, 295. καὶ θάλας δεξιὸν ἡνίοχον.

21. Ad Cerberum, ut Archilochum caveat. — v. 1. δειμαλήν. timendam. Marcell. Sid. v. 47. τύματα δειμαλῆοιο πελιδνήντα δράκοντος. — v. 3. θυμὸν ἰάμβων. »Archilochum proprio rabies armavit iambos.« Horat. Ep. ad Pison. 79. — v. 4. τικτόμ. στόματος. ut φῦλαι τινοσ ap. Eurip. Or. 11. 16. Phoen. 8. Ἄτλας — θίων μίᾳς ἔφρσε Μαίαν. Ion. 1. 2. — v. 5. Junge: εὔτε κῆψ μία (Charontis cymba) δισσὰς (δύο) θυγατέρας Λυκαμβεω ἤγαγε σοι. Plerumque tria numerantur, ut statim nr. 23.

22. Item ad Cerberum, τρισσὲ κύον. triceps. — v. 4. ἄγριον φλέ-

πῶς οὐκ ἂν προλίποι θοοτῶν πυλεῶνας ἐναύλων
 νεκρὰς αἰσας, φεύγων τάρβος ἐπεσβολῆς;

23. ΓΑΓΓΟΥΔΙΚΟΤ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε πικρὴν
 μούσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλω,
 αἱμάδας Ἐλικῶνα τὸν ἡμερον οἶδε Λυκάμβης,
 μυρομένης τριδῶν ἅμματα θυματέρων.
 ἡρόεα δὴ παρὰμεινον, ὁδοιπόρε, μὴ ποτε τοῦδε
 κνησῆς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

24. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας δοκίον, αἶδε Λυκάμβεω,
 εἰ λάχομεν στνγερὴν κληδόνα, θυματέρες,
 οὔτε τι παρθενίην ἡδύναμεν, οὔτε τοκῆας,
 οὔτε Πάρον, νήδων αἰπυτάτην ἱερῶν.
 ἅλλα καὶ ἡμετέρας γενεῆς διγνηλὸν ὄνειδος
 φήμην τε στνγερὴν ἐφλυθεν Ἀρχιλόχος.

γμα. sic pus atque venenum de sermone virulento Horat. I. Serm. 7. I. orationem in Antium petitorum Plenam veneni et pestilentiae. Catull. XLIV. 11. - v. 6. ἐπεσβολῆς ἐπεσβολὸν ἦχον αὐτοῦς carmina satyrica appellat Agath. in Pal. IV. 3, 128. de Archilocho ib. IX. 185. ἡχῆντες λωβοί, θυμοῦ καὶ φοβερῆς ἰός ἐπεσβολῆς. Ap. Homerum H. β. 275. Thersitem λωπητῆρα ἐπεσβολὸν appellat populus.

23. In tumulum Archilochi, de cuius morte veterum locos collegit Lischel in Archil. R. H. 49. §. 18. p. 43. ss. Illud tumulum παραπόντιον fuisse, nemo praeterea tradidit. v. 8. αἱμάδας. quod Lycambes filiasque ejus ad ἑστῆν adegit. Si qua Lycambeo sanguine tota

madent. Martial. VII. 11. - v. 6. σφῆκας. vespa, irritabile gens, defuncti animam in tumulo significant, ut leo in Leonidae, luscinia in Sophoclis tumulo. Cf. infra nr. 50. et 52. Obversabatur poetae locus II. π. 259 σφῆκεσδιν ἐσικότες ἐξεχέοντο Εὐνοδίους - τοὺς εἶπερ παρὰ τίς τε κίων ἀνδραγωγὸς ἐδίτης Κινῆσῃ αἰκῶν, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκασσι.

24. Lycambis filiae se ab Archilochi criminibus vindicant. Historiam vide ap. Interpp. Horatii VI. Epod. 13. - v. 1. σέβας δοκίον i. e. ὄγκον σεβάσιμον, φοβερόν. Alibi Pal. VII. 852. Lycambidae jurant δεξιὰς ἑσθ' ἅδ' ὅτι δαίμνα Περσεφόνης. - v. 6. ἐφλυθεν. ἡσυχία. verbo

Ἀρχίλοχον, μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας, οὔτ' ἐν ἀγνιαῖς
 εἶδομεν, οὔθ' Ἥρης ἐν μεγάλῳ τεμένει.
 εἰ δ' ἤμεν μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι, οὐκ ἂν κεῖνος
 ἦθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

10

25. ΛΙΞΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλθίτε πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἀγλαὸν Ἥρης,
 Λεσβίδες, ἄρσά ποδῶν βήμαθ' ἐλίσσόμεναι,
 ἔνθα καλὸν στήσασθε θεῇ χορὸν ὕμμι δ' ἀπάρξει
 Σαπφῶ χροσίην χειρὶν ἔχονσα λύρην.
 ὀλβιαὶ ὀρχηθμοῦ πολυγυθέος· ἢ γλυκὺν ὕμνον
 εἰσαῖεν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

26. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὔνομά μεν Σαπφῶ τόσσον δ' ὑπερέσχον αἰοιδᾶν
 θηλειᾶν, ἀνδρῶν ὅσσον ὁ Μαιονίδας.

27. ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

Ὅστέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα Σαπφουῖς·
 αἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῥήσιες ἀθάνατοι.

XIV. 4. χειρὶν in Pal. omisum supplet Plan.

usus est Archilochus apud Phot. Lex. v. κύψαι. κύψαντες ὕβριν ἀδρόην ἀπέπλυσαν. quod vix recte interpretatus est Liebel. l. c. p. 99. - v. 7. ἐν ἀγνιαῖς et ἐν Ἥρης τεμένει. his igitur in locis turpia a puellis illis admissa fuisse, dixerat Archilochus in deperditis, ubi etiam vocibus μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι usus esse videri debet. - v. 10. γνήσια, in legitimum enim matrimonium Neobulens petiverat; unde Lycambes socrer Archilochi vocatur ap. Horat. I. Ep. 19, 30.

25. Ad Lesbias puellas de Sapphō. - v. 2. βήμαθ' ἐλίσσόμεναι. ut Nymphas ap. Apoll.

Rh. IV. 1198. αἰδὸν ἐλίσσόμεναι περὶ κύκλον. Pindar. Ol. IV. 1. Ὄραι ὑπὸ ποικιλοφόρμυγος αἰοιδᾶς ἐλίσσόμεναι. - v. 4. Sappho lyram tenens chorum ducere fingitur, tamquam ἡγεμὼν aut ἀρχέχορος. Vid. choreae descriptionem apud Philostr. Imagg. II. 1. - v. 5. ὀλβιαὶ ὀρχηθμοῦ. genitivus caussae. Platon. Phaed. p. 58. E. εὐδαίμων γὰρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων.

26. Sappho inter poetrias alter Homerus. ὑπερέσχον αἰοιδᾶν. Aeschyl. Pers. 715. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχῶν ὀλβον.

27. Sapphus carmina immortalia. κωφὸς οὔνομα. vanum et

28. ΤΥΛΙΟΥ ΛΑΡΡΕΑ.

Αιολικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν, ξένε, μή με θανοῦσαν
τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' αἰδοπολόων.
τόνδε γὰρ ἀνθρώπων ἑκαμιον χέρες· ἔργα δὲ φρωτῶν
ἔς ταχυνὴν ἔρῃει τοιάδε ληθεδόνα.

- 5 ἦν δέ με Μουσάων ἐτάσχε χάριν, ὧν ἀφ' ἑκάστης
δαίμονος ἄνθος, ἐμῇ θῆκα παρ' ἔννεάδι,
γνώσεται ὡς Ἀΐδεω σκότον ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται
τῆς λωρικῆς Σαπφοῦς νῶνμος ἡέλιος.

29. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σαπφώ τοι κεύθει, γῆδ' ἂν Αἰολί, τὰν μετὰ Μούσαις
ἀθανάταις θνατῶν Μοῦσαν αἰδομένην,
ἂν Κύπρις καὶ Ἑρώς σὺν αἷ' ἔτραφον, ἃς μετὰ Πειθῶ
ἔπλεκ' αἰλίσσων Πιερίδων στέφανον,

- 5 Ἑλλάδι μὲν τέρωψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὃ τριέλικτον
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἡλακίας,

inane nomen. Pal. VII. 48. μού-
να δ' ἔνεστι τάφῳ πολυδακρύτῳ
ὁστία κωφά. Ib. 395. de cenota-
phio naufragi: κωφὸν δὲ στήλη
γράφμα λέλογχε τόδε.

28. Sappho carminibus suis
immortalem apud posteros lau-
dem fore auguratur. — v. 1. Αἰο-
λικόν. in insula Lesbo, ubi Aeol-
es. μή με θανοῦσαν ἔννεπε.
paulo rarior usus participii cum
verbis dicendi. Pal. VII. 79. σο-
φὰ μόνος ἀνευρῶν Φημί. Ib.
479. ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι — θεῖον
ὑλακτετὴν δῆμον ἔχουσα κύνα.
Dio. Chrys. Or. XII. p. 412.
26. σὺ μὲν οὖν φήσεις — πολὺ
τῇ δυνάμει τῆς ποιήσεως καὶ τῷ
χρόνῳ προέχων. — v. 5. si non
ex tumulo brevi perituro, sed ex
carminibus meis (τῇ τῶν Μου-
σῶν χάριτι) iudicium de me fe-
ceris, immortalem me esse in-

telliges. ἔννεάδι. carmina Sap-
phus in novem libros distributa
fuerunt, numero, sic ut Hero-
doteae historiae libri (Pal. IX.
160.), ad Musarum numerum
accommodato. — v. 8. ἡέλιος,
dies et quodcunque tempus. νῶ-
νμος. Propert. III. 1, 63. at
non ingenio quaesitum
nomen ab aevo Excidet:
ingenio stat sine morte
decus.

29. Sapphus laus, quam poe-
ta non perpetua vita fructam
esse queritur. — v. 1. μετὰ Μού-
σαις. ut supra nr. 8. ἔλας σὺν
Μούσαισι. — v. 3. Πειθῶ. vide
supra XIII. 1. XIX. 5. De venu-
sto puero Ibycus ap. Athen.
p. 564. F. αὐτὴν Κύπρις καὶ
Ἑρώς ἀγαροβλεφάρας Πειθῶν ῥοδέοι-
σιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. — v. 5.
τριέλικτον. triplex Aluum trium

πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἡμᾶρ αἰοιδῶ
ἄφθιτα μησαμένα δῶρ' Ἑλικωνιάδων;

30. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πανροεπὴς Ἥρωνα, καὶ οὐ πολὺ μύθος αἰοδαῖς
ἀλλ' ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἤμβροτεν, οὐδὲ μελαίνης
Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ καλύπεται πτέρυνι·
αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν αἰοιδῶν
μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
λαϊτερος κύνου μικρὸς θρόος, ἥτε κολοιῶν
κρωγμὸς ἐν εἰρηναῖς κινδύμενος νεφέλαις.

5

31. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὁ γλῆκὺς Ἡρίνης οὗτος πόνος, οἶχ' πολλὸς μὲν,
ὡς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαίδεκέτευσ,
ἀλλ' ἔτερον πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Αἶδας μοι
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλκίον ἔσχ' ὄνομα;

XXIX. 8. μησαμένα. Pal. unde nonnulli νησαμένα emendarunt.

sororum. Ovid. Met. II. 654. tripliquesque deae tua fila resolvent. - v. 8. μησαμένα. verbum μῆδεσθαι proprium poetis, artificibus aliisque rerum inventoribus. δῶρα Ἑλικ. carmina, Musarum negotium, ut δῶρα Ἀφροδίτης, venustas, quae munera et ipsae illae habent et cum mortalibus communicant.

30. In Erinnyam, unius poematis, ejusque exigui (vid. ad XXXIV.) auctorem. - v. 2. ἔλαχε Μούσας. virtus poetica in eo inest. Infra ep. LXVI. de Aristophane: ἡνὶδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελῆς. - v. 4. καλύπτει. nec ejus pars Orci tenebris, quibus pro-

mitur ipsa, cohibetur. Horat. II. Od. 20. 7. non ego - obibo, Nec Stygia cohibebor unda. Ib. III. 4, 80. trecentae Pirithoum cohibent catenae. - v. 5. σωρηδὸν. ut supra ep. V. ὑμνοπόλους δ' ἀγέληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος. - v. 7. κολοιῶν. Similiter Lucret. IV. 182. parvus ut est cycni melior canor, ille gruum quam Clamor, in aetheriis dispersus nubibus auster.

31. In eandem. - v. 1. πόνος. ipsum opus studiosae elaboratum, ut statim ep. XXXII. 5. - v. 3. δυνατώτερος. efficacior et praestantior.

32. ΑΔΗΛΑΟΝ.

* Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἕαρ ὕμνων,
 ἄρτι δὲ κυκνεῖρ φθεγγομένην στήθεσι,
 ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺν κύμα καυδόντων
 Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότις ἡλακάτας·
 σὸς δ' ἐπέων, Ἥρηννα, καλὸς πόνος οὐ σε γεγωνεῖ
 φθίσθαι, ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.

33. ΛΕΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παρθενικὴν νεαροῖδον ἐν ὕμνοπόλοισι μέλισσαν
 Ἥρηνναν, Μουσῶν ἀνθεα δρεπτομένην,
 Ἄιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάσπασεν ἥ ῥα τόδ' ἔμφορον
 εἶπ' ἐνύμῳς ἅ παῖς Βάσκανος ἔσθ', Ἄϊδα.

34. ΑΔΗΛΑΟΝ.

Λέσβιον Ἥρηννης τόδε κηρίον· εἰ δέ τι μικρόν,
 ἀλλ' ὅλον ἐκ Μανσέων κινάμενον μέλιτι.

XXXIV. 1. ἀδύ τι μικρόν. Vulgo. Scabridem orationis sustuli, εἰ δέ τι corrigens. Solent se excipere particulae εἰ et ἀλλά. Fragn. Sapph. αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει. Infra ep. 61. εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδῃ, εἰλέ σε πότμος - ἀλλ' ἔμολες Πιλλαιὸν ὑπ' ἡρίον.

32. Erinna ob admirabilem carminis suavitatem in Musarum choreas recepta. - v. 1. ἕαρ ὕμνων. poemata vernali suavitatē florentia eademque, ut apum opus, mellis plena. - v. 4. ἡλακάτας. respicitur fortasse titulus poematis Erinnae, Ἠλακάτῃ inscripti. Hoc poema puellae nominis immortalitatem conciliavit. οὐ γεγωνεῖ, ut οὐ φθσι, negat, se φθίσθαι. Choros enim cum Musis exercet; quod vivus faciebat Propert. III. 5. 19. me juvat in prima coluisse Heliconia juventa, Musarumque chorus implicuisse manus.

33. Erinna a Plutone raptā. -

v. 2. ut apīs nutrita floribus, sed Musarum. Plato Ion. p. 534. a. λέγουσι γὰρ δῆπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιγγύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται. - v. 3. Ἀχέροντι νυμφεύειν dicitur puella in Soph. Antig. 810. rapitque Orcus puellas, ut sponsus sponsam. Meleager Pal. VII. 476. - v. 4. βάσκανος verba Erinnae in epi-gr. Pal. VII. 712, 3.

34. In Erinnae poema, Coli, ἡλακάτης, nomine inscriptum, trecentis versibus conceptum. - v. 1. τόδε κηρίον i. e. ποίημα γλυκύ-

οἱ δὲ τριηκόσιοι τῆς τῆς στίχοι ἴσοι Ὀμήρω,
 τῆς καὶ παρθενικῆς Ἰννεακαυδεκέτευς,
 ἢ καὶ ἐπ' ἡλικιότη μνηρὸς φόβω, ἢ καὶ ἐφ' ἰστῶ 5
 ἐστῆρκει, Μουσέων λείτρως ἐφαπτομένη.
 Σαπφῶ δ' Ὁρίννης ὅσσον μελέεσθιν ἀμείνων,
 Ὁρινω Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἐξαμέτροις.

35. ΑἰΗΛΙΟΝ.

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίωνα, Κηκλῆος νιόν,
 ἐκ Σικελοῦ πελάγους ὤδεν ὄχημα τότε.

36. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 ἐτρεφόμαν, κερνᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας
 χρυσοφόρος, ρήσδων καλὰ τύμπανα νῦν δέ μοι
 Ἀλκιμῶν
 οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμι πολυτρίποδος,

XXXVI. 1. ἀρχαῖαι. Pal. ἀρχαῖος. Plutarch. - v. 2. κέρνας.

τητος μετόν. - v. 3. ἴσοι Ὀμήρω. eadem breviloquentia Propert. I. 9, 11. plus in amore valet Mimnermi versus Homero, i. e. versu Homeri heroico. Infra ep. 60. de Euripide: ἴσθι - ὅτι σοι κλέος ἀφθιτον ἴσται Ἴσον Ὀμηρείαις ἀνείοις χάρισι. - v. 5. ἐπ' ἡλικιότη. ex Erianae poemate haec ducta esse dubitari nequit, in quo se, dum fuscum versaret, aut telam texeret, carmina pepigisse narrasse videtur. - v. 6. Μουσέων. Musis operabatur, tamquam ministra eis apposita. Infra ep. 61. Euripides λείτρως Πιερίδων.

ap. Maxim. Tyr. p. 255. Aristoph. Pac. 865. εἰς ὄχημα κερνᾶγον βάς.

36. Alcman, Sardibus oriundus, sibi gratulatur, quod Spartae civis factus sit. De Alcmanis patria disputans Welckerus in Fragmentorum Collect. p. 6. eum natione quidem Lydum fuisse existimat, nec tamen in Lydia, sed Spartae fuisse natum. Certe Lacones Alcmanem sibi vindicare ait Vellejus I. 18. tetricis Alcman cantatus Amyclis. Statj. Silv. V. 3, 153. - v. 2. κερνᾶς i. e. κερνοφόρος. κέρνος est laux, sive craterae genus in Magnae Matrimysteriis usurpatum. Rem illustravit Lobeck de Myster. Eleus. grad. I. p. 11. s. Ad eadem sacra facit ὁ βακέλας i. e. εὐνοῦχος, Γάλλος (Phrynich. Epit. p. 272.) et τύμπανα. Vid. ad cap. I. nr. 6, 7. - v. 3. Ἀλκ-

35. Hoc distichon Arionis, delphino insidentis, statuae inscriptum fuisse dicitur; quod monumentum commemorat Herodot. I. 24. cf. Gellius XVI. 19. fin. - ὄχημα, delphinus; ut Bucephalus Alexandro ὄχημα τιθασσόν.

καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἶ με τυράννων
θῆκαν Δασκύλειο μείζονα καὶ Γύγεω.

37. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΥ.

Ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος
ὀφθῆναι· μεγάλου δ' ὁστέα φωτὸς ἔχει.
εἰδῆσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
ἔξοχον, ὃν Μουσέων ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει
κεῖται δ' ἡπείροις διδύμαις ἔρις, εἰδ' ὃ γε Λυδὸς,
εἴτε Λάκων· πολλὰ μὲν ὑμνοπόλων.

38. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἰβνκε, ληίσταί σε κατέκτανον ἐκ ποτε νῆσου
βάντ' ἐς ἐρημαίην ἄστιβον ἡῖονα,
ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἶ τοι ἔκοντο
μάστιγες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον

Vulgo. κέρας. Pal. κέλας. Plut. - v. 6. Duplice hic versus difficultate laborat; primum, quod Dascylus tyrannus non fuit; deinde quod in Γύγεω prima contra constantem usum corripitur. Fortasse sedibus nominum inter se permutatis, scribendum: θῆκαν καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλειο. cum ceteris tyrannis, tum Gyge Dascyli filio. Hic Γύγεω disyllabum.

XXXVIII. 1. Quum insulae h. l. commemoratio prorsus sit inutilis, pro νῆσου suspicor scribendum: ἐκ ποτε νηὸς βάντα. i. e. ἐκβάττα νηὸς ἐς ἡῖονα.

μάν nomen generosum, ab ἀλκή derivatum. - v. 6. Δασκύλης, Gygis pater, ex principibus, ut videtur, Lydorum, ob conjunctionem cum filio tyrannis annumeratur. Vid. var. lect.

37. In eundem. - v. 1. μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο. Cf. supra cap. II. ep. 28. cap. III. ep. 22. - v. 3. sensus esse videtur: si nontumuli, qui exigui sunt, sed carminum et ingenii rationem habebis, intelliges. - ἐλατῆρα. ἡνίοχος κισθῆρας est in Append. Pal. 295. - v. 4. Alcmanem, virum, Musis annumerari noli credere; sed ἀριθμὸς Μουσέων est pro Μουσῶν

σαι, quibuscum ille choros celebrat, ut Propertius in loco supra laudato ad ep. 32. qui sibi Musas comites gratulatur, Calliopemque choris suis defessam dicit III. 1. 14. - v. 5. Sic de Antipatro rhetore Pal. VII. 369. κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπο Νέλου Ἦν γένος' ἡπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων. De ηπ. διδύμαις vid. ad cap. III. 21, 1.

38. De Ibyco a latronibus interempto, gruum indicio vindictae. - v. 1. ἐκ ποτε νῆσου. ex insula nescio qua in littus quoddam desertum delatus. Vid. var. lect. - v. 4. μάστιγες. in solitaria illa

οὐδὲ μάτην λάχρσας, ἐπεὶ ποινῆτις Ἑρινὸς
 τῶνδε διὰ πλαγγὴν τίσατο δεινὸν φόνον
 Σισυφίην κατὰ γαίαν. Ἰὼ φιλοκερδέα φύλα
 ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφύβησθε χόλον;
 οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Ἀγισθοῦς αἰοῖδον
 ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

5

10

39. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίσις, ὅτ' ἐνίκαι
 Ἀντιόχης φυλὴ δαυδάλεον τρίποδα
 Ξενοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
 πεντήκοντ' ἀνδρῶν κρᾶν μαθόντι χορῶ.
 ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
 ὀδωκοντάττει παιδί Λεωπρεπέος.

40. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνήμην δ' οὗ τινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρῖζειν
 ὀδωκοντάττει, παιδί Λεωπρεπέος.

41. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥμερὶ παντέλκτειρα, μεθυτρόφε, μήτερ ὀπώρας,
 οὔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα φύνεις ἔλικος,

regione nullus facinoris testis
 praeter grues forte praetervolantes,
 quas ille ὑπεριπταμένας
 ἰδὼν ἐμαρτύρατο. Zenod. Prov.
 I. 37. Statius V. Silv. 3,
 153. volucrumque precator
 Ibycus. - v. 5. ποινῆτις
 Ἑρινός. Furiis latrones vi qua-
 dam sua, ut se ipsos praeferent,
 cogentibus. - v. 7. Σισυφίην. Co-
 rinthi. - v. 9. Ἀγισθος. historia
 est in Od. γ. 269. ss. ubi vid.
 Schol. - v. 10. μελαμπέπλοι. Ae-
 schyl. Eum. 52. μέλαινα δ' ἐς
 τὸ πᾶν βδελύκτροποι. Vid. Boet-
 tiger. Furienmaske. p. 25. s.
 Pal. XI. 60. αλεξάμπεπλον Φεγ-
 σεφόνης. Alexis ap. Athen.
 p. 552. E. σνκτός ὄμμα μελαμ-
 πέπλον.

39. Simonides poeta
 octogesimo anno et do-
 cuisse se carmina et in-
 eorum certamen descen-
 disse gloriatur. Valer.
 Max. VIII. 7. 13. Factum hoc
 Ol. 75, 3. Archonte Adimanto,
 chorago Aristide, Antiochide tri-
 bu chorum praebente, hunc nume-
 rum antiquis temporibus usita-
 tum, postera aetas imminuit. De
 choris cyclicis vid. Thiersch.
 Elnl. z. Pindaros Werken. I. p.
 103. ss.

41. In Anacreontis tumulum. -
 v. 2. σκολιόν, sic βᾶτος σκολιή

- Τῆτον ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρη
 στήλη, καὶ λεπτῷ χῶματι τοῦδε τάφου,
 5 ὥς ὁ φιλέκρητος τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος,
 παννύχιος κροῦσαν τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
 κῆν χθονὶ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιο
 ἀγλαὸν ὥρασαν βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
 καὶ μιν αἰετῆγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραίος
 10 λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Οὔτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἀφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
 ὕμνοπόλον, πάτρης τίμιος ἔδεκτο Τέω,
 5 δὲ Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἐρώτων,
 τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἡμερον ἡρόμοδοτο.
 5 μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
 ἥλιον Αἰθήρης ἐνθάδ' ἔκνυρσε δόμων
 ἀλλ' ὅτι τὸν χαλκέντα μετ' ἡιδέοισι Μεγιστέα,
 καὶ τὸν Σμερδίεω Θοῖκα λέλοιπε πόθον.
 10 μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπείος, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνων
 βάρβριτον οὐδὲ θανάων εὔνασεν εἰν Αἰδῇ.

XLII. 9. λήγει vulgo, quod soloeccum. Suid. in μολπῇ habet λήγειν. unde λήγει emendavit Porson. Misc. Cr. p. 258.

Pal. VII. 315. hederæ ποῦς σχολιός tribuitur lb. XI. 33. — οὐλῆς ἔμκος. intelligendi capreoli, cinnis similes, et omnino palmitēs recentiores, quorum flexibus πλέγμα efficitur. Infra c. IX. 36, 8. ἡνίδε πῶς — εὐχαίτης κισσός ἐπλεξε κόμην. — v. 6. κρούων. de re praeterita. — v. 7. κῆν χθονὶ πεπτηώς. i. e. κεκλιμένος, ἐν χθονὶ τεταμμένος. — v. 10. ἔπνεεν. cantum vino dulciorem edidit. Supra ep. 19. ἔπνεε τερπνὰ ἡδυμελιφθόγγον μουσα Σιμωνίδεω. Cf. ep. 18, 5. et mox ep. 42, 3.

42. De eodem, quid apud inferos desideret. — v. 1. εἵνεκα Μουσῶν, τῇ τῶν Μ. χάριτι. — v. 4. Junge: τὰ μέλη ἡρόμοδοτο ἐς τὸν γλυκὺν παίδων

ἡμερον. magna pars carminum Teji senis in puerorum amoribus versabatur. Max. Tyr. Diss. 24. p. 481. μετὰ αὐτοῦ τὰ ἔσματα τῆς Σμερδίου κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. — v. 8. Μεγιστέα synizesin patitur, ut ὑπέρ-θυμον Λομῆδεα. II. δ. 365. — v. 9. Σμερδίεω Θοῖκα πόθον. in periphrasi, ut fieri solet, epitheton. Θοῖκα a nomine principali translatum est ad id, quod periphrasi inservit: Smerdin Thracem, puerum desideratissimum. — v. 10. εὔνασεν. Christador. Ecphr. 44. οὐδὲ σὺ μολπῆς Εὐ-νασας ἀβρόν ἔρωτα. praecepto Od. δ. 158. τῆς δ' εὐνης γάον, σκέθε δ' ὅσσε γόοιο.

43. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίη δ' ἐπὶ Θερμὶ τακεῖς καὶ ἐπ' Ἰσαχάτων ὀστεῦν,
 κόμου καὶ πάσης κοίρας παννυχίδος,
 τερπνότετε Μούσῃσι Ἀνάκρεον, ὃ πὶ Βαδύλλῳ
 γλαφρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
 αὐτόματα τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἀκροῖτον, 5
 κῆρ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίον
 αὐτόματοι δὲ φέροιεν Ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιτο δρόσῳ,
 ὄφρα καὶ ἐν Διόυσι δινώμενος ἄβρα χορεύσῃς,
 βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐφρύλῃν. 10

44. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ δὲ κισσός,
 ἄβρα τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα
 πηγὰς δ' ἀργυρόεντος ἀναδλίβονται γάλακτος,
 εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἥδ' ἔν χέοιτο μέθυ,
 ὄφρα κέ τοι σποδιῇ τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρῃται, 5
 εἰ δὴ τις φθιμένοισι χρίμπεται εὐφροσύνη,

XLIII. 3. *τερπνότετε Μούσῃσι*. brevis syllaba, si genuina est lectio, ante μ producta, littera labiali duplicata. Spitzner Prosod. §. 9. a. Fortasse tamen rectius scribas cum Hermannō: *τερπνότεατ' ἐν Μ.* aut: *τερπνότεατ' ὃ Μ.* - v. 5. Fortasse ἀκρότην. ut verbum ἀναβλύζειν in utroque versu vim intransitivam conservet.

43. Simile epigrammati 41. - v. 1. ἐπ' Ἰσαχάτων ὀστεῦν. de Amore Theocr. Eid. III, 17. ὅς μ' κατασμήλων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρως ἰάπτει. Propert. II. 25, 60. quem tetigit jactu certus ad ossa Deus. - v. 2. κόμου. comissationum (de quibus vid. Welcker ad Philostr. Imagg. I. 2. p. 203. ss.) καὶ παννυχίδος, pervigiliorum, in quibus vino et amoribus largius litabatur; unde τὰ ἐν ταῖς παννυχίαις ἀκόλαστα. Aelian. H. A. VII. 19. Sed de his vid. Wernsdorf. in Poet. Min. Tom. III. 426. ss. - κοίρας. similiter Homerus κοίρανος ὕμνων Pal. VII. 213, 7. Phœbus αἰοιδῆς κοίρανος. Christod. Ephr.

266. - v. 6. Ad προχοαὶ suppleri potest ἀναβλύζοιεν, sed vi intransitiva, quum in superiore versu transitive valeat. Apoll. Rh. III. 223. καὶ ὃ ἡ μὲν (κρῆνη) ἀναβλύσκε γάλακτι. Ib. IV. 923. τῇ δ' ἄμοτον βοάσκειν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις. Vid. var. lect. - v. 9. ἐν Διόυσι. pro ἐν Διῷ. nonnullis Ceres eadem quae Proserpina, et est Δημήτηρ θρονία. Vid. Creuzer Symbol. IV. p. 188. ss. - v. 10. Εὐφρύλη. puella in Anacreontis carminibus celebrata. Cf. ep. 46, 5.

44. Ejusdem argumenti cum superiore. - v. 2. λειμ. πορφ. πέτ. ταλα. i. e. ἄνθη. Virgil. Georg. IV. 53. saltus silvasque peragant, purpureosque me-

ὦ τὸ φίλον στέρας, φίλε, βάφριτον, ὦ σὺν αἰοιδῇ
πάντα διαπλάσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

45. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρεόντος ἀμείβων,
εἴ τί τοι ἐν βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα πεν οἶνω
ὅστέα γηθήσῃ τὰμὰ νοτιζόμενα,
5 ὥς ὁ Διωνύσου μεμελημένος εὐάσι κόμοις,
ὥς ὁ φιλακρίτου σύντροφος ἄρμονίης,
μυθεῖ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποῖδω
τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴης ἐν μακάρεσιν, Ἀνάκρεον, εὐχος Ἰώνων,
μήτ' ἔρατῶν κόμων ἄνδιχα, μήτε λύρης
ὕγρα δὲ δευρομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὐλον αἰείδοις,
αἰδύσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης,

XLV. 5. οὐάσι κόμοις. Pal. οἰνάσι olim emendaveram; sed nunc verius videtur, ut certe est lenius, quod Graefius conjecit: εὐάσι κόμοις.

tunt flores. - v. 8. διαπλάσας. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον. Plato Phaedr. p. 85. D.

45. Anacreon praetereuntes, ut inferias sibi accommodatas offerant, rogat. - v. 4. ὅστέα. ossa merum sitiunt. Anth. Lat. T. II. p. 34. - v. 5. εὐάσι κόμοις. Adjectiva in as et is, quamvis nominibus feminini generis imprimis accommodata, haud raro tamen cum masculinis quoque et neutris copulantur, ut *μανιάσει λυσήμασι*, *θυιάδι ληνῶ* et *similibus*. vid. Lobeck ad Soph. Aj. p. 270. - v. 6. *φιλάκρητος ἀρμονίη*. *poësis vino madens ejus-*

que amans. - v. 7. *τοῦτον χῶρον*. pro: τὴν ἐν τούτῳ τῷ χώρῳ διατριβήν.

46. Anacreonti nec apud inferos cantu et amore carendum esse. - v. 3. ὕγρα. cf. paulo post ep. 48, 3. - ἐν ὄμμασι. pro vulgari: ὕγρα δευρόμενος ὄμμασι. cf. ep. 48, 3. - v. 4. αἰδύσων, *σειῶν*. pro: ἔχων στέφανον. *Jacchus* ap. Aristoph. Ran. 331. *πολύκαρπον τινάσσων περὶ κρητὶ σῶ βρόντον στέφανον μύρτων*. *Bacchae ἀπλοκον αἰδύσσουσιν ἐς ἡέρα χαίτην* ap. Nonn. Dion. VII. 93. bene hoc convenit poetæ concitatore ani-

ἥε πρὸς Εὐρυπύλῃν τετραμμένος, ἥε Μεριστῇ, 5
 ἥ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον,
 ἥδ' ὃν μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ,
 ἄκρητον θάμβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
 τρισσοῖς γάρ, Μοῦσαισι, Διωνύσῳ, καὶ Ἑρωτι, 10
 πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίωτος.

47. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἴδ' ὥς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
 ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἔλκεται
 ἐξάχρῃ γυλῶν τῶν δὲ βλαντίων τὸ μὲν
 ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν.
 μελίσσεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων
 ἦτοι Βάθυλλον, ἥ καλὸν Μεριστέα.
 Φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἶνῳ
 θάεο, δινωτοῦ στεπτὸν ὑπερθε λίδου,

XLVI. 5. *Μεριστέα* hoc quoque loco mallet Hermann. in App. ad Greg. Cor. p. 879. Cf. ep. 42, 7.

XLVIII. 2. *στεπτόν*. vulgo, quod quum sensum idoneum non habeat, *στεπτόν* aliis praeceuntibus emendavimus.

mi motu canenti. - v. 5. *Εὐρυπύλῃν*. ep. 43, 10. - v. 6. *πλόκαμον*. ep. 42, 8. - v. 7. *βλύζων*. obversabantur poetae verba Phoenicis II. v. 490. de Achille puero: πολλάκι μοι κατέδενσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα Οἶνον, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. - v. 10. *κατεσπείσθη*. vita dicata et consecrata. Longus II. p. 39, 20. Ἑρωτι, ὃ παῖδες, κατέσπεισθε καὶ Ἑρωτι ὑμῶν μέλει.

47. In statuum Anacreontis, quam Athenis in arce vidit Pausan. I. p. 59. καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον ἄδοντος ἂν ἐν μέθῃ

γένοιτο ἀνδρόπων. v. 3. *γυλῶν, ποδῶν*. ebrii est vestem non colligere. Rutil. Lup. in character. ebrii II. 7. p. 111. vacillantem puer sustentat, ac ducit pallium per luttum trahentem. - v. 4. ὅμως. transpositae enuntiationes, quae in vulgari sermone sic debebant procedere: τῶν βλαντίων τὸ μὲν ἀπώλεσεν, θάτερον δὲ ὅμως φυλάσσει.

48. In eadem statuum. - v. 1. *σεσαλαγμένον*, idem quod *σαλευόμενον*. - v. 2. *collocatus* erat in basi rotunda coronatus.

- ὥς ὁ γέρον λήρνοισιν ἐπ' ὀμμασιν ὕγρα δαδουχῶς
 ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν
 5 δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
 ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρα ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
 μέλπει δ' ἥ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἥ Μεισιτέα,
 αἰφρῶν παλάμη τὰν δυσέρωτα χέλυν.
 ἀλλὰ πάτερ Διόνυνσε, φῦλασδέ μιν' οὐ γὰρ ἔοικεν
 10 ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιαδὸν θέραπα.

49. ANTIPATPOY.

Νεβρείων ὀπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
 τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυσ'
 οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς ξουθὸς περὶ χεῖλεσιν ἐσμός
 ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
 μάρτυς δ' Μαινάλιος κερθεὶς θεός, ὕμνον αἰέσας
 τὸν σεῖο, καὶ νομίῳ ληθάμενος δονάκων.

50. ΔΕΩΝΙΔΑ.

Ἄτρεμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
 μικρὸν ἐγείρητε σφῆρι' ἀναπανόμενον.
 ἄρτι γὰρ Ἰππώνακτος, ὁ καὶ τοκέων καταβαλὺξας,
 ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ.

v. 3. ἐπ' ὀμμασιν. supra similit-
 ter ep. 46, 3. ὕγρα δαδουχόμενοι-
 σιν ἐν ὀμμασιν. ἐπὶ sic interdum
 conjunctionem qualemcunque si-
 gnificat. Apoll. Rh. IV. 1457.
 καὶ πού τις διεροῖς ἐπὶ χεῖλεσιν
 ἔπεν λανθείς, Ib. 1606. ὁ δ' ἐπ' αὐ-
 χένι γαυρὸς αἰσθεῖς ἔσπεται. -
 v. 7. Μεισιτέα. cf. ad ep. 42, 7.
 - v. 8. τὰν δυσέρωτα. a viro epi-
 theton translatum ad Iyram, im-
 potentis amoris interpretem.

49. Eximia Pindari praestan-
 tia et omnibus et deorum iudicio
 comprobata. - v. 1. νέβρειοι αὐ-
 λοί, tibiae ex hinnulorum ossi-
 bus tenuem fundebant sonum. -
 v. 3. Junge: περὶ χεῖλεσιν, σεῖο.
 Eadem de Pindaro historia est

ap. Pausan. IX. 23. μέλισσαι
 αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό
 τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χεῖλη
 τοῦ κηροῦ. Cf. ad Philostrati
 Imagg. II. 12. p. 464. s. ubi, ut
 hoc loco, Pan Pindari carmina
 cecinisse narratur. Vid. Boeckh,
 ad Pindari Fragm. p. 591. s.

50. In Hipponactem, λαμβο-
 γράφον, ob odium adversus
 Bupalum imprimis famosum; vid.
 ep. 52. 3. Ob iracundum animum
 σφῆκα eum poeta appellat; vid. ad
 ep. 23, 6. Idem ὀπικρὸς χαλιαμ-
 βοποιός vocatur. De vita scrip-
 tisque Hipponactis eximie me-
 ruit Welckerus in ejus Fra-
 gment. Goetting. 1817. - v. 3,
 ὁ καὶ τοκέων. de similitate Hip-

ἀλλὰ προμηθίσασθε· τὰ γὰρ πετυρωμένα κείνου
ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ ἐν Ἀίδῃ.

51. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἐῷ ἐπιτέτροφε τύμβῳ
βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἥμαρον, ἀλλὰ βέτον,
καὶ πνιγέσσαν ἄχερδον, ἀποστύφονσαν ὀδιτῶν
χείλει, καὶ δίψει καρφαλέον φάρμακα.
ἀλλὰ τις Ἰππώνακτος ἐπὶ παρὰ σῆμα νέηται,
εὐχέσθω κνώσσειν εὐμένεοντα νέκυν.

52. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ὦ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον
τὸν φοικτόν, Ἰππώνακτος, οὐ τε χά τέφρα
λαυβιάζει Βουπάλειον ἐς στήθος,
μή πως ἐγείρῃς σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὃς οὐδ' ἐν Ἀίδῃ νῦν κεκοίμικεν χόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

53. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Θέσπιδος εὔρεμα τοῦτο· τὰ δ' ἀγροῶντιν ἐν ὕλῃ
παίγνια, καὶ κώμους τοῦςδε τελειοτέρους

ponactis cum parentibus nihil
aliunde constat; sunt qui τεύων
legant, historia non magis ex-
pedita. — v. 5. πετυρωμένα ῥή-
ματα. verba quasi ignea, tam-
quam βέλη πυρφόρα.

51. In ejusdem tumulum vepri-
bus consitum. — v. 2. βότρυν
ἀπ' οἰνάνθης. vites in humano-
rum jucundorumque poetarum
tumulis nascuntur. ἀπό origi-
nem significans saepe sic inseri-
tur, ubi etiam abesse possit. —
βέτον. cf. infra ep. 100, 2.

52. Viatores monentur, ne ad
Hipponactis accedant tumulum. —
v. 1. χαλαζεπῆ τάφον. ipse Hip-
ponax ὁ ἑπονείδιστα λέγων, χα-
λαζεπῆς. De conviciis Aristoph.
Ran. 876. ἐπίσχες οὗτος — ἀπὸ

τῶν χαλαζῶν. Liban. βαλλόμε-
μος ὥσπερ χαλάξῃ τοῖς ὕθλοις.
respectu etiam ad copiam habi-
to. — v. 3. Βουπάλειον. historia
est ap. Plin. H. N. XXXVI. 5, 2.
Schol. Horat. IV. Epod. 14.
Welcker. l. c. p. 11. s. μάχη
ἢ Βουπάλειος est in Callima-
chi Fragam. XC. — v. 6. σκάζου-
σι. trimetris jambicis claudis si-
ve χαλιάμβοις. His opponuntur
ὀρθὰ ἔπη, quae recta ad finem
tendunt. Lucian. Hercul. c. 6.
καὶ τάς βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι ἐλ-
σιν, εἶμαι, ὅξεῖς καὶ εὐστοχοί.

53. In Aeschylum, tragoediae
a Thespide inventae emendato-
rem alterumque parentem. — v. 1.
ὕλῃ. inter silvestres homi-
nes hoc quoque poeseos genus

Αίσχύλος ἐξύψωσεν, ὃ μὴ σμιλεντὰ χαράξας
 γράμματα, χειμάρρῳ δ' οἶα καταρδόμενα,
 καὶ τὰ κατὰ σκηρὴν μετεκαίνισεν. ὦ στόμα πάντων
 δεξιόν, ἀρχαίων ἥσθ' αὖ τις ἡμιδέων.

54. ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Αίσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
 μνῆμα καταρθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
 ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθῶνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
 καὶ βαδυνχαιτῆις Μῆδος ἐπιστάμενος.

55. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν αἰοιδὴν
 πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐπείῃ,

originem cepit, et quidem ex
 κῶμοις i. e. cantibus in festorum
 solemnitatibus decantatis. Vid.
 Thiersch. Einl. z. Pindar. p.
 115. s. Hoc autem cantuum ge-
 nus, humile adhuc et parum
 elaboratum, Aeschylus ἐξύ-
 ψωσεν, et ad maiorem perfe-
 ctionem adduxit, τελειοτέροισ
 ἔθηκε. In verbis τελειοτέροισ
 ἐξύψωσεν in priore vocabulo sta-
 tuenda est prolepsis quaedam;
 alterum pro ἐξεπώνησε paulo ma-
 jore cum gravitate positum. Ae-
 schylus enim et docuit ma-
 gnamque loqui nitique
 cothurno. Horat. ad Pison.
 279. Idem a quaesita verborum
 elegantia alienus (μὴ σμιλεντὰ
 χαράξας, aut ut de eodem est
 ap. Aristoph. Ran. 930. μὴ
 καταρδωμένον λέξας) sermone
 ruit comparando cum amne,
 imbres quem super notas
 aluere ripas, ut de Pindaro
 Horat. IV. Od. 2, 5. - v. 4.
 γράμματα χειμάρρῳ καταρδόμε-
 να. ut ap. Pindar. Ol. XI. 9.
 οὐν ψᾶφον ἐλισσομέναν (argu-
 mentum carmine motum) δπα

κῶμα κατακλύσσει ὄρεον; - v. 5.
 ὦ στόμα. supra ep. 13, 1. de Ho-
 mero, τὸ μέγα στόμα. - δεξιόν.
 ep. 20, 5. Memorabile, quod
 Aeschylus ob ingenii artisque
 praestantiam priscis heroibus an-
 numeratur.

54. Hoc epigr. quod Aeschyli
 tumulo Gelae inscriptum fuisse
 dicitur, ipsi Aeschylō tribuit
 Athen. XIV. p. 627. D. et Pau-
 san. I. 14. p. 35. uterque eum
 admirantes, quod fortitudinis
 tantum bellicae, non autem poe-
 ticae facultatis mentionem fecerit.
 - v. 3. ἄλσος. campus Maratho-
 nius et ob Marathonis herois
 cultum, et ob eos, qui ibi pu-
 gnantes occubuerant (qui et ipsi
 ἥρωες appellantur. Pausan. I.
 32. p. 79.) pro sacro (ἄλσει) est
 habitus. - v. 4. βαδυνχαιτῆις.
 κομῆται Persae ap. Herodot.
 VI. 19.

55. In Aeschylum, non in pa-
 tria, sed in Sicilia sepultum. -
 v. 1. ὀφρυόεσσαν. ductum epi-
 theton ex Aristoph. Ran. 953.
 ubi Aeschylus dicitur protulisse
 ῥήματα - ὀφρὺς ἔχοντα καὶ λό-

Αἰσχύλος Εὐφορίανος, Ἐλευσίνης ἐκὰς αἰῆς
 κεῖται, κυδαίνων δῆματι Τρινακρίῃ.

56. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἰσχύλον ἦδε λέγει ταφῇ λίθος ἐνθάδε κισσῶναι
 τὸν μέγαν οἰκίης τῇλ' ἀπὸ Κεκροπίης,
 λευκὰ Γέλα Σικελοῖο παρ' ὕδατα τίς φθόνος, αἶ αἶ,
 Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἶν' ἔχει;

57. ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Τὸν σε χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
 τὸν, τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
 πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλῶς
 βλαυσὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
 τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
 αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν δελσίνῃ.

LVI. 3. φθόνος ἀστῶν. Vulgo, ex Planudis, ut videtur, correctione. In Pal. enim et apud Suidam legitur αἶν'. unde nos αἶ, αἶ fecimus. Saepe haec interjectiones in hac versus sede reperiuntur.

φους. Proxima quoque ex eodem fonte derivata. Ran. 1004. ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας δῆματα σερνῶ καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. — v. 3. Ἐλευσινίης. Eleusine natus, ad Gelam sepultus est.

56. Aeschylum procul a patria sepultum esse queritur. — v. 3. Γέλα, a Γέλας, quod fluminis nomen. Aeschylum in Siciliam abiisse, quod in certamine cum Sophocle iudices secundum hanc litem dedissent, Plutarchus narrat in Vit. Cimon. c. 8. Difficultates, quibus haec narratio premitur, attingit Lessingius in Vit. Sophoclis, accurate exposuit Wolfkerus de

Trilog. Aesch. p. 516. ss. qui Tragicum patriam ob civiles discordias reliquisse suspicatur.

57. In Sophoclem. — v. 1. χοροῖς μέλψ. secundum priscum morem, quo tragoediarum scriptores chorum solebant ducere; a quo more tamen Sophocles ob vocis exilitatem, διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχυροφάνειαν, dicitur recessisse. — v. 4. Ἀχαρν. κισσός. Vid. ad cap. I. ep. 101, 4. et paulo post ep. 66, 1. — v. 5. Sensus: operibus tuis in omne tempus vives. γέλιδες, ut pagina apud Latinos poetas, pro carminibus. Praepert. IV. 1. 18. opus hoc de monte serorum. Detulit intacta pagina nostra via.

58. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Ἡρόμ' ὑπὲρ τῶν βοιο Σοφοκλέος, ἥρμα, κισσέ,
 ἐρπύσις, χλοερὸν ἐκπροχέων πλοκάμους,
 καὶ πέταλον πάντῃ φάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλοῤῥῶς
 ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
 εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 ἥσκησεν Μουσῶν ἄμμιγε καὶ Χαρίτων.

59. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
 οἶνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

60. ΙΩΝΟΣ.

Χαῖρε μελαμπέλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοιςιν
 Πιερίας τὸν αἶλ νυκτὸς ἔχων θάλαμον
 ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὦν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
 ἴσον Ὀμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

61. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἰλέ σε πότμος,
 καὶ σε λυκοῤῥαῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες,
 τὸν σκηρῇ μελίγηρην ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
 τὸν σοφίῃ Μουσέων μιζάμενον χάριτα,

LVIII. 5. pro εὐμαθίης alii εὐπέλης, quod altero non est deterius,

LX. 1. μελαμπετάλοις corrigit Lobeck.

58. In eundem. — v. 4. ὄργα χευαμένη. vid. supra ep. 41, 2.

59. De morte Sophoclis diversa traduntur. Ut Ister et Neanthēs apud Biographum, sic Sotades ap. Stob. Tit. XCVI. p. 526. Σοφοκλῆς ῥάγα φαγῶν σταφυλῆς πνιγὲς τέθνηκεν. Alii cum accepto de victoria tragica nuntio exspirasse dicunt.

60. De Euripide in Macedonia sepulto. — v. 1. μελαμπέτοις.

quasi tota Pieria regio, quas Musarum patria, ob poetæ obitum lugubrem vestitum ceperit. — v. 3. ὅτι σοι. i. e. operibus tuis, cui sensui respondet χάρισιν Ὀμηρείαις. Erant autem, qui Euripidem Homero aequipararent. Vid. Diogen. Laert. IV. 26.

61. De eodem tristi fato extincto. Vid. Muncher. ad Hygin. CCXLVII. et paulo post ep. 64. v. 4. Junge τὴν Μουσέων

ἀλλ' ἱμολες Πελλάων ὑπ' ἡλίου, ὥς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων ναῖης ἀγρόδι Πιερίδων.

62. ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλάς ἅπασ' Εὐριπίδων ὁστέα δ' ἴσχει
γῇ Μακεδῶν· ἡ γὰρ ὀρέξαιτο τέρεα βίον.
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλείστα δὲ
μούσαις
τέρεφας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

63. ΑΔΗΛΩΝ.

Οὐδ' ὅν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδῃ, ἀλλὰ σὺ τοῦδε
τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπεύχεται.

64. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Οὐδ' οὖν κινῶν γένος ἔλ', Εὐριπίδῃ, οὐδὲ γυναικὸς
οἰστρός, τὸν σκοτὴς Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' Ἀίδης καὶ γῆρας ὑπὲρ Μακέρτῃ δ' Ἀρεθούσῃ
κεῖσαι, ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλειω.

γράφει. Celebrata a veteribus Euripidis sapientia ex philosophorum scholis petita et ad poësin translata.

62. Fertur hoc epigramma Euripidis cenotaphio prope Athenas inscriptum fuisse. Vid. Pausan. I. 2. p. 6. et Thom. Mag. in Vita Eurip. - v. 1. Ἑλλάς ἅπασ'. Pal. VII. 73. in Themistoclem: ἀντὶ τάφον λιτοῖο θῆς Ἑλλάδα. - v. 3. Ἑλλάδος Ἑλλάς. ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα inesse, ὅλην τὴν Ἰωνίαν, Menander scribit ap. Alciphronem II. 3. p. 232. - v. 3. μουσαῖς. tragœdiis suis.

63. In eundem. Non monumento Euripidis nomen laudemque conservari, sed monimen-

tum ipsum poetæ laude conspici. Propert. III. 1. 37. ne mea contempto lapis indicet ossa sepulcro, Provisum est, Lycio vota probante deo.

64. Falsa esse, quæ vulgo de Euripidis morte tradantur. - v. 1. οἰστρός. Archelai amans ταμίην, quum noctu se ad eam conferret, in canes incidit, secundum Hermesianactem apud Athen. V. 71. ss. eosque canes ab rivali quodam ipsi immisos esse, narrat Gellius XV. 20. - v. 2. ὑπὲρ. juxta; ut ὑπὸ τῇ πόλει. Pausan. I. 36, 5. In Μακέρτῃ Ἀρεθούσῃ notabilis usus formæ masculinæ pro Μακέρτιδι aut Μακέρσῃ. Vid. Steph. Byz. in Μακηδονίᾳ. Arethusa oppi-

σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθηναι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα, καὶ σκητὰς ἐμβαδὶ παιδουμένας.

65. NIKAINETOT.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος αἰδοῶ.
Ἰδὼρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
τοῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσχοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδῶδει πίδου.
τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυνεν, εἶχε δὲ κισσῶ
μέτωπον ὥσπερ καὶ σὺ κεχροκοιμένον.

66. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Βίβλοι Ἀριστοφάνευσ, θεῖος πόνος, αἰδῶν Ἀχαρνέος
κισσὸς ἐπὶ χλοερῇν πουλὺς ἔσειδε κόμην.
ἡνιδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελῆς, οἷα δὲ μῦθοι
ἡγεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.

LXIV. 6. ἡματα et ἐμβαδὶ παιδ. Pal. ἐμβαδὶ debetur Hermannno.

LXV. 5. μέγας. quum ap. Athenaeum h. l. δόμος legatur, significatus sum, veterem et genuinam lectionem fuisse: ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυνεν.

dum Macedoniae. — v. 6. βήματα. pars orchestrae. Pollux. IV. 123. ἐμβαδὶ. scena cothurno obsequens, id est, scena tragica. Color, ut supra cap. III. 22.

65. De Cratino, veteris comoediae auctore, qui existimabatur, nulla placere diu, nec vivere carmina posse, quae scribuntur aquae potioribus. Horat. I. Ep. 19. 2. φιλοπότην omnes dicunt; et τὸ Κρατῖνον κώδιον in proverbium abiit. Vid. Suidam in κώδιον et Κρατῖνος. In hoc epigr. Nicaenetus loci pentametri trimetros jambicos posuit. — v. 1. ἵππος. Pal. XI. 23. πίνωμεν καὶ δὴ γὰρ ἐτήτυμον εἰς ὁδὸν ἵππος Οἶνος. — v. 3. non uno utre contentus, tota delia siccebat. ὠδῶδει. Horat. I. c. 19. non cessavere poe-

tae Nocturno certare metro, putere diurno. — v. 5. ὑπὸ στεφάνοις. Pal. VII. 36. ὑπὸ στεφάνοις δ' αἶψα ἔχης λοκάμους. Cogitandum de coronis, quibus poetae utebantur in victoriae solemnitate. Hinc μέγας referas ad Cratini, novies victoris, laudem. βρύων. Jacchus ap. Aristoph. Ran. 329. τινάσσω περὶ κρατὶ βρύοντα στέφανον μύστων. — v. 6. κεχροκοιμένον. i. e. ἐστεμμένον; est enim κισσὸς χροκόεις. Theocr. Eid. I. 31.

66. In Aristophanis comoedias. — v. 1. βίβλοι. de libris poeta loquitur ut de personis, commamque iis hedera cinctam tribuit. Cf. supra ep. 57, 3. s. — v. 3. ὅσον. quantum Bacchici spiritus habeant, quamque divinum sonum! φόβος γὰρ ὄψας, ab Homero inventas,

ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ Ἑλλάδος ἦδεσιν ἰσα,
καυμικέ, καὶ στυγὰς ἄξια καὶ γελάσας.

67. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

68. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

ΑΥΔΗ καὶ γένος εἰμι καὶ οὖνομα· τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
σεμνοτέρῃ πασῶν εἰμι δι' Ἀντίμαχον.
τίς γὰρ ἐμ' οὐκ ἦεισε; τίς οὐκ ἀνελέξατο Λύδην,
τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

commemorat Demetr. Phal. §. 130. p. 55. harum quasi sedes in comedia veteri, cujus, ut Plutarchus ait T. II. p. 851. C., ἄλῃς πικροὶ καὶ τραχεῖς ὄντες, ἐλκυστικὴν ὁμιλίαν καὶ δητικὴν ἔχουσιν. unde efficitur id, quod de Satiris scribit Horat. II. 1. 23. sibi quisque timet, quamquam est intactus et odit. - v. 5. Θυμὸν ad generosum poetarum animum refero, et patriae amantissimi et verae virtutis praeconis incorruptissimi. De ira interpretatur Grotius, qui totum distichon sic vertit: Moribus o Graecis prudente salutarifer ira, Maxime sen ridos, Comice, sive notas. Vix recte. ἦδεα Ἑλλάδος urbani sunt et faceti Graecorum, Atticorum imprimis, mores, quibus artem suam accommodavit Aristophanes: ἅπαντα enim ejus opera, ut Thomas Magister dicit in Vita, εὐμονοίας καὶ χάριτος Ἀττικῆς μετὰ. - ἰσα ἦδεσιν, Homericis, ut ἰσα Κηφί, θεοῖσιν et similia. - ἄξια. pro suo quemque merito aut odio persecutus, aut risu et salibus. De

veteris comoediae auctoribus Horat. I. Sat. 4, 3. si quis erat dignus describi, quod malus aut fur, - multa cum libertate notabant.

67. Gratias, multum quaerentes, in Aristophanis pectore certam firmamque sedem reperisse. τέμενος. delueryum. - ψυχὴν. dii deaeque in mortalium animis habitare, ut in sacellis, multi dixerunt. Vid. Ruhnck. ad Tim. p. 7. Pal. XII. 57. ὅρα τυπώσας ἔντός ἐμήν ψυχὴν ναὸν Ἐγώτος ἔχη.

68. De Lyde, natione Lydia, Antimachi elegis illustrata. Λύβрум enim elegiarum suarum Lydes nomine inscripsit, ut Propertius Cynthiae, Valerius Cato Lydiae et Dianae. Vid. Plutarch. T. II. p. 106. B. - v. 1. τῶν ἀπὸ Κόδρου. nobilissimorum hominum. Qui reliquos generis nobilitate et vetustate superabant, Κόδρου εὐγενέστεροι dicebantur παροϊμιακῶς. Vid. ad Achill. Tat. p. 859. - v. 3. ἀνελέξατο. legit. Pal. VII. 471. τὸ Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμῃ ἀναλέξιμος.

69. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

- Ὀβριμον ἀκαμάτου στίχον αἰνέσον Ἀντιμάχοιο,
 ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων,
 Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὐκ
 ἔλλαχες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον ὄπα,
 5 εἰ τὰν ἄτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
 μαίεαι. εἰ δ' ὕμνων σαῖπτρον Ὀμηρος ἔχει,
 καὶ Ζεὺς τοι κρέσσων Ἐνδοσίχθονος· ἀλλ' Ἐνδοσίχθων
 τοῦ μὲν ἔφν μελῶν, ἀθανάτων δ' ὕπατος.
 καὶ νυκτιῇ Κολοφῶνος ὑπέξενκται μὲν Ὀμήρῳ,
 10 ἀγείται δ' ἄλλων πλάθεις ὕμνοπόλων.

70. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αὐταὶ σοι στομάτεσδιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι
 ποικίλα Μουσάων ἄνθηα δρενφάμεναι
 αὐταὶ καὶ Χάριτες σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
 στωμύλον εὐτυχίην, δράμασιν ἐνθέμεναι.

69. De Antimachi carminibus, Thebaide imprimis. — v. 1. ὀβριμον στίχον. forte epos Varii laudat Horat. I. Serm. 10, 43. canere forti regia bella pede. Tibull. IV. 15, 4. — v. 3. χαλκευτὸν. βαρὺς ὕμνων χαλκευτὰς vocatur Pindarus Pal. VII. 34. et alibi poetae τέκτονες ὕμνων. Ut Antimachi versus in Musarum incude dicuntur elaborati, sic Pindarus Pyth. I. 88. linguam ad normam veri formare, dixit χαλκεύειν γλῶσσαν πρὸς ἀψευδέϊ ἄκμονι. i. e. ἐν ἄκμονι Ἀληθείας. Horatius autem Ep. ad Pison. 441. versus ab initio male cudos incudi iubet reddi. — v. 4. ἀγέλαστον. austerum vocis sonum, qualis eum decebat, qui arma fraternae tristitia militiae canebat. Propert. I. El. 7, 2. Non enim huc referendum, quod Antimachi epos affectibus et iucunditate desti-

tutum erat, iudice Quintiliano Inst. Or. X. 1. 53. — v. 5. τὰν ἄτριπτον. incesserat enim ille per avia Pieridum loca nullius ante trita pede. Lucret. IV. 1. Horat. I. Ep. 19, 21. libera per vacuum posui vestigia princeps: Non aliena meo pressi pede. — v. 6. σαῖπτρον. de poetis Lucret. III. 1050. quorum unus Homerus Sceptra potitus. Sententia est, ut ap. Horat. IV. Od. 9, 5. non si priores Maeonius tenet Sedes Homerus, Pindaricae latent Ceaeque — Camenae.

70. Ad Menandrum. Respiciatur v. 1. 2. fabula de Pindaro puero (de qua vid. supra ep. 49, 3.), de Platone et aliis; ita tamen, ut re etiam magis in miraculum aucta, apes dicantur Musarum flores a Menandri labiis decerpisse. — v. 4. εὐτυχίην. in-

ζώεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
ἐκ σέθεν οὐρανίων ἀπτόμενον νεφέων.

71. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Φαιδρόν· ἑταῖρον Ἑρωτος ὄργης, σειρῆνα θεάτρων,
τόνδε Μένανδρον, αἰὲ κῆῶτα πυκαζόμενον,
οὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

72. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἐχρῆν μὲν στῆσαι σὺν Ἑρωτι φίλῳ σε, Μένανδρε,
ὃ συζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ·
δῆλος δ' εἰ φορέων αἰεὶ θεόν, ὅπποτε καὶ νῦν
σὴν μορφὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.

73. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εὐφρορίων, ὃ περισβὸν ἐπιστάμενός τι ποῆσαι,
Πειραικοῖς κεῖται τοῖςδε παρὰ σκέλεσιν.

LXXI. 4. vulgatam ferri non posse judicans γάμῳ corrigit Meineke l. c. omnibus in fabulis, δράμασι, scenam nuptiarum celebritate exhilarans.

genii felicitatem et sollertiam, quum contra δυστυχῆς stupidus sit. στωμύλον, cum suavi facundia conjunctam. — v. 5. ἐκ σέθεν. tuo ingenio tuisque operibus Athenarum gloria usque ad nubes effertur. Junge: τὸ δὲ κλέος Ἀθήναις ἀπτόμενόν ἐστιν (ἄπτεται) νεφέων ἐκ σέθεν. Vid. Meineke in Menandri Reliqq. Praef. p. XLII.

71. Epigramma hoc inventum in termino, in quo caput Menandri cum aliis. Vid. Meineke l. c. p. XXXI. s. not. et p. XXIX. — v. 1. ἑταῖρον Ἑρωτος, quod Fabula jucundi, nulla est sine amore Menandri. Ovid. II. Trist. 370. Plutarch. ap. Stob. T. LXI. p. 393. τῶν Μενάνδρου δραμάτων ὁμαλῶς ἀπάντων ἐν συνεκτικῶν

ἐστὶν ὁ Ἑρως. — v. 2. πυκαζόμενον, στεφάνοις sc. — v. 4. δράματα γάμων esse possunt variae illae vicissitudines, quibus in comœdiis Menandri res tandem ad nuptias adducitur. Sunt itaque δράματα τῆς Τύχης (vid. ad Achill. Tat. p. 414.) τείνοντα εἰς γάμους.

72. In eundem. — v. 2. ὃ συζῶν. erat enim περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος. Suidas. Vid. Meineke l. c. p. XXVIII. — v. 3. φορέων. deum animo et pectore gestans. Vid. ep. 67.

73. In Euphoriōnem, poetam Chalcidensem, sed Attica civitate donatum, cujus reliquias et vitam illustravit Meineke. Godani. 1823. 8. — v. 2. Πειραικοῖς, repugnat Suidas, qui

ἀλλὰ σὺ τῷ μύσῃ ζοιῇν ἢ μῆλον ἄπαρξαι,
ἢ μύρτον καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει.

74. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῷ κωμωδογράφῳ, κούφη κόνη, τὸν φιλέγωνα
κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις
οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλμπλυτον, ἀλλὰ τι τέχνης
ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἡμφιέσας.
τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἐρεῖ· Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ
Νεῖλῳ
ἔστιν δ' ἐν Μούσαις δομὴν πέφυκε θύμον.

75. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Μούσης νουθεσίην φιλοπαίμονος εὔρετο Βάκχος,
ὃ Σικυῶν, ἐν σοὶ κῶμον ἄγων Χαρίτων

cum Apameae aut Antiochiae sepultum esse tradit. Quare ad longos muros, ἐν Πειραιαῖοις σκέλεσι, cenotaphium videtur habuisse. - v. 3. ῥοιά, μῆλον et μύρτον usum habebant in mysteriorum; posteriora duo etiam in re amatoria. Hinc noster: καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. De Euphoriōnis amoribus vid. Meinek. l. c. p. 12. s.

74. In Machonem comicum, patria Corinthium, sed Alexandriae florentem. Frequens ejus apud Athenaeum mentio. - v. 1. κισσόν, hederam victoribus in Bacchicis certaminibus tributam, φιλέγωνα, in Machonis tumulo sponte submitti ibique semper virere (ζῶντα) Dioscorides optat; quippe qui virum tegat eximium, neque ex eorum numero, qui alienae sollertiae inventa sibi arrogant, et veterum poetarum opera compilent, κηφῆνα παλμπλυτον. Hesiod. E. καὶ H. 300. κηφῆνεςσιν - οἷτε μελισσά-

ων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ ἑσθόντες. vid. Ruhnck. ad Tim. p. 157. s. - v. 6. δομὴν θύμον. Frequens thymum in Attica, unde scripta Attici saporis thymum redolere dicuntur. Quintil. Inst. Or. XII 10, 25. Thucydideae historiae initium θύμον τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεῖν dicit Lucian. Qu. Hist. scr. sit. c. 15.

75. De inventionē dramatis Sattyrici apud Sicyōnios. Eandem sibi Phliasii vindicabant ob Pratinam. Vid. Bentl. de Phalar. p. 159 et 163. Herm. ad Aristot. Poet. c. 3, 5. p. 104. - v. 1. εὔρετο Βάκχος, quia Bacchi festum illi invento locum dedit; idemque commissationem (vid. ep. 45, 5.) Sicyonem duxisse dicitur, et quidem Χαρίτων, ob peculiarem rei festivitatem. Gratiā cum Baccho conjungit Pindar. Ol. XIII. 18. et Olympiae videbatur ara Διονύσου καὶ Χαρίτων ἐν κοινῷ, μεταξὺ δὲ αὐτῶν Μουσῶν.

δὴ γὰρ Ἐλεγχον ἔχει γλυπερότατον, ἐν τε γέλωτι
κέντρον χῶς μεθύων ἄσπτον ἐδωκρόνισεν.

76. ΑΛΗΛΟΝ.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτους λαβυρινθοῖς
δηϊδίας προμύλοις ἐς φάος, αἶκε τύχης.
τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρῃ φοίβασε μύθους,
ἄγγελος οὐς βασιλεῖ ἔγραψε λοξοτρόχῃς.
εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ
νῆϊς ἔρως Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

77. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καλλιράχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
αὐνῆρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔδειξε κάλους.

LXXV. 4. ne vocabulum μεθύων antithesi careat, Casp. Orellius ἄσπτον in ἄσπον, siccum, sobrium, mutandum suspicatur.

Pausan. V. 14. p. 413. - v. 3. δὴ γὰρ. utique enim. Od. α. 194. τὸν δ' ἦλθον δὴ γὰρ μιν ἔφοντ' ἐπιδήμιον εἶναι. Pal. VII. 241, 11. δὴ γὰρ ἀνακτας τοίους οὐκ Αἶδας, Ζεὺς δ' ἐς Ὀλυμπον ἄγει. Paulo post ep. 77, 1. - Ἐλεγχον. jucunda inest in illo poematum genere reprehensio et vituperatio, ὡς aculeus risu temperatus; quo fit, ut auditores per temulentos Bacchi ministros ad temperantiam adducantur. Faciunt huc, quae de μάχας vi et virtute disputavit Plato, cum alibi, tum in Phaedro, ubi p. 245. A. etiam hoc est: ἡ ἀπὸ Μουσῶν κατοχὴ τε καὶ μάχια, τὴν ψυχὴν ἐγείρουσα καὶ ἐκ βαρύνουσα - μνηστῆρα τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα τοὺς ἐπιγιννομένους παιδεύει.

76. De obscuro Lycophronis poemate Alexandra s. Cassandra inscripto, quod totam belli Trojani historiam tamquam vaticinantis Cassandrae oraculum com-

plectitur. - v. 2. αἶκε τύχης. si forte in obscurum hunc labyrinthum incideris, unde haud facile est exitum reperire, ἐς φάος προμολεῖν, tamquam ex cavernis subterraneis. Sic Hercules ex Orco rediit, gaudet ἐς φάος μολῶν. Eur. Herкул. Fur. 523. - v. 3. τοίους. οὕτως αἰνιγματώδεις. - φοίβασε. ex Lycophr. v. 6. Totum illud vaticinium servus a Cassandra acceptum Priamo refert. λοξοτρόχῃς, λοξῶν καὶ σκολιῶν μύθων ἄγγελος. Cf. Lycophr. 1467. ss. - v. 5. λάβε. tum me evolvas licet; nam Musa juvante te ex his tenebris expedies. - v. 6. βάρος φορ. nihil lucraberis, voluminis illius pondere manus onerans.

77. Crinagoras Marcello, Octaviae, Augusti sororis filio, Callimachi poema Hecalen dono mit- tit. - v. 1. τορευτὸν. bene tortum et expolitum. Plato Phaedr. p. 234. E. carmen, ait, laudari, ὅτι σαφὴ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβὴς ἕκαστα τῶν ὀνο-

αἶδει δ' Ἐκάλῃς τε φιλοξέينوιο καλὴν,
καὶ Θησεὶ Μαραθῶν οὐδ' ἐπέθριε πόνου,
τοῦ σοὶ καὶ νεαρόν χειρῶν σθένος εἴη ἀρεσθαι,
Μάρμελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βίотου.

78. ΑΛΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέσθιε φίλτατε Μούσαις,
χαῖρε καὶ εἰν Ἀἴδεω δώμασι, Καλλίμαχε.

79. ΑΛΛΟ.

Ἄ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περὶ πύστον ὄνειρα,
ἧ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἔλεφαντος ἕης.
τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν,
ἀμφὶ τε ἀθανάτους, ἀμφὶ τε ἡμιθέους,
5 εὐτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναίρας εἰς Ἑλικῶνα
ἦγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι σέγων·
αἱ δέ οἱ εἰρομένῃ ἀμφ' ὀγυγίων ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

μάτων ἀποτετόρνευται. - v. 3. φιλοξέينوιο καλὴν. sumta haec verba ex ipso Callimachi poemate, in quo Hecale Theseum juvenem apud se recepisse narrabatur, quum ad taurum Marathonium compescendum proficisceretur. Plutarch. Vit. Thea. c. 14. Cf. Callimachi Fragm. CXXXI. - v. 5. τοῦ, Θησεῖος scil.

79. De alio Callimachi poemate, αἴτια inscripto, multifaria et recondita eruditione referto. Ejus materiam ille se per somnium (ὄνειρα) a Musis accepisse narraverat. Hinc somnia Callimachi ap. Propert. II. 25, 32. quibus similia Ennii so-

mnia Pythagorea (Horat. II. Ep. I. 51.), quorum explicatio a Lucretio I. 112 et 121 (collato cum Persio VI. 10) petenda est. - v. 2. κεράων. ex Od. τ. 562. ss. cf. Heyn. ad Aeneid. VI. Exc. XV. - v. 5. ἐκ Λιβύης. ex Cyrenaica, Callimachi patria. - v. 6. ἦγαγες ἐν μέσσαις. quasi ἔθριε praecessisset. Frequentius autem in talibus usus praepositionis ἐν pro εἰς. - φέγων referendum ad ὄνειρος, licet τὸ ὄνειρα praecesserit. Od. λ. 90. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαιο, Χρύσειον σκηπτρον ἔχων. - v. 8. εἶρον. ut ap. Hesiod. Theog. 38. Musae Jovem oblectant, εἰρεῦσαι τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσσόμενα.

80. ΑΛΛΟ.

Καὶ Κολοφῶν ἐρίδῃλος ἐνὶ πολλέσσι τέτυκται,
δοιούς θρεφαιμένη παιῖδας ἀριστονόους,
πρωτότοκον μὲν Ὀμηρον, ἀτὰρ Νικάνδρον ἔπειτα,
ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίησι φίλους.

81. ΑΛΛΟ.

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλῆς κεῖμαι χθονός, ἐκ τε Τάραντος
πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.
τοιούτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλὰ με Μοῦσαι
ἔστρεψαν, λυγρῶν δ' ἀντὶ μελιχρὸν ἔχω.
οὔνομα δ' οὐκ ἤμυνσε Λεωνίδου αὐτὰ με δῶρα
κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἡέλιους.

82. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτιοι δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ
φροντίδι δηραιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο,
ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργῆς
ὠλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
αἰνεῖσθω δὲ καμῶν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
δεύτερος, ὅστις ἔθηκ' ἄστρον φαινώτερον.

LXXXI. 5. ἀντὰ cum ἀλλὰ permutandum censet Schneiderus.

80. In Nicandrum, poetam Colophonium, ex qua urbe Homerum quoque prodierit a nonnullis fuit traditum.

81. In Leonidam Tarentinum, epigrammatum poetam, post varias, ut videtur, vitae vicissitudines procul a patria sepultum. - v. 3. τοιοῦτος, πικρότατος scilicet ἄβιος igitur; nam τὸ στέρεσθαι πατρίδος μέγιστον κακόν, secundum Polynicem in Eur. Phoen. 288. - v. 4. sed Musarum favor mala illa compensavit bonis. - v. 5. οὔνομα. Propert. III. 1. 63. at non ingenio quacumque nomen ab aeo Excidet: ingenio stat sine

morte decus. - πάντας ἐπ' ἡέλιους. vid. ad ep. 28, 8.

82. In Arati Phaenomena, λεπτής φροντίδος opus, i. e. ingenii subtilis et acuti. Aristoph. Nub. 737. σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόναι τὰ πράγματα. - δηραιοὺς. aeterna sidera, quibus aptum est coelum (Virg. Aen. IV. 482.), ἐνδέδεται, orbibus circumdatum et quasi vinctum, per quos stellae cursum perficiunt. - v. 4. εἶναι, λεγέσθω, quod ex αἰνεῖσθω assumendum; nisi infinitivum pro imperativo habere malis, quae est sententia Schaeferi ad L. Bos. p. 591. - v. 5.

83. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

- Nāσος ἑμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δέ με τεκνοῖ
 Ἀτθίς ἐν Ἀσσυριοῖς ναιομένα Γαδάροις.
 Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος
 πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσας Χάρισιν.
 5 εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένη, πατρίδα νό-
 σμον
 ναλομεν ἐν θνατοῦς πάντας ἔτικτε Χάος.
 πουλυτεῖς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου
 γήρας γὰρ γείτων ἐγγύθεν Ἰίδεω.
 ἀλλὰ με τὸν λάλιον καὶ προεβύτην * προσειπὼν
 10 χαίρειν, εἰς γήρας καὶ τὸς ἴκοιο λάλον.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρῶτα μοι Γαδάρον κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
 ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρος·

LXXXIII. 9. Lacunam Palat. codicis explevit Planudes scribens: προεβύτην σὺ προσειπὼν. ubi pronomen vix suo loco habetur, quum scribi debuerit: ἀλλὰ σὺ τὸν λάλιον καὶ πρ. με προσειπὼν. Fortasse praeterea, distinctione post προσειπὼν posita, scribendum: χαίρων εἰς γήρας καὶ τὸς ἴκοιο λάλον.

δεύτερος. secundus a Jove, qui stellas coelo-affixit, Aratus habetur, qui eas luculento carmine illustravit splendoribusque reddidit.

83. Meleager, senex, in hoc epitaphio, quod sibi ipse scripsisse existimatur, vitae suae rationes exponit. — v. 1. Gadaris natus, urbe Syriae (poetae appellant Assyriam), ob ingeniorum culturam (vid. Strabo XVI. p. 759.) ἀτθία Attica. — τεκνοῖ. praesens pro aoristo, quod in talibus non infrequens. Append. Pal. 307. γεννᾷ μὲν Γλαῦκός με πατὴρ, τίκτει δὲ με μήτηρ Χρυσόγονη. — v. 3. ὁ σὺν Μούσαις. qui, Musis faventibus et

comitantibus, primus omnium in eodem cum Menippo stadio cucurrit. Menippus enim Cynicus, ὁ σπουδογέλοιος (Strabo l. c.) scripserat Satyras, venerum plenissimas, quas imitatus est Meleager, teste Diogene Laert. VI. 99., inter cujus satyras una erat Χάρις inscripta, nisi totum opus sic inscriptum fuisse existimare malis. Athen. IV. p. 157. B. — v. 6. ἐν Χάος. complexus materiae turbidae et confusae, unde paulatim ὁ κόσμος prodiit; tum infinitum temporis spatium. — v. 8. sententia generalis, qua verba πρὸ τύμβου explicantur: ὁ γὰρ τοῦ γήρας γείτων ὢν οὐ πρὸ γῆρας ἐστὶ τοῦ ἔθους.

εἰς γῆρας δ' οὐτ' ἔβην, ἣ καὶ Δία θροναμένην Κῶς
καὶ μεθεὶς Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
Μούσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
παῖδα, Μενιππείαις ἡγλάισαν Χάρισιν.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρό-
σβυς
εὖδει, κοιμηθεὶς ὕπνον ὀφειλόμενον,
Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυον Ἔρωτα
καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας Χάρισιν
ὃν θεόπαις ἠνδρώσε Τύρος, Γαδάρων θ' ἱερὰ χθών 5
Κῶς δ' ἐρατὴ Μερόπων πρόσβιν ἐγηροτρόφει.
ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, ΣΑΛΑΜ, εἰ δ' οὖν εὖ γε
Φοίνεξ,
ΝΑΛΙΟΣ, εἰ δ' Ἑλλην, ΧΑΙΡΕ τὸ δ' αὐτὸ
φράσον.

86. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, ὅμως ἔτι καὶ κατὰ πίσσαν
τοῦ μαρογλώσσου χεύατε Παρθενίου,

LXXXIV. 6. μελητείοις. Pal. quod fuerunt, qui ad Homerum, Meletis filium, referrent. Rectius autem *μενιππείαις* emendatum, quum Gratiarum Homeri commemoratio ab h. l. aliena videatur.

LXXXV. 7. σέλομ alii et v. 8. αὐδονίς.

84. Argumentum idem. - v. 3. ἣ καὶ Δία. non Saturni filium, sed eum, quem abjecta corrupti saeculi adulatione Jovem appellavit, Ptolemaeum Philadelphum. Hunc enim in insula Co altum et educatum esse constat. vid. Theocr. Eid. XVII. 58. Callim. H. in Del. 165. - v. 4. Μερόπων. Cos Meropum sedes. Hymn. Homer. in Apoll. 42. Μεροπιδὲς νῆσος Callim. l. c. 160. - θετόν. civitate donatum. Opponuntur ei bi οἱ φῶσει πολῖται et οἱ θεῶσαι, sive οἱ θετοί. - v. 6. Μενιππ. χαρ. vid. superius epigr. v. 4.

85. Item. - v. 1. ἀτρέμας. Eu-

rip. Or. 148. πρόσβιν ἀτρέμας, ἀτρέμας ἔθι. - v. 3. Ἔρωτος referendum ad epigrammata amatorum, Χάριτες ad Satyras. Cf. supra XLII. 3. 4. - v. 7. triplici salute viatorem impertit, ex quo cunque tandem populo ille venerit, trium eorum, apud quos ipse vitam transegerat, lingua usus. - v. 8. τὸ δ' αὐτό. tu autem idem redde mihi.

86. In Parthenium quendam, Grammaticum, ut videtur, et elegorum auctorem, Homero infestissimum. Vixit ille Hadriani aeo. Vid. Catal. Poetar. epigr. p. 891. s. - v. 1. πίσσαν. κατά-

- οὐνεκα Περὶδεσθιν ἐνήμεσε μυρία κῆνα
 φλέγματα, καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἔλεγον.
 5 ἦλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον, ὥστ' ἀγορευῆσαι
 πηλὸν Ὀδυσσείην, καὶ βάτον Ἰλιάδα.
 τοιγὰρ ὑπὸ ζοφραΐσιν Ἐρινύσιν ἀμείβον ἦπται
 Κωκυτοῦ, κλοιῷ λαμὸν ἀπαγχόμενος.

87. ΑΛΚΑΙΟΥ.

- Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς
 Δωρόθεος γοερούς ἔπνεε Δαρδανίδας,
 καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεράνιον, ἔπνεε δ' ἵππου
 ἔργματ', αἰεζῶων ἀψάμενος Χαρίτων
 5 μουῖνος δ' εἰν ἱεροῖσι Διονύσοιο προφήταις.
 Μώμου λαυφηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας,
 Θηβαῖος γενεήν, Σωδικλέος· ἐν δὲ Λυαίῳ
 νηῷ φόρμιγγα θήκατο καὶ καλέμους.

LXXXVI. 6. pro βάτον nonnulli πάτον corrigunt, probabiliter. Sic lutum et sterquilinum a conviciante jungitur ap. Plaut. Pers. III. 1, 3.

LXXXVII. 8. ne brevis sit syllaba in caesura pentametri, φόρμιγγας emendat Passovius, φορβείας Graefius, capistrum, quod tibi cinum.

πιττοῦσθαι jubet hominem. Aristoph. Eccl. 821. κατεπίττον πάς ἀνὴρ Ἐσθιπίδην. Cf. Ib. 1100. - v. 4. φλέγματα. vid. supra ep. 22, 4. - v. 7. ὑπὸ ζοφραΐσιν. pro ζοφεραῖς; supra eadem μελαμπέλοι. - v. 8. κλοιῷ. Aristoph. Nub. 592. ἦν Κλέωνά ἐλόντες - εἴτα φριμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. De equo Pal. IX. 19. κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος.

87. In Dorotheum Thebanum, citharoedum, eundemque ad citharam capentem. Tibias fidibus junctas fuisse constat. Horat. Epod. IX. 4. bibam Sonante

mixtum tibiis carmen lyra; unde ἐναυλος κιθάρις, et αὐλοὶ κιθαριστήριοι. Vid. Boeckh. ad Pindar. T. I. 2. p. 258. s. - v. 2. γοερούς. miseram Trojanorum sortem, idque, ut videtur, ad αὐλοῦς Φοργύλους, qui γοεροὶ καὶ θορηγῶδες, ut est ap. Aristid. de Music. p. 101. aut, ut in hoc epigrammate, μαλακοί. - v. 3. ἵππου. equi duratci. ἔργματα, per circumlocutionem de equo fabrili arte contexto. - v. 5. Δίων. πορφ. poetae, qui festorum solemnitate cantu et carminibus celebrabant, Μουσῶν, μακάρων, Διονύσου ministri, sacerdotes et interpretes appellantur.

88. ΒΟΗΘΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΓΓΕΙΟΓΡΑΦΟΥ.

Εἰ τοῖος Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὀλύμπου,
 κωμάζων Ἀθήναις σὺν ποτε καὶ Σατύροις,
 οἷον ὁ τεχνῆεις Πυλάδης ὠρχήσατο κείνον,
 ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθνηα μονοπόλων,
 παυσαιμένη ξήλου Διὸς ἂν φάτο σύγγαμος Ἥρη
 ἐφείδω, Σεμέλη, Βάκχον ἐγὼ δ' ἔτεκον.

89. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ.

Αὐτὸν Βακχευτὴν ἐνέδν θεόν, ἡνίκα Βάκχας
 ἐκ Θηβῶν Ἰταλὴν ἤγαγε πρὸς θυμέλην,
 ἀνθρώποις Πυλάδης τερπνὸν δέος, οἷα χορεύων
 δαίμονος ἀκρήτου πᾶσαν ἐπλησε πόλιν.
 Θῆβαι γινώσκουσι τὸν ἐκ πυρός· οὐράνιος δὲ
 οὗτος, ὁ παμφάνοις χερσὶ λοχευόμενος.

88. In Pyladem pantomimum, qui Bacchum eximia artes saltaverat. Celebratur ille ut nobilissimae pantomimorum artis auctor et inventor, quam Augusto regnante originem cepisse constat. Zosimus l. 6. p. 11. Dio Cass. LIV. 17. Simul cum eo florebat Bathyllus, ejusdem artis, sed comicae, artifex, dum ἡ Πυλάδου ὠρχήσις ὀγκώδης ἦν καὶ παθητικὴ, secundum Athen. l. p. 20. E. - v. 2. κωμάζων. pompam agens simul cum comitibus Bacchis et Satyris. De thiasis Bacchicis κῶμος et κωμάζειν imprimis usurpari solet. Vid. Wolcker. ad Philostr. Imagg. p. 203. - v. 4. κατὰ τέθνηα. i. e. θεσμούς. secundum leges a tragicis constitutas. Pyladis enim ars argumenta petebat ex tragoediis. - v. 6. ἐφείδω. falso tu tibi Bacchum arrogasti, qui meus est filius.

89. Idem argumentum. - v. 1. αὐτόν. totum se insinuavit in

Bacchum, ita ut ipsum deum videatur induisse. - v. 2. Ἰταλὴν. Romam, ubi artem exercebat ille. Sueton. Vit. Aug. 45. - v. 3. τερπνὸν δέος. Bacchus cum coetu suo timorem incutiens, mente ad ejus adspectum metu trepidante, ut est ap. Horat. II. Od. 19. 5., atper Pyladis artem terror ille cum jucunditate est commixtus. Notum praecipuum Aristotelis Poet. c. XIV. 5. τὴν ἀπὸ ἑλέου καὶ φόβου διὰ μιμήσεως δεῖ ἡδονὴν παρασκευάζειν τὸν ποιητὴν. - οἷα. quippe qui sic saltans urbem implevit Deo. - v. 5. τὸν ἐκ πυρός. Philat. IX. 331. de Baccho, ὅτ' ἐκ πυρός ἦλατο κοῦρος. Vid. Philostr. Imagg. l. 14. p. 25, 9. - v. 6. παμφάνοις. pantomimi λαλοῦσι ταῖς χερσὶ, manusque iis tribuntur loquacissimae et linguosi digiti. Append. Pal. 217. ἱστορίας δειλὰς καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας, Ἐμπεύρογος Ερμύλειο.

90. ΑΓΑΘΙΟΥ.

- Εἴ ποτε μὲν κιδάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἐλοῦσα
 κούρη, Τερψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις·
 εἴ ποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν,
 αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσασατο.
 5 εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἴστατο, μᾶλλον ἂν αὐτῇ
 Κύπρις ἐνικήθη, κἀνεδίκασε Πάρις.
 σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας
 τῶν Ἀριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

91. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

- Φεύγεθ' ὅδοι λόγκας, ἢ λοφνίδας, ἢ καμασῆνας
 ᾄδετε, παιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων,
 οἳ τ' ἐπέων κόσμον λελογισμένον ἀσκήσαντες,
 κρήνης ἐξ ἱερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ.

XC. 6. κᾶν ἐδίκασε Πάρις. Vulgo. κἀνεδίκασε emendavit Erfurdt; quam correctionem probat Hermann. de praeceptis qu. Atticist. p. XVIII. et personatus Kusterus ad Xenoph. Oecon. p. 6. non deterritus exemplis a Schaefero in Append. ad Bastii Epist. p. 26. allatis de κᾶν cum indicativo. Idem tamen vir doctissimus in Epimetro II. ad Aristoph. Plut. p. XXXVIII. nostro loco vulgatam tuetur contra Erfurdtium, hæc inter alia dicens: «Paris si retractat iudicium, formositatis præmium dare debet aut Junoni aut Minervæ. Sed quid hoc, quaeso, ad citharistriam Ariadnen?» Quod mihi, pace viri eximii, argutius videtur quam verius. Paris retractasset sententiam, qua Veneri palmam pulchritudinis tribuerat, nec eam amplius pro pulcherrima habuisset; idque, poeta iudice, propterea, quod Venus cum Ariadna comparata, minus pulchra videri debebat.

90. In Ariadnen citharistriam. — v. 3. ῥοιζήματι. gravi tragœdiae spiritu et sono. Etiam in oratione ῥοιζός καὶ πνεῦμα laudatur. — v. 5. ἀγλαΐης, κάλλους. — v. 6. κἀνεδίκασε. sententiam secundum Venerem datam revocasset Paris, pomo Ariadnae tributo. — v. 7. σιγῇ. II. η. 195. hac formula commendatur silentium. Silentio, poeta ait, premanus vocem admirantis animi, ne Bacchus ob sponsam Ariadnen zelotypiam concipiat animo.

91. Antipater in jejunos poetas (ὕδροποτάς), obscuræ eruditionis captatores invehitur; ἀκανθολόγους appellat, ut Pal. XI. 347. Grammatici vocantur σήτες ἀκανθολόγοι; ubi ἀκανθαὶ subtilitates sunt grammaticæ; hoc loco ἀκανθολόγοι sunt, qui glossis, quarum specimina v. l. offert, carmina sua onerant, ut Nicander, Lycophron, Euphron, Callimachus. — v. 3. λελογισμένον. numeros ob nimium suavitatis studium tantum non

σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἡμᾶρ Ὀμήρου
σπένδομεν ὁ κρητὴρ οὐδέχθ' ὑδροπότας.

92. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἐπὶ σοφῶν, Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος·
πατὴρ δὲ Σιδυφρία χθονὶ Περίανδρον ἔχειν
Πιττακὸν ἂν Μιτυλάνα· Βίαντα δὲ διὰ Πιρίην
Μίλητος δὲ Θαλῆν, ἄκρον ἔρεισμα Δίκα·
ἂν Σπάρτα Χίλωνα· Σόλωνα δὲ Κεκροπίς αἶα·
πάντας ἀριζάλου σωφροσύνας φύλακας.

93. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡράκλειτος ἐγὼ τί μ' ἄνω κάτω ἔκει' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δὲ μ' ἐπισταμένοις.
εἰς ἔμοι ἄνθρωπος τριζυῦριον οἱ δ' ἀνὰριθμοι
οὐδεῖς ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνη.

94. ΑΔΗΛΟΝ.

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βιβλὸν
τοῦφρεσίον· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.

XCH. τί με ὦ κάτω. Pal. quod cum Meinekio emendavimus.

fractos, - v. 5. Archilochus et Homerus, soli ex omniaevo poetae, οἷς οὐδὲνα τῶν ἄλλων ἐνυβαλεῖν ἄξιον. Dio Chrys. Or. XXXIII. p. 397. A. Nates utriusque eodem die celebrabantur; capitaque eisdem termino erant imposita. - ὑδροπότας. Vide supra ad ep. 65.

92. Recensus septem sapientum, qui ut σωφροσύνας (ejus praesertim sapientiae, quae in vita et moribus est posita) φύλακες, virtutis verae custodes atque satellites (Horat. l. Epist. I. 17.) celebrantur. Cf. Pal. IX. 366.

93. Heraclitus, quem ob doctrinae difficultates tenebriocum appellabat antiquitas, ἄνω κάτω αἰκνάζει, a viris Musarum expertibus. His se non scripasisse

testatur, nec libros edidisse, qui multitudinem caperent, sed intelligentium se ambire suffragia. Simile quid Democritum dixisse ait Seneca Ep. VII. unus mihi pro populo est, et populus pro uno; apud Nostrum etiam gravius, οἱ δ' ἀνὰριθμοι οὐδεῖς. - v. 4. ταῦτ' αὐδῶ. non minus quam olim superciliosus et aliorum contemtor.

94. Obscurum esse Heracliti librum, neque celeriter percurri posse, sed erudito duce et interprete indigere. Opus ille suum, quod de rerum natura conscriptum in Dianae Ephesiae templo deposuit, data opera obscurasse dicitur, ὁπότε αἱ δυνάμενοι προσίοιεν αὐτόν, καὶ μὴ ἐν τοῦ δημόδους ἐνκαταφρονήτων ἢ. Diap. gsa. Lact. IX. 6. - v. 1.

ὄρφνη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπειτον ἦν δέ σε μύστης
εἰσαγάγη, φανεροῦ λαμπρότερόν ἤελλον.

95. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπιβλήσας
τὴν Ἡρακλείτου δ' ἔνδον ἔχω κεφαλὴν
αἰῶν μ' ἔτριψεν προκάλας ἴσον ἐν γὰρ αἰδέῃ
καμφορῶ αἰζηῶν εἰνοδίῃ τέταται.
ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἄστηλός περ ἰοῦσα,
θεῖον ὕλακτιτὴν δῆμον ἔχουσα κῆνα.

96. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺν πλέον, ἥπερ ὅτ' ἔξης,
δάκρυε νῦν ὁ βίος ἐστ' ἐλεεινότερος.
τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον ἢ πρὶν
νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
εἰς ὕμνας δὲ καὶ αὐτὸς ὄρῳ, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ,
πῶς ἄμα σοὶ κλαῖνσω, πῶς ἄμα σοὶ γελάσω.

ἐπ' ὀμφαλόν. libri veterum, bacillo circumvoluti, cujus duo capita umbilici appellabantur, ita legi solebant, ut pars explicata teneretur manibus, altera mento. - v. 3. μύστης. interpres, illis tamquam mysteriis philosophiae initiatus. Socrates quum illum librum legisset, Ἀλλίον, dixit, δέεται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Suid. - v. 4. λαμπρότερα, ἃ ἄνευ ἐξηγητοῦ σκοτεινὰ ἐστίν. neutrum pluralis pro singulari; quod non infrequens, etiam singulari numero praecedente.

95. Marmor Heracliti tumulo impositum, qui juxta viam erat, et plaustris et hominum pedibus vehementer attritum (haud aliter ac silices fluctibus agitati, προκάλας ἴσον), praetereuntibus nuntiaret, se Heraclitum intus continere.

nere. - v. 4. αἰζηῶν, ἀνδραγῶν. Apollon. Rh. IV. 268. μήτηρ Ἀἰγυπτος προτερογενέων αἰζηῶν. - v. 5. καὶ ἄστηλος. quamquam ea parte cippi privatum, in qua inscriptio esse solet. - θεῖον ὕλακτιτὴν. Palat. VII. 79. ipse Heraclitus: Ἀσία, ξένε, δύσφορος ἀνδρας Ἰλάκτεον. - δῆμον. dixerat enim ἄξιον Ἐφεσίοις ἀπαγγέλλασθαι πάντας ἡβηδόν. Strabo XIV. 25. p. 642.

96. De Heraclito et Democrito Seneca de Ira II. 10. Heraclitus quoties prodierat, et tantum circa se male viventium, immo male pereuntium viderat, flebat, miserebatur omnium, qui sibi laetifelvesque occurrerant - Democritum contra ajunt

97. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ Α. Τ. ΑΙ.

Εἰ καὶ ἀμειδίτων νεκρῶν ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις,
 Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχυνσο Δημοκρίτου
 εὐμενέως γελώσας, ἐπεὶ καὶ σεῖο τεκούσας,
 ἀχνημένην ἐπὶ σοί, μῦθος ἔκαμψε γέλωτος.

98. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἀτθίδος εὐγλώττου στόμα φέρεται, οὐδέ σέο μείζον
 φθέρημα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελλίς·
 πρῶτος δ' εἰς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσας,
 θεῖε Πλάτων, ἦθη καὶ βίον ἠγάσας,
 Σακρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκτῆρι φρόνημα,
 κάλλιστον σεμνῆς κρᾶμα διχαστασίης.

XCVIII. 5. *μυκτῆρι*. Pal. quod emendavit Br. *κητηρι*. Plan. — v. 6. *σεμνῆς σῆμα*. Vulgo, quod sensum idoneum non habet. De *ἄμμα* cogitabat Scaliger. Scripsi *κρᾶμα*, quod imagini subjectae maxime convenit.

nunquam sine risu in publico fuisse; adeo nihil illi videbatur serius eorum, quae serio gerebantur. Juvenalis X. 28. de sapientibus alter Ridebat, quoties delimine moverat — pedem; flebat contrarius alter. Hodie autem epigrammatis auctor dicit vitam multo largiorem flendi ridendique praebere materiam; seque meditari, quomodo in medio inter utrumque illorum philosophorum collocatus, ridenda rideat, deploranda fleat.

97. Proserpinam rogat, ut Democriti, τοῦ γελᾶσθιν, animam in coetum defunctorum recipiat (*ἀμειδίτων*, ut *ἀμειδίτω Ἀἰδῇ*. Pal. VII. 439.), memorem voluptatis, qua tempestivus risus tristitiam et dejectam Cereris animam affecerit. Vid. Hymn. Homer. in Cerer. 202. ss. — v. 8. *εὐμενέως* jungendum cum *δέχυνσο*. — *σεῖο τεκούσας* pro *τὴν τεκούσας* et participio pro nomine sub-

stantivo usurpato, et ad substantivi rationem cum adhaerentibus vocabulis conjuncto. Matthiae Gr. §. 570. Rost. §. 130. not. 6.

98. Platonem, Atticae eloquentiae principem, omnes etiam reliquos Graecos et scribendo superasse et cogitando, quod divina cum humanis complexus, Pythagorae gravitatem cum festiva ironia Socratica conjunxerit. Eandem Platoni laudem tribuit Diogen. Laert. III. 8. *μᾶλλον τε ἐποιήσατο τῶν τε ἑρακλειτέων λόγων καὶ Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν*. Quae igitur inter illos philosophos esse videbatur dissensio, *διχαστάς*, ea sublata, Plato e conjunctis suavissimum *κρᾶμα* effecit. — v. 8. *ὄμμα τανύσας*. Pauli Sil. Ecphr. 153. *πᾶς βροτὸς ἀγλαόμορφον ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσας*. Timae. Lex. Plat. p. 31. *ἀνατίνας τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τὰ ἄνω τρέφας*. — v. 5. *μυκτῆρι*, *μυκτῆρα* cum *εἰσάειν* jungit Lucian. Prometh. §. 1.

99. ΛΑΛΟ.

- α. Αιετέ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον, ἢ τίνος, εἰπέ,
ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις;
β. ψυχῆς εἰμι Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς Ὀλυμπον
εἰκῶν, σῶμα δὲ γῆ γηγενὲς Ἀτθίδι ἔχει.

100. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.

Μὴ πόθεν εἰμι μάθης, μηδ' οὐνομα· πλὴν ὅτι θνήσκειν
τοὺς παρ' ἐμὴν στήλην ἐρχόμενους ἐθέλω.

101. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΝΟΥ.

Τρηχέην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόμη, δάκνουν ἐλίσσοις
πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτον,
ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἵαρι κοῦφον ἐρεῖδοι.
ἔκνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχά κεκλιμένος.
ἢ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μηδ' ἀστοῖσι φιληθεὶς,
Τίμων, οὐδ' Αἴδη γνήσιός εἰμι νέκνς.

102. ΛΕΩΝΙΔΑ ἢ ΑΝΤΙΠΛΑΤΟΥ.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείβεο, μήτε με χαιρεῖν
εἰπὼν, μήθ' ὅστις, μὴ τίνος, ἐξετάσας
ἢ μὴ τὴν ἀνύεις τελέσας ὁδὸν ἣν δὲ παρέλθης
σιγῇ, μηδ' οὕτως ἣν ἀνύεις τελέσας.

99. Aquila, in tumulo posita
coelumque spectans, cujusnam
sit, interrogata, se Platonis ani-
mae ait simulacrum esse. Cf. su-
pra c. III. ep. 4. et ep. 25. — v. 1.
τίνος, ὧν scil. — v. 4. Pal. VII.
61. γαῖα μὲν ἐν κόλπαις κρύπτει
τόδε σῶμα Πλάτωνος, ψυχὴ
δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακά-
ρων.

101. Optat Timon, ut, tumu-
lo spinis et vepribus obducto et
operto, tuta ab omnibus solitu-
dine fruatur. — v. 3. ἐρεῖδοι et
ἐρημάζω. utrumque modum sic
juxxit H. o. 598. ἵνα νηυσὶ —

πῦρ ἐμβάλη — Θέτιδος δ' ἐξαι-
σιον ἀγὴν πᾶσων ἐπικυρήνει.
Quint. Sm. II. 315. χάεο, μὴ
σε βάλοιμι — μηδὲ τεφ' περὶ παι-
δι πέσης. — v. 6. ut vivus civi-
bus, sic post fata umbris apud
inferos infestus. γνήσιος. carus.
γνησιώτατος. carissimus.
Gloss.

102. Arguta in hoc epigr. sen-
tentiae conversio et μισάνθρωπος
ingenio dignissima. — v. 3. ὁδὸν ἀ-
νύειν h. l. est viam facere. Schol.
ad Aristoph. Plut. 606. ἀνύω
καὶ τὴν ὁδὸν, ἥτοι σκουδαίως
βαδίζω.

103. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

α. Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι, σκότος ἢ φάος,
ἐχθρόν;

β. τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀἴδη.

104. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ χαίρειν εἶπης με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε
ἴσον ἔμοι χαίρειν ἔστι τὸ μὴ σὲ πελᾶν.

105. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Διογένης τόδε σῆμα, σοφοῦ κυνός, ὃς ποτε θυμῷ
ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπώνει βίοντον,
ὃ μίᾳ τις πήρα, μία διπλοῖς, εἰς αὐ' ἐφοῖτα
σκήπων, ἀντάρκους ὅπλα σαοφροσύνας.
ἀλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτός ἔτ', ἄφρονες, ὡς ὁ Σιωπενὺς
ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Ἀἴδη.

106. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλὸν εἶμα σοφοῖο
Διογένης, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος·
πάντα φέρω πορθυῇ· λέλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς
ἀλλὰ, κύον, σάινοισ, Κέρβερε, τόν με κύνα.

CIV. 2. μή σε γελᾶν. Vulgo, quod si dictum est pro: te non ridere, sed plorare, et friget, nec cum praecedentibus ἀλλὰ πάρελθε cohaeret. Quare πελᾶν scripsi, quod etiam Graecis emendavi.

104. κακὸν κέαρ. improbe; ut alibi, apud oratores praesertim, ὦ κακῇ, ὦ μαρά, ὦ ἀναιδῆς κεφαλῇ. et supra cap. III. ep. 82. κακῇ μερῇ.

105. Diogenes Cynicus post vitam virili spiritū transactam se apud inferos quoque stultos et improbos odio habere testatur. — v. 2. γυμνήτην βίοντον. ut miles expeditus, nec impedimentis onustus. — βίον ἐκποιεῖν, ut Pal. IX. 598. χόσους ἐξεπώρσεν εἰπ' ἀέθλους. Ib. VII. 212. ἐκποιεῖν δο-

λιχὰν τρῖβον. — v. 4. σαοφροσύνας. vid. supra ad ep. 92.

106. Diogenes se nihil post se in terris reliquisse ait. Anacolutos oratio, quum nominativi prioris distichi verbo careant. Digito Cynicum tibi finge illa instrumenta monstrantem, διπλόν, εἶμα, δίπλαξ. ep. 111, 6. ἔσθος διπλάδιον. ep. 112, 4. — v. 4. τόν με κύνα. rarior positio nominis post articulum. Sic tamen Callimach. Fr. CCCXV. τόν σὲ Κροτωνιάδην.

107. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἰδὼς λυπηρὲ διήκονε, τοῦτ' Ἀχέροντος
 ὕδωρ ὃς πλώεις πορθαίῃδι κνανέῃ,
 δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρῖθεται ὀκρυόεσσα
 βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κῆνα Διογένην.
 5 ὅλην μοι καὶ πῆρην ἐρόλμα, καὶ τὸ παλαιὸν
 ἔσθος, καὶ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.
 πάνθ' ὅσα κῆν ζωοῖς ἐπέπαμεθα, ταῦτα παρ' Αἰδαν
 ἔρχομ' ἔχων λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἡέλω.

108. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἡ πῆρην καὶ χλαῖνα καὶ ὕδατι πιληθεῖσα
 μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἰριδομένη,
 καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο σοφῶ κινὴ μέτρα βλοιο
 ἄρκια· κῆν τοῦτοις ἦν τι περισσότερον
 κολυαῖς γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀφύοντα βοάτην
 εἶπε· τί καὶ σὲ μέτην, ὄστρακον, ἡχθοφόρον;

109. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνον· ἀλλὰ σὸν οὔτι
 κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν, Διόγενης, καθελεῖ·
 μοῦνος γὰρ βιοτῆς αὐτάρκεα δόξαν ἔδειξας
 θνητοῖς, καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάτην.

107. Orci portitorem rogat Diogenes, ut ipsum cum exiguo impedimentorum suorum onero in cymbam recipiat. κνανέην. ferrugineam. Virgil. Aen. VI. 304. eadem ὀκρυόεσσα i. e. φοβική, φοβερά, ut Orcus ipse μυχὸς ὀκρυόεως ap. Apoll. Rh. II. 737.

108. Historia de Diogene, qui quum vidisset puerum cavam manu bibentem aquam, fregit protinus exemtum e perula calicem, hac ob- jurgatione sui: quamdiu homo stultus super- vacuas sarcinulas habuit?

Seneca. Ep. XC. - γ. 8. μέ- τρα βλοιο. hujus tam arctae sup- plectilis usu tamquam finibus omnis vitae ejus possessio cir- cumscripta. Vulgaris oratio tu- lisset: ταῦτα αὐτῷ εἰς βίον ἔδο- κει ἀρκεῖν.

109. Immortalem gloriam Dio- geni auguratur, quod frugalita- tis et continentiae disciplinam tradiderit, simulque facillimam vitae viam monstraverit. - γ. 8. αὐτάρκεα δόξαν. τὴν τῆς αὐταρ- κείας σοφίαν. Initio epigramma- tis in χαλκὸς respicitur ad χαλ- κὸν ἀτρίεα ap. Homerum. Cogitavit poeta de statu aeneia,

110. ΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἐλθὼν εἰς Ἀθῆν, ὅτε δὴ σοφὸν ἦνυσε γῆρας,
 Διογένης ὁ κύων Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
 καὶ στραῦσας ὁ γέρον τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου,
 τοῦ πολλὴν ἐκ ποταμοῦ χουσδὸν ἀφυσδαμένου,
 εἶπε· ἔμοι καὶ νῦν πλείων τόπος· ὅσα γὰρ εἶχον,
 πάντα φέρω σὺν ἔμοι, Κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

111. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Οὐχὶ βαθυστόλμων Ἰππαρχία ἔργα γυναικῶν,
 τῶν δὲ Κυρῶν ἐλόμαν ῥωμαλέον βίον·
 οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, σὺ βαδύπτελμος
 εὐμαρίς, σὺ λιπόων εὐαδε κεκρύφαλος·
 θυλὰς δὲ σκήπτωνι συνέμπορος, ἃ τε συνωδὸς
 δίπλαξ, καὶ κοίτας βλήμα χαμαιλεχτός.
 ἄμμι δὲ Μαιναλίας ἀρόρων βίος ἦν Ἀταλάντας
 τόσσον, ὅσον σοφίῃ κρέσσον ὀρειδρομίης.

5

112. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αἰάζει πῆρῃ τε καὶ Ἡράκλειον ἄριστον
 βριθὺ Σινωπῆτου Διογένης ῥόπαλον,

CXL. 1. βαθυστόλων. Pal. quod in βαθυστόλων mutavi. — v. 7. ἀρόρων αμιν (αμι marg.) ἀταλάντας. Pal. κρέσσων βίος ἦν. Plan.

quae, ut alia hujus generis in-
 nomina et pondera, anno-
 rum ictu victa ruunt.
 Prop. III. 1. 62.

110. Diogenes apud inferos
 Croesum ridet, ut Menippus en-
 dem ap. Lucianum Dial. Mort.
 II. — v. 5. πλείων. plus spatii
 occupo, nam omnes opes meas
 mecum habeo; tu, nec auri tui
 nec terrarum quicquam tecum
 huc afferre potuisti.

111. In Hipparchiam, quae
 Cratetis Cynici amore incensa,
 maritque disciplinam amplexa,
 muliebris vitae negotia et orna-
 menta abjecit; in qua virili vita

se vel Atalantam tanto existima-
 bat superasse, quanto sapientia
 venandi studio praestantior esset.
 — v. 3. περονήτιδες. vestes fibu-
 lis subnexae. ἐμπερόναμα κατα-
 πτυχές est ap. Theocr. Eid.
 XV. 34. et περονάματα lb. 79.
 ἐπιπορπής. Callimach. H. in
 Apoll. 32. — v. 6. κοίτας χαμαι-
 λεχτός. Σέλλοι ἀνιπτόποδες χα-
 μαιεύειναι. II. π. 234.

112. In hominem improbum,
 qui se Cynicum haberi volebat,
 quamvis vita et ingenio a vera
 Cynicorum disciplina alienissi-
 mum. — v. 1. Ἡράκλειον ῥόπα-
 λον. Herculem se aemulari dicit

καὶ τὸ χύδην ὑπὸντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθως
 διπλάδιον, κρνερῶν ἀντίπαλον νιφάδων,
 5 ὅτι τεοῖς ὅμοισι μιαίνεται ἢ γὰρ ὁ μὲν που
 οὐράνιος, σὺ δ' ἔφρυς οὖν σποδιῇσι κύνων.
 ἀλλὰ μέθες, μέθες ὅπλα τὰ μὴ σέθεν ἄλλο λεόντων,
 ἄλλο γενειητῶν ἔργον ὄρωρε τράγων.

113. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρον
 μαστεύῳ πικινὰς ἀμφιδρόμους ἑλκας,
 οὐκέτ' ἐπιφάτω γαίης ποδὶν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
 Ζανὶ θεοτροφίης πῆμπλαμαι ἀμβροσίης.

114. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

εἰς εἰκόνα Πραξαγόρου ἱατροῦ.
 Αὐτὸς σοὶ Φοίβοιο πᾶις λαδικηδέα τέχνης
 ἰδμοσύνην, πανάκῃ χεῖρα λιπνράμενος,

Diogenes ap. Lucian. Vit. Auct. §. 8. στρατιόομαι δὲ ὥσπερ ἐκείνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς - ἐκκαθάσαι τὸν βίον προαιρουμένου. Ibidem §. 7. βίος Cynicorum αὐχμῶν, ut v. 3. χύδην ὑπὸντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθως. sordibus obductum. II. §. 268. αἵματι καὶ λύθῳ πεπαλαγμένον. quo squalore tamquam ornatu gloriabantur interdum philosophi. Philostrat. Vit. Apoll. VI. 11. ἀννποδησία καὶ τρίβων, καὶ πῆραν ἀνῆφθαι, κόσμον εὐρημα. - v. 6. οὐράνιος. Diogen. Epist. καλοῦμαι γὰρ ὁ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς. - v. 8. ὄρωρε. Apoll. Rh. I. 713. καλέειν νηὸς πρόμον ὅστις ὄρωρεν. i. e. ἔστιν. - τράγων. hirci stolidi arrogantia pleni, ceterum stupidi et meticulosi. Facit huc distichon in Pal. XI. 430. εἰ τὸ τρέφειν πάγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν, Καὶ τράγος εὐπάγων εὐστοχὸς ἐστὶ Πλάτων.

113. Astrorum contemplatione mentem supra terrena attolli. Seneca Qu. Nat. I. 1. juvat inter sidera ipsa vagantem divitum pavimenta ridere, et totam cum auro suo terram. Hinc in Append. Pal. 92, p. 788. ἡ σοφὴ δίδιται στίβον εὐρεῖν ἐς οὐρανόν.

114. Praxagoram medicum, quem cum Chrysippo laudat Celsus Praef. p. 3. et Plin. H. N. XXVI. 6., artem ab ipso Aesculapio et ab hujus conjuge Epione accepisse; ut si plures ejusdem praestantiae essent medici, Charonti a labore cessandum esset. Similiter de Galeno Append. Pal. 270. διὰ στίο, Γαληνέ, - χήρευεν τὰ μέλαθρα πολυκλαύτον Ἀχέροντος. - v. 2. χεῖρα λιπν. sic Venus Berenicae venustatem impertit Theocrit. Eid. XVII. 36. τὰς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κάρα Κόλπων ἐς εὐώδη ῥαδινὰς

Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο· τοιγὰρ ἀνίαι
 ὄρνυνται δολιχῶν ὀππόσαι ἐκ πυρετῶν,
 καὶ ὀπόσα τηθέντος ἐπὶ χοοὺς ἄρκια θείναι
 φάρμακα, πρηγίης οἶδα παρ' Ἡπιδόνης.
 θνητοῖσιν δ' εἰ τοιοὶ ἐπύρκεον λητῆρες,
 οἷ'κ' ἂν ἐπορδυένθη νεκροβαρὺς ἄκατος.

5

ἐξεμάξατο χεῖρας. — v. 8. Verba
 sic junge: ὀππόσαι ἀνίαι ὄρνυν-
 ται (εἰσι), καὶ ὀπόσα φάρμακα
 ἄρκια — ταῦτα οἶδα παρ' Ἡπιδό-
 νης. Colebatur Ἡπιδόνη ap. Epi-

daurios. Pausan. II. p. 177.
 filiasque habebat praestantissai-
 mas, Ἰασώ, Πανάκειαν, Αἰγλήν
 et Τυλείαν. Aristid. T. I. p.
 46, 3.

CAPUT V.

ΕΡΩΤΙΚΑ.

1. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἄ Κύπρις Μούσαισι κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾷ, ἢ τὸν Ἔρῳ ὕμιν ἐροκλίσσομαι.
καὶ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα
ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

2. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νῦφε, χαλαζοβόλει, ποιεὶ σκότος, αἶθε, κεραύνουν,
πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σείε νέφη.
ἦν γὰρ με κτείνης, τότε παύσομαι ἦν δέ μ' ἀφ᾽ ἧς ἔην,
καὶ διαθείς τούτων χεῖρονα, κομιάσομαι.
ἔλκει γὰρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὃ ποτε πεισθείς,
Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυσ θαλάμων.

1. Veneris et Musarum div-
bium, diva se a Musis colijuben-
te. - v. 2. Ἔρῳ, ἔρωτα. ut γέ-
λων pro γέλωτα. Vid. Pierson.
ad Moer. p. 108. Frequens est
ἔρῳ apud epicōs. - v. 3. Ἄρει.
Marti tuo talia miniteris licet.
Sic fere Theodorus ad tyrannum:
Istis, quaeso, inquit, ista
horribilia minitare, pur-
puratis tuis. Similis ellipsis
est Pal. XI. 342. μή μοι τὴν κή-
λην. Aristoph. Nub. 84. μή μοι
γὰρ τούτων μηδαμῶς τὸν Ἴπκιον.
Vid. Schaefer. ad L. Bos. p.
636. - τὰ στωμύλα. ταῦτα τὰ κε-
νὰ ἔκρη, τὴν φλυαρίαν ταύτην. -
v. 4. ἡμῖν. εἰς ἡμᾶς. nihil sibi
juris in Musas esse ait Amor ap.
Lucian. D. D. 19, 2. αἰδοῦμαι
αὐτάς· σεμναὶ γὰρ εἰσι καὶ αἰε-
τε φροντίζουσι, καὶ περὶ φθὴν
ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολ-

λάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ
τοῦ μέλους.

2. Poeta amans, ut alter Pro-
metheus, se Jovis arma conte-
mnere ait prae Amoris potentia. -
v. 2. τὰ πορφύροντα νέφη ἔρῳ
χθονί. atras nubes. Cogitan-
dum de Jove νεφέληγεστέη. Od.
μ. 405. δὴ τότε κυανέην νεφέ-
λην ἔστυσε Κρονίων - ἥχλυσε δὲ
πόντος ὑπ' αὐτῆς. - v. 3. ἦν γὰρ.
non prius a commisatione cessa-
bo, quam si me interfeceris.
Propert. III. 15, 9. hoc mi-
hi, quod veteres custo-
dit in ossibus ignes, Fu-
nera sanabunt - malum. -
v. 4. verba καὶ διαθείς τούτων
χεῖρονα arcte cohaerent cum
praecedentibus: licet etiam pejus
in me consulueris. - v. 6. χρυ-
σός. conversus in pretium
Deus. Horatius. III. Od. 16,

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λύγνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τῆς ὤμοσεν Ἡράκλεια
ἤξειν, κοῦχ ἦκει· λύγνε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ,
τὴν δολίην ἀπάμυνον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
παίξῃ, ἀποσβεσθεῖς μηκέτι φῶς πάρεχε.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος· ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν
ἤτασαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.
καὶ γὰρ ἰδάκνουσεν καὶ ἐνύστασε, καὶ τι κατηφές
ἔβλεπε, γὰρ σφιγγθεῖς οὐκ ἔμενε στέφανος.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φείδῃ παρθενίης· καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἄϊδην
ἔλθουσ' εὐρήσεις τὸν φιλέοντα, κόρη.

IV. 2. ἤτησαν ἐν πολλαῖς νικαγόρην προπόσις. Pal. Scribi possit etiam: ἤτασεν ἢ πολλή Ν. προπόσις.

9. χρυσὸς ἔδως dictum, ut ap. Theocrit. Eid. XX. 41. ὃ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηρόμον ὄρνυς ἐπλάγχθη. Propert. II. 23, 20. denique ut ad Trojac tecta volarit avis.

3. Ad lucernam de puella perjura. - v. 2. λύγνε, σὺ δ' εἰ θεός εἶ. δέ ponitur, sermone subito ab alio ad alium converso. Pal. V. 202. Κύπρι φίλῃ, σὺ δὲ τῆδε πόροις νύκην. Aristoph. Pac. 250. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὥς ἀπόλλυσαι. Callim. H. in Del. 197. Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβολήθης κατήεις. Vid. Porson. ad Eurip. Or. 614. - Lucernis autem munus quoddam tribuebat, et omina inde petebat veterum superstitio. Pal. VI. 333. Poeta ap. Plutarch. T. II. p. 513. F. Βακχίς θεὸν δ' ἐνόμισεν,

εὐδαῖμον λύγνε· Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτῃ δοκῇς. - v. 4. ἀποσβεσθεῖς. Sic infra ep. 26. κοιμάσθω ὁ λύχνος. quo facto in coeco Venus corrumpitur motu; ut est ap. Propert. II. 12, 9.

4. Signa Amoris in computatione data. - v. 2. ἤτασαν, pro ἐξήτασαν, ἤλεγξαν. humor et in genas Furtim labitur, arguens, Quam lentis penitus macerer ignibus. Horat. I. Od. XIII. 6. - v. 3. ἐνύστασε. caput demisit. - v. 4. γὰρ σφιγγθεῖς. Cf. infra ep. 7, 3.

5. Ad puellam recusantem et delicias facientem. - v. 1. τί πλέον; ἔξεις scil. quid inde lucraberis? - ἐς Ἄϊδην. sic ap. Theocrit. Eid. I. 62. caprarius pastorem ut sibi canat rogans: τὰν γὰρ αἰοιδὰν Οὔτι πα εἰς αἶδαν γὰ

ἐν ζωοῖσι τὰ τετραὰ τὰ Κύπριδος ἐν δ' Ἀχέροντι
δοτέα καὶ σποδιή, παρθένε, κεισόμεθα.

6. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνάπιον, ὥς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτῃ, ὥς τὸν ἐραστὴν
κοιμῆξεις· ἔλεον δ' οὐδ' ὄναρ ἡγτίσας.
γελτονες οἰκτελοῦσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολλὴ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

7. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν ὥς ἀνηρόν
πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο;
τὸ τρίτον ἡρῶ· ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τῶνδρός ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

VII. 4. ἀπὸ στομάτων. Pal. στεφάνων est ap. Athenaeum.
Cf. ep. IV, 4.

τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς. -
v. 4. ὅστέα. vos cinis exi-
guus gelidaëque jacebi-
tis umbrae. Ovid. Met. VIII.
496.

6. Amator exclusus ad puel-
lam. - v. 1. οὕτως. Propert.
I. 3, 39. outinam tales pro-
ducas, improbe, noctes,
Me miseram quales sem-
per habere jubes. - v. 4.
ἔλεον δ' οὐδ' ὄναρ ἡγτίσας. Pal.
VI. 28. τρομεροῦ γήραος ἀντι-
άσας. - οὐδ' ὄναρ. ne per so-
mnum quidem; graviter negandi
formula. Palat. V. 25. Ἐρως ἀγ-
χὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβον. Gre-
gor. Naz. Carm. XIII. πλάζο-
μαι οὐδὲν ἔχων οὐδ' ὄναρ ὦν
ποθέω. - v. 4. ἡ πολλή. Pro-
pert. III. 23, 33. vellere tum

cupies albos a stirpe ca-
pillis - Exclusa inque vi-
cem fastus patiere super-
bos: Et quae fecisti, fa-
cta quereris anus.

7. Argumentum ut ep. 4. -
v. 4. πάντ' ἐγένοντο χαμαί. fo-
lia arentes liquere corol-
las. Propert. II. El. 12, 51.
In verbo γίνεσθαι motus est si-
gnificatio. II. δ. 382. οἱ δ' ἐπεὶ
οὐν ᾤχοντ', ἥδ' ἐπὶ ὁδοῦ ἐγέ-
νοντο, Ἀσωπὸν δ' ἔκοντο. Vid.
ad Achill. Tat. p. 422. s. Hoc
loco laudato ap. Athen. XV. p.
669. C. quaeritur: διὰ τί λέγον-
ται τῶν ἐστεφανωμένων ἐν λύ-
ωνται οἱ στεφανοί, ὅτι ἐρῶσιν.
Propert. II. 33, 36. Quum
tua praependent demi-
sae in pocula sertae - Lar-
gius effuso madeat tibi

ἄπτεται μέγα δὴ τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ θυσίου
εἰκάσω φαρὸς δ' ἔχνια φῶρ ἑμαῖον.

8. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Ὀργευντὴς, Ἐπίκνδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγῶν
διφᾶ, καὶ πάσης ἔχνια δοκκαλίδος,
σιτίβη· καὶ νιφετῷ κεχηρμένος. ἦν δέ τις εἴπη,
τῇ, τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.
χοῦμός ἐξως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσῳ κείμενα παρπύεται.

9. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

ὦμοσε Καλλίγαντος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
ἔξεν μήτε φίλον κλέσσονα, μήτε φίλην.
ὦμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθῆτα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὄρκους μὴ δύνειν οὔτ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρὶ· τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

mensa Falerno. - v. 5. ὦ-
πτεται. ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδί-
τας. Theocr. Eid. VII. 55. -
ἀπὸ θυσίου. sensus esse de-
bet: non vana specie deceptus
sic conjicio; rarioris autem usus
vocabulum, quod per σχῆμα et
τύπος explicatur. Vid. Menag.
ad Diog. Laert. IX. 74.

8. Hoc epigramma spectavit
Horat. I. Serui. II. 105. lepo-
rem venator ut alta In ni-
ve sectatur, positum sic
(οὕτως, ἄλλως) tangere nolit:
Cantat et apponit: Meus
est amor huic similis;
nam Transvolat in medio
posita et fugientia ca-
ptat. - v. 3. κεχηρμένος. pro: ἐν
σιτίβῃ (πάχυν) καὶ νιφετῷ. ma-
net sub Jove frigido ve-
nator. Horat. I. Od. I. 25.
Verbum χοῦσθα, sicut uti etiam,
interdum de rebus molestis et
adversis usurpatur. - v. 4. τῇ,

τόδε. Od. ε. 346. τῇ δέ, τόδε
κηδεμνον ὑπὸ στέρωιο τάνυσ-
σαι, Pal. XIII. 7. τῇ, κέρας τοῦ
δίδωμι. - Pronomen τόδε pro
adverbio loci positum.

9. De perjuriis amantium. -
v. 1. μήποτε. Hymn. Homer. in
Mercur. 523. Apollo κατένευσε -
μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθα-
νατοῖσιν ἐσεῖσθαι, Μῆτε θεόν,
μήτ' ἄνδρα. - v. 4. μὴ δύνειν.
τοὺς δὲ ὄρκους αὐτοὶ φατε μὴ
πρὸς κλάσειν τοῖς ὡς τοῦ θιῶν.
Aristaen. II. 20. Tibull. I.
4, 21. nec jurare time: Ve-
neris perjuria venti Ir-
rita per terras et freta
summa ferunt. ubi vid.
Huschke. p. 115. - v. 5. ἀρσε-
νικῷ. παιδὸς τιμὸς ἔρωτι. Pal.
XII. 86. ἀρσενῶ Ἐρῶς ἱμερον ἀ-
νιχεῖ. Ib. 87. δινευεῖς στερο-
πὴν καύματος ἀρσενικοῦ. - v. 6.
ὡς Μεγαρέων. ducta locutio ex
oraculo Megarensibus date, ua-

10. ΠΟΣΕΙΛΙΠΠΟΥ.

Μή με δόκει πιθανοῖς ἀπατᾶν δάκρυσσι, Φιλαινί,
οἶδα, φιλεῖς γὰρ ὅλως οὐδένα μείζον ἐμοῦ,
τοῦτον ὅσον παρ' ἐμοὶ κέλιδαι χρόνον· εἰ δ' ἑτερός σε
εἶχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μείζον ἐκείνον ἐμοῦ.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἑρσπτες,
Κύπριδος ἐκ χροσέων ἐρχόμενοι θαλάμῳ,
ἐκ τριχὸς ἄχρῃ ποδῶν ἱερὸν θάλος, οἶά τε λῡγδον
γλυπτῆρ, παρθενίων βροθυμένην χαρίτων.
καὶ πολλοὺς τότε χροσὴν ἐπ' ἠνθέουσιν οἰστοῦς
τόξου πορφυρέης ἦκαν ἀφ' ἀρπεδόνης.

12. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Κηρύσσω τὸν Ἑρσπα, τὸν ἄγριον ἄρτι γὰρ ἄρτι
ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ὦχετ' ἀποπτάμενος.
ἔστι δ' ὁ πᾶς γλυνύδακρος, αἰλάλος, ὠκύς, ἀθαμβής,
σιμὰ γελῶν, περφέεις νῶτα, φαρετροφόρος.

de Theocr. Eid. XIV. 48. ἄμ-
μες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι,
οὔτ' ἀγιδματοί, Δύσταντοι Με-
γαρήες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίῃ.
ubi vid. Schol. Vid. infra ep. 83,
4.

10. Ad puellam, quid de ejus
obtestationibus statuatur. - v. 1.
δάκρυσσι. forma epica, ut νέκυσ-
σι, γένυσσι, πίτυσσι.

11. In puellam formosam. -
v. 1. εἶδον. cum emphasi dictum.
Ipsos Amores Irenium respex-
isse (additur talibus interdum
εὐμενεστέροις ὄμμασι, μὴ λοξά
et similia) inde debet colligi,
quod illecebrarum plenissima est.
Nam venustorum deorum adspe-
ctus iis, quibus favent, venusta-
tem conciliat. Similiter Pal. IX.
64. αὐταὶ ποιμαίνοντα μεση-
βρινὰ μῆλ' αἰ Μοῦσαι ἔδρακον.
- v. 3. λῡγδον. i. e. ὡς ἀγαλμα

λῡγδινον. Glycerae nitor
Splendentis Pario mar-
more purius. Horat. l. Od.
19, 6. - v. 5. ἐπὶ jungendum
cum ἦκαν, ἐφῆκαν ἠνθέοις πολ-
λοῦς οἰστοῦς χροσὴν. bene hic
habere χροσὴν, licet sequatur
ἀπὸ τόξου ἀρπεδόνης, docent
exempla ab Huschkio ex-
promta ad Tibull. l. 3, 4. p.
74. s. - v. 6. πορφυρέης. pul-
chrac et splendidae, ut Amoris.

12. Amorem, tamquam servum
fugitivum, publice poeta procla-
mat, forma moribusque ejus de-
scriptis. Talis est proclamatio
apud Moschum Eid. I. et in
Luciani Fugitiv. §. 27. - v. 1.
ὀρθρινός. initium affectus modo
nascentis videtur significari, ut
Pal. XII. 105. μικρὸς Ἑρσος ἐκ
ματρὸς ἔτ' εὐθιγῆτος ἀποπτάς.
- v. 4. σιμὰ γελῶν. sic ep. 14, 3.

πατρός δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθήρ, 5
 οὐ Χθών φησι τεκεῖν τὸν Θρασύν, οὐ Πέλαγος.
 πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾷτε,
 μὴ που νῦν ψυχᾷς ἄλλα τίθῃσι λίνα.
 καίτοι κῆνος, ἰδού, περὶ φωλεόν. οὐ με λέληθας,
 τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος. 10

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πωλείσθω, καὶ ματρός ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων.
 'πωλείσθω. τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
 καὶ γὰρ σιμὸν ἔφην καὶ ὑπόπτειρον ἄκρα δ' ὄνυξιν
 κνίξει, καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ.
 πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεπτον, αἰλάλον, ὅξυ δεδορκός, 5
 ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τιθασόν
 πάντα τέρας. τοίγαρ πεπράσθεται. εἴ τις ἀπόπλους
 ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
 καίτοι λίσσεται, ἰδού, δεδακρυμένος. οὐ δ' ἔτι πωλῶ
 θάρσει· Ζηνοφίλας σὺντροφος ὥδε μένε. 10

XIII. 5. πρὸς δ' ἔτι λίγον corrigit Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 253.

σιμὰ σεσηρῶς μυχθίζεις. — v. 5. τίνος πατρός ἐστίν, οὐκ ἔχω φράζειν. Etiam Plato Amoris patrem negat sciri. Sympos. p. 178. B. erant tamen, qui Coelo, alii, qui ex Chao natum dicerent. Schol. Apollon. Rhod. III. 26. Pausan. IX. 27. Rem incertam esse significat Theocr. Eid. XIII. 1. 2. — v. 9. περὶ φωλεόν, ut sera in lustris. — v. 10. τοξότα. productio ultimae syllabae, quam proxima littera postulabat, ob pausam neglecta. Cf. cap. II. 23, 5. καὶ πάλι ζωστήρ. In vulgata acquiescit etiam Huschk. ad Tibull. T. I. p. 30.

13. Amor, tamquam servus nequam, venum proponitur. — v. 2. τί δέ μοι. Pal. XII. 68. τί δέ μοι τὸν ἐποσηρῶν βασιλῆα Ἀνταδλον νίκης λαβεῖν. Vid. Schaefer ad L. Bos. p. 598. a. — v. 5. πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν. abundantia in his verbis quaedam, familiaris sermonis negligentiae tribuenda. Similia sunt μετὰ ταῦτα ὕστερον, ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, et alia nonnulla hujus generis. — v. 5. ὅξυ δεδορκός. tam cernis acutum, Quam aut aquila, aut serpens Epidaurius. Horat. I. Serm. 3, 26. De vi participii δεδορκός dixi ad Philostr. p. 602.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Ναί τὰν Κύπριν, Ἔρως, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρρῶσας,
 τόξα τε καὶ Σκυδικὴν ἰοδόκον φαρέτρην.
 φλέξω, ναί, τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρῶς
 μυγχθίζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις.
 5 ἢ γὰρ σευ τὰ ποδηγὰ Πόθων ὠκύπτερα κόψας;
 χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.
 καίτοι Καδμείον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροιον
 ψυχῇ συζεύξω, λύγνα παρ' αἰπολλίοις.
 ἀλλ' ἴδι, δυσνέκητε, λαβὼν δ' ἐπὶ κοῦφα πέδιλα,
 10 ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί ξένον, εἰ βροτολογὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
 βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὀμιασι πικρὰ γελᾷ;
 οὐ μάτηρ στέργει μὲν Ἀρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
 Ἀφαιστου, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;

XIV. 8. λυγρὰ. Codd. et editt. Plan. λυγρὰ etiam Pal. θῆρα. Br. ex conjectura. Leniore mutatione dedi λύγνα, quod etiam λύγνα scribitur.

14. Poenas et vincula Amori minatur. - v. 3. σιμὰ. ep. XII. 4. de risu malitioso. Theocr. Eid. XX. 13. χεῖλεσι μυγχθίζοισα - καὶ τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. - v. 4. σαρδάνιον γελάσεις. Od. v. 301. μέιδῃσε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. Append. ex Plan. 86. γέλασόν με - τὰ δ' εὐκηλὸς πεφύλαξο σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσης. - v. 5. epitheto a deo ad alas translato, τὰ ὠκύπτερα vocantur ποδηγὰ Πόθων, quia Amor, Cupidinum dux, ποδηγός, agmen praecedat. - v. 7. Καδμείον κράτος. paroemia de victoria victoribus ipsis perniciofa. Varias ejus causas affert Zenob. in Prov. IV. 45. ubi vid. Schottus. - v. 8. λύγνα παρ' αἰπολλίοις. ovem lupō committerem. Terent. Eunuch. V. I. 16. - v. 9.

ἐπιλαβὼν δὲ πέδιλα. praeter alas in humeris etiam talaria sume, ut Mercurius, quo celerius aufugias. - v. 10. εἰς ἑτέρους. alio trajice tela tua. Propert. II. 9, 18.

15. Morum et ingenii Amoris causae explicantur. - v. 1. βροτολογός. Homericum Martis epitheton ab hoc ad Amorem translato, qui et ipse ferus ardentibus sagittas Cote cruenta acuit. Horat. II. Od. 8, 13. Propert. II. 9, 39. poeta Amores hortatur: Figite certantes, et hanc mihi solve vitam, Sanguis erit vobis maxima palma meus. - v. 2. πικρὰ γελᾷ. ἐχθρῶς, κακόν τι ἀπειλῶν. Sic Venus ap. Theocr. Eid. I. 95. ἦνθέ γε μὲν - Κύπρις γελάοισα, Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυ-

ματρός δ' οὐ μάτηρ ἀνέμων μάστιγι Θάλασσα
 τραχὺ βοῇ; γενέτας δ' οὔτε τίς, οὔτε τίνος.
 τοῦνεκεν Ἀφαιστοῦ μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὄργαν
 στέρξεν ἦσαν, Ἄρεως δ' αἱματόφυρτα βέλη.

16. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεινὸς Ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλεόν, ἢν πάλιν εἶπω,
 καὶ πάλιν, οἰμῶζον πολλάκι, δεινὸς Ἔρως;
 ἢ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
 ἥδεται. ἢν δ' εἶπω λοίδορα, καὶ τρέφεται.
 θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλανκοῖο φανείδα
 κύματος, ἐξ ὕγρου, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰεὶ μοι δινεῖ μὲν ἐν οὐασιν ἦχος Ἔρωτος,
 ὄμμα δὲ σῖγα Πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
 οὐδ' ἡ νύξ, σὺ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φλόγων
 ἦδη που κραδίᾳ γνωστός ἔνεστι τύπος.

XV. 6. οὔτε τις, οὔτε τίνος. Vulgo.

XVII. 1. δινεῖ. Vulgo, quod cum Hermanno emendavi.

μὲν ἔχοισα. - v. 5. Θάλασσα. Tibull. I. 2, 39. in minis: is sanguine natam, Is Venerem e rapido sentiet esse mari. - v. 6. οὔτε τίς, οὔτε τίνος; i. e. paternum genus prorsus ignoratur; nam nec qui pater fuerit, nec quis avus, constat. - v. 8. βέλη. supple ἔχει ex praecedentibus, licet aliud verbum sit interpositum.

16. Etiam hoc de Amoris indole. - v. 1. τί δὲ τὸ πλεόν. vid. supra ep. 5, 1. - v. 3. κακισθεὶς. contumeliis enim amoris flamma excutitur et augetur, ut infra ep. 74. ὕβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην. et irae amanti amoris integratio, secundam Terentium. ProPERT. III. 8. 11. Quae mulier rabida jactat convi-

cia lingua, et Veneris magnae volvitur ante pedes: - Non est certa fides, quam non injuria versat. - v. 6. Similiter de Amore ipso Pal. IX. 420. ἐσβέεσθι δὲ Οὐδὰ τότ' ἐν κολλᾷ τικτόμενος κελάγει.

17. Dies noctesque se Amoris flammis torqueri conqueritur. - v. 1. δινεῖ, στρέφεται. - v. 2. φέρει. tamquam munus τοῖς Πόθοις oblatum. - v. 3. ἐκοίμισεν. Pal. V. 215. ἐμοὶ πόθον Ἥλιος δώρας κοίμισον. - v. 4. τύπος. Amor in hominum pectore ἐναπολείπει πυρίαντον ὕλην καὶ σημεῖα θεοῦ, καθάπερ οἱ κεραννοὶ τυφόμενοι. Plutarch. ap. Stob. Tit. LXII. p. 401. animique perturbationibus ἔχνηται καὶ μωλωπεσθαι ἀπολείπονται

ὦ πιανοί, μὴ καὶ ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
οἶδατ', ἀποπτήναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε;

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τὰς φιλέρατος
Ζηνοφίλας ψαίνει τοῦ λαλοῦν στόματος.
Ὀλβιον εἶδ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χεῖλεσι χεῖλα θεῖσα
ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προσιλοι.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅρθρε, τί μοι, δυστέραστε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης,
ἄρτι φίλας Δημοῦς χρωτὶ χλαινομένῳ;
εἶδε πάλιν στρέψας ταχυνὸν δρόμον Ἐδπερος εἴης,
ὦ γλυνὴ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.
ἦδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς ἥλδης
ἐντίλος· οὐκ ἄδαῃς ἐσσι παλινδρομήης.

XIX. 5. ἐπ' Ἀλκμήνην corrigit Reiskius; non enim ad Alcmenam, sed Alcmeneae causa cursum retro converterat.

ἐν τῇ ψυχῇ. Arrian. Dissert. II. 18. p. 277. Vid. Wyttenbach ad Plut. de S. N. V. p. 110. s. In Anacreonticis Od. LV. amantes statim agnoscere dicuntur: ἔχουσι γὰρ τι λεπτόν ψυχῆς ἔσω χάραγμα. - v. 5. μή. num fortasse. Hermann. ad Viger. p. 789. Thiersch. Gr. §. 800. 5. a. Particulis interrogativis καὶ additum maiorem vim tribuit. - οὐδ' ὅσον. ne tantillum quidem. Pal. V. 139. πάντῃ με περιστείχουσιν Ἔρωτες, Οὐδ' (Fort. κοῦδ') ὅσον ἀπνεῦσαι βαῖον ἔωσι χρόνον. Ib. 188. λωφᾶ δ' οὐδ' ὅσον λοβολῶν.

18. Calici invidet, quod puellae labia tetigerit. - v. 3. ὑπέjungendum cum θεῖσα. - v. 4. ψυχάν. osculantibus enim anima

in labiis sedet; quod animam labris deponere dicit Propert. I. 13, 17. Pal. V. 78. τὴν ψυχὴν Ἀγάθωνα φίλων ἐπὶ χεῖλεσιν ἔσχον. - ἀπνευστὶ. ut ἀμυστὶ πίνειν. uno haustu, sine respiratione. Athen. X. p. 431. B. ἀπνευστὶ ἐκπιῶν. Ib. p. 458. F. προσενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευστὶ, et ἔλκειν ἀπνευστὶ.

19. Ad Luciferum praeter poetae vota citius exortum ipsiusque amplexus turbantem. - v. 1. δυστέραστε. amantibus infesto. - v. 3. Utinam cursu celeriter confecto ex Lucifero Hesperus fias! - v. 5. Διὸς. Jovi via conversa te obtulisti tum, quum ille in Alcmeneae amplexibus tres noctes junxit.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅρθρε, τί νῦν, δυσέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἔλλοσθ,
 ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλλεθ' ὑπὸ χλανίδι;
 ἀλλ' ὅτε τὰν ῥαδινὰν κόλποις ἔχον, ὥκνῃς ἐπέστης,
 ὥς βάλλον ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχαιρέκακον.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦδη λευκόιον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
 νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
 ἦδη δ', ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὠριμον ἄνθος,
 Ζηνοφίλα, Πειθοῦς ἦδ' ἐπὶ τέτληε ῥόδον.
 λευγαῖνες, τί μάταια κόμαις ἐπὶ φαιδρὰ γελᾷτε;
 ἃ γὰρ παῖς κρέσσω ἀδυνόων στεφάνων.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄδ' ἄν μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀγαάδα, πηκτίδι μέλεις,
 Ζηνοφίλα, λίαν ἄδ' κρέκεις σὺ μέλος.
 ποῖ σε φήγω; πάντῃ με περιστείχουσιν Ἐρωτες,
 οὐ δ' ὅσον ἀμνεῦσαι βαιὼν ἔωσι χρόνον.

XXII. 2. *λγλαν*. Pal. quod cum Schneidero emendavimus. - v. 4. οὐδ' ὅσον. Pal. Fuisse puto: κοῦδ' ὅσον. De οὐδ' ὅσον vide ad ep. 17. Adde Apoll. Rh. I. 290. τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ὄνειροις Ὀδυσῆα. Ib. 482. οἷς οὐδ' ὅσον Ἰσοφαρίζεις Ἥνορην. Lucian. Mors Peregrin. §. 25. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέφοντες.

20. Lucifero tarditatem exprobrat. - v. 2. *θάλλεθ' ὑπὸ χλανίδι*. Theocr. Eid. XVIII. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. Ovid. I. Amor. 4, 47. saepe mihi dominae que meae properata voluptas Veste sub injecta dulce peregit opus.

21. Puellae suavitatem omnium veris florum amoenitati praefarendam esse. - v. 2. οὐρεσίφοιτα. ἐν οὐρεσιν οἰκοῦντα, ut est ap. Philostr. Imag. I. 9. p. 18, 4. pro θάλλοντα. Simili audacia cap. IX. 27, 24. ποίην χιλῶ εὐαλδέει χλωρὰ θείουσαν. - v. 6. ἡ φιλ. Ζηνοφ. nominativus

pro vocativo. Haec puella flos inter flores; ὠριμον, ὠραῖον. Πειθοῦς. Vid. ad cap. IV. ep. 13, 1. Anacr. Od. LIII. Himerius Or. 1. 19. in nuptias: Ἐρωτες ῥόδων στεφάνους πλεξάμενοι - τὴν παστάδα πᾶσαν ἀνάπνουσι. Πειθῶ δὲ καὶ Πόθοι καὶ Ἰμερος τὸ σὸν κάλλος ἅπαν ἐνείμαντο. - v. 5. κόμαις ἐπι. τοῖς ἄνθεσι. - φαιδρὰ γελᾶν de jucundo prati aspectu florumque splendore.

22. Aestum amoris describit, quo puellam lyra canentem audiens inflammatur. - v. 3. οὐδ' ὅσον. si sana lectio, verba sic debent conjungi: οὐκ ἔωσι δὲ βαιὼν χρόνον ὅσον ἀμνεῦσαι

ἡ γὰρ μοι μορφα βάλλει πόδον, ἡ πάλι μουσα,
ἡ χάρις, ἡ... τί λέγω; πάντα πνυφί φλέγομαι.

23. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁξιβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
σίφωνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
βαιὼν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥδυνον ὕπνον
εὖδειν, τὰ μὲν δ', ἰδοῦ, σαρκοφαγεῖτε μέλη.
5 καίτοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἀτεργίτοι
τέρπονται τρυφεροῦ χροστί χλιανόμενοι.
ἀλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λίγχετε τόλμης,
ἡ γνώσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σφαιριστὰν τὸν Ἑρῶτα τρέφω· σοὶ δ', Ἡμοδώρα,
βάλλει τὰν ἐν ἱμοὶ παλλομένην κροδίαν.
ἀλλ' ἄγε συμπαίικταν δέξαι Πόδον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
ῖψαις, οὐκ οἶδω τὰν ἀπάλαιστρον ὕβριν.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δίδομα', Ἑρῶς, τὸν ἄγρυπνον ἱμοὶ πόδον Ἡμοδώρας
κοίμισον, αἰδεσθὲις Μοῦσαν ξιπὴν ἱκέτιν.

(μόνον). ut ξῶν sit pro λείπειν. Sed vid. var. lect. - v. 5. τί λέγω; quid multa? cur singula recensam?

23. Ad enclitics, ut puellam requiescere sinant. - v. 2. κνώδαλα. Nicander. Ther. 760. κνώδαλα φαλαίην ἐναλλίγια. ubi Schol. κνώδαλα τὰ μικρὰ ζῶα ἐνταῦθα λέγει. - οἱ δὲ περὶ Ἀρισταρχον τὰ κνώδαλα κυρίως ἐπὶ τῶν θαλαττίων τάττουσιν. Ὀμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ χερσαίου, ὃ δὲ Νίκανδρος νῦν ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ. Vid. Il gen. ad Hymn. Homer. in Mercur. v. 187. s. p. 413. ss. - v. 5. καὶ θῆρες. Lucian. de Musica §. 10. morus ejus, ait, οὐκ ἀγγιότητος, ἀλλ' ἐξωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλαν-

θροπίας. ὡς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζειται.

24. Mutuum sibi a puella amorem exoptans, Amorem suum cum pilae lusore comparat, pro pila corde utente. - v. 2. παλλομένην. cor prae amore subsultans. Commode delectum vocabulum, quod etiam de pila (πάλλη) usurpatur. - v. 4. ἀπάλαιστρον. secundum palaestrae leges is, ad quem mittebatur pila, eam debebat remittere; proiciens eam lusumque recusans, alterius contemptum significabat. Talem ὕβριν, a palaestrae usu abhorrentem, poeta deprecatur.

25. Amorem per Musas rogat, ut sibi tandem parent, minis ad-

καὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδραγμένα βάλλειν
 ἄλλον, αἶε δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
 εἰ καὶ με κτείναις, λείψω φωνὴν προιόντα
 γράμματ'. Ἐρωτος ὄρα, ξεῖνε, μαιφονίην.

26. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν τῷδε, παμμήτεια θεῶν, λίτομαί σε, φίλη Νύξ,
 καὶ λίτομαι, κόμων σύμπλανε, πότνια Νύξ,
 εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
 θάλλεται, ὑπναπάτη χροστί χλιαινόμενος,
 κοιμάσθω μὲν λύχνος ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης
 ῥιπτασθὲις κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐρχει, καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας,
 εἰπέ, σὺν ἀκρίτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
 καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθίζον ἔοντά,
 μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.

jectis, si precibus suis non obtemperet. — v. 5. εἰ καὶ με κτείναις. Similiter ap. Theocr. Eid. I. 103. Δάφνις κτείν' αἰδῶ κακὸν ἔσεται ἄλγος Ἐρωτι. Ib. Eid. XXIII. 47. amans moriturus cippo suo inculpi jubet: τοῦτον Ἐρως ἔκτεινε, ὁδοιπόρε. nec aliter Lygdamus apud Tibullum III. 2, 29. hoc sibi epitaphium scribit: dolor huic et cura Nescerae, Conjugis erectae, caussa perire fuit.

26. Optat, ut puellae suae, alium amplexu foventi, lucerna extincta, et amante alto sopore oppresso, fructus amoris pereat. — v. 3. ὑπὸ χλαίνῃ. vide supra ad ep. 20. hoc vesticontubernium facere dixit P. tron. c. 11. — v. 5. κοιμάσθω. Vid. supra ep. 3. — v. 6. Ἐνδυμίων. qui ap. Theocritum

Eid. III. 49. dicitur ἄτροπον ἔπνον λαύνει.

27. Absentis puellae memoriam in computatione recollit. — v. 2. μίσγ' ὄνομα. nomen puellae desideratae, inter potandum pronuntiatum. Theocr. XIV. 18. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον Ὀτινός ἦθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον Ὀτινός εἰπεῖν. ubi vid. Schol. — v. 3. βρεχθέντα μύροις. Pal. V. 200. οἱ μύροις ἐτι πνέοντες στέφανοι. Coronas unguentum, quo Heliodorae crines delibuti fuerant, adhuc redolere puta (quamquam eas interdum etiam unguento imbutas fuisse constat); iisdem de hesternis computatione ab eadem relictis caput sibi cingi jubet. Propert. II. 34, 59. Me juvet hesternis positum languere corollis, Quem totigitt jactu certus ad ossa deus.

δακρύνει φιλέραστον, ἰδού, ῥόδον, οὔνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοῦ κόλποις ἡμετέροις ἔσορᾷ.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔρχει τὰς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
καὶ πάλι τὰς αὐτὰς ἀδυλόγου Χάριτος.
αὐτὰ γὰρ μὲ ἔμοι γράφεται θεός, ἅς τὸ ποθεινὸν
οὔνομ' ἐν ἀκρότῳ συγκραδίας πίπτει.

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλέξω λεινοῖον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἄμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόνον ἡδύν' ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
ὥς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρήχου Ἡλιοδώρας
εὐπλόκεμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστρον, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα Σελήνη,
καὶ Νύξ, καὶ κόμων σύμπλεον ὀργάνιον,

28. Heliodora triplex dea, quænam
et Veneris sit instar, et Gra-
tiæ, et Suadæ, quæ ipsa est
unda Gratiarum. Cogitavit poe-
ta de illo apotheseos genere, quod
attigimus ad Inscr. Triop. II. 6.

29. Pulcherrimos flores poe-
ta in coronam nectit, quæ cri-
nes Heliodoræ unguentis delibut-
os ornet. In ἀνθοβολῇ cogitan-
dum de honore φυλλοβολίας,
quem non homines solum, sed
natura ipsa sponte sup̄ diis ho-
minibusque colendis præstabat.
De Fauno Horat. III. Od. 18,
14. spargit agrestes tibi
silva frondes. ubi vid. Mit-
scherl.

30. Poeta in commissatione, in-
certus, num puellam expectan-
tem et vigilantem sit inventurus,
an cum alio cubantem, coronam,
lacrimis suis madefactam, ad
postes figit. Clearchus apud
Athen. XV. p. 670. D. στεφα-
νοῦσι τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας,
ἤτοι τιμῆς χάριν, καθάπερ εἰ τι-
νος θεοῦ τὰ προθύρα ἢ οὐ τοῖς
ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἑρῶτι ποι-
οῦμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνά-
θεσιν. — v. 1. καλὸν φαίνουσα.
Theocr. Eid. II. 10. ἀλλὰ, Σε-
λάνα, φαίνει καλόν. Similiter ap.
Bion. XVI. Hesperus κόμων
ἄγοντι, amans amanti, lumen
ministrat. — v. 2. ὀργάνιον. ti-

ἀρά γε τὴν φιλέσσωτον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀδρήσω
 ἄργυπνον, λήνῳ πόλλ' ἀποδυρομένην;
 ἦ τιν' ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προδύροισι μαράνας 5
 δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
 ἐν τὸδ' ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
 σῶν κώμων, στοργῆς σκῦλα τὰδ' ἐκρέμασεν.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλέσσωτον
 μηνύει μυρόπνους ἀοτιβρεχίης πλόκεμος.
 μηνύει ἄργυπνον μὲν, ἰδοὺ, βεβαρημένον ὄμμα,
 καὶ σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος.

XXX. 4. ἀποδαυμένην. Pal. ἀποκλαυμένην mallet Huschke. - v. 5. sententiarum hiatus ut tollatur, Graecius, interrogandi signo post σύγκοιτον deleto et ad finem epigrammatis remoto, corrigit: ἐπὶ προδύροισι δὲ μαράνας -. Probabilis correctio.

XXXI. 3. aut in ἄργυπνον prior syllaba corripitur, aut in μηνύει media. Prius ob hiatum ferri non potest; alterum non placet, quum superiore versu μηνύει sit. Quare vide an fuerit: μηνύει ὁ μυρόπνους - articulo ante μ producto. Vid. Not. cr. ad Palat. p. 279. Tum μηνύει in utroque versu pro dactylo habendum.

bia, ut videtur. - v. 4. ἀποδυρομένην. ad lucernam conquesta, quod sola sit relicta. Appulej. Met. p. 213. multumque cum lucerna secreto collocata. Mulierem cum lucerna loquentem suasque cum ea res communicantem habemus in Aristoph. Ecclesiaz. initio. Cf. supra ep. 3. - v. 5. ἦ τιν' ἔχει. si rivalis cum puella cubat, non intrabit poeta, sed, corona in limine relicta, abibit. Durior, ut mihi videtur, sententiarum nexus. - μαράνας. τοὺς τοῖς ἑμοῖς δάκρυσι μαράν-
 δέντας στεφάνους. - v. 7. μύστης σῶν κώμων. sine peculiari

respectu ad comissionem κῶμος h. l. sacra Veneris significat; quae dea quum, ut alia numina, mysteria sua habeat, μύστης κώμων Veneris is est, qui his mysteriis initiatus deam cultu et honore prosequitur. - v. 8. σκῦλα. coronam, quam sibi de capite detractam tanquam amoris sui documentum deponit.

31. Puellam convivio et comissione noctem cum alio transigisse, quamvis negantem, certis signis arguit. - v. 3. μηνύει ἄργυπνον. te noctem vigilasse, docet oculus somno et hesternae crapula gravis, ut Seneca loquitur Epist. 121. -

- 5 ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κικίννος,
πάντα δ' ὑπ' ἀκρότου γυῖα σάλευτὰ φορεῖς.
ἔρῃς, γύναι πάγκοινε· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκομος
πηκτίς, καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος.

82. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

- Ἐξήκοντα τελεῖ Χαριτῶ λυκαβαντίδας ὥρας
ἀλλ' ἔτι κνανέων σύρμα μένει πλοκάμων,
κῆρ στέροισις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
ἔστημεν, μήτρης γυνὴ περιδρομάδος,
5 καὶ χρώς ἀφ' ἡντιδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι παιδῶ
πᾶσαν, ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.
ἀλλὰ πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ φεύγεται ἔρασταί,
δεῦρ' ἔτε, τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Νυκτερινή, δίκερως, φιλοπάννυχε, φαῖνε, Σελήνη,
φαῖνε, δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων

XXXII. 5. Passovius legendum esse suspicatur: ἔτι παιδῶ
πᾶσαν ἀποστάζει, μυριάδας χαρίτων. Probabiliter, quum in marg.
Pal. legatur: γρ. ἀπὸ στάζει. - v. 7. πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ
φλέγεται ἔρασταί. Pal. φεύγεται emendavit Salmasius.

v. 5. ἔσκυλται πεφυρμένος. ἔσκυλ-
ται καὶ πέφυρται. Pal. V. 259.
δρυματὰ σεν βαρύνθουσι, πόθου
ἀνέλοντα - ἔσκυλται δὲ κόμη -
καὶ δρυματὰ ἐκλείνεται. ἀκόλαστα,
manibus ἀκόλαστοις tractatae.
Cf. infra ep. 71. Tibull. I. 10,
53. Veneris tunc bella ca-
lent, scissosque capillos
Femina perfractas con-
queriturque fores. - v. 6.
σάλευτὰ. Pal. XI. 26. ἐκ Βρο-
μίου γυῖα σάλευόμενον. - v. 8.
κροτάλων. Virgil. in Copa v. 2.
crispum sub crotalo do-
cta movere latus. ubi vid.
Ilgen.

82. In vetulam sexagenariam,
sed adhuc formosam. - v. 2.
κναν. σύρμα. capillus longus. -
v. 4. γυνή. i. e. ἄνευ μήτρας.
peculiari sua firmitate sustenta,

sine fasciae ope. - v. 5. παιδῶ
πᾶσαν. omnes amoris illecebras et
invitamenta. - v. 6. μυριάδας
χαρίτων. Musaeus 63. οἱ δὲ
παλαιοὶ τοῖς Χάριτας φεύσαντο
πεφυρμένοι· εἰς δὲ τις Ἡροῦς
ὀφθαλμὸς γελῶν ἐκατὸν Χαρί-
τεσσιν ἐπέθηκε. Pal. XII. 181.
Nicetas L. III. 218. τοῖς φησὶ
τὰς Χάριτας, ἀλλ' ὁ σὸς, κόρη,
ὀφθαλμὸς εἰς Χάριτας ἀνέ-
μυρταις. - v. 7. πόθους ὀργῶν-
τας. pro πόθου γυναικὸς ὀργῶ-
σης, lascivientis et prurientis vo-
tulae amoris. - v. 8. τῆς ἐτέων
δεκάδος. τοῦ γήραος, τῶν πύλ-
λων ἐτέων. aetatis per plura jam
annorum lustra productae. Infra
ep. 81. τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκάς οὐκ
ὀλίγη.

33. Lunam Philodemus rogat,
ut puellam, quam amplexu te-

αὔγαζε χρυσέην Καλλίστιον ἐς τὰ φιλεύντων
 ἔργα κατοπτρεύειν οὐ φθόρος ἀθανάτη.
 ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη
 καὶ γὰρ σὴν ψυχὴν ἐφλέγεν Ἐνδυμίων.

84. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Οὐπω σοι καλίνκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίναι
 βότρυς ὁ παρθένιους πρωτοβολῶν χάριτας.
 ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἑρωτες,
 Λυσιδίχη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
 φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ
 μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

85. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἑμὸν κλέψασα σύννευον
 ἦλθον, καὶ πυκνῇ τεγρομένη ψακάδι.

net, Venerisque furta lumine suo illustret. - v. 3. ἐς τὰ φιλεύντων ἔργα. quod mortalibus nefas, tu, diva, impune facias licet. Parcite luminibus, seu vir, seu femina fias Obvia: colari vult sua furta Venus. Tibull. I. 2, 35. - v. 5. ἡμέας, ἐμέ. Leander in Ovid. Epist. XVIII. 61. ad Lunam: faveas, dea candida, dixi; Et subeant animo Latmia saxa tuo. Non sinat Endymion te pectoris esse severi. Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

84. De puella immatura adhuc, sed jam multis illecebris ad amorem invitante. - v. 1. καλίνκων γυμνόν. De puella primum loquitur ut de rosae flore, qui nondum totus e calyculo erupit, necdum decerpi debeat; unde θέρος; deinde eandem comparat cum νῦα, nondum matura, nec nigricante. Verba βότρυς - χάριτας sic accipe, quasi dictum

esset: ὁ βότρυς ὁ τῶν παρθενίων χαρίτων. Puellares autem hae veneres nunc primum efflorescere dicuntur, πρωτοβολῶν, Pal. VII. 217. ἤβης ἀνθος πρωτοβόλου. - v. 3. θοὰ τόξα. ipsae sagittae sunt. Homerus, Eustathio monente, τόξον nomine complectitur καὶ τοὺς οἰστούς, καὶ ὅλως πᾶσαν τοξικὴν συνωρίαν. - θήγουσιν. Amor semper ardentis acuit sagittas Cote cruenta. Horat. II. Od. 8, 15. - v. 4. καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον. Lysidicae veneres pro flammularum habendae materia, quae jam intus aluntur, veneribus illis vixdum germinantibus; sed mox in magnum incendium erupturae sunt. Verbum τύφεσθαι de clandestinis ignibus, amoris imprimis, frequens. Pal. XI. 41. πῦρ ἀπλήστω τύφει ἐν κραδίῳ. Ib. XII. 63. τοῦ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

85. Mulier, quae clam marito nocte intempesta ad amantem venerat, de torpentis iuer-

τοῦνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κοῦχ' λαλεῦντες
εὐδομεν, ὥς εὔδειν τοῖς φιλέονσι θέμεις;

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μικρὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελλίων
οὐλοτέρη, καὶ μυοῦ χροῶτα τερεινοτέρη,
καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλὰκι φειδομένη.
τοιαύτην στέρογοιμι Φιλαίνιον, ἄχρ' ἂν εὐρω
ἄλλην, ὧ χροσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

„Γινώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πᾶν τὸν φιλέοντα,
καὶ πάλι γινώσκω τὸν με δακόντα δακεῖν

tia conqueritur. - v. 3. ἐν ἀπρή-
κτοισι. ἀπράκτοι. ut ἐν ἀσφα-
λεῖ εἶναι pro ἀσφαλείς. et simi-
lia. Propert. II. 12, 5. Illa
meos somno lapsos pate-
fecit ocellos Ore suo, et
dixit: siccine lente (ἀπρα-
κτος καὶ νωθρός) jaces? - v. 3.
τοῦνεκα. num me nocti et plu-
viae obiecti propterea, ut nihil
ageremus, nec verbis jucundis,
ut par erat amantes facere, tem-
pus falleremus?

36. Puellae, quam deperit,
mores et ingenium describit, se-
que eam tam bene moratam ama-
turum esse pollicetur, donec me-
liorem aliquam invenerit. - v. 1.
σελλίων οὐλοτέρη. Theocrit.
Eid. XX. 23. χαίται δ' οἷα σέλι-
να περὶ κροτάφοισι κέχυντο. -
v. 2. μυοῦ. de plumis proprie,
tum de quavis re eximie molli. -
v. 3. κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα.
sermo ejus quam Veneris cestus com-
plectitur, in quo quidem ὁ-
ριστὸς πάρεσσις, ἥτ' ἐκλεψε
νόον πῦνα περ φρονεόντων. II.
§. 216. Ad verborum illecebras

referenda quoque verba Ari-
staeneti I. 1. p. 6. de Laide:
ἦνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαί, ὅσαι
τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ σειρήνες.
Ὅσον ἡ γλῶττα στρωμύληθρος.
Ἰδοὺς ἂν τὴν Πειθῶ τοῖς πορ-
φυρείοις αὐτῆς χεῖλεσιν ἐπινα-
θήμενν. Τῶν Χαρίτων πάντας
ἡ Λαῖς τὸν κεστὸν ὑπεξέσκατο. -
v. 3. παρέχ. πάντα. Pal. V. 243.
πεῖθεται μοι ἑμπαντα. - v. 4.
πολλάκι junge cum αἰτῆσαι.
mercedem poscebat illa, sed non
saepe.

37. Puellae admonitiones et
minas in memoriam revocat,
quibus non obtemperans aman-
tem perdidit. - v. 1. φιλεῖν
πᾶν. Pal. XII. 103. οἶδα φι-
λεῖν φιλέοντας ἐπίσταμαι, ἢ
μ' ἀδικῇ τις, Μισεῖν. Alterum dese
praedicabat etiam Archilo-
chus Fragm. LXVIII. ἐν δ' ἐπί-
σταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι
δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι
κακοῖς. Et hoc boni civis esse
existimabatur, τοὺς μὲν φίλους
εὐποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθρούς κακῶς.
Vid: Stallb. ad Platon. Phi-

μη λύπει με, λίην στέργοντά σε, μηδ' ἐρεθίζων
 τὰς βαρυοργήτους σοι θέλα Παιρίδας.
 τοῦτ' ἐβόων αἰεὶ καὶ προῦλεγον· ἀλλ' ἴσα πόντω
 Ἴονίφ' μύθων ἔκλυες, ἡμετέρων.
 τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν οἶδε μέγα κλαίονσα βαυζοίς·
 ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἡμεῖθα Ναϊάδος.

B

38. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡράσθην τίς δ' οἰχί; κεκώμακα· τίς δ' ἀμνηστὸς
 κόμων; ἀλλ' ἐμάνην. ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
 ἐρρίφθω· πολλὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
 θοῖξ ἥδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλιότης.
 καὶ παῖζειν ὅτε καιρὸς, ἐπαῖξαμεν ἥριζα καὶ νῦν
 οὐκέτι, λωπτερός φροντίδος ἀφόμεθα.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα
 καὶ Σαμῆς Δημοῦς δευτέρων· οὐχὶ μέγα
 καὶ πάλιν αὐτ' Ἰακῆς Δημοῦς τρίτον· οὐκέτι ταῦτα
 παίγνια· καὶ Δημοῦς τέτατον Ἀργολίδος.

XXXIX. 3. καὶ πάλιν ὑπεραῖς. Pal. Ἀσιακῆς. All. Τροϊακῆς.
 Boissonad. ad Nicet. p. 53. Equidem dedit, quod nonnisi una

leb. c. 110. p. 154. — v. 5. ἴσα
 πόντω. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσ-
 σιος Κλύδων ἀκούει νοσητεον-
 μένη φίλων. Eurip. Med. 28. —
 v. 7. βαυζοίς: nunc tu per me sor-
 titudinem tuam deplora. βαυζέων.
 ὕλαςτιν. Heaych. Aeschyl.
 Pers. 13. Asia τέον ἄνδρα βαυ-
 ζει. — v. 8. ἐν κόλποις ἡμεῖθα.
 Tibull. I. 9. 79. tunc fle-
 bis, quum me vinctum puer
 alter habebit. Et geret
 in gremio regna superba
 suo.

38. Juveniles errores suos ex-

cusans, nunc aetate provectior
 ad frugem se rediturum pollice-
 tur. — v. 1. ἀμνηστὸς κόμων.
 Vid. supra ad ep. 30, 7. — v. 2.
 οὐχὶ θεοῦ. deo autem non ob-
 temperare nefas. — v. 3. ἐρρί-
 φθω. ἡ μανία sc. quod ex ἐμά-
 νην assumendum. — v. 5. καὶ νῦν.
 referendum ad praecedens καὶ.
 Tum junge: καὶ νῦν ἡμέθα, οὐκ-
 ἐτι καιρός.

39. Philodemus nominis sui
 causam reddit, quod sibi quasi
 fatale esset puellas Demus

αὐτὰρ τὸν Μοῖραί με κατενόμασαν Φιλόδημον,
ὥς αἰεὶ Δημόυς θεομὸς ἔχοι με πόθος.

40. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ ἢ μᾶλλον ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἢ κομψή, μείνων με τί σοι καλὸν οὖνομα; ποῦ σε
ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσομεν οὐδὲ λαλεῖς.
ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινα. μή τις ἔχει σε;
ὦ σοβαρή, ὕγταιν'. οὐδ' ὕγλαινε λέγεις;
καὶ πάλι, καὶ πάλι σοὶ προσελεύσομαι οἶδα μαλάσσειν
καὶ σοῦ σκληροτέρας· νῦν δ' ὕγλαινε, γύναι.

41. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κῆρ δίνης ἐπὶ λαίᾳ, καὶ ἦν ἐπὶ δεξιὰ δίνης,
Κριναγόρη, κενεοῦ σαντὸν ὑπερθε λέχους,
εἰ μή σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γεμέλλα,
γνώσῃ κοιμηθεῖς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

littera a lectione membranarum discrepat. - v. 6. ἔχοι. Pal. ἔχει. Plan. et haec mallet Boisson. l. c., ut ὥς explicandi vim habeat: nam me semper Demus tenet desiderium.

nomine appellatas amare. - v. 5. Μοῖραι. de Protesilao Ausonius Ep. XX. 4. Protesilae, tibi nomen sic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras. Sic etiam in suo nomine ludens Melaeus XII. 165. se pueros amare narrat, alterum nigricantem, candidum alterum, idque sibi quodammodo fatale esse: οἱ γὰρ Ἐγώ τες Πλέξαι μ' ἐκ λευκοῦ φασί τε καὶ μέλανος.

40. Puellam obviam sibi factam poeta verbis pellicit, nihil tamen ab ea responsi referens. - v. 3. πέμψω. mittam qui domum tuam tacentis exploret. In simili colloquio Pal. V. 46. ποῦ γίνῃ; πέμψω. - v. 6. νῦν δ' ὕγλαινε. ambigue fortasse dictum, ut in

notissima historia de Menecrate medico ap. Plutarch. T. II. p. 123. A.

41. Queritur poeta, quod per puellae absentiam noctem insonnem transigat: semper enim vacuos nox sobria torquet amantes. Propert. III. 15, 11. - v. 1. κῆρ δίνης ἐπὶ λαίᾳ. Propert. II. 3, 60. quoties desertus amaras Explevi noctes, fractus utroque tro. - v. 3. εἰ μή σοι παρακλίνοιτο. pro vulgari: Γεμέλλῃ σοι μὴ παρακλινομένης. Sic et cum optativo habetur, sequente indicativo futuri, supra nr. 24. εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με φίλαις, οὐκ ὀφείλω τὴν ἀπόλαυστον ὕβριν. et ep. 25. εἰ καὶ με κτείναις, λείψω φανῆς ἀρετὴντα γράμματά.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἶπω;
 δειλαίη· τοῦτ' ἐν παντὶ κακῷ ἔτυμον.
 οἴχεται, ὧ χαρίεσσα γίναί, καὶ ἐς εἶδος ὥρη
 ἄκρα, καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκαμένη.
 Πρῶτη σοὶ γ' ὄνομ' ἔδκεν ἐτήτυμον ἦν γὰρ ἔπειτα
 δεύτερόν τιμιόντων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

43. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτι ἀνεθήκαμεν ὄρκος δ' πιστὴν
 Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φίλῃν.
 ἀλλ' ἡ μὲν ψευδῆς, κενὰ δ' ὄρκια· τῷ δ' ἐφυλάχθη
 ἱμερος· ἡ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις.
 Θρήνους, ὧ Ἰμέναιε, παρὰ κληῖσιν ἀκούσας
 Ἀρσινόης, παστῷ μεμψαμένους προδότῃ.

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἢ πιδανὴ μ' ἔρωσεν Ἀριστονόη, φίλ' Ἀδωνι,
 κοψαμένη τῇ σὺ στήθεα παρ' καλίσβῃ.

XLII. 4. ἄκρα. mallem addito articulo: τὰκρα. . . ἐνεγκαμένη.

42. In mulierem, merito Πρῶτην appellatam, sed immatura mortē exstinctam. - v. 1. δεύτατον, ὕστατον. - v. 3. ἄκρα. et forma et ingenio praeter omnes reliquas conspicua. - v. 6. δεύτερον. Pal. V. 170. Ἔρωτος δεύτερον πάντα. - τῶν ἐπὶ σοί. i. e. τῶν σὺν χαρίτων.

43. Dirae in Arsinoën, perjuram Sosipatri amicam. - v. 1. ὄρκον ἀνεθήκαμεν. ἀνατιθέναι proprie de donariis dicitur, quae diis offeruntur, tum etiam de aliis rebus, quae referuntur ad deos, ut h. l. de iurejurando, cui Amor testis et arbiter assumptus. In Ἔρωτι postrema elisa, quod in dativo, ut minus frequens; ita non sine exemplo est. Vid. Boeckh. ad Pindar. T. I. 2. p. 394. Durior appositio ὄρκος ὁ θέμενος post accusativum ὄρκον κοινόν. Sic II. §. 395. Ἀν-

δρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕλησσι - Κίλλεσσ' ἀνδροεσσιν ἀνάσσω. Od. α. 50. νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης· Νῆσος δὲνδρῆσσαι. - v. 4. οὐ φανερὴ δύναμις. Ovid. III. Amor. 3. l. Esse deos, i crede! Fidem jurata fefellit: Et facies illi, quae fuit ante, manet. - Falsum jurare puellis Di quoque concedunt. Cf. Horat. II. Od. 8. - v. 5. Θρήνους. non carmina, vocosque bene auspicatas (quales ad novae nuptae thalamum, παρὰ κληῖσιν, ad januam, edi solebant), sed lamentationes, futura novis maritis mala praesagientes.

44. De puella in festo Adonidis inter plangentes cum mulieres visa. - v. 2. κοψαμένη. pe-

εἰ δώσει ταύτην καὶ ἐμοὶ χάριν, ἦν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλον σύμμε λαβὼν ἀπάγου.

45. ANTIPIATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

*Θερδρος ἔβη, Χρυσίλλα, πάλαι δ' ἥρως ἀλέκτωρ
κηρύσσων φθονερχὴν Ἡοιγένειαν ἔγει.
ὀρνίθων ἑξήκοις φθονερώτατος, ὃς με διώκεις
οἰκοδεν εἰς πολλοὺς ἡϊθέων ὁάρους;
γηράσκεις, Τιδωνέ· τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἡῶ
οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρῦσεος ἦν γενεή, καὶ χάλκεος, ἀργυρέη τε
πρόσθεν παντοίη δ' ἡ Κυθέρεια τὰ νῦν.
καὶ χρυσοῦν τίει, καὶ χάλκεον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
καὶ τοὺς ἀργυρέους οὐ ποτ' ἀποστρέφεται.

etora sibi palmis percutiens, quod in illa solemnitate fiebat, Venere sic iubente: luctus monumenta manebunt semper, Adoni, mei: repetitaque mortis imago Annua plangoris (χοιριτοῦ) peraget simulamina nostri. Ovid. Met. X. 725. ss. Jacebat enim Adonidis simulacrum in pergula (ἐν καλύβῃ. vid. Ilgen ad Copam p. 44. s.) in thalami speciem exornata, mulieribus circa planctum edentibus. Plutarch. Vit. Alcib. c. 18. εἰδωλα - προσκύνειν τοῖς γυναιξί, καὶ ταφὰς ἐμμοῶντο κοπτόμεναι, καὶ θορήρους ἦδον. Rem exposuit Gruber in Lex. mythol. T. I. p. 59. ss. Groddeck antiquar. Abhandl. p. 96 ss. Verbum κόπτεσθαι in hac re proprium. Aristoph. Lys. 395. ἡ γυνὴ Κόπτεσθ' Ἀδωνίην φησιν. - v. 4. σύμμε. pro σύν με, pro σύν ἐμέ, ut πρὸς με et pauca hujus generis alia.

45. Argumentum quale supra ep. 19. - v. 1. πάλαι etiam de tempore paulo ante elapso. - v. 4. εἰς ἡϊθέων ὁάρους. Antipatrum rhetorem fuisse aut grammaticum hinc intelligitur, qui pueris erudiendis operam dabat. Sic fere Ovid. l. Amor. 13, 17. de Aurora: Tu pueros somno fraudas, tradisque magistris. - v. 6. ἤλασας. eodem loco ap. Ovidium Aurorā Tithonum, quia grandior aevo, mane relinquere dicitur, his additis: cur tibi plector amans, si vir tibi marcet ab annis?

46. Meretricum avaritiam tria aevi saecula confundere. Epigrammatis idea nata videtur ex epitheto Veneri ab Homero tributo, χρυσήν Ἀφροδίτην, quod diverso, quam ab epico fuit positum, sensu acceptum effecit, ut etiam de ἀργυρέᾳ et χάλκεᾳ Venere cogitaretur. - v. 3. χρυσοῦν ἄνδρα. de bene nummatis

Νέστωρ ἢ Παφίη· δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς
οὐ χρυσός, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

47. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὦν
οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.

ἦ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τεργνὸν Ἀδωνιν
Μηροφίλα, τῦν σου τοῦνομα πυνθάνεται·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μόλις ἔγνως
τοῦτ' ἔπος, ὥς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔρχει Λυσιδίκης κυάθους, δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἓνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.

φῆσεις Λυσιδίην με φιλεῖν πλέον· οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι.

ἀλλὰ μοι Εὐφράντη μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπίρους
ἀστέρας ἐν μήνῃς φέγγος ὑπερτίθεται.

accipe, quum alibi sit bene moratus, quales fuerunt saeculi aurei homines. χρύσειοι πάλοι ἄνδρες, ὃκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς. Theocrit. Eid. XII. 16. - v. 5. Νέστωρ. Jam igitur Nestori, qui tria saecula vivendo expleverat, similis Venus. - Δανάη. in eundem modum fabula de Danae a pluribus accepta. Ovid. III. Amor. 8, 30. Jupiter admonitus, nihil esse potentius auro, Corruptae pretium virginis ipse fuit. Cf. Horat. III. Od. 16, 7.

47. Paupertas efficacissimum amoris remedium secundum Cratetis praeceptum: Ἐρῶτα παύει λιμὸς. Cf. Pal. XII. 150. - v. 3. μύρον. Bion. Eid. I. 78. τὸ σὸν μύρον ὠλετ' Ἀδωνις. - Nomen Adonidis inter blanditias. Lucian. Dial. Meretr. VII. καθεύδεις μετὰ τοῦ Ἀδωνιδος Χαι-

ρέον. Machon apud Athen. XIII. p. 580. E. Ἰδοῦδ' ἐφηβον ἢ Γνάθαι· ἰσχνὸν πάνν - καὶ λιπαρόν - ἔκωπτεν εἰς Ἀδωνιν. - v. 5. τίς, πόθεν. versus Homericus Od. α. 170. de hominibus obacuris et humili loco natis usurpari solebat. Sic Antigonus Bionem philosophum, διαβληθέντα ὡς δυσγενῆ, illis verbis allocutus esse dicitur ap. Stobae. Tit. LXXXIV. p. 493, responsum ferens philosopho et sapiente viro dignissimum. - v. 6. τοῦτ' ἔπος. intellexisti jam verum esse, quod vulgo dicitur: ὥς οὐδεὶς κ. τ. λ. Theognis 621. πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, αἰτίει δὲ πεινιχρόν.

48. Verba poetae ad pincernam. ἔρχει Λυσιδίκης. Vid. supra op. XXVIII. - v. 3. ὑπερτίθεται. ὑπερβάλλει. rarior verbi usus in hac significatione.

49. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Οὐκ ἔσθ' οὔτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσιν
 βούλει, ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
 ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος ἰοῖς
 στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.
 οὔτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντα· ὁμοίως
 τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

50. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Μήρη χρυσόκερως δέσκη τάδε, καὶ πυριλαμπεῖς
 ἀστέρες, οὓς κόλποις Ὀκεανὸς δέχεται,
 ὥς γε μόνον προλιποῦσα μυρόπνοος ᾤχετ' Ἀρίστη,
 ἔκταίην δ' εὐρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.
 ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζητήσομεν ἢ ὃ' ἐπιπέμφω
 Κύπριδος ἰχθυεὺς ἀργυρέους σκύλακας.

51. ΡΟΥΦΙΝΟΤ.

Λουσάμενοι, Προδέκη, πνικασόμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
 ἔλκωμεν, κύλικας μελίζοντας αἰρόμενοι.

XLIX. 3. πεφορημένος ἰοῖς. Pal. οἷστροφ. Plan. quod fortasse verius.

L. 5. ἦν ἐπιπέμφω. Pal.

49. Verum amorem non in formosis, sed in deformium puellarum desiderio conspici. - v. 2. ὄμμασι. oculorum iudicium secutus. - v. 3. πεφορ. ἰοῖς. amoris apiculis confosus, et inde in furorem abreptus. Pal. VII. 223. ἐρχηστρίς - λωτῷ κερδέοντι φορομένη. Christodori Ecphr. 349. νοος δέ οἱ ἐνθα καὶ ἐνθα ἐξ ἀδύτων πεφόρητο.

50. Puellam latentem et frustra quaesitam pretio investigare statuit. - v. 4. ἔκταίην. post se ex dices. - τὴν μάγον. veneficam, ob vim animo amantis adhibitam. Cf. supra ep. 36, 3. Agath. Provem. 71. πόθων ὅτε λήσσαν ἑλοῦσα Παρθενική· δολόεσσα μάγον κίνησεν ἀνάγκην. - v. 5. ἀλλ' ἐμ-

πης. non tamen defatigabor quærendo. - v. 6. ἀργυρέους σκύλακας. χρύσειοι καὶ ἀργυρεοὶ κύνες. Vulcani arte facti, ad portam domus Alcinoi custodiam agebant Od. η. 91. nostro loco autem argentum cūsum intelligitur, puellae e lūstro, in quo latebat, elicendae adhibitum.

51. Puellam hortatur, ut brevis ad fruendum concessi temporis memor sit. - v. 1. λουσάμενοι. balneum, quo mirifice oblectabantur veteres, coenam solebat praecedere. - πνικασόμεθα. στεφάνοις sc. Pal. XI. 19. καὶ πῖε νῦν - καὶ στεφάνοις κρητὰς πνικασόμεθα. - v. 2. μελίζοντας. capaciores affer huc,

βαυὸς ὁ χαιρόντων ἐστὶν βλος· εἴτα καὶ λοιπά
γῆρας καλύψει, καὶ τὸ τέλος θάνατος.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χεῖρες αἱ Παλαιαίτου;
αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἣ πυθόντα
ῥυματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰδὶ λυθοξοοί; ἔκτερε τολῆ
μορφῇ τῆν ἔχειν, ὥς μακάραν ξοάνη.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
οἳ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλέμμασι τερπόμενοι.
ταῖς μὲν χρῶς ἀπόδωδε μύρον, σοβαρὸν τε φρονῆμα,
καὶ μέγρι κινδύνον ἐσπομένη σύνδοξ.
ταῖς δὲ χάρις καὶ χρῶς ἴδιος, καὶ λέκτρον ἐτοῖμον, 5
δώροις ἐν σπαταλοῖς οὐκ ἀλεγιζόμενον.

LIII. 4. molestus hiatus, quem tollas κινδύνον scribens; nisi forte vitium est in ἐσπομένη. - v. 6. ἐκ σπατάλοις. Pal. ἐκ σπατάλης. Br. cum Cod. Medic. ἐν σπατάλοις corr. Boissonad. ad

puer, scyphos. Horat. Epod. IX. 33. - v. 3. τὰ λοιπά. Tibull. I. 1, 69. jungamus amores. Jam veniet tenebris Mors adoperta caput. Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit.

52. Formam puellae ab illustri aliquo veterum sculptore repraesentari cupit, ut in templo ponatur colenda. - v. 2. τέχναις. artis suae operibus. - v. 4. δειρῆς φέγγος. candidam cervicem. Horat. III. Od. 9, 2. - v. 5. πλάσται. χαλκοπλάσται videntur intelligi, aeris fundendi artifices, qui etiam χαλκουργοί. Vid. Welcker. ad Philostr. Imagg. p. 195. s. Ceterum similiter juvenis de puella amata ap. Plant. Poenul. V. 4, 101. o

Apella, o Zenxis pictor, Cur numero essis mortui? hinc exemplum ut pingeretis.

53. A sobrii judicii hominibus sincerum et tutum servarum amorem matronarum amplexibus praeferrī. Idem argumentum tractavit Horat. I. Serm. II. 37. usque ad fin. - v. 2. σπαταλοῖς κλέμμασι. pretiosis furtis, clandestina Venere, unde laboris Plus haurire mali est, quam ex re decerpere fructus. Horat. l. c. 78. Infra ep. 55, 6. σπαταλῶν παλαιίδων. - v. 5. χάρις. opponitur τῷ φρονήματι, amabilis facilitas fastui et superbiae. - χρῶς ἴδιος, οὐ πεπλασμένος, οὐδὲ νόθοις χρώμασι κεκαλλωπισμένος.

μιμούμαι Πύρρον τὸν Ἀχιλλεύς, ὃς προέκρινεν
Ἐρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν μοι χεῖρε λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν
κεῖνο, τὸ τῆς λυγδου, βάσκαυε, λειότερον.
νῦν μοι προσπαλῆεις, ὅτε τὰς τοίχας ἡφάνικας σου,
τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς ἀνῆσαι πλαζομέναις.
μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχεαι, μηδὲ συνάντα
ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ σοι κεῖνα, Μέλισσα, τὰ χρύσεια καὶ περλοπτα
τῆς πολυθρυλλήτου κάλλιπα φαντασίης;

Nicet. p. 61. Sed insolens est medium ἀλεγιζεσθαι, nec novi exemplum locutionis ἀλέγειν ἔν τι. Quare vitium esse suspicor in verbis οὐκ ἀλεγιζόμενον. Fortasse; δώροις ἐν σπαταλοῖς οὐκ ἀγλαΐζομενον.

De meretrice Horat. l. c. 83. addo huc, quod mercem sine fucus gestat, aperte Quod venale habet ostendit. ubi paulo post parabolam commendat Venerem facilemque v. 119. ut Noster ἐταῖμον λέκτρον. - v. 7. μιμούμαι. Ovid. II. Amor. VIII, 11. Thessalus ancillae facie Briseidos arsit; Serva Mycenaeo Phaebas amata duci. Cf. Horat. II. Od. 4.

54. Incertum, num in puellam senescentem sit scriptum, an in puerum exoletum. - v. 1. τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν. ἡφανίσθη τὸ τοῦ προσώπου κάλλος. - v. 3. προσπαλῆεις. ultra me verhis pellicia, sponte alloquendo, suaviter jocando. Alciph. III. Ep. 5. χρηστὴς ἡσπάσατο - καὶ μικρὰ προσπαλῆας. Ib. Ep. 65. προσπαῖσαι τε γλαφυροῦ καὶ λαλῆσαι στωμύλος. - ἡφάνικας. si de puero agitur, compares Horat.

Od. IV. 10, 3. Ligurinum, delicias suas, venturae aetatis admonentem, quum - quae nunc humeris involitant, deciderint comae. Ephebi enim capillos deponabant. Quod si de puella agitur, comam ei excidisse, canoave supervenisse puta. - v. 5. μετέωρε, ὑπερήφανε. - v. 6. τὴν βάτον. Simili imagine utitur Aristaeus. II. Ep. 1. ad puellam: οὐ δέι τηρεῖν ὁπώραν δίδου τοῖς σοῖς ὁπωρῶναις τὴν ὥραν τρυγᾶν. μετ' ὀλίγον γὰρ ἔσθι γεράνδρον.

55. In meretricem senescentem et ab amantibus relictam. - v. 1. ποῦ σοι. quo fugit Venus? heu, quove color? decens quomotus? Horat. IV. Od. 13, 17. - v. 2. φαντασίης. φαντασία species adscita, quae novis praesertim et elegantibus vestium formis conciliatur. Joann. Chrysost. Tom. VII. p. 61. C. καὶ

ποῦ δ' ἄφρονες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας ἀνὴρ,
καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
εὖν πενιχρή, ψαφαρή τε κόμη, παρὰ ποδοὶ παχεῖα
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρατα παλλακίδων.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηγασκόμεν; οὐ προεφώ-
γουν,

ἤξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
εὖν θυτίδες, καὶ θοῖξ πολὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἐν' ἔχον χάριτας.

LV. 5. παρὰ ποδοὶ τραχεῖα. Pal. κόμη τ' ἐπὶ ποδοὶ βραχεῖα. Br. τραχεῖα lenissima mutatione emendavi, παχεῖα scribens. Ita, quae in commentario attuli, adde quod παχύνημοι est inter convicia formae ap. Aristoph. Plut. 560, nec certe, quod poeta dixit ap. Plutarch. T. II. p. 1101. F. παχυσκελὴς ἀλετρίς πρὸς μύλην κινουμένη, in laudem dictum. In nostro autem loco fortasse rectius legatur: περὶ ποδοὶ παχεῖα.

ἦσαν ὦν πολλάκις οὐκ ἀσχητὴν
παιστικαῖς φαντασίαις ἐπιμα-
νόμενος. De sumptuoso apparatu
Athen. V. p. 212. C. de Athe-
nionis: θανυμάζοντες, εἰ δ' πατέ-
γχαρος Ἀθηναίων εἰς Ἀθήνας
ἐπ' ἀργυροπόδος κατακομίζεται
φορέσιον καὶ πορφύρεων στρωμά-
των - οὐδενὸς αὐδὲ Ῥωμαίου
ἐν τρεσάντη φαντασίᾳ καταγλι-
δῶντος τῆς Ἀττικῆς. Vid. imprimis
Suicer, Thea. eccles. T. II.
p. 1414. s. - v. 4, ταρσῶν. cru-
ra sobarā ob auri ornatum cru-
ra ambientem. - v. 5, ψαφαρή.
ἀνχημέρα. Tibull. I. 9, 13,
Jam mihi persolvēt poe-
nas, pulvisque decorem
detrahet, et ventis hor-
rida facta coma. Uretur
facies, urentur sole ca-
pilli. Mendiosus ψαφαρόχρονον
κἀρα πολυπινὲς τ' ἔχων. Auctor
Rhesi. 715. - παρὰ ποδοὶ πα-
χεῖα. hoc imprimis turpe et foe-
dum ad aspectu femur tumen-
tibus Exile suris addi-
tum. Horat. Epod. VIII. 9.

Poeta, quem Archilochum fuisse
non dubito, ap. Schol. Ari-
stoph. Av. 1619. de meretrice:
παρὰ σφυρὸν παχεῖα. Idem ap.
Suid. in μυσάχνη meretricem
corpus vulgantum inter alia πα-
χεῖαν appellavit. Vid. Liebel.
in ejus Reliqq. p. 245. et 246.
Fragm. CLXI. et CLXVI.

56. Argumentum ut in supe-
riore epigr. - v. 1. οὐκ ἔλεγον.
dicebam tibi, Galla, se-
nescimus. Anson. Ep. XIII.
De formula οὐκ ἔλεγον, dice-
bam; usurpata illa de admoni-
tionibus, surdis auribus acceptis,
sed quarum veritatem tempus ar-
guit, vide Burmann. ad Pro-
pert. p. 98. - v. 2, αἱ διαλυσί-
φιλοι. αἱ ποικίλαι αἷς ἡ φίλλα δια-
λύεται. Talia vaticinatur suae
Ovidius II. A. A. 117. et ti-
bi jam canivient, for-
mosa, capilli: Jam ve-
nient rugae, quae tibi
corpus arent. i. e. σῶμα θή-
σασσι ῥακῶδες, et postremum

μήτις σοί, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύον
λίσσεται; ὥς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.

57. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοί με λάτρην γλυκύνωρος Ἔρως παρέδωκε, Βοῶπι,
ταῦρον ὑποζεύξας εἰς πόδον αὐτόμολον,
αὐτοθέλῃ, πάνδουλον, ἐκούσιον, αὐτοκλέυστον,
αἰτήσοντα πικρὴν μήποτ' ἐλευθερίην,
ἄχρι, φίλῃ, πολιῆς καὶ γήραος· ὅμια βάλαι δὲ
μήποτ' ἐφ' ἡμετέρας ἐλπίσι βασκανίη.

58. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς γυνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
τίς ψυχρὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἐβλεπεν;

LVII. 5. ἄχρι φίλης πολιῆς. Pal. quod si sic accipias, ut poeta dicat se non solum puellae canis ab ejus amore abstractum iri, sed hos canes etiam amaturum esse, (ad quam explicationem abutaris licet verbis Propertii II. 18, 17. de Aurora: cum sene non pnduit talem dormire puellam, Et canae toties oscula ferre comae.) acumen habiturus sis nive frigidius. Quare non dubitavi corrigere: ἄχρι, φίλῃ, πολιῆς. Sic ep. 105, 2. olim φιλήης erat pro φιλή.

ἄκως efficient. - v. 5. Ipsa vides, quanta circa te solitudo sit. Num est qui te precibus adeat, aut verbis blandiatur? Nemo est. Omnes te, ut tui ipsius bustum praeterimus. Sic Timon de assentatoribus suis: ὥς περ τινα στήλην παλαιὸν νεκροῦ ὑπῆσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται. Lucian. Tim. §. 5.

57. Puellae Boopidis jugo se ultro submittit, perpetuum ei promittens servitium. - v. 2. ταῦρον. nata allegoria ex nomine Βοῶπις; nihil autem in ea est humile, nec quod offendere possit; quod vix monerem, nisi scirem nonnullos ad Horat. Od. II. 5. in eadem comparatione offendisse. - v. 5. ἄχρι, φί-

λῃ, πολιῆς. at me ab amore tuo deducet nulla senectus, sive ego Tithonus, sive ego Nestor ero. Propert. II. 19, 45. - v. 6. βασκανίη. invidorum enim oculis vitae quibus fruimur bona deteri et imminui existimantur. Vid. ad Virgil. Ecl. III. 103.

58. Moechae a marito deprehensae et domo ejectae salubre datur consilium. - v. 1. ἔδειρεν, πληγαῖς sc. - v. 2. λιθίνην. ab, lapis est ferrumque, suam quicumque puellam verberat. Tibull. I. 10, 59. - οὐκ ἐβλεπεν. Achill. Tat. V. 26. p. 129. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον πληγαὶ κατενέχθησαν, ὥς θεοί· δοκῶ, τοφλὸς θεῖσανδρος

μοιχὸν ἴδως ἤφρηκεν, ἀκαίρως κείνος ἐξελθὼν.
 γινόμενον πᾶσαι τοῦτο ποοῦσι, τέκνον.
 πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν ἐστὶν ἔσω, κείνος δ' ὅταν ἔξω,
 τὸ προθύρον σφίηνοι, μὴ πάλι ταῦτο πάθῃς.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκβάλλει γυμνὴν τις, ἔπ' ἂν εὖρη ποτὲ μοιχόν,
 ὥς μὴ μοιχεύσας, ὥς ἀπὸ Πυθαγόρου.
 εἴτα, τέκνον, κλαίονσα καταδρύνῃς τὸ πρόσωπον,
 καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύρου;
 ἔμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον χερσὶν ἄλλον,
 τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην, ἰκέτενον,
 καὶ τῶν ἀμβροσίων ἀψάμενος γονάτων,
 Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρόν,
 καὶ φεύγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάριδαί.

LVIII. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. *levi negotio soloecismum sustuleris* legens: ὅταν ἢ τις ἔσω.

LIX. 6. τὸν μῆκετι τό. *Pal. μήκετι τὸν τό. Plan.*

ἦν. - v. 4. γινόμενον. hoc solum fieri; res est non infrequens. Hoc vocabulum in talem similemque sensum acceptum illustravit Wyttenbach. ad Euphr. p. 326. - v. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. ὁ μοιχός scil. Indicativum sequioris aevi poetae interdum cum ὅταν, ἔπ' ἂν, ὁπόταν conjunxerunt. Vid. not. cr. ad Anth. Pal. p. 571. Fortasse tamen h. l. lectio corrupta.

59. In eodem argumento versatur. - v. 2. ὥς ἀπὸ Πυθαγόρου. et ipse Pythagoras a mulieribus abstinerebat (vid. Diog. Laert. VIII. 19.), et magis etiam senioris aevi Pythagorei. Res

nota vel exemplo Apollonii Tyannenensis. Vid. Philostr. I. 13. p. 15. - v. 4. παραριγώσεις. Eo gelu et frigida aura vexata in mariti limine, ut est ap. Propert. I. 16, 24. - v. 5. ἔμαξαι, τὰ δάκρυα sc. - v. 6. τὸ βλέπειν, τὰ σὰ πλημμελήματα. indulgentem igitur illi optat maritum et ad uxoris flagitia conniventem, qualem Juvenal. descripsit I. Sat. 56.

60. Poeta quum puellam supplici prece ad lacrimas concitasset, et se jam voti damnatum iri existimaret, a lacrimante domo eiectionus est. - v. 4. id quod mihi

ταῦτα λέγοντος, ἔκλινεν ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαίμονες, οὐκ ἔδειν, ὅτι λούεται ἡ Κυθέρεια,
χερσὶ καταιχηνίους λυσαμένη πλοκάμους.
λῆρκοις, δέσποινα, καὶ ὄμμασιν ἡμετέροισιν
μήποτε μηνίσῃς, θεῖον ἰδοῦσι τύπον.
νῦν ἔγνων Ῥοδόκλεια, καὶ σὺ Κύπρις. εἴτα τὸ κάλλος
τοῦτο πόθεν; σύ, δοκῶ, τὴν θεὸν ἐκδέδναις.

62. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμπω σοι, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμiais.
ἔστι κρίνον, ῥοδὴ τε κάλυξ, νοτερὴ τ' ἀνεμώνη,
καὶ νάρκισσος ὑγρός, καὶ κυαναιγὲς ἴον.
ταῦτα στεφαμένη, λῆξον μεγάλανχος ἰοῦσα
ἄνθεις καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

63. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιᾶς, ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγ', ὥς βελῶν δεξάμενον φαρέτην.

LXIII. 2. κέκραγεν ὡς. Pal. κέκραγ' ὡς emendavimus cum Spitznaro; et sic exhibet Blomfield, in Glossar. ad Aeschyl. Prom. 768.

de spiritu vitæque superest, conserva.

61. Puellam lavantem conspicatus, eamque pro Venere habens, deae iram deprecatur. — v. 2. λυσαμένη πλ. ut Venus Anadyomene, Cf. ad cap. I. ep. 45. — v. 3. ὄμμασιν. oculis suis timet, ut ille ap. Callimach. Lav. Pall. 82. Magno Tiresias adspexit Pallada vates, Fortis dum posita Gorgone membra lavat. Propert. IV. 9, 57. nam fuerat pudas poena videre deas. Ib. III. 11, 38.

62. Coronam mittit puellae, ut formae cito pereuntis meminerit. — v. 2. ὑφ' ἡμετέραις. abundat praepositio ante dativum, ablativi vim habentem. Infra ep. 79, 4, μηδὲ μ' ὑπ' ἀγούπνοις δηρὸν ἔκαμει πόθοις. Apoll. Rh. II. 28. ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος. — v. 6. ἄνθεις. Pal. XII. 234. ἄνθος γὰρ καὶ κάλλος ἴσον χρόνον ἐστὶ λαχόντα.

63. In puellam, flammas pectore conceptas male celantem. — v. 1. τὸ σῶμα κέκραγ'. corporis habitus certae vocis habet opus, ut Gallus loquitur El.

καὶ βάσις ἀστατίονσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὀρμή,
καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰστυπεῖς βάσιες.
ἀλλὰ, Πόθοι, πρὸς μητρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης,
φλέξατε τὴν ἀπιδῇ, μέχρις ἐρεῖ, Φλέγομαι.

64. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δυσὶν οὐκ ἰσχυσας ἴσῃν φλόγα, πυρφόρε, καῦσαι,
τὴν ἐνὶ καιομένην ἢ σβέσον, ἢ μετὰδεις.

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐφθούται Ῥοδόπῃ τῷ κάλλει· κῆν ποτε χαῖρε
εἶπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἡσπάσατο.
ἦν ποτε καὶ στεφάνους προθυῶν ὑπερ ἐκκρεμάσσωμαι,
ὀργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἔχρυσιν.
ὦ ῥυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεές, ἔλθετε θάσσον,
σπεύσατε, καὶ ὑμεῖς πείδατε τὴν Ῥοδόπην.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡπλισμαὶ πρὸς Ἐρωτα περὶ στέργοισι λογισμόν,
οὐδὲ με νικήσει, μούνος ἔων πρὸς ἕνα.

IV. 29. - v. 3. βάσις ἀστατίονσα. Appulej. Metam. VI. p. 393. ab ista vacillante et saepius titubante vestigio, deque nimio pallore corporis et assiduo spiritu, imo et ipsis marcentibus oculis tuis, amore nimio laboras. - v. 5. πρὸς μητρὸς. per vos matrem rogo.

64. Imitatus est Ausonius Ep. LXXX. Aut restingue ignem, quo torreo, alma Dione, Aut transire jube: vel face utrumque parum.

65. Puellam pulchritudine superbiemem senectute mitiorem reddi optat. - v. 2. ὀφρύσιν ἡσπάσατο. salutem reddit, non verbis, sed superciliis altius et cum fastu erectis. Est autem in voce ὀφρύας superbiae significatio. - v. 3. προθυῶν ὑπερ. video supra ep. 30, 5. - v. 5. ὦ ῥυτίδες. in si-

mil canassa eadem de Cynthia pressatur Propert. III. 23, 32. At te celatis actas gravis urgeat annis, Et veniat formae ruga sinistra tuae. - v. 6. καὶ ὑμεῖς πείδατε. vos saltem flectite eam, quum nihil aliud possit. Eadem structura Theocr. Eid. XXIII. 35. ἀλλὰ τὴν, καὶ, καὶ τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ἔξον. et ib. 41. καὶ νερὸν χάρις τὰ σὰ χεῖλα.

66. Coniunctis Bacchi et Amoris viribus se parem esse negat, Cf. Achill. Tat. II. 3. p. 28, 2. Ἐγὼς δὲ καὶ Διόνυσος δύο βίαιοι θεοί. Propert. I. 3, 13. et quamvis duplici corruptum ardore juberent, Hac Amor, hac Liber, durus uterque Deus. - v. 1. ὥπλισμαὶ λογισμόν. ratione tamquam scuto, ὥπλω, me tuear. - v. 2. μούνος πρὸς ἕνα. pro vul-

θνατὸς δ' ἀθανάτω συστήσομαι ἦν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δὴ' ἐγὼ δύναμαι;

67. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅμμαί' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τριζόλβιος ὅστις ἀποίει
ἡμίδεος δ' ὁ φιλῶν ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

68. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρεπαι μόνον, οὐ κατέχει δέ,
ὥς ἄτερ ἀγκίστρον νηρόμενον δέλεαρ.

69. ΠΑΥΛΟΥ ΣΛΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
καὶ περιδῆριτον Κύπριδος ἐργασίην.
ἦδὺν λαθεῖν, φυλάκων τε παναγρεῖα κανθὸν ἀλύξαι
φώρια δ' ἀμφιδίων λέκτρα μελιχρότερα.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μαλθακὰ μὲν Σαπφοῦς τὰ φιλήματα, μαλθακὰ γυνῶν
πλέγματα χιονέων, μαλθακὰ πάντα μέλη.

gari: μόνος πρὸς μόνον, aut eis
πρὸς ἑνα. - v. 3. συστήσομαι.
pugnam suscipiam. - v. 4. μό-
νος πρὸς δὴ'. proverbiale est.
Liban. T. I. p. 28, 10. δυοῖν
γὰρ ἑνα οὐκ εἶναι κρατεῖν οὐ-
δὲ τὸν Ἡρακλέα.

67. Puellam cum quatuor dea-
bus comparat. - v. 1. τὰς χεῖρας
Ἀθήνης. haec verba per se sum-
ta de artibus Minervae Ἐργάνης
accipias, ut Propert. III. 20,
7. de Cynthia: Est tibi
forma potens, sunt ca-
stae Palladis artes. Ap-
pend. Pal. 327. μορφᾶς ἃ πρῶ-
τειον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
Ἔργα δ' Ἀθανασία τεχνῶν σα-
φοροῦσας. In hoc tamen con-
textu probabilius, peculiarem
quamdam, quae in Minerva fue-

rit, manuum pulchritudinem si-
gnificari. - v. 5. ἀθάνατος δ' ὁ
γαμῶν. Propert. II. 11, 9.
quanta ego praeterita col-
legi gaudia nocte! Im-
mortalis ero, si altera ta-
lis erit.

69. Puellam ad furtivam Vene-
rem, tamquam dulcissimam, in-
vitat. - v. 2. περιδῆριτον. diffi-
cilem, custodibus septam. Inci-
tat enim custodia, docente
Ovidio III. A. A. 601. et, quae
venit ex tuto minus est
accepta voluptas. πᾶν τε-
πνότερον τὸ κεκλειμμένον. Phi-
lostr. Ep. 58.

70. De puella tenerrimi cor-
poris, sed animae durae et ca-
stissimi moris. - v. 1. γυνῶν πλέ-
γματα. Pal. V. 221. μαλθακὰ

ἦν δ' ἐξ ἀδάμαντος ἀπειθέος· ἄχρι γὰρ οἶον
ἔστιν ἔως στομάτων· τάλλα δὲ παρθενίης.
καὶ τίς ὑποτλαίη; τάχα τις τάχα τοῦτο τολάσθας,
δίφην Τανταλέην τλήσεται εὐμαρέως.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχούρειον ἔτλης
ἀπρὶς θραξαιμένη βόστρυχον ἀνερίσαι.
ἔτλης· οἶον ἐμάλαξε τὸν θράκος αἰλινος αὐδὴ,
σκύλμα κόμης, αὐγὴν μάλθακὰ κεκλιμένος.
νῦν θαμνοῖς πατέροισι μέτρη τὸ μέτωπον ἀράσσει· 5
οὐκίτι γὰρ μαζοῖς σὸν θέναν ἐμπελάσει.
μή, λήτομαι, δέσποινα, τόσῃν μὴ λάμβανε ποινήν·
μᾶλλον ἐγὼ τλαίην φάσγανον ἀσπασίως.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦμοσα μὴνάζειν σεο τηλόθεν, ἀργέτι κοῦρη,
ἄχρι δυωδεκάτης, ὧ πόποι, ἤριπόλῃς·
οὐ δ' ἔτλην ὁ τάλας· τὸ γὰρ αὖριον ἄμμι φάανθη
τηλοτέρῳ μήνης, ναὶ μὰ σέ, δυωδεκάτης.
ἀλλὰ θεοὺς ἰκέτενε, φίλη, μὴ ταῦτα χαράξαι 5
ὄρκια πονυράης νῶτον ὑπερ δελίδος·

λυσιπρόνον κλέγματα συζυγίης. —
v. 3. ἐξ ἀδάμαντος. ἀδαμαντίνῃ
de puella Theocr. Eid. III. 39.
Ap. Philostr. Ep. 19. ἐξ ἀδά-
μαντος quis dicitur συγκρίσθαι
καὶ πέτρας. — v. 4. ἔως. amo-
ris fructus intra oscula sub-
stitit. τάλλα. in reliquis virgine-
am sanctitatem servat. — v. 5. καὶ
τίς ὑποτλαίη; vulgaris regula in
tali interrogatione cum optativo
ἀν interponi jubet. Non desunt
tamen exempla particulae omis-
sae. Vid. cap. VI. 42 et 44. et ad Vi-
ger. p. 729. 147. — τοῦτο. abs-
tinentiam a vero et solido volu-
ptatis fructu.

71. Puellae, quam ira incen-
sus male acceperat verberibus,
impunitatem deprecatur. — v. 1.

παλάμη πάντολμε. Infra ep. 88,
4. βόστρυχα παντόλοις χερσὶν
ἐλήσατο. dementes manus
appellat Tibull. I. 10, 56. ma-
nus ejusmodi bellis adhibitas, ubi
victorem amantem flere di-
cit, quod illae tantum valuerint.
Id. I. 6, 73. non ego te pul-
sare velim, sed venerit
iste Si furor, optarim
non habuisse manus. —
v. 6. θέναν, τὸ κοῖλον τῆς χει-
ρός.

72. Quum citius, quam jura-
verat, ad puellam rediisset, per-
jurii poenas deprecatur. — v. 4.
ναὶ μὰ σέ. puellam ipsam, ut
divinum sibi numen, invocat. —
v. 5. χαράξαι. hominum peccata

δέλγε δὲ σάῃς χαρίτεσσι ζυγὴν φρένα· μή δέ με μέσσιξ,
πότνα, καταδύξῃ καὶ σέο καὶ πακάρων.

73. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

- Εἶδον ἐγὼ ποθέοντας ὑπ' ἀτλήτοιο δὲ λύσσης
δηρὸν ἐν ἀλλήλοισι χεῖλα πηξάμενοι,
οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος· ἴμενοι δέ,
εἰ θέμις, ἀλλήλων δύμεναι ἐς κραδίην,
5 ἀμφασίης ὅσον ὅσον ὑπεργήρυνον ἀνάγκη,
ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἐσδάμενοι.
καὶ ᾧ ὁ μὲν ἦν Ἀχιλλῇ πανέλκελος, οἷος ἐκείνους
τῶν Λυκομηδείων ἔνδον ἔην θαλάμων
κούρη δ' ἀργυφῆς ἐπιγουνίδος ἄχρῃ χιτῶνα
10 ζῶσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσματο.
καὶ πάλιν ἠήρηεστο τὰ χεῖλα γυνιοβόρον γὰρ
εἶχον ἀλωφύτου λιμὸν ἐρωμανίης.

ἐν Διὸς δέλτων πενχαῖς notari dixit Euripides in Menalip. Fr. 8 et ap. Callimach. H. in Cer. 57. Nemesis impiis hominum voces γράφασθαι dicitur. - v. 7. μάστιξ. poenae a diis pro peccatis inflictae; alibi dii flagello dicuntur uti ad commodandum hominum animum; ut Horat. III. Od. 26, II. regina, sublimi flagello Tange Chloen. - v. 8. καταδύξῃ. urat, proprio de igne intestino.

73. Areti amantiuri amplexus vividis descripti coloribus. - v. 2. χεῖλα πηξάμενοι. Pal. V. 232. ἐν δὲ Λεανδρεῖσι χεῖλεσι πηγνυμένη. - v. 4. δύμεναι ἐς κραδίην, quod Lucretius dicit IV. 1106. abire in corpus corpore toto. Petronius autem c. 132. de amantibus, alligata mutuo ambitu corpora animarum mixturam fecisse. - v. 5. ἀμφασίῃ ἔρωτος. amoris im-

potentia, qua animus tamquam attonitus redditur. Est enim ἀμφασία, ἀμνηγανία, δὲ ἀμφασίης ἀνάγκη, ἢ τοῦ ἀμνηγάνου ἔρωτος βία. - ἀνάγκη. tormenta. - ὅσον ὅσον. aliquantillum; quod alibi est ὅσον ὄλιγον, ὅσον βαιόν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 720, 93. - v. 6. ἀλλήλων. imutatis invicem vestibibus, ille Achilli erat similis, sexum inter Lycomedis puellas dissimulanti; puella autem in tunica virili breviorē Dianam succinctam referebat. Sic Melitta postquam Clitophontem suae vestibibus induerat ap. Achill. Tat. VI. I. p. 182. ὡς εὐμόσφοτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. τοιοῦτον Ἀχιλλεῖα ποτὲ εἶδεσάμην ἐν γαυρῇ. - v. 12. λιμὸν ἐρωμανίης. insatiabilem furorem. Errat, qui finem vesanti quaerit amoris; Verus amor nullum novit habere modum. Propert. II. 12, 29.

ρεῖά τις ἡμερίδος στελέχη δύο σύμπλοκα λύσει,
στρεπτά, πολυχρονίῳ πλέγματι δυμφνέα,
ἢ κείνους φιλέοντας, ὅπ' ἀντιπόροισι τ' ἀγοστοῖς
ὕγρα περιπλέγδην ἄψαα δησαμένους.
τρὶς μάκαρ, ὃς τοίοισι, φῆλη, δεσμοῖσιν ἐλίχθη
τρὶς μάκαρ· ἀλλ' ἡμεῖς ἀνδιχα καίόμεθα.

15

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αικλίδας ἀμφετίναξεν ἑμοῖς Γαλάτεια προσώποις
ἔσπερος, ὕβρισθην μῦθον ἐπενξαμένη.
„Υβρις ἔρωτας ἔλυσε“· μάτην ὅδε μῦθος ἀλάται.
ὕβρις ἑμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανήν.
ὦμοσα γὰρ λυκάβαντα μένειν ἀπάνευθεν ἐκείνης·
ὦ πόποι· ἀλλ' ἰκέτης πρόωος εὐθὺς ἔβην.

75. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφει, ὅμματά θ' ὕγρα
δάκρυδιν; ὑμετέρων παίγνια ταῦτα πόδων

- v. 13. *στελέχη*. Catull. LXI. 106. lenta qui velut assitae Vitis implicatae arbores, Implicabitur in tuum Complexum. - v. 18. *ἀνδιχα*. absens igitur et a puella, quam deperibat, se junctus erat poeta, quum haec scriberet.

74. Contumeliose a puella tractatus, contumelias intellexit amoris flammam non restinguere, sed excitare. - v. 2. *ἔσπερος*. pro *ἑσπερία*. ut infra ep. 79. *ἐπώμοσεν ἔσπερος ἦξεν*. Sophocli. Oedip. T. 178. *ἀνταν πρὸς ἐσπέρον θεοῦ*. - v. 2. *ὕβρις μῦθον*. verbis contumeliosis additis, quae qualia fuerint, quaerere nihil attinet. Ne tamen proxima: *ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε* - a Galatea dicta fuisse putes, poetae haec sunt,

qui proverbialem hanc locutionem vim in se habere negat. - v. 4. *ἐρέθει*. amantem injuria talis Cogit amaro magis. Catull. LXXII. 7. Cf. supra ep. 16.

75. Quum impotentis amoris vehementia et flammis ante tempus senuisset, sperat fore, ut, votis apud puellam potitus, denuo revirescat. - v. 1. *ὠμογέρον*. senex ante tempus; unde *ὠμογέρον βόστρυχον*, ut *χαλκὸς γέρον*. Pal. VI. 52. *σάκος γέρον*. Od. γ. 184. charta anus. Catull. LXVIII. 46. Vid. Boisson. ad Nicet. p. 382. - v. 2. *ὕμετέρων*. pro *σῶν*, quod frequens apud seniores. *παίγνια* cum sarcasmo in saevam puellam, amantis cruciatus pro lusu habentem; fere ut homines dicuntur *τύχης εἶναι*

- φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθου τάδε, ταῦτα βελέμεν
 σύμβολα, καὶ δολιγῆς ἔργα νυχεργεσίης.
 5 καὶ γὰρ πον λαγόνεσσι ὅντις παναώριος ἦδη,
 καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέσμα περιτρώμαται.
 ὁπόσον ἡβάσκει φλογὸς ἄνθεα, τόσον ἐμῆο
 ἄφρα γηράσκει φροντίδι γνιοβόρω.
 ἀλλὰ κατοικτείρασα δίδου χάριν αὐτίκα γὰρ μοι
 10 χρῶς ἀναδηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηκέτι τις πτήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
 εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὄλην.
 μὴ πετρύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν ἔξοτε γὰρ μοι
 λὰξ ἐπιβάς στέρονοις πικρὸν ἔπηξε πόδα,
 ἀστεμφής, ἀδόνητος ἐνέζεται, οὐδὲ μετέστη,
 εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πετρύγων.

LXXV. 10. μελαινομένων. Pal. quod Salmasius recte videtur emendasse.

παλγνία. - v. 3. φροντίδες. res pro effectu: nam curis ob vanum suum et irritum amorem (ἀπρήκτοιο πόθου. Vid. supra ep. 35, 3.) canos debebat. - v. 4. νυχεργεσίη. formatum vocabulum, ut νυχανγής, νυχηβόρος, a νύχτα. - v. 7. φλογὸς ἄνθεα. viset vigor flammæ. Aeschyl. Prom. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχρον πυρὸς σέλας. - v. 8. γνιοβόρω. curas edaces habet Horat. II. Od. 11, 18. Cf. supra ep. 73, 11. - v. 10. χρῶς ἀναδηλήσει. Archiloch. Fr. XXVII. σύνιδ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χρῶα. - κρατὶ μελαινομένῳ. participium cohaeretur μοί, κρατὶ per appositionem addito. Sophocles. Phil. 738. πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ἔϊφος χεροῖν. Hom. II. ε. 151. Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω Καραδίῃ. quod ὅλον

κατὰ μέρος appellant Grammatici. cf. Rost gr. Gr. §. 105. Ann. 1. Corpus revirescet, capillus nigrescet denuo. Vid. var. lect.

76. Amorem in suo unius pectore haerentem nemini jam timendum esse docet. - v. 2. ἐξεκένωσεν. Amor ap. Statium. I. Silv. II. 70. Hunc egomet tota quondam (tibi dulce) pharetra Improbus, et densa trepidantem cuspidum fixi. Cum proximis comparandus Propert. II. 9, 13. ubi Amorem alas perdidisse ait: Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam, Assiduusque meo sanguine bella gerit. - v. 4. λὰξ ἐπιβάς. victoris more pedem victo imponentis. Theognis. 847. λὰξ ἐπίβα δῆμῳ κενεόφρονι. Pal. XII. 48. κείμε· λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγχι Δαῖμον.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φράζεο μοι, Κλεοφάντις, ὅση χάρις, ὅπποτε δοιὺς
 λάβρον ἐπαιγίζων ἴσος ἔρως κλονέει.
 ποῖος ἄρης, ἢ τάχος ἀπείριτον, ἦε τίς αἰδῶς
 τοὺςδε διακρίνει, πλέγματα βαλλομένους;
 εἴη μοι μελέεσσι τὰ Λήμνιος ἤρμωσεν ἄκμων
 δεσμά, καὶ Ἥφαίστου πᾶσα δολοῦσά φη
 μοῦνον ἐγὼ, χαρίεσσα, τὸν δέμας ἀγκᾶς ἐλίσας
 θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βοσκόμενος.
 δὴ τότε καὶ ξεινός με καὶ ἐνδάπιος καὶ ὁδότης,
 πόντα, καὶ ἀρητήρ, χῆ παρὰ ποταμὸν ἴδοι.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάονσα Χαρκιδῶ
 λάθρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
 πῦρ ὁλοὺν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τι
 εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

LXXVII. 8. βουλόμενος. Pal. Plan. quod, aut rason destitutum,
 aut certe vehementer frigidum, mutavi in βοσκόμενος.

77. Quanta sit in amplexibus
 amantium voluptas, docei. — v. 1.
 φράζεο. audi, perpende. —
 v. 2. ἴσος. vid. ep. 64. ἐπαιγίζων.
 Pal. XII. 88. διςσοί με τρυχουσι
 καταιγίζοντες ἔρωτες. — v. 3. nec
 ferrum i. e. nulla vis, nullus ti-
 mor nec pudor amantes arcto vin-
 culo constrictos solverit. πλέγμα-
 τα. ut ep. 70, 2. ep. 73, 14 et 16.
 — v. 5. εἴη μοι. nihil curo vincu-
 lis teneri, qualibus Vulcanus
 Martem irretivit. Color ductus
 ex festivis Mercurii verbis Od. 3.
 339. ss. — v. 7. ἀγκᾶς ἐλίσας.
 Pal. V. 275. ἄλλην ὑποκόλπιον
 εὐδὺς ἐλίσας. — v. 8. βοσκόμενος.
 Pal. V. 272. περὶ διωγὴν ἄσχετα

ἀνθρώπων βοσκομαι ἀργυρέην
 Achill. Tat. II. 37. καὶ τοῖς
 ἑδοῦσι συμβάλλεται, καὶ περὶ
 τὸ τοῦ φιλοῦντος ὑπόμα βόσκα-
 ται.

78. Ex corona a puella ipse
 imposita se flammas concepisse
 narrat. — v. 1. πίνοντι. ἐν πότῳ.
 — v. 3. τὸ γὰρ στέφος εἶχε τοι-
 οῦτό τι, ὅσον ἦν τὸ Γλαύκην
 φλέξαν. Philostr. Ep. 38. τί
 δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρὶ;
 ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν, τῆς Κελχίδος
 ὁ ὄρκος, ὃν τῇ Γλαύκῃ ἐπερ-
 ψε, ὅδῃα ἦν πεφαρμαγμένη, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐκινήθη λαβοῦσα.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αθρόνει Κλεοφάντις· ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη
 λήχνος ὑποκλάζειν ἥκα μαραινόμενος.
 αἶθε δὲ καὶ κραδὶς πυρρός συναπέσβετο λήχνῳ,
 μηδὲ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.
 ἃ πόσα τῇν Κυθέρειαν ἐπώμοσεν ἔσπερος ἥξειν
 ἀλλ' οὐτ' ἀνθρώπων φεῖδεται, οὔτε θεῶν.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ τηλοτέρῳ Μερῶς τεὸν ἔχνος ἐρείσεις,
 πτηνὸς Ἐρως πτηνὸν καῖσέ μ' οἶός τε φέρειν.
 εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξαι Ἡῶ,
 πεζὸς ἀμετροῖσις ἔσομαι ἐν σταδίοις.
 5 εἰ δέ τί σοι στέλλω βύθιον γέρας, Ἰλαθι, κούρη,
 εἰς σὲ θαλασδαίη τοῦτο φέρει Παφίη,
 κάλλει νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἱμερόεντος,
 τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωδαμένη.

81. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 τὴν ἀπὸ τῆς ἡβῆς οὐκ ἀπέθνηκε χάριν.

LXXX. 2. καῖσέ με ὥστε. Pal. καῖος τάχει με φέρει. Plan. ex
 Planudis correctione procul dubio. μ' οἶός τε emendavit Her-
 mannus.

79. Poeta puellam, quae ipsi
 noctem promiserat, expectans,
 de mora ejus conqueritur. —
 v. 2. ὑποκλάζειν. ellychnium pau-
 latim deficit, ἥκα μαραινόμενος.
 Oppian. Hal. II. 66. ἀλλὰ οἱ
 ἀλλή ἥκα μαραινόμενοι παρτε-
 ται. — v. 4. ὑπ' ἀγρύπνοις πό-
 θοις. Vid. supra ep. 62, 2. —
 v. 6. φεῖδεται. pro κήδεται. nec
 divum parcimus ulli. Vir-
 gil. Aen. X. 880.

80. Puellae placem tamquam
 a Venere marina ei oblatum mit-
 tit, simul se eam usque ad extre-
 mos orbis terrarum fines secutu-
 rum esse pollicetur. — v. 1.

Μερῶς. in finibus Aethiopiae. —
 v. 2. οἶός τε φέρειν. priorem
 syllabam corripit οἶος. Il. σ. 105.
 Od. η. 312. — πτηνόν. me volu-
 crem. — v. 3. ὁμόχροον. tibi co-
 lore similem; ὁδόχροον. — v. 8.
 τὸ πρὶν. se a te pulchritudine vi-
 ctam fassa, pristinam de forma
 sua confidentiam deposuit.

81. De puella in senectutis li-
 mine posita, sed non minus quam
 olim formosa et superba. — v. 1.
 ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Homericum.
 Il. γ. 60. ω. 487. quod alii de
 initio, quasi introitu senectutis
 accipiunt, alii de ἐξόδῳ καὶ τέρ-
 ματι. Agathiam hoc alterum

ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι πασηίδες, ὄμμα δὲ θέλγει
οὐ λάθε· τῶν δ' ἑτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη.
μῖμνει καὶ τὸ φρονάγμα τὸ παιδικόν· ἐνθάδε δ' ἔργων,
ὅττι φύσιν νικᾷν ὁ χρόνος οὐ δύναται.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόδοινος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσσαι,
πρῶτα σὺ γενομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
εἰ γὰρ ἐπιψεύδεις τοῖς χεῖλεσιν, οὐδέτι νήφειν
εὐμαρές, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλινκὺν οἰνοχόον·
πορθεύεται γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
καὶ μοι ἀπαγγέλλαι τὴν χάριν, ἣν ἔλαβεν.

83. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥ δά με καὶ σὺ, Φίλιννα, φέρεις πόθον; ἥ δα καὶ αὐτὴ
κάμνεις, ἀυαλέοις ὄμμασι τηκομένη·
ἥ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλινκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται, οὔτ' ἀριθμός;

probasse apparet ex epithetō τῶ
ναοῦ. — v. 4. ἑτέων ἢ δεκάς.
supra ep. 32. δεῦρ' ἔτε τῆς ἑτέων
ληθάμενοι δικαδός. — v. 5. φρονά-
γμα τὸ παιδικόν, juvenilis ille
fastus. Mesomedes in Hy-
mno Nemesin κοῦφα φρονάγματα
θνητῶν cohibere dicij. Supra
ep. 53. β. σοβαρόν τε φρονάγμα.
Aelian. H. A. VII, 12, μέγα μὴ
κυν φρονεῖτωσαν, καὶ τὸ φρο-
νίμα αἰσέτωσαν. — v. 6. ὅττι φ-
σι. Pal. IX. 47. ἡ χάρις ἀλ-
λάξει τὴν φύσιν οὐ δύναται.

ribus, ut omnia apud hunc scri-
ptorem, fontibus derivatum. In
Ep. 25. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον
ἀσπερ ἐκ στομάτων ὑπεβλήναι
ἀλλήλους, κατακλίνοντες τὰ φι-
λήματα, καὶ τὸν οἶνον τρεῖς χεῖ-
λεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ
αὐτῆς τῆς καρδίας παρεπέμπον.
— v. 2. γενομένη, τοῦ οἶνον ἀπὸ
τῆς κύλικος. — v. 4. οἰνοχόον,
h. l. ipsum est poculum, oscula
simul cum vino offerens. — v. 6.
ἀπαγγέλλει, Pal. V. 171. τὸ σὺ-
φρὲς ἢ δὴ γένηθε· λέγει, ὅτι τὰς
φιλέματος Ζηνοφίλας ψάξει τοῦ
καλίου στόματος.

83. Puellam, si nunc non amet,
in posterum amoris flammam ex-
pecturam esse vaticinatur. — v. 2.
αυαλέοις, ἐρηγοῖς, ob noctes in-
somnia, aut etiam ob flammam,
quibus intus torretur. — v. 4. οὔ-
τε λόγος. vid. supra ad ep. 9, 6. —

82. Puellam rogat, ut, si
ipsum vino bene proclutum videre
velit, oscula ipsi per poculum
mittat. Frequens hic clam aman-
tium lusus, cuius plurima sunt
apud Milesiarum fabularum scri-
ptores exempla. Unum suffe-
cerit Aristæneneti, ex antiquo-

- 5 εὐρήσεις τάχ' ὅμοια, τήν δ', ἀμέγαρτε, παρείη
 ἀδρήσω θαμνοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
 Κύπρις γάρ τὰ μὲν ἄλλα παλλήκοτος· ἐν δέ τι καλὸν
 ἔλλαχεν, ἐχθαίρειν τὰς σοβαρευομένας.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Σπείδων εἰ φίλει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευνῶ,
 πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ
 βήσομαι ἐς ξέλην τινά ποιν χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
 ἀγρίπος, ἡμετέρου μνηστὴν ἔχονσα πόδον.
 5 ἡ δὲ μέγα στονάχῃσε καὶ ἥλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
 πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
 καὶ με μένειν ἱκέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπαιδὴς
 ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον.
 ἔλβιος ἐς πόδον εἰμὶ· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσει
 10 πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

LXXXIII. 5. τὰ ὅμοια. Pal. Hiatum sustuli τάχ' ὅμοια scribens, quod comminationi convenit.

LXXXIV. 8. Pro μόνον Retzkins corrigat μάλιν, quod a libris confirmari velle.

v. 5. ἀμέγαρτε, δύστηνε, nihil amplius. Sic Melantheus et proci appellant Eumaeum, ἀμέγαρτε σὺ βῶτα. Od. p. 219. φ. 362. Non itaque nimium urgenda etymologia vocis, quod ii faciunt, qui senilem aetatem respici existimant, ubi jam nemo vetulae pulchritudini inuideat. - v. 8. ἐχθαίρειν. ingrati Veneri pone superbiam. Horat. III. Od. 10, 9.

84. Poeta gloriatur de dolo, quo puellae erga se amorem exploravisse sibi videtur. - v. 1. σπείδων εἰ φίλ. με μαθεῖν. Theocrit. Eid. III. 28. δια, μεν μενόμενον εἰ φίλεις με, σὺ δὲ τὸ τηλεφίλον - πλαταγῆσεν. -

v. 3. βήσομαι. supple εἶπον, quod in πείραζον latet. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 246. - v. 4. ἀγρίπος. pro ἀγρίος. - v. 5. καὶ ἥλατο. ut Amor vulneratus ap. Theocrit. Eid. XIX. 3. ὁ δ' αἰγέει, καὶ χέει ἐφύση, καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἥλατο. - v. 6. βότρυν κόμης. cincinnos artificiose compositos et uvae quodammodo speciem referentes. Apollini χρύσειοι πλοχοὶ βοτρυόεντες tribuntur ap. Apoll. Rh. II. 676. et sacerdoti ap. Christodorum in Ecphr. 91. ἐσφροτο βότρυς ἐθείρης. - v. 8. μόνον jungendum cum θρυπτομένῳ. quasi invitus cederem. - v. 9. τὸ γὰρ. pro ὁ γὰρ. - πάντων, μάλλον scil. pro μάλιστα.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

„Μηδὲν ἄγαν,“ σοφὸς εἶπεν ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
 ὡς καλὸς, ἤρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
 καὶ ψυχὴν δοκέσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμῷ
 κεῖσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδαλέης·
 ἢ δ' ὑπερηρέθη, σοβαρὴν δ' ὑπερέσχεθεν ὄφρυν, 5
 ὥσπερ τοῖς προτέροις ἦνθεσι μεμφομένη.
 καὶ νῦν ὁ βλοσυρῶπός, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπαιδής,
 ὁ πρὶν ἀεριστότης, ἤρπτον ἐξαπίνης·
 πάντα δ' ἐναλλα γέγοντο· πέδων δ' ἐπὶ γούνασι κούρης
 ἴαχον ἰλήκοις, ἤλιτεν ἢ νεότης. 10

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἢ πλοκαμίδας
 σειομένη πλεκτάς, καὶ σοβαρευομένη,
 ἢ μεγαλυνήσασα καθ' ἡμετέρας μελεδώνης,
 γήρᾳ δικνωδὴς τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
 μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὄφρυνες, ὅμμα τέτρηται, 5
 χεῖλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.

LXXXVI. 4. γήρας ἐρικνωδῇ. Pal. Plan. quod ob asyndeton ferri non potest. Nec rugae in manibus tantum commemoratae placent. Et hoc quidem sustulit Pierson γήρᾳ corrigens; alterum nos ἐρικνωδὴς scribentes.

85. Superbiae, quam ob felicem doli successum sumserat, graves se puellae poenas dedisse narrat. — v. 1. ὡς ἐπέραστος, ὡς καλός. cum suavi ironia. Sic Cicero Or. pro Murena c. 12. Praetor interea, ne pulchrum se et beatum putaret, — ei quoque carmen compositum est. — v. 4. τῆς τάχα κερδαλ. quae dolorem illum de itinere a me suscipiendo fortasse simulaverat, ut me deciperet. — v. 6. τοῖς προτέροις. quasi eam facilitatis suae poeniteret. — v. 7. ὁ βλοσυρῶπός. quippe qui θρυπτομένῳ μόνον ὄμματι annuerat. ὁ χάλκεος. qui

se lacrimis cedere simulans, in sinu de puellae dolore gavisus erat. — v. 9. πάντῃ. ex Theocrito Eid. I. 134. ubi Daphnis moriturus: πάντα δ' ἐναλλα γέγονιντο.

86. In puellam olim pulchritudine elatam, nunc, senectute ingruente, Nemesin expertam. — v. 5. μαζὸς ὑπεκλίνθη. ProPERT. II. 12, 21. necdum inclinatae prohibent te ludere mammae. Nicetas L. III. 176. ss. totum hoc epigr. imitatus, ὁ μαστός, αἶτ, ἐστὼς δεξιὸς πρὶν τῆς κόρης. Τεκλίθη. καθεῖλεν αὐτὸν ὁ γήρας.

τὴν πολλὴν καλέω Νέμεσιν Πόθου, ὅτι δικάζει
ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θάσσον ἐπερχομένη.

87. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὔτε δ' ἐπέλθῃ
ὄρθρος ἑλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος,
ἀμφιπεριτρυφῶσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
βάλλουσιν, γλυκερὸν κῶμα παρῳσάμεναι.

5 ὄμματα δὲ σταλάοντα φυλάσσειται· ἢ δὲ Ῥοδάνθης
αὐτῷ ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.

ὦ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἔγωγε
τὴν Φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθροισάμην.

10 ἀλλ' Ἴτυλον κλαίετε κατ' οὖρεα, καὶ γοοῖτε
εἰς ἔποπος κρηναίην αὐτὴν ἐφεζόμεναι,
βραῖον ἵνα κνώσσομεν· ἴσως δέ τις ἦξει ὄνειρος,
ὅς με Ῥοδανθείοις πῆχεσιν ἀμφιβάλοι.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμανα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
κείραντα γλυκεροῦς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,

LXXXVII. 5. ὄμματα δ' οὐ λάοντα. Pal. quod emendavimus.
Pal. VII. 552. δάκρυ φίλον σταλάου. Orpian. Cyn. IV. 300. ἐστὶ
λαὸν δάκρυ παρειαί.

LXXXVIII. 2. γλυκεράς. Pal. γλυκερούς. Plan. Vid. Meineke
l. c. p. 138. et in Addend. p. 570.

v. 7. Νέμεσιν. Philostr. Ep.

XIX. adpuorum: ταχέως σε θασα-
σίμην γενειῶντα καὶ παρὰ ἄλ-
λοτρίαις θύραις κείμενον· Ναὶ
Ἔρως, ναὶ Νεμέσεις, ὅξεϊς θεοὶ
καὶ στρεφόμενοι. Pal. XI. 326.
καὶ κάλλους, εἰσὶ τινες Νεμέσεις.

87. Nocturnus amoris curis, ma-
ne hirundinum cantu et quiritati-
one somno privari queritur. —
v. 1. εὔτε δ' ἐπέλθῃ. de conjun-
ctivo vid. Thiersch. Gr. §. 322.
5. — v. 4. κῶμα παρῳσάμεναι.
Theocr. Eid. XXI. 20. ἐκ βλε-
φάρων δὲ ἴπνον ἀπωσάμενοι. —
v. 7. λαλητρίδες. Anacr. Od.
XII. 2. ἀλάη χελιδῶν. Id. Fragm.

CXXXIX. κόττη χελιδῶν. apud
Thebanos hirundines appellaban-
tur κοτιλάδες. Athen. XIV. p.
622. A. — οὐ γὰρ. supple cogi-
tando: non est cur mihi infestae
sitis; non enim sum Tereus,
qui Philomelen lingua privavit. —
v. 8. ἀπεθροισάμην. sic Ana-
creon. l. c. τὴν γλῶσσαν, ὥς δ'
Theocr. Ἐκείνος, ἐκθροίξω. —
v. 10. ἔποπος. mutatus enim Te-
reus in urupam, quae avis ni-
dum ponit ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ
τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. Ae-
lian. II. A. III. 26. Cf. Ari-
stoph. Aves init.

88. De viro, qui puellam, ob

ὀπλότερος Πολέμῳ μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
 βόστρονχα παντόλοις χερσὶν ἔλθισατο, 5
 καὶ τραγικοῖς ἀγέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,
 μάστιξεν θαδωνῆς ἔψαθα θηλυτέρας.
 ξηλομανὲς τὸ κόλασμα· τί γὰρ τόσον ἦλπε κούρη,
 εἴ με κατοικτεῖρειν ἤθελε τειρούμενον;
 σχέτλιος, ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
 βλέμματος ἐνστήσας αἰδοπα βασκαίνην. 10
 ἀλλ' ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ· αὐτὰρ ἔρωγε
 ΔΥΣΚΟΛΟΣ, οὐχ ὁρόων ΤΙΝ ΠΕΡΙΚΕΙ-
 ΠΟΜΕΝΗΝ.

89. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ νῦν πολλή σε κατείνασε, καὶ τὰ θαλυκρὸν
 κείνο κατημβλύνθη κέντρον ἔρωμανίης,
 ὤφελος, ὦ Κλεόβουλε, πόθους νεότητος ἐπιγνοῦς,
 γῶν καὶ ἐποικτεῖρειν ὀπλοτέρων ὁδύνας,

poetae amorem verberibus ex-
 ceptam, crinibus spoliavit, simi-
 lis Polemoni in Menandri Περι-
 κειρομένη, de quo Philostr.
 Epist. XXVI. et Meineke, in
 Menandri Reliqq. p. 136. ss. v.
 v. 4. παντόλοις, supra ep. 71,
 ὦ παλάμη πάντολμε. - v. 5. τὸ
 κωμικὸν ἔργον, comica sæpe
 appellantur ea, quæ in comoe-
 diis fiunt. Sic aurum comi-
 cum pro fabis; senex comi-
 cus, qualis in comoedia exhibe-
 tur. Hoc loco clandestinus mul-
 ieris amor videtur significari,
 quæ amoris genere nihil in co-
 mediis frequentius; nisi forte
 malis accipere de abscissis ca-
 pillis, quod facinus etiam potuit
 appellari comicum hanc unam
 ob causam, quod in comoedia
 commissum fuit. - v. 9. πρæ-
 ἀτῆ invidia (ἐνστήσας. inter-
 ponens invidiam suam.) mutuo
 nos quoque adpectu privavit. -

v. 11. ἀλλ' ἔμπης. nihil inde lu-
 cratus est, nisi quod ipse odio-
 sus sit factus, dum ego δύσκο-
 λος, tristis, sum de puella
 turpiter tonsa. Hanc sententiam
 satis facete per tres fabularum
 Menandrearum titulos extulit.
 In Μισομένην enim primæ par-
 tes erant militis, qui portentosa
 jactantia puellæ, quam deperi-
 bat, odium in se concitavit; in
 Δυσκόλῳ autem hominis alicujus
 morosi et fastidiosi, δυσκόλου
 καὶ δυστρόπου, cui Smicrines
 nomen. In hoc lusu præcivit
 Fronto in Pal. XII. 233.

89. Ad eundem, qui puellæ,
 de qua superius epigr. agit, ca-
 pillos absciderat. Senem illum
 fuisse hinc intelligitur, et Cleo-
 bulum nomine, puellam Rhodan-
 then. - v. 1. πολλή, τὸ γῆρας. -
 v. 3. ἐπιγνοῦς, quum ipse juve-
 nilis ætatis errores expertus no-

- 5 μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κοιμάων
τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαῖσαι.
'ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ τῇ παιδί πάρος μεμέληθο ταλαίνῃ,
καὶ νῦν ἐξαπίνης 'ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ γέγονας.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Εἰ φίλεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσῃς
θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης.
ἀλλὰ τι καὶ φρονέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ.
5 ἔργον γάρ τι γυναιξὶν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν,
καὶ κατακαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
κεῖνος δ' ἐστὶν ἀριστος ἐρωτικός, ὃς τάδε μίξει,
οἶκτον ἔχων ὀλίγη ξυνὸν ἀγνηροῖη.

veris. Plinius IX. Ep. 12. ad patrem, qui filium ob sumtus factos castigaverat: heus tu, numquamne fecisti, quod a patre corripiri posset? - Cogita et illum puerum esse, et te fuisse. Cf. Terentii Heautont. II. 1. - v. 5. ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς. de humanis peccatis, et quae omnibus sunt communia. - v. 7. Ἀντίπατρος. tamquam ἀντὶ πατρός, patris loco.

90. Praecepta amantibus scribens poeta superbiam et insolentiam non minus quam abjectam humilitatem vitandam esse docet. - v. 1. ὑποκλασθέντα θυμόν. quasi debilitatum et fractum; ut Ἄλκας ὑπεκλάσθη μελέεσσιν. Quint. Sm. V. 458. translate ad animum ib. IV. 483. ὑπέκλασε δέ τιμα ἡγορέην. Sic etiam χαλαῶν, nervum, chordam remittere et relaxare, ut Pal. IX. 297. φόβῳ κεχαλασμένα τόξα. Synesius p. 157. B. φιλοσόφῳ χαλαῶντι τοῦ τόνον, καθάπερ οἱ

Σκύθαι τοῦ τόξου. - ἱκεσία ὀλισθηρά. aut de supplicis gestu accipiendum, τοῦ εἰς τὰ γόνατα ὀλισθαίνοντος, aut est supplicatio et preces in animum alterius delabentes et se insinuant. Pal. IX. 443. οἷστρος ὀλισθήσαν ἔχει φύσιν. - v. 3. στεγανὸς animus opponitur τῷ μαλακῷ, gravis et solidus levi. Vid. ad Callistrat. Stat. p. 693. στεγανὸς εἰ καὶ Ἀρσοπαγίτου σιωπηλότερος. Themist. Or. 21. p. 263. A. - v. 4. βλέμ. Cf. supra ep. 84, 8. Pal. XII. 21. ὁμομασι φειδομένοις. - v. 5. ἔργον. mulieres suum esse putant insolentes et nimium elatos contemtim tractare et deprimere. Maneth. Apot. VI. 217. ἀλὲν ἀτασθαλίῃσι γυνὴ ἀθερίζει ἀκοίτην. - v. 6. ἄγαν οἰκτροτάτων. notandum ἄγαν superlativo additum, cujus usus etiam apud praesicos exempla reperiuntur. Similiter Pal. X. 56. τὴν πάνν σεμνοτάτην. - v. 8. οἶκτος h. l. id est, quod misericordiam movet, τὸ εἰς οἶκτον ἄγον.

91. ΜΑΧΗΛΟΝΙΟΥ.

Φωσφόρε, μὴ τὸν Ἑρῶτα βιάξω, μηδὲ διδάσκου,
 Ἄρει γειτονέων, νηλεὲς ἦτορ ἔχειν.
 ὥς δὲ πάρος Κλυμένης ὁρόων Φαέθοντα μελάθρῳ
 οὐ δρόμον ἀκνυόδην εἶχες ἀπ' ἀντολῆς,
 οὕτω μοι περὶ νύκτα, μόγῃς ποθέοντι φανείσαν,
 ἔρχοο δηδύνων, ὥς παρὰ Κυμμερίοις.

92. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δῆξον, Ἑρῶς, κραδίης καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμείς
 βάλλειν, ἄλλο τί μου τῶν μελέων μετάβα.

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐλκος ἔχω τὸν Ἑρῶτα· ῥέει δέ μοι ἑλκος ἰχώρ
 δάκρυον, ὅτε λῆς οὐποτε τερσομένης.
 εἰμὶ καὶ ἐκ κακότητος αἰμήχανος, οὐδὲ Μαχάων
 ἦπιά μοι πάσδει φάρμακα δεινομένῳ.

91. Poeta, nocte a puella im-
 petrata, Luciferum precibus fac-
 tis rogat, ut hanc noctem quam
 longissime producat. Cf. supra
 ep. 19 et 20. - v. 1. μὴ βιάξω.
 noli vim adhibere amori, fru-
 ctum ejus temporis brevitate im-
 minuens. - Ἄρει γειτονέων. quum
 Veneris stella Marti sit proxima,
 monet eam, ne durum et crudele
 Martis ingenium imitari velit.
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν. verba Home-
 rica. Il. ι. 497. - v. 3. Φαέθον-
 τα. Solem. Hunc quum Lucifer
 apud Clymenen iuvorantem videret,
 ortum cohibuit; quam fabu-
 lam aut finxit Noster ad simi-
 litudinem fabulae de Alcmena et
 Jove, aut, quod verisimilius,
 ab antiquo aliquo poeta sumpsit.
 Clymenes cum Sole nuptias de-
 scripsit Nonnus Dion. XXXVIII.
 - v. 6. παρὰ Κυμμερίοις. Pal. V.
 283. εἰ τις Ἑρώτων λάτρεις, νό-
 κτας ἔχειν ὄφειλε Κυμμερίων.

92. Totum ut Amoris sagittis

vulneratum dicit, ita ut in corde
 et hepate saltem non sit, ubi
 Amor nova tela figat. ἦπαρ. af-
 fectum et amoris imprimis se-
 des. Theocr. Eid. XI. 16. ἐχθί-
 στον ἔχων ὑποκάρδιον ἑλκος Κύ-
 πριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἥπατι
 πᾶξε βέλεμνον. Ib. XIII. 71. ἐχώ-
 ρει Μαινόμενος χαλεπὰ γὰρ ἔσω
 θεὸς ἦπαρ ἄμυσεν.

93. Puellam rogat, ut vulnera
 ipsi ab Amore inflicta sanare ve-
 lit. - v. 1. ῥέει. Il. ε. 339. ῥέει
 δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, ἰχώρ.
 Apud seniores ἰχώρ est serum
 sanguini admixtum; ut ap. Op-
 pian. Hal. II. 374. ἑλκος οὐ-
 λομένοιο Πυθομένους ἰχώρας.
 Quint. Sm. II. 565. - οὐποτε
 τερσομένης. Il. π. 518. οὐδέ μοι
 αἷμα τεροῆναι δύναιται. - v. 4.
 ex Il. δ. 218. ubi Machaon, Me-
 nelao vulnerato, ἐπ' ἔργ' ἦπια
 φάρμακα εἰδὼς Πάσσε. - δεινο-
 μένῳ, δεομένῳ, αὐτῶν scil. -

Τήλεφος εἰμι, κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
καλλεῖ σὺ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

94. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμερίδας τρυγῶσιν ἐτήσιον, οὐδὲ τις αὐτῶν
πὺνς ἔλικας, κόπτων βότρυν, ἀποστρέφεται.
ἀλλὰ σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης,
ὕγρον ἐνιπλέξας ἄμματι δεσμὸν ἔχω,
5 καὶ τρυγῶ τὸν ἔρωτα καὶ οὐ θέρος, οὐκ ἔαρ ἄλλο
οἶδα μένειν, ὅτι μοι πᾶσα γέμεις χαρίτων.
ὥδε καὶ ἡβήσεας ὅλον χρόνον· εἰ δέ τις ἔλθῃ
λοξὸς ἔλιξ ὀντίδων, τλήσομαι ὡς φιλέων.

95. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κιχλίξεις, χρεμίτισμα γάμον προκέλευθον ἰεῖσα,
ἦσυχά μοι νεύεις· πάντα μέτην ἐρέθεις.

XCIV. 7. εἰ δέ τις ἔλθῃ. Pal. ἔλθοι corrigendum censebat Br: aut ἦν δέ τις ἔλθῃ, εἰ cum conjunctivo soloecum esse existimans. Fallitur: Vid. Not. cr. ad Anth. Pal. p. 104. s.

XCV. 2. σὺ λαλεῖς. Pal. quod Reiskius emendavit.

v. 5. Τήλεφος. Pal. V, 291. Τήλεφον ὁ τρώσας καὶ ἀνέσματο. Propert. II, 1, 63. Mysus et Aemonia juvenis, qua cuspide vulnus Senserat, hac ipsa cuspide sensit opem.

94. Puella vitis videtur poetæ, unde tamquam Amoris vindemiator fructus decerpit. — v. 1. ἔλικας. vitis palmites, natura sua aridos. — v. 3. ἀνάθημα μερίμνης. curarum mearum, i. e. amoris mei decus et oblectamentum. Eurip. Meleagr. Fr. 13. παῖδες θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε ἀνάθημα βίοντος. μολεπὴ ἔορκατός τε ἀναθήματα δαιτός, pro κόσμος. Od. α. 152. — v. 4. ὕγρον δεσμὸν (molle tibi circumdans brachiorum vinculum) ἔχω σε ἄμματι. utrumque vocabulum sic junxit Nonn.

Dion. IX. 130. εἰλικόεις δὲ δράκων περὶ δίπλακα μίτρησιν ἄμματα κυκλώσας ὀφιοῦδαι χαμπτετο δεσμῷ. — v. 5. τρυγῶ. vocabulum de vindemiatore proprium sic transtulit Aristæon. II. 1. σὺ δεῖ τηρεῖν ὁπώραν· δίδου τοῖς σοῖς ὁπωρώνας τὴν ὥραν τρυγᾶν. — v. 6. οἶδα μένειν. circumlocutione frequenti pro μένω, exspecto. — v. 7. ὥδε, οὕτως ὡς νῦν. — v. 8. ἔλιξ ὀντίδων. respicitur ἔλιξ τῆς ἀμπέλου v. 2. — ὡς φιλέων. ut par est amantem facere, quem parva vitia non offendunt.

95. Ad puellam frustra ipsum tentantem illecebris. — v. 1. κιχλίξεις. κιχλισμός, γέλως πορνικός. — προκέλευθον. Nonn. Dion. V. 588. ὀφθαλμός προκέλευθος ἐγίνετο πομπός Ἐρώτων.

ᾧμοσα τὴν δυσέρωτα κόρην, τρισὶν ᾧμοσα πέτραις,
μήποτε μελιχχοῖς ὁμμασὶν εἰσιδέειν.
παῖζε μόνῃ τὸ φίλημα· μάτην πόσπυζε σεαυτῇ 5
χέλιεσι γυναιότατοις, οὕτινι μισρομένοις.
αὐτὰρ ἔγων ἑτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
κρέσσονες εὐλέκτρον Κύπριδος ἐργάτιδες.

96. ΑΛΕΣΠΟΤΟΝ.

Καὶ πενήτη καὶ ἔρως δύο μοι κακά· καὶ τὸ μὲν οἶδω
κούφως· πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

97. ΑΛΛΟ.

Πέμπτω σοι μύρον ἡδύ, μύρον παρέχων χάριν, οὐ σοί·
αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

= γάμος, connubium. - v. 3. Junge: ᾧμοσα μήποτε εἰσιδέειν τὴν δυσέρωτα (misero amantem) κόρην. - τρισὶν πέτραις. de hoc ritu aliunde non satis constat. Arabum jusjurandum per septem saxa sanguine uncta commemorat et describit Herodot. III. 8. Facit huc etiam Plutarch. Vit. Syllae c. 10. ubi haec de Cinna narrantur: ἔγων ἐν τῇ χειρὶ λίθον ᾧμνυν, εἰτα ἐπαγαγάμενος ἑαυτῷ, μὴ φυλάττοντι τὴν πρὸς ἐκείνον (Syllam) εὐνοίαν, ἐκπέσειν τῆς πόλεως, ὡς περὶ ὁ λίθος διὰ τῆς χειρός, κατέβαλε χαμάζε τὸν λίθον. in qua re similitudo quaedam cum eo ritu, quem a facialibus observatum commemorat Livius. I. 24. τρισὶ πέτραις fortasse per hyperbolen, non uno, quod vulgo solebat fieri, sed, si quis voluerit, vel tribus saxis manu caplis. Etiam Harpocration in λίθος ait: εἰκόασιν οἱ Ἀθη-

ναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὄγκους ποιεῖσθαι. - v. 5. παῖζε - πόσπυζε. labiis cum sono compressis osculum puella, virum ut alliceret, imitabatur. - ποσπύζειν, κηλεῖν, κολακεύειν. - v. 6. χέλιεσι γυνά, quibus alia non occurrunt labia, nullis virorum labiis pressa. - v. 8. Κύπρ. ἐργάτιδες. Pal. V. 275. ἀπλήστον Κύπριδος ἐργάτιναι. Pal. IX. 26. de poetriis: ἀνέαν ἐργάτιδας σελίδων.

96. Vertit hoc distichon Claudianus. LXXXIX. Paupertas me saeva domat, dirusque cupido. Sed toleranda fames, non tolerandus amor. Pal. V. 113. πένης ὧν οὐκέτ' ἐρᾶς λιμὸς φάγμακον οἶον ἔχει.

97. Similiter ineptit Philostr. Ep. 30. πέπομφά σοι στέφανον ῥόδον, οὐ δὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γὰρ, ἀλλ' αὐτοῖς τε χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις.

98. ΑΛΛΟ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδί, μύρον τὸ μύρον θεραπεύων,
ὥς Βρομίω σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.

99. ΑΛΛΟ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μοῦσαι
Δερκυλλίς ἐν πάσαις Μοῦσα, Χάρις, Παφίη.

100. ΑΛΛΟ.

Ὅπλῃζεν, Κίπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθὲ
ἄλλον ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

101. ΑΛΛΟ.

Εἴ μοί τις μέμφοιτο δαεῖς, ὅτι λάτρις Ἔρωτος
φοιτῶ, θηρευτὴν δυμασιν ἰξὼν ἔχων,
εἰδείη καὶ Ζῆνα καὶ Ἄϊδα, τὸν τε θαλάσσης
σκηπτουῆχον μαλερῶν δοῦλον ἔοντα πόδων.
εἰ δὲ θεοὶ τοιοῖδε, θεοῖς δ' ἐνέπουσιν ἔπεσθαι
ἀνδράρηνους, τί θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

98. *Lusus hic inde pendet, quod vocabulum μύρον inter blanditias amantium est. Bion. Eid. I. 78. ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὧλετ' Ἀδωνις. Pal. V. 113. ἡ δὲ πάρος σε καλεῖσθαι μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν. cum stacta accubo ad amatam dicit amans apud Plant. Mostell. I. 3, 151.*

100. *Argumentum, ut supra ep. 92. - εἰς σκοπὸν ἄλλον. si pudor est, alio trajice tela tua. Propert. II. 9, 18.*

101. *Amores suos apud vituperatores deorum exemplo excusat. - v. 2. ἰξὼν. oculos quasi visco unctos habens, et ipsos pulchris omnibus inhaerentes, et pulchra aucupantes, Pal. XII. 92.*

παίδων κύνας, αἰὲν ἐν ἰξῷ Κυπρίδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι. - v. 4. δοῦλον ἔοντα. post plurium deorum recensum pluralis expectabatur; sequitur numerus attractionis, quam vocant, leges. - v. 5. ἐνέπουσι. jubent, sequente infinitivo. Euripid. Bacch. 626. δημοσὶν Ἀχελῶον φέρειν ἐννέπων. - v. 6. θεῶν ἔργα. similiter ap. Aristoph. Nub. 1080. ὁ ἄδικος λόγος μοι ἐχέειν ἐννέπων. καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μῆλλον αὖ δύναιο; cum quibus cf. Terent. Eunuch. III. 5, 36. ss.

102. ΑΛΛΟ.

Κλαγγῆς πέμπεται ἦχος ἐς οὐατα, καὶ θόρυβος δὲ
ἄσπετος ἐν τριόδοις· οὐκ ἀλέγεις, Παφίη;
ἐνθάδε γὰρ σέο κούρον ὁδοιπορέοντα κατέσχον,
ἄσσοι ἐνὶ κραδίῳ πυρεδὸν ἔχουσι πόθον.

103. ΑΛΛΟ.

Ὅμοφαξ οὐκ ἐπένευσας· ὅτ' ἦς σταφυλή, παρεπέμψα.
μὴ φθονέσῃς δοῦναι καὶν βραχὺ τῆς σταφίδος.

104. ΑΛΛΟ.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χεῖλεσιν ὑγροῖς.
νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἐπνεί-
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

105. ΑΛΛΟ.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σῶζεις, Κύπρι, καὶ μὲ τὸν ἐν γᾶ
ναυαγόν, φιλίῃ, σῶσον ἀπολλύμενον.

106. ΑΛΛΟ.

Εἴτε σε νυανέσχον ἀποσιλβόνσαν ἐθείραις,
εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις,

102. Ad Venerem, ut Amori
ab amantibus ira in eum incen-
sis deprehenso operam ferat.
Ejusmodi argumentum tractatum
ab Ausonio in Amore cruci-
afuso.

103. Ad puellam senescentem.
- v. 1. ὁμοφαξ. Onestes Pal. V.
20. qualem puellam cupiat, de-
clarans: εἴη, ait, μήτ' ὁμοφαξ,
μήτ' ἄσταφίς. Tolle cupidini-
nem immitis uvae. Horat.
II. Od. 5, 3. - v. 2. καὶν. sal-
tem.

104. De osculi a puella acce-
pti dalecodine. Alciph. I. ep.
38. ὥς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον

ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔστα-
ξεν. Cf. Horat. I. Od. 13, 15.

105. Ad Venerem preces, ut
ipsum in terra naufragium fa-
cientem servet. De viro, qui e
terra puellam natantem conspi-
catus, amoris flammam concepe-
rat animo: χῶ μὲν ἐνανάγει
γαίης ἐπὶ τὴν δὲ θαλάσσης
ψανουσαν πηρεῖς εἰχσαν αἰγια-
λοῖ. Anthol. Pal. V. 209. v. 5. seq.

106. Ad matronam Romanam
videtur scriptum, quae capillos
modo flavos gestabat, modo ni-
gricantes, aut galeris diversi co-
loris usa, quod verisimillimum,

ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. ἥ ῥά γε ταύταις
θριξὶ συνοικήσει καὶ πολυῖσιν Ἔρως.

107. ΑΛΛΟ.

Κύπρι, τί μοι τριβούς ἐφ' ἓνα σκοπὸν ἤλασας ἰούς,
ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τριβὰ πέπηγε βέλη;
καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἔλκομαι· ἥ δ' ἀπονεύσω,
δυστάζω· λάβρω δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

108. ΑΛΛΟ.

Εἰς οἷον με πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα
οὐκ ἔλεεις, καὶ τῇ πείραν ἔχουσα πόνων;
ἥ μ' ἐθέλεις ἀτλήτα παθεῖν καὶ τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν
τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις Κύπρις ἔτρωσε ρόνη.

CVII. 3. ἥν δ' ἀπ. Pal. Plan. quod emendavit Br.

CVIII. 1. Obscurum est, quo sensu h. l. λιμένα ξένον dictum sit, nec sufficit cum Pauwio correxisse λιμέν' ἄξενον.

aut coloribus crines infucans. Utrumque morem illustravit Boettigerus in Sabina p. 121. ss. - v. 4. συνοικήσει Ἔρως. ut in Ep. Platonis aut Asclepiadis Pal. VII. 217. de Archcanassa: ἄς καὶ ἐπὶ ὀφρύδων ὁ γλυκὺς ἔξερ' Ἔρως. Vid. ad Philostr. Imag. II. 1. p. 404.

E. καὶ H. 206. τῇ δ' εἰς, ἥ δ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω.

107. Se tribus sagittis a Veneris confixum, i. e. triplici amore irretitum esse queritur. - v. 3. τῇ μὲν, τῇ δέ. hac, illac. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 273. ubi etiam de ἡ monetur. Euripid. Or. 350. τῇ μὲν σ' ἡδέως πρὸς δέρομαι - τῇ δ' ἰδὼν καταστένω. Hesiodi Scut. 210. δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐδύνεον. Id.

108. Veneris saevitiam incusat. - v. 2. οὐκ ἔλεεις. Dido ap. Virgil. Aen. I. 630. non ignara mali miseris succurrere disco. - v. 3. hos me cruciatus vis perferre, ut victoriam de sapiente et Musarum ministro reportatam jactare possis. Cf. supra ad ep. 1. Sic Pal. XII. 101. puer vulnerato poeta, adhuc ἀτρώτω, gloriatus, τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος· Τὸν θρασὺν ἔλλον ἐγὼ, τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κείνο φρύγμα Σκηπτρόφορον σφίγης ἠνίδε ποσσὶ πατώ. - σοφὸν ἐν Μούσαις. Pal. VII. 428. ἀνὴρ περὶ Κύπριν πρῶτος, κῆρ Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.

CAPUT VI.

Σ Κ Ω Π Τ Ι Κ Α.

1. ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

Ἀνδρακίων δέκα μέτρα φέρων, ἕξο καὶ σὺ πολίτης
 ἦν δὲ καὶ ἡ ἀγάγης, αὐτὸς δὲ Τριπτόλεμος.
 δεῖ δὲ καὶ Ἡρακλείδη ὑφηγητῇρι δοθῆναι
 ἢ καυλοὺς κράμβης, ἢ φακόν, ἢ κοχλίαν.
 ταῦτ' ἔχε, καὶ λέγεσαντὸν Ἐρεχθεά, Κέκροπα, Κόδρον,
 οὐκ ἔθελγες· οὐδεὶς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

2. ΙΟΥΑΛΑΝΟΥ Α. Υ. ΑΙ.

Κερδαλέους διΐξεσθε δόμους, ληϊστορας, ἄλλους
 τοῖςδε γὰρ ἔστι φύλαξ ἐμπειδος ἢ πενή.

1. De civitatis jure vilissimo pretio indignis tributo. De Atheniensibus agi apparet, quibus jam Isocrates de Permutat. p. 339. hanc prodigalitem exprobrat: σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μέγα φρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον γεγονέναι τῶν ἄλλων, ὅσον δὲ μεταδίδομεν τοῖς βουλομένοις ταύτης τῆς εὐγενείας, ἢ Τριβαλλοὶ καὶ Λευκανοὶ τῆς αὐτῶν εὐγενείας. ad quem locum, qui iterum in Symmach. legitur p. 168, Coraë T. II. p. 128. comparat Demosth. π. συντάξ. T. I. p. 173, 15. Remattigitt Boeckh. Staatshandl. T. II. p. 143. - v. 1. ἀνδρακίων. pro re vilissima, ut in proverbio: carbones pro thesauro. Similiter Claudius civitatem Romanam di-

citur vendidisse, καὶ ὅλανά τις σκευὴ τετριμμένα δῶ τινα. Dio Cassius LX. 17. p. 935. - v. 2. Τριπτόλεμος. antiquissimam Atheniensium nobilitatem significat, ut statim Erechtheus, Cecrops et Codrus. Vid. ad cap. IV. 68. Heraclides autem, qui v. 3. commemoratur, orator fuisse videtur, qui civitatis cupidus consiliis et opera juvabat. Hoc enim erat ὑφηγητῆρος officium. - v. 5. ἔχε, ἐν ᾧ sc. horum meminere.

2. Pauper ad fures. - v. 2. φύλαξ ἐμπειδος. De paupertate Xenoph. Conv. 3, 9. τοῦτο γὰρ δὴ ἥμιστά μὲν ἐπιφθονον, ἥμιστά δὲ περιμάχητον, καὶ ἀφύλακτον ὅν, σώζειται.

3. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; οἱ δὲ περισσοὶ
 πῇ ἔβαν ἑξαίρνης ἀγχιποροὶ κόλακες;
 νῦν γὰρ ἐκὰς πτόλιος φηγὰς ὄχρεσ' τοῖς πρότερον δὲ
 οἰκτροῖς τὴν κατὰ σοῦ ψῆφον ἔδωκε Τύχη.
 πολλή σοι, κλυτοεργὲ Τύχη, χάρις, οὐνεχ' ὁμοίως
 πάντας αἰὲ παίζεις, κείσεται τερόμεθα.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐτέ τις ἐκ πενήης πλούτων τύχοι, ἥδὲ καὶ ἀρχῆς,
 οὐκέτι γινώσκει, τίς πέλε τὸ πρότερον.
 τὴν ποτε γὰρ φιλήν ἀπανάλνεται ἀφρονέων δὲ
 τέρψιν ὀλισθηρῆς οὐ δεδοήκε Τύχης.
 5 ἥς ποτε γὰρ πτωχὸς ταλαπειρίως οὐκ ἐθέλεις δὲ
 αἰτίζων ἀκόλους νῦν ἐτέροις παρῆχειν.

IV. 6. αἰτίζων. Pal. Plan. quod quum in hoc contextu ferri posse non videretur, Scaliger αἰτίσας emendavit. Sed quantumvis molestum sit praesens tempus, servandum tamen in locutione proverbiali quodammodo et solemnī; derivata nimirum ex Od. g. 220. πτωχὸν ἀνιηρόν - ὃς πολλῆς φιλῆσι παραστάς θλίψεται ὄμους, Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λήβητας. unde Callimach. H. in Cerer. 116. ἐνὶ τριόδοιαι καθήστο Αἰτίζων ἀκόλως.

3. Fortunae gratias agit, quod magistratum saevum et superbum de potentiae fastigio deiecerit. - v. 1. Ἡ ῥά γε ποῦ. ubi tandem, quaeso. Ἡ ῥά γε Agathias junxit iterum Pal. V. 280. - v. 2. ἀγχιποροὶ. Synesii Dion. p. 51. C. ἀνδρες ἀγχιποροὶ τοῦ Θεοῦ. sed ibi rectius ἀγχιποροὶ legi docuimus ad Callistr. Stat. p. 685. - v. 4. Τύχη h. l. munere fungitur iudicis, cuius est τὴν ψῆφον διδόναι, i. e. permittere, ut iudicia fiant. Vid. Taylor. ad Lysiam p. 559. 9. ed. R. - v. 5. πάντας ὁμοίως. superos et imos. Verbum παίζειν de Fortuna solenne. Lucian. Nigr. S. 20.

μαρτυρουμένης τῆς Τύχης, παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα; unde mortales τῆς Τύχης παλγνία. Cf. Horat. III. Od. 29, 50. - κείσεται τερόμεθα. et quod nobis post miserias, quibus laboravimus, adhuc laetari licet.

4. Hominem olim mendicum, nunc divitem et veteris conditionis oblitum, poeta hortatur, ut rerum vicissitudines reputet. - v. 3. ἀφρονεῖν dicuntur praesertim, quos stolidia superbia mento quodammodo p̄nivavit; ita ut non intelligant τὴν τέρψιν τῆς Τύχης, quae summa imis vertere amat. - v. 6. αἰτίζων ἀκόλους. de mendicis. Vid. var. lect. -

πάντα, φίλος, μερόπεσσι παρέχεται· εἰ δ' ἐπιθήσῃς,
ἐμπαλιν αἰτίζων μάστιγα σαυτὸν ἔχῃς.

5. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πᾶς ὃς ἂν ᾗ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, οὐκέτ' ἀλήθει,
ὥς τὸ πρὶν, οὐδ' αἰρεῖ φορτία μισθαρίδων·
ἀλλὰ τρέφει πῶγωνα, καὶ ἐκ τριόδου ἔϋλον ἄρας
τῆς ἀρετῆς εἶναι φησὶν ὁ πρωτοκύνων.
Ἐρμολότου τὸδε δόγμα τὸ πάνσοφον· εἰ τις ἀχαλκεῖ,
μηκέτι πεινάτω, θεῖς τὸ χιτωνάριον.

6. ΦΑΝΙΟΥ.

Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἑσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
δινδόνα, καὶ πετάσον φάρδος ὑποξύριον,

v. 7. εἰ δ' ἐπιθήσῃς. sic saepe apud epicos et elegiacos ei conjunctivum adsciscit, praesertim sequente futuro, aut, ut h. l., optativo. cf. R. est. gr. Gr. §. 121. not. 8. - v. 8. σαυτὸν ἔχῃς. tumet ipse experientia adoctus intelligas.

5. De Cynicae philosophiae professione, pessimi cujusque ad victam parandum perfrugio. Res huius uno loco a Luciano deplorata. Imprimis huc facit Bis Aeneas. §. 6. τὸ δὲ πρὶν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τριβῶνες καὶ βακτηραὶ καὶ κῆραι καὶ ἀπανταχὴ πῶγων βαδὺς καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ - πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ὥς εἶχον τίτλος, ἐπὶ τὴν κῆραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβάνιον - ἀνδραγέδροι φιλόσοφοι ἐν σκντοτόμοις ἢ τεκτόνων περικύβητται. Cf. Fugitiv. §. 12. - v. 8. ἔϋλον, τὸ βακτρον. ἄρας. verbera minantem tibi finge. De Cynico Lucian. Vit. Auct. §. 7. οὐχ ὅρας ὥς διήκεις τὸ ἔϋλον, καὶ συνέσπασε τὰς ὀφρῶς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χαλῶδες ὑποβλέπει; - ἐν τριόδου cohaeret cum φησὶν. in trivis, ubi plurima hominum frequentia, Cynici quodammodo habitabant. Lucian. de M. Peregr. §. 8.

ἐπήκουον Κυνηκοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεία τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν ἐπιβωμένον. - v. 4. ὁ πρωτοκύνων. princeps. et dux gregis illorum virtutis praecognita. - v. 5. Hermodotus Cynicus, ut videtur, illius aetatis, aliunde non cognitus. - v. 6. θεῖς τὸ χιτωνάριον. in Cynicorum castra transiens, tunica deposita. ἀχίτωνες enim Cynici, ut qui duram imprimis vitam affectabant. Ob eandem causam etiam Agesilaus ἀνυπόδετος καὶ ἀχίτων προῆει. Aelian. V. H. VII. 18. et Cato ap. Plutarch. in Vit. c. 6.

6. In tonsorem, qui, tabernacula relicta, Epicuri philosophiam amplexus erat, sed, quum fame periret, ad priorem vitam redierat. - v. 1. Λαπιθανός. Λαπίθη, urbs Thessaliae. - ἑσοπτρίδα. totum tonstrinae apparatus illustravit Boettiger in Sabina p. 330. ss. ejus disputationem Goellerus inseruit editioni Anulariae p. 132. ss. Adde Bast. Ep. ad Boiss. p. 178. et Schneider. ad Vitruv. IX. 8. 2. p. 220. - φιλέθειρον. quia linteum, τὸ ἀμύλινον, crines capiti detonsos excipit. - v. 2. πετάσον φάρδος.

καὶ ψήφαρον θονακτὶν ἀπέπτυσε, καὶ τυλοκόπτοις
 φασγανίδας, καὶ τοὺς συλόνηχας στήνηχας
 5 ἔπτυσσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικούρου,
 κουρεῖον προλιπὼν, ἄλατο κηπολόγους,
 ἔνθα λύρας ἤκουνσεν ὅπως ὄνος· ὦλετο δ' ἂν που
 λιμάσσων, εἰ μὴ στέρξε παλινδρομίαν.

7. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Θαρσύνμαχε, πλοῦτον πολὺν ὤλεσας ἐξ ἐπιβουλῆς,
 εἰς οὐδὲν δ' ἦκεις ἄθλιος ἐξαπίνης,
 φρεσάμενος, δανίσας, τοκίδας τόκον, ὕδροποτήσας,
 πολλάκι μὴδὲ φραγόν, ὥστε τι πλείον ἔχειν.
 ἀλλ' εἴ μοι λογιόσαιο τὸ πεινῆν καὶ τότε καὶ νῦν,
 οὐδὲν ἔλαττον ἔχεις ὧν τότ' ἔδοξας ἔχειν.

8. ΑΙΩΝΙΔΑ.

Μάρτιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 ἔρροιτ' ἐκιάης ψευδολόγοι σοφίης.

VI. 3. λιποκόπτοις. Pal. λιποκόπους et λιποκόπους. Suid. το-
 λοκόπους emendavi; τύλοι sunt clavi in pedibus. In hoc vocabulo
 prior ambigua. - v. 5. ἔπτυσσε δ' ἱταλίας. Pal. Scripsi ψαλί-
 δας. Nam ψ, quod + scribebatur, facile in τ abibat. Pellux X,
 140. ψαλὶς τῶν κουρεῖων σκευῶν. Pal. XI. 368. σὲ χρὴ δρεπάσαι
 καὶ οὐ ψαλίδεσσι κατῆναι.

VII. 5. τὸ πινεῖν. Pal. τὸ πίνειν. Plan. πεινῆν emendavit Scg-
 liger.

frustum pilei coactilis ad cultros
 acuendos. ψήφαρον. strigillis ge-
 nus ex arundine, qua utebantur
 ad tollendum σμῆγμα. - v. 4.
 τυλοκόπτοις. veteres tonsores
 praeter comam barbariſque etiam
 ungues tollebant et clavos in pe-
 dum digitis. Plaut. Aulul. II.
 4, 34. tensor ungues dem-
 serat. - v. 6. κηπολόγους. οἱ
 ἀπὸ κήπου Epicuri sectatores
 vocabantur, ὅτι συνεβίοντο αὐ-
 τῷ ἐν τῷ κήπῳ. Diog. Laert.
 X. 10. ubi vid. Menag. et Creu-
 zer. ad Cicer. de Nat. Deor. I.
 88. p. 158. - v. 7. ὄνος ὄνος

ὄνος. proverbium. Diagen. VII.
 83. cui simile: ὄνος πρὸς αὐλόν.

7. Avarum, cui opes inutiles
 per fraudem ac dolum ereptae
 fuerant; poeta consolatur. - v. 3.
 δανίσας. pro δανείσας. ut Pal.
 V. 14. ἐρίσασα pro ἐρείσασα. -
 v. 5. τὸ πεινῆν. famem, quam
 olim sponte, nunc coactus to-
 leras. - v. 6. ἔδοξας ἔχειν. quas
 te habere opinabaris, nec tamen
 revera habebas, quum construc-
 to acervo non utereris.

8. In astrologos stolidos et
 mendaces. - v. 1. ἀστερόεσσαν

ἡμέας ἀφροδύνῃ μαώδατο, τόλμα δ' ἔειπεν,
τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλῆην.

9. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄλλον Ἀριστοτέλην, Νικόστρατον, Ἰσοπλάτωνα,
σκινδαλαμοφράστην αἰνυτάτης σοφίης,
τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνείρετο πῶς θέμις εἰπεῖν
τὴν ψυχὴν, θνητὴν, ἢ πάλιν ἀθάνατον;
ᾧ δὲ δεῖ καλεῖν, ἢ ἀσώματον; ἐν δὲ νοητοῖς 5
τακτεῖν, ἢ ληπτοῖς, ἢ τὸ συναμφότερον;
αὐτὰρ ὁ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων,
καὶ τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλους,
καὶ παρὰ τῷ Φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνοῦς, 10
πᾶσαν ἐνησκήθη πάντοθεν ἀρεκίην.
εἴτα περιστέλλων τὸ τριβάνιον, εἴτα γενεῖον
ἄρκρ καταψήχων, τὴν λύσιν ἐξέφερον
εἶπερ ὅλως ἔστι ψυχῆς φύσις, οὐδὲ γὰρ οἶδα,
ἢ θνητὴ πάντως ἐστίν, ἢ ἀθάνατος,
στεγνοφυής, ἢ αὐλός· ὅταν δ' Ἀχέροντα περήσῃς, 15
κεῖθι τὸ νήμερτὲς γνῶσθαι, ὥς ὁ Πλάτων.
εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν πᾶδα Κλεόμβροτον Ἀμφρακινῶν
μυιοῦ, καὶ τεγέων δὸν δέμας ἐκγάλασον.

κλινθον. τὰς τῶν ἀστρων ὁδοὺς.
- εἰκαίης, ἀνοήτου καὶ ματαιίας.
Abundabat tum astrologorum,
Chaldaeorum et mathematicorum
genus, potentibus infidum,
sperantibus fallax, ut est
apud Tacit. Hist. I. 22. Cf.
Juvenal. Sat. VI. 553. ss.

9. Faceta historia de responso
a philosopho de animae natura
dato. - v. 2. σκινδαλαμοφράστην.
qui σκινδαλάμους, subtilissimas
res, sibi explicandas sumebat.
λόγων σκινδαλμούς de trivis so-
phisticis usus est Aristoph.
Nub. 130. Simile est compositum
πτερογολέσχης. - v. 6. ληπτοῖς,
αἰσθητοῖς. Plutarch. T. II.
p. 362. τὰ νοητὰ τῆς ἀσώματου
καὶ ἀπαθούς οὐσίας ὀφροῦν τοῖς

ἔργοις καὶ ὁρατοῖς. - v. 9. πα-
ρὰ τῷ Φαίδωνι. in dialogo de
immortalitate animae. τὸ
Πλάτ. ὕψος. i. e. τὸν Φαίδωνα
ἀναγνοῦς, βίβλον πάσης Πλά-
τωνος ἐφηλότατος μεστήν. -
v. 10. omnem undique doctrinam,
unda quid verum esset, intelligi
poterat, studiose exploravit, di-
cicit. - v. 11. περιστέλλων. to-
gam componens, quod oratores
saciunt ad dicendum surgentes. -
v. 13. ψυχῆς φύσις. periphrasti-
ce pro ψυχῇ. si quid est in re-
rum natura, quod ψυχῇ possit
appellari. - v. 15. στεγνοφυής.
aut solida et corporea, aut nihil
a materia habens. - v. 16. ὥς ὁ
Πλάτων. non minus accurate
quam Plato. - v. 17. Κλεόμβρο-

καὶ κεν ἐπιγούνης ὄλχα σώματος ἀντίκα σαντόν,
 20 μοῦνον, ὅπερ ξητεῖς, τοῦδ' ὑπολειπόμενος.

Β. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καλλιγένης ἀγροῖος, ὅτε σπόρον ἐμβαλε γαίῃ,
 οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀστρολόγον,
 ἤτε δ' ἐξερέειν, εἴπερ θέρος αἰδίων αὐτῷ
 ἔσται, καὶ σταχύων ἀφθονος εὐπορίῃ.

5, ὃς δὲ λαβὼν ψηφίδας, ὑπὲρ πίνακος τε πικάζων,
 δάκτυλά τε γναμπτῶν, φθέρεσθαι Καλλιγένης
 εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσον ἀπόκη,
 μὴδὲ τιν' ὕλαιν τέξεται ἀνθοσύνην,
 10 μὴδὲ πάρος ὀήσῃ τὴν αὐλάκα, μὴδὲ χαλάσῃ
 ἄκρον ἀποδουφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,
 μὴδὲ νεβροὶ κείρωσι τὰ λήια, μὴδὲ τιν' ἄλλην
 ἥερος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,

X. 11. μὴδὲ κμαῖδες. Pal. μὴδὲ νεβροί. Plan. ex correctione Plaudis, ut suspicor eundem. Agathias fortasse scripsit: καὶ κμαῖδες κείρωσι. ubi καὶ negandi vim habet, ut in Hymn. Homer. in Vener. 46. ὅφρα τέχιστα Μηδ' αὐτῇ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη, καὶ ποτ' ἐπενεγμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν. Vid. Wyttensb. h. Bibl. cr. Tom. III. 4. p. 4. Husch. ad Tibull. T. II. p. 346. —

τον. Cicero Tuscul. I. 34. Callimachi Epigrammain Ambraciotam Callimachum est (Pal. VII. 471.), quem ait, quum ei nihil accidisset adversi, e muro se in mare abjecisse. unde τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδη-ρα commemoratur. — v. 20. Quum id quod quaeris, anima scil., corpore detracto solum supererit.

10. Similis historia de responso agricolae ab astrologo dato. — v. 3. ἐξερέειν, λέγειν. — v. 5. ψηφίδας. instituit computationem, ad quod negotium πινὰς requirebatur et ψηφίδες, abacus et calculi. Eodem spectant δάκτυλα γναμπτά. De Regulo, ad lectum aegrotae mulieris vatem agente, Plin. II. Ep. 20, 3. quo die, qua hora nata esset, interroga-

vit. Ubi audit, componit vultum, intendit oculos, movet labra, agitat digitos, computat. — Habes, inquit, climactericum tempus, sed evades. — v. 7. εἴπερ ἐπομβρηθῇ. de modo vid. ad ep. 3, 7. — v. 8. ὕλαιν ἀνθοσύνην. herbas inutiles. — v. 10. δράγματα ipsae sunt aristae jamjam nascentes seque implentes granis. — v. 12. ὄψεται, ad λήια referendum; nisi malis ὄψαι cum Scaligero. Ceterum indicativus futuri junctus cum conjunctivo, ut etiam in superioribus, εἴπερ ἐπομβρηθῇ et μὴδὲ τέξεται. Od. ε. 126. ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἰδομαι. Theognis. 951. οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπὶ ποταγαῖα καλῶφει, εἰς τ' ἔρβος καταβῇ — τέγεται.

ἰσθλὸν σοὶ τὸ θέρος μαντεύομαι, εὖ δ' ἀποκόψεις
τοὺς στάχνας μούνας δείδιδι τὰς ἀγκίδας.

11. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δειλίος ἀπελθὼν,
εἰρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολῆς
ἡμετέρῃ θεράπαινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὐρὼν,
ἄλλοτρίην τ' εἶναι λίτρῳ ἐπιστάμενος,
ἔευξεν ἔῳ θεράποντι τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ 5
καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιοτέροι;
ὅς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἐκάστην,
εἶπεν ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον
Ἦε σοί, ἥ τῷ ἔλονται τὴν θεράπαιναν, ἀνάγκη
δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν ἐξερέεις 10
δίξω δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἴψα δ' ἀπολόσεις
ψῆφρον ἀρειοτέρεον, εἷγε δίκαια λέγεις.

12. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο,
καὶ περὶ λαινανίην βραγχὰ λαρυγγιώων,

v. 13. εὖ languet, et magis etiam epigrammatis clausula, quam cum praecedentibus jungendam suspicor; verbis sic scriptis et distinctis: ἰσθλὸν σοὶ τὸ θέρος μαντεύομαι· εἰ δ' ἀποκόψεις τοὺς στάχνας, μούνας δείδιδι τὰς ἀγκίδας. In eundem fere modum terminatur ep. XI. XIII. et XIV.

XI. 6. καὶ τίνι. καὶ videtur abundare, nec ut alibi in interrogatione vim habet. Quare scribendum videtur: ὡς τίνι. perpetua enim permutatio vocularum καὶ et ὡς. Positum autem ὡς τίνι pro τίνι οὖν. - v. 9. ἥ σοί. Vulgo. Hiatum sustulit Gerhard ἢ scribens.

11. Rhetoris et jurisconsulti de re civili responsum. - v. 6. τίνι δουλεύειν. utrum nostrum sequentur liberi, quos ancilla mea ex alterius servo peperit, servine herum, qui quam meam esse sciebat, eam servo suo in contubernium dedit, an me? De καὶ in versus initio vid. var. lect. - v. 8. ἐπιστρέψας. cum arduis superciliis vocis quo et vultus gravitate composita, ut est de Gram-

maticis nugas suas vendentibus ap. Gellium IV. 1. σεμνοπρὸς-πῆσας καὶ σοβαρευόμενος in re simili in proximo epigr. v. 14. - v. 11. ἀπολόσεις. melioris aevi usus requirit ἀπόιση, quod habetur in Plan. Nam iudex φέρει ψῆφον et ἀποφέρει, is, de quo iudicatur, ἀποφέρεται. In talibus tamen seriores non admodum diligentes fuisse constat.

12. Responsum a medico homini pleuritide laboranti datum. -

- νυδόμενός τε τὸ πλευρὸν ἄτε ξιφείσδιν ἀμυχθέν,
 καὶ θαυὰ δυσκελεύδοις ἄσθμασι πνευστιύων·
 5 ἦλθε δὲ Καλλίγαντος ὁ Κώϊος, ὁ πλατυλέσχης,
 τῆς παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης,
 πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὐ τι περιττὸν
 ἄλλο προαγγέλλων ἢ τὸ γενησόμενον.
 Ἀλκιμένους δ' ἰδόμενεν ἀνάκλιδιν, ἔκ τε προσώπου
 10 φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως,
 καὶ τὸ περὶ κρισίμων φράων ἐλογίζετο γράμμα,
 πάντ' ἀναπειπάζων, οὐχ ἑλᾶς Ἱπποκράτους.
 καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Ἀλκιμένην ἀνεφώνει
 σεμνοπροσωπήσας καὶ δοβαρευόμενος·
 15 εἴ γε φάσινγ' βουβεῦσα, καὶ ἄγρια τύματα πλευροῦ,
 καὶ πυρετῶ λήξῃ πνεῦμα δαδυνόμενον,
 οὐκ ἐνὶ τεθνῆκει πλευρίτιδι τοῦτο γὰρ ἡμῖν
 σύμβολον ἰσομένης ἔστιν ἀπνημοσύνης.
 θάρσει τὸν νομικὸν δὲ κἀλεῖ, καὶ χοήματα σαντοῦ
 20 εὖ διαθείς, βιότον λῆγε μεριμνοτόκου,
 καὶ με τὸν ἱερὸν προφῶνῆσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς
 ἐν τρίτῃ μοίῃ κέλλιπε κληρονόμον.

13. NIKAPXOT.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἱερῶν
 τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλῆως.

v. 5. πλατυλέσχης. Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρημοσύνη est ap. Timon. in Sillis. - v. 7. οὐ τι. quum e symptomatis morbi genus, quo quis laboraret, intellexisset, nihil aliud solebat praedicere, nisi quod certo certius eventurum esse sciebat. Haec in laudem medici videntur dicta; sed ex sequentibus apparet, qualis fuerit illius in praedicendo caliditas. - v. 9. ἀνάκλιδιν. aegroti decubitum, qui est inter symptomata a medico observanda. - v. 14. σεμνοπροσωπήσας. ex Aristoph. Nub. 362. Synes. Epist.

153. p. 291. B. ἡ τε γὰρ ὁφρὸς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως, εἰς ἔσσην ἤγεται καὶ ἡ χειρὶς ὑπερείδει τὸ γένειον· τὰ τε ἄλλα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς ἑνεργήτους εἰκόνας. - v. 17. τοῦτο. cessatio symptomatum morbi. - v. 20. λῆγε. rebus tuis bene compositis, si moriendum est, morere. Quanta autem medici humanitas, mala vitae (βιότον μεριμνοτόκου) pro solatio instantis fati afferentis!

13. Astrologi responsum de navigatione. Ὀλυμπικόν. Idem no-

χὼ μάντις, πρῶτον μὲν, ἔφη, καὶνὴν ἔχε τὴν ναῦν,
καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρονος ἀνάγον·
τοῦτο γὰρ ἂν ποιῆς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ᾧδε,
ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

14. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὀλυμπιον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστής,
καὶ πένταθλος Ὑλας, καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς,
τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα θέλοντες
γνῶναι· κἀκεῖνος τοῖς ἱεροῖς ἐνιδῶν,
πάντες, ἔφη, νικᾶτε, μόνον μὴ τις σὲ παρέλθῃ,
καὶ σὲ καταστρέψῃ, καὶ σὲ παρατροχάσῃ.

15. ΦΛΙΟΔΗΜΟΥ.

Ἀντιφράτης ᾔδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀράτου
πολλῶ, τὴν ἰδίην δ' οὐκ ἐνόει γένεσιν.
διστάξῃν γὰρ ἔφη, πότερ' ἐν κριῶι γεγένηται,
ἢ διδύμοις, ἢ τοῖς ἰχθύσιν ἀμφοτέροις.
εὗρηται δὲ σαφῶς ἐν τοῖς τρισί· καὶ γὰρ ὀχευτὴς
καὶ μωρός, μαλακὸς τ' ἐστί, καὶ ὀφιοφάγος.

men etiam alibi de vate reperi-
tur.

14. Simile callidi vatis respon-
sum, athleticis de certaminum
eventu consultantibus datum. —
v. 4. τοῖς ἱεροῖς. victimarum,
τῶν ἱερῶν, viscera contempla-
tus. Nisi sunt sacri artis li-
bri, ut Petosiridis, inter ejus
opera commemorantur ἐκ τῶν ἱε-
ρῶν βιβλίων ἀστρολογούμενα.
Ejusmodi libris illius aetatis su-
perstitio utebatur. Mulier apud
Juvenal. Sat. VI. 577. ad
primum lapidem vectari
quum placet, hora sumit-
tur ex libro. Ammian. Marcell. XXVIII. 1. nec in
publico prodeunt, nec
prudent, nec lavari ar-

bitrantur se cautius pos-
se, antequam ephemer-
ide scrupulose sciscitata
didicerint, ubi sit v. g. si-
gnum Mercurii. — v. 5. μὴ
τις σὲ παρέλθῃ. ad pentathlum
refero; καταστρέψῃ ad luctato-
rem; in ὀρθοπάλῃ enim qui de-
jiciebatur, habebatur pro victo.

15. Astrologi incerti sub quo
astro natus sit, dubitationem fa-
cete solvit. — v. 5. ὀχευτὴς refer
ad κριόν, qui salax simul et sto-
lidus; μαλακὸς ad διδύμους, in
quo vocabulo est amphibolia,
cum praeter Geminos astrum
etiam testiculos significet; ὀφιο-
φάγος denique ad ἰχθύς, qui et
ipsi ὄφια vocantur.

16. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πρὶν δ' ἐναλείψασθαι, Δημόδοκτε, „χαῖρ' ἱερὸν φῶς,
εἰπὲ τέλας· οὕτως εὐσκοπὸς ἐστὶ Δίων.
οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν Ὀλυμπικόν, ἀλλὰ διανγῇ
εἰκόνος ἧς εἶχεν τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλεν.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθρὸς ὁ κλινικὸς ἦψατο Μάρκος·
καὶ λίθος ὦν, καὶ Ζεὺς, δήμερον ἐκφέρεται.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐμογένην τὸν ἱατρὸν ὁ ἀστρολόγος Διόφαντος
εἶπε μόνους ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν.

XVI. 3. ἀλλὰ δι' αὐτοῦ. Pal. Plan. καὶ αὐτῆς. Br. δὴ αὐτοῦ αὐτὸν διαγνοῦς Scaliger in not. msts. unde διανγῇ feci; non enim imago, sed oculi ejus erant pellucidi. Philostr. Imagg. II. 1. p. 53. τὰς ἀγαπωμένας λιθούς (ex Platon. Phaed. p. 110. D.) περιβαλοῦσα - οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον τὴν διανύειαν αὐταῖς ἐν-θίσαι.

16. De medico oculario, qui collyriis suis lippos caecos reddebat. Est epigramma hyperbolici generis, qualia sunt etiam proxima. - v. 1. χαῖρ' ἱερὸν φῶς. hac formula, qua morituri vitae, lippos valedicit lumini. Cf. Soph. Aj. 858. Eurip. Iph. Aul. 1509. - v. 2. εὐσκοπος. ut peritus jaculator nunquam a proposito fine aberrans. - v. 3. διανγῇ. oculos ex gemma pellucidos, quales statuis insertos fuisse constat. Vid. Boettigeri archaeol. Andeut. p. 87. s. Furti medicum his verbis insinulari existimabat Lessingius de Epigr. in Opp. T. I.

p. 309. quod ut verum esse potest, ita non est necessarium.

17. Frigida hyperbole de medico, qui quum Jovis statuum attigisset, effecit, ut illa insequenti die efferretur. Lusit poeta in verbo ambiguae significationis ἐκφέρεσθαι, quod de mortuis usurpari solet, sed de signo quoque in alium locum translato accipi potuit. In hunc modum accepit Ausonius. Ep. 74. finem sic vertens: ecce hodie jussus transferri ex aede vetusta Effertur, quamvis sit Deus atque lapis.

18. Historia de medico astrologum artis efficacia facile vin-

κακείνος γελᾶσας, τί μὲν ὁ Κρόνος ἐννέα μηνῶν,
 φησί, λέγει; σὺ νόει τὰμὰ δὲ σύντομά σοι
 εἶπε, καὶ ἐκτείνας μόνον ἤρπαστο, καὶ Διόφαντος
 ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἀπεσκάρισεν.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν τιν' ἔχης ἐχθρόν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
 τὴν Ἴσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀρπιοκράτην,
 μηδ' εἴ τις τυφλοὺς ποιῇ θεός· ἀλλὰ Σίμωνα.
 καὶ γνώσῃ, τί θεός, καὶ τί Σίμων δύναται.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Ἄιδος κατέπεμψε πάλαι ποτέ, δέσποτα Καῖσαρ,
 ὥς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα·
 νῦν δ' ἐμὲ Μηροφάνης ὁ κλινικός· ὥστε λεγέσθω
 κλινικός Εὐρυσθεὺς, μηκέτι Μηροφάνης.

XVIII. 3. Verba σὺ νόει vix sensum habent idoneum. Nec in reliquis oratio perspicua. Fortasse legendum: τί μὲν ὁ Κρόνος ἐννέα μηνῶν, φησί, μέγ', εἴ τι νοεῖ; τὰμ' ἴδε σύντομά σοι. quae tam magna res est, si astrum novem mensibus fatale quid designat? De genitivo vid. Matthiae Gr. gr. §. 378. 2. Frequenter sic τί μέγα εἰ - reperitur.

cente. - v. 3. ὁ Κρόνος. infestum sidus. Quid sidus triste minetur Saturni. Juven. Sat. VI. 570. Κρόνος αἰνός, στυγνός, ἀγαλέος apud Apotelesmaticos. grave Saturni sidus ap. Propert. IV. 1, 106. Cf. infra ep. 101, 1. Videtur igitur Κρόνος ἐννέα μηνῶν esse sidus, mortalem vim suam post novem demum menses efferens. - v. 4. σὺ νόει. jam adverte animum. Vid. var. lect. - v. 5. ἐκτείνας, χεῖρα scil. ut ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανόν. eadem ellipsi. Lucian. Tox. §. 59. ubi vid. C. G. Jacob. p. 139. - v. 6. ἀπεσκάρισεν. spasmo correptus animam reddidit.

19. De medico oculo quovis

deo ad nocendum promptiore. - v. 1. μὴ καταράσῃ τὴν Ἴσιν. Juvenal. Sat. XIII. 93. Decernat quodcumque volet de corpore nostro Isis, et irato feriat mea lumina sistro. Cf. Ovid. ex Pont. I. 1, 51. - v. 3. εἴ τις, ἄλλος sc. ut ap. Callimach. H. in Dian. v. 84. αἱ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μοῦνον δάνος ἢ τι πέλαγον Θηρίων ἀγγρεύσω. Cf. L. Bos. de Ellipsi. p. 27.

20. De Menophane medico, Eurysthei potius nomine appellando, quod homines ad inferos mittat, ut ille Hercules. Caesarem poeta alloquitur, quod ei, ut videtur, epigrammatum suorum volumen dedicaverat.

21. AMMIANOT.

Νικήτης ἄδων τῶν ῥῶδων ἐστὶν Ἀπόλλων
 ἂν δ' ἰατρούη, τῶν θεραπευομένων.

22. NIKAPXOT.

Νυκτικόραξ ἄδει θανατηφόρον ἀλλ' ὅταν ἄσῃ
 Δημόφιλος, θνήσκει καὶ τὸς ὁ νυκτικόραξ.

23. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἰητήρ τις ἔμοι τὸν ἐὼν φίλον νῖδον ἔπεμψεν,
 ὥστε μαθεῖν παρ' ἔμοι ταῦτα τὰ γραμματικά·
 ὡς δὲ τὸ „Μῆνιν ἄειδε“ καὶ „ἄλγεα μυρί'
 ἔθηκεν“

ἔγνων, καὶ τὸ τρίτον τοῖςδ' ἀπόλουσθον ἔπος,
 5 „πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀΐδι προΐα-
 ψεν“,

οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθηδόμενον.
 ἀλλὰ μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε·
 αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἔμοι ταῦτα μαθεῖν δύναται·
 καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἀΐδι προΐάπτω,
 10 καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικῶν δέομαι.

XXI. 2. ἂν δὲ ἰατρούη. Vulgo. Emendavit Friedemannus.

21. In Niceten, pessimum cantorem, nec meliorem medicum. Ἀπόλλων. ὅτι ὁ Ἀπόλλων δοκεῖ τισιν ἐκ τοῦ ἀπέλλειν διὰ τὸ φερωτώτερον ὀνομάζεσθαι. Eustath. ad Il. p. 11, 23. Primus hac paronomasia usus est Archilochus. p. 65. ed. Liebel. ἄναξ Ἀπολλων, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πημεινε, καὶ σφας ὀλὺν, ὥς περ ὀλλύεις. Tum etiam alii. Cf. Aeschyl. Agam. 1052. et Euripid. in Phaeth. Ἥλι, ὥς μ' ἀπόλεσας, Ὅθεν δ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῆζει βροτός. Macrobi. Saturn. I. 17.

22. De Demophilo cantore pessimo. Νυκτικόραξ pro noctua habetur aut bubone, ave pessimi

ominis, cui ferale carmen tribuit Virgil. Aen. IV. 462. unde θανατηφόρον ἄδειν dicitur.

23. Historia de medico, qui puerum Grammatico erudicendum tradiderat. Magna pars disciplinae grammaticae continebatur interpretatione Homeri, unde infra op. 75, 2. professio Grammaticorum per prima Iliadis verba significatur. — v. 6. πρὸς με. pro πρὸς ἐμέ. In praepositione πρὸς vulgaris regula saepissime negligitur etiam a prosaiciis; rarius in aliis praepositionibus. Vid. Praef. ad Anth. Pal. p. XXXII. not. 31.

24. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἐρμogeneῖ τὸν ἱατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ἵπποις,
οὐκέτ' ἀνηγέρθη, καὶ περίσκιμα φέρων.

25. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἰητροῦς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν ὀρεῶντα
ὀκτὼ μὲν μακρὸν πύργον ἀπὸ σταδίων,
ἄνδρα δ' ἀπὸ σταδίου, διὰ δώδεκα δ' ὄρτιγα πηχῶν,
φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δευρόμενον.
νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδίου πόλιν οὐ βλέπει, ἐκ δὲ διπλέθρου 5
καίόμενον κατιθεῖν τὸν φάρον οὐ δύναται.
ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
ὄρτυγος οὐδὲ μέγαν στρουθὸν ἰδεῖν δύναται.
ἂν δὲ προσεγγήσας αὐτὸν φθάσῃ, οὐδ' ἔλεφαντα
οὐκέτι μήποτ' ἰδῇ πλησίον ἑσταότα. 10

26. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἰητροῦς τὴν γοαῖν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπριξεν,
οὐδεὶς γινώσκει δαιμόνιον τὸ τάχος.

24. De homine, qui medico per somnum viso subito extinctus est. Martial. VI. 53. Lotus nobiscum est, hilaris coenavit; et idem Inventas manet est mortuus Andragoras. Tam subitae mortis causam, Faustine, requiris? In somnis viderat medicum Hermocratem. Plures commemorantur medici Hermogenis nomine. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 77. not. x. ed. Harl. - περίσκιμα. amuletum, quod vocant, s. φυλακτήριον, lemures quidem nocturnosque pellens manes. (Priscian. Perieg. 691.), sed contra Hermogenis ad spectum non satis efficax. De amuletis vid. Grotensend. in Encycl. T. III. p. 428. s.

25. De efficacia collyriorum Capitonis; ejus fortasse, qui Hadriano imperante Hippocratis opera recensuit. - v. 9. προσεγγήσας. si in eundem modum Chryseniaungere perrexerit. Rarior hic usus verbi φθάνειν, quod alibi occupandi et antevertendi significationem habet, hoc loco autem periphrasi inseruit. Vid. Stephan. Thes. T. IV. p. 134. E. - v. 10. οὐκέτι μήποτ'. sic accipe: φοβητέον, μή οὐκ ἰδῇ ἐν οὐδ' ἔλεφαντα.

26. De vetula medici opo incredibili celeritate extincta. Comparandum imprimis ep. in stadiodromum infra nr. 62. ubi vid. not. utrumque enim parodia alius in currem pedum pernecitate.

ὁ φόρος ἦν κλυσιῆρος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
ἡ σορός, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ἡντρεπίσαν.

27. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Ὅρθῶσαι τὸν κνυτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον
Σωκλῆς, τετραπέδους τρεῖς ἐπέθηκε λίθους
τοῦ κνυτοῦ στιβαροῦς ἐπὶ τὴν ῥάχιν ἀλλὰ πιεσθεὶς
τέθνηκεν, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.

28. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Χειρουργῶν ἔσφαξεν Ἀκιστορίδην Ἀγέλαος
ῥῶν γὰρ χολεύειν, φησὶν, ἔμελλε τάλας.

29. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Πέντ' ἡμερὰς Ἀλέξιος ἄμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
πέντ' ἴδεν ἀρρώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν.
καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἐν φάρμακον, εἰς σοροπηγός,
εἰς τάφος, εἰς Αἰδῆς, εἰς κοπετὸς γέγονεν.

30. ΗΓΓΑΙΟΥ.

Ἄγρις Ἀρισταγόρην οὐτ' ἔκλυσεν, οὐτ' ἔθην αὐτοῦ
ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, ἤρχετ' Ἀρισταγόρης.

conspicuum. - v. 3. στεφανοῦτο ἡ
σορός. non solum mortui, sed
lectus etiam, quo efferebantur,
et tumulus coronis solebat orna-
ri. Vid. Kirchman. de Funer.
I. c. II. - v. 4. τὸν φακόν. fe-
rale epulum, sillicernium, περι-
δειπνον, cui lentem imprimis
adhibebant. Plutarch. Vit.
Crassi c. 19. φακὸς καὶ ἄλας,
ἀ νομίζουσι Ῥωμαῖοι πένθημα,
καὶ προστιθεσθαι τοῖς νέκνοις.

27. De medico, qui gibberum
saxis impositis enecavit. - v. 2.
τετραπέδους. vulgaris dialecti
vocabulum, quod saxum quatuor
pedum et in quadram formatum

significat. Vid. Lobeck. ad
Phrynich. p. 546.

29. In medicum omnes, quos
curabat aegrotos, alium alio re-
medio, ad inferos mittentem. -
v. 2. ἴδεν. adiit, visitavit. -
v. 3. 4. asyndeton in his versi-
bus celeritatis significationem
habet. Ceterum haec verba paro-
diae habent speciem.

30. De aegroto, qui, medico
conspecto, statim expiravit. -
v. 2. ὅσον - καὶ. Pal. VII. 10.
Ἀλέξιος, ὅσον μόνον εἶπ' ὅτι
καλὸς ἄνθρωπος, καὶ πάντα πᾶσα
περιβλέπεται. In talibus καὶ in-
dicat statim aliquid inaequum

ποῦ τοῖνυν ἀκόνιτος ἔχει φῖσιν; ὦ σοροπηγοί,
 Ἄγην καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις.

31. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα
 λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων;
 εἰ γὰρ ἐγὼ τι νοῶ, μολίβου γένος, οὐ δρυὸς ἐστίν,
 οὐδ' ἐλάτης· μικρὸν ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω.
 καὶ τυχὸν ἐξαπίνης ἔσομαι λίθος· εἴτα, τὸ χεῖρον,
 γράψει μ' ὥς Νιόβην δρᾶμα σαπρὸν Μελίτων.

32. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐς πέλαγος πλέομεν, Διονύσιε, καὶ γεγέμισται
 τὸ πλοῖον παντὸς πανταχόθεν πελάγους.
 ἀντλεῖται δ' Ἀδρίας, Τυρρηνικός, Ἰστρικός, Ἀἰών
 οὐ πλοῖον, πηγὴ δ' Ὠκεανοῦ ξυλλήν.

XXXII. 3. Ἰστρικός. forma alibi non reperta; nec verisimile poetam post mare Adriaticum partem hujus maris commemorasse. Quare Ἰστικόν corrigit doctissimus Letronne Recherches géogr. p. 205. Docta et probabilis correctio.

esse. Thucyd. II. 98. ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐχώρουν εὐθύς. - v. 3. ἀκόνιτος et τὸ ἀκόνιτον, venenum efficacissimum, δυναμικὸν ἐναργῶς. Antigon. Caryst. hist. parad. c. 131. - v. 4. μίτραις καὶ στεφάνοις. tamquam victorem post egregie facta domum reducem. Parthen. Erot. c. IX. 6. καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτῶν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις. de quo posteriore vocabulo (non de priore, quod doctissimus Parthenii editor existimabat) olim dubitavi, invito Bastio in Epimetr. ad Aristoph. Plut. p. XXXIII.

31. De nave tam tarda et gravi, ut ex saxis, non ex ligno constructa videretur. Ipsa navis rem tam singularem miratur. - v. 4. ῥιζοβολεῖ. ut illa Phaeacum, quae, Ulyssae in littore Ithacae exposito, in saxum mutata

est. Od. v. 162. τῆς δὲ σχεδὸν ἤλθ' Ἐροσίχθων, ὅς μιν λᾶν ἔθηκε, καὶ ἐρῶλκασεν ἔνεσθεν. - v. 6. Μελίτων. commemoratur iterum Melito μελοποιητής, a Lucillio infra ep. 70. Niobei illum scripsisse tragoediam, cum Aeschylō aemulantem, sed δρᾶμα σαπρὸν, poema rancidum, hinc apparet. Sic Gellius XVIII. 11. sicuti sunt quaedam alia ab illustribus poetis ficta dure et rancide. Id. c. 8. immodice faciunt et rancide.

- 32. In navem rimosam, jam cujusvis maris, per quod navigaverat, aquam intra se continentem. - v. 3. Ἀἰών. mare Aegaeum. Valer. Flacc. IV. 715. Tyrrhenus et Aegon. - v. 4. πηγὴ Ὠκεανοῦ. fons ille, unde Oceanus effunditur, commemoratus ab Hesiod. Theog.

ὀπλίζον, Καῖσαρ· Διονύσιος ἄρχεται ἤδη
οὐκέτι νανκληρεῖν, ἀλλὰ θαλασσοκρατεῖν.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ τοῖχοι, Διόφαντε, τὰ κύματα πάντα δέχονται,
καὶ διὰ τῶν θυρίδων Ὠκεανὸς φέρεται.
δελφίνων δ' ἀγέλαι, καὶ Νηρέος ἀγλαὰ τέκνα
ἐν τῷ πλοίῳ σου νηχόμενα βλέπεται.
ἂν δ' ἀναμείνωμεν, πλεύσει τάχα καὶ τις ἐν ἡμῶν
οὐ γὰρ ἐνεστὶν ὕδωρ οὐκέτι τῷ πελάγει.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, Ἑρασίστρατε, ἀλλὰ σαλευῖσαι
οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φέριμακα Θεσσαλλίης,
ὄντως δούριον ἵππον, ὃν εἰ Φρύγες εἴλκον ἅπαντες
σὺν Λαυαοῖς, Σκαιᾶς οὐκ ἂν ἐξῆλθε πύλας·
ὃν στήσας ἀνέστημα θεοῦ τινος, εἰ προσέχεις μοι,
τὰς χροῖδας ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πισάνην.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς φυλακὴν βληθεὶς ποτε Μάρκος ὁ ἀργός, ἔκοντί,
ὀνῶν ἐξελθεῖν, ὁμολόγησε φόνον.

282. Vid. Ukert. Geogr. Gr. et Rom. I. 2. p. 10. — v. 5. Dionysius ex nauclero factus est tyrannus maris, maria omnia in nave sua habens.

33. Idem argumentum denuo tractatum, et magis etiam hyperbolice. — v. 5. ἐν ἡμῶν. In hac nostra nave, totius jam maris receptaculo.

34. In equum mire lentum. — v. 1. Θεσσαλὸν. nobilissimum genus equorum Thessalicum. Theocr. Eid. XVIII. 30. ἀμαρτι Θεσσαλὸς ἵππος κόσμος. in Thessalia enim terra Neptuno jubente primum equum effuderat. Lucan. VI. 396. s. Non minus illustria venena ajuntem

regionis. Horat. I. Od. 27, 21. quae saga, qui te solve- re Thessalis Magus velenis, quis poterit Deus? Obtinebat autem superstitio fieri posse, ut equi in certamine cursu magicis carminibus et debilitarentur, aut incitarentur aut tardarentur; quae verba sunt Arnobii c. Gentes. I. p. 25. quia ipsi aurigae inter agendum a daemone contra eos concitato percussi obrignisse dicebantur; cujus rei exemplum narrat S. Hieronymus in Vit. Hilarion. Tom. I. p. 94. B. — v. 6. τὰς κροῖδας. hordeum, quo inutilem equum alis.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς νυκτὸς τροχάσας ἐν ὕπνοις ποτὲ Μάρκος ὁ ἀργός,
οὐκέτ' ἐκοιμήθη, μὴ πάλι πον τροχάσῃ.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ᾔδειν σε τραγῳδόν, Ἐπίκρατες, οὐδὲ χορεύλην,
οὐδ' ἄλλ' οὐδὲν ὅλως ὦν χορὸν ἔστιν ἔχειν.
ἀλλ' ἐκάλουν σε μόνον· σὺ δ' ἔχων χορὸν οἴκοθεν ἦκεις
ὁρχηστῶν, αὐτοῖς πάντα διδούς ὀπίσω.
εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστί, σὺ τοὺς δούλους κατέκλινον,
ἡμεῖς δ' αὖ τούτοις πρὸς πόδας ἐρχόμεθα.

38. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Δυσκώφῳ δὺσκώφῳ ἐκρίνετο· καὶ πολὺ μᾶλλον
ἦν ὁ κριτὴς τούτων τῶν δύο κωφότερος·
ὦν ὁ μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
μηνῶν πένθ'· ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀλληλεκέναι.

XXXVII. 6. αὐτοῦ σοι πρὸς. Pal. αὐτοὶ σοι. Br. Nos syllabis, quae male coaluerunt, distractis lenissima mutatione emendavimus: αὐ τούτοις.

37. De Epicrate quodam, qui ad coenam invitatus cum plurimis pueris venerat, haud secus ac tragoedus, qui histriionum gregem, aut choraules, qui chorum saltantium secum duxisset. Totus ille grex dum erudiebatur, victum accipiebat ab eo, qui histriionibus praeerat. Vid. Boeckh. Staatshaush. P. I. p. 489. De choraule Salmias. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 819. »postquam a comoedia se ipsos separaverunt choraulae, et seorsim artis suae specimen in scena exsequi coeperunt, chorum etiam eum habuerunt, qui ubique eos comitabatur.« Hinc Dio Chrys. Or. IV. p. 147. τοιοῦτον περὶ αὐτὸν ὄχλον εἶχεν, ὥς· περὶ οἱ σοφίσται καὶ ἀνίστηται καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν χορῶν, - v. 4.

ὁρχηστῶν. non proprie accipendum vocabulum; non enim revera Epicrates chorum ducebat, sed servos, qui ad nutus heriles attendebant, ut saltantes ad signa τοῦ χοροδιδασκάλου. - διδούς ὀπίσω. servis enim retro herique ad pedes stantibus porrigebat cibos ipsi appositos domum auferendos. Martial. III. 23. omnia quum retro pueris obsonia tradas, Cur non mensa tibi ponitur a pedibus? - v. 5. κατέκλινον. accumbere eos jube, ubi convivae sedent. τούτοις, servis; servorum nos in locum succedamus.

38. Historia de duobus surdis coram iudice itidem surdo litigantibus. - v. 2. τῶν δύο. pro δυοῖν. Similia vide in Not. cr.

ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς λέγει· ἐς τί μάχεσθε;
μήτηρ ἔσθ' ὑμῶν ἀμφοτέρωι τρέφετε.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Τὴν δύσκαλον γραῖαν, Ὀνήσιμε, πρὸς Διὸς, ἔξω
ἐββαλε· πολλὰ λίην πράγματα μοι παρέχει.
ἦν αὐτῇ τυροὺς ἀπαλοὺς εἰπωμεν ἐνέγκαι,
οὐ τυροὺς, πυροὺς δ' ἔρχετ' ἔχουσα νέους.
9 πρῶην τὴν κεφαλὴν ἐπόνουν, καὶ πῆγανον αὐτὴν
ἤπουν· ἢ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον.
ἦν ὅπου αἰτήσω, δοχὸν εἰσφέρει' ἄν, λάχανόν μοι,
εἰπω, δός, πεινῶν, εὐδὺ φέρει λάδανον.
10 ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει' ἂν δέ γε τόξον,
ὄξος· ὅλως δ' ὃ λέγω, οὐ ποτ' ἐπαισθάνεται.
αἰσχροὺς τῆς γραῖας με χάριν κήρυκα γενέσθαι,
καὶ μελετᾶν ἔξω, νυκτὸς ἐγειρόμενον.

40. ΒΑΣΣΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἡ πολλὴν χροτάφοισι Κυνώταρις, ἣ πολὺ μῦθος
γραῖα, δι' ἣν Νέστωρ οὐκέτι πρεσβύτατος,

XXXIX. 10. Λέγω οὐ ποτ'. ut hiatum tolleret, Friedemanus
verbis transpositis legit: ὄξος, ἐπαισθάνεται δ' οὐ ποτ' ὅλως ὃ λέ-
γω. Vir doct. in Diar. Lips. an. 1816. p. 1999. tentat: ὅλως δὲ λό-
γων οὐ ποτ' ἐπ. Mihi hiatus prae, quam distinctio facit, excusari
posse videtur.

XL. 1. Κοτύταρις. Br. Cf. Theocr. Eid. VI. 40.

ad Pal. p. 433. Matthiae Gr. §. 138. 2. - v. 5. ἐμβλέψας. fixis
illis oculis intuitus, ut solent
surdi, dum visu auditus defe-
ctum resarcire volunt.

39. De surda ancilla conque-
ritur, cuius ridiculos quosdam
errores commemorat. - v. 5. πῆ-
γανον. πῆγανον σὺν ῥοδίῳ τε
καὶ ὄξει κεφαλалаγοῦσι βοηθεῖ.
Dioscorid. III. 47. - v. 8. λά-
σανον. vas, in quod alvum ex-
nerabant. Pierson. ad Maer.
p. 250. - εὐδὺ de tempore laud

raro apud seriores reperitur, in-
terdum etiam apud antiquiores.
Exempla congessi in Addend. ad
Not. cr. Anth. Pal. p. LXXVI. s. -
v. 12. μελετᾶν: praecones, quo-
rum multus usus in rebus publi-
cis, in certaminibus praesertim,
in quibus ipsi quoque pecuniaria
sua habebant certamina, vocis
exercitia in agris, ut videtur, in-
stituebant. ἔξω. extra domum
urbemve.

40. De vetula. - v. 2. Νέστωρ.
quem nonnulli tria saecula vixisse

ἡ φάος ἀθρήσας ἐλάφου πλέον, ἡ χειρὶ λαίῃ
γῆρας ἀριθμεῖσθαι δευτέρου ἀρξαμένη,
ζῶει καὶ λεύσσουσα καὶ ἀγίτιος, οἶά τε νύμφη,
ὥστε με διστάζειν, μή τι πέπονθ' Ἀΐδης.

41. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

ἤμασε Νικονόη κάρω λέγω. ἤμασε δ' αὐτή,
ἦνκα Δευκαλίων ἄπλετον εἶδεν ὕδωρ.
ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' ὅτι ταύτην
οὐκ ἄνδρα ζητεῖν νῦν ἔδει, ἀλλὰ τάφον.

42. ΛΟΥΚΙΛΑΙΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὧ Νικύλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
ὡς σὺ μελανοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

43. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴς πολιᾶς βάρσασα Θεμιστονόη τρικόρωνος
γίγνεται ἐξαπλῆς οὐ νέα, ἀλλὰ ῥέα.

tradiderant, unde tris aetate-
nex apud Naevium. Ipse ap.
Ovidium Met. XII. 188. vixi,
ait, annos bis centum,
nunc tertia vivitur aetas.
= v. 3. Pal. XI. 889. εἰ μὲν ζῆς
ἐλάφου ταναῶν χρόνον ἢ κορώ-
νης. Similiter Martialis X. 67.
Pyrrhae filia, Nestoris
noverca = Jam cornicibus
omnibus superstes. Cervus
autem quater egreditur
cornicis saecula, teste Au-
sonio Eid. XVIII. sic vertente
Hesiodum ἐλαφος τετρακόρω-
τος. = χειρὶ λαίῃ. digitis veteres
ad computandum utebantur. Læ-
va manus omnes numeros indi-
cabat citra centenarium; dextra
centenos usque ad myriadem.
Sed vetula illa ut annos suos nu-
meraret, rursus adhibebat si-

nistræ digitos. Veterum compu-
tandi rationem explicatam dedit
Wouwer. de Polym. c. VII.
p. 50. = v. 5. καὶ λεύσσουσα.
sensibus et membris integris. =
v. 6. μή τι πέπονθ'. num for-
tasse Orcus ipse exspiraverit.

41. In vetulam quaerentem cui
huberet. = v. 3. ταῦτα. tempora
illa, Deucalionis nimirum dile-
vii, et Niconoes annis et aetate
florētis. = ἀλλὰ, τοῦτο οἶδαμεν
scil. = v. 4. τάφον. sic Chloridi
senescenti suadet Horat. III.
Od. 15, 4. maturo propior
desine funeri inter lu-
dere virgines.

43. In vetulam crines fucan-
tem. τρικόρωνος. vid. ad ep. 40.
Horat. IV. Od. 13, 24. parem
cornicis vetulae tempo-
ribus Lycen.

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχουσα Βιτῶ τριπιθήκινον, οἶον ἰδοῦσαν
τὴν Ἐκάτην αὐτὴν οἶοι' ἀπαρχονίσαι,
εἰμὶ, λέγει, σάφρων, Λονκίλλιε, καὶ μονοκοιτῶ.
αἰδεῖται γὰρ ἴσως, παρθένος εἰμὶ, λέγειν.
ὃς δὲ λέγει μισεῖν με, κακὸν τοιοῦτο γαμήσας,
τῆς αὐτῆς σχολῇ τέκνα σαοφροσύνης.

45. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακόν, ἢ καθ' Ὅμηρον,
οὐκ ἀγέλη ταύρων, ὥς ὁ λόγος, πυρίπνους,
οὐ Δῆμος σύμπασα, καὶ Ἀρπυιῶν τὰ περισσά,
οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου ποὺς ἀποσηπόμενος·
ὥστε σε παμψηφεί νικᾶν, Τελέσιλλα, Χιμαίρας,
σηπεδόνας, ταύρους, ὄρνεα, Αἰμυριάδας.

XLIV. 5. εἰ δὲ λέγεις μισεῖ με. Pal. in qua lectione aliud quid videtur latere, quam quod vulgo legitur.

44. Vetulae, ipsum ad amorem pellicientis, amplexus detestatur. - v. 1. ῥύγχος. Pal. XI. 76. ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον. - τριπιθήκινον. deformes saepe comparantur cum simiis. Aristophan. Eccl. 1064. de anu fucata: πότρεον πίθηκος - ἡ γράυς ἀνεστηνία παρὰ τῶν πλειόνων. - v. 2. τὴν Ἐκάτην. prae invidia, ut videtur, quandoquidem Hecate deformitate suam exercebat potentiam. Fingebatur illa κυνοκέφαλος, ὥστε ἐκ μόνης τῆς θείας καταπλήξαι καὶ δειματῶσαι τοὺς ὀρώντας. Eudocia p. 144.

45. In mulierem oris foetore laborantem. - v. 1. κακόν. flammās enim spirabat. Il. ζ. 182. δεινὸν ἀποπνείουσα μένος πυρὸς αἰδομένοιο. sicut etiam ἀγέλη ταύρων ab Jasone sub jugum missa. Apoll. Rh. III. 1303. -

v. 3. Δῆμος σύμπασα. Lemnium illud malum, quod Veneris ira mulieribus Lemni immiserat. Apollod. I. 9, 17. Alii τὰς Αἰμυρίας δυσόσμους γενέσθαι dicebant, Μηδείας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβαλλούσης εἰς τὴν νῆσον. Antig. Car. c. 130. p. 179. - v. 3. τὰ περισσά. τὰ περισσώματα. Harpyiae ap. Virgil. Aen. III. 244. scemesam praedam et vestigia foeda relinquunt. Apoll. Rh. II. 191. καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὁδὴν χέον. - τοῖον οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτὸς. - v. 4. ποὺς. pes viperæ morsu vulneratus, unde teter afflabat odor, quem Achivi ferro non poterant. Hygin. Fab. CII. ad hoc vulnus refer v. 6. σηπεδόνας. φαγέδαιναν appellabat Philoctetes in tragoedia Euripidea, ἣ μὲν σάγμα θοινᾷται ποδύς.

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠγόρασας πλουσίους, φῦκος, μέλι, κηρόν, ὀδόντας.
τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

47. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Τὴν ξηρὴν ἐπὶ νῦκτα Λυκαίνιδα, τὴν Ἀφροδίτης
λάβην, τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγοτέρην,
αἰπόλος ἢ μεθύων οὐκ ἂν ποτε, φάσι, συνῆκει,
γοῖ, γοῖ. τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι.

48. ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν αἰεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειήν,
Λαοδίκη, λαοῖς ἔνδικα τινυμένη·
μὴ ποτε δ' εὐρύνης σέο χεῖλα· τίς γὰρ ὀδόντων
ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόμεντι δόλῳ;
τὴν χάριν ἐξεόρευσας, ὄσῃν ἔχες. οὐκ ἀπὸ πηγῆς 5
ἄγλατῇ μελέων ἔλκεται ἀενάου.
ὥς δὲ ῥόδον θαλάσσεσκες ἐν εἵαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης,
γῆρας ἀνήμερῷ καρφομένη θέρει.

46. In mulierem, quae fucis
allisque remediis deformitati me-
deri studebat. Ad haec remedia
pertinebat etiam mel et cera.
Vid. Ovid. A. A. III. 199. Me-
dio. Fac. v. 81.

47. De muliere macilenta et
deformi. - v. 2. ἀπυγοτέρην.
nates aridas et femur exi-
le vetulae exprobrat Horat.
Epod. VIII. 5 et 9. - v. 3. αἰπό-
λος. lascivum genus hominum.
Schol. Theocr. Eid. I. 86. οἱ
δὲ αἰπόλοι λάργοι. - v. 4. γοῖ
γοῖ imitatur grunnitum suum,
cum abominandi consilio. Simi-
liter Byzantini Eunuchis obgan-
niebant κλοῦ κλοῦ, caponum glo-
citum imitantes.

48. In vetulam, faciem sibi
interpolantem. - v. 1. τεῖνε. Pal.

XI. 66. κῆν τεῖνης θαλάσσεσκα πο-
λυμήτοιο παρειῆς χρώτα. Pau-
lo post ep. 49. οὐδὲ παρειῶν
ἐπ' αὐτοῖς ἐντρίδας. cerussa ge-
nas inducens, ut parietem calce-
- v. 2. Λαοδίκη, λαοῖς (homi-
nibus) δίκην διδοῦσα, merito
explosa scilicet et risu excepta. -
v. 4. φαρμακόμεντι δόλος; ipsum
os, fucis et aliis medicaminibus
illitum, sed edentulum,
ὀδόντων carens ὄρχατος; quod
formatum ad Homerum ἔρκος
ὀδόντων. - v. 5. ἐξεόρευσας.
effudisti venustatem, qua olim
eras conspicua, quaeque non ex
perenni fonte derivatur. - v. 8.
καρφομένη. Archiloch. Fr.
82. apud Liebel. οὐκέτι ὁμῶς
θάλλεις ἀπαλὸν χροῖα, κάρφεται
γὰρ ἡ δὴ.

49. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάψεις,
 οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ὀντίδας.
 μὴ τοῖνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαιτε,
 ὥστε προσώπειον, κοῦχι πρόσωπον ἔχειν.
 οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστὶ τί μάλιναι; οὐποτε φῦκος
 καὶ ψιμύθος τεύξει τὴν Ἐκάβην Ἑλένην.

50. ΠΑΛΛΑΔΑ.

- Ὅργῇ τοῦ Διὸς ἐστὶ γυνή, πυρὸς ἀντιδοθεῖσα
 δῶρον, ἀνιηρὸν τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον.
 ἄνδρα γὰρ ἐκκαίει ταῖς φροντίσιν ἠδὲ μαρμαίνει,
 καὶ γῆρας προπετὲς τῇ νεότητι φέρει.
 5 οἷδ' ὃ Ζεὺς ἀμέριμνος ἔχει χρυσόθρονον Ἥοην,
 πολλὰκι γοῦν αὐτὴν ῥίψεν ἀπ' ἀθανάτων,
 ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον. οἶδεν Ὀμηρος,
 καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον.
 οὕτως οὐδέποτε ἐστὶ γυνή σύμφωνος ἀκοίτῃ,
 10 οὐδὲ καὶ ἐν χρυσέῳ μιννυμένη δαπέδῳ.

XLIX. 1. τὸ δὲ γῆρας. male trochaeus positus pro spondeo, quod in hac sede minus etiam quam initio versus ferendum. Vid. infra ep. 64. Fortasse scribendum: τὸ δὲ γῆρας, per periphrasin, Matthiae Gr. §. 285.

49. Hoc quoque in vetulam succatam scriptum. - v. 3. Lusus in verbis πρόσωπον et προσώπειον pluribus post Lucianum placuit. Clem. Alex. Paed. III. p. 258. ἑταίρας προσώπεια ποιούσας τὰ πρόσωπα. Gregor. Naz. Carm. p. 147. Ο, μὴδὲ θεοῦ μορφὰς ἐκκαίειτε· χρωμάτων αἰσχροῖς, ὥστε προσώπεια, κοῦχι πρόσωπα φέρειν.

50. Mulierem, ut Jovis irae originem debeat, ita etiam omnia simultatibus implere et odio. - v. 1. ὁργῇ τοῦ Διὸς. cf. Hesiodi E. καὶ H. 47. ss. ubi Jupiter ira in Prometheus concitatus: χείρεις πῦρ κλέψας - Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἰσομενοῖσιν. Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντι

πυρὸς δώσω κακόν. - v. 3. ἐκκαίει. hoc quoque derivatum ex Hesiodo, ubi est v. 704, ἦ τ' ἄνδρα καὶ ἰσθμὸν περὶ ἴοντα ἄνει ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὤμῳ γήραι θῆκεν, ubi quod ὤμον γῆρας vocatur, apud Palladam est προπετὲς. - v. 6. ῥίψεν, Palladas, quod in Grammatico mireris, poenam Vulcano inflictam (Il. α. 590. ἤδη γὰρ με = Πίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ δεσσεσίοιο), confudit cum ea, qua Junonem affecit maritus Il. ο. 18, suspendens eam ὑπόθην, ita ut ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν haereret. - v. 10. ἐν χρυσέῳ δαπέδῳ. Il. δ. 1. οἱ δὲ θεοὶ παρὸς Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορώμετο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.

51. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερὴν τε γυναῖκα,
 σῶφρονα καὶ πόρνην, ἀμφοτέρως ὄλεθρον.
 ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
 καὶ διὰ σωφροσύνης Πηνελόπης θάνατοι.
 Ἰλιάς οὖν τὸ πόνημα μιᾷς χάριν ἐστὶ γυναικός
 αὐτὰρ Ὀδυσσεὶ Πηνελόπῃ πρόφρασις.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄν πάνν κομπάζης προστάγμασι μὴ ὑπακούειν
 τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· οὐ γὰρ ἀπὸ θνός εἰ,
 οὐδ' ἀπὸ πέτρης, φησὶν ὃ θ' οἱ πολλοὶ κατ' ἀνάγκην
 πάσχομεν, ἢ πάντες, καὶ σὺ γυναικοκρατῇ.
 εἰ δ', οὐ σανδαλίῳ, φῆς, τύπτομαι, οὐδ', ἀκολάστου 5
 οὔσης μοι γαμετῆς, χρὴ με μύσαντα φέρειν,
 δουλεύειν σε λέγω μετριοτέρου, εἴ γε πέπρασαι
 σῶφροσι δεδποίνη, μηδὲ λίαν χαλεπῇ.

51. Quantum malorum mulier humano generi afferat, ex Homero docet. - v. 4. θάνατοι. procorum caedes. - v. 5. Ἰλιάς τὸ πόνημα. mala illa, quibus Ilias referta est; unde proverbium de rebus miserrimis Ἰλιάς κακῶν. Plutarch. T. II. p. 140. F. φιλόπλουτος ἡ Ἑλένη, φιλήθονος ὁ Πάρις· φρόνιμος Ὀδυσσεύς, σῶφρον ἡ Πηνελόπη. Διὰ τοῦτο μακάριος γάμος ὁ τούτων καὶ ζηλωτός· ὃ δ' ἐκείνων Ἰλιάδα κακῶν Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις ἐποίησε. - v. 6. Ὀδυσσεὶ. τῇ μητρητοφονίᾳ imprimis.

52. Omnes viros uxoris suis obnoxios esse, modo graviore, modo leviori iugo subjectos. - v. 2. ἀπὸ θνός. locutio ducta ex Od. τ. 162. εἰπέ τὸν γένος. - Οὐ γὰρ ἀπὸ θνός ἔσαι παλαιώτατον, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. nam II. γ. 126. eadem verba in alium casum accepta. Plato Apol.

Socr. p. 84. D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ θνός, οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφονα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. - v. 3. φησὶν. ut est in proverbio. Vid. ad L. Bos. de Ellips. p. 92. Schaefer, ad Dion. Hal. de Comp. p. 29. - v. 4. καὶ σὺ γυναικοκρατῇ. per breviloquentiam dictum pro: τοῦτο καὶ σὺ πάσχεις γυναικρατοῦμενος. - v. 5. σανδαλίῳ. In altercatione cum Hercule Aesculapius ap. Lucian. D. D. XIII. οὔτε ἐδούλευσα, αἰτ', ὥσπερ σὺ παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χερσὶ σανδαλίῳ. et sic iterum Qu. hist. scrib. sit. §. 10. Turpilii ap. Nonium: misero mihi mitigabat sandalio caput. unde Terentius Eunuch. V. 7, 4. utinam committigari tibi videam sandalio caput. - v. 6. μύσαντα. ut ille ap. Juvenal. l. 56. conjugis leno, doctus spectare lacunar, Doctus et ad ea-

53. ΛΟΥΚΛΑΜΙΟΥ.

Οὗτος ὁ νῦν τοιοῦτος Ὀλυμπικός εἶχε, Σεβαστέ,
 δῖνα, γένειον, ὄφρυν, ὠτάρια, βλέφαρα.
 εἴτ' ἀπογραφάμενος πύκτης ἀπολαίλεκε πάντα,
 ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος
 εἰκόσιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ,
 καὶ κέκριτ' ἀλλότριος, μηδὲν ὁμοῖον ἔχων.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος εἰς τὰ πατρῶα,
 ἔγνω τὴν μορφήν Ἄργος ἰδὼν ὁ κύνων.
 ἀλλὰ σὺ πνικτεύσας, Στρατοφῶν, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας,
 οὐ κυσὶν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας.
 ἦν δ' ἐθέλης τὸ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἑξοπτρον ἑαυτοῦ,
 οὐκ εἰμὶ Στρατοφῶν, αὐτὸς ἐρεῖς, ὁμόδας.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κόσμινον ἢ κεφαλὴ σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται,
 ἢ τῶν σπητοκόπων βυβλαρίων τὰ κάτω

licem vigilantī stertere naso.

53. In pugilem adversariorum plagis ita deformatum, ut non amplius pro eo, qui erat, agnitus patrimonio priuaretur. — v. 1. Σεβαστέ. vid. supra ad ep. 20. — v. 3. ἀπογραφάμενος πύκτης. postquam nomen professus est in pugilibus. Vid. Steph. Thes. T. I. p. 868. qui nec nostrum locum neglexit. — v. 5. imagine picta antequam ille pugilem se fecisset, in iudicio prolata, causa ille excidit.

54. Iterum de pugile, qui in speculo se contemplatus, se non agnoscebat. — v. 2. Ἄργος. ex Od. q. 291. ss. — v. 3. ἐπὶ τέσσα. ὥρας. per quatuor tantum horas, aut annos. Nam hae

quoque significatione ὥρα a superioribus usurpatur. — v. 4. οὐ κυσὶν, μόνον sc. ἀλλὰ πᾶσι τῇ πόλει. — ἄγνωστος. Amycus pugil ad Pollucem ap. Valer. Flacc. IV, 241. haud tibi pulchrae Manserit hoc ultra frontis decus, orave matri Nota feres. — v. 5. ἑαυτοῦ προσαυτοῦ. Vid. Matth. Gr. §. 489. II.

55. Hoc quoque in pugilem, non minus quam cribrum perforatum. Carnificum cribrum servus appellat alterum ap. Plaut. Mostell. I. 1, 52. te forabunt patibulatum per vias stimulis. — v. 2. σπητοκόπων. chartarum a tineis pertusarum. χάρτην ὑπὸ σπητῶν ἡμίβρωτον. Alciph. I. Ep. 26.

ὄντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθά,
 γραμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια.
 πλὴν ἀφόβως πύκτενε· καὶ ἦν τρωθῆς γὰρ ἄνωθεν,
 ταῦθ' ὅς ἔχεις, ἔξεις· πλεονα δ' οὐ δύνασαι.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν, ὅσαν Ἑλληνες ἀγωνοθετοῦσιν, ἀμιλλαν
 πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμαν
 ἔσχον δ' ἐν Πίση μὲν ἐν ὠτίον ἐν δὲ Πλαταιαῖς
 ἐν βλέφαρον Πυθοῖ δ' ἄπνοος ἐκφέρομαι
 Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ καρύσσετο σὺν πολιῖταις
 ἄρ'ai με σταδίων ἢ νεκρόν, ἢ κολοβόν.

57. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πέντε μετ' ἄλλων Χάρμος ἐν Ἀρκαδίᾳ δολιχεύων,
 θαῦμα μὲν, ἀλλ' ὄντως ἔβδομος ἐξέπεσεν.
 ἔξ ὄντων, τάχ' ἐρεῖς, πῶς ἔβδομος; εἰς φίλος αὐτοῦ,
 θάρσει, Χάρμε, λέγων, ἦλθεν ἐν ἱματίῳ.
 ἔβδομος οὖν οὕτω παραγίνεται. εἰ δ' ἔτι πέντα
 εἶχε φίλους, ἦλθ' ἄν, Ζῶτλε, δωδέκατος.

- v. 3. *μυρμήκων*. de viis plurimos flexus habentibus et amfractus. Cum *μύρμηκος* ἀτρακτοῖς cantum crispum et molliter compositum comparat Aristoph. Thesm. 106. Ipsa pugilum lora *γυιοτόρους μύρμηκας* appellat Christodor. Ecphr. 226. - v. 4. *γράμματα*. signa, quibus cantus notatur, cuius duo sunt modi primarii Lydus et Phrygius. - v. 5. *καὶ ἦν ἄνωθεν*. licet nova tibi insuper infligantur vulnera. - *ταῦθ' ὅς ἔχεις, ἔξεις*. totus jam vulnus es.

56. Pugil certamina recenset, in quibus aliquam sui partem reliquerit. - v. 3. *ἔσχον*. unam aurem servavi in Olympicis, altera amissa. ἐν Πλαταιαῖς. in Eleutheriis. Vid. ad cap. I. cp. 1. - v. 5. *καρύσσετο*. sicut post pugnam occisi per praeconem a vi-

ctoribus ad sepulturam expetebantur. Junge: ὁ πατὴρ σὺν πολιῖταις καρύσσετο, per praeconem jussit, ἄρ'ai με σταδίων, genitivus tollendi verbo junctus, ut Pal. IX. 762. *Κυθείῃ* Ἀνδρὸς ἐοῦ θαλάμων ἔλετο λαθριδίως.

57. In dolichodromum tarditatis eximiae. - v. 2. *ἐξέπεσεν, ἐνικήθη*. est enim ἐκπίπτειν sperata laude excidere, et de histronibus praecipue usurpatur. - v. 4. *θάρσει*. hortantis est et ad rem susceptam strenue peragendam exortantis. - ἐν ἱματίῳ. non igitur ut certaret cum ceteris; nam cursores nudi currebant. Charmus tamen post hunc quoque remansit; ita ut, si quinque praeterea alileandem ob causam in stadium descendissent, ille so ab his quoque vixisset praeverti.

58. ΔΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν σταδιῇ πρῶην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ,
πάντων δειομένων, οὐκ ἐσάλευσε μόνον.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε τάχιον ἑμοῦ τις ἐν ἀντιπάλοισιν ἔπιπτεν,
οὔτε βράδιον ὅλως ἔδραμε τὸ στάδιον.
δίσκῳ μὲν γὰρ ὅλως οὐδ' ἥγγιστα, τοὺς δὲ πόδας μου
ἐξᾶραι πηδῶν ἰσχυρὸν οὐδέποτε
κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα. πέντε δ' ἀπ' ἄθλων
πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νύκτα μέσσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὀπλίτης,
ὥστ' ἀποκλεισθῆναι πάντοτε τὸ στάδιον.
οἱ γὰρ δημοῖοι κεῖσθαι τινα πάντες ἔδρασαν
ὀπλίτην τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων.
καὶ τί γάρ; εἰς ὄρας ἠνοιγέτο· καὶ τότε Μάρκος
ἦλθε, προσελλείπων τῷ σταδίῳ στάδιον.

LIX. 5. κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα. perspicuitas sermonis requirit: ἠκόντιζέ κ' ἀμείνονα.

58. De stadiodromo, qui in terrae motu, rebus omnibus concussis, non tamen loco moveri potuit. οὐκ ἐσάλευσε. supra de equo Thessalo. ep. 34. σαλευῖσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάσμακα Θεσσαλῆς.

59. De athleta pentathlo, in omnibus quinquertii generibus mira celeritate superato. Recensentur illa hoc disticho: Ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἐρῶν, καὶ δοῖμος ἡδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. - v. 3. οὐδ' ἥγγιστα, τοῦ σκοποῦ sc. - v. 5. ἀμείνονα. pluralis pro singulari; quod in adjectivis adverbii vim habentibus rarius. - v. 6. πεντετριαζόμενος. verbum ad comici sermonis ra-

tionem confictum de eo, qui in omnibus quinque modis τοῦ πεντάθλου superatus est, ἐτριαχθῆ. Ττριαχθῆναι enim dicuntur, qui in lucta ter ab adversario dejecti victas manus praebent.

60. In Marcum ὀπλιτοδοξόμον tarditate omnes superantem. - v. 1. νύκτα μέσσην ἐποίησε. post diem cursui impensum noctem dimidiam consumpsit in eodem negotio. Locutionem illustravit Schaefer, ad L. Bos. p. 413. Tum clausum stādium a publicis ministris, τοῖς δημοσίοις, qui eum pro statua habebant in victoris alicujus hanerem ibi posita. - v. 5. τί γάρ; hae voculae orationi injiciuntur, ubi res attentione digna commemoranda

61. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Ἦν βραδὺς Εὐνυχίδας σταδιοδρόμος, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐνυχίδας πέταται.

62. ΑΛΗΛΟΝ.

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο, οὐδεὶς οἶδεν ὅλως δαιμόνιος βραδυτής. ὁ φόφος ἦν ὑσπληγος ἐν οὐασί, καὶ στεφανοῦτο ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

63. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος· εἴτα γαμίσας ἔνδον ἔχει πληγῶν Ἰσθμια καὶ Νέμεα, γραῦν μαχίμην τύπτουσιν Ὀλύμπια, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ μᾶλλον ἰδεῖν φρίσσαν, ἢ ποτε τὸ στάδιον.

venit. Pal. XI. 184, καὶ τί γάρ; ὥς ἑάλω, γέγονεν μέγα πᾶσι θῆμα. Ib. 155. ἑάλω. τί γάρ; ἀρεπὲς εἰπεῖν - εἰς ὥρας. proximo anno; certaminibus rursus institutis.

61. In alium stadiodromum, in stadio tardissimum, ad coenam velocissimum. - v. 2, ὥστε λέγειν, τοὺς ἀνθρώπους scil. ut infra ep. 81. v. 5, νοῦν ὑποκρίσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι καὶ φράσειν αὐτῶν εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἂ λέγεις. - πέτεσθαι. de parasitis τρεχεθείπνοις Antiphan. ap. Athen. I. p. 4. F. οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι καὶ πέτονται ἐπὶ ταῦτα ἀλλήτοι.

62. Simile argumentum; imprimis lepida est parodia in altero disticho, quod comparandum cum epigr. Nicarchi, quod supra dedimus ep. 26. Dixerat aliquis idem de Lada, cursore praestantissimo, teste Plutarcho T. II. p. 804. E. ὥςπερ

ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, ὁ φόφος ἦν ὑσπληγος ἐν οὐασί, ἐνθα καὶ ἔστεφανοῦτο - quod aemulatus est Lucian. in Timone §. 20, ubi Plutus suam in aбеundo velocitatem jactans, ἄμα γοῦν, pit, ἔπεισεν ἡ ὑσπληγῆ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερκεδησας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνλίτε τῶν θεατῶν.

63. In pugilem, qui postquam artem facere desierat, conjunge ducta, graviore quam antea pugnas domi sustinebat. - v. 1, κατέλυσε. Schol. κατέστρεψε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ πυκτεύειν, Xenoph. Hist. Hell. VI. 3. 16, vituperat athletas, qui post multas victorias οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθέντες τὴν ἀσκήσιν καταλύσωσιν. - v. 2, πληγῶν Ἰσθμια. Ἰσθμίων καὶ νεμέων πληγῶν. μετὰ θείας. Schol. - v. 3, τύπτουσιν Ὀλύμπια, plagae, quas inferebat mulier, non minus fortes iis, quas in Olympicis certaminibus acciperat. - τὰ παρ' αὐτῷ, mala quae

ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ, δέρεται, τὰς παντὸς ἀγῶνος
πληγὰς ὥς ἀποδῶ, κἂν ἀποδῶ, δέρεται.

64. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πύγμαχον ἐνθάδ' ἔδημαν
ἄπιν· οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυματίσεν.

65. ΛΟΥΚΛΑΜΙΟΥ.

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπούρνιος ὁ στρατιώτης,
ὥς ἔθος ἐστίν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην,
ἄσφικτος καὶ χλωρὸς ὁ θούριος ἔξετανύσθη,
ζωρεῖτε, κράζας, Τρωῆς ἀρηΐφιλοι.
καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε, καὶ μόλις ἔγνω
ζῆν, ὅτε τοῖς τοίχοις ὠμολόγησε λύττα.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διανγὲς ὕδωρ.

LXIV. 2. Ἄπιν pro spondeo positum, quod non ferens Gracius
Ἄππιον scribendum suspicatus est. A talibus tamen seniores poe-
tae non semper abhorruerunt vitiiis. Pal. IX. 168. μῆνιν οὐλομέ-
νην γαμετήν ὁ τάλας γεγάμηκα.

domi perferebat. - v. 5. ἂν γὰρ.
quando a verberibus acceptis re-
spirat, δέρεται, vapulat. Sed est
ambiguum vocabulum, quod
etiam ad Veneris palaestram re-
ferri solet. Schol. Theocr.
Eid. V. 119. ἐκάθησε interpre-
tatur ἐπύγισεν et ἐξέδειξε, com-
parans Aristophanicum ἐσπόδει,
quod et ipsum est vocabulum
praetextatum. Lysistr. 952, ἀπο-
λώλειξέν με καπιτέτριφεν ἢ γο-
νὴ, Τὰ τ' ἄλλα πάντα, κάπο-
δεῖξας οἴχεται. Etiam proxima,
πληγὰς ὥς ἀποδῶ, sunt ambigua.
Ap. Athen. XIII. p. 578. F.
Mania ab amante athleta cum
rivali item athleta deprehensa,
se excusans, μαθαῖν γὰρ, αἰτ,
αἰσθῆσθαι θ' ἅμα Ὀλυμπιονι-
κῶν νικητὸς ἀθλητῶν θυσὶν κλη-

γὴν [ἐκατέρον] τί δύναιται ποτ'
ῆθελον.

64. In statuam pugilis, ab ad-
versariis ad gratum animum si-
gnificandum positam, quod nun-
quam eorum ullum vulneraverat.

65. Historia de milite meticu-
loso, qui pugnam Trojanorum
ad naves in pariete pi-
ctam conspiciens, concidit, gra-
viter se vulneratum esse existi-
mans. - v. 5. κατεμάνθανε, ἐξή-
τησε πυνθανόμενος. Verba μὴ
τέτρωται tamquam a praesente
dicta. Vid. Hermann. ad Viger.
p. 810. - v. 6. τοῖς τοίχοις,
τοῖς ἐν τῷ τοίχῳ γεγραμμένοις.

66. Hominem deformem hor-
tatur, ut Narcissi exemplo mo-
nitus, ne speciem suam in aqua
contempletur. - v. 1. ῥύγχος. ut

καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργής,
τεδνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

67. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ῥομοσα μυριάκις ἐπιγράμματα μηκέτι ποιεῖν,
πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην.
ἀλλ' ὅπῃ κατὶδω τοῦ Παφλάγονος τὸ πρόσωπον
Πανταγέθου, στέξαι τὴν νόσον οὐ δύναμαι.

68. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα καὶ μίαν αἶγα,
ὧν χάριν εἰληφας μισθάριον, Μενέκλεις.
οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται,
οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν
ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν ὥστε τί ποιεῖ 5
ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;

supra ep. 44, 1. - v. 3. ἐναργής, Themist. p. 34. A. εἰκότος ἀληθινῆς καὶ ἐναργοῦς: De pantomima Aristacn. I. 26. φύσεως ἀπάσης ἐναργῆς ὑπάρχεις εἰκῶν.

67. In hominem aut improbum aut deformem, quo viso poeta nunquam non oblivisceretur consilii, quod ceperat, ab epigrammatis scribendis abstinendi. - v. 4. τὴν νόσον. Ovidius, mala sua et exilium ad carmina, quae scripsisset, referens, Trist. II. 13. si scirem, ait, doctas odissem jures sorores, Numina cultori perniciose suo. At nunc tanta meo comes est insania morbo, Saxa malum refero rursus ad ista pedem.

68. De absurdo causidicorum more orationes suas alienissimo loco magnorum virorum nominibus et exemplis exornandi. Simile est ep. Martialis VI. 49. Plurimum huc facit Luciani Rhet. Praec. §. 18. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω, ἐπὶ πάνσι δὲ ὁ Μαργαθὼν καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο - καὶ ὁ Λεωνίδας θανμαξέσθω καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω κ. τ. λ. - v. 4. neque totos ἀπὸ Θεο. trecentos illos, qui cum Leonida occubuerant, ἀπάγω κλέπτας, furti accuso. Demosth. c. Androt. p. 601. τῆς ἀσεβείας κατὰ ταυτὰ ἐστὶν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας. -

πλήν κάμου μνήσθῃ νόμου χάριν, ἢ μέγα κράζω·
 „Ἄλλα λέγε Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον.“

69. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφίλν, καὶ τοῖς παρ' ἑαυτοῦ
 δικάσται
 ἄνδρες, καὶ λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε
 μοι,
 καὶ ταυτὶ καὶ μῶν καὶ τετταράκοντα καὶ ἅττα
 σκεψάμενος, καὶ τοι νῆ Δία καὶ μὰ Δία,
 ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει
 προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φαθί, καὶ μὲν ἔτι.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δέχεται Μάρκον τὸν ῥήτορα νεκρὸν ὁ Πλούτων,
 εἰπὼν ἀρκαίτω Κέρβερος ὥδε κύων.

v. 7. νόμου χάριν. dicis saltem caussa, ne furtum, quod passus sum, prorsus neglexisse videaris. Ut supra cap. I. ep. 91. εἰς τὸ κενὸν με τέθεικε, νόμου χάριν. - v. 8. Nihil convenit inter orationem Menecles et porcellum furto mihi ablatum. Similiter Lucian. de Salt. §. 80. de soloecismis, quos vocat, a pantomimis commissis: οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδέν, ὥς φασί, πρὸς τὴν χορδὴν. Ἐτε-
 ρα μὲν γὰρ ὁ ποῦς, ἔτερά δὲ ὁ οὐδμὸς λέγει.

69. Rhetores ridet et sophistas, qui se oratores et meros Atticos esse existiment, si orationem voculis quibusdam et vocalium formis crebro distinxerint. Hanc cacozeliam perstringit Lucian. in Rhet. Præc. §. 16. ἔπειτα πεντεκαίδεκά πον, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἰκοσίων ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἀκροῆς τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἅττα, καὶ κῆττα, καὶ μῶν, καὶ ἀμν-

γέπη, καὶ λῶδτε καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα, ἐπίπαττε αὐτῶν. - v. 1. παρ' ἑαυτοῦ. altero quoque verbo iudices appella, idque intra breve intervallum non semel, sed sæpius. Vim præpositionis illustravit Schaefer, ad L. Bos. p. 139. - v. 4. σκεψάμενος, παρασκευασάμενος. - v. 6. φαθί et μὲν epica sunt; γρῦ comicum.

70. Simul Marcus rhetor et Rufus grammaticus perstringuntur. - v. 2. Κέρβερος. referri potest hæc cum Cerbero comparatio cum ad raucam oratoris vocem, latratui quam orationi humanæ similiorē; tum ad malitiam convicia evomentis. Nam illi quoque spiritus teter saniesque manabat ore (Horat. Od. III. 11, 19.), ut rabulis illis pusatque venenū. Id. I. Sat. VII. 1. Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις adversarium appellaverat orator aliquis in Lucian. Pseudol. §. 29. cum canibus autem

εἰ δ' ἐθέλεις πάντως, Ἴξιον καὶ Μελίτων
τῷ μελοποιητῇ, καὶ Τιτυῷ μελέτα.
οὐδὲν γὰρ σοῦ χεῖρον ἔχω κακόν, ἄχρῃς ἂν ἑλθὼν
ὥδε σολοικίῃ Ροῦφος ὁ γραμματικός.

71. ΛΗΛΑΘΝ.

Αὐτὸν ὁρῶ σε, Μέδον, τὸν δῆτορα. φεῦ, τί τὸ θαῦμα;
στειλάμενος διγῆς. οὐδὲν ὁμοιώτερον.

72. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀρχὴ Γραμματικῆς πεντάστιχος ἐστὶ κατὰρα.
πρῶτος Μῆριν ἔχει· δευτέρως Οὐλομένην.
καὶ μετὰ δ' Οὐλομένην, Δαναῶν πάλιν Ἀλγέα πολλά.
ὁ τρίτατος ψυχᾶς εἰς Ἀἶδην κατάρχει.
τοῦ δὲ τεταρταίου τὰ Ἐλώρια καὶ Κύνες ἀργοί,
πέμπτου δ' Οἰωνοί, καὶ χόλος ἐστὶ Διός.
πῶς οὖν γραμματικός δύνάται μετὰ πέντε κατὰρας
καὶ πέντε πτώσεις μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

73. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκός, ὃ παροδίτα,
Μάρκος ὁ ποιητὴς φθοδύμῃκε τάφον,

accusatores comparat Cicero pro Rosc. Amer. c. 20. quibus, si per calumniam sine suspitione latrent, crura suffringenda sint. - v. 3. Μελίτωνι. tragoediarum scriptori, de quo supra ep. 31, 6., gravissimis pro illo facinore supplicii digno. - v. 5. nunc quidem gravius quid non habeo, quo illos afficiam, donec Rufus grammaticus huc venerit.

71. In pictam sophistae imaginem. - v. 2. στειλάμενος. Vid. supra ad ep. 9, 11. Medon videri debet, aliquando quum declamandi causa surrexisset, toga sumpta et composita, subito obtulisse.

72. Fieri non posse, quin

Grammaticae professio plena sit malorum et aerumnarum, quum Illas, in qua explicanda grammaticorum industria potissimum continetur, a diris et imprecationibus ordiatur. - v. 2. πρῶτος, στίχος sc. quod ex composito πεντάστιχος assumendum. - v. 8. technica quoque artis vocabula male ominata; unum praecipue πτώσεις, casus. Similiter Palladas ludit Palat. IX. 175. Καλλιμαχὸν πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἥδ' ἐκ αὐτῶν Πτώσεις γραμματικῆς, πτώσεις ἔχον πέντε. - In πένθος alluditur ad πέντε.

73. Marcus poeta sepulcrum extruxerat, ne epigramma monostichon, quod composuerat,

καὶ γράψας ἐπίγραμμα μονόστιχον, ὡδ' ἐχάραξε·
Κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον ἐξ Ἑφέ-
σου.

οὐδὲ γὰρ εἶδον ἐγὼ τινα Μάξιμον. εἰς δ' ἐπίδειξιν
ποιητοῦ κλαλεῖν τοῖς παριοῦσι λέγω.

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς ἐστὶν ἐκεῖνος,
ὅστις δειπνίζει τοὺς ἀκροασαμένους.
ἦν δ' ἀναγινώσκῃ, καὶ νήστιας οἷαδὲ πέμπῃ,
εἰς αὐτὸν τρεπέτω τὴν ἰδίαν μανίην.

75. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἰλαθι, Γραμματικὴ φουσίξοε, Ἰλαθι, λιμοῦ
φάρμακον εὐρομένη Μῆνιν ἄειδε θεά.
νηδὸν ἐχρῆν καὶ σοὶ περικαλλέα δαμῆσασθαι,
καὶ βοιμὸν θυέων μὴ ποτε δυνόμενον.
καὶ γὰρ σοῦ μεστὰι μὲν ὁδοί, μεστὴ δὲ θάλασσα
καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματικῇ.

periret. Cippus loquitur. - v. 5.
εἰς δ' ἐπίδειξιν ποιητοῦ. ut poe-
ta ingenium ostentaret in ficto
argumento de morte filii, quem
nunquam habuit.

74. Optimos poetas esse, qui
recitatione facta auditores coena
excipiant; si qui recitent tantum,
horum capitibus suam ipsorum
insaniam imprecatur. Quanta
fuerit primo et secundo saeculo
recitandi cupiditas, novimus ex
Juvenali, Plinio, Martiali, sat-
isque constat quosdam sibi audi-
tores coenae munere contra-
xisse. Vid. Martial. III. 50.
Persius I. 30. ss. - v. 4. μα-
νίην. furorem illum versuum
pangendorum et recitandorum. -
εἰς αὐτόν. i. e. εἰς τὴν ἑαυτοῦ

κεφαλὴν. Vid. ad L. Bos. p.
657. s.

75. Laus Grammaticae, mul-
torum esurionum altricis, tem-
plis et aris dignae. - v. 1. φου-
σίξοε. φουσίξοος ἀήρ. Try-
phiodor. 77. φουσίξοος αἰα. II.
γ. 243. et alibi. - v. 2. Μῆνιν.
prima Iliadis verba professionem
grammaticam significant. Cf. in-
fra ep. 78, 6. - v. 5. σοῦ μεστὰι
μὲν ὁδοί. Parodia carminis Ara-
tei: μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν
ἄγνιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων
ἀγοραί, μεστὴ δὲ θάλασσα καὶ
λιμένες. - v. 6. δέκτρια. ducta
ex Archilocho Fragm. LXIV.
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασι-
φίλῃ.

76. ΗΡΩΔΙΚΟΤ.

Φεύγεται, Ἀριστάρχειοι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κευάδος,
 γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
 τὸ σφίλν, καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μίλν, ἦδὲ τὸ νίλν.
 τοῦθ' ὑμῖν εἶη, δυσπέμφελοι. Ἡροδικῶ δὲ
 ἑλλὰς αἰεὶ μίμτοι, καὶ θεόπαις Βαβυλῶν.

77. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Τὸν τοῦ δειπναρίου νόσον οἶδατε· σήμερον ὑμᾶς,
 Ἀνλε, καλῶ καινοῖς δόγμασι συμποσίον.
 οὐ' μελοποιὸς ἐρεῖ κατακείμενος· οὔτε παρῆεις,
 οὐθ' ἔξεις αὐτὸς πρόγματα γραμματικά.

78. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Τούτοις τοῖς παρὰ δειπνον αἰδομαῖχοις λογολέσχαις,
 τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολογικισίν,

76. Invectio in grammaticas Aristarchæos. Auctor enim hujus epigrammatis, Herodicus, esse videtur is, quem Crateteum vocat Athen. V. p. 219. C. i. e. Cratetis auditorem et assoclam. Erat autem Crates acerrimus Aristarchi adversarius et aenuus. Vid. Wolf. Prolegg. ad Homer. p. GCLXXVI. not. 65. — v. 1. φεύγεται. parodia versus Homericæ Il. β. 159. φίλην ἐς πατρίδα γαλήν Ἀργεῖοι φεύγοντας· ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. — v. 3. γωνιοβόμβυκες. homines umbratici dicuntur ἐν γωνίᾳ ἐνδιατᾶσθαι, aut etiam γωνίαις καὶ χρημασίᾳ, ut vermes in umbra degentes, cf. Platonis Gorg. c. 40. p. 486. D. et Wytténbach. Bibl. crit. P. XII. p. 713. — μονοσύλλαβοι. parva sermonis ramenta, particulas imprimis, studioso tractantes et de iis tricientes. De pronominibus, quæ v. quarto excitatur, variisque Grammaticorum de his sententiis

vid. Thiersch. Gr. Homer. §. 204 et 205. — v. 5. δυσπέμφελοι. δόγματοι. — Ἡροδικῶ. ex his verbis colligi potest Herodicum, Babylonium, modo in patriâ, modo in Graecia vixisse.

77. Invitatio ad coenam modicam, sed ob absentiam poetarum recitantium et grammaticorum commendabilem. — v. 1. νόσον. Martialis IX. 86. Tolle tinas artes: hodie coenabis apud me, Hæc lege, ut narres nil, Philomuse, novi. — v. 4. πρόγματα. magna pars conviviorum eruditorum continebatur ζητήμασι grammaticis, ad quorum exemplum illustre illud Sophistarum apud Laurentium convivium ab Athenæo est compositum.

78. Hoc quoque epigrammate poeta grammaticas tricas in convivio deprecatur. — v. 1. αἰδομαῖχοις. qui poetarum versibus tamquam telis se invicem oppugnant. — v. 2. γραμματολογίαι

οἷς οὐδ' οὐκ ὠμίμα λέγειν, οὐδ' πῖν φίλον, ἀλλ' ἀνάκεινται
νηπυτιευόμενοι Νέστορι καὶ Πριάμῳ,
μή με βάλῃς κατὰ λέξιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
σήμερον οὐδ' δειπνῶ μῆνιν ἄειδε θεά.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ μόνον Ἡλιοδώρου,
εὐθὺν σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲ λαλῶν, πρῶτῃν ἐσολοικίσε Φλόκιος ὁ ῥήτωρ,
καὶ μέλλον χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβαρίσεν,

LXXVIII. 3. πῖν. Pal. πῖν. Plan. πῖν cum Buttmano probat Huschkius in docta commentatione de C. Annio Cimbri p. 56.

κρίφειν. obscurius vocabulum, quod accipias de iis, qui opinionem suarum commentis quasi impetum faciunt in veterum scripta; et utaper ex obliquo invenatorem incurrens ap. Homer. Od. τ. 450. λικριφίς ἀλξας, aut bellator Il. ξ. 463., vulnera illis infligunt. Passovius vocem interpretatur de grammaticis perversi iudicii, grammatische Querköpfe. — v. 3. πῖν pro πῖν, quam formam cum aliis similibus ad plebejuni sermonem refert Buttmanus in Mus. Stud. ant. p. 247. s. Putes poetam data opera fuisse usum forma vocis a Grammaticis damnata, ut eos pungeret. — ἐνέκεινται. accumbunt pueriliter delirantes cum Priamo et Nestore, i. e. de rebus Trojanis, stantibus illis et prostratis, nugantur; quo nullum huic generi argumentum jucundius. — v. 5. κατὰ λέξιν. ad verbum, vero et proprio sensu. Verba μή με βάλῃς coherent cum dativis in epigrammatis initio. — v. 6. μῆνιν. Cf. ad ep. 75.

2. Facit huc Pal. IX. 168. ubi Grammaticus: μῆνιν οὐλομένην γαμήτην ὁ τάλας γεγάμηκα, Καὶ παρὰ τῆς τέχνης μῆνιδος ἀρξάμενος.

79. De Heliodoro rhetore. — v. 2. δίδεται. os mihi tanquam vi quadam magica ad soloecismos adigitur. σολοικίζον. ὥστ' ἐσολοικίζεν. Additum epitheton per prolepsin. δέδεται, περιεμακένθαι. ut statim in proximo epigrammate. De φαρμακείαις agens Plato de Legg. XI. p. 933. A. commemorat etiam καταδέσας cum μαργανείαις καὶ ἐκφραδαῖς.

80. In alium, ἐσολοικίζοντα. — v. 1. ἐσολοικίσε. omnis sinisteritas concinnitatisque defectus non solum in loquendo, sed etiam ingestibus soloecismis vocatur. Quintil. Inst. Or. I. 5, 36. ingestibus quoque nonnulli putant idem vitium inesse, quum aliud voce, aliud nutu et manu de-

καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανείων.
καὶ γὰρ ὁ αὐτὸν ἰδὼν, τὸ στόμα μου δίδεται.

81. ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πάντα
εὐξήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετῶν.
οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κωναβεῖ, τὸ τα
σίζει,
καὶ κελάρυξε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσθ.
νοῦν ὑποκείσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἂ λέγεις.

82. ΦΛΙΝΗΠΟΥ.

Γραμματικοὶ Μάμων στυγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων,
τελχίνες βίβλων, Ζηροδότου σκύλακες,

LXXXII. 1. σῆτες ἀκανθῶν probabiliter Jos. Scaliger cor-
rigit. ἀκανθαὶ sunt spinæ et argutiae grammaticorum, unde Pal.
XI. 322. ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται. Ib. 347. οἷ τ' ἀπ' Ἀριστάγ-
χου σῆτες ἀκανθολόγοι.

monstratur. Lucian. de Salt. §. 80. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν
ἐπ' ἀμαθίας καὶ σολοικίας δει-
νὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκιδέκνυνται.
Ap. Philostr. Vit. Soph. I. 25.
p. 542. Polemo absurdos histrio-
nis in tragoedia gestus ridens,
οὗτος, inquit, τῇ χειρὶ ἐσολοί-
κισε. - v. 4. ἰδὼν, τὸ στόμα
μου. hujus ἀνακολουθίας exem-
pla reperiuntur apud optimum
quemque; non tamen improba-
bile poetam eam hoc loco data
opera commississe, ut exemplo
doceret se de Flacco nec cogi-
tare nec loqui posse, quin soloe-
cium faceret.

raritatem, modo quia suspecta
habentur. Suspecta sunt autem
imprimis τὰ σολοικοφανῆ, quas
sophistas summo studio sectatos
esse constat. - v. 3. κάρκαιρε et
σίζει vocabula ἀπαξ λεγόμενα
apud Homerum; illud Il. v. 157.
hoc Od. ι. 394. - v. 5. φράσιν
κοινοτέραν. praeclarum praece-
ptum Caji Caesaris ap. Gel-
lium I. 10. habe semper
in memoria atque pecto-
re, ut tamquam scopulum
fugias inauditum atque
insolens verbum. - v. 6.
ὥστε νοεῖν. ut supra ep. 61. ὥστε
λέγειν.

81. De absurda rhetorum quo-
rundam eruditionis affectatione,
ejus generis, quod Lucianus exa-
gitat in Lexiphane. - v. 1. πα-
ράσημα. vocabula, sicuti numi,
quasi nota insignita, medo ob

82. In grammaticos, quorum
stolidam arrogantiam a scriptis
suis prohiberi optat. - v. 1. σῆ-
τες ἀπάντων. supra ep. 76, 8.
γωνιοβόμβυκες. tamquam tineas
et blattæ omnes omnium char-
tas arrodentes. - v. 2. τελχίνες.

- Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὄπλον ἐκτανύσαντες,
οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε,
5 συνδέσμων λυγρῶν θηρότορες, οἷς τὸ μὲν ἢ σφίην
εὐαδε, καὶ ζητεῖν, εἰ κύνας εἶχε Κύνκλωψ,
τρίβισθ' εἰς αἰῶνα κατατρύζοντες ἄλλοι
ἄλλων ἐς δ' ἡμᾶς ἰὼν ἀποσβέσατε.

83. ANTIΦΑΝΟΥΣ.

Γραμματικῶν περίεργα γένη, ζιζῶνυχα μούσῃς
ἄλλοτρίης, ἀνυχεῖς σήτες ἀκανθοβόται,
τῶν μεγάλων κηλίδες, ἐπ' Ἡρίνῃ δὲ κομῶντες,
πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,
ποιητῶν λῶβαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισιν,
ἔρῃοιτ' εὐφώνων λαθροδόκναι κόριες.

fabri ob invidiam infames, κα-
κὸν φυτόν ap. Callimach.
φθονεροὶ τελχίνες. Nonn. Dion.
XXX. 226. - v. 3. Καλλιμάχου.
Callimachum ob grammaticam
imprimis eruditionem tamquam
ducem sequentes (περικαλλίμα-
χοι vocantur Pal. XI. 347.), ejus-
que vos auctoritate tentantes, nec
ab hoc tamen invidios dentes co-
hibentes. - v. 5. συνδέσμων.
vid. supra ep. 76, 3. - v. 6. ζη-
τεῖν. omnia plena apud gramma-
ticos ζητημάτων de rebus Heme-
ricis, quorum specimina vide ap.
Juvenal. VII. 231. Cf. Wolf.
Erolegg. p. CXCv. De eadem re
Pal. XI. 347. ποί γὰρ ἐμοὶ ζῆτεῖν
- τίνος ἦν Πρωτεύς, καὶ τίς ὁ
Πηνυαλλεύς. - v. 7. τρίβισθ'.
vitam consummatis in obscuris hu-
jasmodi disquisitionibus; κατα-
τρύζειν enim de rauco est et
obscurto murmure. - v. 8. ἀπο-
σβέσατε. nullum vobis supersit
virus, quod in mea scripta evo-
matis. Pal. IX. 470. αἶθε - νεῖ-
κος ἀπέσβεσε σείο μεμνητός. Li-

ban. Tom. IV. p. 83. ἀποσβεσαι
τὴν ὄργην.

83. In eodem argumento ver-
satur. - v. 1. ζιζῶνυχα. qui in
poetarum operibus non flores se-
ctamini, sed radices obscura di-
ligentia conquiritis. Apud Lu-
cian. Disp. c. Hesiod. §. 5. πο-
τα Ascreaeus: καὶ τὰ μὲν ἄλλα
οὐχ ὄρας ὅσα τῆς ποιήσεως κα-
λά· σκινδαλάμους τε καὶ ἀκάν-
θας τινὰς ἐνέλεγεις, καὶ λαβὰς
τῇ συνοφαντίᾳ ζητεῖς. idemque
a multis etiam fieri in Homeri
carminibus: τὰ Ὀμήρου κατα-
κνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ
καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα διεξέον-
τες. - v. 3. κηλίδες. naevos ad-
spergentes. ἐπ' Ἡρίνῃ. vid. ad
cap. IV. ep. 32 et 34. - v. 4.
πρόκυνες. satellites Callimachi,
cujus auctoritate freti alios alla-
tratis. Fortassis etiam respicitur
Procyonis stellae lumen tenue et
ἀμυδρόν. - v. 5. σκότος; pueris
discere incipientibus tenebras ob-
jicientes, poetas, quos in scho-

84. ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Τῶς κυκλούς τούτους, τὸς αὐτὰρ ἔπειτα λέ-
 γοντας,
 μισῶ, λαποδύτας ἄλλοτριῶν ἐπέων.
 καὶ διὰ τοῦτ' ἔλέγοις προσέχω πλέον οὐδὲν ἔχω γὰρ
 Παρθενίου κλέπτειν, ἢ πάλι Καλλιμάχου.
 θ' ἡρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἴ ποτε γράψω, 5
 εἵκελος, ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.
 οἱ δ' οὕτως τὸν Ὀμηρον ἀναιδῶς λαποδυτοῦσιν,
 ὥστε γράφειν ἤδη μῆνιν ἄξειδε θεά.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐρινύες, αἱ δὲ ποιοῦσιν
 ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
 τοίνυν, σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γὰρ σοὶ
 εὖξασθαι τάντης οὐ δύναμαι μανίαν.

lis interpretamini, obscurantes
 magis quam illustrantes.

84. Epicis poetis, veteres impudentissime compilantibus, elegantissimi carmina praefert. - v. 1. κυκλούς. poetae cyclici post Homerum ejusque vestigia secuti, in fabulis cum aliis, tum Trojanis praecipue elaborarant. Vide de hoc poetarum genere eorumque operibus Mo h n i k e Gesch. der Liter. I. p. 190. ss. Non magnam eorum in arte poetica auctoritatem fuisse apparet ex Horat. Ep. ad Pison. 136. et ex epigr. Callimachi Pal. XII. 43. ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν. - αὐτὰρ ἔπειτα. haec particulae narrationi connectendae inservientes haud raro apud Homerum, apud veteres, Quintum Smyrnaeum v. c., ad nauticam usque iterantur. - v. 4. Parthenius, elegiarum scriptor. Sueton. Vit. Tiber. c. 70.

- v. 5. θ' ἡρὶ οὐατόεντι. de asino dixerat Callimach. Fragm. CCCXX. auritus asellus est apud Ovidium Fast. VI. 469. Verba quae sequuntur: ἐκ ποταμῶν χλ. χελιδ. ex Parthenii elegis derivata, nisi haec quoque Callimachi esse credere matis; quod tamen minus probabile.

85. Poetae invita Minerva versus pangenti Pollianus, ut peptus ipsi hic morbus sit, precatur. - v. 1. Ἐρινύες. Furiae, ut cognata ipsis Ate, hominum animos pervertunt interdum, ita ut quae ipsis obsintfaciant; quod quibus accidisse videbatur, ii appellabantur θεοβλαβεῖς. Opinionem veterum Deos improbis sanam mentem eripere, ita ut errores suos non agnoscant, illustravit Ruhnken. ad Vellej. H. 57, 3. - v. 3. τοίνυν. raro haec particula primo loco ponitur. Exempla dedit Lobeck. ad Phryn. p. 342.

86. ΔΟΥΚΛΑΛΙΟΥ.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, ὅσοις νέος οὐδέποτε οὐδείς
 ἤρεσε, κἄν εἴπῃ μῆνιν ἄειδε θεά.
 ἀλλ' ἦν μὴ Πριάμου τις ἔχῃ χρόνον ἡμιφάλακρος,
 ἢ καὶ κυρτὸς ἄγαν, οὐ δύνατ' ἄλφα γράφειν.
 εἰ δ' ὄντως οὕτως τοῦτ' ἔστ' ἔχον, ὦ ὕπατε Ζεῦ,
 εἰς τοὺς κηλήτας ἔρχεται ἡ σοφία.

87. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέθνηκ' Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος· οἱ κατὰ γαίαν
 φεύγεται· ἔχων ὥδ' ἔρχεται Εὐτυχίδης·
 καὶ κιδάρας αὐτῷ διατάξαιτο συγκατακαῦσαι
 δώδεκα, καὶ κίστας εἰκοσίπεντε νόμων.
 νῦν ὑμῖν ὁ Χάρων ἐπελήλυθε· ποῖ τις ἀπέλθῃ
 λοιπόν, ἐπεὶ καὶ γῆν Εὐτυχίδης κατέχει;

LXXXVII. 5. ποῖ τις ἀπέλθῃ. Pal. ποῖ emendavi cum Schaefero. ἀπέλθῃ Plan. recte sic posito conjunctivo in re dubia. — v. 6. καὶ γῆν, γῆν κατέχειν dicuntur, qui regionem aliquam possident aut imperium in ea exercent; quod ab h. l. alienum. Hinc suspicatus sum: ἐπεὶ γὰρ Εὐτυχίδης κατέχει. quod sic in Cod. scriptum καὶ γῆν facile in καὶ γῆν depravari potuit.

86. Contra eos, qui praestantissimos poetas, quia juvenes sunt, contemnunt, et pro vilibus habent, virtutemque annis aestimant, ut est ap. Horatium, qui simile argumentum tractavit II. Ep. I, 21, ss. — v. 1. δέσποτα Καῖσαρ. vid. supra ep. 20. — v. 2. κἄν εἴπῃ. licet poemata pangat cum Homericis comparanda. — v. 6. κηλήτης. her-niosus, qui est seniorum morbus. His et calvis nescio quae stuporis inhaerebat suspicio. — ἔρχεται, ἀπέρχεται, μεταβαίνει.

87. Orci civibus ingens malum nuntiat, Eutyohidis poetae lyrici mortem, et instrumenta sua musica, et omnem carminum farraginem secum ad illos auferentis. — v. 3. συγκατακαῦσαι — κίστας νόμων. ut Estruscus

Cassius — rapido ferventius amni ingenium; capsis quem fama est esse librisque Ambustum propriis, ap. Horat. I, Serm. X. 62. — v. 5. ὁ Χάρων. nunc demum obisse videbimini, quum ille vos recitando et cantando enecabit. Charontis h. l. tribuitur munus τοῦ Θανάτου, mortales sibi destinatos auferentis; ut in fr. Antiphanis apud Stob. CXX. p. 608, τοὺς γλυχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους Ἄουτας ὁ Χάρων ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει. nisi ἐπελήλυθε de cymba Charontis jam propius admota accipere malis: ut apud Euripidem, ubi Alcestis v. 260. δίκωπον ὁρῶ σκάφος, Νεκρῶν δὲ πορθμεὺς — Χάρων μ' ἦδη καλεῖ.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδαρ' ὅτε πάντ' ἐγενήθη,
οὐδ' ὁ καταπρήσας τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων,
ἀνθρώπους ἔκτεινεν ὅσους Ποτάμων ὁ ποιητής,
καὶ χειροναγῆσας ὤλεσεν Ἑρμογένης.
ὥστ' ἐξ αἰῶνος κακὰ τέσσαρα ταῦτ' ἐγενήθη,
Δευκαλίων, Φαέθων, Ἑρμογένης, Ποτάμων.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ ποίων ὁ πατήρ σε δρυῶν τέτυκται, Ἀρίστων,
ἢ ποίων σε μύλου κόψατο λατομιῶν;
ἢ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτου, ἢ ἀπὸ πέτρης
ὀρχηστῆς, Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον
ὥστε με θαυμάζοντα λέγειν, ὅτι καὶ σύ τι Λητοῖ
ἦρισας· οὐ γὰρ ἂν ἦς αὐτομάτως λίθινος.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος, ἐν τὸ μέγιστον
τῶν ἔργων παριδὼν ἠνίασας μεγάλως.

88. In Potamonem poetam et Hermogenem chirurgum, utrumque hominum pestem et perniciem. — v. 1. ἐπὶ Δευκαλίωνος. supple, quod sensus postulat, τοσοῦτοι ἀπώλοντο, diluvio illo, ὅτε πάντα ἐγενήθη ὕδαρ. Poeta autem structura, quam animo conceperat, ommissa, pergit: οὐτε Φαέθων, incendium illud Phaethontis casu exortum, τοσοῦτους ἔκτεινε. Melius oratio procederet, si Lucillius scripsisset: Οὐτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδαρ, ὅτε πάντ' ἐπεκλύσθη. — De forma ἐγενήθη vid. Lobeck. ad Phryn. p. 109. Buttm. Gr. major. II. p. 96.

89. In pantomimum ineptum. — v. 1. ἐκ ποίων δρυῶν. sic supra

ep. 31. ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσις, τὰ ξύλα ταῦτα λατομιῶν; — v. 3. ἀπὸ δρυὸς. parodia versus Od. τ. 163. de quo supra diximus ad ep. 52, 2. — v. 5. ὅτι καὶ σύ. abundat ὅτι post verba dicendi etiam recta oratione sequente. Platon. Charmid. p. 166. Α. καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἀληθῆ λέγεις. Liban. T. IV. p. 146, 9. ἔλεγον, ὅτι οὕτως ὑμῖν, ὦ γυναῖ, κρένται, σιγᾶν. Cf. Rost. Gr. §. 123. not. 1. — Λητοῖ ἦρισας. sicut Niobe ob certamen cum Latona susceptum in saxum mutata. — v. 6. λίθινος. ut statim ep. 90, 3. et 91.

90. Lepide ridetur pantomimus, qui Nioben, Capaneum et

τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος, ὥς λίθος ἔστη,
καὶ πάλιν ὦν Καπανεὺς, ἑξαπλῆς ἔπεσες.
ἀλλ' ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφνῶς, ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοί,
καὶ ζῶν ἐξῆλθες τοῦτο παρ' ἱστορίην.

91. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός,
ὥς ξύλινος Δάφνην, ὥς λίθινος Νιόβην.

92. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, Κυλλήνιε, πῶς κατέβαιναν
Λολλιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσεφόνης;
θαῦμα μὲν, εἰ σιγῶσα τυχὸν δέ τι καὶ σὲ διδάσκων
ἤθελε φεῦ, κέλναι καὶ νέκυν ἀντιάσαι.

93. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Εἰκόνα Μηροδότου γράψας Λιόδωρος ἔθρηνεν
πλήν τοῦ Μηροδότου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

94. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Εἴκοσι γεννήσας ὁ ζωγράφος Εὐτυχὸς υἱούς,
οὐδ' ἀπὸ τῶν τέκνων οὐδέν ὁμοιον ἔχει.

Canacem male saltaverat. — v. 4, ἔπεσες. Capaneus in Thebarum oppugnatione fulmine ictus, εἰς γῆν ἑμπυρὸς πίπτει νεκρός. Eurip. Phoen. 1193. Pantomimus autem ille subito cecidit, non quod res juberet, sed prae imperitia. — v. 5. Canacae ob incestum erga fratrem amorem pater gladium misit, quo se transfixit, Ovid. XI. Ep. 3 et 94.

92. De Lolliano, homine loquacissimo. Rhetor fuit Lollianus, cujus vitam scripsit Philo-

str. Vit. Soph. I. 23. Luciani, ut videtur, aequalis. — v. 1. εἰπέ μοι εἰρομένῳ. verba Homerica. Od. o. 263. ω. 114. — v. 3, καὶ σέ. te τὸν λόγιον Ἐρμῆν! — v. 4. ἀντιάσαι. infinitivus affectus significationem habet, etiam apud Latinos. Vid. Herm. ad Viger. §. 159. p. 745. a.

94. De malo pictore. — v. 2, οὐδ' ἀπὸ. ne per liberos quidem ipsi contigit, ut quidquam ex operibus ejus similitudinis laudem haberet.

95. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὸν λεπτὸν θακεῦντα Μενέστρατον εἶσος ὄρη
 μύρουξ' ἐξελθὼν εἰκασεν εἰς ῥαγάδα·
 μυῖα δ' ἐπιπᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὥς Γανυμήδη
 αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδεω·
 πίπτε δ' ὑπὲρ χειρῶν μυλῆς, κοῦδ' ὥς θίγε γαλῆς,
 ἐκ δ' ἀράχνης ἰστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμεται.

96. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τρεῖς λεπτοὶ πρόην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο,
 τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος,
 ὧν ὁ μὲν εἰς, Ἑρμῶν, μεγάλην ἐνεδείξατο τέχνην,
 καὶ διέδν ῥαφίδος τρῆμα, λίνον κατέχων.
 Δημῶς δ' ἐκ τρώγλης βάλων, ἐς ἀράχνιον ἔστη, 5
 ἢ δ' ἀράχνη νήθουδ' αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
 Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γάρ
 εἰ βλέπομ', ἦττημαι· πνεῦμα γὰρ εἰμι μόνον.

97. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βουλόμενός ποδ' ὁ λεπτὸς ἀπάγξασθαι Διδόφαντος,
 νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγχόνιδεν.

XCV. 4. Κρονίδεω. Pal. — v. 5. πίπτε δὲ χειρῶν. Pal. Scripseram olim: πίπτειν δ' ἐκ χειρῶν. fortasse vere. Elegantiores autem numeri in ea lectione, quam nunc adoptavimus.

95. Hyperbolicum in hominem pusillum. — v. 1. θακεῦντα. apri- cantem, puta. — v. 5. ὑπὲρ χειρῶν. Lucian. Musc. Enc. §. 3. ξάπους δὲ οὐδὰ, τοῖς μὲν τέτταραι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις ἀνὰ καὶ ὅσα χερεσὶ χρῆται, ἰδοὺς δὲ οὐκ αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκέναι, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χειροῖν. — v. 6. τῶν βλεφάρων κρέματα, τῶν ὀφθαλμῶν.

κρεμῶμεν. Aristophan. Plut. §15.

96. Historia de certamine inter tres macilentos. — v. 2. λεπτεπιλεπτος. vocabulum comice formatum, ut id, quod in macilentia summum est, significaret. — v. 5. ἐκ τρώγλης. ipse igitur habitabat in caverna murium, unde progressus in tela araneae constitit.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀπτελάβουσι ἄγεται στρατός, ἢ κυνομνίας,
ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικόν, ἢ βατράχων,
Γαίε, καὶ σὺ φοβοῦ, μὴ καὶ σέ τις ἐγκαταλέξῃ,
ὥς ἂν τῆς τούτων ἄξιον ὄντα μάχῃς.
εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατός, ἄλλο τι παῖζε·
Ῥωμαίοις οὐδεὶς πρὸς γεράνους πόλεμος.

99. ΛΟΥΚΛΑΜΙΟΥ.

Τὴν μικρὴν παίζουσαν Ἐρώτιον ἤρπασε κώνωψ·
ἣ δέ, τί, φησί, πάθω, Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλεις.

100. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὐρών,
εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς.
ὅς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλὸς τὸν μὺν ἀποπνίξας,
Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δεδτερον Ἡρακλέα.

XCIX. 2. φησιδῶξενπερ. Pal. quod ex conjectura emendavimus.
Error ortus ex omissione syllabae κα, fortasse lineae superscriptae.

98. Solatur pusillum quendam, qui ne militibus adscriberetur, timebat. - v. 2. ἢ ψυλλῶν ἱππικόν. aut si equestres copiae publicum ranarumve contrahantur. Nisi forte ἱππικόν etiam pendet ab ἐπὶ. - v. 5. ἄλλο τι παῖζε. timore deposito, alium tibi lusum quacere. - v. 6. πρὸς γεράνους. contra grues, ut Pygmaeis sit opus. Cf. Il. γ. 5. s.

99. In puellam staturae exiguae, quae a culice rapta, a Jove aquila se abripi existimabat, aequo animo summi Deorum voluntati se subjiens. τί πάθω; quid,

quaeso, faciam? Pal. V. 111. καὶ τί πάθω; Il. λ. 404. ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν. Cf. Od. ε. 465. ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; Theocr. Eid. III. 24. ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δῶσσοος;

100. Historia de pusillo quodam homine, qui mure interfecto se pro altero Hercule habebat. - v. 2. τοῦ ποδός. Stobae. Flor. CXX. p. 608. τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους ἀκοντας ὁ Χάρων. - v. 3. ψιλός, γυμνός, ἄνευ ὀπλων.

101. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν Κρόνον Ἡλιόδωρος,
νύκτωρ ἐκ ναοῦ χρύσειον ἤρε Κρόνον,
τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε πείρασον, εἰπὼν,
δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνοσ' ἐστὶ Κρόνος;
ὃς δ' ἄλλω κακὰ τεύχει, ἐφ' κακὸν ἦπατι τεύχει·
εὐρὼν μοι τιμὴν, πᾶν ἀνάτελλ' ὃ θέλεις.

102. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἰη σοι κατὰ γῆς κόρυς κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
ὄφρα σε ζηθίως ἐξερεύσασι κύνες.

103. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐχθὲς ἀπάγχεσθαι μέλλων Δίναρχος ὁ φεῖδων,
Γλαῦκε, δι' ἑξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.
Ἐξ χαλκῶν ἦν γὰρ τὸ σχοινίον, ἀλλ' ἔδυςάνει,
εὖωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.
τοῦτο φιλαργυρίας δεινῆς ὄρος, ὅς γ' ἀποθνήσκων,
Γλαῦκε, δι' ἑξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.

101. De Heliodoro fure, qui auream Saturni statuam ex templo abstulit. - v. 1. τὴν γένεσιν λυποῦντα. vid. supra ad ep. 18. Quum κακοποιὸς sit hic deus, se cum eo comparat Heliodorus, principem tamen sibi locum assignans. - v. 4. τίς τίνοσ' ἐστὶ Κρόνος. uter nostrum alterius sit perniciosus et calamitas. Sic τίς Pal. XI. 876, καὶ τίς (ποτέρῳ) δουλεύειν εἰσὶ δεικαίωταροι; Platonica, ubi τίς est pro πότερος, concessit Stallb. ad Philob. p. 168. Sic etiam apud Latinos quis reperitur pro uter. - v. 5. ὃς δ' ἄλλω. Hesiod. E. καὶ H. 265. οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων. unde expressus versus noster, Democrito Chio tributus ap. Aristot. Rhet. III. c. 9. Paulo aliter Aelian. H. A. VII. 11. τεύ-

χων ὡς ἐτέρῳ τις ἐφ' κακὸν ἦπατι τεύχει. - v. 6. τιμὴν, aut honorem victoriae de Saturno reportatae, aut pretium simulacri venditi. - πᾶν ἀνάτελλε. ortu tuo quodcumque volueris portende.

102. Hoc distichon epigrammati in Philaenidem attexit Martialis IX. 30. Sit tibi terra levis, mollique tegaris arena, Ne tua non possint erucere ossa canes.

103. De avaro, qui quum suspendio vitam finire statuisset, se ab hoc consilio revocavit, ut resti parceret. - v. 5. ὃς γ' ἀποθνήσκων. pro εἰ τις. Tyrtaeus El. III. 15. ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο - ὃς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη. Aeschyl. Prom. 271. ἑλαφρόν, ὅστις πημάτων ἴξω πόδα ἔχει, παραγινεῖν.

104. ΑΔΗΛΟΝ.

α. Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαχεν; β. οὐτος ὁ
κλέπτης,
ἐνθάδε με στήσας, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ.

105. ΔΟΥΚΛΑΔΙΟΥ.

Τὸν πτανὸν Ἐρμῶν, τὸν θεῶν ὑπηρέταν,
τὸν Ἀρκάδων ἀνακτᾶ, τὸν βοηλάταν,
ἔστωτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
ὁ νυκτικλέπτας Ἀύλος εἶπε βαστάσας·
πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλαν.

106. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ πόδας εἶχε Δίων οἷας χέρας, οὐκ ἐτ' ἂν Ἐρμῆς
πτηνὸς ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ Δίων ἐκρίθη.

107. ΑΔΗΛΟΝ.

Πλουτεῖν φασὶ σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημι πένεσθαι·
χρηῆσις γὰρ πλούτον μάργυς, Ἀπολλόφανες.
ἂν μετέχης αὐτῶν σύ, σὰ γίγνεται ἂν δὲ φυλάττης
κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἄλλότρια.

104. In statuam Justitiae a rapace quodam magistratu, ut videtur, positam. - οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ. quum nihil ad me relationis habeat; mihi operam non navet. Teles ap. Stob. T. XCI. p. 508. καθ' αὐτοὺς ἀνθρώποις πρὸς ἀρετὴν γεγόνاسι.

105. De signo Mercurii a fure ablato. - v. 1-3. magnificus honorum Mercurii recensensus, qui tamen cum a furis dexteritate tueri non potuerunt. - v. 5. versus proverbialis, quem excitat Cicero ad Fam. IX. 7.

106. In furem manuum celeritate praecellentem. Est parodia distichi Asclepiadis Pal. XII.

75. εἰ περὶ σοὶ σπορέμεντο, καὶ ἐν χειρὶ τόξα καὶ τοί, Οὐκ ἂν ἔρως ἐργάφη Κῆρυδος, ἀλλὰ σὺ, παῖς.

107. De recto divitiarum usu. - v. 3. ἂν μετέχης. qui te pascit ager, tuus est. Horat. II. Ep. II. 160. - v. 4. κληρονόμοις. Horat. l. c. 190. Utar, et ex modico quantum res poscet acervo Tollam; nec metuum, quid de me judicet heres, Quod non plura datis invenerit. - ἀπὸ νῦν. jam nunc; quamquam te adhuc opum tuarum dominum existimes, hae tamen jam reversa ad alios transierunt.

108. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιήσας δαπάνην ἐν ᾧπνοις ὁ φιλάργυρος Ἐρμῶν,
ἐκ περιωδονίας αὐτὸν ἀπηγγόνισεν.

109. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὲν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
καί, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μὲν, παρ' ἐμοί;
ἦδὲ δ' ὁ μὲν γελάσας, μηδέν, φίλε, φησί, φοβηθῆς,
οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρήζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

109. Anaxi cum musculo eoli- suaviter illum irridens. XII. 187.
loquium. - v. 3. ἦδὲ γελάσας. ἐπ' ἐμαῖς ἀδὲν γελᾷς ὀδύναις.

CAPUT VII.

ΗΡΟΤΡΕΪΤΙΚΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ.

1. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

- Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·
 ἔν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος ἔειπεν ἀνὴρ·
 „οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.“
 παῦροι μὲν θνητῶν οὖασι δεξάμενοι
 5 στέργοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἑλπίς ἐκάστω,
 ἀνδρῶν ἧ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἥβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
 οὔτε γὰρ ἑλπίδ' ἔχει γηρασδόμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
 10 οὐδ', ὕγιῃς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμιάτου.
 νῆπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόσος, οὐδέ τ' ἴσασιν,
 ὥς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βίотου ὀλίγος

1. Poeta homines hortatur, ut rerum humanarum mutabilitatis memores animo indulgeant. - v. 2. Χίος ἀνὴρ. Homerus, qui Χίος ἀοιδός est ap. Theocrit. Eid. VII. 47. ejus versus est Il. ζ. 146. unde Horat. Ep. ad Pisson. v. 60. Ut silvae foliis pronos mutantur in annos, Prima cadunt -. Musaeus apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 738. 18. ὥς δ' αὖτως καὶ φύλλα φύει λειψωρός ἄρουρα, Ἄλλα μὲν ἐν μελήσιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει. Ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπων γενεή. - v. 5. στέργοις ἐγκατέθεντο. pauci has voces, auribus acceptas, in pectora animosque demittunt, ut Livius loquitur XXXIV. 50. Plurimorum enim aures perfluunt, qui salu-

bria praecepta non magis servare possunt, quam dolium pertusum aquam. - v. 5. ἑλπίς. spes diuturna nos consilia animo concipere jubens. - v. 7. ὄφρα τις ἄνθος ἔχη. Tyrtaeus I. 27. νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν, Ὅφρ' ἄρα τῆς (ἐρατῆς corr. Valcken. et Hermann.) ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη. Notandus in his conjunctivi usus, neglecto ἂν, quod in talibus alibi additur. Praecesserat Homer. Il. λ. 476. τὸν μὲν τ' ἤλυξ πόδεςσιν φεύγων, ὅφρ' αἷμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρη. - v. 8. ἀτέλεστα. quae ad finem perducere nequeunt. - v. 9. ἑλπίδ' ἔχει. ἑλπίς de re ingrata, ut etiam sperare interdum; aut simpliciter de cogitatione rei futurae. - v. 11. οὐδέ τ' ἴσασιν. nominativus pronominis relativi

θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βίον ποτὶ τέρεμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν ἐλθὲν χαρίζεμενος.

2. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

3. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
ᾠρῶν στρυφελῷ κύμα περὶ σκοπέλῳ,
οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανός, ὥς κακὸν ἄνδρα
ταρβέω, καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

assumendus ex oīs. Plato Theag. p. 126. B. οἷς εἰσὶ τὰ ἔκποι, καὶ χροῶνται ἐκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς. — v. 14. ἐλθὲν χαρίζομενος. ne genio indulgere dubites. Archiloch, Reliqq. LV. τάχιστα Τλή-τε γυναικίον πένθος ἀπώσαμνοι. In talibus τλήναι accipendum, ut aude interdum, v. c. sapere aude. — ψυχῇ χαρίζομενος. Aeschyl. Pers. 843. ψυχῇ διδόνεις ἡδονὴν καθ' ἡμέραν. ὑπηρετεῖν ψυχῇ. Euripid. in Antiope. Theocrit. Eid. XVI. 24. τὸ μὲν ψυχῇ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι αἰοιδῶν. In quibus locis ψυχῇ est ea pars animi, quae affectibus movetur. Amicum animum appellat. Horat. IV. Od. 7, 19. cuncta manus avidas fugient heredis, amico Quae dedit animo.

2. Qualem sibi in convivio socialem habere cupiat. — v. 2. νείκεα καὶ πόλεμον. Xenophon, ap. Athen. XI. p. 462. F. se laudare ait eum, ὃς ἐσθλὰ πινὼν ἀναφαίνει — Οὐτε μάχας διέπει Τιτηῶν, οὐδὲ Γιγάντων, οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων. — v. 3. Μουσῶν δῶρα. carmina; Ἀφροδίτης. amoris inter pocula indulgens.

3. Improbos et jejunos convivas detestatur. — v. 1. οὐ μοι. supplendum οὕτω ante φοβερῇ. — v. 4. ὑδροπότας. i. e. δυσκόλους καὶ δυστρόπους. Cf. c. IV. ep. 65. Est paroemia: μισῶ μνήμονα συμπόταν: quasignificari existimatur, ἢ μηδενὸς θεόν μνημονεύειν τῶν ἐν οἴῳ πλημμυληθέντων, ἢ παντελῶς ἐλαφράς καὶ παιδικῆς νοουσιᾶς δεομένης, Plutarch. T. II. p. 612. D.

4. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτός, χέλυσ, ἢ γλυκὺς ἦχος
 ψαλιῶν, ἢ τριγέρον νεκτάριος Βορέμιος,
 ἢ πεῦκαι, κοῦροι, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
 λαθροπόδας τρανταῖς χειρὶ τίθησι τόκους,
 οὗτος ἔμοι τέδνηκε πάλαι νῆστιν δὲ παρόπιστο
 νεκρόν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάουγας.

5. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης, ὅτ' ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
 εἴπ' ὀλιγοχρονίης ἀψάμενος κεφαλῆς
 παίδων τις μνήσαιο, καὶ ἐδνῶσαιτο γυναικά,
 εἰ καὶ μιν δάννοι δυσβίotos πενή.

IV. 1. λωτοῦ χέλυσ. Pal. quod emendavit Ruhnck. λωτοῦ μέλος. Reisk. et Toup. - v. 5. τέδνηκε περιμνηστῆν. Pal. αἰνῆστιν. Br. In co, quod in lectione vehementer incerta reposui, numeri videbantur aliquanto elegantiores.

4. Pro mortuo habendum esse, qui lucro intentus, a vitae fructu abhorreat. - v. 1. λωτός, χέλυσ. Junguntur haec ap. Ovid. Rem. Am. 753. citharæ, lotosque Iyracque, Et vox et numeris brachia mota suis. - v. 3. ἢ πεῦκαι. comissionem animo fingit poeta aut ad pueri amati limina, aut in comitatu pulchrorum puerorum (κοῦροι), in qua comissione ἐστεφάνωσαν τα πρόδυνα, μύροις ἔβαταν, δόδας ἔρριψαν ἡμικαύστους. Charit. I. p. 5, 6. - v. 4. λαθροπόδας. senus sensim præcedens et in majus auctum. Lucan. I. 181. usura vorax avidumque in tempora senus. χειρὶ τίθησι. vid. ad cap. VI. ep. 40, 8. Pal. XI. 289. ἀνὴρ δαντιστής - ἐν δαντρίοις τοὺς τόκους σφίγγων. Ap. Lucian. Catapl. §. 11. Fe-

nerator μόνις τοῖς δαντρίοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας φοιγίζετο. τρώεται δαντρίοι digiti sunt feneratorum, qui ipsi sunt τρώεται i. e. ἐκ παντὸς περιδίνοντες. Phoenices φιλοχρήματοι καὶ τρώεται apud Philostr. Heroic. p. 660. ex Homer. Od. §. 289. - v. 5. οὗτος ἔμοι τέδνηκε. ducta haec ex Sophocl. Antig. 1167. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶν ἄνδρες, οὐ τίθημι ἐγὼ Ζῆν τούτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἡγοῦμαι νεκρόν. Lucr. III. 1059. mortua quod vita est prope jam vivo.

5. Boni ejusdem viri, sed cœlibis, exhortatio ad matrimonium. - v. 2. ὀλιγοχρονίη referendum videtur ad breve temporis spatium, quod moribundo Aristocrati ad vivendum adhuc supererat. ἀψά. κεφαλῆς. ἡ ψά cere solent meditantes et de re

ζωὴν στυλῶσαιτο· κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
οἶκος· ὁ δ' αὖ λῶστος τάνερος ἐσχαρεῶν
εὐκίων φαίνοιτο, καὶ ἐν πολυκαεῖ ὄγκῳ
ἐνστέῃ, ἀνγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.

ἤδει Ἀριστοκράτης τὸ κρήννον ἀλλὰ γυναικῶν,
ὦνθρῳπ', ἡχθαιρεν τὴν ἀλιτοφροσύνην.

5

10

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῶος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
εἶπεν, ὅτ' ἦν ἤδη νεύμενος εἰς Αἰδὴν
παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
ἡλακάτην, ἀρκεῦν κτῆρα πένητι βίῳ
ἦν δ' ἔκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαιῶδος ἦδεα μηρὸς
χρηστὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιωτάτην.

7. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Πέντε θανὸν κείσῃ κατέχων πόδας· οὐδὲ τὰ τερπνὰ
ζωῆς, οὐδ' αὐγὰς ὄψεαι ἡέλιον·

V. 8. ἐνστέῃ ἀνγάζων. depravata lectio, in qua hiatus quidem distinctione excusari possit, sed pro ἐνστέῃ requiritur optativus. Parum feliciter tentavi olim εὐτελεῖ δαλόν, quod proximis ἐν πολυκαεῖ ὄγκῳ non respondet. Sensui et numeris responderet: ἐν πολυκαεῖ ὄγκῳ Σταλὴ ἐναυγάζων —

quadam solliciti. — v. 5. ζωὴν. τὸν ἑαυτοῦ βίον. fulera domus sunt liberi. Cf. Catull. LXI, 156. vir fortis ὑψηλῆς στέγης Στύλος apud Aeschyl. Agamemn. 870. στύλῳ γὰρ ὀκίων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Eurip. Iph. Taur. 57. — v. 6. ἐσχαρεῶν — δαλὸν ἐπεσχάριον. nempe focus extinctus, ut summae paupertatis indicium est, ita etiam summi mocroris. Verba sunt Huschkii ad Tibull. I. 1, 6. ubi plura vido. Poeta in Vita Homeri Pseudoherodot. p. 737, 75. ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες — Αἰδομένου δὲ πνερος γεραγώτερος οἶκος ἰδέ-

σθαι. — v. 10. ὦνθρῳπε. sic Leonidas lectores solet alloqui. — ἀλιτοφροσύνην. apud Ovid. Met. X. 245. Pygmalion offensus vitii, quae plurima menti Femineae natura dedit, sine conjuge coelebs vivebat.

6. Patris moribundi admonitio ad filiam. — v. 2. νεύμενος. νεόμενος. Il. σ. 136. ἡῶθεν γὰρ νεύμαι. In εἰρεσιῶνῃ v. 11. νεύμαι σοι, νεύμαι ἐνιαύσιος. — v. 3. σνεργόν. Pal. VII. 726. καὶ τι πρὸς ἡλακάτην καὶ τὸν σννέριθον ἄτρακτον ἦεισεν.

7. Mortis commemoratione ad bibendum et amandum invitatur. —

ὥστε λαβὼν Βάκχου ζωρὸν δέπας ἔλκε γεγηθώς,
 Κίλνιε, καλλίστην ἀγκῆς ἔχων ἄλοχον.
 εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι, Κλεάνθης
 καὶ Ζήνων Ἀἰδὼν τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον.

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας, οὐδὲ τραπέξαις
 δουλεύσω, Μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
 μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν, οὐδὲ παρ'
 ὄφρυν
 στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

9. ΑΔΗΛΟΝ.

Πῶς γενόμεν; πῶθεν εἰμὶ; τίνας χάριν ἤλθον; ἀπελ-
 θεῖν.
 πῶς δύναιαί τι μαθεῖν, μηδὲν ἐπιστάμενος;
 οὐδὲν εἶον γενόμεν· πάλιν ἔσομαι ὡς πάρος ἦα·
 οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.

IX. Palladae hoc ep. a nonnullis tribuitur, quod non impro-
 babile. - v. 1. Fort. ἀπελθεῖν interrogative efferendum: ἡ τοῦ
 ἀπελθεῖν χάριν;

v. 3. ζωρὸν δέπας ἔλκε. quod ζω-
 ροπέτιν est ap. Callimach.
 Fragm. CIX. et alios. - v. 5.
 Κλεάνθης καὶ Ζήνων, Stoicae
 disciplinae principes, iunguntur
 iterum ep. 18. Quasi maio-
 rum gentium Stoicus est
 Cleanthe apud Ciceronem.
 Acad. Qu. IV. 126. - Ἀἰδὼν. nec
 his sapientia profuit, quominus
 ad inferos descenderent. Com-
 memorantur autem h. l. Stoici
 ob sapientiam rigidam et a vo-
 luptatibus abhorrentem.

8. Poeta se paupere vita con-
 tentum opulentiorum coenās, ser-
 vilitate emtas, sectari negat. -
 v. 1. χλαίνης λ. σκέπας. toga
 quae defendere frigus,
 Quamvis crassa, queat.
 Horat. I. Sermon. 3, 14. - v. 2.

Μουσέων ἄνθεα. ut apes et ci-
 cadae. Cum utroque genere poe-
 tam comparat Philostr. Epist.
 XVII. quem opulentiori amico
 commendat: ὦν εἰς καὶ Κέλσος
 οὗτος, ᾧ δαῖς παραδεδωκὼς τὸν
 ἑαυτοῦ βίον, ὥσπερ οἱ χρηστοὶ
 τίττιγες. Ὡς δ' ἂν μὴ ἀρόσφ,
 ἀλλὰ σιτίοις τραφεῖν, πεπίστεν-
 κα σοὶ μελήσειν. - v. 3. παρ'
 ὄφρυν. ut servus, nutum heri
 observans et horrens. Timon
 ap. Lucian. §. 5. οἱ τέως ὑπο-
 πτήσσοντες καὶ προσκυνῶντες
 καὶ τοῦ ἐμοῦ νευματος ἀνηρη-
 μένοι.

9. Conditionis humanitatis signa-
 ris deque sorte futura sua solli-
 citus, Bacchum, curarum leni-
 men, poscit. - v. 1. ἀπελθεῖν.
 vid. var. lect. - v. 3. 4. hoc
 distichon habetur etiam Pal.

ἀλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

10. ΑΛΛΟ.

*Ἦθελον ἂν πλουτεῖν, ὥς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίας.
ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν,
καὶ γινῶ, πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
ἄκτῆν που πάσσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας,
τὴν Ἀσίην πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

11. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνας στήλαισι χαρίζου·
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

XI. 2. parum commodus articulus. Probabiliter emendavit Scalliger cum aliis: μηδὲ τὸ πῦρ βρέξης. nec rogam incensum vino restringuas. Vid. Kirchm. de Funerib. III. 7.

VII. 339. v. 5. 6. nisi quod in exitu hexametri legitur: ὥς πάρος οὐδέν. - οὐδέν καὶ μηδέν. nihil sunt homines, et pro nihilo habendi.

10. Vanæ divitiarum et potentiae cupiditati mortis contemplationem mederi docet. - v. 4. γλωσσόκομον. Θήκη. σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων. H e s y c h. - v. 5. ἄκτῆν που πάσσας. farinam spargens. ἀκτὰ Κρηταῖς hoc sensu est in Pal. VI. 299, 5. vinum autem inspergebatur interdum farina, ut apud Homer. II. 2. 639. ubi in Nestoris poculo ancilla vino Pramnio mixto, ἐπὶ αἷγειον κνῆ τυρόν - ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκά παλυνεν. ὁ ἐστὶν ἐπέκασεν, interprete Eustathio. Athen. X. p. 452. B. ἐπινον δ' οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ; ubi in

versibus Comici rex Seleucus vinum cum melle miscuisse dicitur: Δήμητρος ἀκτὴ πᾶν τε φυράσας υἱόν, Κατησίμως πῶμα, καύματος λύσιν. Alii ἀκτὴν de littore accipiunt, et huc trahunt id, quod ἀκτάζειν appellatur. Nostro loco contextus hanc explicationem non videtur admittere.

11. Impensas funeribus fieri solitas rectius viventibus adhiberi. Sententia est ut in Anacreonticis Od. IV. Τί σὲ δεῖ λίσθον μυρίζειν; Τί δὲ γῆ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἐτι ζῶ, Μύρισον. - v. 2. τὸ πῦρ φλέξης. rogam illum, quod fieri solet. Vid. var. lect. - v. 3. μεθύσκων. vino irrigans. - πηλὸν ποιήσεις. οἶνον πηλὸν ποιεῖν locutio proverbialis, de qua Dervill. ad Charit. p. 39.

12. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Πῶ', Ἀσκληπιάδῃ τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
 οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνη κατεδήματο τόξα καὶ ἰοὺς
 πικρὸς Ἔρως. τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
 5 πίνωμεν Βάκχου ζαρόν πόμα. δάκτυλος ἄως
 ἢ πάλι κοιμιστὰν λήχρον ἰδεῖν μένομεν;
 πίνωμεν οὖν γαλεῶς μετὰ τοι χρόνον οὐκέτι πούλιν,
 σκέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπανσόμεθα.

13. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ψηφίζεις, κακόδαιμον ὁ δὲ χρόνος, ὥς τόκον, οὕτω
 καὶ πολλὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενος
 κοῦτε πιών, οὗτ' ἄνθος ἐπὶ κροτάφοις ἀνεδήσας,
 οὐ μύρον, οὐ γλαφυρὸν γνούς ποτ' ἐρωμένιον,
 τεθνήξῃ, πλουτούσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην,
 ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μούνον ἐνεγκάμενος.

XII. 6, ἢ πάλι. Fortasse rectius: ἢ πάλι. - v. 7. πίνωμεν οὐ γὰρ ἔρως. Pal. πίνωμεν γαλεῶς. Br. Scripsi: πίνωμεν οὖν γαλεῶς. Eurip. Iphig. Aul. 16. στείχομεν εἰσω. Pal. V. 75. ὥστε τί ποιοῦμεν; φεύγομεν ἢ μένομεν; Plato de Rep. V. p. 461. E. ἢ πῶς ποιοῦμεν; lb. VII. p. 530. D. ὥς ἡμεῖς συγχωροῦμεν; ἢ πῶς ποιοῦμεν;

Plutarch. T. II. p. 463. A. τῶν μὲν ἀσώτων ταῖς οἰκίαις προσιόντες, ἀνληγίδος ἀκούομεν ἐωθινής καὶ πληθὺν ὥς τις εἶπεν οἶνον.

12. Animum tristitia dejectum vino erigere et excitare conatur. - v. 2. χαλεπή. ut Theocrit. Eid. XIII. 71. de Hercule: χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν. - v. 4. ἐν σποδιῇ. quasi jam defunctus sis et in cinerem mutatus. - v. 5. δάκτυλος ἄως. proverbialis locutio, qua diei (ἡοῦς) vitaeque adeo brevitatis significatur. Alcaeus apud Athen. XI. p. 481. A. πίνωμεν τί τὸν λήχρον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέγα. Hoc loco dicere videtur poeta parvam diei partem supercasse, quae bibendo im-

pendi possit, neque opus esse, ut nox expectetur et lucerna accensa, quae somnum magis adducat (κοιμιστὰν), quam hilaritatem.

13. Admonitio ad avarum. Cf. supra ep. 4. - v. 1. ὥς τόκον... τίκτει. vox τόκος est a τίκτειν. In Aristoph. Nub. 1290. quum Strepsiades Amyniam interrogasset: ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον; ille respondet; τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν Πλεόν πλεόν τὰργύριον αἰεὶ γίγνεται, Τρογέοντος τοῦ χρόνου; - v. 5. μεγάλην διαθήκην. cedas coem-tis saltibus et domo -, et exstructis in altum divitiis potietur heres, Horat. II. Od. 3, 17. ss.

14. ΛΙΗΛΟΝ.

Πῖνε καὶ εὐφραίνου· τί γὰρ αὖριον, ἢ τί τὸ μέλλον;
οὐδεὶς γιγνώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.
ὡς δύνασαι, χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου.
τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὅλως ἀπέχει.
πᾶς ὁ βίος τοιόσδε, ῥοπή μόνον ἂν προλάβῃς, σοῦ
ἂν δὲ θάνης, ἐτέρου πάντα, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

15. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόδηρε, κατὰ πόλιν, ἀλλὰ παρ' Ἥρη
δαίνυσθαι, Ζεφύρου πνεύμασι τερούμενος.
ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα
ἐγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπῆς,
καὶ λόγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος. ἀλλὰ φερέσθω 5
οἶνος, καὶ Μουσέων ἢ χαρίεσσα λύρη,
θυμῆρες πίνοντες ὅπως Διὸς εὐκλέα νύκτα
μέλπωμεν, νήσου δεσπότιν ἡμετέρης.

XIV. 1. Fortasse, deleta interrogandi nota post μέλλον, jungendum: οὐδεὶς γιγνώσκει, τί αὖριον, ἢ τί τὸ μέλλον. τί pro ὅ τι. »nam rectae interrogandi formae saepe etiam in obliqua oratione admittuntur.« Herm. ad Soph. Antig. 372. Poppo ad Xenoph. Cyrop. I. 2, 10.

14. Etiam hoc de brevitate vitae admonet. - v. 1. π' γὰρ αὖριον. Theocr. Eid. XIII. 4. οὐ θνατοὶ πτόμεσθαι, τὸ δ' αὖριον οὐκ ἐσοσώμεν. Quis scit, an adjiciant hodiernae crastina summae Tempora Di superi. Horat. IV. Od. 7, 18. ubi etiam proxima comparanda. - v. 3. θνητὰ. ἃ προσήκει θνητὸν νοεῖν. qui enim mortalia cogitat, et praesenti vita fruetur, nec in futura spes longas inchoabit. Paulo aliter Euripid. Alc. 815. ὄντας δὲ θνητούς: θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών. - v. 4. οὐδὲν ὅλως. minimum delictum inter utrumque. Pal. VII. 472. τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον ὅσον Στιγμή, καὶ σιγμῆς εἰ τι χαμηλότερον; -

v. 5. ῥοπή. Pal. XI. 289. τέθνηκεν ἐν ῥοπῇ καὶ ῥοφῇ βραχεῖ.

15. Festi in agro ad fanum Junonis celebrandi apparatus describitur. - v. 1. παρ' Ἥρη. ad fanum Deae. Callimach. Fragm. CIII. τοῦδε παρ' Ἀγέλας θεῷ τελέοντες ἀγῶνα. Id. Fr. LXXXII. παρ' Διὶ ἔθυσεν. ubi Deus ponitur pro templo, in quo colitur. - v. 3. κοίτη χαμεύνα. ut in simili festo ap. Theocrit. Eid. VII. 132. ἐν τε βαθείαις Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. - v. 5. λόγος. Carres se ob oraculum salice amarina coronare solebant. Athen. XV. p. 673. B. - v. 8. νήσου. Sami. De cultu Junonis, cujus antiquissimum in hac insula tem-

16. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Λευκοῖνους πάλι δὴ καὶ ψάλματα, καὶ πάλι Χίους
οἶνους, καὶ πάλι δὴ σμύρναν ἔχειν Συρίην,
καὶ πάλι κομάζειν, καὶ ἔχειν πάλι διψάδα πόρνην,
οὐκ ἐθέλω μισῶ ταῦτα τὰ πρὸς μανίην,
5 ἀλλὰ με παρκίσσοις ἀναδήσατε, καὶ πλαγιαύλων
γεύσατε, καὶ κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις,
καὶ Μιτυληναῖον τὸν πνεύμονα τέγξατε Βάκχῳ,
καὶ συζεύξατέ μοι φωλάδα παρδενικήν.

17. ΜΑΚΚΙΟΥ.

Αὐτός, ἄναξ, ἔμβαυε θεῶι πεδήματι, ληροῦ
λακτιστής, ἔργον δ' ἡγέο νυκτερίου,

XVI. 1. λευκοῖνους. durum pro στεφάνους λευκοῖων, ut dixit Theocrit. Eid. VII. 64. Fortasse; Λευκοῖ' οὐ πάλι δὴ - negatione juncta cum οὐκ ἐθέλω.

plum fuit, vid. Panofka Res Sam. c. IV. p. 57. ss.

16. Splendidum convivii apparatusum prae simplici repudiat. - v. 1. λευκοῖνους. si sincera est lectio, accipiendum vocabulum de στεφάνοις ἐκ λευκοῖων, qui flos inter praestantissimos flores coronarios numeratur. - ψάλματα. concentum instrumentorum, citharoedis et tibicinibus mercede conductis. - Χίους οἶνους. Chia vina aut Lesbica, Horat. Epod. IX. 34. - Συρίην. Idem in commemoratione convivii II. Od. 7, 6. saepe diem mero Fregi, coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos, - v. 3. διψάδα. vinosam aut avidam, ut rapax domina est apud Tibull. II. 4, 25. rapacis Cynarae apud Horat. I. Ep. XIV. 33. - v. 4. τὰ πρὸς μανίην, τὰ μακρόδη.

ut Aeschyl. Pers. 568, πρὸς ἀνάγκην pro ἀνάγκη. - v. 5. πλαγιαύλων γεύσατε. tibiarum modulationis aliquid mihi exaudiendum praebete. Hanc vim enim habet verbum γεύειν, ut nonnisi aliquem, nec plenum aliquis rei fructum significet. - v. 7. πνεύμονα τέγξατε. οἶνον πνεύμονα τέγξει dicit Alcaeus ap. Plutarch. T. II. p. 698. A. - v. 8. φωλάδα. puellam e lustris, i. e. lupanari. Quis devium scortum eliciet domo? Horat. II. Od. 11, 21.

17. Bacchus rogatur, ut uvae calcantibus adesse velit; ut ap. Virgil. Georg. II. 6. spumat plenis vindemia labris. Huc, pater a Lenae, veni, nudataque musto Tingue novo mecum dereptis crura cothurnis, Satyros

λευκῶσαι πόδα γαῦρον, ἐπίρῳσαι δὲ χορὴν
λάτρην, ὑπὲρ κοῦφῶν ζωσάμενος γονάτων
εὐγλωσσον δ' ὀχέευνε κενούς, μέλαρ, ἐς πιθεῖνας
οἶνον, ἐπὶ ψαιστοῖς καὶ λαβρῇ χιμῶρι.

18. ΠΟΣΙΛΗΠΠΟΥ.

Κεκροπὶ ῥαῖνε λάτρην πολύδροσον ἱμάδα Βάκχου,
ῥαῖνε, δροσιζέσθω συμβολικῇ πρόποσις.
σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἃ τε Κλεάνθους
μουσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως.

XVII. 4. *λάτρην* cum *χορὴν* conjunctum ab elegante hujus epigrammatis simplicitate abhorret. Expectatur commemoratio vestimenti cum *ζωσάμενος* juncti, ut v. c. *νεβρίδ' ὑπὲρ κοῦφῶν ζωσάμενος γονάτων*. Sed lenius quid requiramus.

cum Silenis uvas calcantes commemorat Nicander Alex. 30. solita ubertate describit Nonnus Dion. XII. 337. ss. Haud raro haec spectantur in anaglyphis. Vid. Weloker Zeitschr. I. p. 323. ss. - v. 3. *λευκῶσαι*. nova pressantes inquinet uva pedes. Propert. III. 15, 19. Peragebatur hoc negotium ad tibiae cantum, ut ap. Athen. V. p. 199. A. quin etiam ὕμνοι ἐπιλήνιοι commemorantur et ἐπιλήνιον ἄσμα. Longus IV. p. 109. in tabulae pictae descriptione: *πανταχοῦ Σάτυροι πατοῦντες, πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πάν ἡμέλειτο· ἐκαθέρχεται δὲ καὶ αὐτὸς συγκίτων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιος ἐνδιδάντι κωνῶν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορεύουσαις*. - *ἐπίρῳσαι*, vim et vigorem adde. *χορὴν* *λάτρην*. choream operi alacrius faciendo inservientem ejusque tamquam ministram. - v. 5. *εὐγλωσσον αἰ-*

ρον. fecundi calices quem non fecere disertum? Horat. Epp. I. 5, 19. - v. 6. *ἐπὶ ψαιστοῖς*. ἐπὶ conditionem deo propositam significat.

18. Omissis rigidae praeceptis sapientiae, Baccho et Amori indulgere statuit. - v. 1. *Κεκροπὶ*. laudata fictilia Attica. Athen. I. p. 28. C. praecipue ex argilla Coliadis. ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς *Κωλιάδος κεραμασμένον*. Plutarch. T. II. p. 42. D. Cf. Suid. in *Κωλιάδος κεραμῆς*. *Κυλίκεσιν Ἀθηναῖουσιν* est ap. Pindar. Fragm. 89. - v. 2. *δροσιζέσθω*. madeat vino compositio (convivae) *συμβολικῇ*, quia de symbolis coenabant. - v. 3. *Ζήνων κύκνος* ob venerabilem senectutem. *Κλεάνθους μουσα*. non philosophus solum, sed poeta, cujus etiam hymnus in Jovem exstat. Utrumque conjunxit supra Marcus Argentar. ep. VII. 5, 6.

19. ΜΑΚΡΟΤ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα,
 εὐλάλε, πρηγῆλως, εὐστόμε, μακροφάρυξ,
 αἶεν ἐμῆς πενίης βραχνσύμβολε μῦστι, λάγννε,
 ἤλδεις ὅμως ὑπ' ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
 αἶδ' ὄφελος καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρείης,
 ἄφθορος ὥς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐθραύσθης ἡδεῖα παρ' οἰνοπόταισι λάγννε,
 νηδύος ἐκ πάσης χευαμένη Βρόμιον.
 τηλόθε γὰρ λίθος εἰς δὲ βαρύστονος, οἷα κεραυνός,
 οὐ Διὸς ἐκ χειρῶν, ἀλλὰ Δίωνος ἔβη.
 5 ἦν δὲ γέλως ἐπὶ σοί, καὶ σκώμματα πικρά, τυπείδης,
 καὶ πολλὸς ἐξ ἐτάρων γιγνόμενος θόρυβος.
 οὐ θορηνῶ σε, λάγννε, τὸν εὐαστήρα τεκοῦσαν
 Βάκχον, ἐπεὶ Σεμέλη καὶ σὺ πεπόνθαι ἴσα.

19. Poetae tamquam antantis verba ad lagenam. — v. 1. καπηλικὰ μέτρα. poeta pauperior vinum non ex cella, sed ex caupona petebat. — v. 2. εὐλάλε. Pal. IX. 232. Ἀδριακοῖο κύτους λαίμῳς τοπάλαι μελλήηνος. — πρηγῆλως. etiam hoc epitheton referendum ad suavem sonum vini guttatim e lagena profluentis. De leni fluctuum murmure Aeschyl. Prom. 90. κυμάτων ἀνῆριδμον γέλασμα. Oppian. Hal. IV. 334. Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμαίβει. — v. 3. πενίης μῦστι. paripertatis meas conscia testis, nec ipsa larga vini copia instructa; hinc βραχνσύμβολος. — v. 4. verba in hunc modum debent accipi: χρόνιος μὲν, ἀλλ' ὅμως ἤλδεις ὑπ' ἐμὴν χεῖρα. Sic enim ὅμως interdum

praeponitur participio aut verbis participii loco positus. Theogn. 997. τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς. Apoll. Rh. I. 99. ἀλλὰ ἐτηλύγετόν περ ὅμως καὶ μούνον ἰόντα Πέμπεν. Ib. I. 896. μνώεο μὴν ἀπεῶν περ ὅμως καὶ νόστιμος ἦδη. — v. 5. ἄμικτος et ἀνύμφευτος verba ambigua, nec minus virgini viri experti, quam lagenae vinum merum gestanti conveniunt. — v. 6. tamquam puella casta et incorrupta ad sponsum deducta.

20. De lagena in computatione lapidis jactu fracta. — v. 6. θόρυβος de hilari saepissime strepitu, plaudentium imprimis. — v. 7. τεκοῦσαν, ἐκχεύσασαν, respectu habito ad comparisonem cum Semele; quae et ipsa ventre rupto partum effudit.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καμάζω, χρύσειον ἐς ἐσπερίων χορὸν ἄστρον
 λεύσσω, οὐδ' ἄλλων λᾶξ ἐβάρυν' ἄορους·
 στέφας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
 πηκτίδα μουσοπόλοις· χερσὶν ἐπηρόεϊσα.
 καὶ τὰδε δοῶν εὐκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 κόσμος ἀνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου.

22. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἵδατος ἀκρήτου κεκορημένῳ ἄγχι παραστάς
 χθιζὸν ἔμοι λεχέων Βάκχος ἔλεξε τάδε·
 εὐδεις ἄξιον ὕπνον ἀπεχθουμένῳ Ἀφροδίτῃ
 εἰπέ μοι, ὧ νήφων, πεύθειαι Ἰσπολύτου;
 τάρβει, μὴ τι πάθῃς ἐναλίγκιον. Ὡς δ' μὲν εἰπὼν
 ᾔχετ'· ἔμοι δ' ἀπὸ τῆς οὐκέτι τερπνὸν ὕδαρ.

XXI. 2. ἐβαρυνταρος. Pal. ἐβάρυντα χορούς. Plan. Br. quod sensum idoneum non habet. Recepi emendationem Schaeferi. Notanda forma ἄορος, quae alibi est ἄωρος, sed ex illa procul dubio natum ὦρος, quod habet Callimach. Fr. CL. πολλὰν καὶ κανθῶν ἤλασεν ὦρον ἄπο. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Etymol. M.

21. Se a mundo astrisque coeli vivendi leges petere testatur; sic ut κόσμον aemulatus, commissando et petando vitam εὐκοσμον agat. Omne huius epigrammatis acumen lusu verborum et ambiguitate vocis κόσμος continetur. - v. 1. ἐσπερίων. nocturnorum siderum. Sic νύξ ἐσπερίη est ap. Apoll. Rh. II. 42. Opiān. Cyn. III. 52. et alios. - χορὸν ἄστρον. Tibull. II. 1, 88. jam nox jungit equos, currumque sequuntur Matris lascivo sidera fulva choro. Lucian. de Salt. §. 7. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων καὶ εὐτεκτος ἀρμονία. - v. 2. οὐδ' ἄλλων. nec aliorum turbavi so-

mnos, quod alii plerumque faciunt, dum ἀκόσμως comiscantur. - v. 6. κόσμος. coelum quoque lyram habet sidus et coronam.

22. Bacchum per quietem visum aquae usum ipsi interdixisse narrat. - v. 1. Ἵδατος ἀκρήτου. ὕδαρ ἀκρατον habet Sophron. ap. Athen. II. p. 44. B. ἀκρητον γάλα. Od. ι. 297. - v. 3. ἀπεχθ. Ἀφρ. Veneris numen cum Baccho conjunctum, et sine Baccho Venus frigere dicitur. - v. 6. ἀπὸ τῆς. pro vulgari ἀπ' ἐκείνου. ab eo inde tempore. Alii aliud supplent. Sed vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 443 et 547.

23. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥακήμορον με λέγουσι δαίμονες ἀνέρες ἄστρον
 εἰμὶ μὲν, ἀλλ' οὐ μοι τοῦτο, Σέλευκε, μέλει.
 εἰς Ἀίδην μίλα πᾶσι καταβασίς· εἰ δὲ τάχιον
 ἡμετέρη, Μίνω θᾶσσον ἐποφόμεθα.
 πίνωμεν καὶ δὴ γὰρ ἐτήτυμον εἰς ὁδὸν ἵππος
 οἶνος, ἐπεὶ πεζοῖς ἀτραπὸς εἰς Ἀίδην.

24. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ῥηνώεις, ὦ ῥαῖρε· τὸ δὲ σκύφος αὐτὸ βοᾷ σε·
 ἔγρεο, μὴ τέρπον μοιριδίῃ μελέτῃ.
 μὴ φείσῃ, Διόδωρε· λάβρος δ' εἰς Βάκχον ὀλισθῶν,
 ἄχρῳ ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος.
 ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πιόμεσθα, πολὺς, πολὺς· ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου
 ἢ συνετὴ κροτάφων ἄπτεται ἡμετέρων.

25. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σφάλλομαι ἀκρήτω μεμεθυσμένος· ἀλλὰ τίς ἄρα
 σῶσει μ' ἐκ Βρομίου γυνὴ σαλευόμενον;
 ὥς ἄδικον θεὸν εἶπον, ὁθύνεκεν αὐτὸς ἐγὼ σέ,
 Βάκχε, φέρων ὑπὸ σοῦ τᾶμπαλι παρφέρομαι.

23. Memor vaticiniorum, quae brevem ipsi vitae terminum portendant, se ad potandum excitat. - v. 2. εἰμὶ μὲν, ῥακήμορος sc. ut omnes mortales. - v. 4. Μίνω. ut Ἀπόλλω, Ποσειδῶ et similia. Vid. Butt m. Gr. maj. §. 55. 2. - v. 5. οἶνος ἵππος. ex Cratino. Vide supra cap. IV. ep. 65.

24. Dormientem convivam ad potandum excitat. - v. 2. μοιριδίῃ μελέτῃ. somnus imago-mortis ejusque simulacrum; quare qui somno indulget, mortem (τὸν μοιριδίον θάνατον. Orpheus Arg. 1295.) meditari videntur. Similiter Pal. XI. 300. silentium ut mortis μελέτῃ commendatur, moneturque loquax; αἶψα, καὶ μελέτα ζῶν ἐτι τὸν θά-

νατον. - v. 4. ἄχρῳ ἐπὶ. donec labantur genua. - v. 5. πολὺς, πολὺς χρόνος sc. - v. 6. ἡ συνετὴ. πολλὴ θοῆξ συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης. Pal. V. 112. λευκαὶ με κατασπείρουσιν ἔθειραι - συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης. Pal. XI. 41.

25. Poeta vino probe prolutus de Bacchi iniquitate conqueritur. - v. 2. σαλευόμενον. Pal. XII. 31. ἀκρήτῳ καὶ τὸ σκύφος, ὃ σσεάλευμαι. - v. 3. ὁθύνεκεν. quandoquidem. Butt m. Gr. maj. §. 29. Not. 40. p. 121. - v. 4. παρφέρομαι. in transversum agor. Ebrii σφαλερὸν βαδίζουσι καὶ παρὰφορον. Lucian. Vit. Auct. §. 12. Callistrat. Stat. 3. de Indo μεμεθυσμένῳ p. 148, 31. παρὰφορος εἰστήκει, οὐ θυνάμενος ἐγείδειν τὴν πόδα.

26. ΜΑΚΗΛΟΝΙΟΥ.

Ἦθελον οὐ χροσόν τε καὶ ἄσπεα μυρία γαίης,
οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ὀμηρος ἔχειν,
ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε Ἀναίω,
χείλεος ἀνέω νάματι λουομένου,
καὶ γεραῶν συνέπινε λάλος χορός· οἱ δὲ περισσοί
ἀνέρες ἐρατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.
οὗτος ἐμὸς πολὺς ὄλβος, αἶψ' φίλος· οὐδ' ἀλεγίζω
τῶν χροσέων ὑπάτων, τὴν φιάλην κατέχων.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες Ἰάκχον,
ἔργα κυπελλομάχου στήσομεν εἰλαπίνης,
Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Ἀναίου
ἄλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,
ἦχι βόες καὶ ἄροτρα, καὶ ἰστοβοεὺς καὶ ἐχέτλη,
καὶ στάχυς, ἀρπαμένης ἔχνια Φερδεφόνης.
εἶποτε δὲ στομάτεσσι βαλεῖν τινα βοῶσιν ἀνάγκη,
ἄσπεαφίς οἶνοπόταις ἄρκιός ἢ Βρομίου.

26. Opes et divitias repudiat prae voluptate ex convivis capienda. — v. 1. *χροσόν*. in toto hoc loco poetae obversabantur dona Achilli ab Agamemnone oblata II. i. 264. ss. quae ille repudiat, ne accepturus quidem, οὐδ' ὅς ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. — v. 5. οἱ δὲ περισσοί. homines severitatis molestae et importunae, augendae rei unice intentos, ad vites colendas amandat, unde ipse cum amicis vinum potet. *συνέπινε* et *ἐκάμνον* pendent ab ἵνα. — v. 8. τῶν χροσέων ὑπάτων. consules sub Imperatoribus Constantinopolitanis auratis trabeis ornati procedebant. Claudian. I. 178. Cf. Ibid. VIII. 584. ss. aurati isdem fasces tribuuntur apud Claud. XXVIII. 646.

27. Potatores hortatur, ut Cereris muneribus neglectis vini tantum latice fruantur. — v. 1. *ἀεθλητῆρες*. qui poculorum numero inter se certant, unde convivium ipsum *εἰλαπίνη* *κυπελλομάχος*. ἔργα periphrasi inservit, ut ἔργα μάχης, ἀκόντων et similia. — v. 3. Ἰκαρίον Ἀναίου. vinum Pramnium, quod est in Icaro, unde etiam οἶνος Ἰκάριος, de quo multa sunt ap. Athen. I. p. 30. B. C. — v. 5. ἦχι. in agricultura nihil iucundius, omnia laborum et molestiae plena, boves, vomeres, temones et similia; et ipsae denique fruges lacrimosum Proserpinae raptum in memoriam revocant. — v. 7. βαλεῖν, ἐμβαλεῖν. ut Phocylid. 174. μηδὲ τῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονε χεῖρα βάλοιο. Append. Epigr. 373. ἦν δὲ βάλης κολίης ποτὶ γηθύας ἀγλαὴν ὑδωρ.

28. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσι θανεῖν μερόπεσδιν ὀφείλεται, οὐδέ τις ἔστιν
 αὐριον εἰ ζήσῃ θνητὸς ἐπιστάμενος.
 τοῦτο σαφῶς, ἄνθρωπε, μαθὼν εὐφραине σεαυτὸν,
 λήθην τοῦ θανάτου τὸν Βρόμιον κατέχων.
 τέρπεο καὶ Παφίῃ, τὸν ἐφημέριον βίον ἔλκων
 τᾶλλα δὲ πάντα Τύχῃ πράγματα δὸς διέπειν.

29. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον ἦν δὲ παρέλθῃ,
 ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

30. ΖΩΝΑ.

Δός μοι τοῦκ γαίης πεποννημένον ἀδὺ κύπελλον,
 ἄς γενόμην, καὶ ὑφ' ἧ κείσομ' ἀποφθίμενος.

31. ΕΤΗΝΟΤ.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ, μὴδ' ἐλάχιστον
 ἔστι γὰρ ἡ λύπης αἴτιος, ἡ μανίης.

28. Ad hodierni diei fructum invitatur. Carpe diem, quam minimum credula postero. Horat. I. Od. XI. 8. Expressi in hoc epigr. versus Euripidis Alc. 798. βροτοῖς ἅπανι κατθανεῖν ὀφείλεται, κοῦκ ἔστιν αὐτῶν ὅστις ἐξεπίσταται, τὴν αὐριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Τὰ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἱ προβήσεται. — Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα, Εὐφραине σεαυτὸν, πίνε, τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζον σόν, τὰ δ' ἄλλα τῆς Τύχης. Horat. IV. Od. 7, 17. quis scit an adjiciant hodiernae crastinae summae Tempora Di superi. — v. 5. ἐφημέριον βίον

ἔλκειν. in diem vivere. Pal. VII. 736. περιπλάνιον βίον ἔλκων. Gregor. Naz. ap. Murator. p. 197. ὃ μοναχοί, μοναχῶν βίον ἔλκετε.

29. Tempore utendum esse rosae exemplo docet. Versus proverbialis est ap. Suidam. ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. riget amissa spina relicta rosa. Ovid. II. A. A. 116.

31. De justo vini modo justaque mixtura. — v. 2. ἡ λύπης ἡ μανίης. ob rixam et insanos amores, quos testam continere ait Horat. III. Od. 21, 3. praeter jocos et somnum. —

χαίρει κινούμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἐτοιμότατος.
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν Ἑρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τῷ θανάτου.

32. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αὐτοθελὴς ἡδιστος αἶψι πότος· ὃς δὲ κ' ἀνάγκη,
ὑβριστῆς οἶνον τ' ἐστὶ καὶ οἰνοπότη.
τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα· τὸν δ' ὑπὸ γαίῃ
πολλάκι πρὸς Δήθης ἤγαγε πικρὸν ὕδωρ.
πουλυμεθεῖς χαίροιτε. τὸ δ' ὀππότεον ἡδὺ ποθῆναι,
μέτρον ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

33. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Αὔριον εἰς λιτὴν σε καλιάδα, φίλτατε Πείδων,
ἐξ ἐνάτης ἔλκει μουσοφιλῆς ἔταρος,

XXXI. 3. commodius haec verba sic collocabuntur; χαίρει δὲ
τρὶσι κινούμενος. Νύμφαισι τέταρτος.

v. 4. θαλάμοις. in Veneris usu, ut videtur; vehementius idem spirans, εἰ πολὺς πνεύσειεν, et Amorem aversatur, et in somnum, amori inutilem, immergit. ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον. Clem. Alex. Paed. II. p. 182. — v. 6. γείτονι. Xenoph. K. II. VIII. 7, 21. ἐνόησας δέ, ὅτι ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνδραπίνῳ θανάτῳ οὐδὲν ἐστὶν ὕπνου.

32. Necessitatis leges bibendo adhibitas vituperat. Similiter Horatius II. Serm. 6, 67. in conviviis rure celebratis, prout cuique libido est, Siccat inaequales calices conviva, solutus Legibus inanis. — v. 8. γαίῃ, εἰς γῆν. —

τὸν δέ, τὸν οἰνοπότην. — v. 6. μέτρον. justa in bibendo mensura. εὐφροσύνης. voluptatis ex convivio ducendae.

33. Pisonem, nobilem amicū, ad vicesimae festum, τὴν εἰλιάδα, celebrandum invitat. Est is Lucius Piso, Ciceronis adversarius, ab hoc in plurimis orationibus vehementer laceratus, ubi etiam ejus cum Philodemō amicitia commemoratur. — v. 1. καλιάδα, tugurium aedes suas modeste appellat. Supra cap. IV. ep. 77. Ἐκάλῃς φιλοξένοιον καλήν. et mox ep. 40. κενεῇ σε περικεφάλαιον καλήν. — v. 2. ἐξ ἐνάτης ὥρας. nona hora sobrii homines et negotiosi coenabant. — ἔλκει. invitat. Pal. XII. 175. Τάν-

εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον εἰ δ' ἀπολείψῃς
 οὐδάτα καὶ Βρομίον χοιγενῇ πρόποσιν,
 5 ἀλλ' ἐτάρους ὄφει παναληθείας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
 Φαιήκων γαίης πονλὸν μελιχρότερα
 ἦν δέ ποτε στρέψῃς καὶ ἐς ἡμέας ὄμματα, Πείδων,
 ἄξιμεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πιστότερην.

34. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἤλατο κούρος,
 νύψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλούμενον.
 τοῦνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος ἦν δέ νιν εἰργῆς
 μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καίόμενον.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδω, ναὶ μὰ σέ, Βάκχε, τὸ σὺν θράσος ἀγέο, κάμων
 ἄρχε θεὸς θνατὰν ἀνιοχεῖ κραδίαν.

XXXIII. 5. ὄφει. hanc formam habet Pal. IX. 555, 4. ὄφει καὶ ἀκούσῃ. Lucian. de Salt. §. 5.

ταλον ἐς πότον ἔλκε. - v. 3. εἰ-
 κάδα. Epicurus non solum diem
 suum natalem, sed etiam vicesi-
 mum uniuscujusque mensis ab
 amicis discipulisque coena cele-
 brari jusserat; unde Epicurei εἰ-
 καδισταὶ appellabantur. Diog.
 Laert. X. 18. Cicero II. de
 Fin. §. 101. Philodemus cum
 Pisone Epicuri disciplinae adscri-
 ptus, hunc diem quotannis (εἰκά-
 δα ἐνιαύσιον) videtur celebrasse.
 - v. 3. εἰ δέ - ἀλλά. de his par-
 ticularis sic se excipientibus vid.
 supra cap. IV. ep. 34, 1. - οὐδάτα.
 sumen Romanis in deliciis. Vid.
 Interpp. Juvenal. XI. 127. -
 v. 6. Φαιήκων. quibus αἰεὶ δαίς
 τε φίλη, κίθαρις τε χοροὶ τε.
 Od. 8. 248. Fortasse h. l. impri-
 mis Demodoci cantus respiciun-
 tur. - v. 7. στρέψῃν τὰ ὄμματα

εἰς τινα dicuntur Dii, tum pa-
 troni. Amatorium quid in his
 verbis vir doctus perperam suspi-
 catus est.

34. De Bacchi cum Nymphis
 consuetudine. - v. 1. ἐκ πυρὸς.
 Nonn. Dion. VIII. 397. κόλπον
 δ' αἰδομένοιο διαθρώσκοντα τε-
 κούσης Βάκχον ἐπονοράνῃ μαιώ-
 σατο φειδομένη φλόξ. Philo-
 strat. Imagg. I. 14. p. 25. καὶ
 ἀπόλλυται μὲν ἡ Σεμέλη, τίκτε-
 ται δὲ Διονύσιος, οἶμαι, νῆ Δία,
 πρὸς τὸ πῦρ. - v. 3. τοῦνεκα.
 hanc ob causam Bacchus cum
 Nymphis conjunctus, h. e. aqua
 temperatus, bibentibus gratus et
 utilis; a Nymphis sejunctus, idem
 merus ignis et infestus.

35. Baccho, apud quem fru-
 stra perfrugium ab Amore quae-
 siverat, malam adversus suppli-

ἐν πυρὶ γενναθεὶς στέργεις φλόγα τὰν ἐν Ἑρωτι,
καὶ με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην.
ἢ προδότας κάπιστος ἔρως, τεὰ δ' ὄργια κρύπτειν
αὐδῶν, ἐκφαίνειν τὰμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

36. ΛΙΗΛΙΟΝ. οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Γλευκοπόταις Σατύροισι καὶ ἀμπελοφύτοσι Βάκχῳ
Ἡρώναξ πρώτης θράγματα φυταλιῆς,
τρισεῶν οἰνοπέδων τρισεῶνς ἱερῶσατο τοῦςδε,
ἐμπλήσας οἶνον πρωτοχύτιοι, κάδους
ὧν ἡμεῖς σπείδαντες, ὅσον θέμις, οἶνοπι Βάκχῳ
καὶ Σατύροις, Σατύρων πλείονα πόμεθα.

37. ΜΑΚΗΛΟΝΙΟΥ.

Ἀνέρες, οἷσι μέμνηεν ἀπήμιονος ὄργια Βάκχου,
ἐλπίσιν ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενήν.
αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας· ἄγχι δὲ ληνὸς
ἀντὶ πίθου, λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης.

XXXVII. 4. ἄγχι πίθος. Plan. ἀντί. Pal. quod praecedentibus

cem fidem exprobat. - v. 3. ἐν πυρὶ. Anth. Lat. I. 33. Ardenti Baccho succenditur ignis Amoris; Nam sunt unanimi Bacchus Amorque dii. - v. 4. me, qui supplex ad te confugeram, vinculis constrictum, retro agis rursusque Amoris servitio tradis. - v. 5. κρύπτειν αὐδῶν. i. e. καλεύων. Sic λέγειν etiam saepe jubendi vim habet. - v. 6. ἐκφαίνειν. Horat. Epod. XI. 13. Inverecundus deus Fervidiore mero Arcana promorat loco.

36. Primitiae vindemiarum Baccho et Satyris dedicantur, simulque compotatio instituitur. - v. 1. γλευκοπόταις. Cap. I. ep.

68, 6. ἐγγθονίου γλευκοπότης κύλικος. - v. 2. θράγματα. ἀπαρχαί. - φυταλιῆς. agri vitibus consiti. - v. 6. Σατύρων πλ. πόμεθα. Horat. II. Od. 7, 26. non ego sanius Bacchabor Edonis.

37. Laudes Bacchi, hilaritatem et fortitudinem praebentis. - v. 2. ῥίψατε τὴν πενήν. Ovid. I. A. A. 237. vina parant animos - Tunc veniunt rires, tunc pauper cornua sumit; Tunc dolor et enerae rugae frontis abit. Cf. Horat. III. Od. 21, 24. ss. - v. 3. pro poculo sit crater; pro cado ipse lacus. - v. 4. ἔνδιον. vinum, laetitia dantorem, gaudens; ut fere de amphora Ho-

- 5 αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιδὼν κρητῆρα Λυαλὸν
 παῖσι Καναστραλοῖς μάραμαι, ἦν ἐθέλης.
 οὐ τρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιχον, οὐδὲ κεραυνούς,
 πιστὸν ἀταρβήτου θάρσος ἔχων Βρομίον.

38. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

- Ἡμεῖς μὲν παύοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου
 ἄμμιγα βακχευτὴν ὕθμὸν ἀνεπλέκομεν.
 ἦδη δ' ἄσπετον οἶδμα κατέρρεεν οἶα δὲ λέμβοι
 κισσύβια γλυκερῶν νῆχεν ὑπὲρ ῥοδίων,
 5 οἷσιν ἀρυσσάμενοι, σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἦδη,
 θεομῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δυνόμενοι.
 ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη
 μαρμαρυγῆς κάλλους νῆμα κατηγλαΐσεν.
 πάντων δ' ἐκδεδόνητο θοαὶ φρένες, οὐδέ τις ἡμέων
 10 ἦεν, ὃς οὐ Βάκχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ.
 τλήμονες. ἀλλ' ὁ μὲν εἶπε παρὰ ποδὶν ἄφθονος ἡμῖν
 τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἑλπωρῇ μούνον ἐπαιζόμεθα.

39. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλνφος
 ὄμματος, ἀγλώσσου θ' ἀριμονίῃ στόματος,

magis accommodatum. - v. 6. μαρμαμένην ἐθέλης, Pal. quod emendavit Hermannus,

XXXVIII. 4. νῆχετ' ὑπὲρ. Pal. νῆχεθ' ὑπὲρ. Vulgo. νῆχεν recte emendavit Wernicke ad Tryphiodor. p. 272.

rat. l. c. v. 2. 3. - v. 6. παῖσι Καναστραλοῖς. vel cum Gigantibus pugnam susceperim. Lycophr. 526. τὸν Καναστραλὸν μέγαν Γίγαντα. ubi Schol. Καναστρα. ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θράκης, οὐ πλησίον ὤκησαν οἱ Γίγαντες. Καναστραλὴ ἀγορὰ vocatur ap. Herodot. VII. 122.

38. Vindemiarum, in quibus Bacchus cum Amore junctus, vida descriptio. - v. 2. Βακχευτὴν ὕθμὸν. Vide supra ad ep. 17. Apud Anacr. III. 7, uvas calcant, μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις. - v. 5,

ex ipso vini lacu haurientes, comotationem instituebant σχέδιον, extemporalem, non, quod vulgo solebat fieri, calidam aquam admiscentes, Athen. III. p. 123. - v. 9. ἐκδεδόνητο. omnium animi amore commoti. Sappho Fr. 10. Ἐρως μ' ὁ λυσίμελὴς δονεῖ. Rion. Eid. IV. 5. ἦν δὲ νόον τις Ἐρῶτι δονέμενος ἀδὺ μέλισση. - v. 12. τῆς δ'. Παφίης sc. amoris spe tantum; enque vana, ludebamur.

39. In cranium prope viam positum, rerum humanarum vicissitudinis monitorem. - v. 2. ἀριμονίῃ στόματος. os prius com-

ψυχῆς ἄσθενες ἔρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
 λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένον,
 κείσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὅφρα [μάθη τις]
 ἀδρήσας, τί πλέον φειδομένῳ βίῳ.

40. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Μὴ φθείρεν, ὦνθρωπε, περιπλάμιον βίον ἔλκων,
 ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθὺν' ἀλινδόμενος,
 μὴ φθείρεν κενεή σε περιστέψατο καλή,
 ἣν θάλλοι μικρὸν πῦρ ἀνακαιόμενον,
 εἰ καὶ σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλκритος εἴη
 φύσθη ἐν γράῳ μαρδομένη παλάμαις,
 ἥ καὶ σοι γλήχων, ἥ καὶ θύμον, ἥ καὶ ὁ πικρὸς
 ἀδυμυγῆς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

5

XXXIX. 5. κείσο πέλας καταπρεμνοιο παρατραπὸν ὅφρα. Pal.
 x. π. σὺ κατὰ πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὅφρα. Br. Elumbes hos
 numeros emendavi, delete κατὰ, quod abundat, et in fine μάθη
 τις adjecto, quod sensus requirit. Veram esse correctionem apparet
 ex rhythmo, qui verba παρ' ἀτραπὸν in quarta sede collocari ju-
 bebat.

mode compositum. De corporis
 partiumque corporis structura
 ἀρμονία non infrequens. Pho-
 cyl. v. 96. corporis humani se-
 ctionem improbens: σὺ καλὸν
 ἀρμονίην ἀναλύνεμεν ἀνθρώποιό.
 Epicrat. apud Athen. XIII.
 p. 570. D. τὰς ἀρμονίας τε δια-
 χαίρει τοῦ σώματος. De cadavere
 fluctibus ejecto Pal. VII. 383.
 κάλων ἔκλυτος ἀρμονίη. - v. 3.
 ψυχῆς ἄσθενες ἔρκος. ex Il. i.
 406. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλ-
 θεῖν οὔτε λίσσεται, οὔθ' ἐλετή,
 ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος
 ὀδόντων. - θανάτοιο. pro θά-
 νοντος. ut μόρος pro cadave-
 re. Pal. VII. 404. Propert. II.
 18, 22. nec sit in Attalico
 mors mea nixa toro. - v. 4.
 δάκρυ. pro causa lacrimarum.
 Saepe sic res ponitur pro causa
 et materia rei. Abresch. Au-
 ctar. Diluc. p. 275. s. - v. 6. τί

πλέον. quid lucrentur, qui opi-
 bus parcant.

40. Poeta ob paupertatem mul-
 tum itineribus jactatus (vid. su-
 pra c. IV. 81.) homines monet,
 ut domi potius paupertatem per-
 ferre, quam se iterum pericu-
 lis obicere velint. - v. 1. μὴ
 φθείρεν. noli mala perpeti,
 te pessumdare. De peregrin-
 ante Euripid. Helen. 773.
 πόσον χρόνον Πόντου πλὴ νῆτοις
 ἄλιον ἐφθείρου πλάνον. Dio
 Chrys. Or. VII. p. 117. ὁ Με-
 νέλαος χρόνον μὲν πολὺν ἐφθεί-
 ρετο πανταχόσε τῆς Ἑλλάδος. -
 βίον ἔλκων. vid. supra ad ep. 28,
 5. - v. 4. μικρὸν πῦρ. exiguus
 ignis. Vid. Huscik. ad Ti-
 bull. I. 1, 6. - v. 6. φύσθη. pa-
 nis villioris genus; φύσθη μάχα
 Aristoph. Vesp. 603. Athen.
 IV. p. 149. A. - v. 8. χόνδρος.
 ἁλῶν θρόμβοι. παχὺς ἄλς. Suid.

41. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἀθῆναι ἰδεῖα κατέλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηναίων
 στείοις, εἴτε νέκυσ νύσαι ἐκ Μερόης.
 μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἀπο τῆλε θανόντα·
 πάντοθεν εἰς ὃ φέρων εἰς Ἀθῆναι ἄνεμος.

42. ΑΙΣΩΠΟΥ.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γὰρ σε
 λυγρὰ καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, οὔτε φέρειν.
 ἡδέα μὲν γὰρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
 ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἥλιον·
 τᾶλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα κῆρ τι πάθῃ τις
 ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

43. ΓΑΤΚΩΝΟΣ.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόπῃς, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
 πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

XLI. 2. *νύσαι*. Pal. Vid. Passovii Lex. in *νύσσομαι*. Nec *νύσαι* male scribitur. Vid. Buttmann. Gr. maj. §. 92. not. 9. p. 384¹.

sal per se quidem amarus, πικρός, opsonii loco cum pane conjunctus, et hac conjunctione dulcis factus, ἀδυμυγής.

41. Nihil referre, quo quis loco moriatur. - v. 1. *ἰδεῖα*, ἀπλήν οἶμον εἰς Ἀθῆναι φέρειν dixit Telephus Aeschyli ap. Platon. in Phaedon. p. 108. A. Sequentia dicta ad mentem Aristippi, qui de exsilio lumentanti respondit: τί γὰρ τὸ διάφορον; ἢ οὐ πανταχόθεν ἔσθ' καὶ ὁμοία ἢ εἰς ἄδου ὁδός; ap. Stobae. Tit. XXXVIII. p. 231. Simile quid Anaxagoram dixisse narrat Diogen. Laert. II. 11. et Cicero Tusc. Qu. I. 43. - v. 3. Junge τῆλε ἀπὸ πάτρης. Ne enim ἀπο τῆλε scribas, rhythmus prohibet.

42. Plus malorum esse in vita quam bonorum, et bona ipsa cum malis conjuncta esse. - v. 1. πῶς τις φύγοι. in ejusmodi in-

terrogationibus aut ἂν addi solet optativo, aut hac particula omisa conjunctivus ponitur. Magnus tamen est exemplorum numerus, in quibus optativus habetur sine ἂν. ut statim ep. 44. 1. ποιήν τις βιότοιο τάμοι βίον. Cf. cap. V. 70, 5. Oppian. Cyneg. I. 67. τίς τὰδε τολμήσειεν; vid. Reitsig. in Comment. de Part. ἂν. p. 133. Rost. gr. Gr. §. 120. 5. a. a.

43. Nihil esse in vita, unde sincera voluptas derivari possit. - v. 1. γέλως, ridendi materia. Vid. supra ep. 39, 4. Lucian. Dial. Mort. XX. de Trojani aevi ornamentis; χαρὰ ἐξέσπεται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόπῃς πάντα καὶ λῆγος πολὺς. - πάντα τὸ μηδέν. peculiarem vim habet articulus. Plutarch. T. II. p. 158. D. artes τὸ μηδέν εἶσι, γεωργίας ἐκποδὼν γενομένης. - v. 2. εἴ

φροντίδες οἱ παῖδες· μέγα μὲν κακόν, εἴ τι πάθοιεν·
εἰσι δὲ καὶ ζῶντες φροντίδες οὐκ ὀλίγαι.
ἡ γαμετή, χρηστὴ μὲν ἔχει τινὰ τέκνῳ ἐν αὐτῇ,
ἡ δὲ κακὴ πικρὸν τὸν βίον ἀνδρὶ φέρει.

44. ΠΟΣΕΙΔΩΠΠΟΥ. οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ποίην τις βιότιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νέικα καὶ χαλεπαὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες· ἐν δ' ἀγοραῖς καμάτων ἄλλας· ἐν δὲ θαλάσῳ
τάφος· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
ἣν δ' ἀπορῇς, ἀνηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέρμιμος 5
ἔσσειαι· οὐ γαμέεις; ἥς ἔτ' ἐρημότερος.
τέκνα πόνοι· πῆρσις αἵταις βίος. αἱ νεότητες
ἄφρονες· αἱ πολυαὶ δ' ἐμπαλιν ἀδρανέες.
ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἡ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἡ τὸ θανεῖν ἀντίκα τικτόμενον. 10

45. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Παντοίην βιότιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύνεα καὶ πυνυταὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπανμ'· ἐν δ' ἀγοραῖς φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσῳ
κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
ἣν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἀριστος 5
ἔσσειαι· οὐ γαμέεις; ἥς ἔτ' ἐλαφρότερον.

ἀλόγων. casu et coeca fortuna
per omnia dominante, secundum
eos, qui hoc universum ex-
pers esse consilii existima-
bant. Senec. Praef. ad Qu. Nat.
- v. 3. φροντίδες. Terent.
Adelph. V. 4, 13. duxi uxore-
rem; quam ibi miseriam
vidi! Nati filii; alia cura!

pareat. - v. 1. εἰν ἀγορῇ. si rem-
publicam velis capessere. - v. 9.
ἡ τὸ γενέσθαι. Sapientiae Sileni
dictum: non nasci homini
longe optimum esse; pro-
ximum autem, quam pri-
mum mori. Cicer. Tusc. Qu.
I. 48.

44. In omni vitae conditione
tantum esse mali, quantum boni,
ita ut quaecumque vivendi ratio
praeferrenda sit, haud facile ap-

45. Hoc epigramma superiori
oppositum omnia in vita bona
esse docet, neque ullam esse vi-
tae conditionem, quae non com-
moda sua habeat. Confer etiam

- τέκνα πόθος· ἄφροντις ἅπας βίος· αἱ νεότητες
 ῥωμυαλαί· πολισὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
 οὐκ ἄρα τῶν διδωσῶν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
 10 μηδέποτε, ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλά βίφ.

46. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλοῦς σφαλερός τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ
 πολλάκι ναυηγῶν πταόμεν οἰκτροτέρα.
 τὴν δὲ Τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
 ὥς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν·
 οἱ μὲν ἐπ' εὐπλοίην, οἱ δ' ἔμπαλιν ἀλλ' ἅμα πάντες
 εἰς ἓνα τὸν κατὰ γῆς ὄρμον ἀπερχόμεθα.

47. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι
 καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὄρωιν τὸ τέλος;

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δακρυχέων γενόμεν, καὶ δακρύσας ἀποθνήσκω
 δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὖρον ὄλον.
 ὦ γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενές, οἰκτρόν,
 συρόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον.

Pal. IX. 440. - v. 3. οὐκ ἄρα.
 non igitur opus est, ut optionem
 inter haec duo facias.

46. Vitam navigationi esse si-
 milem, Fortunaeque ad clavum
 sedente, multis vicissitudinibus
 obnoxiam; omnes tamen ad eun-
 dem portum pervenire. - v. 4.
 ἀμφίβολοι. Agricola ad militem
 ap. Alciphron. III. Ep. XVI.
 p. 312. τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπά-
 ζον - ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς
 τὴν ὁμολογουμένην ἐλπίδα σω-
 τηρίαν.

47. Frustra a nobis labores in-
 sumi nudis in vitam intrantibus,

nec aliter inde abeuntibus. Pro-
 pert. III. 3, 85. Haud ullas
 portabis opes Acheruntis
 ad undas. Nudus ab in-
 fernis, stulte, vehere rate.

48. Vitam tristitiae et lacrima-
 rum esse plenissimam. Plin. H.
 N. VII. 1. humanam conditionem
 cum aliis rebus comparans, ho-
 minem tantum, ait, nudum
 et in nuda humo natali
 die (Natura) abjicit ad va-
 gitus statim et ploratum,
 nullumque tot animalium
 aliud ad lacrimas, et has
 protinus vitae principio.

49. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι Φύσις χαλεπώτερον εὔρειν
 ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένον φίλην
 οὐ γὰρ ἔθ' ὥς ἐχθρὸν προσφύλασσομεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
 ὥς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

50. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ὡς θηρῶν βροτὲ μᾶλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ,
 πατρολέτωρ· πῶντῃ δ' ἐκδέχεται σε μῦθος.
 ἦν ἐπὶ γῆς φεύγῃς, ἀρχοῦ λύκος· ἦν δὲ πρὸς ὕψος
 δενδροβατῆς, ἀσπίς· δεῖμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
 πευράζεις καὶ Νεῖλον; ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
 ἔτρεφεν, εἰς ἀσβεῖς θῆρρα δικαιοτάτον.

51. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής.
 τᾶλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν κτεάνων.
 τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
 κλέζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.

L. 2. πατρολέτωρ. Pal. παντολέτωρ. Vulgo.

LI. 2. ἔχει αὐτήν. Pal. Plan. λύπην emendavit Br.

49. Contra eos, qui amicitiam simulant. Ductum fortasse epigramma ex Theogn. 89. ἦ με φίλει καθαρὸν θέμενος νῆον· ἦ μ' ἀποειπὼν Ἐχθαίρ', ἀμφοδὴν κείνος ἀειράμενος· Ὃς δὲ μὴ γλώσση δίκ' ἔχει νόον, οὗτος εταῖρος Δειλός, Ῥύον', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὦν.

50. In parricidas, genus universae naturae detestabile. Comparandus imprimis illustris Ciceronis de parricidii poena locus in Orat. pro Rose. Amer. c. 25. — v. 3. ἀρχοῦ λύκος. ut in locutione proverbiali: hac urget lupo, hac canis, ajunt. ap. Horat. II. Serm. 2, 64. Hoc epigr., sed non de parricidis, verum de homicidis in univer-

sam, mutatum in fabulam, quae est ap. Schneider um XXXII. p. 18. ἀνθρώπων τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδικάκετο· γενόμενος δὲ κατὰ Νεῖλον τὸν ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπεντήσαντος; φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον κ. τ. λ. Cf. Hauptmanni Collect. nr. 160. p. 121. — v. 6. δικαιοτάτον. in hieroglyphia δικαιοσύνης esse signum dicitur crocodilus a Damascio apud Phot. Bibl. Cod. 242. p. 342. s. οὐ γὰρ ἀδικεῖ ζῶον οὐδέν. Contra ὁ κροκόδειλος σημαντικὸς ἐστὶ πάσης κακίας. ap. Diodor. III. 4. p. 176, 14. ubi vid. Wessell.

51. Vere divitem non esse, qui multas opes corraserit, sed qui

5 εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατῆκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλω
 σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
 οὗτος ὅποια μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
 μοχθήσει, ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι.

52. ΔΟΥΚΛΑΙΟΥ.

Εἰ μὲν ξῆς ἐλάφου ταραδὸν χρόνον, ἢ κορώνης,
 συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένο.
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, οὓς αὐτῆκα γῆρας ἱάπτει,
 μὴ σέ γ' ἀπειρεσίαν οἶστρος ἔλη πτεάνων
 μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσης,
 χρήσονται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀπόνως.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
 ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένη.

54. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

* Ἀχρὶ τεῦ, ᾧ δέλλαιε, κεναῖς ἐπὶ ἐλπίδι, θυμέ,
 πάτηθις ψυχρῶν ἀδυστάτω νεφτέων,

LIV. 1. κεναῖς ἐπ' ἐλπ. Pal. ἐπὶ ἐλπίδι. Plan. Br. ἔτ' ἐπ' ἐλπ.
 olim dedi ob hiatum, sed frustra,

his sapientes utantur. — v. 5. ἐν
 ψήφοις κατατῆκεται. divitiis
 computans, quod sit ope cal-
 culorum, ψήφων, in abaco.
 Cf. supra ep. 13. — v. 7. ὅποια
 μέλισσα. Democritus ap.
 Stobae. Tit. XVII. p. 151. οἱ
 φειδωλοὶ τῶν τῆς μέλισσας οἶτον
 ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὥς αἰεὶ
 βρωσόμενοι, Crates. Fr. VI.
 χρήματα δ' οὐκ ἐθέλων συνάγειν
 πάντα, κακιδάγου οἶταν, Μάρ-
 κης τ' ἀφεικός, χρήματα μαυό-
 μενος. — πολυτρήτοις. Nonnus
 Dion. XIII. 235. ὃς μέλιτος γλυ-
 κεροῖο πολυτρήτων ἀπὸ σίμβλων
 Ἀθανάτοις ἀείγων.

52. Monet homines, ne breve
 vitas tempus divitiis, quibus alii

fruantur, comparandis consu-
 mant. — v. 1. ἐλάφου, vid. ad
 cap. VI. ep. 40, 3.

53. Scriptum in hominem, qua-
 lem notat Anth. Lat. T. II. p. 3.
 VIII, qui, dum vita data est,
 semper vivebat. avarus,
 Heredi parvus, invidus
 ipse sibi.

54. Poeta se ab inani divitia-
 rum spe et cupiditate ad Musa-
 rum consuetudinem revocat. —
 v. 1. ἄχρὶ τεῦ. pro τίνος. quous-
 que. In ἐπὶ ἐλπίδι hiatus excu-
 satur rhythmo bucolico et opti-
 morum poetarum exemplo. Cf.
 Addenda ad Not. cr. in Anth.
 Pal. p. XIX. s. — v. 2. ψυχρῶν.
 non otiosum epitheton, ψυχρά

ἄλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράψεις ἀφένιοι ;
 κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲ ἐν αὐτόματον.
 Μουσέων ἄλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο ταῦτα δ' ἀμυδρά
 εἰδῶλα ψυχῆς ἡλεμάτοισι μέθες.

55. ΑΔΗΛΟΝ.

Θερσαυρὸς μέγας ἐστ' ἀγαθὸς φίλος, Ἠλιόδωρε,
 τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

56. ΑΛΛΟ.

Μή ποτε τὸν παρόντα παρεῖς φίλον, ἄλλον ἐρεῦνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

57. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε,
 ὥς δὲ βιωσόμενος φείδεο σῶν κτεάνων.
 ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς αἴψω ταῦτα νοήσας
 φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρημόσατο.

LVI: Est Theognidis, inter cuius sententias reperitur v. 1147.

enim vocantur, quae speratam
 utilitatem fructumque petatum
 non praebent; ut ψυχρά παρα-
 μύθια, ψυχρά τέχνες ap. Eu-
 rip. Alcest. 363. ψυχραὶ ἐλπίδες.
 Ib. Iph. Aul. 1014. Horat. I.
 Ep. 3, 25. quodsi Frigida cu-
 rarum fomenta relinque-
 re posses, Quo te coele-
 stis sapientia duceret,
 ires. - v. 3. Junge; ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις. - διαγράψεις, imagines,
 ut h. l. somnia a spe oblata, ani-
 mus dicitur διαγράφειν, ἀναγρά-
 φειν, ὑποτυποῦσθαι. Philo-
 strat. Imagg. H. 17. p. 81, 9.
 ἡ δὲ - τοῦ Διονύσου ἐρώσα,
 ἀνατυποῦται αὐτὸν τε καὶ ἀνα-
 γράφει. - v. 5. ἀμυδρά εἰδῶλα.
 spem illam et somnia tamquam

per nebulam visa. Plutarch.
 T. II. p. 329. B. ὥσπερ ὄναρ ἡ
 εἰδῶλον εὐνομίας φιλοσόφον καὶ
 πολιτείας ἀνατυποσάμενος.

57. Praeceptum hoc epigr. con-
 tinet, quod Demonici patrem se-
 cutum esse ait Isocrates ad
 Demon, c. 3, οὐδὲ τὸν πλοῦτον
 παρακαίτως ἡγάπα, ἀλλ' ἀπή-
 λαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν
 ὥς θνητὸς, ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν
 ὑπαρχόντων ὥς ἀθάνατος. Con-
 tra plurimi alterius tantum
 partis huius praecepti memores
 tamquam semper victuri
 vivunt. Senec. Brev. Vit. c. 4.
 - v. 4. μέτρον ἐφ. Pal. IX. 768.
 αἰνέομεν δὴ κείνον, ὃς ἐν βίῳ
 τε κύβω τε Χάρματι καὶ λύπῃ
 μέτρον ἐφηρημόσατο.

58. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπὸν τι ποιήσας.
οὐ λήσεις δὲ θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

59. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πρότινονσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστιν
τοῖς δὲ κακῶς μία νύξ ἀπλετός ἐστι χρόνος.

60. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Εὖ πρότινον, φίλος εἰ θνητοῖς, φίλος εἰ μακάρεσσι,
καὶ σευ δηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένον.
ἦν πταίσης, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
ἐχθρά, Τύχης ῥιπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

61. ΑΛΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄγνὸν χοῦν νηοῖο θνῶδεος ἐντὸς ἰόντα
ἔμμεναι ἀγνείῃ δ' ἐστὶ φρονεῖν ὄσια.

62. ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ.

Ἄγνός εἰς τέμενος καθαρὸν, ξένε, δαίμονος ἔρχου
ψυχὴν, νυμφαίου νάματος ἀψάμενος

58. Sententia, cujus auctor perhibetur Thales, qui interrogatus, *ei* λήθοι θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν, respondit, ἀλλ' οὐδὲ διανοοῦμενος. Diogen. Laert. I. 36.

60. Animos hominum fortunam sequi. - v. 3. πάντα ἐχθρά. ipsa homini adversis umbra inimica sua est. Anth. Lat. III. 106. - v. 4. ῥιπαῖς. mobile sic sequitur Fortunae lumina vulgus. Ovid. I. Trist. 9, 13. ῥιπαί aut de aura accipi debet, aut de motu alarum;

utrumque Fortunae imagini accommodatum.

61. Caste jubet lex adire ad deos: animo videlicet, in quo sunt omnia. Cicero. de L. L. II. 10. πᾶς ἄγνός ἐστιν ὁ μηδὲν ἑαυτῷ κακὸν συνιδών. Menander apud Clement. Alex. Str. VII. p. 844.

62. Animo puris et innocentibus lustrationes non requiri, ut Deos adire possint. - v. 2. νυμφαίου νάματος. aquam lastralem intellige, qua qui templum in-

ὡς ἀγαθοῖς κείται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψαι νάμασιν Ὀκεανός.

63. ΑΛΛΟ.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρωῶν
χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἤψατο οὐδὲν ἄγος.
ὅστις δ' οὐλοῶν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔποτε γὰρ σὴν
ψυχὴν ἐκνήψει δῶμα διαινόμενον.

64. ΕΤΗΝΟΥ.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας πούλὺν χειρότερον.

65. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Μισόπτωχε θεά, μοῖνῃ πλούτον δαυμάτεια,
ἢ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ἐπισταμένη,
εἰ δὲ καὶ ἄλλοις ἐπιζομένη ποδὶ χαίρεις,
πιλοφορεῖν τ' οἶδας, καὶ μύρα σοι μέλειται.

LXV. 4. ὀπλοφορεῖν. Vulgo. arma gestare a podagrico alienissimum, nec opulentis proprium; baculi autem gestatio, de qua nonnulli hoc verbum interpretantur, podagricis quidem convenit, sed non idem divitiibus. Commemorantur autem h. l. ea, quae ad luxuriam spectant, non ea, quae necessitas postulat. Quare πιλοφορεῖν emendavi. Vid. Graevius ad Hesiodi E. καὶ H. v. 541.

trant utuntur. - v. 3. ἀγαθοῖς κείται βαιὴ λιβάς. haec verba nihil aliud significare possunt, quam bonis parvum latincem, i. e. paululum aquae, paratum esse; quod sensum non explet. Hic requirit: ἀγαθοῖς ἀρετῇ βαιὴ λιβάς. sufficit. - v. 4. ὁ πᾶς Ὀκεανός. scelus, quantum non ultima Teuthys, Non genitor Nympharum abluit Oceanus. Catull. LXXXVIII. 5. Sophocl. Oed. T. 1223, αἵμαι γὰρ οὐτ' ἂν ἴατρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαροῦ τῆδε τὴν στέγην, ὅσα Κεῦθει.

63. Idem argumentum. - v. 4. Cicero de L. L. II. 10. animi labes nec diuturnitate

evanescere, nec amplexibus ullis elui potest. ἐκνήψαι in talibus proprium. Plutarch. T. II. p. 499. C. ἂν μὴ - καθαρός ἐκβῇ τῆς σαρκὸς, ἐκνήψαμενος τὸ θνητόν. Orpheus Argon. 1238. μέσφ' ὅταν ἐκνήψῃ σθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς.

64. Iram, furore ipso pejorem, mentis arcana prodere. Philomon. apud Stobae. Tit. XX. p. 171. 38. μαινόμεθα πάντες, ὅποταν ὀργιζόμεθα.

65. In podagram, mollis et delicatae vitae comitem. - v. 1. μισόπτωχε. locuples podagra apud Juvenal. XIII. 96. quippe quam εὐόλβος ἐδρεψατο Πλούτων. Lucian. Tragop. v. 110. - v. 3. ἄλλοις ποδα-

- 5 τέρπει καὶ στέφανός σε, καὶ Ἀύσονίου πόμα Βάκχου
ταῦτα παρὰ πτωχοῖς γίγνεται οὐδέποτε.
τοῦνεκά νυν φεῖγεις πενίης τὸν ἐχάλλεον οὐδόν,
τέρπη δ' αὖ πλούτου πρὸς πόδας ἐρχομένη.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀδρήτων ἐπέων γλώσση σφραγὶς ἐπικεῖσθω
κρεῖσσων γὰρ μύθων, ἢ κτεάνων φυλακῇ.

67. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν ποτέ, νῦν δὲ Μενίππου
καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μὲ ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
οἶεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ Τίχης.

68. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰ καὶ σοὶ ἐδραῖος αἰὲ βίος, οὐδὲ θάλασσαν
ἔπλωσ, χερσαίας τ' οὐκ ἐπάτησας ὁδούς,

grici et opulenti non suis pedi-
bus utuntur, sed alienis, et ob
luxuriam nonnulli impilibus
utuntur, *πυλοφοροῦσιν*. Mu-
so'n. apud Stobae. I. p. 17.
*χειρας καὶ πόδας περιδέσει πί-
λων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλα-
κύνειν*. — v. 7. *ἐχάλλεος οὐδός*.
respicitur II. 8. 15. *ἐνθα σιδή-
ρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐ-
δός*. Od. η. 89. *ἀργύρεοι δὲ στα-
θμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ*.
pauperis autem limen *ἄχαλκον*,
quia ipse *ἐχάλλει*, numis eget. —
v. 8. *πλούτου προ πλουτοῦντων*.
vitato pauperum limine, opulen-
tis das operam iisque inservis;
hoc enim est *πρὸς πόδας ἐρχε-
σθαι*, quia servi ad herorum pe-
des stabant. Vide ad cap. VI.
ep. 37.

66. Silentii commendatio. Sto-
bae. Tit. XXXIV. p. 215. *σφρα-
γῖον τοὺς μὲν λόγους ἀγῆ, τὴν*

δὲ σιγὴν *καίρω*. — v. 2. *κτεά-
νων*. apothecas enim veteres an-
nulo obsignare solebant, et vi-
lissima interdum utensilia,
ut est ap. Tacitum II. Annal.
2. ubi vid. Interpret. ut etiam ad
Plauti Casin. Act. II. 1. 1.

67. Nihil eorum, quae nostra
esse putemus, revera nostrum
esse, sed Fortunae omnia. Ho-
rat. II. Serm. 2. 132. nunc
ager Umbreni sub nomi-
ne, nuper Ofelli dictus,
erit nulli proprius, sed
cedet in usum Nunc mihi,
nunc alii. Ib. II. Ep. 2. 171.
tamquam Sit proprium
quidquam, puncto quod
mobilis horae nunc pre-
ce, nunc pretio, nunc vi,
nunc sorte suprema Per-
mutet dominos et cedat
in altera jura.

68. Adhortatio ad iter Athenarum
suscipiendum et ad mysteria ibi

ἔμπης Κεκροπίης ἐπιβήμεναι, ὅφρ' ἂν ἐκείνη
Δήμητρος μεγάλας νύκτας ἰδὼς ἱερῶν,
τῶν ἅπο κῆν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κεντ' ἂν ἱηται
ἐς πλεόνων, ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον.

69. ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χεῖματι πόντος ἄγοι θρασύς, οὐδὲ γαλήνης
ἀργῆς ἡσπασάμην τὴν πάλι νηνεμῖν.
αἱ μεσότῃτες ἄρισται. ὅπῃ δέ τε πράξιες ἀνδρῶν,
καὶ μάλ' αὖ μέτρον ἐγὼ τᾶρμιον ἡσπασάμην.
τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἐχθαίρει θυέλλας·
εἰδί τινες πρῆξις καὶ βίοντος Ζέφυροι.

70. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαμόνιον δύναται, κἄν ἢ παράδοξα·
τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάρχει.
καὶ σοῦ τὴν ὄφρυν καὶ τὸν εὐφρον καταπαύσει,
κἄν ποταμὸς χροῦσοῦ νάματα σοι παρέχῃ.

LXIX. 2. τὴν καλιννημῖν. Pal. πολυννημῖν. Plan. τᾶμπαλι
suspiciatus sum olim, fortasse recte. - v. 3. ὅπῃ δέ γε. Vulgo. δέ
τε emendavit Schaeferus. - v. 4. καὶ πάλαι. Pal. καὶ μάλ' αὖ.
Plan. In membr. lectione fortasse latet; καὶ πάλι.

videnda. - v. 3. ἐπιβήμεναι. in-
finitivus pro imperativo. - ἐκείνη,
idem quod ἐκεῖ. Vid. Schaefer.
ad L. Ros. p. 520. - v. 5. τῶν
ἅπο, ἀφ' ὧν. κῆν ζωοῖσιν, dum
vivis. Antiquissima hujus gene-
ris mysteriorum praedicatio est
in Hymn. Homer. in Cerer. 485,
ὄλβιος ὃς τὰδ' ἄπαρκεν ἐπιχθον-
ίων ἀνθρώπων· Ὅς δ' ἀτελής,
ἱερῶν ὃς τ' ἔμμορος, οὐποδ' ὁ-
μοίην Αἴσαν ἔχει, φθίμενός περ,
ὑπὸ ζόφῳ εὐρῶεντι. cum quo
congruit Sophocel. apud Plu-
tarch. T. II. p. 21, E. ὃς τοῖς
ὄλβιοις Κεῖνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα
δερχόμεντες τέλη Μάλοισ' ἐς ἄδου·
ταῖςδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζὴν ἔστι,
ταῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακὰ.
Vid. Heindorf. ad Platon.
T. IV. p. 60, a.

69. Mediocritatem in omni vi-
tae conditione commendabilem
esse. cf. Horat. II. Od. 10. init.
- v. 2. ἡσπασάμην. aoristi usus,
qualis apud Callimach. H. in
Apoll. 16. ἡσπασάμην τοὺς παῖ-
δας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Vid. Hermann. ad Viger. p.
746. §. 209. In πάλιν est hyper-
baton. Verba sic junge: οὐδὲ
πάλιν τὴν γαλήνης νηνεμῖν. -
v. 5. ἐχθαίρει, oppositum verbo
ἀγάπα: fuge conditionem vitae,
quae te tempestatibus obnoxium
reddat.

70. Ad hominem superbum et
insolentem de fortunae potentia. -
v. 4. χροῦσοῦ νάματα. Pactoli
aut Tagi auriferi undae. Ho-
rat. I. Ep. 12, 8. sic vives
protenus, ut te Confestim

οὐ θρόνον, οὐ μαλάχην ἀνέμῳ ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
ἢ δρύας, ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάρχειν.

71. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφήν καὶ φύσιν ἧδὲ τύχην.

72. ΔΟΥΚΛΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίδος ἐστὶ τετραμήνους, εἰς ὃν ἀπάσας
ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

73. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΥ.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
ἐλθόντες ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφοτέροιο.
Φαίδρην μὲν κτείνειν πυρόεις πόθος Ἰππολύτοιο·
Ἰππολύτον δ' ἀγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

74. ΑΛΛΟ.

Εἴ τις ἄπαξ γήμας πάλι δεύτερά λεκτρα διώκει,
ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.

liquidus fortunae rivus
inauret. — v. 5. οὐ θρόνον.
Claudian. XXXIX. 38. incu-
buit nunquam coelestis
flamma salictis, Nec par-
vi frutices iram meruere
tonantis. Ingentes quer-
cus, annosas fulminat or-
nes.

72. Homo malus et improbus
boni nullius tenax: quicquid be-
neficiorum infuderis, frustra est:
omnia enim pertusum con-
gesta quasi in vas Com-
moda perfluxere, atque
ingrata interiere, ut est
ap. Lucret. III. 948. — v. 2.
τὰς χάριτας. brevis syllaba con-
tra legem in caesura pentametri

posita; quod tamen a scribentibus
his poetis hic illic factum repe-
ritur.

73. Castitatem interdum non
minus quam libidinem mala gi-
gnere Hippolyti et Phaedrae
exemplis docetur. Simile quid
vid. cap. VI. de Penelope et He-
lena, ep. 51.

74. In matrimonii vituperium.
— v. 1. λεκτρα διώκει. appe-
tit, quod etiam sequi est apud
Latines. Theocrit. Eid. X.
30. ἃ ἀλὲ τὸν κύτισον, ὁ λύκος
τὰν αἶγα διώκει, Ἀ γέγρανος τῶ-
γοτρον. Plutarch. T. II. p. 801.
Α. καὶ γὰρ αἱ κυτῶσαι λίθους,
καὶ αἱ ναυτιῶντες ἀλμυρίδας καὶ
τοιαῦτα βρώματα διώκουσιν.

75. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

εἰς τὰβλαν.

Ἐξόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλαίῳ τραπέζῃ
 παλγνία κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπῆς.
 μήτε δὲ νικήσας μεγαλλίξω, μήτ' ἀπολειφθῆς
 ἄχνησο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
 καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρός
 καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης.

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παλγνία μὲν τὰδε πάντα Τύχης δ' ἐτερότροπος ὁρμη
 ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσιν.
 καὶ βροτέον βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
 νῦν μὲν ὑπερβάλλον, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
 αἰνέομεν δὴ κείνον, ὃς ἐν βιώτῳ τε κύβῳ τε
 χάσματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρημόσατο.

75. Praecepta de lusu tabulae aleatoriae. - v. 1. εὐλαίῳ. ob calculos, qui secundum talorum jactum (τὴν βολοκτυπῆν) movebantur. - v. 3. De Theodorico rege Gothorum Sidon. Apoll. l. Ep. I. p. 6. quibus horis viro tabula cordi est, tesseras colligit rapide - patienter exspectat; in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris irascitur, in utrisque philosophatur. - v. 5. ἐπὶ σμικροῖσι. etiam in parvis animus cernitur, et alea, tamquam plumbō exploratorio, animus exploratur, num satis sibi constet. βένθος, ut βάθος, animo sapienti nec facile commovendo tribuitur. Plutarch. T. II. p. 44. Α. σιγῇ καὶ βαρύτητι - δηγώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος. ἔχοντος ἀνδρός. Plato Theaet. p. 183. E. καὶ μοι ἐφάνη βάθος

τι ἔχειν πάνν γεναῖον. Aeschyl. Pers. 143. φροντίδα κεδνὴν καὶ βαδύβουλον. Vid. Blomfield, in Gloss. VII. c. Theb. 590.

76. εἰς τὸ αὐτό. - v. 1. ἐτερότροπος. Fortunae in diversa inclinantis momenta: idem quod ἐτεροδόκος, et ἐτεροδόκης. Rhianus l. 2. Θεῶν ἐτεροδόπα δῶρα. Aeschyl. Suppl. 403. τὰδ' ἐπισκοπαὶ Ζεὺς, ἐτεροδόκης, νέμων εἰκότως Ἀδίκᾳ μὲν κακοῖς, ὅσα δ' ἐννόμοις. - v. 3. βιότου μίμημα. eadem est comparatio ap. Terentium Adelph. IV. 7, 20. ita vita est hominum, quasi si ludas tesserris. Si illud, quod maxime opus est jactu, non cadit, Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas. v. 6. μέτρον ἐφηρημόσατο. ut supra ep. 57, 4.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖς μὲν προῦνόοις τάδε παίγνια τοῖς δ' ἀκολάστοις
 λύσσα καὶ ἀμπλακίη καὶ πόνος αὐτόματος.
 ἀλλὰ σὺ μὴ λέξης τι θεημάχον ὕστατος ἔρπων,
 μηδ' ἀναροιβδῆσης ὀνοβόλῳ πατάγῳ.
 δεῖ γὰρ μήτε πονεῖν ἐν ἀθύρμασι, μήτε τι παίζειν
 ἐν σπονδῇ· καιρῷ δ' ἴσθι νέμειν τὸ πρέπον.

78. ΑΔΗΛΟΝ.

Ῥακίαι χάριτες γλυκερώτεραι ἦν δὲ βραδύνη,
 πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

79. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὁ Ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
 ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ Ἔρως πρόφρασις.

LXXVII. 1. προῦνόοις. Pal. προῦνόμοις. Plan. Br. Pal. VII.
 592. προῦνόον κραδῆς μέγα δειγμα.

77. εἰς τὸ αὐτό. - v. 2. λύσσα. de aleatoribus in Anth. Lat. III. p. 524. Multa viri nequidquam inter se vulnera jactant - coecique furore Hi metuunt cupiuntque. - αὐτόματος. cura et labor sponte et sine causa susceptus. - v. 3. θεημάχον. convicia in deos; quod blasphemare vocant scriptores ecclesiastici. Pro θεημάχος pedestris sermonis auctores θεομάχος scribunt. Lobeck. ad Phryn. p. 652. - ὕστατος ἔρπων, ἀπολειπόμενος. calculos non promovens ob talos male cadentes. - v. 4. ὀνοβόλῳ πατάγῳ. de pugnantiibus agi existimes, et scutorum hastis gladiisque percussorum strepitu. Nam γινόβολος aliud est, si a γινός, scutum, derivatur, aliud si a γίς, nasus. Si prius, strepitus intelligitur, quem frati aleatoris tali in fritillo vehementius concusso faciunt; sin alterum,

spiritus cum stridore per nares efflatus. Hujus imaginis gravitatem auget verbum ἀναροιβδεῖν, quo de Charybdi utitur Od. μ. 104. ἀναροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. Τοῖς μὲν γὰρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τοῖς δ' ἀναροιβδεῖ Δεινόν. - v. 5. πονεῖν ἐν ἀθύρμασι. i. e. σπονδάζειν ἐν παιδιαῖς. Laco studium conspicatus, quod Athenienses scenicis certaminibus impendebant, οὐχ ἐφ' σωφρονεῖν τὴν πόλιν μετὰ τοσαύτης σπονδῆς παίζουσαν. Plutarch. T. II. p. 710. F. Id. p. 199. A. de Catone: τοὺς σπονδάζοντας ἐν τοῖς γελίοις ἔλεγεν ἐν τοῖς σπονδαίοις ἔσεσθαι καταγελάστους.

78. Ingratum est beneficium, quod diu inter manus dantis haesit. - Gratiissima sunt beneficia parata, facilia et occurrentia. Seneca de Benef. II. 1.

80. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ κατὰ Πίνδαρόν ἐστιν ἀμείνων.
οἱ βαδκαίνόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον
τούς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλὰ τις εἴη
μὴτ' ἄγαν εὐδαίμων, μὴτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
ἡ μεσότης γὰρ ἀρίστον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκεν
κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριω ἔχει.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας, ἀναιδέας, οἰκοτυράνους,
μισοῦντας πενήτην μητέρα σωφροσύνας.

82. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡδονῆς γενετήρα,
τὸν παῖοντα νόσους καὶ πένης ὀδύνας;
μοῦνον ἅπαξ θνητοῖς παραγίνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον·
αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

80. Et invidiam ob nimiam
quandam felicitatem, et miseri-
cordiam ob infortunium deprecatur.
— v. 1. ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ.
κρείσσων γὰρ οἰκτιρῶν φθόνος.
Pindar. Pyth. I. 85. (164).
praeceunte Herodoto III. 52.
μαθὼν ὅσω φθονέσθαι κρείσσον
ἔσθι ἢ οἰκτεῖσθαι. — v. 5. ἡ
μεσότης γὰρ ἀρίστον. Cf. supra
ep. 69, 3. Sotades ap. Sto-
bae. Cl. p. 550. ὁ πένης ἐλεῖ-
ται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται,
ὁ μέδος δὲ βίος κερκαμένος δι-
καίος ἐστιν. — τὰ μὲν ἄκρα.
celsae graviore casu De-
cidunt turrets: feruntque
summos Fulgura montes.
Horat. Od. II. 10, 10. in aureae
mediocritatis commendatione.
— πέφυκεν ἐπάγειν. Achill.
Tat. VII. 10. μνημὴν ἐκπλήσ-
σειν πέφυκε φόβος, Liban. T.

IV. p. 787. ἐλπίδος οἰχομένης
Ἔρως πέφυκεν ἡρμειν. — v. 6.
ἔσχατα. quae infimo loco sunt
posita. ὕβριω ἔχει. contumeliae
sunt obnoxia; ut φθόνον ἔχειν,
invidiam facere, μομφὴν ἔχειν,
vituperari. Herm. ad Viger.
p. 753. §. 184.

82. Frustra mortem timeri,
quae tranquillitatem conciliet et
a plurimis malis liberet. Ae-
schyl. ap. Stobae. Tit. CXIX.
p. 602. ὃ θάνατε παῖον, μὴ
μ' ἀτιμάσης μολεῖν. Μόνος γὰρ
εἰ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰα-
τρός. Eundem fortasse in verbis:
μοῦνον ἅπαξ θνητοῖς παραγι-
γνεται, Agathias ante oculos ha-
buit. In Prometheo enim v. 750.
Io κρείσσον γὰρ, αἶν, εἰς ἅπαξ
θανεῖν, ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας
πάσχειν κακῶς. — v. 4. δεύτερον.
Seneca Epist. XXIV. Moriar.

83. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΤ.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι Τύχης παίζουσιν ἑταῖραι
 Ἑλπίδες, ἀμβολάδην πάντα χαρίζομεναι,
 παίζομεν, εἰ βροτός εἰμι· βροτός δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 θνητὸς ἑὼν· δολιχαῖς δ' ἐλπίσι παιζόμενος,
 5 αὐτὸς ἔκοντι γέγηθα πλανώμενος, οὐδὲ γενοίμην
 ἐς κρίειν ἡμετέραν πικρὸς Ἀριστοτέλης.
 τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
 παραφασίην, ὅτι „δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.“

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πανδώρας ὁρόων γελῶσι πίδον, οὐδὲ γυναιῖκα
 μέμφομαι, ἀλλ' αὐτῶν τὰ πτερά τῶν Ἀγαθῶν.
 ὥς γὰρ ἐπ' Οὐλύμποιο μετὰ χθονὸς ἦνδεα πάσης
 πατῶνται, πίπτειν καὶ κατὰ γῆν ὄφελον.
 5 ἡ δὲ γυνὴ μετὰ πῶμα καταχρήσασα παρειὰς
 ὤλεσεν ἀγλαίην ὣν ἔφερεν χαρίτων.

Hoc dicis: desinam aegrotare posse; desinam mori posse.

83. De spei ludibriis frustra lamentari mortales. — V. 1. Bene αἱ Ἑλπίδες Fortunae amicae dicuntur, quae cum Fortunae mutabilitate et vicissitudinibus arcte conjunctae sunt, ita ut, quum huic deae χάδια πάντα τελέσαι καὶ ἀνήγγνον οὐδέν — nihil sit, quod sperari nequeat, ἐλπιδεῖν χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδέν ἀέλιπον. Linus ap. Stobae. CIX. p. 577. — v. 6. πικρὸς Ἀριστοτέλης. rigidus censor et severus castigat. Sic Horat. Serm. II. 3, 88. ne sis patruus mihi. Similiter Catonis nomen usurpatur. — v. 7. Ἀνακρείοντος παραφασίην, παραίνεσιν, συμβουλίαν. Hesych. Respicitur Od. XLI. τὰς δὲ φροντίδας μεθώμεν.

84. In pictam fortasse Pandorae imaginem, ob fugam Bono-

rum ex pyxide aperta expallenscentis. Sequitur Macedonius fabulam diversam ab ea, quam narravit Hesiodus E. καὶ H. 95. s., ubi Pandorae pyxis Mala inclusa tenet, quae operculo detracto per orbem terrarum volitant, sola Spe in fundo pyxididis residente; dum apud Nostrum τὰ Ἀγαθὰ, Pandorae a Dijs data, inde aufugiant. Sic Babrius in Fabulis Aes. p. 122, 13. ed. Schn. Ζεὺς ἐν πύθω τὰ Χρηστὰ πάντα συλλέξας, ἔδωκεν αὐτῶν παμάσας παρ' ἀνδρῶν. Ὁ δ' ἀκροατὴς ἀνδραγῶπος εἰδέναι σκεῦδον, Τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας, Διὶν' ἀπέλθειν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους, Κάκει πέτεσθαι, τῆς δὲ γῆς ἀνωφεύγειν. — v. 3. ἐπ' Οὐλύμποιο. terra relicta ad Olympum redierunt, neque amplius in terra considunt, κατὰ γῆν πίπτουσιν. Practerea autem illa, ἡ γυνή (prius enim Pandora mulier) μετὰ πῶμα, operculo detra-

ἀμφοτέρων δ' ἡμάρται· ὁ νῦν βίος, αὖτις καὶ κτήνη
γῆραςκονδαν· ἔχει, καὶ πίδαρ, αὖθεν ἔχει.

85. ΠΑΥΛΟΥ ΣΤΑ.

Μίστε βαδυνκτένοιο τύχης κουφίξο φοίξω,
μήτε θεῶν γνάμνη φροντίς ἑλευθερίην.
πᾶς γὰρ ὅτ' ἀσταδέεσσι βίος πελεμίζεται αὐτοῖς,
τῇ καὶ τῇ θαμνῶς ἀντιμεδελκόμενος.
ἢ δ' ἀρετῇ σταθερόν τι καὶ ἀποπον, ἧς ἐπὶ μούνης
κῦματ' ἀρσάλεως ποικιλόρει, βιάται.

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν· ἔχει φύσις, ἀλλὰ τὸ δέλφαι
φροντίδας ἐκ στένον· τὸς πολιορκητάρους.
πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω, τὸν ἐπάρμον· ἢ δὲ περισθῇ
θυμὸν αἰετὶ κατέδει χρονοδμανῆς μελέτη.
ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλὰν δῆεις
καὶ πενήν πλοῦτον, καὶ φρόντον θάνατον.

5

eto, expallescens" tristitatem
quaerens, ephespia fuit, perdidit.
- γῆραςκονδαν, ἀπὸ Pandoram
solam, sed totum genus huma-
num ab eo inde tempore citius
consensuisse narrat Hesiodus

85. Aequum et constantem ani-
mum, in omni vita, servandum
esse. - v. l. τύχης φοίξω, fortu-
nae secundae aura sublatas, si
celeres, quantitas, per nas. For-
tuna (Horat. III, Od. 29, 53).
φοίξω enim est concitatio, mo-
tus, qui cum strepitu seorsus
conjunctus. Aelian. H. A. XIV.
7. δρόμῳ συντόνῳ φερόμεν καὶ
φοίξω. Κουφίξομαι autem di-
cuntur superbi, ut max γῆραςκον-
δαν abjecti et humiles. + v. 5.
ἧς ἐπὶ, qua fretus, tamquam na-
ve. Horat. l. c. tum me bi-
remis praesidio scaphae
Tutam per Aegaeon, tu-

multis. Kara seres gemi-
naeque. Rottm.

86. Omnium vitae beatas spem
a sapientia pendere debet. - v. l.
Sensus: οὐκ αὐτὸ τὸ ζῆν, ἀλλὰ
τὸ ἀνευ φροντίδων ζῆν, λόγον
ἔχον, γ. Curam, sapientiam, φρο-
ντίς, quod canitiem antea tempus
adducunt, Olyceabantur. Pau-
lo versus. Bacchylidis apud
Stobae. I. v. 15, 600, πᾶσι δὲ
βροτοῖσιν εὐτυχίας ὁδός, θυμὸν
εἰς τὴν ἔχον, πενήν δὲ δύναται δι-
κτείναν βίαν. Si δὲ μετέμνη ἀμφι-
πολεῖ φρονί, τὸ δὲ κατὰ φρό-
ντα καὶ νότον μελλόντων ζῆν
ἔστ' ἰσχυρότερον νέας, αὐτοῖσιν
ἔχει λόγον. Idem poetae dicit
etiam compositum πολυβροχέ-
τος. Fragm. XXXIV, p. 63, ed.
Neu. + v. 4. χρονοδμανῆς μελέτη.
opum augendarum insatiabilis
cupiditas. - κατέδει. Rhian. I. 8.
de egeno: καὶ οἱ θυμὸν ἔχοντες
κατηφῆ καὶ οἰκίους. Christo d.

ταῦτα σὺ γυνάσκων κραδίης ἰδὺνε κελεύθους,
εἰς μίαν ἀγορῶν ἐπίδα, τὴν σοφίην.

87. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωή
ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Ἀίδην.

88. ΑΛΛΟ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, οὐκ εὖχομαι· ἀλλὰ μοι εἴη
ζῆν ἐκ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντα κακόν.

89. ΑΛΗΛΟΝ.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀπτελεῖν
ἀτραπὸς εἰς πενήν ἐστὶν ἐτοιμοτάτη.

90. ΑΛΛΟ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθνησαν
ἡμετέρας βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
ἀρκοῦμαι τοῦτοισιν ὁ γὰρ χρόνος ἄνθος ἄριστον
ἡλικίης· ἔθανεν γὰρ τριγέρον Πύλιος.

Ερφρ. 216. ἔτε πικρῶ Ζήλος
θυμὸν ἔδουσα. - v. 7. κραδίης
ἰδὺνε κελεύθους. animi motus,
cupiditates, vota ad rectum finem
dirige. Eadem verba, sed sensu
diverso Apoll. Rh. IV. 908.
Οἷτις δ' ἰδὺνε κελεύθους. -
v. 8. εἰς μίαν ἐπίδα. in unum
finem, unde bene sperare possis.
87. Vini, Veneris et balnei
usus sanitati noxius. Eadem jun-
git Plutarch. T. II. p. 128. D.
αφροδίσια καὶ ἔφα καὶ βαλανεῖα
καὶ οἶνος μιννόμενα - φλέγμα
καὶ χολὴν κινεῖ. Balnea, vi-
na, Venus corrumpunt
corpora nostra. Anth. Lat.
T. I. p. 541.

88. Theognidis est disti-

chon, quod in Palatina est ἀδ-
σκοτον, in sententiis Megarensis
poetae autem est v. 1155. 6. cum
aliqua lectionis diversitate.

89. Luditur in vocibus simili-
ter sonantibus σώματα, manci-
pia, et δώματα. Interdum σώ-
ματα totam familiam significat;
ut ap. Liban. in Panegy. Ju-
liani p. 179. ἀπέδωκεν ταῖς οὐ-
κίαις τὰ σώματα.

90. Breve temporis spatium ab
astrologis ipsi promissum sibi
sufficere testatur. Simile est in
Pal. IX. 112. alterum ex altero
expressum. - v. 2. μάντιες αἰθέ-
ριοι. τῶν ἐν αἰθέρι ἀστρον. -
v. 8. ὁ γὰρ χρόνος. εὖτος ὁ χρό-
νος, triginta sex annorum.

91. ΕΤΗΝΟΤ.

Πολλοῖς ἀναιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως
 ὀρθῶς ὁ ἀναιλέγειν οὐκ ἐτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
 καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἰς ὁ παλαιός
 „σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦν' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τὰδε.“
 τοὺς ζυνετούς δ' ἂν τις πείσειε τάχιστα λέγαν εὖ,
 οἷσπερ καὶ ῥάφτης εἰσι διδασκαλίας.

92. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφωρόν ἐστι
 χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

93. ΣΙΜΩΝΙΔΟΤ.

Οὐκ ἔστιν μελίων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
 ὃς καὶ ὑπὸ στέγῃσι ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

91. Non disputandum esse contra eos, qui contra omnia disputant. - v. 4. Sic Euripid. in Suppl. 476. σοὶ μὲν δοκῶντα ταῦτ', ἐμοὶ δὲ πάντα. Suid. in Θεώματις αὐτὸν δὲ ἄλλος οὐκ ἐτίως, κρατεῖται τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλεῖται.

92. Audaciam cum sapientia conjunctam esse debere. Euripid. Tomen. fr. XI. ἐὼμῃ ἀμαθίᾳ πολλὰν εἰς τὴν βλάβην. Isocrat. ad Demonic. p. 2. ῥῶμῃ μετὰ μὲν φρονήσεως ὀφείλῃ, ἀνεὺ δὲ ταύτης κλισίᾳ τοῦ ἐργουτὸς ἴσλαφ. Horat. III. Od. 4, 65. Vis consilii expers mole ruit sua: Vim

temperatam Di quoque provehunt in majus.

93. De tempore omnium exploratore. Sophocl. Oed. Tyr. 608. ἀλλ' ἐν χρόνῳ γινώσκει τὰδ' ἀσφαλῶς ἐπεὶ Χρόνος δίαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος. Philemon in Stobae. Ecl. I. p. 234. χρόνος τὰ κρυπτά πάντ' ἂν εἰς τὸ φῶς ἄγει. Vocē βάσανος sic translate utitur Theogn. 417. ἐς βάσανον δ' ἔλθων παρατρέβομαι, ὥστε μολίβδῳ Χρυσός. Id. 449. εὐρήσεις δὲ μετὰ σῆν' ἐκ γυμνασίου ὥσπερ ἐκ πεδῶν Χρυσόν, ἐκ πεδῶν ἰδίῳ περιβόρτον βάσανον.

CAPUT VIII.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.

1. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Χαίρει τις Θεόδωρος, ἐπεὶ θάνον ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαίρησιν θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

2. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τῆδε Σάων, ὁ Δίκωνος, Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

3. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παμμήτορ γῆ, χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σέ
Διουγένην καὶ τῇ νῦν ἐπέχοις ἄραρής.

1. Mortuus ad superstites de bonorum possessione. — v. 1. Θεόδωρος. heres. — v. 2. ὀφειλόμεθα. tamquam debitum. Append. Pal. ep. 122. puer ad Orcum: τί σπεύδεις; οὐ σοι πάντες ὀφειλόμεθα; Debemur morti nos nostraque. Horat. Ep. ad Pison. 63.

2. In virum bonum. — v. 1. ἱερὸν. piorum manes sancti. Silius Ital. XV. 447. sacrati manes. Eadem est sententia in epitaphio Append. Pal. ep. 310. καὶ λέγε Πωπυλίην εὐδαι, ἀνεγ' οὐ θμεϊτόν γάρ θνήσκειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν. Ut mors vox est male ominata,

ita somni commemoratio iucundam imaginem menti subijcit.

3. Solemnis formula, quae defunctis acclamari solet: sit tibi terra levis! hoc loco adhibita viro probo et, ut videtur, strenuo; nam inerte sunt pondera terrae. Minus placet, quod nonnulli hoc distichon de homine parvae staturae et gracili accipiant. Martial. V. 34, 9. Molli nec rigidus caespes tegat ossa, nec illi, Terra, gravis fueris: non fuit illa tibi. Anth. Lat. IV. 246. T. II. p. 186. Terraque, quae mater nunc est tibi, sit levis, oro, Namque

4. ΗΓΗΣΙΠΠΙΟΥ.

Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδεδία φασὶ κέλυνθον
 Ἐρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς εἰς Ῥαδάμανθον ἄγειν,
 ἥ καὶ Ἀριστόνοος, Χταρσεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος
 παῖς, ἡγησίλεω δῶμ' Ἄιδος κατέβη.

5. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἀνδρῶπ', οὐ Κροῖδον λεύσσεις τάφον, ἀλλὰ γὰρ ἄνδρος
 χερσίν τε. μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.
 οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφικτον
 Γόργυπτος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

6. ΕΥΡΥΚΛΕΟΥ.

Οὐκέτι σφελήγων νόμιον μέλος ἀγχοῦ ταύτης
 ἀρούρη βλωθρῶς, Θηοῦμαχε, Πλουτάνου
 οὐδὲ σεο ἐκ καλέμων περὰ βόες ἐδὺ μέλωρα
 δέξονται, σκιερᾷ παρ' οὐρὶ κεκλιμένον.

IV. 1. ἀπὸ πυρκαϊῆς malebat Casaubonus.

gravis nulli viro fait
 parer.

4. Duplex ad rogam via, quorum dextra pios ad Rhadamanthum ducit, qui in sedibus beatorum imperium exercet. Vid. Boeckh. Expl. ad Pindari Ol. II. 75-95, p. 181. Virg. Il. Aen. VI. 540. Hic locus est, ubi se xis findat in ambas: Dextra, quae dicitur magni sub moenia laedit: Haec iter Elysium moribus: at laeva malorum. Exercet poenas, et ad impia Tartara mittit. - v. l. ἐνδεξία et ἐπιδέξια ad dextram. Thucyd. I. 21. πόλις ἐνδεξία ἐσπέρου. ubi alii ἐν δεξίᾳ. Euripid. Hipp. 1360. τίς ἐφείσθη ἐνδεξία πλυσσοῖς. ubi Valcken. - v. 4. ἡγησίλεω ἀγέσσαν. Aeschylus appellavit Plutonen, ut alii ἀγῆσανδρον et πολυδέμονα.

5. In pauperem et cohibentem sed sorte sua contentum. - v. l. ἀλλὰ γὰρ. nam potius. Vid. Hermann. ad Viger. p. 811. s. 34375. - v. 4. Φερσεφ. θάλαμον. sic prima Sappho infernas sedes appellavit. Vid. infra. ep. 66, 2.

6. Historia de bubulco, qui fulmine percussus periit. - v. l. νόμιον μέλος. est aut simpliciter pastorale carmen, aut sunt modi, per quos armenta in pascuis regchantur. Rem diserte descripsit Longus IV. p. 120. ed. Schaeff. ubi inter alia: εἶτα ἐπέπνευσε τὸ νόμιον. Hoc ille vivus fecerat sub platano sedens (βλωθρῶς. doctis de hac voce disserit Eustath. ad Il. p. 912, 26.); nunc idem sub umbrosa quercu iacebat, κεκλιμένος. Tryphiod. 394. διὰ Πολυξέην, σὲ δὲ πατρίδος

ᾤλεσε γὰρ πρηστήρ σε κρανῖος· αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν
ὄψε βόες νικητῇ σπερχόμεναι κατέβαν.

7. ΜΝΑΣΑΛΚΟΤ.

Ἀμπαύσει καὶ τᾷδε θοὸν πτερὸν ἱερὸς ὄρνις,
τᾷδ' ὑπὲρ ἀδείας ἰζόμενος πλατάνου.
ᾤλετο γὰρ Πόλιμανδρος ὁ Μάλιος, οὐδ' ἐτι πεῖται,
ἰζὼν ἐπ' ἀργενταῖς χενάμενος καλάμοις.

8. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΤ.

Τὴν ὀλίγην βῆλον, καὶ τοῦτ' ὀλιγῆριον, ὄνερ,
σῆμα ποτίφθερξαι ἐλάμονος Ἀλκιμένους,
εἰ καὶ πᾶν κέκρυπται ὑπ' ὀξείης παλιούρου
καὶ βάτου, ἢ ποτ' ἐγὼ δῆϊος Ἀλκιμένης.

VII. 2. ἀδείας. Fort. ἀργείας. Pal. VI. 33. ἀργείης κατὰ πλα-
τάνον.

VIII. 2. ἐλάμονος. fortasse εὐλήμονος, quum in reliquis nullum
sit dorismi vestigium. - v. 4. ἢ ποτ' ἐγὼ. Pal. αἰς. Br. ἢ scripsi,
ut lenius.

ἐγγεῖθι γαίης Κηλκμίνην ὀλίγον
δακρύσομαι. - v. 6. ὄψε. post-
quam pastorem ipso ad stabula
ductum diu, sed frustra ex-
spectaverant.

7. Ia eucypis tumulum. - v. 1.
ἱερὸς ὄρνις. epitheton non so-
lum de avibus accipiendum, quae
augurium ferant, sed et omni-
bus, quae libere per aerem vi-
gantur, et ob id ipsum coelesti-
bus quocummodo eo junctae sunt.
- v. 2. πλατάνου ὄρεα. fortasse
de arboris pulchritudinem; aut
respectu solito ad aves, quibus
arbor jucunda sedes, praeci-
pue nunc soli periculo timore.
Sed vid. var. lect. - v. 3. ὁ Μά-

λιος. ab insula Melas, una Cy-
cladem.

8. Ia tumulum agricolae, du-
metis et vepribus septum, quae
ille, dum vivebat, strenue ex-
stirpaverat. - v. 2. ἐλάμονος. h-
boriosi. - παλιούρου καὶ β. et dem
juxta Theocrit. Eid. XXIV.
67. εἰς ἐτοιμάσαι, ἢ παλιού-
ρον, ἢ βῆλον, ἢ ἀνέρω δεδονη-
μένον αὐτὸν ἔχεον. carduus
et spinis surgit paliurus
acutis. Virgil. Ecl. V. 39.
Cicero Tusc. Qu. V. 73. de Ar-
cimedee: cujus ego septum
undique et vestitum ve-
pribus et dumetis inda-
gavi sepulcrum.

9. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Ποιμένες, οἱ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
 αἶγας κεύειρους ἐμβατέοντες οἷς,
 Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσήρῃ
 τίνετε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.
 βληγῆσαντ' οἷός μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμῆν
 πέτρης σφυρίζοι πρηγέα βοσκομέναις.
 εἶαρι δὲ πρῶτον λειμώνιον ἄνθος ἀμείρας
 χωρίτης στεφάνῳ τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
 καὶ τις ἀπ' εὐάφροιο καταχραίνετο γάλακτι
 οἷός, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
 κρητὶδ' ὑγρῶν ἐπιτύμβιον εἰδὶ θανόντων,
 εἰδὼν ἀμοιβᾶν καὶ φθιμένοις χάριτες.

5

10

10. ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ.

Αὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, σῆνομα κείνον
 δηλοῦσα· Κρήθων δ' ἐν χθονίοις σποδιά.
 ὁ πρὶν καὶ Γύγῃ παρισεύμενος ὄλβον, ὁ τὸ πρὶν
 βουπάμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολλοῖς,

X. 1. Κρήθωνος et mox Κρήθων. cod. Plan. fortasse recte, no-

9. Pastor in monte sepultus alios pastores rogat, ut ipsi inferias faciant, quales describit Longus I. p. 30. γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπένησαν, φρεσὶ δὲ ἡμεῖς πολλὰ ἐφώτευσαν - ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπεισαν, καὶ βότρυας κατέθλειψαν, καὶ σύγγας πολλὰς κατέκλυσαν. Supra c. IV. ep. 18. de Hesiodo (ἐν τῶν ποιμένων καὶ γεωργῶν ποιητῇ, Alexandro iudice ap. Dion. Chrys. Or. II. p. 75. γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν ἐφώτευσαν, ξανθὸν μετὰ μύρον μελέτι. - v. 2. ἐμβατέοντες. uisitationis ἐμβατέον; greges huc ducentes et in montes erigentes. - v. 9. καταχραίνετο (hæc uerbum Lexicis addendum), irriget. De uerbo χραίνειν ejusque significationibus vid. Porson. ad Eurip. Orest. 909. - v. 12. χάρι-

tes. sic Archytas ad nautam, a quo se humari cupit ap. Horat. I. Od. 28, 25. sic - multa merces, Unde potest, tibi defluat æque Ab Jove. Contra idem, precibus neglectis, minas addit: fors et debita jura vicesque superbæ Te maneant ipsum: precibus non linquar inultis.

10. In virum agris olim et pecude ditissimum. - v. 3. Γύγῃ. Pal. IX. 110. οὐ στέργω βαδνηλῆους ἀρούρας, Οὐκ ὄλβον πολυχρυσόν, οἷα Γύγης. Γύγης πολυχρυσός est ap. Archiloch. Fragm. II. Cf. Herodot. I. 12. cum Croeso jungitur. Strabo XIV. p. 680. ditissimos antiquitatis reges commemorans, Tantalum, Priamum, Midam, fontibus, unde opes suas deriva-

ὁ πρὶν . . . τί πλείον μινθεύμαι; ὁ πᾶσι μακαρτός,
φρεῦ, γαίης ὁδοῦς ὅσον ἔχει μόριον.

11. ANTIΦΙΛΟΥ ΒΥΖ.

Βόρχος ὁ βοιποίμην ὅτ' ἐπὶ γλῆκῳ κηρίον εἶπεν,
αἰγίλλια ὀχοῖνῳ πέτρῳ ἐπερχόμενος,
εἶπετό οἱ σκυλάκων τις, ὁ καὶ βοσὶν, ὃς φάγε λεπτήν
ὀχοῖνον, ἀνελκόμενῳ χραϊνομένην μέλιτι
κάππεσε δ' εἰς Αἰδαοῦ τὸ δ' ἀτρίγες ἀνδράσιν ἄλλοις
κεῖνο μέλι ψυχῆς ὦνιον εἰσέδατο.

12. ΔΙΟΤΙΜΟΥ. οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτόματα δειλαὶ ποτὶ ταῦλιον αἱ βόες ἦλθον
ἐξ ὁρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι.
αἶ, αἶ, Θηρίμαχος δὲ παρὰ δορυ τὸν μακρὸν εἶδει
ὑπνον ἐνομήθη δ' ἐκ πυρός οὐρανόυ.

13. ANTIΦΙΛΟΥ.

Οὔτω πᾶς ἀπόλλυται γεωπῶνα, βῆλος ἀρότρου;
ἦδη καὶ τύμβους ναποβατοῦσι βόες,

mine ducta a καὶ ὅτ' - v. 5. μινθεύμαι ὁ, numeri parum elegantes.
μινθεύμ' ἐπὶ πᾶσι. Plan. Fortasse fuit, μινθεύμ' ὅτ' ὁ πᾶσι -

XII. 1. δειλαί, δειλή. Br. fortasse recte. Supra ep. 6. ὁ ψ ἐ βόες
νιφεται ὅπερχόμεναι κατέβαν.

verint, indicatis, addit: ὁ δὲ
Γόγῳ (πλοῦτος) καὶ Ἀλκάρῳ
καὶ Κροίσῳ - ἀπὸ τῶν ἐν Ἀν-
δρῶ, μετὰ τῶν ἐγνέρῳ sc. - v. 6.
ὁδοῦς ὅσον. de tam amplis la-
tifundiis quantillam portionem
defunctus nunc habet. Cf. infra
ep. 36, 4.

11. Historia de bubulo, qui
funis opo favos in rupto scutatus,
fuit illo a cane cōrroso, ex alto
delapsus perfuit. - v. 3. ὁ καὶ βο-
σὶν, ἐπόμενος sc. quod ex ἐπεί-
το assumendum. Notanda forma

βοσὶν pro βοσύν. - v. 5. ἀερε-
γες. ad quod bestia altius accedo-
re potuerat. Verbum τρογὰν a
vindemiatore translātum in apia-
ritum, τὸ τῶν κηρίων τρογὰν.
Moxis Attis. Moxis chūs
Eit. III. 36. οὐκ ἔστι γὰρ δεῖ, τὸ
μέλιτος τὸ εὖ τρεφάντος, αὐ-
τὸ τρογᾶσθαι.

13. Vindicatio agricolarum,
qui delictis tumulum et cineres
vomere solentabant. - v. 2. τύμ-
βους ναποβατοῦσι. pro: τὰ τῶν
τύμβων τῶτα ἐκβαίνοντες. 12

ἢ ὃ ὄνεις ἐν νεανέσσει. τί τοῦ πλέον; ἢ πόδος οὗτος
 πυρός, ὃν ἐκ τέφρης, καὶ χυτός ἀπάσσει;
 οὐκ αἰεὶ ζήσεσθε, καὶ ὑμέας ἄλλος ἀδούσει,
 τοίης ἀρξάμενους καὶσι μελοποιήσης.

14. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἀπισχ', ἀπισχε χεῖρας, ὦ γεωπόνε,
 μηδ' ἀμφίταυνε τὰν ζῆ ἡρώ κόνιν.
 αὐτὰ κέκλανται βῶλος· ἐκ κεκλανεύσας δ'
 οὔτοι κομέτας ἀναθαλίσεται στέλγες.

15. ΑΛΛΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ὁ χοιτεὺς Διότιμος, ὃ κρύμασιν ὀλεάδα πιστήν,
 κῆν χυόνι τὴν αὐτὴν οἶκον ἔχων πενήνης,
 νήρητον ὑπνώδας, τὸν αἰετὶλον ἔκτο πρὸς Αἶδην
 αὐτερέτης ἰδίῃ νηὶ κοιμίζομενος.
 ἦν γὰρ ἔμε ζωῆς παρὰμύδιον· ἔσχεν ὁ πρόεδρος
 καὶ φθίμενος πνύκτον πυροκαίης ὄφελος.

16. ΚΑΡΦΥΛΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριῶν τὰ μνήματά μου, παροδὶτα
 αὐδὲν ἔγω θοήρων ἄξιον οὐδὲ θανάων.

XV. 3. πρὸς Αἶδην abest a Pal. ubi margini adscriptum γε. αὐ-
 δαν. πρὸς αἶδην est in Plan. Malim; τὸν αἰετὶλον ἔκτε ἐς αἶδην.

v. 3. τί τοι. quid lucraberis, par-
 vait miserem ex cineribus fa-
 ciens? - v. 5. ὑμέας, τὸν ὑμέ-
 τερον τύμβον. - v. 6. κακοσμε-
 ρίης. tam male ominatae aratio-
 nis.

15. In piscatorem senem sua
 ipsius ἐνὶ τῷ κοινῷ. - v. 2.
 οἶκον ἔχων πενήτης, de patidum
 in Aegypto indicis Heliodor.
 I. 4. ὃ δὲ ἐν τῷ κοινῷ βί-
 οτερεν παρὰμύδιον τὸ αὐτὸ καὶ
 οὐκ ἔστιν ἔχων. - v. 5. ζωῆς,
 παρὰμύδιον. nunc vitam susten-
 tabat; fere ut mox πυροκαίης
 ὄφελος. Vocem παρὰμύδιον illu-

stravit Schaefer. ad L. Bos.
 p. 492. Cum hoc epigr. conf. in-
 fra ep. 24.

16. In virum quendam, pa-
 tremfamilias, qui per omnem vi-
 tam aequabili quadam felicitate
 usus fuerat. Cf. quae de Q. Me-
 telli felicitate narravit Vellej.
 Paterc. I. 11, 6. et Valer.
 Max. VII. 1, 1. - v. 1. μὴ μέμ-
 ψῃ. ob similem quendam caus-
 sam Ennius apud Ciceron.
 Tusc. Qu. I. 15. nemo me la-
 crimis deceret, nec ju-
 nera fletu facit.

τέκνων τέκνα λέλαιπα μῆς ἀπέλυνσα γυναικὸς
 συγγήρον· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
 5 ἔξ ὧν πολλὰν παῖδας ἑμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
 οὐδενὸς οὐμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
 οἱ με κατασπείδαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὴν ὕπνον
 κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐκ εὐσεβέων.

17. ΑΔΗΛΟΝ.

Γήραϊ καὶ πενήνῃ τετραμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
 οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
 τοῖς τρομεροῖς κἀλοῖσιν ὑπήλυθον ἡρέμα τύμβον,
 εὐρὼν οἷζυροῦ τέτραμα μόλις βιότον.
 ἡλλάχθη δ' ἐπ' ἑμοὶ νεκρῶν νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
 πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην ἀλλὰ ταφεῖς ἔθανον.

18. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΛΩΝΙΟΥ.

Ὅ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
 σπέρματος, ὑψηπετῇ Βιστονίαν γέρανον,
 ῥινοῦ χερμαστιῆρος εὐστροφα κῶλα τιταίνων,
 Ἀλκιμένης, πτανῶν εἰργον ἄπωδε νέφος.
 5 καὶ μέ τις οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα,
 σαρκὶ τὸν ἐκ γενέων πιχρὸν ἐνείσα χόλον,

XVII. 3. ὑπελθών. Br. - v. 4. εὐρον οἷζυροῦ. Vulgo. laborantem
 structuram emendavi. οἷζυρός tri-syllabum est ap. Simonid. de
 mulier. v. 50. et Ionem ap. Athen. III. p. 91.

XVIII. 5. καμέ τις. Vulgo. καιμέτις. Pal.

17. De viro sene et peupere,
 qui in fossa sepulcri, in quam
 vivus descenderat, animam red-
 didit. - v. 2. δυστυχίης ἔρανον.
 munusculum, quod miseriam
 mœram levare posset.

18. In aenupem, aves funda
 petentem, qui viperæ ac moru oc-

cidit. - v. 2. Βιστονίαν. Stry-
 moniam græc. Virgil.
 Georg. I. 120. Aen. XI. 518. se-
 quitur κῶροτρον. Theocrit.
 Eid. X. 61. - v. 5. διψὰς. per-
 niciosissimum viperarum genus,
 de quo Nicander. Ther. 335.
 ap. Aelian. H. A. VI. 51. -
 v. 6. χόλος. τὸν ἰόν. venenum.

ἡέλιον χήρωσεν ἰὸν ὥς, τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσαι,
τοῖν ποσὶν οὐκ ἰδάνη πῆμα κυλινδόμενον.

19. ΙΣΙΔΡΟΤ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἡέρος αὐτὸν ἔφερθεν
Εὐμηλος, λιπῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
οὔποτε δ' ὀδυνηρὸν ἔκυσεν χεῖρα γαστροῦς ἐκρη-
τοῦτο τριχὴν κείνω, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.
τρίς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος ἐνθάδ' ἱαίνει,
πᾶσι λιπῶν ἰξόν, καὶ περὰ, καὶ καλάμους.

20. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄδε τοι, Ἀρχίον νιέ, Περίκλεες, ἃ λιθίνα γοῶ
ἔστακα στάλα, μνᾶμα κυναγεσίας
πάντα δέ τοι περὶ σᾶμα τετεύχεται, ἵπποι, ἄκοντες,
αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίων,
αἶ, αἶ, λάϊνα πάντα περιτροχάουσι δὲ θῆρες·
αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήρρετον ὕπνον ἔχεις.

21. ΑΛΛΙΟ.

Ἐἴχε κορωνοβόλον πενήης λιμηρόν Ἀρίστον
ὄργανον, ᾧ πτηνὰς ἡεροβόλιζε χένας,

vipera emittit, quum ira incen-
ditur. - v. 8. πῆμα κυλινδόμε-
νον. Homeric locutio. II. 1. 347.
νῶϊν δὲ τότε πῆμα κυλινδεται.
Od. 9. 81. τότε γάρ ὅα κυλινδε-
το πῆματος ἀρχή.

19. Etiam hoc est in cucupem,
senem nonagenarium, qui tonui
victu contentus, nunquam se ad
servilem adulationem demiserat.
- v. 4. τοῦτο. vita haec libera
et a servitute aliena. - v. 6. πτε-
ρὰ. aves plicendiis aliis adhibi-
to. Aucupes in negotio suo utun-
tur ἰξῷ ἢ θορίῃν κηλίας ἢ ἀ-

νοῖς ἢ συμφύλαις ὄρνισιν. Eu-
tecnius de Aucup. III. 1. p. 193.

20. Venatoris cippus, artia,
quam ille olim exercuerat, sym-
bolis ornatus, loquitur. - v. 5.
περιτροχάουσι. nihil nec tela,
nec virum, ut olim, timentes.

21. De Aristone, paupere, qui
anseribus funda potendis victum
quiesiverat. - v. 1. κορωνοβόλον,
fundae genus, quam tamen non
solum, quod etymologia vult,
in cornices, verum etiam in
alias aves usurpat esse appe-
ret. - v. 2. χένας. per syncope
pro χήνας, ut supra ep. II. 3.

ἦμα παρὰστειχων δολίην ὁδόν, οἷος ἐκείνας
 ψεύσασθαι, λοξοῖς ὁμιασι φερβομένας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν' Αἶδῃ τὸ δέ οἱ βέλος ὄρφανόν ἦχον
 καὶ χερὸς ἥ δ' ἄγορ' ἑνύμβον ὑπερπύρραια.

22. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ.

Γειαρότης Ἀρχιππος, ὅτ' ἐκ νοῦδοιο βαρείης
 ἄρτι λιποψυχῶν ἔρρεεν εἰς Αἶδην,
 εἶπε τάδ' υἱέσβιν ἰώ, φίλα τέκνα, μάκελλαν
 καὶ τὸν ἀροτριήτην στέρξετέ μοι βίοντον
 5 μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον στονόεντα θαλάσσης,
 καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυτιλῆς κάματον.
 ὅσδον μητρονῆς γλυκερωτέρῃ ἔπλετο μήτηρ,
 τρῶδον ἄλλας πολυῆς γαῖα ποθεινότερῃ.

23. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα φίλῃ, τὸν πρέσβον Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλασις,
 πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
 καὶ γὰρ αἰεὶ πρέσβον σοὶ ἀνεστήριξεν ἑλπίς,
 πολλάκι καὶ Βρομίον κλήμασιν ἡγλαΐσεν,

XXII. 2. ἔρρεεν, malit Scaliger.

βοσὶν pro βοσύν. - v. 3. ἦμα παρὰστειχων. ut in ἦμα et δολίην, sic in participio quoque est clandestini et dolosi adventus significatio. Vid. Fischer. ad Veller. III. 2. p. 273. tacito clam pede accedens, ut Tibullus loquitur l. 10, 34. - v. 3. οἷος, ἦν sc. anserum fallendum rationem tenebat. - v. 5. ὄρφανον χερὸς, non amplius in ejus manu resonabat. Pal. XII. 42. ὄρφανόν ἀγνίστου κάλαμον.
 22. Agricolaē moribundi verba ad filios, ut terram colere pergant, a mari abstineant. - v. 2. ἔρρεεν, Bion. Eid. l. 56. τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καταβόει, Philostr. Imagg. I. 11. p. 20, 2. ὁ δὲ ἥλιος κύκλος εἰς γῆν ῥέων, delabens. - v. 3. ἰώ.

ut hens in compellendo usurpatur, non multum diversum ab ὦ. - v. 7. In simili adhortatione Alciph. I. 3. χρηστὸν ἢ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀνιδνουν - καλεπὸν ἢ θαλάσσα καὶ ἡ ναυτιλία διηροίνδουν. - μητρονῆς, De Attica Plato in Menex. p. 237. B. αὐτὰρχιδνας καὶ τῶ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκούντας καὶ ζώντας, καὶ τρεφομένους οὐκ ὑπὸ μητρονῆς, ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρος, τῆς χώρας, ἐν ἣ ὄκουν.

23. Terram ab Amynticho, dum viveret, studiosē cultam et ornataῖ poetā rogat, ut nunc vicissim defuncti tumulum floribus exornet. - v. 4. ἡγλαΐσεν, ἐκόσμησεν, Theocrit. Epigr. I. δάφναι τίν, Πύθιε Παῖαν. Δελφίς ἐπεὶ πέτρᾳ τοῦτο τοὶ ἀγλαΐ-

καὶ Ἀηοὺς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὐλακας ἔλκον, 5
 θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
 ἀνδ' ὦν σὺ προηῖα κατὰ κροτάφου πολιοιο
 κείδο, καὶ εἰαρινὰς ἀνδοκόμει βοτάνας.

24. ANTIΦΛΙΟΥ ΒΥΖ.

Γλαῦκος ὁ νησαῖοιο διαπλώουσιν ὁδηγός
 πορθμοῦ, καὶ Θασιῶν ἐντροφός αἰγιαλῶν,
 πόντου ἀροτρευτὴρ ἐπιδέξιος, αὐδ' ὅτ' ἐκινώσας
 πλαζομένην στρωφῶν πηδάλιον πελάγῃ,
 μυριετής, ἄλλοιο βίου ῥάκος, αὐδ' ὅτ' ἐμελλεν 5
 θνήσκειν, ἐκτὸς ἔβη γηραλέης στανίδος.
 τοὶ δὲ κέλνφος ἔκανσαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' ὁ γεραίος
 πλώσῃ ἐπ' οἰκείῃς εἰς Ἀἶδην ἀνάτον.

25. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν κρατερόν Πανοπήν, τὸν ἀγρευτῆρα λεόντων,
 τὸν λασιωστέρον κέντρον παρδαλίων,

XXIV. 1. νησαῖοιο. Fortasse ὁ Νησαῖοιο aut Νηστοῖοιο cum Grotio, qui vertit: Per Nessaien diu ductor freta Glaucus euntum; quod factum est inter Thasum et Thraciam, a Nesso Nesso, aut Nesto appellatum, ad cuius ostium Thasus est posita. Cf. Wesseling. ad Herodot. VII. 551, 27. et p. 560, 24. idemque ad Diod. Sic. T. II. p. 642, 2. - v. 5. οὐδ' ἀγ' ἐμελλεν. Pal. - v. 7. ἐκινώσας. Pal. quod sensum jubente mutavi in ἐκινώσαν.

σε. Supplendum δέ, quod ex sol assumi debet. - v. 5. ὕδατος αὐλακας. pro ὀχετούς. - v. 7. προηῖα, κούφη, ἀβαρής, ut supra ep. 3. Cf. ep. 124, 5. et 78, 7.

24. In portitorem, in freto ad Thasum insulam tantum non habitantem, qui vita defunctus una cum cymba sua combustus est. Cf. supra ep. 15. - v. 1. νησαῖοιο. freti inter instulam et Thraciam. Vid. not. crit. - v. 3. πόντον ἀροτρευτῆρα. Callimach. Fragm. CCCCXXXVI. ἀρότας κύματος Ἀουλοῦ. aquam et maris aequor atare non infrequens. - v. 5. μυριετής. μυριετῆ χρόνον. Aeschyl. Prom.

94: Pal. XII. 171, 4. - βλὸν ῥάκος. marini laboris molestiis detritus, fere ut vetus vestimentum. Pal. VII. 380. κείται δὲ τῇδε τῶλιγοπελὴς ῥάκος Εὐκινώδω. Ib. XI. 66. de vetula: ῥακόεντα παρῆις χρότα. - v. 7. κέλνφος. οὐρί putanen ap. Lycophr. 89. Oppian. Cyn. III. 503. cranium supra cap. VII. 39. et alia in eundem modum excavata; h. l. cymba. - ἐπ' οἰκείῃς. Pal. VII. 381. in eodem argumento: δλβιος ὁ γοῖπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει Νηῖ, καὶ ἐξ ἰδίῃς ἔδραμεν εἰς Ἀἶδην.

25. In venatorem, qui a scorpio ictus periiit. Cf. supra ep. 18.

τύμβος ἔχει γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔπανε δεινὸς
 σκορπίος, οὐτήσας ταρσῶν ὁ εὐσιβάτην.
 αἰγανὴ δὲ τάλαινα, δύνου τε παρ' χθονὶ κείται,
 αἶ αἶ, θαρσαλέων παύγνια δοξαλίδων.

26. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤ.

- Ἥλιον, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλῶπτεῖς
 ὅστέον, οἶην, γαῖ', ἀμφέχαντες κεφαλῇν,
 πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένου Χαρτίεσσι,
 πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτεως.
 5 ἦδει Ἀριστοκράτης καὶ μέλιχα δημολογῆσαι,
 στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελόμενος
 ἦδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἄδην
 ἰδῦναι κείνην ἐνκυλίην λαλίην
 ἦδει κτείν ξεινοῖσι καὶ ἐνδήμοισι προσηγέα
 10 ἔρδειν. Γαῖ' ἐρατή, τοῖον ἔχεις φθιμένον.

XXVI. 3. ἀρεσκομένου. Pal. ἀρεσκομένην. Plan. - v. 4. πολλῶν. Pal. πολλόν. Plan. quod in πολλοῦ mutavit Scaliger. - v. 6. 7. omissi in Pal. accesserunt ex Plan. utrumque versum Salmassius a Planude confictum existimabat. Certe v. sextus suspitione laborat. - v. 7. παρὰ κρητῆρος corrigit Casaub. et Scaliger. Frustra. » παρὰ, apud, interdum genitive jungitur. Vid. Schaefer. ad Dion. de Comp. Verb. p. 118. s. « Erfurdt. ad Antig. v. 955. Adde Schaefer. ad Sophocl. T. II. p. 398.

- v. 3. γλαφυρῆς ἀπὸ χθονός. ex cavo terrae prodiens. Tryphiodor. 198. γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιο. Ib. 533. γλαφυρῆς ἀπὸ γαστέρος. In simili historia Pal. IX. 233. φάλας ἀραχναίη σκαίδων ἔνυψε πόδα, Νειόθεν ἀντιάσα-
 σα. - v. 6. παύγνια. ferarum, timore solutarum, ludibria. Cf. supra ep. 20.

26. In Aristocratem, virum amoenissimi ingenii morumque suavitate conspicuum, et propterea civibus exterisque gratum. - v. 1. Junge: οἷον ὅστέον καταφθιμένοιο καλῶπτεῖς νυκτὶ. - v. 2. ἀμφέχαντες. sic Leonidas Pal. VI. 131. τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχεναν θάνατος. - v. 4. πολλὸν δ' ἐν μνήμῃ. multum homi-

num memoria celebrati, πολλὰ-
 κς μνησθέντος. Similiter Car-
 rhotum laudat Pindar. Pyth. V. 45. σὲ δ' ἦτοκοι φλέγοντι Χάρτες· Μακάριος, ὃς ἔχεις Καὶ
 πέδα μέγαν κάματον Λόγων φεγ-
 τάτων Μναμήϊα. - v. 5. δημο-
 λογῆσαι, δημογορῆσαι, in con-
 cione populi publice verba facere
 poterat, idque cum magna sua-
 vitate (μέλιχα) et sine ficta illa
 gravitate eorum, qui supercilia
 contrahunt et erigunt, ut σερνοί
 videantur. - v. 7. παρὰ κρητῆ-
 ρος. ad pocula. Vid. var. lect. -
 v. 8. ἰδῦναι. App. ex Plan. ep. 226.
 κλάζε κατιδόντων δημάτος ἀγο-
 νίην. - κείνην. amabilem illam
 et convivii accommodatam lo-
 quclam. - v. 9. προσηγέα. vid.

27. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἀγρόϊος καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἔοντε
 ξυνήν μὲν βιότου συζυγήν ἔχτην,
 ξυνὰ δὲ καὶ Μοίρης λαχέτην λῖνα, καὶ παρὰ θῖνα
 Βοσπορίην ξυνήν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
 οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζῶειν ἀπάνευθε δυνάσδην,
 ἀλλὰ συνετρεγέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
 χαίρετον, ὦ γλυκεροὶ καὶ ὁμόφρονε, σήματι δ' ἡμέτερον
 ἄφρελεν ἰδρῦσθαι βῆμος Ὀμοφροσύνης.

28. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ὅρφευς μὲν κισθάρη πλεῖστον γέρας ἔλετο θνητῶν,
 Νέστωρ δὲ γλώσσης ἡδυλόγου σοφίῃ,
 τεκτοσύνη δ' ἐπίων πολυῖστον θεῖος Ὀμηρος,
 Τηλεφάνης δ' αὐλοῖς, οὗ τάφος ἐστὶν ὄδε.

29. ΠΑΥΛΟΥ ΣΤΑΕΝΤ.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σε, Λεόντιε, γαῖα καλύπτει,
 εἰ καὶ ἐρικλαίων τῇλ' ἔθανες γονέων,

de hac synizesi in versus exitu
 supra ad cap. IV. ep. 42, 7. et
 46, 5. in var. lect. Plura con-
 gessi in Not. cr. ad Pal. p. 221. —
 ἐνδήμοισι, ἄστοις. Pal. VII. 35.
 ἔμμετος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὄδε
 καὶ φίλος ἄστοις. Pindar. Ol.
 XIII. 2. οἶκον ἄμμετον ἄστοις,
 ξένοισι τε θεράποντα.

27. In duos fratres, qui, dum
 viverent, arcta consuetudine jun-
 cti, simulque vita functi, in eo-
 dem tumultu conditi sunt, ubi
 Concordiae aram consecrari
 debere existimat poeta. Similiter
 de fratribus Cascis Anth. Lat. IV.
 1. quanta fuit mentis, tan-
 ta est concordia fati; Et
 tumulus cinerem parvus
 utrumque tegit. — v. 3. λα-
 χέτην λῖνα. Theocr. Eid. I.
 139. τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λε-
 λοῖκεν Ἐκ Μοιρῶν.

28. In Telephanem, tibicintum
 praestantissimum, commemorata-
 tum ap. Plutarch. de Music.
 T. II. p. 1138. A. Sepulchrale ejus
 monumentum a Cleopatra Phi-
 lippi filia exstructum vidit Pau-
 san. I. 44. p. 107. — v. 3. τεκτο-
 σύνη ἐπίων. Pindar. Pyth. III.
 113. ἐπίων κελαδενῶν, τέκτο-
 νες οἱ αἰοφοὶ ἄρμεσαν. Nem.
 III. 4. μελιγαγῶν τέκτονες καί-
 μων. Athen. XV. p. 696. Ε.
 παιάν, ὃν ἐτεκτῆναιτο Ἀλεξίνος.
 Contra poeta pro artifice est et
 architecto ap. Plantum Asin.
 IV. 1, 1.

29. In Leontium, juvenem
 omnibus carum, qui in peregrina
 terra procul a suis obierat. —
 v. 1. ἐπὶ ξείνης. Sophocl.
 Oed. Col. 569. πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ
 ξείνης ἡθίγησεν. Pal. XII. 158.

- πολλά σοι ἐν βλεφάρων ἐχέσθῃ περιτύμβια φρωτῶν
δάκρυα, δυστήνῳ πένθει δακτυομένων.
5 πᾶσι γὰρ ἦσθαι λίην πεφιλημένος, οἷά τε πάντων
ἑνὸς ἐὼν κοῦρος, ἑνὸς ἐὼν ἑταρος.
αἶ αἶ, λειψαλή καὶ ἀμάλιχος ἔπλετο Μοῖρα,
μηδὲ τῆς ἥβης, δύσμορε, φειδωμένη.

30. ΑΓΑΘΙΟΥ.

- Θεσμοὶ μὲν μετέλθοντο συνήθεες Ἀγαθονίῳ
Μοῖρα δὲ δειμαίνειν οὐδὲ δέδραμε νόμοις
ἀλλὰ μιν ἀπαύξασα δοφῶν ἡμεροσε θεμίστων,
οὐπω τῆς νόστιμης ἑπλεον ἡλικίης.
5 οὐρα δ' ἄπτερ τύμβοιο κατεστονέησεν ἑαυτοῖ
καίμενον, οὐδ' ἰάσσορ κόδων ὀδυρομένοι
ἢ δὲ κόμην ἐλλοῦσα γόνυ πληκτίζετο μήτηρ,
αἶ αἶ, πῶς λεγόνων μόχθον ἔπαυσμένη.
ἔμπης ὄλβιος οὗτος, ὃς ἐν νεότητι μερανθεῖς
10) ἔκρυψε τὴν βίβον δάσασιν ἀλιτροδύνῃ.

31. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πανσανίαν ἡρώδην ἐπώνυμον, Ἀρχίτεω υἱόν,
τόνδ', Ἀδελφητιάδην, πατρὶς ἔδραψε Γέλα,

XXXI. Empedocleli hoc epigr. rectius, ut videtur, tribuitur ap.
Diag. Laert. VIII, c. 61. p. 531.

ξείνον ἐπὶ ξείνης. - v. 5. οἷα.
tanquam communis omnium
filius, communis amicus.

30. In juvenem, qui, dum ju-
ris legumque cognitioni studeret,
immatura morte extinctus est. -
v. 1. Θεσμοί. Sic Agathias
Pal. V. 292. jure dicendo occu-
patus: ἀλλὰ με θεσμοὶ εἰργονοῖν
καθιγῆς τηλόθεν δορκάτιδος. ad
quae respiciens Paulus lb. 293.
θεσμὸν ἔργος οὐκ οἶδε βιημάχος.
et ei de se θεσμοπόλοιο μεληδό-
νος ἔργον ἔρυνκει - θεσμούς Παλ-
λάς ἔχει, Παφίη πόδον. - v. 4.
τῆς νομίμης ἡλ. de aetate mortis
matura: sed respectu habito ad
legitimam honorum petendā-

rum aetatem. - v. 10. ἔκρυψε
δάσσορ. simile solatium vide in-
fra ep. 122. - βίβον ἀλιτροδύνῃ.
in vita enim urgentia cir-
cumstant vitia undique:
nec resurgere, aut in di-
spectum veri attollere
oculos sinunt, sed mersos
et in cupiditatibus infi-
xos premunt. Seneca de
Brev. Vit. c. 3.

31. In Pausaniam, medicum,
ab Empedocle amatam, qui ipsi
poema de rerum natura dedica-
vit, hoc eum versu allocutus:
Πανσανία, σὺ δὲ κλύθῃ δαίττορο-
νός Ἀρχίτου υἱός. - v. 1. ἐπώ-
νυμός. is est, qui quod est, vere

ὃς πλείστον κρηραῖσι μαραινόμενους ὑπὸ νοῦσοις
φῶτας ἀπέστρεψεν Φερσεφόνης θαλάμων.

32. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μάγνος δὲ εἰς Ἀίδην κατέβην, τρομέων Ἀιδωνεύς
εἶπεν ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυνας.

33. ΘΕΟΣΕΒΕΙΑΣ.

Εἶδεν Ἀεστορίη τρία πένθεα. κείρατο χαιτήν
πρῶτον ἐφ' Ἴπποκράτει, καὶ δεύτερον ἀμφὶ Γαληνῷ
καὶ νῦν Ἀβλαβίον γοερώ περὶ σήματι κεῖται,
αἰδομένη μετὰ κῆνον ἐν ἀνθρώποισι φανῆναι.

34. ΠΑΤΛΟΥ ΣΙΛΑ.

Δαμόχαρις Μολῆς πνυάτην ὑπεδύδατο διγῆν.
φεῦ, τὸ καλὸν Μούσης βάρετον ἡρεμεῖ
ᾧλετο Γραμματικῆς ἱερὴ βάσις. ἀμφιγυρῆτη Κῶς,
καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἶον ἐφ' Ἴπποκράτει.

vocatur, ut Πολύνεικες, ἔφυς
ἄρ' ἐπώνυμος. Euripid. Phoen.
1500. nomen enim habebat ille
ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνάγας. Ap.
Sophocl. Aj. 480. Ajax se sui
nominis virum esse conque-
ritur: αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ' φέθ'
ὦδ' ἐπ' ὠνυμον Τούμῳ ξυνοί-
σειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰά-
ζειν ἐμοὶ καὶ τρις. - v. 4. Φερσ.
θαλάμων. vid. supra ep. 5.

32. In Magnum medicum. Plu-
res fuerunt hujus nominis medici.
- τρομέων Ἀιδωνεύς. ex Il. v. 61.
ἔδδειςεν δ' ὑπένεργθεν ἀναξ ἐνέ-
γων Ἀιδωνεύς. Ap. Ovid. Met.
XV. 533. Virbius narrat sibi
Apollineae valido medi-
camine prolis vitam esse
redditam Dite indignante.

33. In Ablabium medicum. -
v. 1. Ἀεστορίη. eadem quae
Ἀεσώ, Aesculapii filia. Suid.

Ἠπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ· καὶ
θυγάτηρ αὐτῆς Ὑγεία, Ἀγλή,
Ἰασώ, Ἀεσώ, Πανάκεια. Eae-
dem commemorantur tamquam
Ἠπιόνης παῖδες ἐπώνυμοι ap.
Aristid. T. I. p. 46, 8. Vid.
Valcken. Diatr. p. 290. s. A
prima harum dearum medici no-
men sibi interdum sumsisse vi-
dentur, ut Ἀκουμένος ap. Xe-
nophontem et Platonem
commemoratus; Ἀεσίλαος apud
Alciph. III. 7. p. 290. s. et
Ἀεσίλας, sed hic ἐπὶ τὸ χεῖρον
λῶμενος. Zenob. Prov. I. 52. -
v. 4. μετὰ κῆνον. hoc tanto viro
extincto, quem par erat ante
omnes alios divinae hujus (τῆς Ἀε-
στορίης) viribus servari.

34. In Damocharin Coum,
grammaticum et poetam, qui
Agathiae fuit discipulus. -
v. 4. καὶ πάλι πένθος ἔχεις.
Mosch. Eid. III. 71. τοῦτο τοι,

35. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Πρώϊος, ἀλλὰ ποθενδὸς ἔσοι πόλιν Ἰαλύνσιοι
ναίμεν, εἰς Λήθης πικρὸν ἔδυς πέλαγος,
δρεψάμενος σοφίην ὀλίγον χρόνον· ἀμφὶ δὲ τύμβῳ
σεῖο καὶ ἄκλαντοι γλαῦκες ἔθεντο γόνυ,
Φαινόκριτ'· οὐδὲν ὅμοιον ἐπεσσομένοισιν αἰοιδὸς
φθέγγεται, ἀνθρώπους ἄχρη φέρωσι πόδες.

36. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγὸν με δέδοκας· ὃν οἰκτεῖρασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾗδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδινδε,
τόσσον ἄγος τόσσον κέρδεος ἀράμενος.
κεῖνο μὲν ἐνδύσαιο, καὶ εἰν Ἀῖδαο φέροιτο,
καὶ μιν ἴδοι Μίνως τοῦμόν ἔχοντα ῥάκος.

XXXVI. 5. κεῖνό κε. Pal. quod soloccum. Optativo vere εὐκτι-
κῶ nunquam additur ἂν aut κέν. Schaefer. ad Gregor. Cor.
p. 1015. Poppo in Miscell. cr. p. 37. - v. 6. ἔχοντα φάρος. Pal.
ex correctione. Nata lectio ex v. 2. ubi tamen prima in φάρεος pro-
ducitur.

ὁ ποταμῶν λιγυρώτατε, δευτέ-
ρον ἄλγος, τοῦτο, Μέλῃ, νέον
ἄλγος. ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμη-
ρος - νῦν πάλιν ἄλλον νιέα δα-
κρύεις.

35. In Phaeocritum Rhodium,
praeclarae indolis juvenem, et
a civibus suis vehementer desi-
deratum. - v. 1. πόλιν Ἰαλύνσιοι.
Π. β. 655. s. - v. 3. δρεψάμενος
σοφίην. Pindar. Ol. I. 13. δρέ-
πων κορυφᾷς ἀρετᾶν ἀπο πα-
σᾶν. Id. Pyth. I. 49. τιμάν, ὅταν
οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. - v. 4.
καὶ γλαῦκες. sicerae Daphnidem
lugent ap. Theocr. Eid. I. 71. s.
aves Bionem ap. Mosch. Eid.
III. 38. ss. - v. 6. ἔχρη φέρωσι.
sic ἄχρη, μέχρι et ἔως cum con-

junctivo sine ἂν reperiuntur.
Exempla congeSSI in Not. cr. ad
Pal. p. 402. s.

36. In naufragum a latrone
veste privatum, quam solum ex
undis servaverat (πυμάτου φά-
ρεος). - v. 1. Junge: ἐμέ, ὃν
θάλασσα ᾗδέσατο (cui mare re-
verentiam habuit, nolens eum
prae misericordia (οἰκτεῖρασα)
ultima veste nudare.) οἰκτεῖρασα
γυμνῶσαι (ut in Od. v. 202. οὐκ
ἐλεαίσεις ἄνδρας - μισγέμεναι
κακότητι.) ἀπέδυσεν ἄνθρωπος. -
v. 4. τόσσον ἄγος τόσσον. ut su-
pra ep. 10. φεῦ, γαίης ὅσσης ὅσ-
σον ἔχει μόγιον. - v. 6. ῥάκος.
vilcm illum pannum, furti apud
judices testem.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλωτῆρες, σῶζοισθε καὶ εἰν ἄλλ καὶ κατὰ γαῖαν
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρορχόμενοι.

38. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὡφέλε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἄλλι πον φέρεται νέκυσ· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν δῆμα παρορχόμεθα.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἐπλεε· χοῦ μὲν ἐν ὕρῳ
νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάσῳ
συμμίσγειν, ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

37. Naufragi in littore sepulti
verba ad nautas praeterrehentes.
Hoc fortasse distichon obversa-
batur Propertio, qui Paeti
naufragi corpus in littore vult se-
peliri III. 5, 39. Ut, quoties
Paeti transibit nauta se-
pulcrum, Dicat: et au-
daci tu timor esse potes.

38. In naufragi cenotaphium. —
v. 1. ὦφέλε μὴδ' ἐγένοντο. in
talibus ὦφέλε vim conjunctionis
habet. Pal. VII. 583. ἄβαλε μὴδ'
ἐγένοντο γάμοι. Vid. Matthiae
Gr. §. 518. not. 3. — v. 4. οὔνο-
μα. nomen cippo monumenti in-
scriptum. Peculiari vi ὄνομα,
nomen inane, ipsi rei oppo-
nitor. Similis sententia Pal. VII.
496. νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυ-
-

ρός νέκυσ· οἱ δὲ βαρεῖαν Ναυτι-
λίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφῳ.

39. Hoc quoque epigr. inscri-
ptum cenotaphio naufragi. — v. 2.
ναῦν καὶ ψυχὴν ἀπολλ. Euri-
pid. Hecub. 21. ἐπεὶ δὲ Τροίᾳ
δ' ἔμπορος τ' ἀπόλλυται ψυχή. —
v. 3. ἐν ὕρῳ, ἐν κύμασιν. Ari-
stoph. Vesp. 646. πολλὰ μὲν ἐν
γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὕρῳ πιτυλεύ-
σας. — v. 4. ἄλλως, εἰς κενόν. —
v. 6. ἐρίφων δυομένων. Pal. VII.
502. Nicagoram Στρυμονίης ἐρί-
φων ὤλεσε πανδυσίη. Ib. VII.
640. διγνήλῃ ναύταις ἐρίφων δύ-
σις. De Haedius Aratus Phae-
n. 158. οἷ τ' εἰν ἄλλ πορφυρεούσῃ
Πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιόμε-
νους (φθειρομένους) ἀνθρώ-
πους· ἡ γὰρ ἑώρα δύσις τῶν ἐρί-
φων χιμῶνα φέρει. Schol.

40. ΛΕΩΝΙΔΟΤ.

Εὖρον με τροχέια καὶ αἰκήμεθα καταγίς,
καὶ νύξ, καὶ δυοφερῆς κύματα πανδυσίης
ἔβλαψ' Ὠρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
Κάλλαισχος, Διβνικοῦ μέσσα θέων πελάγευς.
κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύδι κύρμα,
οἰχέυμαι· ψεύσσης δ' οὔτος ἔπεστι λίθος.

41. ΟΝΕΣΤΟΤ ΒΥΖΑΝΤΙΟΤ.

Οὔνομα κηρύσσω Τιμοκλῆος, εἰς ἄλα μικρὴν
πάντῃ σκεπτομένη, ποῦ ποτ' ἄρ' ἔστι νέκυνς.
αἶ αἶ, τὸν δ' ἤδη φάγον ἰχθύες· ἡ δὲ περισσὴ
πέτρος ἐγὼ τὸ μάτην γράμμα τορευθὲν ἔχω.

42. ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Ἄ Πέλοπος νῆσος, καὶ δύεπλος ὤλεσε Κρήτα,
καὶ Μαλέου τυφλαὶ καμπτομένου σπυλάδες
Δάμιδος Ἀστυδάμαντα Κυδώνιον. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
ἔπλησεν θηρῶν νηδυῖας εἰναλίων

40. In cenotaphium viri, qui in Libyco mari perierat. — v. 1. Εὖρον καταγίς. demissa tempestas ab Euro. Horat. III. Od. 17, 11. — v. 2. κύματα πανδ. Ὠρ. fluctus tristi Orionis occasu concitati. Archytas apud Horat. I. Od. 28, 19. me quoque devedi rapidus comes Orionis Illyricis Notus obruit undis. Apoll. Rh. I. 1202. χειμερὶν ὁλοοῖτο πέλει δυνίς Ὠρίωνος. — v. 3. ἀπώλισθον. Append. Pal. 238. μήπω γενεάμενος ἤβης ὤλισθον ἐς Αἶδον. — v. 5. κύρμα. Propert. III. 5, 7. de Pacto: primo miser excidit aevo, Et nova longinquis piscibus osca natat.

41. Cippus Timoclis nomine frustra (μάτην) inscriptus loquitur. — v. 3. 4. Haud aliter Pal. VII. 395. καὶ τὸν μὲν δαΐσαντο κυκώμενον ἐν ἄλλ' ὄλῃς, Κωφὸν δὲ στήλῃ γράμμα λέλογχε τόδε. praeeunte Od. ω. 290. ὃν πον τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς, Ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες.

42. In Astydamanthem Cretersem, qui in mari inter Peloponnesum et Cretam naufragium fecerat. — v. 2. Μαλέου. jugum Maleum; plerumque Μαλέα aut Μάλεια ἀνα, ubi imprimis periculosa navigatio. Od. γ. 287. ι. 80. Inde proverbium: Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθον τῶν οἰκιδε. saeva Malea est apud

τὸν ψεύσαν δέ με τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέντο. τί θαῦμα;
Κρῆτες ὅπου ψεύσται, καὶ Διὸς ἔστι τάφος.

43. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίβροτον ἀννέγκαντο σαγηνεῖς
ἄνδρα, πολυκλαύτου ναυτίλης σκύβαλον
κέρδεα δ' οὐκ ἐδίωξαν, ἀ μὴ θέμις· ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
ἰχθυόσι τῇδ' ὀλίγη θῆκεν ὑπὸ ψαμάδῳ.
ὦ χθών, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον· ἀντὶ δὲ λοιπῆς
σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσάμενους ἐπέχεις.

44. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Λαίλαψ καὶ πολὺν κῦμα καὶ ἀντολαὶ Ἀρκτοῦροιο,
καὶ σκότος, Αἰγαίου τ' οἶδμα κακὸν πελάγευσ,
ταῦθ' ἅμα πάντ' ἐκύνησεν ἐμὴν νέα· τριχθὰ δὲ κλασθεῖς
ἰστός ὁμοῦ φόρῳ καμὲ κάλυψε βυθῷ.
ναυηγὸν κλαίετε παρ' αἰγιαλοῖσι, γονῆες,
Τλησιμένη, κωφὴν στηδόμενοι λίθαναι.

XLIII. 2. πολὺκλαύτου. Pal. quod de reliquiis hominis ignotū inep̄tum. Quare πολυκλαύτου scripsi. Pal. VII. 496. ἐν δὲ θαλάσῃ Πλείστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτίλης.

Propert. III. 19, 8. — v. 3. ψεύσαν. mendax sepulcrum, ut illud Jovis apud eosdem Creten- ses, Callimach. H. in Jov. 8. Κρῆτες αἰψεύσται· καὶ γὰρ τά- φον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτε- κτήναντο. Eodem acumine Lu- can. VIII. 871. Atque erit Aegyptus populis fortas- se nepotum Tam mendax Magni tumulo, quam Cre- ta Tonantis.

43. De cadavere a piscibus ar- reso, et simul cum his a pisca- toribus sepulto. — v. 2. σκύβα- λον. Pal. VII. 382. τέφρης λοι- πὸν ἐτι σκύβαλον. i. e. reliquias.

44. In cenotaphium Tlesime- nis. — v. 1. λαίλαψ — σκότος — τριχθὰ δὲ κλασθεῖς ἰστός. sic Od. ι. 67. νηοὶ δ' ἐπ' ὥρα ἄνε- μου βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νε- φέεσσι κάλυψεν Γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώει δ' οὐρανόν· θεὸν νόξ. — ἰστία δὲ σφιγ Τρι- χθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο. — v. 8. ἐκύνησεν ἐμὴν νέα. proprie πόντος, κῦ- μα, πέλαγος κινᾶται; tum, ma- ri commoto et turbato, ἡ ναὺς modo huc, modo illuc jactata. — v. 6. κωφὴν λίθαναι, κενὸν τά- φον.

45. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Πᾶσα θάλασσα θάλασσα· τί Κυκλάδας, ἥ στενὸν Ἑλλης
 κύμα καὶ Ὀξείας ἤλεα μεμφόμεθα;
 ἄλλως τοῦνομ' ἔχουσιν ἐπεὶ τί με, τὸν προσφυγόντα
 κεῖνα, Σκαρφαλειὺς ἀμφοκέλευσε λιμῆν;
 νόστιμον εὐπλοίην ἀρῶτό τις ὥς τά γε πόντου
 πόντος, ὃ τυμβευθεὶς οἶδεν Ἀρισταγόρης.

46. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Αἰεὶ ληϊσταὶ καὶ ἀλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
 Κρητὲς τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
 ὥς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίσι φρότῳ
 Κρηταιεὺς ὥσαν Τιμόλυτον καθ' ἄλός,
 δέιλαιον. κῆρῳ μὲν ἀλιζώοις λαγίδεσσι
 κέκλανμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπο Τιμόλυτος.

47. ΑΡΧΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆοις ἐλασθεὶς
 κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἡϊόνων.

45. De Aristagora, qui, postquam ex periculosissimis maris plagis salvus evaserat, in Scaphiae portu naufragium fecit. - v. 2. Ὀξείας. Oxiae insulae maris Ionii, quae nomen habuisse videntur ab rupibus: ὀξεῖαι enim idem quod χοιράδες et ἄκραι. Pollux. I. 114. De Ὀξείαις dixit Strabo X. 2, 20. p. 456. quae cum Echinadibus πᾶσαι λυπραί καὶ τροχέαι. - ἤλεα, μάτην. - v. 3. τοῦνομ' ἔχουσιν. Plato Apol. Socr. p. 88. C. ὄνομα ἔχετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λοιδορεῖν. ὄνομα enim in utramque partem de bona et mala fama usurpatur. V. Heindorf. ad Hipp. p. 282. A. - v. 5. non itaque haec aut illa maris regio periculum salutem-

que affert, sed fortuna. Ventorum est quodcunque parat - fallit portus et ipse fidem. Propert. III. 5, 50.

46. In Timolytum, quem praedones Cretenses in mare praecipitaverant. - v. 1. ἀλιφθόροι. hinc ἀλιφθορή. Pal. IX. 41. et ἀλιφθερώσαι ap. Hesychium. - v. 3. ὥς καὶ ἐμὲ. nam me quoque. - v. 5. ἀλιζώοις λαγίδεσσι. Pal. VII. 652. καὶ μὲν πον καύηξι καὶ ἐχθυβόροις λαγίδεσσι Τεδορήνητ' ἄπνους εὐρεῖ ἐν αἰγιάλῳ. De naufrago alio Pal. VII. 292. ἀλκυάσι, Αἰθαῖς, μέλεις τάχα.

47. Naufragi in littore sepulti querelae. - v. 2. λήσομαι. me mortuus quidem, undarum alluentium strepitu somno privatus, oblivisci possum me in lit-

ἦ γὰρ ἀλιφθήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου
 δυσμενέος, ξείνον χερσὶν ἔκνρσα τάφου.
 αἰεὶ δὲ βορμεύοντα καὶ ἐν νεκνέεσσι θαλάσσης
 ὁ τλήμων αἶω δοῦπον ἀπεχθόμενον.
 μόχθων οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἥνικα μούνος
 οὐδὲ θανὼν λείψ κέκλιμαι ἡσυχή.

5

48. ANTIPLATROΥ.

Καὶ νέκυν ἀπρήντος ἀνιῇσει με θάλασσα,
 Λῦσιν, ἐρημική κρυπτόν ὑπὸ σπιλάδι,
 στρηγὲς αἰὲ φωνεῦσα παρ' οὐατι καὶ παρὰ κωφόν
 σῆμα. τί μ', ὠνδρωποι, τῇδε παρῳκίσατε,
 ἦ πνοιῆς χήρωσε, τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νῆϊ
 ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλου εἰρεσίης
 θηκαμένη ναυηγρόν; ὁ δ' ἐκ πόντοιο ματεύων
 ζωήν, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἰλκυδάμην.

5

49. ANTIPLATROΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ἀνθέα τὸν ναυηγρόν ἐπὶ στόμα Πηραιοῖο
 νυκτὸς ὑπὲρ βαιῆς νηξάμενον σανίδος,
 μούνιος ἐκ θάμνοιο θορῶν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα
 ἔκτανεν. ὃ γαίης κύματα πιστότερα!

XLVII. 8. ^{τε}λείη. Pal. τελέη. Br. λείη. Plan.

XLVIII. 5. οὐκ ἐτι. Pal. quod emendavit Br.

tore sepultum esse. — ἄγρυντοι
 ἡιόνες. littora, quae ut ipsa nun-
 quam a fluctibus quiescunt, sic
 me quoque somno frui non si-
 nunt. — v. 5. καὶ ἐν νεκνέεσσι,
 καὶ νέκνς ὦν, αἶω δοῦπον θα-
 λάσσης. — v. 7. μόχθων κατεύ-
 νασεν. ut κατέπαυσεν. Pal. VI.
 171. κύμα κατευνάσαντες Ἐνν-
 οῦς. — v. 8. λείη ἡσυχή. A e-
 schin. Dial. III. 7. βίος ἀσα-
 λεύτῳ ἡσυχία εὐδιαζόμενος. Li-
 ban. T. III. p. 187. λείον καὶ
 ἀπράγμονα βίον.

48. Idem argumentum. — v. 3.
 παρ' οὐατι καὶ παρὰ κ. σῆμα.
 notanda diversa praepositionis

rectio in eadem significatione.
 Vid. Herm. ad Viger. p. 854. —
 v. 5. οὐκ ἐπὶ φορτίδι. ἀντίτια
 mari exprobratur, quod nec a
 parvo navigio abstinuerit; ut ep.
 46. Cretensibus in verbis; πλώ-
 οντα σὺν οὐκ εὐπλοῖα φόρτω. —
 v. 7. ματεύων ζωήν. Propet-
 tius in pecuniam invecus ob
 Paeti naufragi mortem III. 5. 7.
 nam dum te sequitur, pri-
 mo miser excidit aëvo.

49. Historia de naufrago, quem,
 quum enatasset, lupus in littore
 interemit. — v. 3. ἄσκοπον. de
 ejusmodi periculo securum. —
 v. 4. πιστότερα. Pal. IX. 271.

50. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Αλάσπα καὶ μανίην ὀλοῆς προφυγόντα θαλάσσης
 ναυηγόν, Λιβυκαῖς κείμενον ἐν ψαμάθοις,
 οὐχ' ἐκὰς ἡϊόνων, πυμάτω βεβαρημένον ὕπνῳ,
 γυμνόν, ἀπὸ στυγερῆς ὥς κάμει ναυφθορῆς,
 ἔκτανε λυγρὸς ἔχρις. τί μάτην πρὸς κύματ' ἐμόχθει
 τὴν ἐπὶ γῆς φεύγων μοῖραν ἀφελουμένην;

51. ΑΝΤΙΠΛΑΤΟΥ.

Ἄαμις ὁ Νυσαεὺς ἔλαχ' οὐκ ἄφορος ἔκ ποτε πόντου
 Ἴονίου ποτὶ γὰρ ναυστολέων Πέλοπος,
 φορτίδα μὲν καὶ πάντα νεῶς ἐπιβήτορα λαόν,
 κύματι καὶ στυμῶ πλαζομένους ἀνέμων,
 5 ἀσκηθεῖς ἐδάωσε, καθιεμένης δ' ἐπὶ πέτραις
 ἀγκύρης, ψυχρῶν κάτθανεν ἐκ νιφάδων
 ἡμύσας ὁ πρῶτος· ἴδ' ὥς λιμένα γλυκύν ἄλλοις
 δούς, ξένε, τὸν Διῆθης αὐτὸς ἔδωκε λιμένα,

52. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Πάρις ὁ Καλλυγνώτου ἐπάκτιος, ὡς καλαμειντῆς,
 ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάρον ἰχθυοβολεύς,
 καὶ λάβρου πέτρης δελεάροπαγος, ὅσσα τε κοίλας
 σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νύμειται,

LII. 1. ἐπάκτιος καλαμειντῆς. Pal. ἐπ. ὅς κ. Plan. unde ὡς scribens sensum et rhythmum restitui: in litore versans, ut par erat

de maris per dies halcyonios tranquillitate, ὡς κρῖναι χέρον ἀπιδροτέην.

51. De alio naufrago, qui, naves post gravissimas tempestates in portum deducta, ibi dormiens nive oppressus periit. - v. 1. Νυσαεὺς. Vid. Steph. Byz. Νύσαι. plures fuerunt hujus nominis urbes. - v. 7. ἡμύσας, obdormiens, capite, ut dormientes solent, demisso et inclinato. II. 7,

404. Ἐάνθος ἄφατος δ' ἤμυσσε καρήατι. Apollon. Rh. II. 581, οἱ δ' ἐσιδόντες Ἥμυσαν λοξοῖσι καρήατιν.

52. Historia de piscatore, qui a pisce, quem ceperat, per gulam delapso suffocatus erat. - v. 2. ἄκρος ἰχθυοβολεύς. Herodot. VII. 111, καὶ εἰσι τὰ πολεμῆα ἄγκοι. Plato Theaet. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄγκοι τῆς ποιήσεως.

ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσαν
 δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἄλods ἀράμενος,
 ἔφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς αἵψασα
 ὄχρε' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάουγα.
 καὶ μὲν μηρίνθων καὶ δοῦνακος ἀγρίστρων τε
 ἔγγρ' ἀπὸ πνοιὴν ἦκε κυλινδόμενος,
 νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια τοῦ δὲ θανόντος
 γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον.

5

10

53. ΑΠΟΛΛΟΝΙΔΟΥ.

Καὶ πότε δινεύεις ἄφοβος πόρος, εἰπέ, θάλασσα,
 εἰ καὶ ἐν ἀλκυνόνων ἡμασι κλανσόμεθα,
 ἀλκυνόνων, αἷς πόντος αἶε στηρίζετο κύμα
 νήνεμον, ὥς κρῖναι χέρσου ἀπιστοτέρην;
 ἀλλὰ καὶ ἡνίκά μεῖα καὶ ὠδίνεσθιν ἀπήμων
 αὔχεις, σὺν φόρῳ δῦσας Ἀριστομένην.

54. ΠΟΣΕΙΔΩΠΠΟΥ.

Ναυτίλοι, ἔγγρ' ἄλods τί με θάπτετε; πολλὸν ἀνευθε
 χῶσαι ναυηγροῦ τλήμονα τύμβον ἔδει.

piscatorem. - v. 12. Scaliger emendat: Γρίπων ὁ γριπεύς. quia elegans correctio, γρίπων ut appellativum alibi non reperitur.

LIII. 1. δινήεις ἄφοβος. Pal. superscripto θείσα δάσπερος. Plan. δινεῖς et δινήεις. καὶ πότε δὴ νάεις. Br. Scripsi δινεύεις, undas volvis. - v. 5. γαῖα. vulgo. μαῖα emendavit Munckerus.

v. 5. ἄγρης ἐκ πρώτης. praestantissimam praedam; praepositio periphrasin facit, ut passim. - ἰουλίδα piscem commemorat Athen. VII. p. 304. F. πετρήεσσα vocatur, quia sub scopulis habitat. - v. 10. ἔγγρ'. inter ipsa instrumenta artis, πνοιήν, ψυχὴν ἀφῆκε. - v. 11. νήματ' ἀναπλήσας. Apoll. Rh. I. 1035. ὁ δ' ἐν ψαμάθοισιν ἐλυσθεῖς Μοῖραν ἀνέπλησε. In epigr. in Wolfii Anal. T. I. p. 97. ἐνθάδε Σωσιπάτρα κείμεν ἐνὶ σήματι τῷδε, Μοῖρης ἀμβροσίης ἐτελέεσσα μέτρον.

53. De maris perfidia conqueritur, quod Aristomenem ipsa

halcyonibus diebus merserat. + v. 2. ἐν ἀλκυνόνων ἡμασι. dicuntur halcyones septem ante brumam diebus nidos facere, totidemque parere; quamquam in hac re non omnes consentiunt. Lucian. Halc. S. 2. ἐπὶ τῇ ταύτου νεοττεῖα καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευόμενας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει - οὐχ ὅσος ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἀνωθεῖ, ἀκύματον δὲ καὶ γαλήμιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρον. - v. 5. ἡνίκά μεῖα. quo tempore maternos affectus et praesidium parturientibus praestitum jactas.

54. Naufragus se prope mare sepultum esse queritur. - v. 2.

φρίσσω κύματος ἤχον, ἐμὸν μόρον. ἀλλὰ καὶ οὕτως
χαίρετε, Νικήτην οἴτινες οἰκίρετε.

55. ΔΕΩΝΙΑΔΑ.

- Κῆρ γῇ καὶ πόντῳ κεκρύμμεθα τοῦτο περισδόν
ἐν Μοιρέων Θράσις Χαρμίδου ἡνύδατο.
ἦ γὰρ ἐπ' ἀγκύρης ἐνοχον βάρος εἰς ἅλα δύνων,
Ἴονίον δ' ὑγρόν κύμα κατερχόμενος,
5 τὴν μὲν ἔσωσ'· αὐτὸς δὲ μετάρροπος ἐν βυθοῦ ἐρῶων,
ἥδη καὶ ναῦταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
ἐβρωθήν'· τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὐ μέγα κῆτος
ἦλθεν, ἀπέβρωξεν δ' ἄχρῳ ἐπ' ὀμφαλίον.
χῆμισιν μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ ἁλὸς ἡμῶν
10 ἦσανδ', ἡμῖν δὲ πρίστις ἀπεκλάδατο.
ῥόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα Θράσιος, ὄνερ,
ἐκρυψαν πάτρην δ' οὐ πάλιν ἰκόμεθα.

56. ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ὅσ' χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις
ἁλὸς Διβύσσης κύμασιν κατέκλυσεν

LIV. 4. οἰκίρετε. Pal. οἰκτείρετε. Plan. ἐκτίρετε. Br.

LV. 1. κῆρ γῇ κῆρ πόντῳ. Plan. repetitione praepositionis non est opus. - v. 11. Θράσιδος. Vulgo. Θράσιος. Pal. unde Θράσιος emendatum.

τλήμονα. epitheton a naufrago ad ejus sepulcrum translatum. - v. 4. οἰκίρετε. pro οἰκτείρετε, diphthongo per syncopen correpta, ut ἐρίσαα pro ἐρείσαα; δαρίσας pro δανείσας.

55. Historia de nauta, qui, quum ancorae causa in mare descendisset, hanc quidem exsolvit, sed ipse a ceto marino morsu peritus et ad umbilicum devoratus est. - v. 1. peculiare hoc et eximium mihi a Parciis tributum munus. Post κεκρύμμεθα expectabatur ἡνυσάμην. Verum non infrequens hic ab una persona ad alteram, a plurali ad singularem, et contra transitus. Tibull. II. 4, 5. et seu quid

merui, seu quid peccavimus, urit. - v. 8. ἐνοχον βάρος. gravem ancoram, in maris fundo (ad scopulos fortasse) haerentem, ἐνερχόμενον. - v. 5. ἐρῶων, ἐπανελθῶν. - v. 7. cumlata epitheta τοῖον, ἄγριον et εὐ μέγα, ad ceti speciem augendam. - v. 9. ψυχρὸν βάρος. exanimatum onus; nisi malis esse horrorem incutiens, quia mutilatum. Vid. Herm. ad Sophocl. Antig. v. 88. p. 30. - v. 11. ὄνερ. vid. ad cap. VII. ep. 5, 10. - v. 12. ἐκρυψαν, οἱ ναῦται sc.

56. Historia de Nicophemo, qui ventis silentibus in medio mari siti perit, ut ap. Chari-

ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνηνέμφ
πλόῳ πεδηθεῖς, ἐφρύγη δίψης ὕπο.
καὶ τοῦτ' αἶψ' ἔργον· ἃ πόσον καπὸν
ναύταισιν, ἢ πνέοντες, ἢ μεμνότες.

57. ΖΩΝΑ.

Ψυχράν σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῆτιν
θῖνα κατὰ κρυεροῦ χενάμενος νέκνους·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κακύνουσα
εἶδεν ἀλίξαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλὰ σ' ἐρημαῖοι τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἡμίονος·
ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πούλν δὲ δάκρυ,
ἔξιν', ἐπεὶ εἰς ὅλοην ἔδραμες ἐμπορίην.

58. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μενίσκος
κύρτον καὶ κόπαν, μνάμια κακοζοῖας.

LVII. 4. εἶδεν ἀλίξαντον. Pal. - v. 6. δέξονται γαίης. Pal. Plan.
δέξαντ' Αἰγαίης emendavit Reiskius.

LVIII. 1. βερίσκος. Pal. μενίσκος. Plan. Hoc nomen est Pal. XL
184, 1. Μηρίσκος habet Schweigh. ad Athen. T. VIII. p. 456.

ton. III. p. 48. ἐξαισίσις δὲ
πνεύμασιν ἐξεώσθημεν εἰς ταύ-
την τὴν θάλασσαν· εἴτα γαλήνης
μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες
ἀνθρώποι. - v. 4. πεδηθεῖς.
Pal. VII. 640. νῆα γὰρ ἀπλοῖη
πεπεδημένον ἔφθασε κόπαις
ληϊστέων δίκροτος. - ἐφρύγη δί-
ψης ὕπο. Philo de Anim.
Prop. 6, 2. κόρακα - θέρους ἐν
ἀκμῇ δυστυχῶς πεφρυγμένον.
Ap. Aelian. H. A. XVII. 37.
est δίψη πιέσεσθαι, et de eadem
re ἐφρύγετο.

57. Naufragi corpus a flucti-
bus in littus ejectionem a pio via-
tore arena tegitur. - v. 1. ἐπα-
μήσομαι. Apoll. Rh. I. 1305.
Τήνῃ ἐν ἀμφιγύτῃ πέφανεν καὶ
ἀμῆσατο γαίαν ἀμφ' αὐτοῖς. -
v. 4. σὸν μόρον. pro σὸν σῶμα.

ut Pal. IX. 439. ἀνυμβέτον θα-
νάτοιο λείψανον. Corpus ἀλίξαν-
τον, ἀλλ' καὶ κύμασι ξενθέν. Pal.
VI. 89. νηαῖδος ἀλίξαντοισι χοι-
ράσι. - v. 7. ψαμάθου μόριον
βραχὺ. pulveris exigui pro-
pe littus munera. Horat.
I. Od. 28, 3. ubi Archytas non-
dum sepultus - v. 23. nautam ro-
gat: ne parce malignus
arenae Ossibus et capiti
inhumato Particulam
dare.

58. Instrumenta quaedam pi-
scatoris tumulo imposita. Simi-
liter nautae tumulus ornatur in
Od. μ. 14. τύμβον χενάμενος
πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐή-
γες ἐστμόν. - κακοζοῖας. mis-
eræ et laboriosæ vitæ.

59. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Ἐκ με γεωμορίας Ἑτεοκλέα πόντιος ἑλπίς
 εἵλκυσεν, ὀδυνηὺς ἔμπορον ἐργασίης,
 πῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτειν ἄλός· ἀλλ' ἅμα νηϊ
 πρηνυχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν,
 ἀθρόον ἐμβρόδαντος ἀήματος. οὐκ ἄρ' ἄλωας
 αὐτὸς ἐπιπνέει κείς ὀδόνας ἀνεμος.

60. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἦδη που πάτρης πελάσας σχεδόν, αὔριον, εἶπον,
 ἢ μακρὴ κατ' ἐμοῦ δυσπλοίῃ κοπάσει.
 οὐκ ἔγωγε χεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἀίδι πόντος,
 καὶ με κατέτρυνεν κείνο τὸ κοῦφον ἔπος.
 πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν ἌΥΡΙΟΝ οὐδὲ τὰ μικρὰ
 λήθῃσι τὴν γλώσσης ἀντίπαλον Νέμεσιν.

61. ΑΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὔριος ἦν δ' ἄρ' ἀήτης,
 ὥς ἐμέ, τοῖς Ἀἰδέω προσπελάσῃ λιμέσιν,
 μεμφέσθω μὴ λαῖψμα κακόξενον, ἀλλ' ἔο τόλμαν,
 ὅστις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφον.

LIX. 5. Fortasse: οὐ γὰρ ἄλωας.

59. De agricola, qui, agro relicto, mercaturam facere instituens in mari periit. — v. 1. πόντιος ἑλπίς. spes lucri e mari petendi. — ὀδυνηὺς. negotii a priore vita abhorrentis. — v. 5. οὐκ ἄρ' ἄλωας. ventus in area requiritur ad frumentii ventilationem. Assumenda autem ad ἄλωας praepositio εἰς, alteri nomini adjecta. Vid. Hermann. ad Viger. §. 363. p. 854. — v. 6. αὐτός. pro ὁ αὐτός, ut hic illic apud poetas. Vid. Schaefer. Meletem. p. 65.

60. Quanta sit vis Nemesios in eos, qui fortunae suae nimium confidunt, docetur exemplo viri,

qui ob levem caussam (διὰ κοῦφον ἔπος) in ipso conspectu patrii littoris tempestate subito exorta perierat. — v. 2. δυσπλοίῃ. longa haec et aerumnosa navigatio, κοπάσει, τέλος ἔξει, καταπαύσεται. — v. 4. τὸ κοῦφον ἔπος. leve hoc verbum inconsiderate pronuntiatum, quod mo cras ab itinere cessurum esse tanta cum confidentia dixeram.

61. Naufragus ad navigantes. — v. 2. Ἀἰδέω λιμέσιν. Pal. VII. 452. κοινὸς πᾶσι λιμὴν Ἀἰδῆς. — v. 3. λαῖψμα κακόξενον. Lycophr. 1186. κακόξενος κλύδων. Nonni Dion. VIII. 147. σάλον οὐ μίμνοντα κακόξενοντο θαλάσ-

62. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ποιμήν ὦ μάκαρ, εἶδε κατ' οὐρεος ἐπροβάτενον
 κήγῳ, ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοπον,
 κριοῖς ἀγητῆροί ποτε βληχήμενα βάζων,
 ἢ πικρῇ βάψαι νήσοι πηδάλια
 ἄλμυ. τοιγὰρ ἔδιν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην
 δῖνά με ροιβόησας Εὐρος ἐφωρμίσατο.

63. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πύρρος ὁ μονερέτης ὀλίγη νῆϊ λεπτὰ ματεύων
 φνικία, καὶ τριχίνης μαινίδας ἐκ καθέτης,
 εἶδόντων ἀποτῆλα τυπείς κατέδουπε κεραννώ·
 νῆυς δὲ πρὸς αἰγιαλούς ἔδραμεν αὐτοκράτης

LXII. 3. ποτε βληχήμενα. videtur significari pastorum lusus, qui arietibus balantibus quodammodo respondent, eorum balatum imitantes; ut balbutientium puerorum voces senex ap. Tibull. II. 5, 94. nec taedebit - balba - cum puero dicere verba senem. Fort. scribendum: ποττὰ βληχήμενα. i. e. πρὸς τὰ. ut ποττόν, ποττάς, καττά - et similia alia. Vid. Maisttaire de Dial. p. 253. B. C. Participia interdum nominum naturam induunt, ut τὸ ἠδόμενον, τὸ χαῖρον, τὰ συμφέροντα. Vid. Lobeck. ad Ajax. p. 257. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 217. Versus exitus βληχήμενα βάζων aemulatur Homericum Od. δ. 206. ὁ καὶ πεπνυμένα βάσεις.

σης. = τόλμαν. Pal. VII. 266. πανηγῶν τάφος εἰμὶ Διοκλῆος· οὐ δ' ἀνάγονται, Φεῦ τόλμης, ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

62. Nauta fluctibus submersus pastori vitam securam invidet. De Pacto Propert. III. 5, 68. quod si contentus patrio bove verteret agros - Viveret ante suos dulcis conviva penates, Páuper, at in terra, nil ubi flere potest. - v. 2. τὸ λευκόλοπον. vocabulum alibi non obvium collis videtur esse, cuius vertex candidus eminet, dum pars in-

ferior herba viret, ποιηρόν. - v. 3. ποτε βληχήμενα. de depravatis his verbis vid. var. lect. - v. 4. νήσοι πηδάλια. clavus, quo navium cursus regitur (ἔχεται), navesque ipsae servantur.

63. Historia de Pyrrho piscatore, cuius navis, quum ipse fulmine percussus esset, sponte rediens, domini casum nuntiavit. - v. 3. κεραννώ - θείω. Od. μ. 415. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντης καὶ ἐμβάλε νῆϊ κεραννόν· Ἡ δ' ἐλελίχθη πάσα, Λιὸς πληγείσα κεραννώ, Ἐν δὲ θείῳ πλητό. -

ἀγγελίην θείῳ καὶ λιγνύϊ μηνύουσα,
καὶ φράσεν Ἀργώην κοῦν ἐπόθησε τρόπιν.

64. ΦΛΙΠΠΟΥ.

Μυλεργάτας ἀνὴρ με κῆρ ζωᾶς χρόνοις
βαρυβρορήταν εἶχε δινητὸν πέτρον,
πυρηγᾶτον Δάματρος εὐκάρπου λάτρην,
καὶ κατθανὸν στάλωσε τῷδ' ἐπ' ἡρώϊν,
σύνθημα τέχνας ὥς ἔχει μ' αἰὲ βαρύν,
καὶ ζῶν ἐν ἔργοις, καὶ θανὼν ἐπ' ὀστέοις.

65. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γλῆριν παρηγοῖτις ἀμφέχω χειράς,
πικρῇ κατασπασθέντα κύματος δίνη,
ὅτ' ἰχθυάζει' ἐξ ἄκρης ἀπορρώγος
ῥῶσαν δέ μ' ὅσος λαὸς ἦν συνεργαστής,
Πόσειδον, οὗς σὺ σῶξε, καὶ γαληναίην
αἶεν διδοίης ὀρμηβόλοις θῖνα.

LXIII. 6. Vehementer languent verba καὶ φράσεν post ἀγγελίην μηνύουσα; praeterea haeremus in κοῦν non suo loco posito. Alteri huic vitio medetur Plan. legens: Ἀργώην δ' οὐκ ἐπ. τρ. Fortasse autem nec καὶ genuinum, nec δέ, sed scribendum: καὶ φράσαι Ἀρ. οὐκ ἐπόθησε τρόπιν. ut casum illum eloqueretur. Sic interdum infinitivus ponitur pro ὥστε, εἰς τό. Vid. not. cr. in Anth. Pal. IX. 125. p. 680.

LXV. 4. συνεργήτης. Pal. Genuina forma est συνεργάτης, penultima brevi. Scripsi συνεργαστής. quod analogiae consentaneum.

v. 6. Ἀργώην τρόπιν. Apoll. Rh. IV. 581. ἔαχεν ἀνδρομέην ἐνοπῇ + αὐδὴν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό δ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδονίδος ἡμοσεφηγόῃ. Cf. Apollodor. I. 9, 16.

64. Lapis molaris, molitoris tumulo impositus, loquitur. - v. 3. πυρηγᾶτον. triticum terentem. Passive μυληγᾶτον ἀλφίτου ἀκτῆς. Od. β. 355. - v. 5. ὥς.

οὕτως. sic me nunquam non gravem habet.

65. In tumultum piscatoris, quem in rupe piscibus insidiantem unda dejecerat. Versus sunt iambici scazontes sive choliambi. - v. 4. λαὸς συνεργαστής. Pal. VII. 295. σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παίδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος, Ἄλλα συνεργατίης ἰχθυόλων θίασος.

66. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἄδε κόνης, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κνάντος θάλαμος,
ἄς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθάγι σιδάρω
ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

67. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἰππίου Ἀρχεδίην ἦδε κέκευθε κόνης,
ἦ πατρός τε, καὶ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' οὐσα τυράννων,
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

68. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν,
Ξανθίππην Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὃς ποδ' ὑψιπύργου
σήμεινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθον.

LXVIII. 4. τέρμ' ἔχων. Pal. ἔρμ' ἔχων. Vulgo. Cf. II. π. 549.
Od. ψ. 121. Illud tuetur Buttm. in Lexil. p. 113. not.

66. In puellam. - v. 2. Φερσεφ. θάλαμος. Vid. supra ep. 5. et 123. - v. 3. νεοθάγι. Pal. VII. 181. πολιοὺς νεοθήγι σιδάρω Κείρατο. Forma compositi insolentior, ut a nominativo νεοθήξ deducta pro νεοθηγῆς. Ath. on. VII. p. 306. B. κεντήσαντα δέμας νεοθήγι μαχαίρα.

67. In Archedicen, Hippiae tyranni filiam, Aeantidae Hippoclis, Lampsacenorum tyranni, filii conjugem. Vid. Thucyd. VI. 59. qui huic mulieri monumentum Lampsaci exstructum fuisse narrat. Excitatur hoc epigr. ab Aristotele Rhetor. I. 9, 81. in exemplum laudis, et ὁ εὐτυχῶν μὲν μέτριος, ὁ δ' ἀτυχῶν

μεγαλόψυχος. De filiis Archedices nihil, quod sciam, constat.

68. In Xanthippen, mulierem nobilissimam. Versum dactylicum logaoedicum, ex quatuor dactylis et ithyphallico compositum, ut ap. Horat. Od. I. 4., excipit trimeter iambicus catalecticus. - v. 3. Περιάνδρου. Periander Corinthi tyrannus et septem sapientibus annumeratus. Vid. Herodot. III. 48. ss. Diogen. Laert. I. c. 94. ss. - v. 4. τέρμ' ἔχων. summa potestate inter cives instructus. Pal. XII. 170. δαίμονες, οἱ φίλης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε. De diis Euripid. Suppl. 617. πάντων τέρμ' ἔχοντες.

69. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγγελίης ἦκουσεν ἀνωϊστὸν Μελίτεια,
 νύκτα σὺν φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον·
 ἠϊόσιν δ' ἐπικέλσαν ἄλλκλυστον δέμας ἄλλου
 δύσμορος οἰκείης σύμβολον εἶδε τύχης,
 5 νύκτα δ' ὡς ἔστειλε. Δίῳν δ' ἐπὶ νηὸς ἀθραύστον
 ἦλθεν εὐκταίης σωὸς ἀπ' ἐμπορίης.
 μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον ἥ μὲν ἄελπτον
 ξῶν ἔχει κείνη δ' ὄψεται οὐδὲ νέκυν.

70. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Εἴκοσι Καλλικράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
 οὐδ' ἐνός, οὔτε μιῆς ἰδρακόμην θάνατον.
 ἀλλ' ἑκατὸν καὶ πέντε διηρησάμην ἐνιαυτούς,
 σκήπτωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χεῖρα.

71. ΑΝΥΤΗΣ.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι, ἃς ἐπὶ πολλοὶ
 νυμφιοὶ ἰέμενοι πατρὸς ἔκοντο δόμον,

LXIX. 6. ἐκ γαίης. Pal. quod emendavi.

69. Historia de muliere, quae, falso de morte filii nuntio accepto, alius cujusdam naufragi corpus sepelivit; paulo post autem filium, quem desleverat, saluum redeuntem vidit. — v. 4. snae fortunae signum et pignus vidit, alienum corpus, quod pro filii sui cadavere habens, tristem illum nuntium eo confirmari existimavit. — v. 5. ἔστειλε, περιέστειλε. Od. ω. 292. οὐδέ ἐ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα. — v. 6. εὐκταίης. salvus rediit, rebus ex animi sententia feliciter transactis. — v. 7. μοίρης λάχον, ἔτυχον. Sophocl. Antig. 695. οὐχ ἦδε χρυσὴς ἀξία τιμὴς λαχεῖν. —

v. 8. κείνη. illa, cujus filium Melitea tamquam suum humaverat.

70. In matronam ob annos et felicitatem memorabilem. Vertit Ausonius Ep. XXXIV.

71. In puellam immatura morte extinctam. — v. 1. ἐπὶ jungendum cum ἰέμενοι. Paulo post autem in verbis ἐπὶ πάντων ἐπιδόας eadem praepositio videtur abundare, ut ap. Sophocl. Antig. 783. καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς, οὐδ' ἀμύλων ἐπ' ἀνδράσιν. Apollon. Rh. III. 919. ἐνδ' οὐπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀν-

κάλλειος καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος· ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἐλπίδας οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσσω.

72. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Λοιδοῖα δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλονῶσα
εἰπ' Ἐρατώ, γλωφούς δακρυοῖσι λειβομένα·
ὦ πάτερ, οὐ τοι ἔτ' εἰμὶ, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
ἤδη ἀποφθιμένης κνάνεον θάνατος.

73. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ. οἱ δὲ ΣΙΜΜΙΟΥ.

Ἦστατα δὴ τὰδ' εἶπε φίλῃν ποτὶ μητέρα Γοργώ
δακρυόεσσα, δέξης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὐθι μένοις παρὰ πατρὶ, τέκοις δ' ἐπὶ λῶνι μοῖρα
ἄλλαν, ὅῃ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

74. ΗΡΙΝΝΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΗΣ.

Στάλαι, καὶ Σειρήνες ἐμὰ, καὶ πένδυμε κρωσδέ,
ὅστις ἔχεις Αἴδα τὰν ὀλλαν σποδιάν,

LXXII. 4. κνάνεος. Vulgo. Quod, ne θάνατος duplex epitheton habeat, in κνάνεον mutavi.

δρῶν. - v. 4. ἐκύλισε. evertit. Pal. IX. 543. θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισε βίην. Aeschyl. Prom. 87. ὅτῳ τρόπῳ τῆςδ' ἐκκυλισθῆναι τέχνης.

72. Puellae morituræ verba ad patrem. - v. 2. γλωφοῖς. largis, abundantibus. Euripid. Med. 892. τί γλωφοῖς δακρυοῖς τέγγεις κόρας; - v. 4. κνάνεον de naturali oculorum colore accipias licet: fortasse tamen rectius cogites de effectu mortis, tenebras oculis obijcientis. Ob hanc causam νύξ et ἄδης κναυανγής. vid. Wuestemann. ad Euripid. Alcest. 270.

73. Filia moribunda ad matrem. - v. 2. δέξης. Eurip. Phoen. 169. περὶ ὠλένας δέξας φιλάτα βάλλοισι. pendentia

brachia collo. Tibull. III. 6, 45. - v. 3. αὐθι. ἐνταῦθα, ἐν χρόνῳ.

74. Baucis, Erinnæ poetriæ amica, genus suum et vitam victoribus enarrat. - v. 1. Σειρήνες. tumultus imponebantur Sirenum imagines, modo ad significandam defunctorum eloquentiam, ut Sophocles, qui, quum ipse Σειρήν ἢ νέα appellatus esset, in monumento quoque sepulchrali aut Σειρήνα aut Κληθδὸνα χαλκῆν pro symbolo habuit. Pausan. I. c. 22., modo ad luctus rationem. Pal. VII. 491. ἀμυνόμεναι περὶ δάκρυον αἰδ' ἐπὶ τύμβῳ Λᾶες Σειρήνων ἔσταμεν εἰδόμενοι. Apud inferos esse fingebantur, ut Proserpinæ aequales, ad cuius raptum omnia luctuosius vocibus impleverant. Plato

τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἡρίων εἶπατε χαίρειν,
 αἰτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἰδ' ἑτέρας πόλιος,
 5 ᾧτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἶπατε καὶ τό-
 ᾧτι πατὴρ μ' ἐκάλει Βαυτίδα, ᾧτι γένος
 Τηρία, ὡς εἰδῶντι καὶ ὅτι μοι ἅ συνεταιρίσι
 Ἥριον' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

75. ΜΝΑΣΑΛΚΟΤ.

Αἰ αἰ Ἀριστοκράτεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
 οἴχει, ὠραίου κεκλιμένα πρὸ γάμον
 ματρὶ δὲ δάκρυα σᾶ καταλείπεται, ἃ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 πολλὰ κεκλιμένα κοκύνει ἐκ κεφαλᾶς.

76. ΛΙΗΛΟΝ.

Τίς μου τὴν Σειρήνα κακῶς κακὸς ἦρπασε δαίμων;
 τίς μου τὴν γλυκερὴν ἦρπασ' ἀηδονίδα;
 νυκτὶ μὲν ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθῆῖσα
 ὤλεο, Μοῦσ', ἐτάκη δ' ὄμματ' ἐκεῖνα σέο,
 5 καὶ στόμα πέφρακται τὸ χρίσειον οὐδὲν ἔτ' ἐν σοὶ
 λείψανον, οὐ κἀλλους, οὐ σοφίης πέλεται.

LXXIV. 4. ἐτέρω πόλιος. Pal. - v. 7. τηνι δως εἰδῶντι. Pal.
 quod praecunte Cornelio de Pauw emendavi.

Cratyl. §. 44. p. 403. D. - v. 4.
 αἰδ' ἑτέρας πόλιος. ξένοι. cf.
 supra ep. 26, 9. - v. 7. Τηρία.
 ex insula Tenos, unde etiam
 Erinna originem ducebat, Ban-
 cis vitae sedem in Lesbum trans-
 tulerat. - ὡς εἰδῶντι. fac, ut hoc
 quoque sciant. Observa simplici-
 tatem veteris sermonis. Sic
 Od. α. 174. καὶ μοι τοῦτ' ἀγό-
 ρησον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 Od. β. 111. ἐν' εἰδῆς Αὐτὸς σὺ
 θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Xenoph. K. II. V. 2, 63. εὖ δὲ
 ἴσθι, ὦ Γωβργά· ἵνα καὶ τοῦτ'
 εἰδῆς.

75. In puellam ante nuptias
 mortuam. - v. 2. κεκλιμένα. κλι-
 νισθαι dicuntur mortui. Try-

phiodor. 403. δια Πολυξένη,
 σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Κε-
 κλιμένην ὀλίγον δαυρούσομαι. Pal.
 VII. 493. οὐ νόσῳ - οὐδ' ὑπὸ
 δυσμενέων δοσθᾶτι κεκλιμένα. -
 v. 4. ἐκ κεφαλᾶς. II. π. 548.
 Τρωᾶς δὲ κατὰ κρηθεν λάβε πέν-
 θος. ὃ ἐστὶ κατὰ κεφαλῆς, Eu-
 stathio interprete. Magis usi-
 tatum est ἐκ θυμοῦ.

76. In Musam, puellam pul-
 chritudine formae et cantus sua-
 vitate praestantissimam, unde
 Σειρὴν vocatur, et ἀηδονίς. Vi-
 detur autem frigori et imbribus
 forte per noctem intempestam ex-
 posita, subita morte extincta
 esse. Apparet hoc ex alio in ean-
 dem epigrammate in Append.

ἔρρετε, μέριμναι θυγαλτέες ἄμμοροι ἐσθλῆς
ἐλπίδος ἄνθρωποι πάντα δ' ἄδηλα Τύχης.

77. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λυγροτέρα, ἢ περὰ Βάκχῳ
καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρα Κύπριδος,
ἢ λαλὴ φαιδρὴ τε χελιδονίς, ἐνθ' Ὀμόνοια
κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
τῷ πέλων ἀσπασίῃ βραῖης ἅπο· τὴν δὲ τοσαύτην
δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασεν φίλῃν.

78. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα δαλμακίδων

Pal. 338. τὴν κτανῶπιν Μοῦσαν
— λιτὸς ὁδ' ἐξαπλῆς τύμβος
ἄνευδον ἔχει. — v. 7. ἔρρετε.
moneri videntur homines, ut cu-
ris et laboribus omiſſis in diem
vivant, quum fortuna virtutis
praemia saepe repente auferat.

77. In Homonoeam libertam
cum Atimeto contubernali fido
amore conjunctam. Cf. Latina in
eandem epigrammata in Anth.
Lat. T. II. p. 197. — v. 1. περὰ
Βάκχῳ. περὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ.
Apoll. Rh. I. 458. — v. 2. χρυ-
σοτέρα. Venerem auream, χρυσοῦν
Ἀφροδίτην, illa praestabat; est
autem in χρύσεος omnis jucundita-
tis, saepe etiam virtutis, signi-
ficatio. Antiphan. ap. Athen.
XIII. p. 572. ἡδὸς τι χρυσοῦν
πρὸς ἀρετὴν κεκτημένη. Vid.
Mitscherl. ad Horat. I. Od.
V. 9. — v. 3. χελιδονίς. hoc quo-
que, ut ep. 76. ἀηδονίς, ad vocis
suavitatem referendum. ἡδυμε-
λὴς χαρίεσσα χελιδόη. Anacr.
ap. Hephaest. p. 22. — v. 5.
βραῖης ἅπο. a tenera inde aetate. —
v. 6. ἐσκέδασεν, ἔλασεν. So-

phocli. Oed. Col. 615. τὰ νῦν
ξύμφωνα δεξιῶματα Λόγῃ δια-
σκεδῶσι.

78. In Trypheram, puellam,
dum viveret, delicatissimam. Lu-
ditur in hoc nomine Pal. V. 154.
ἔστι καὶ ἐκ μορφῆς ἡ Τρυφέρα
τρυφερά. — v. 2. τρυγόνιον. co-
lumbula; quod vocabulum est
in blanditiis amantium. Plaut.
Asin. III. 3, 103. dic igitur me
anaticulam, columbam
vel catellum, Hirundi-
nem, monedulam, passer-
culum, putillum. Casin. I.
50. meus pullus passer,
mea columba, milepus. —
σαβακῶν, σαδρῶν ἑταιρῶν ἄν-
θεμα. tenellarum et marcidarum
puellarum flos. Σαλμακίδων.
ἑταιρῶν. Suid. Nota nymphe
Salmacis, procul dubio ob
eximiam luxuriam atque molli-
tiam sic appellata. Certe in versu
Ennii ap. Ciceron. I. Off. 18,
7. Salmaci, da spolia sine
sudore et sanguine. hoc
nomen ignave et imbelli tribui-

ἢ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν, ἢ φιλοπαιγμάτων
 στρωμνὴ, Μήτηρ ἦν ἐφίλησε θεῶν
 5 ἢ μούνη στέφασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν
 ὄργια, καὶ φίλων Δαΐδος ἀφαιμένη.
 πῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῇ φιλοβάκχῳ
 μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοῖων κάλυκας.

79. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ.

Ἡ ποῦ σε χθονίας, Ἀρετημίας, ἐξ ἀκάτοιου
 Κωνιτοῦ θεμένην ἶχνος ἐπ' αἰὼνι,
 οἰχόμενον βρέφος ἄσπι νέρφ φορέονσαν ἀγοστῇ
 ἥκτειραν θαλερὰ Δωριῶδες εἰν Ἀῖδα,
 5 πενθόμεναι τέο κῆρα· σὺ δὲ ξαίνουσα παρειάς
 δάκρυσιν, ἄγγελας κεύ' ἀνιαρὸν ἔπος·
 Διπλῶν ὠδίνουσα, φίλαι, τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ
 Εὐφρονι καλλιπόμεν, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις.

80. ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ.

Ἄ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
 σεύονται φύλλον ἡμιδαλεῖς στέφανοι.

tur. - v. 3. καλύβη. in Cybeles
 sacris, ut in Pal. VII. 223. ἢ
 κροτάλοις ὀρχηστρίσις Ἀρίστιον; ἢ
 περὶ πένικαις Καὶ Κυβέλῃ πλο-
 κάμους ὄψαι ἐπιταμένη. Huic
 deae aediculam, καλύβην, exstru-
 ctam fuisse, ad quam sacerdotes
 magno cum strepitu, δοῦπος,
 saltabant, ejusque aediculae si-
 mulacrum circumductum fuisse
 ab iis, qui Magnae Deae causa
 stipem colligebant, satis cen-
 stat. - v. 5. μούνη, ἐξόχως. -
 ἀμφὶ ἱερῇ inservit periphrasi, sive ut
 ap. Platon. in Lysid. p. 208. C.
 τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν ὀγ-
 γανα. - v. 6. φίλων, cui non
 malum deerat ab illecebris, qui-
 bus Laïs amantes captabat. -

v. 7. πῦε. sic in Append. Pal.
 ep. 120. Ἄνδρα πολλὰ γένοιτο
 νεοδμήτῳ ἐπὶ τῷ βῶ, Μὴ βάτος
 αὐτμηγῇ, μὴ κακὸν αἰγίπυγον,
 Ἄλλ' ἔα καὶ σαμψύχα καὶ ὑδατί-
 νη νόκμιστος.

79. In Aretemiam, duorum li-
 berorum matrem. - v. 4. Δωρι-
 ῶδες. Δωριεῖς δὲ εἰσι καὶ Κυνίδιοι
 καὶ Κῶοι. Strabo p. 965. C.
 Cnidiam fuisse Aretemiam appa-
 ret ex proximo in eandem epi-
 grammate. - v. 5. ξαίνουσα. Eu-
 ripid. Troad. 509. δακρυοῖς κα-
 ταξανθεῖσα.

80. In eandem. Poeta se ad
 Aretemias cippum accedens, ejus-
 que ἐπιγραφήν legere sinit. -

γράμμα διακρίναντες, ὁδοιπόρε, πέτρον ἴδωμεν
 λευρὰ περιστέλλειν ὅστέα φάτι τίρος.
 „Ξεῖν, Ἀρετημίς εἰμι πέτρα Κνίδος· Εὐφρονος ἦλθον 5
 εἰς λέχος· ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμεν
 δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μετ' ἄλλον ἀνδρὶ ποδηγῶν
 γήρως· ὃν δ' ἀπάγω μυαρόφυνον πόσιος.“

81. ΑΛΗΛΟΝ.

Νικόπολιν Μαράθων ἐξεθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ,
 οὐβρήσας δακρυόις λάρονεα μαρμαίρην.
 ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε· τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδευσ
 μύνῃ ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόχου;

82. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παῖζεν,
 δίζηται Σαμίαν πολλὰν θυγατέρες,
 ἡδίσταν συνέριθον αἰεὶ λάλον· ἥ δ' ἀποβρίζει
 ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

LXXX. 8. ὃν δ' ἀπάγω. Pal. Fortasse legendum: ἔν δ'. pro τὸ
 δὲ ἔτερον.

LXXXI. 1. Μαράθωνις ἐσθήκατο. Vulgo, Viri nomen requiritur,
 quod Scaliger reposuit.

v. 3. γράμμα διακρίναντες. sa-
 xum spectemus, ut, titulo
 lecto, videamus, cujusnam ci-
 neres et ossa tegat. — v. 8. ὃν
 δ' ἀπάγω. si genuina est lectio,
 ὃν positum pro τὸ δέ, ut παῖς
 intelligatur, non βρέφος aut τέ-
 κος. Diversorum articulorum
 conjunctio non est infrequens.
 Oppian. Hal. I. 586. τοῖς μὲν
 θεῶς, οἷσι δὲ χεῖρα, τοῖς δ' ἔσθ.
 Pal. VI. 14. τὸν μὲν γὰρ ξυλό-
 χων, τὸν δ' ἥερος, ὃν δ' ἀπὸ λί-
 μνας. Ib. VI. 182. τῷ μὲν ἁλός,
 τῷ δ' ἥερος, ὃ δ' ἀπὸ θυμῶν.
 et 184. τὸν μὲν τε δι' αἰδέρος,
 ὃν δ' ἀπὸ λοχαγῆς. XII. 94. ὃ δὲ
 ἐμβλεπε, τῷ δὲ λάλει, τὸν δὲ —
 τὸ λεπόμενον.

— 81. Mariti in conjugem; to-

nerrimi affectus plenum epigram-
 ma. — v. 3. τί γάρ. quid enim
 viro, uxore amata privato, aliud
 relinquitur, aut quid eum juvare
 possit, praeter luctum et moero-
 rem suum?

82. In mulierem Samiam. —
 v. 1. τὴν πολύμυθον. non vide-
 tur dictum esse in vituperatio-
 nem, non magis quam *καλή* su-
 pra ep. 77, 3. et Pal. V. 171. Ζη-
 νοφίλλας φανέει τοῦ καλίου στο-
 ματος. — v. 3. συνέριθον. sua-
 vissimam sociam. Od. ζ. 32. συνέ-
 ριθος ἅμ' ἐφομαι. Apoll. Rh.
 III. 942. Κύπριδος ἐννεσίης, ἥ
 τοι συνέριθος ἀδελαν' ἔσεται. —
 v. 3. ἀποβρίζει. Theocr. Ep.
 XXI. θαρσέων καθίζεν, καὶν δὲ
 ληρ, ἀποβρίζον.

83. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οὐνομα μὲν ΚΑΛΗ, φρεσὶ δὲ πλεον ἢ προζώπω,
 κάτθανε φρεῦ, Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἕαρ.
 καὶ γὰρ ἔην Παφίη πανομοίος, ἀλλὰ συνένωρ
 μόνω τοῖς δ' ἑτέροις Παλλὰς ἐριμνοτάτη.
 τίς λίθος οὐκ ἐγόησεν, ὅτ' ἐξήραξεν ἐκείνην
 εὐρυβίης Ἀΐδης ἀνδρὸς ἀπ' ἀγκυλίδων;

84. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή με θεῶς κύνιστε παρέρχεο τύμβον ὀδίτα,
 σοῖσιν ἀκοιμήτοις ποσὶ κελυθοπόρε·
 δερκόμενος δ' ἐρέεινε, τίς, ἢ πόθεν; Ἀρμονίαν γὰρ
 γνώσκει, ἣς γενεὴ λάμπεται ἐν Μεγάροις·
 ὅ πάντα γὰρ ὅσσα βροτοῖσι φέρεי κλέος ἦεν ἰδέσθαι,
 εὐγενίην ἑρατὴν, ἥθεα, σωφροσύνην.
 τοίης τύμβον ἄθρησον· ἐς οὐρανίας γὰρ ἀταρπούς
 ψυγὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσαμένη.

85. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

*Εφθάνεν Ἡμιόδορος, ἐφέσπετο δ' οὐδ' ὅσον ὦρε
 ὕστερον ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ.

83. In mulierem nomine et specie pulchram, eandemque moris sanctissimi. - v. 2. Χαρίτων ἕαρ. Pal. VII. 29. εὐδαί καὶ Σμέγδης. τὸ Πόδων ἕαρ. Ib. VII. 600, εὐδαλείων Χαρίτων ἄνθος, Ἀναστασίη. - v. 5. τίς λίθος. Pal. VII. 328. τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδος; Τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;

84. In Harmoniam Megarenssem, et generis nobilitate et moribus illustrem. - v. 5. ἦεν ἰδέσθαι. ἐν αὐτῇ so. - v. 6. εὐγενίην ἑρατήν. nobilitatem cum

amabili ingenio conjunctam, et ob id ipsum anabilem. - v. 7. τοίης. supra ep. 26, 10. γαί' ἑρατή, τοῖον ἔχεις φθιμένον. - v. 8. σῶμ' ἀποδυσαμένη. corpore, tamquam veste, deposito; nam γιγνῶν τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ, ὃ ἡμφιεσται. Porphy. de Antr. Nymph. p. 259. De matre sua Gregor. Naz. apud Murator. p. 85. ἥλατ' ἐπουρανίην εἰς ἀντα - ἐν νηφ' σῶμ' ἀποδυσαμένη. Cf. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 303. a.

85. De conjugibus eodem fere tempore defunctis, et in eodem

ἄμφω δ', ὡς συνέναιον, ἔτι πλακί τυμβεδόνται,
ξυγὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

86. BIANOPOΣ.

Θειονόης ἔλαιον ἐμῆς μόρον, ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς
ἐπίσι κοινοτέρας ἔσθενον εἰς ὀδύνας.
νῦν δ' ἔτι καὶ παιδὸς φθονερή μ' ἀπενόσφισε Μοῖρα·
φεῦ, βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.
Περσεφόνη, σὺ δὲ πατρὸς ἐπὶ θρήνοισιν ἄκουσον,
θῆς βρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιχομένης.

87. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Νυμφίον Εὐαγόρην πολυπένθιμον ἢ Πολυνείνου
Σκυλλίς ἀν' εὐρείας ἤλθε βοῶσα πύλας,

LXXXV. 3. ὡς ὑμέναιον ἐπὶ. Pal. Plan. ὡς ἄμ' ἔναιον ἐν πλ.
Tyrwhitt. cuius vestigia secutus, scripsi: ὡς συνέναιον, ἔτι
πλ. quod mihi paulo videtur lenius. Nam littera s a praecedente
ὡς absorpta, νυνεαιον facillime in ὑμέναιον abire potuit. ἐπὶ autem
et ἔτι sexcenties inter se permutata sunt.

LXXXVI. 3. φθονερὴν ἀπ' ἐνόσφισε μοῖραν. Pal. φθονερή τις
ἐνόσφισε μοῖρα. Plan. utramque lectionem conjunxi, inserto pro-
nomine μ', quod, praecedenti vocabulo adhaerens, in ν' mutatum
est. - v. 3. τὸδε πατρός. Pal. scripsi σὺ δέ, quod post nomen pro-
prium sic inferri solet. Vid. Parson. ad Eurip. Or. 614.

sepulcro positus. - v. 3. πλακί. Pal. VII. 324. ἃδ' ἐγὼ ἅ περι-
βωτος ὑπὸ πλακί τῇδε τέταμ-
μαι. ut viventes ὑπὸ τῷ αὐτῷ
στερώματι aut ἑματίῳ jacuerant,
ita nunc τῇ αὐτῇ πλακί teguntur.
Similiter Ausonius ep. 3. Ae-
ternum placidos Manes
complexa mariti, Viva
torum quondam, functa
foves tumulum. Id. ep. 17.
ut tibi dilectine desit cu-
ra mariti, Functa colis
thalamo nunc monimen-
ta tuo. - v. 4. ἀγαλλόμενοι τά-
φον. pro dativo accusativus jun-
ctus cum ἀγαλλομαι ob prae-
gnantem verbi significationem.
Est enim pro ἀγαλλομαι ἔχοντες.

86. Lamentus mariti de conjuge

et filio, quem unum habebat,
morte ereptis. - v. 1. ἀλλ' ἐπὶ
ἢ τοῦ παιδὸς ἐπίσι, spes de
puero concepta, τὰς ἐμὰς ὀδύ-
νας ἔθηκε κοινοτέρας. aut: ἐπὶ
παιδὸς ἐπίσι τὴν ὀδύναν κοι-
νοτέρας. εἰς ὀδύνας positum vi-
detur pro ὀδύνας. - v. 4. ἐψεύ-
σθην καὶ σέ. Usitatio structura
est cum genitivo. Vid. Blom-
field. Glossar. ad Aeschyl.
Pers. 478. Accusativus autem po-
situs, ut ap. Prometh. 170. ὑφ'
ὅτου Σκηπτρον τιμὰς τ' ἀπρεσ-
λάται. et Euripid. Hipp. 640.
μωρίαν ἀφῆρέσθην.

87. Historia de muliere, quae,
moerore ob conjugem defunctum
confecta, paucis diebus post fu-
nus ejus obiit. - v. 2. βοῶσα.

- παῖδα τὸν Ἡγεμᾶχειον ἐφέστιον· οὐδ' ἄρ' ἐκείνη
 χῆρη πατρῶους αὐδῆς ἐσῆλθε δόμους,
 5 δαμονίῃ τριτάτῃ δὲ κατέφθιτο μηνὶ θυγατρῶν
 οὐλομένη ψυχῆς δύσφροσι τηκεδόνι.
 τοῦτο δ' ἐπ' ἀμφοτέροισι πολὺν κλαντον φιλότῃτος
 ἔσθημεν λείῃ μνᾶμα παρὰ τριόδῳ.

88. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

- Εἵκοσιν Ἑρμοκράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
 οὐδ' ἐνὸς οὔτε μιᾶς ἀνγασάμην θάνατον.
 οὐ γὰρ ἀπαῖστανεν ἐμὸν νύμφας Ἀπόλλων,
 οὐ βαρυνενδήτους Ἀρτεμὶς εἴλε κόρας.
 5 ἔμπαλιν δ' ἂ μὲν ἔλυνε λεγῶν ὠδῖνα μολοῦσα·
 Φοῖβος δ' εἰς ἧβαν ἄρσενας ἀγάγετο,
 ἀβλαβέας νοῦσοισιν. ἴδ' ὥς νίκημι δικαίως
 παῖσιν καὶ γλώσση δάφροσι Τανταλίδαι.

89. ΑΛΕΞΠΟΤΩΝ.

- Οὐχ ὁσῶς ἠρπαξας ὑπὸ [χθόνα], κοίρανε Πλουτεῦ,
 πενταετὴ νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην.
 οἷα γὰρ ἀρχομένου ῥόδου εὐπνοον εἶαρος ὄρη
 ἐξέτεμες ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσαι.

LXXXVIII. 5. ἔλυνε ἐμῶν. Vulgo; ubi θυγατέραν supplent. Sed tum ἐμῶν languidissimum. Sequens ἄρσενας disertam antithesin requirit; quare scripsi λεγῶν. puerperarum, Perparum interest inter νεμῶν et λεγῶν.

βοᾶν de lamentantibus in funere, magna supremum voce animam cientibus, ut est apud Virgil. III. Aen. 68. Pal. VII. 482. σὺν περὶ λάρνακα μάτης - ἐπ' αἰατῇ πολλῇ ἐβάσσε τέρψιν. - v. 3. ἐφέστιος. ἀντόχθων ἢ πολίτης. Hesych. - v. 4. χῆρη. viduae in paternam domum reverti solebant. Vid. Od. β. 113. s. - v. 6. δύσφροσι τηκεδόνι. prae morore tabescens. ἄλγεα τηκεδόνος. Pal. V. 280. Apoll. Rh. IV. 903. τηκεδόνι φθινύθουσαι.

88. In Hermocrateam, felicem plurimorum liberorum superstitem matrem. - v. 3. 4. respicitur ad fabulam de Niebe. - v. 7. ἀβλαβ. νοῦσοισιν. medica arte Apollo morbos a filiis cohibuit. - v. 8. παῖσιν. liberorum numero et felicitate; et hanc quidem linguam continentia promerita.

89. De puella quinque annorum. - v. 2. πᾶσιν, ἀρεταῖς, ἀγαθοῖς. - v. 3. οἷα γὰρ. Stat. III. Silv. 3, 124. florentes qua manu scidit Atropos

ἀλλ' ἄγ' Ἀλεξάνδρα, καὶ Φίλιππε, μηκέτ' ὀδυρομένους 5
 ἡμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι,
 εἶχεν γὰρ χάριν, εἶχεν ἐφ' ἡδυχοδοίσι προσώποις,
 αἰδέρος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις,
 τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε. παῖδα γὰρ ἰσθλὴν
 ἦρπασαν, ὥς τερπνὴν, Ναῖδες, οὐ Θάνατος. 10

90. ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Χαῖται σου σταάζουσιν ἔθ' ἄλμυρά, δύσμορε κούρη,
 νενηγέ, φθιμένης εἰν ἄλλ', Ἀνσιδίῃ.
 ἦ γὰρ ὀρινομένου πόντου, δέσασα θαλάσσης
 ὕβριν, ὑπὲρ κοῖλον δαύρατος ἐξέπεδες.
 καὶ σὸν μὲν φωνεῖ τάφος οὖνομα, καὶ χθόνα Κύνην 5
 ὅστέα δὲ ψυχρῷ κλύζετ' ἐπ' αἰγιαλῷ,
 πικρὸν Ἀριστομέλῳ γενέτη κακόν, ὃς σε κομίζων
 ἐς γάμον, οὔτε κόρην ἤγαγεν, οὔτε νέκυν.

91. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἠλιοδάρα,
 δωροῦμαι, στοργᾷς λείψανον, εἰς Ἀῖδαν,
 δάκρυα δυσδάκρυτα πολυκλαύτω δ' ἐπὶ τύμβῳ
 σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.

annos, Qualia pallentes
 declinant lilia culmos,
 Pubentesque rosae pri-
 mos moriuntur ad au-
 stras. — v. 7. εἶχεν. erat ei in
 tenera facie tanta venustas, quae
 eam decorem contubernia dignam
 redderet. — v. 10. ὥς τερπνὴν.
 i. e. ὥς ἄθρομα καὶ καλῶς.
 ut Pal. VII. 483. ἔσται μὲν ὅγε
 καὶ ἐν δώμασι Φερσεφόνοις
 Παῖνιον. — Ναῖδες, ut Hylam.
 Similiter Pal. VII. 518. Ἀστανί-
 δην τὸν Κρήτα, τὸν αἰπύλον,
 ἦρπασε Νύμφη Ἐξ ὄρεος, καὶ
 τὸν ἰσθὸς Ἀστανίδης.

90. In cenotaphium Lysidices,
 quae, a patre ad sponsum dedu-
 cta, tempestate exorta in mari pe-

riit. — v. 1. χαῖται σου σταάζουσιν.
 De Ceyce naufrago Ovid. Met.
 XI. 691. pallentem, nudum,
 et adhuc humente capil-
 lo. — v. 3. δέσασα. puellam pu-
 ta in maris tumultu aut spiritus
 deliquium prae timore passam,
 aut vertigine captam, ex nave
 excidisse. — v. 8. οὔτε κόρην.
 Similiter Pal. IX. 245. ἦν δὲ γυ-
 ναῖκα Ἑλλης ἰδεῖν, ἄφρων ἔσχο-
 μεν οὐδὲ νέκυν.

91. Luctus amantis de puella
 ante diem defuncta. — v. 2. στορ-
 γᾷς λείψανον. lacrimae amantis
 in terram penetrantes, pristinæ
 amoris reliquiae. Pal. V. 166.
 ἀπὸ μέρους στοργῆς ἐπὶ λείψανον.

- 5 οἰκτρά γάρ, οἰκτρά φίλων σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
αἰῶζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀΐδας,
ἄρπασεν ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γὰ παντρόφε, τὰν πανόδυτον
10 ἡρέμα σοῖς κόλποις, μάτερ, ἐναγνέλισαι.

92. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

- Τίς, τίνος εὖσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι; —
Πορξὼ Καλλιτέλεως. — καὶ ποδαπή; — Σαμίη. —
τίς δέ σε καὶ περέϊξε; — Θεόκριτος, ᾧ με γονῆες
ἔξεδosan. — θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; — ἐκ τοκετοῦ. —
5 εὖσα πόσαν ἔτέων; — δύο κεῖκοσιν. — ἡ ῥά γ' ἄτε-
κνος; —
οὐκ, ἀλλὰ τριετῇ Καλλιτέλῃ ἔλιπον. —
ζῶοι σοὶ κεῖνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο. —
καὶ σοί, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχῃ τὰ καλὰ.

93. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀλινον ὠκυμόρῳ με λεχωῖδι τοῦτο κεκόφθαι
τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης,

— v. 6. κενεὰν χάριν. munus Acheronti oblatum, sed inane illud, quum Acheron nullis precibus luctuve moveatur. — εἰς Ἀχέροντα. sic Euripid. Phoen. 1757. θάλασσαν ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόμενα, χάριν ἀχάριστον ἐς θεοὺς διδούσα. i. e. ἥς ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν εἶχον οὐδεμίαν. — v. 7. θάλος. vocabulum blanditiis adhibitum. Pal. V. 174. Ζηνοφίλα, τρυφερόν θάλος. Ib. 194. de puella: ἐκ τριχὸς ἄχρει ποδῶν ἱερὸν θάλος. Oppian. Cyn. I. 3. γλυκερόν θάλος, Ἀντωνίνα. — v. 8. ἄνθος ἔφυρε κόνις. de puero Pal. XII. 107. μύρτον ἔφαλον Ἐρρίφθω ξηροῖς φνυρόμενον σκυβάλοις. — v. 10. σοῖς κόλποις, μήτερ. Oppian. V. Halicut. 680. γαῖα, φίλῃ θρε-

πτειρα, σὺ μὲν τέκες — κόλποις δ' ἐνὶ σείῳ θάνομιμι.

92. Elegans diverbium viatoris cum matrona Samia, quae in puerperio obierat. Commendabile epigramma ob peritam colloquii particularum distributionem. — v. 1. Παρίην κίονα. sub cippo ex marmore Parie. — v. 4. θνήσκεις. praesens pro ἔθανες, quod in talibus non infrequens. Pal. VII. 207. θνήσκας δ' ὑπὸ θοίνης ἀκλήστον. Sophocles. Oedip. Tyr. 118. θνήσκουσι γὰρ πλὴν εἰς τις. Euripid. Hec. 694. ὦ τέκνον, τίμι μόνον θνήσκεις;

93. In Athenaidem, poetae, ut videtur, conjugem, quae puerpera obiit. — v. 1. Junge: αλινον τοῦτο γράμμα τῆς Δ. σο-

κούρον ἐπὶ ἐκτενέσῃ κατέφθιτο· παῖδα δὲ Μήλας
 δεξάμενος θαλερὴν κλαίω Ἀθηναῖδα,
 Δεσβιάδεσθιν ἄχος καὶ Ἰήσωνι πατρὶ λιποῦσαν.
 Ἄρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφόνων ἔμελεν.

94. ANTIPLATROU ΘΕΣΣΑΛ.

Εὐχέσθω τις ἔπειτα γυνὴ τόκον, εἴπε Πολυξά,
 γαστέρ' ὑπὸ τρισσῶν ῥηγνυμένη τεκέων
 μαίης δ' ἐν παλάμῃσι χύθη νέκυς· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
 ὤλισθον κοίλων ἄρῃνες ἐκ λαγόνων,
 μητέρος ἐκ νεκρῆς ζωὸς γόνος· εἰς ἄρα δαίμων
 τῆς μὲν ἀπὸ ζωῆν εἴλετο, τοῖς δ' ἔπορεν.

95. ΠΑΤΑΟΥ ΣΛΑΕΝΤ.

Δέκτρα σοὶ ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια, παρθένε κούρη,
 ἐστόρεσαν παλάμαις πενθαλαίαις γενέται
 καὶ σὺ μὲν ἀμπλακίας βιότου καὶ μόχθον Ἐλευθοῦς
 ἔκφυγες· οἱ δὲ γόνων πικρὸν ἔχουσι νέφος.
 δωδεκῆτιν γὰρ Μοῖρα, Μακεδονίη, σε καλύπτει,
 κάλλεσιν ὀπλοτέρην, ἥθεσι γηραλέην.

XCIH. 4. κλαίειν. Pal. quod ad Διόδωρος relatum, totius loci
 sensum vehementer obscurat. Scripsi itaque κλαίω. Cippus loqui-
 tur, Diodori elegis inscriptus, et se mulieris in ipso flore ætatis
 extinctæ mortem plorare dicat.

φίης (artis poeticae) λέγει μὲς κε-
 κόφθαι λεχωίδι, in honorem
 puerperæ. — v. 6. κυνῶν. vena-
 tionis intenta puerperæ opem fer-
 re non poterat. Comparaveris
 dictum Timæi aut Heg-
 esiae, quo Diana templo suo
 Ephesi incenso opitulari non po-
 tuisse dicebatur, quod Olym-
 piæ, eodem tempore Alexan-
 drum partu edenti, adesset.

94. De muliere, quæ, trinis
 liberis partu editis, animam red-
 diderat. — v. 4. κοίλων. ex late-
 ribus, partu edito, vacuifactis. —
 v. 6. ἀπὸ ζωῆν. simili acumine
 Martial. Spect. XIII. de sue

ex vulnere pariente: confossa
 vulnere mater Sus pari-
 ter vitam perdidit atque
 dedit.

95. In Macedoniam puellam. —
 v. 3. ἀμπλακίας. sic supra ep.
 30. ὅς δ' ἐν νεότητι μαρτυρεῖς
 Ἐκφυγὴ τὴν βιότον θάσσον ἀλι-
 τρσοσύνην. — v. 4. γόνων νέφος.
 Parentibus luctus et moeror re-
 linquitur. In νέφος est copias
 significatio, potissimum in rebus
 malis et molestis. Il. 9. 591. τὸν
 δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαι-
 να. Eurip. Medea. 105. ἔξαι-
 ρόμενον νέφος οἰμωγῆς. — v. 6.
 κάλλεσιν. sic fere Petrarca de

96. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ.

Τίεος ἀκνυμόρου θάνατον πενθοῦσα Μενίππῃ
κακνυτῇ μεγάλῃ πνεῦμα συνεξέχεεν.
οὐδ' ἔσχεν παλίνροσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι,
ἀλλ' ἅμα καὶ θορήνῳ πᾶνσ' αὖτο καὶ βίοντο.

97. ΑΛΕΞΗΙΟΤΟΝ.

Οὐκ ἔθανες, Πρόπτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλλῇ ἐν πολλῇ,
ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
5 οὐ χεῖμων λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦθος ἐνοχλεῖ,
οὐ πεινῆς, οὐ δίψος ἔχεις· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
ἀνθρώπων ἐτι σοι βίωτος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
αἰγῶν ἐν καθαυαῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

98. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαυίης τὸ μνηῖμα Φιλαινίδος· ἀλλὰ προσεπῆν
τλήθι με, καὶ στήλης πλησίον, ἄντρο, ἴδι.

XCVII. 6. οὐ πεινῇ σ', οὐ δίψος ἔχει σ'. Br. ubi repetitio pronominis ferri nequit. Scripsi itaque πεινῆς et ἔχεις.

Iantra sua praedicat, cui dicit esse sotto capei biondi canuta mente.

96. Historia de muliere, quae filium deplorans, inter gemitus animam efflavit. - v. 3. παλίνροσ' - οὐδ' ἀναπνεύσασα. pulmonibus gravi gemitu exhausta, spiritum rursus trahere non potuit. Infra in eadem historia ep. 107. Pal. VII. 644. κοινύσασα γὰρ ὅσων ἐγάνθανε μητρὸς ἀνίη, Οὐκέτι ἐπιστρέφει πνεύματός ἔσχε τόνους.

97. In puellam, Proten (Pri-
stina) appellatam. - v. 2. θα-
λλῇ. II. i. 143. ὅς μοι τηλύγετος
τρέφεται θαλλῇ ἐν πολλῇ. De
beatorum vita Od. 8. 565. τῆπερ
ὀψιότη βιοτῇ πέλει. et Pindar.
Fr. 95. de iisdem: παρὰ δέ σφι·

σιν εὐανθῆς Ἄσας τέθνηκεν ἄλ-
βος. Cf. eundem Ol. II. 75. ss. -
v. 4. κακῶν. de vita aetatis au-
reae Hesiod. E. καὶ H. 115.
τέρποντ' ἐν θαλλῇσι κακῶν ἔκτο-
σθεν ἀπάντων. qui etiam ad re-
liqua comparari debet. - v. 8.
αἰγῶν. ap. Pindar. l. c. τοῖσι
μὲν λάμπει μένος αἰθέρος Τῶν ἐν-
θάδε νύκτα κάτω.

98. Philaenis Samia labem fa-
mae suae ob librum obscenum,
perperam ipsi tributum, ad-
persam abstergere conatur. De illa
muliere tradidit Athen. VIII.
p. 335. C. D. inter recentiores
imprimis consulendus Luza-
cius in Lectt. Att. p. 154. ss. -
v. 2. τλήθι. aude, odio adver-
sus me depositio, ad cippum
meum accedere et ave mihi ac-

οὐκ εἴμ' ἢ τὰ γυναιξὶν ἀναγράφασα προσάντη
 ἔργα, καὶ Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν
 ἀλλὰ φιλευδήμων, ναὶ ἐμὸν τάφον· εἰ δέ τις ἡμέας 5
 αἰσχύνων λαμνρὰν ἔπλασεν ἱστορίην,
 τοῦ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος οὐνομα· τὰμὰ δὲ λυγρὰν
 ὁστέα τεροφθεῖη κληδόν' ἀπωσαμένης.

99. ΑΛΕΣΠΙΟΤΟΝ.

Μυρτάδα τὴν ἱεραῖς με Διονύσου παρὰ ληνοῖς
 ἄφθονον ἀκρήτου σπασσαμένην κύλικα,
 οὐ κεύθει φθιμένην βαιὴ κόνις· ἀλλὰ πίδαρ μοι,
 σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεστι τάφος.

100. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τῆς πολλῆς τόδε σῆμα Μαρωνίδος, ἥς ἐπὶ τῷ βῶ
 γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς ὁρᾷς κύλικα.
 ἢ δὲ φιλέκρητος καὶ αἰεὶ λάλος οὐκ ἐπὶ τέκνοις
 μύρεται, οὐ τελέων ἀκτεάνῳ πατέρι·
 ἐν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὅπ' ἡρόν, ὅττι τὸ Βάκχου
 ἄρμενον οὐ Βάκχου πλήρης ἔπεστι τάφος.

clamare. = v. 4. Αἰσχύνη dea
 apud Aeschyl. VII. c. Theb.
 406. ut Αἰδώς apud Xenoph.
 Conv. c. 8, 35. Vid. ad Imagg.
 Philostrati p. 404. - v. 6.
 λαμνρὰν ἱστορίην, βιβλὸν ἀναι-
 δείας μεσότην, protervum li-
 brum, in quo turpium rerum
 scientia (ιστορία) traditur. -
 v. 7. ἀναπτύξαι, nomen, latens
 adhuc, tempus aliquando reve-
 let. Sophocl. in Stob. Ecl.
 phys. I. 9, 17. ὥς δ' ἀπ' αὐτῶν ὁρῶν
 καὶ πάντ' αἰούων πάντ' ἀνω-
 πτόσαι χρόνος. - v. 8. ἀπωσα-
 μένης. cum τὰμὰ cohaeret. Epikt.
 Lacon. apud Plutarch. T. II
 p. 241. C. κατὰ τοὶ φάμα κακ-
 πόνηται ἢ ταύτων ἀκ αὐθ εἰν, ἢ
 μὴ εἶν.

99. De muliere vinosa, sub

dolio sepulta. - v. 1. παρὰ λη-
 νοῖς. ad ipsum lacum, in quem
 mustum ex torculari defluebat.
 Supra c. VII. ep. 37. in descri-
 ptione symposii: ἄγχι δὲ ληνὸς
 ἀντὶ πίδαρον, λιπαρῆς ἐνδίου εὐ-
 φροσύνης.

100. In tumulum alius caju-
 dam vetulae, vini amantissimae,
 in quo calix positus, quem illa
 vacuum esse queritur. In ean-
 dem haec sunt Leonidae Pal.
 VII. 455. Μαρωνίς ἡ φίλωνος,
 ἢ πίδαρον ὁδοδός, Ἐσταυῖθα κει-
 ται γῆρὸς, ἥς ὑπὲρ τάφον Γνω-
 στὸν προκείται πᾶσαν Ἀττικὴν
 κύλικα. Στένει δὲ καὶ γὰρ νέεσθαι
 οὐχ ὑπὲρ δέκνων, Οὐδ' ἀνδρός,
 οὐδ' κέλοιπεν ἐνδοεῖς βίον. Ἐν
 δ' ἀντὶ πάντων, οὐνεχ' ἢ καλὴ
 κενή.

101. ΓΑΙΤΟΤΑΙΚΟΤ.

Τετράκις ἀμφορέως περὶ χεῖλεσι χεῖλεα θείσα
 Σειληνὶς πάσας ἐξερόφησε τρύγας.
 Εὐχαῖτα Διόνυσε, δὲ δ' ὕδασιν οὐκ ἐμίληνεν
 ἀλλ' οἶος πρώτης ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης,
 τοῖόν σε προῦπινεν, ἀειφλεγὲς ἄλγος ἔχουσα,
 εἰσότε καὶ νεκρῶν ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον.

102. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΤ.

Τὴν τιτθὴν Ἥρων Σειληνίδα, τὴν, ὅτε πῖνοι
 ζωρὸν, ὑπ' οὐδαμῆς θλιβομένην κύλικος,
 ἀργῶν ἐντὸς ἔθνην, ἢ ἢ φιλάκρητος ἐκείνη
 καὶ φθιμένη ληνῶν γέτονα τύμβον ἔχοι.

103. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΤ. οἱ δὲ ΝΙΚΑΡΧΟΤ.

Τὴν γοεραῖς πνεύσασαν ἐν ὠδίνεσσι Λαμίσκην
 ὕστατα, Νικαρέτης παῖδα καὶ Εὐπόλιδος,
 σὺν βρέφεσιν διδύμοις, Σαμῖν γένος, αἱ παρὰ Νείλῳ
 κρύπτουσιν Λιβύης γόνες εἰκοσέτιν.

Cl. 2. ἐξερόφησε. Pal. Pl. quod litteris transpositis emendatum. —
 v. 5. ἀφειδὲς ἄγγος ἔχουσα. Pal. ἀφειδὲς ἐς ἄγγος. Plan. unde Br.
 ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἔλουσα. nos paucis litteris Palatinae lectionis mu-
 tatis et transpositis, scripsimus quod sensus postulabat.

Ch. 4. ληνόν. Pal. ληνού. Br. Rectius ληνῶν. Plan.

101. In vinosam Silenida. No-
 men fictum accommodate ad mu-
 lieris ingenium, ut in superiori-
 bus Μαρωνίς, a Marone, Sileni
 filio, Bacchi in expeditione In-
 dica comite. — v. 2. τρύγας. po-
 ti faece tenuis cadi. Ho-
 rat. III. Od. 15, 16. Theocr.
 Eid. VII. 70. αὐταῖσιν κυλίσσαι
 καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρεῖδαν. —
 v. 5. ἀειφλ. siti perpetua nec
 unquam restinguenda cruciata. —
 v. 6. νεκρῶν ψάμαθον. ad lit-
 tora Orci. Pal. VII. 365. de pue-
 ro ex Charontis cymba excen-

dente: γυνὰ δὲ θεῖναι Ἰχνα
 δειμάλνει ψάμμον ἐπ' ἠονίην.
 IX. 328. ἀπταὶ νεκρῶν. So-
 phocl. Fr. Polyx. II. Ἀπτὰς
 ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
 Ἀχέροντος. ψάμαθος est pro
 littore in ejusd. Ajace 1053.
 ut arena ap. Latinos.

102. Item in Silenida, in ipsa
 vinea sepultam. — v. 2. ὑπ' οὐδ.
 nullum exavescentem poculum.

103. In Lamiscam Samiam,
 una cum duobus liberis in Ae-
 gypto sepultam. — v. 1. πνεύσα-
 σαν ὕστατα, i. e. ἐκπνεύσασαν

ἀλλά, κόραι, τῇ παιδί λεχῶνα δῶρα φέρουσαι,
θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφον.

104. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μὴ θάμβει, μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σάματι λεύσων,
γλαῦνα, βίον, χαροπὰν χάνα, θοὰν σκύλακα.
τόξα μὲν αὐδάσει με πανεύτονον ἀγέτιν οἴκον,
ἃ δὲ κῶν τέκνων γνήσια καδομέναν
μάστιξ δ' οὐκ ὀλοάν, ξένη, δεσπότην, ἀλλ' ἀγέρωχον 5
δυωδί, κολάσσειραν δ' ἔρδικον ἀμπλακίας
χάν δὲ δόμων φύλακα μελεδήμονα τὰν δ' [ἄρ' ἀγρυπνον]
γλαυξ ἄδε γλανκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.
τοιοῖςδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθειον ἔνθεν ὄμευνος
τοιοῦδ' ἐμᾶ στέλα σύμβολα τευξέ Βίτων. 10

105. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦῳι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἥελιον δὲ
δυομένου Βασιλῶ κάτθανε παρθενικῇ

CIV. 3. τὰν εὔτονον. Pal. metro reclamante. πανεύτονος, strenua, attenta. - v. 5. ἀγέρωχος senioribus ferox esse solet; quod ab h. l. alienum. Quare Reiskius probabiliter emendavit: οὐδ' ἀγέρωχον. - v. 7. τὰνδε δόμων. Pal. et in fine versus: τάνδ'... postrema voce omissa. Scripsi χάν, et lacunam explere conatus sum. In φύλακα postrema syllaba fortasse producitur ante μ, labiali pronuntiando duplicata, aut scribendum: φυλακᾶς μελεδήμονα.

τὸν βίον. - v. 5. λεχῶνα δῶρα. non revera munera, qualia puerperis offerri solent, sed inferias. καίς vocatur Lamiaca ob tenebram, anserem et canem. Similia vide infra ep. 144 et 145. - v. 4. γνήσια. ita ut veram matrem decebat. - v. 5. ἀλλ' ἀγέρωχον. non timidam, sed gravem et severam. Vid. var. lect. -

v. 7. χάν. fidi custodes domorum anseres, φυλάττειν χηνῶν κύνες ἀχειώτεροι. Aelian. H. A. XII. 33. - v. 8. Παλλάδος ἀμφίπολον. cogitandum de Pallade Ἐργάνῃ, cui illa mulier dies noctesque operabatur. Eandem ob causam in alius matronae sedulae cippo gallus conspiciebatur galinaceus. Pal. VII. 424. τὰν μὲν ἀνεγρομένην με ποτ' εἰρία νύκτερος ἔργῳ αὐδάσει.

105. In puellam Cyrenaicam, quae ob fratrem morte extinctam

αὐτοχρῆ. ζῶω γάρ, ἀδελφεὴν ἐν πυρὶ θείσα,
οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐξείδε καὶ ὄν
πατρὸς Ἀριστίπποιο· κατήφησεν δὲ Κυρήνη
πᾶσα, τὸν εὐτεκνὸν γῆρον ἰδοῦσα δομον.

106. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Παῖδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἐπὶ τοῦτ' ἔλειψή
μήτηρ, ἀμφοτέρους, εἴπε, περισχομένη·
καὶ νέκυν οὐ σέα, τέκνον, ἐπ' ἡματι τῷδε γοίσειν
ἤλπισα, καὶ ζωοῖς οὐ σὲ μετεσδόμενον
ὄψεσθαι. νῦν δ' οἱ μὲν ἐς θυέας ἡμελφθήσαν
δαίμνες, ἄψευστον δ' ἔκτεο πένθος ἔμοι.

107. ΒΛΑΝΟΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἵστατον ἐθρήνησε τὸν ἀκνύμορον Κλεαρίστη
παῖδα, καὶ ἄμφι τάφῳ πικρὸν ἔπεισε βίον.
κωκύσασα γὰρ ὅσσον ἐχάνθανε μητρὸς ἀνίη,
οὐκ' ἐπιστρέψαι πνεύματος ἔσχε τόνους.
θηλύτεραι, τί τοσοῦτον ἐμετρίσασθε, τάλαιναί,
θρήνον, ἵνα κλαῖσῃτ' ἄχοι καὶ Αἰδεῶ;

108. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἐσπέριον κήρῳ ἀπώσατο πολλὰς ὕπνον
ἢ γρηῦς πενήν Πλατῆς ἀμνησμένη.

sibi ipsa mahus intulerat. - v. 6. εὐτεκνόν. secundam domum. Hecuba εὐτεκνωτάτη γυναικῶν ap. Euripid. Hec. 581. Pal. VII. 484. ἡ μὲν ἀρίστη εἰούσα καὶ εὐτεκνός.

106. Mater duorum puerorum alterum, gravi morbo laborantem, saluum vidit, dum alter, qui bene valebat, subita morte extinctus est. Haec sati vicissitudo μόρος ἀλλαχθεῖς vocatur, et postea δαίμνες ἀμειφθέντες. - v. 6. ἄψευστον πένθος. fortuna vestra inopinato mutata nihil lucti feci; non minus enim propterea certus mihi obvenit luctus.

107. In matrem vehēmenti luctu et gemitu extinctam. Vid. supra ep. 96. - v. 3. κωκύσασα. omnem suum dolorem, quanta fieri posset, ejulatione effundens, spiritum recipere non amplius potuit. - v. 4. πνεύματος τόνους. Pal. IX. 342. δρόμος ἐν σταδίῳ ὁξὺς ἐλάνθόμενος πνεύματος ἔστι τόνος. - v. 6. ἄχοι καὶ Αἰδεῶ, ut ipsae vobis immodico hoc luctu mentem contrahatis.

108. In vetulam, quae usque ad ultimam senectutem colo telaeque operam navaverat. - v. 1. ἀπώσατο ὕπνον. Theocrit. Eid. XXI. 20. ἐν βλεφάρων δὲ

καὶ τι πρὸς ἡλακίαν καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
 ἦειδεν, πολλοῦ γήραος ἄγχι θυρῶν,
 καὶ τι παριστιδιος δινευμένη ἄχρως ἐπ' ἡοῦς
 κῆινον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δόλιχον,
 ἣ ρικνὴ ρικνοῦ περὶ γούνατος, ἄρκιον ἰστῶ,
 χειρὶ στρογγύλλουσ' ἡμερόεσσα κρόκην.
 ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἠῦγασεν ὕδωρ
 ἣ καλὰ καὶ καλῶς Πλατὺς ὑφηνάμενη.

5

10

109. ΦΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λιμὸν διζυρὴν ἀπαμνησμένη πολίγηρῶς
 Νικῶ σὺν κούραις ἡμολόγει στέχνας.
 ὦλετο δ' ἐκ θάλλπους τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθοι
 νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων.
 μὴ νεμέσα, Δῆμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὔσαν
 κούραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἡμφιέσαν.

CIX. 3. Fortasse legendum: τῇ δ' αἱ καλάμης συνέριθοι. — v. 5. εἰ βροτὸν οὔσαν. quum haec caussa non solum ad vetulam, stipulas colligentem, sed ad omnes mortales spectet, depravatam lectionem esse suspicor, et fortasse sic corrigendam: ἀπὸ χθονὸς αἰ βρώσαν.

Ἔπνον ἀπασάμενοι, σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν. — v. 4. ἦειδεν. tempus canendo saliebat. Tibull. II. 1. 65. atque aliqua assiduæ textis operata Minervæ Cantat, et applauso tela sonat latere. Hujus generis cantilenas commemorat Athen. XIV. p. 618. D. ἣ τῶν ἰστουγοσύντων ᾠδὴ ἔλινος· ἣ δὲ ταλασιουργῶν ἱούλος. — v. 5. δινευμένη. labor textricis comparatur cum cursu δολίχου, ubi stadium repetitis vicibus percurritur. ἰστῶν καλιβάρους ὁδούς appellat Pindar. Pyth. IX. 83. — v. 6. Ἀθηναίης, Ἐργάνης. — σὺν Χάρισιν. Gratias juvantibus; nam καλὰ καλῶς καὶ χαριέτως ὑφηνάτο. — v. 7. περὶ γούνατος. Theocrit. Eid. XXIV. 74. πολλὰ Ἀχαιῶν

δων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα· Χεὶρ κατατρίφοντι. Catull. LXIV. 313. Dextera tum leviter deducens fila supinis Formabat digitis; tum prono in pollice torquens Librātum tereti versabat turbine (στρογγύλλουσα) fusum.

109. De muliere, quæ spicas in agro legens, calore solis extincta, a laboris sociis rogo ex stipulis facto combusta est. — v. 2. ἡμολόγει. ποιολογεῖν est ap. Theocrit. Eid. III. 32. — v. 3. συνέριθοι. comites. vid. supra ad ep. 82. — ἐκ καλάμης. si genuina lectio, ἐκ periphrasin facit, ut ap. Aeschyl. VII. c. Theb. 747. κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἄβουλίας. — v. 5. βροτὸν οὔσαν ἀπὸ χθονός, e terra progenitam,

110. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔ.

- Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἄλουργίδι, καὶ σὺν Ἐρωτι
 θροῦντο νην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀβροτέραν,
 Λαῖδ' ἔχω, πολυῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου,
 Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέραν λιβάδων,
 5 τὴν θνητὴν Κυθέρειαν, ἐφ' ἣ μνηστῆρες ἀγαινοὶ
 πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος,
 δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην
 ἥς καὶ ὑπ' εὐώδει τύμβος ὁδῶδε κρόκω,
 ἥς ἐτι κηῶντι μύρω τὸ διάβροχον ὄστειν,
 10 καὶ λιπαρὰι θνύειν ἄσθμα πνέουσι κόμαι·
 ἥς ἐτι καλὸν ἄμυξε κάτα ῥέθρος Ἀφρογένεια,
 καὶ γοερὸν λύζων ἰστονάχησεν Ἔρως.
 εἰ δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν,
 Ἑλλάς ἂν, ὡς Ἑλένης, τῆςδ' ὑπερ' ἔσχε πόνον.

CX. 10. *ἑνόειν*. Pal. *ἑνόειν* emendavit Hermannus, ne brevis esset syllaba in caesura pentametri. Sic *σκιόειν* et *δακρυόειν* est ap. Apollon. Rhod. II. 404. IV. 1291.

i. e. infimi loci, terrae progenies sic Persius VI. 57. γῆς ἅφ' ἐκπέφονα μητρός. Euripid. Ion. 542. Excusatur igitur funeris insolentia, quod terrae filia terrae frugibus combusta fuerit. Vid. var. lect.

110. In Laidis, meretricis Corinthiae, a Venere et Cupidinibus defletae, tumulum. De vita Laidis disputavimus in Museo Attico T. III. Fasc. II. Cf. F. Goellerum in Philisti Fragn. p. 151. sqq. - v. 1. χρυσῷ καὶ ἄλουργίδι. vitam delicatam et meretriciam haec verba significant; nam purpuram et aurum meretrices tantum gestabant publice. His igitur illa ἰδοῦντο, luxuriabatur, ut in Sophocl. Fragn. ὅλην ἐκλήθη εὐφρόνην ἰδοῦντο; et σὺν Ἐρωτι, qui eam ut alteram Venerem comitabatur. - v. 4. Πειρήνης. fons apud Corinthum. Pirene pallida, γλαυρά, est

ap. Persium Prooem. v. 4. λευκὸν ὄσωρ primus dixit Homerus II. φ. 282. Ἐρμυάνθος λευκώτατος ποταμῶν. Callimach. H. in Jov. 18. - v. 6. πλείονες. non ita complebant Ephyreae Laidos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores. Propert. II. 5, 1. - v. 8. τύμβος ὁδῶδε κρόκω. εὐώδει et κηῶντι sic junxit Hensler. II. γ. 382. redolebat mulieris tumulus unguento crocino, quo viva ussa fuerat. - v. 10. πνέουσι κόμαι. de luxu in funeribus Stati. Silv. II. 1, 157. Cilicium flores (crocus) - Arabes Pharique Palaestini que liquores Arsurae laveré comam. - v. 11. ἥς ἐτι. usitatus ἦ, quod hoc quoque loco nonnulli reposuerunt. Tum junge κατάμυξες. καταμυξθεῖς τὴν κνήμην. Athen. p. 70. D. - v. 12. nisi amplexus suos (εὐνήν)

111. ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΝΕΩΤ.

Ἡ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράδιμον ἀνθήσασα,
 ἣ μοῦνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη,
 οὐκέτι χρυσοχάλινον ὄρε᾽ δρόμον ἡέλλοιο
 Λαῖς, ἐκοιμήθη δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,
 κάμους, καὶ τὰ νέων ξηλάματα, καὶ τὰ ποθεύντων
 κνίσματα, καὶ μύστην λύχρον ἀπειπαμένη.

112. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀμαίη πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα,
 Πατροφίλα, κανθοὺς τοὺς γλυκεροὺς ἔμψας
 ἐσβέβδη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κατίλα, χῶ μετ' αἰοιδῆς
 ψαλμός, καὶ κυλλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις.
 Ἄιδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
 ἤρπασας; ἦ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

113. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄ δελ' Ἀντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ ἢ τὸν ἐν ἡῶς
 ἀκμῇ καὶ μοῦνον παῖδα πυρσοβαμένη,

vulgasset, δούλην κέρδεος, pecunia eos venales faciens, novum de ea, ut de Helena, bellam exarsisset.

111. In eandem. - v. 1. τὸ καλόν. sic τὸ καλὸν περιλαμένη. Theocrit. Eid. III. 3. - πᾶσιν, ἀγαθοῖς sc. Supra ep. 89. πενταετὴ νόμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην. - v. 2. Χαρ. λείρια δρεψ. omni Gratiarum venustate orata. Similiter poetae dicuntur Musarum flores decerpere, et Pindarus se Χαρίτων κᾶπον colere ait Ol. IX. 29. de qua te illustris locus est et imprimis comparandus in Platon. Ionep. 534. A. B. - v. 3. χρυσοχάλινον. epitheton ab ἡλίῳ, ejus equi aureis frenis reguntur, translatum ad δρόμον. - v. 6. μύστην. lucernam mysteriorum amoris te-

stem. Meleager ad Venerem Pal. VI. 162. συμπαίστορα λύχρον - μύστην σὺν θέτο παννυχίδων.

112. In aliam meretricem. - v. 3. τὰ φίλτρα τὰ κατίλα. juncundae loquacitatis illecebrae. Pal. V. 131. ψαλμός καὶ λαλιὴ καὶ κατίλον ὄμμα Ξανθίπκης. - v. 4. κυλλίκων προπόσεις. in conviviiis, quibus meretrices interesse solebant. λαμυραὶ vocantur ab effectu; fecundi enim calices non desertos tantum faciunt, sed multo saepius protervos. - v. 6. ἦ refertur ad δυσκίνητα. inexorabilis Puto puellam rapuit aut ob solitam sacvitiam, aut amore in eam commotus.

113. Matris luctus de imma-

ὀκτακαίδεκέτης δὲ ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
 δορφάνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.
 5 βαίην εἰς Ἄιδος σκιερὸν δόμον οὔτε μοι ἤως
 ἦδεῖ, οὔτ' ἀκτὺς ὠκείος ἡέλιου.
 ἃ δεῖλ' Ἀντίκλεις, μεμορημένη, πένθεος εἰς
 ἰητῆρ, ζωῆς ἐκ με κομισσάμενος.

114. ΠΟΣΕΛΙΠΠΟΥ. ἢ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὸν τριετὴ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνκτα
 εἰδῶλον μορφᾶς κωφὸν ἐπέσπασατο.
 ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἄρπασε μάτηρ,
 σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 ματρός κοιμαθεὶς τὸν βαδὺν ὕπνον ἔχει.

μὲ
 CXIII. 8. ζωῆς μ' ἐκ με κομισσάμενος. Pal. ζωῆς ἐκ με κομισσά-
 μενος. Br. quod verum videtur; quamvis scribi possit etiam ζωῆς
 καμὲ κομ. praepositione omīssa, quam nec Planud. agnoscit, ubi
 est: ζωὴν εὐγε κομ. male. De genitivo cum verbis remotionem aut
 distantiam significantibus vid. Matthiae Gr. S. 331. c.

tura filii morte. — v. 5. βαίην.
 sic Atimetus in luctu de Homono-
 noea in Anth. Lat. T. II. p. 95.
 At nunc quod possum, fu-
 giam lucemque deosque,
 Ut te matura per Styga
 morte sequar. — v. 6. ἀκτὺς
 ὠκείος ἡέλιου. Mimnermus
 Fr. XI. τόθι τ' ὠκείος Ἑλλοιοῦ
 ἀκτῖνες. — v. 7. πένθεος εἰς
 ἰητῆρ. hoc frequens de Orco, ut
 ap. Aeschyl. Stob. p. 602, 27.
 ὦ θάνατε παιᾶν, μὴ μ' ἀτιμά-
 σης μολεῖν· Μόρος γάρ ἐστι τῶν
 ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός. Ob-
 servatione autem dignum, quod
 hoc loco mater hoc officium a
 filii pietate requirit.

114. Historia de puero trimo,
 qui, quum in puteum esset de-
 lapsus, a matre inde ereptus, in

ejus sinu exspiravit. — v. 2. εἰ-
 δῶλον μορφᾶς κωφόν. corre-
 ptus imagine formae Rem
 sine corpore amat. de Nar-
 cisso Ovid. Met. III. 416. —
 v. 4. εἴ τινα μοῖραν ἔχει. de in-
 dicativo sic in oratione suspensa
 pro optativo posito vid. Matth.
 Gr. S. 507, 3. — v. 5. ἐμίγηεν.
 polluta esset aqua, si puer in
 ea exspirasset. Sedulo cavebant
 veteres, ne loca Diis sacra mor-
 te et cadaveribus inquinarentur.
 Hinc Demosthenes veneno sum-
 pto templum Neptuni reliquit, ἐγὼ
 δέ, dicens, ὦ φίλε Πόσειδον,
 ἐπεὶ ζῶν ἐξάνισταμαι τοῦ ἱεροῦ·
 τῷ δὲ Ἀντίπατρῳ καὶ Μακεδό-
 σιν οὐδ' ὁ σὸς ναὸς καθαρὸς
 ἀπολείπεται. Plutarch. Vit.
 Dem. c. 26.

115. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἰστάτιον, Φώκεια, κλυτὴ πόλι, τοῦτο Θεανὸς
εἶπεν ἐς ἀτρώγετον νύκτα κατερχομένην
Οἴμοι ἐγὼ δύστηνος Ἀπέλλεγε, ποῖον, ὁμεινε,
ποῖον ἐπ' οἰκείῃ νηϊ περὶ πέλαιος;
αὐτὰρ ἐμεῦ σχεδόθεν μόρος ἴσταται. ὥς ὄφελόν γε
χειρὶ φίλην τήν σήν χεῖρα λαβοῦσα θανεῖν.

116. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἑλμπεῖς ἐν ζωοῖσιν Ἐῷος
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἐσπερος ἐν φθιμένοις.

117. ΑΔΗΛΟΝ. οἱ δὲ ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πάντα Χάρων ἄπληστε, τί τὸν νέον ἦρπασας αὐτως
Ἀτταλον; οὐ σὸς ξην, κἄν θάνε γηραλέος;

118. ΖΩΝΑ ΣΑΡΑΙΑΝΟΥ. τοῦ καὶ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἄδῃ δς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λμυνης
καπτεύεις, νεκρῶν βᾶριν ἐλῶν ὀδύνης,

CXVIII. 1. αἰδῃ. Pal. - v. 2. ἐλῶν. Pal. ἐλῶν fuisse videtur, ab

115. Mulieris moriturae ad absentem maritum verba, angoris et desiderii plena. - v. 2. ἀτρώγετον. in vastam Orci noctem; ut αἰδῆς ἀτρώγετος Il. ε. 425. - v. 5. ὥς ὄφελον. Tibull. I. 1, 60. Te spectem, suprema mihi quum venerit hora, Te teneam moriens deficiente manu.

116. In pueram formosum, Aster fortasse nomine appellatum. Solent pueri cum stellis comparari, ut Astyanax in Il. ε. 401. Pal. VI. 156. πᾶσις δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει. De Pallante Virgil. Aen. VIII. 589. qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda - Extulit os sacrum coelo. - Ἐσπερος. hic enim κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστὴρ. Il. ε. 818.

117. Similiter de puella immatura morte extincta Pal. VII. 643. ἦρπασας, ὃ ἄλλιστ' Ἀδῇ. τί πρόωρον ἐφείς Μοῖραν τῇ πάντως σείῳ ποτ' ἐσομένη; - v. 2. κἄν θάνε. notandus iadicativus cum κἄν, cujus exempla dedit vir eximius Schaefer. in Epimetro ad Bastii Epist. p. 26. not. et ad Aristoph. Plut. p. XXXVIII. not. Diversi generis est id, quod attulimus ad cap. V. ep. 63, 6. Planudes soloecismo vitato dedit καὶ θάνε. Fortasse recte.

118. De tenello Cinyrae filio preces ad Charontem. - v. 1. Ἀδῇ cohaeret cum καπτεύεις; nam Charon Orci minister; nisi forte Ἀδῇ est pro ἐν Ἀδῇ. - καλαμώδεος. Stygia sub arundine remex. Propert. II. 20, 71. - v. 2. junge: ἐλῶν βᾶριν ὀδύνης

τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐκβαλνonti
 κλίμακος ἐκτείνας, δέξο, κελανὲ Χάρον
 πλάξει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα· γυνὴ δὲ θείναι
 ἔχρια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἡσόνῃν.

119. ANTIPATPOY ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Μυρία σοί, Πτολεμαῖε, πατὴρ ἐπὶ, μυρία μάτηρ
 τειρομένα θαλεροῦς ἡλίδεο πλοκάμους·
 πολλὰ τιθνητήρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
 ἀνδρομάχοις δνοφεράν κρατὸς ὑπερθε κόνιν.
 5 ἂ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐὰν ὠλόφατο χάλιν,
 καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάκησε δόμος.
 καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμανρανθεῖσα Σελάνα
 ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπεν.

ἐλάω pro ἐλάνω. Pal. IX. 19. καρπὸν ἐλά. Ib. VII. 89. τὴν κατὰ
 αὐτὸν ἐλα. Fortasse tamen alius malit jungi κοπεύεις νεκύων βάρ-
 ριν. Tum pro ἐλάν quærendum nomen, vocabulo βάρριν per appo-
 sitionem adjectum.

CXIX. 1. Revocavi lectionem Planud. quæ et sensu convenit et
 rhythmum restituit. μυρία σοί, Πτ. πατὴρ, ἐπὶ μυρία μάτηρ. Br.
 In nostra lectione jungitur ἐπὶ σοί.

νεκύων. - v. 3. ἐκτείνας τὴν χεῖ-
 ρα τῷ Κινύρου ἐκβαλνonti βα-
 τηρίδος κλίμακος. de scala na-
 vali ex cymba in littus escen-
 denti. Statius II. Silv. I. 186.
 In Epicedio Glauciae pueri: quin
 ipse avidae trux navita
 cymbae Interius steriles
 ripas et adusta subibit.
 Littora, ne puero dura
 ascendisse facultas. - v. 4.
 Χάρον. forma insolentior fortasse
 librario tribuenda. Vid. Butt-
 mann. Gr. maj. p. 179. - v. 5.
 πλάξει. delicatus puer laxioribus
 utebatur sandallis, in quibus pes
 ei vatabat, ita ut certum vesti-
 gium figere non posset.

v. 3. τιθνητήρ. paedagogus,
 vir, ut videtur, fortis et bellica
 laude clarus, quare ei ἀνδρομά-
 χοι χεῖρες tribuuntur. Nam fru-
 stra nonnulli suspicantur in ἀν-
 δρομάχοις nomen proprium la-
 tere Ἀνδρομάχος. - ἀμήσας κόν-
 νιν. Pal. VII. 446. γαίαν ἂν ἐπὶ
 οἱ - ἀμάσατο τὸν οὐρανόν. Ib. VII.
 404. κεφαλὰς ἐπαμύσομαι αἰγια-
 λῖτιν θίνα. - v. 5. Αἴγυπτος.
 numen Aegypti; genius enim re-
 gionibustribuitur. - ὠλόφατο, ἐξέ-
 τισε. - v. 6. Εὐρώπας. num nun-
 tio de regis luctu accepto, ejus
 miserita? Alia enim causa non
 apparet, cur amplius Europae re-
 giones Ptolemaei pueri mortem
 luxisse dicantur. - v. 7. Σελάνα.
 luna, ob moerorem luminis deli-
 quium passa, coelum videbatur

119. In Ptolemaei cujusdam,
 regis Aegypti filii, mortem. -

ἄλλο γὰρ διὰ λοιμὸν ὄλας θοιυήτορα χέρσου,
 πρὶν πατέρων νεαρχᾷ σκαπτρον εἶν παλάμῃς 10
 οὐ δέ σε νύξ ἐκ νυκτός ἐδέξατο· δὴ γὰρ ἀνακτας
 τοίους οὐκ Ἀΐδας, Ζεὺς δ' ἐς Ὀλυμπον ἄγει.

120. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λάτυπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδί θανόντι
 χερσὶν οἷζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον,
 αἶ αἶ, πέτρον ἐκείνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σίδηρος,
 ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
 φεῦ, στήλη φθιμένῳ κούφη μένε, κείνος ἴν' εἴπη
 "Ὅντως πατρὸς χεῖρ ἐπέθηκε λίδον.

121. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἰὼ παρόρπων, μικρόν, εἴ τι καὶ κονεῖς, ἄκουσον
 τὰ Βότρυος περισσὰ δῆτα κήδη.
 ὃς πρέσβυς ὀγδώκοντ' ἐτῶν τὸν ἐκ νέων ἔθαψεν,
 ἦδη τι τέχνα καὶ σοφὸν λέγοντα.
 φεῦ τὸν τεκόντα, φεῦ δὲ καὶ σέ, Βότρυος φίλος παῖ,
 ὅσων ἄμοιρος ἦδονῶν ἀπώλεν.

η

CXXI. 1. εἴ τι κακὸν εἰς ἄκουσον. Pal. εἴ τι χαρτὸν εἰσάκουσον. Br. ex conjectura Salmasii. Junctis, quae distracta erant, et una littera inserta, scripsi: εἴ τι καὶ κονεῖς. aut κονῆς. Hesych. κόνη. σκεῦδε. τρέχε. Κονεῖν. ἐπαίεσθαι. licet festines, paululum tamen moratus auscultata.

relinquere. - v. 11. νύξ ἐκ νυκτός. ex tenebris his, quibus mors te velavit, non abibis ad tenebras inferni regni. - v. 12. οὐκ Ἀΐδας. Horat. III. Od. 2, 21. Virtus, recludens immeritis mori Coelum, negata tentat iter via. Cf. ib. IV. 8, 26. ibique Mitscherl.

120. In cippum a quadratario in sui ipsius filii honorem exsculptum, ita ut non tam ferro quam lacrimis videretur esse elaboratus. - v. 8. ὃν οὐκ ἐκόλ. paulo durior structura pro: ὃς οὐκ ἐκολάφθη σιδήρῳ, ἀλλ' ἐτάκη.

Sic fere Od. δ. 736. δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἐτι δεῦρο κούσῃ, Καί μοι κήπον ἔχει.

121. In Botryis filium. Constat versibus iambicis tetrametris catalecticis et iambico trimetro μειούρῳ. - v. 3. τὸν ἐκ νέων. pro τὸν νέον. ut Thueyd. II. 84. τοὺς ἐκ τῶν πολέμων θάπτουσι. Vid. Heindorf. ad Platon. T. IV. p. 92. - v. 4. τέχνα. rhetoricae igitur operam dederat juvenis, et jam in ea profecerat, documentis eloquentiae datis, ἦδη καὶ σοφὸν τι λέγων.

122. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
νηλεὲς Ἀΐδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
ἀλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βίοτιοι μετέσχον
παύρων, καὶ παύρων τῶν βίοτιοι κακῶν.

123. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Ἐβδομον εἰς δέκατόν τε βίου λικάρβαντα περῶντα
Μοῖρᾶ με πρὸς θαλάμους ἄρπασε Φερσεφόνας.
λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον.
5 ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλλον Διονύσιος ἀκμαῖς,
καὶ σελίσιν Μουσῶν, ἤλυθον εἰς Ἀἶδαν.
ἀλλὰ πάτερ μᾶτερ τε, προσλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν
τέρμα γὰρ εἰς με βίον Μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε.

CCXXIII. 8. Ineptum solatium parentibus adhibitum, qui ob hanc ipsam causam lamentantur, quod Parca filio hunc vitae terminum, τέρμα βίον τόδε, posuerit. Fortasse scribendum: τέρμα γὰρ ἐφηβείας. pietati meae hunc terminum Parca statuit; quo me, ut est in superioribus, vitae malis et labi citius eripuit.

122. In pueri quinque annorum tumultum. — v. 3. μὴ κλαίοις. Trausorum populus secundum Herodotum V. 4. τὸν ἀπογενόμενον παλζοντές τε καὶ ἠδόμενοι γῇ κρύπτουσι, ἐπιλήγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς ἔστιν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ.

123. Puer septemdecim annorum parentes ob immaturam suam mortem consolatur. — v. 3. λαμπάδα. in λαμπάδηδρομῳ, quae in Panathenaeis solebat institui, pueri brevibus intervallis dispositi facem accensam sibi invicem tradebant. Hinc Lucrēt. II. 26. inque brevi spatio mutantur saecula

animantum, Et quasi cursores vitae lampada tradunt. Pal. XII. 29. ἡ δ' ὥρη λαμπάδ' ἔχουσα τρέχει. quod de brevitate floris juvenilis accipiendum. Breviori illi cursum opponitur ὁ δόλιχος, quem senes et longaevis videntur percurrere. — v. 5. ἐφηβείας, νεότητος, ἡλικίας. Infra ep. 127. οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἤλθεις. — v. 6. σελίσιν Μουσῶν. chartae Musarum pro eruditione ex doctis scriptis hausta. — v. 8. εἰς με. pro εἰς ἐμέ. ut Pal. VII. 393. μάλιστα εἰς με θάλασσα. Parca, cuius decretis omnes parere debent, hunc mihi vitae finem imposuit. Vid. var. lect.

124. ΑΛΛΟ.

Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χροάοντος λούλου
 δευόμενον, φθονερῇ Μοῖρα καθεῖλε βλον,
 πᾶλλα σοφῆς χειρὸς ἔργα λελοιπότα. βάσκανε δαῖμον,
 οἷας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες.
 ἀλλὰ σύ, Γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κοῖφῃ τ' Ἀκυλλῆα, 5
 καὶ δὲ παρὰ πλευράς ἀνθεα λαρὰ φύοις,
 ὅσα κατ' Ἀραβίους τε φέρεις, ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰνδοῦς
 ὥς ἂν ἀπ' εὐόδμου χροτὸς λούσα δρόσος
 ἀγγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς φίλον ἔνδοθι κείσθαι,
 λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, οὐχὶ γόων.
 εἰκοσέτη τὸν παῖδα θεοῖ κατενήρατο Μοῖρα, 10
 κάστω ἐν εὐσεβέων ἦν διὰ σωφροσύνην.

125. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ.

* Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικηπίδος ἡδὺς ἐπήχει
 λωτός, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις.
 θρήνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐχώμασεν ἡ δὲ τάλαινα,
 οὐπω πάντα γυνή, καὶ νέκυς ἐβλέπετο.

124. Simile argumentum. - v. 1. χροάοντος λούλου. Apoll. Rhod. II. 779. νέον χροάοντα λούλους. Is, qui hic deploratur, ἔτι ἄρτους erat. Append. Pal. 296. ἀλλὰ μὲν Μοῖρ' ὅλοη πρὶν λούλοις πλῆσα παρειὰς Ἥσπασε. - v. 3. βάσκανε. Vid. ad cap. IV. ep. 33. - v. 4. ἐλπίδας ἐξέταμες. ut herbas, quae simul cum radice extirpantur. Liban. Tom. I. p. 518. καλὰς καὶ γενναίας ἐλπίδας τῆς οἰκονομῆτος ἐκταμών. - v. 5. πέλοις ἀγαθῇ. Cf. supra ep. 23, 7. 78, 7. Juvenal. VII. 208. idem optat piis: Di, majorum umbris tenuem et sine pondere terram, Spicantesque crocos et in urna perpetuum ver. Vetus Inscriptio in Anth. Lat. IV. 246. Hic jacet Optatus, pietatis nobilis infans, Cui, precor, ut cineres lilia

sintque rosae. - v. 10. λοιβῆς. Plutarch. T. II. p. 114. C. οὐδεις ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων - οὐδὲ δακρύων ἐκωδύνων, ἀλλὰ ἐτείων ἀπαρχῶν. - v. 11. θοή. festinatas, aut, ut in simili re Statti. II. Silv. I. 137. subitus manus puero injiciens.

125. Historia de puella, in ipsa nuptiarum nocte subito extincta. - v. 1. ἐν θαλάμοις. in nuptiis thalami limina perstrepebant tibiarum cantu et tumultu saltantium. Vid. Il. c. 493. s. Hi sunt κρότοι γαμικοί, cum quibus laetus ὕμνος conjunctus, ὕμνος ἔχαιρε, i. e. χαιρόντων. Catull. LXI. 11. excitusque hilari die, Nuptialia concinens Voce carmina tinnula, Pelle humum pedibus, manu Pincam quate tadem. - v. 8. ἐχώμασεν. laetus

δακρυόεις Ἴδην, τί πόδιν νύμφης διέλυσας,
αὐτὸς ἐφ' ἀρπαγίμοις τερόμενος λέγεσιν;

126. ANTΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Λύδαιμον Κλεόνασσα, σὺ μὲν γάμον ἔπλεο, κοῖρη,
ᾧριος, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης·
ἀλλὰ τοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ' Ἰτέναιος,
οὐδ' Ἥρης ζυγίης λαμπάδες ἦντίασαν,
5 πένθιμος ἀλλ' Ἴδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινὸς
φοίνιος ἐν στομάτων μόρσιμον ἦεν ὄπα·
ἡματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστᾶς,
τοῦτ' ἢ πυρκαϊῆς, οὐ θαλάμων ἔνυχες.

127. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε, τῶ ἐπὶ σάματι μάτηρ
ἴαχε, δαδεκέτην σὸν γούρῳσα μόνον·

CXXVI. 1. γάμῳ. Pal. corraxi γάμον. Semper veteres ᾠραία γάμον et γάμων.

irruit, nuptiarum festivitatem turbans. Sic mox ep. 126. πένθιμος ἀλλ' Ἴδης ἐπεκώμασεν. Euripid. Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δάμασιν Οἰδιπόδαο. In simili historia Pal. VII. 182. ἄρτι γὰρ ἱερότεροι νύμφας ἐπὶ δουλίσιν ἄχενν ἄωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο δόξαν· Ἥροι δ' ὀλολνγμὸν ἀνέκραγον.

126. Similis argumenti. - v. 4. Ἥρης ζυγίης. pronuba Juno ap. Ovid. Heroid. VI. 43. ubi proximis respondet haec: ubi connubialia jura? Faxque sub arsueros dignior ire rogos? - At mihi nec Juno, nec Hymen, sed tristis Erinye Praetulit

infaustas sanguinolenta faces. - v. 7. ἀνήπτετο. accensus i. e. collustratus est thalamus. ut ap. Horat. l. Od. 4, 7. dum graves Cyclopum Vulcanus ardens urit officinas. ne, quod nonnulli fecerunt, de thalamo nuptaque flammis consumpta cogites. In eadem historia Pal. VII. 182. αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδάδον· παρὰ παστῶ Πεύκαι, καὶ φθιμένα νέφθεν ἔφαλλον ὁδόν. Sic Erinna quoque Pal. VII. 712. in verbis depravatis dicit iisdem facibus, ad quarum splendorem modo Hymenaeus cantatus fuerit, sponsae rogam accensum esse.

127. Matris de filii morte lu-

ὦλετ' ἐμᾶς ὠδίνος ὁ πᾶς πόνος ἐς σποδόν, ἐς πῦρ,
 ὦλεθ' ὁ παμμέλεος γυναιμένον κύματος
 ὦλετο θ' ἂ ποθινὰ τέρψις σέθεν· ἐς γὰρ ἀκαμπτον, 5
 ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔρης ἐνέρων
 οὐδ' ἐς ἐρηβειαν ἦλθες, τέκος· ἀντὶ δὲ σεῖο
 στάλα καὶ κωφὰ λείπεται ἄμμι κόνις.

128. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἔβρου χειμερίοις ἀταλὸς κρυμοῖσι δεθέντος
 κούρος ὀλισθηροῖς ποσσὶν ἔθραυσε πάγον,
 τοῦ παρασυρομένοιο περιδῶαγες αὐχέν' ἔκοψεν
 θηγαλέον ποταμοῦ Βιστονίῳ τρύφος.
 καὶ τὸ μὲν ἠρπάσθη δίναις μέρος· ἡ δὲ τεκούσα 5
 λειψθὲν ὑπερθε τάφῳ μούνον ἔθηκε κάρα.
 μυρομένη δὲ τάλαινα, τέκος, τέκος, εἶπε, τὸ μὲν σου
 πυρκαϊή, τὸ δὲ σου πικρὸν ἔθαψεν ὕδωρ.

129. ΑΔΗΛΟΝ.

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, καὶ δέσποτα, πιστὸς ὑπάρχω,
 ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος,

CXXVII. 3. ἐς πόνον, ἐς πῦρ. Pal. σποδόν emendarunt Scalliger et Canterus. - v. 5. ὦλετο ἀποθινά. Pal. ὦλετ' ἀπειθήs μοι. Plan. Scripsi, spirita mutato, ἂ ποθινά. ποθινός pro ποθεινός est in Pal. VII. 463. ποθινός ἰταλῆας.

ctus et lamentatio. - v. 3. ἐς σποδόν, ἐς πῦρ. hysteron proteron, ejus generis alia collegit Schaeferi diligentia in Molet. I. p. 16. ad Sophocli. T. I. p. 257. s. et T. II. p. 352. - v. 4. παμμέλεος. patris in puero instituendo cura, quae quia incassum fuit impensa, tristis vocatur et misera. - v. 5. ἀκαμπτον. iter tenebricosum illuc, unde negant redire quemquam. Catull. III. 10. Philotas fr. p. 59. ed. Kays. ἀτραπὸν εἰς αἴθερα ἔχον

σα, τὴν οὐπὼ τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδότης.

128. Historia de puero, cui glacies Hebri, sub ejus pedibus rupta, caput absciderat, reliquo corpore fluctibus abrepto. - v. 5. Junge: κάρα λειψθὲν ὑπερθε (super glacie relictum) ἔθηκε (ἐνέθηκε) τάφῳ. In eadem historia Pal. IX. 56. καὶ τὸ μὲν ἐξεσῶρη λωπὸν δέμας· ἡ δὲ μένονσα Ὀψις ἀναγκαίην εἶχε τάφον πρόφασιν.

129. Servus hero clementi et benigno etiam post fata fidem

ὥς με τότε ἐκ νοσήσου τρις ἐπ' ἀσφαλὲς ἤγαγες ἱκτος,
καὶ νῦν ἀρκούσῃ τῇδ' ὑπέθου καλύβῃ,
Μάνην ἀγγέλλας, Πέρσῃ γενος εὐδὲ με ρέξας,
ἔξεις ἐν χρεῖῃ δμῶας ἐτοιμοτέρους.

130. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἥλλάχθῃ θανάτοιό τοός μορός, ἀντὶ δὲ σεῖο,
δέσποτα, δοῦλος ἐγὼ στυγρὸν ἔπλησα τάφον,
ἥνλικα σοὶ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἡρία τεύχον,
ὥς ἂν ἀποφθιμένον κεῖθι δέμας περικύβω
ἀμφὶ δ' ἔμ' ὤλισθεν γυρὴ κόνις. οὐ βαρὺς ἡμῖν
ἔστ' Αἰδὴς· ζήσω τὸν σὸν ὑπ' ἡέλιον.

131. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Κλίμακος ἔξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου
κίμπειδεν, ἐκ δ' ἑάγῃ καίριον ἀστράγαλον,
δινηθεὶς προκαρήντος· ἐπεὶ δ' ἶδε θεῖον ἀνακτα
ἀντόμενον, παιδνάς ἀντίκ' ἔτεινε χέρας.
ἀλλὰ σὺ νηπιῶχον δμῶός, κόνι, μήποτε βροῖθιεν
ὀστέα, τοῦ διетуῶς φειδορένη Κόρακος.

CXXX. 5. ἀμφὶ δὲ μ'. Vulgo. Sermonis lex requirebat ἐμὲ.

spondet. Ille autem olim (τότε) servum aegrotum cura adhibita servaverat. - v. 4. καλύβῃ proprie tugurium sive cella, in qua servi habitabant. Hoc loco sepulcrum videtur significari. Varias vocis καλύβῃ significationes docte persequitur Ilgenius ad Virgilii Copam p. 42 ss. nostro loco non neglecto, ubi observat eandem vocem apud Talmudicos pro arca vel capsa mortuorum usurpari.

130. Historia de servo, qui, quum hero sepeliendo fossam faceret, terra ruente ipse sepultus est. - v. 1. ἡλλάχθῃ μορός. ut supra ep. 106. παῖδαν ἀλλαχθέντι μορῷ. - v. 5. γυρὴ κόνις. humus excavata et superne impen-

dens. - v. 6. ζήσω. sub tuo sole (te mihi favente) etiam apud infanos mihi videbor vivere.

131. De verna puero, qui, de scala delapsus, moriens adhuc hero amoris sui significationem dederat. - v. 1. ἐν Διοδώρου, ὀκρ. - v. 2. καίριον ἀστράγαλον. vertebam, cujus laesio letalis. Il. θ. 81. τὸν βάλεν ἰφ' - ἄκρη καὶ κορυφῇ - μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν. Ib. 824. τὸν δ' αὖ κορυθαίολος ἔκτανε - ὅτι κλητὲς ἀποτίγγει Ἀχίλλεα τε στήθεός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν. - βάλεν ἰφθ. - v. 3. δινηθεὶς. Od. γ. 84. περιζήδης δὲ τραπέζῃ Κάππεος δινηθείς. - v. 5. μήποτε βροῖθιεν. infinitivus pro imperativo. - v. 6. Κόρακος. no-

132. ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ.

Ζωσίμη, ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ σώματι δούλῃ,
καὶ τῷ σώματι νῦν εὖρεν ἐλευθερίην.

133. ΑΝΤΥΘΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκώς
ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

134. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἀτλὶς ἐγὼ κελνη γὰρ ἐμὴ πόλις. ἐν δέ μ' Ἀθηναίων
λοιγὸς Ἄρης Ἰταλῶν πρὶν ποτ' ἐληΐσαστο,
καὶ θέτο Ῥωμαίων πολιήτιδα· νῦν δὲ θανούσης
ὅστέα νησαίη Κύζικος ἡμφίασεν.
χαίροις ἡ θρέψασα, καὶ ἡ μετέπειτα λαχοῦσα
χθῶν με, καὶ ἡ κόλποις ὑστάτα δεξαμένη.

135. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ἀνδρονὴ με Αἰβυσσὸν ἔχει κόνις, ἄγχι δὲ Ῥώμης
κείμεαι παρθενικὴ τῇδε παρὰ ψαμάθῳ.

CXXXIV. 2. λαιγός. Pal. λυγρός. Br. Rectius Salmas. λαιγός.
Est hoc adjectivum apud Nicandr. Ther. 6. 733. et alios.

men pueri, in quo frustra haeserunt nonnulli. Nomen non infrequens; imprimis clarus Corax antiquissimus eloquentiae magister, et Coreni filius, ap. Pausan. II. 5. et 6.

132. In Zosimam servam. - v. 1. μόνῳ τῷ σώματι. Sophocles. ap. Stob. LX. p. 384. τὸ σῶμα δούλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος. Nacta erat illa sepulturam liberam, ante mortem manumissa. Sic ep. 136. Pal. VII. 178. Ἀνδρὸς ἐγὼ - ἐλευθερίῳ δέ με τύμβω, Διέσποτα, Τιμάνθη τὸν ὄντ' ἔθεν τροφῆα.

133. In servam. - Μάνης. ὄνομα κύριον οἰκίτου. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι (1311)· νῦν δ' ἀνδραποδὸς, ἡλεθίους, Μανῆς. Athen. VI. p. 263, B. οὐ γὰρ ἦν τότε

οὔτε Μάνης, οὔτε Σάκης οὐδενὶ Δούλος. - v. 2. ἶσον Δαρείῳ. Marc. Anton. VI. 24. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ ὁρεσκόμενος αὐτοῦ ἀποθανόντος εἰς ταῦτο κατέστησαν.

134. In mulierem, quae, belli vicissitudinibus ex patria Attica Romam delata, Cyzici obiit. - v. 2. Ἄρης Ἰταλῶν. fortasse in Athenarum per Sullam expugnatione. - v. 4. νησαίη Κύζικος. αἰκεία Προποντιδὸς ἐνδοθινῆς est ap. Apoll. Rh. I. 936. Antiquitus insula, postea mole cum continenti juncta est.

135. In servam Libycam origine, a domina ante obitum manumissam et in agro Romano conditam. - v. 2. παρὰ ψαμά-

ἡ δέ με θρεψαμένη Πομπήν ἀντὶ θυγατρὸς,
 κλαυσαμένη τύμβῳ θῆκεν ἑλευθερίῳ,
 πῦρ ἕτερον σπένδονσα· τὸ δ' ἔφθασεν, οὐδὲ κατ' εὐχὴν
 ἡμετέραν ἦφεν λαμπάδα Περσεφόνη.

136. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Λυδὸς ἐγώ, ναι Λυδός, ἑλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
 δέσποτα, Τιμάνθῃ τὸν σὸν ἔδεν τροφέα.
 εὐαίων ἀσινῇ τείνοις βίον ἦν δ' ὑπὸ γήραος
 πρὸς με μόλῃς, σὸς ἐγώ, δέσποτα, κείν' Ἀΐδῃ.

137. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εὐφράτην μὴ καῖε, Φιλῶνυμε, μηδὲ μίγης
 πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμι καὶ ἐκ πατέρων,
 Πέρσης αὐδιγενής, ναι δέσποτα· πῦρ δὲ μίηναι
 ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θάνατον.
 ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί, μὴδ' ἐπὶ νεκρῷ
 λουτρὰ χέγῃς σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

θφ. hand procul a mari, ut videtur. — v. 5. πῦρ ἕτερον. nuptiales scilicet faces. Vid. ad ep. 126. — τὸ δ' ἔφθασεν, τὸ τῆς πυρκαϊῆς πῦρ. — v. 6. ἦφεν, domina sc. facem incendit mea causa, sed non, quod volebamus, Hymenaeo, verum Proserpinæ.

136. Argumentum fere ut ep. 129. — v. 1. Λυδός. servus ex Lydia, quod contemptissimum genus. Euripid. Alcest. 691. τίς ἀνχέῃς, πότερα Λυδόν, ἢ Φρύγα Καιοῖς ἑλάνθειν. ubi vid. Wuestemann. — v. 2. τροφέα. paedagogum. Supra ep. 119. talis vir τιθνητήρ. — v. 3. τείνοις βίον. Euripid. Ion. 624. ὅστις δεδοικῶς αἰῶνα τείνει. Id. Medea 668. ἀπῆκε γὰρ δεῦρ' αἰετὶ τεί-

νεις βίον. — v. 4. πρὸς με. vid. supra cap. V. ep. 44, 4.

137. Euphrates servus, Persæ origine, dominum rogat, ne ipsum aut igne comburens, aut aqua ablucens patrios deos offendant. — v. 1. μὴδὲ μίγης πῦρ. Strabo XV. p. 732. τοὺς φροσῆσαντας (εἰς τὸ πῦρ) ἢ νεκρὸν ἐπὶ πῦρ θέντας ἢ βόλβιτον θανατοῦσι. Apud Achill. Tat. III. 16. ignis humana victima dicitur μαινώμενος. — v. 6. σέβομαι καὶ ποταμούς. Strabo l. c. p. 733. εἰς ποταμὸν οὐτ' οὐροῦσαν οὐτε εἰσπενται Πέρσαι, οὐδὲ λοῦσονται, οὐδὲ νεκρὸν ἐμβάλλουσιν. οὐδ' ἄλλα τῶν δοκούντων μυσσῶν.

138. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Γῇ μεν καὶ μήτηρ κικλήσκετο γῇ με καλύνεται
καὶ νέκυν. οὐ κείνης ἦδε χειριότερη.
ἔσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον ἐκ δέ με μητρός
ἦρπασεν ἥελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ, ὑπὸ χειρὶδι, μακρὰ γοηθεῖς,
Ἰναχος, εἰπεινῆς Κριναγόρου θεράπων.

139. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἐλπίς καὶ σύ, Τύχη, μέγα χαίρετε τὸν λιμέν' εὖρον.
οὐδὲν ἔμοι χυμὶν παύετε τοὺς μετ' ἐμέ.

140. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Μὴ εἴπης θάνατον βιοτῆς ὄρον εἰς καμουῖν,
ὥς ζωῖς, ἀρχαὶ συμφορῶν ἕτεραι.
ἄθρει Νικίῳ Κρόν μόνον ἦδη ἔκειτο
εἰν Ἀῖδῃ νεκρός δ' ἦλθεν ὑπ' ἥλιον.
ἄστοι γὰρ τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας,
εἰρυσαν ἐς ποινὰς τλήμονα δυσθανέα.

141. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

α. Κρηναῖα λιβάδες, τί πεφρεύγατε; ποῦ τόσον ὕδωρ;
τίς φλόξ ἀνάνους ἔσβεσεν ἥελιου;

138. In servum solis aestu extinctum. - v. 1. γῇ μεν καὶ μήτηρ. Vid. supra ad ep. 109, 5. - v. 2. κείνης. illius, quae me nutrit. ἦδε, quae me condit.

139. Sententia, qualis in Anth. Lat. T. II. p. 256. spes, forma valete; Nil mihi vobiscum est; alios deludite, quaeso. Etiam formula: Spes et fortuna valete, in epitaphiis non infrequens.

140. Historia de Nicia, Coorum tyranno, qui post mortem e terra erutus et sepultus est. Commemorat eum, ut suae aetatis aequalem, Strabo XIV. p. 657. s. - v. 1. καμουῖν, κεμηχόσιν.

defunctis. - v. 4. εἰν Ἀῖδῃ. in sepulcro. Hesych. αἶδας, τύμβος, τάφος. Vid. H u s c h k. Anal. cr. p. 125. s. - v. 5. μετοχλ. ὀχῆας. Il. ω. 566. οὐδέ κ' ὀχῆας Πείρα μετοχλίσσειε θυγῶν ἡμετέρων. Sententiam eandem fortasse ex hoc epigr. sumit Aelian. V. H. IV. 7. de Pausania Lacedaemonio agens: οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλὰ - καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὄγον, καὶ ἐκείθεν ἐκκρίπτονται.

141. De fonte, cujus aqua post mortem Agricolae cujusdam exa-

β. δάκρυσιν Ἀγρικόλαο τετρύμεθα· πᾶν δ' ὅσον ἡμῖν
ἦν ποτὸν ἢ κείνου διψᾶς ἔχει σποδιή.

142. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημῆριον, ἰσθλὲ Σαβῖντε,
ἢ λίθος ἢ μικρὴ τῆς μεγάλης φιλίης.
αἰεὶ ζήτησω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένουσιν
τοῦ Αἰήθης ἐπ' ἐμοὶ μὴ τι πύης ὕδατος.

143. ΔΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Γαῖα Ταραντίνων, ἔχε μείλιχος ἀνέρος ἰσθλοῦ
τόνδε νέκυν· ψεύσται δαίμονες ἀμερίων.
ἦ γὰρ ἰὼν Θήβηθεν Ἀτύμνιος οὐκέτι πρόσσω
ἦνυσεν, ἀλλὰ τεῖν βῶλον ὑπεκρίσατο.
ὄρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδί λυπὼν βίον, εἴνῳ ἔθνηεν
ὀφθαλμῶν. κείνῳ μὴ βαρὺς ἔσσο τάφος.

144. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄ στάλα, φέρε' ἴδω, τίς ἔχει νέκυν. ἀλλὰ δέδορνα
γράμματα μὲν οὐδέν· πῶ τεμαδὲν ὑπερθε λίθου,

ruerat. - v. 3. δάκρυσιν Ἀγρ. la-
crimis ob Agricolam fuisse. Ut
haec sensum habeant, Nymphae
fontis existimandae sunt tam
abundanter flevisse, ut nihil il-
lis aquae superesset, quod ex ur-
nis suis funderent. Nihil hac ἐν-
βολῇ frigidius.

142. Luctus amici de amico. -
v. 2. ἢ μικρὴ τῆς μεγάλης. ex
Theocr. Eid. XXVIII. 24. ἢ
μεγάλα χάρις Δώρῳ ἐν ὀλίγῳ. -
v. 4. μὴ τι πύης. Ovid. ex Pon-
to. II. ep. 4, 23. non ego, se-
curae biberes si pocula
Lethes, Excidere haec
credam pectore posse tuo.
Anth. Lat. T. II. p. 139. Tu ca-
ve, Lethaeo contingas
ora liquore, Et cito ven-
turi sis memor, oro, viri.
Te sequar obscurum per

iter. Cf. Achilles verba II. x.
389. s.

143. In Atymnium quendam,
qui iter faciens obiit et in Taren-
tino agro sepultus est. - v. 2.
δαίμονες. fata, quae quis sibi
futura spe et animo fingit. -
v. 3. Θήβηθεν. Theba aut The-
bis, urbe, ut ex hoc loco appa-
ret, haud procul a Tarento sita.
Thebas Lucanas appellat
Plinius H. N. III. 11. - οὐκέτι
πρόσσω. haud longe in via pro-
gressus est. - v. 5. ὄρφανικῷ
ἐπὶ παιδί. filio orbo relicto.
Hermann. ad Viger. p. 860.
§. 397. qui puer, patris praesi-
dio privatus, quasi εὐνὴς ὀφθαλ-
μῶν, ducem non habens, qui
ejus gressus dirigeret.

144. Descriptio cippi, in
quo nomen, patria et sors

ἐννέα δ' ἀστρογάλους πεπιηότας· ὄν. πύργους μὲν
 πρῶτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυροῦνσι βόλον,
 οἱ δὲ τὸ τῆς νεότατος ἐρηλικὸς ἄνθος, Ἐφηβον, 5
 εἰς δ' ὄγε μανύει Χίος ἀφανρότερον.
 ἦ ῥα τόδ' ἀγγέλλονται, καὶ ὁ σκάπτουσι μερανχῆς
 χῶ δάλλων ἦβᾶ τέμα τὸ μηδὲν ἔχει;
 ἦ τὸ μὲν οὖν; δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰδὺν ἐλάσσειν
 ἰόν, Κρητιεὺς ὧς τις οἰστοβόλος. 10
 ἦς δ' ὅτανὼν Χίος μὲν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχῶς
 οὖνομ', ἐρηβαίῃ δ' ὦλετ' ἐν ἀλικίᾳ.
 ὧς εὖ τὸν φθιμενον νέον ἄκριτα, καὶ τὸ κυβευθὲν
 πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων εἰπέ τις ἀστρογάλον.

defuncti per symbola indica-
 ta. — v. 4. Ἀλεξάνδρος, ὀνο-
 μα βόλον. Hesych. hic jactus
 quatuor talis effectus; alius to-
 tidem talorum ἐφηβος appella-
 batur; unus denique talus, unio-
 ne signatus, Chius, Χίος, vo-
 cabatur. Eustath. ad II. ψ.
 p. 1399. 1. τῶν δὲ βόλων, φασίν,
 ὁ μὲν ἐξ δυνάμενος Κῶος ἐλέ-
 γετο καὶ Ἐξίτης· ὁ δὲ, τὸ ἐν Χίος
 καὶ κύων. Hinc Leonidas in
 Pal. VII. 422. Χίον in cippo vi-
 dens, inde judicat sepultum
 fuisse οὐ· πλειστοβόλον. Hinc
 damnosi canes apud Pro-
 pert. IV. 8, 46. Ovid. II. A. A.
 206. Huic jactui apud Latinos
 opponitur Venus, qui summus
 est. Horat. II. Od. 7, 25. —
 v. 8. τέμα τὸ μηδὲν. Supra cap.
 VII. ep. 9. Οὐδὲν ἐὼν γενόμεν
 πάλιν ἔσομαι ὡς πάρος ἦα.
 Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ
 γένος. — v. 9. δοκέω δὲ. priore
 explicatione rejecta, aliam ten-
 tat, qua se finem feruisse existi-
 mat, se propterea cum Cretensi
 sagittario comparans. Eadem
 imagine utitur Pindar. II. Ol.
 98. ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε
 θυμέ, τίνα βάλλομεν — εὐκλείας
 οἰστὸν ἰέντες. Aeschyl.
 Agam. 1165. ἡμαρτον, ἢ θηρῶ

τι, τοξότης τις ὧς; Ἡ ψευδό-
 ματις ἐστίν. — v. 13. ἄκριτα
 jungendum cum φθιμενον. juve-
 nem Parca tenere et inconside-
 rate occidisse videtur. Pal. VII.
 439. τὸν Ἀγνήροος, ἄκριτα
 Μοῖρα, πρῶτον ἐξ ἦβας ἐθρι-
 σας. Ipsa juvenus ἀκριτος vo-
 catur ap. Oppian. Hal. III.
 362. ob temeritatem et in agen-
 do inconsiderantiam. Fortuito
 autem et casu quodam Alexan-
 drum illum in ipso aetatis flore
 obiisse significare videntur ver-
 ba τὸ κυβευθὲν πνεῦμα i. e.
 ψυχὴ ἐκχυθεῖσα ὡς οἱ κύβοι ἐκ
 τοῦ κύβου (e turricula s. fritil-
 lo). — v. 14. δι' ἀφθέγκτων. per
 mutos talos sensum egregie (εὖ)
 elocutus est. Simili acumine Pal.
 IX. 162. calamus scriptorius: ἐν-
 θεος οἶα. Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτων
 τῷδε λαλῶ στόματι. et horolo-
 gium ib. VII. 641. σῆμα—ἀγλώσ-
 σα φθεγγόμενον στόματι. De
 vestigiis Orestis fuga elapsi Ae-
 schyl. Eumen. 237. τόδ' ἐστὶ
 τάνδρὸς ἐκφανὲς τέμαρ. Ἐπον
 δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτον φρα-
 δαῖς.

145. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

- Ἄ στάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
 ἔστα, καλλάϊνα σκαπτοφόρος πτέρυγι,
 ποσσὶν ὑφαρπάξων Νίκας κλάδον; ἄκρα δ' ἐπ' αὐτὰς
 βαθυῖδος προπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος.
- 5 ἦ ῥά γε νικάεντα μάχῃ σκαπτοῦχον ἄνωστα
 κρύπτεις; ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστράγαλος;
 πρὸς δέ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῷ,
 ὄρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῃ.
- οὐ δοκέω σκάπτρον γὰρ ἀναίνεται. ἀλλὰ σὺ κεύθεις
 10 ἀθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν αἰεράμενον.
 οὐ ψάνω καὶ τῇδε· τί γὰρ ταχὺς εἵκελος ἀνὴρ
 ἀστραγάλῳ; νῦν δὴ τώτρειες ἐφραδάμαν.
 φοίνιξ οὐ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ μεγανχῇ
 ματέρα φοινίκων, τὰν πολὺπαιδα Τύρον
- 15 ὄρνις δ', ὅτι γεγωνὸς ἀνὴρ, καὶ που περὶ Κίπριν
 πρῶτος, κῆρ Μούσαις ποικίλος ὑμνοδέτας.
 σκάπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγον· θνάσκειν δὲ πεσόντα
 οἰνοβρεχῇ προπετῆς ἐννέπει ἀστράγαλος.

145. Etiam hoc epigr. cippi symbolis pro inscriptione ornati interpretationem habet. Positus ille fuit (nisi res a Meleagro ficta est) in honorem Antipatri poetae Sidonii, Meleagri aut aequalis, aut non multum aetate diversi. — v. 1. Ἄ στάλα. nominativus provocativo. Matthiae Gr. S. 312. — v. 2. καλλάϊνον· ἔστι χρωμα ἀνδρῶν, ἢ τὸ βέβαιον χρωμα οὕτω λεγόμενον. Etymol. M. ubi etiam per γοργωπώδης explicatur. — v. 3. Νίκας κλάδον. palmam, quam ungibus tenet, ut sceptrum ala. — ἄκρα cum κέκλιται jungendum: talus enim in margine crepidinis ita erat collocatus, ut jamjam casurus esse videretur. — v. 6. ἀλλὰ τί. at tum quid talus sibi vult? — v. 7. πρὸς δέ. absolute: praeterea. — v. 8. ὄρνιθος κλαγγαῖς. ad galli cantum, ὁπό-

ταν μόνον ὄρθειον ἄση, Ἄνα-
 κῆς, κεραμῆς; σκυλοδέσαι. Ari-
 stoph. Aves. 488. ss. — v. 11.
 οὐ ψάνω καὶ τῇδε. nec sic sen-
 sum ἄσσεquor. Heliodor. I.
 28. p. 43. καὶ ἐκ τίνος ὑποβολῆς
 ἐπιψάσῃ ποτὲ τῶν ἡμετέρων,
 ἀγρητέον. si quid rerum no-
 strarum conjectando as-
 sequatur. — v. 15. γεγωνὸς
 ἀνὴρ. Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγω-
 νῶς. Diogen. Laert. IV. 16.
 γεγωνὸς τὴ ἀναβοήσας dicitur
 gallus apud Lucian. in Gall.
 §. 1. Palat. IX. 92. de cicadis:
 αἰδεῖν κύνων εἶσι γεγωνότεροι.
 — v. 17. σύνθημα λόγον. Eu-
 stath. ad II. α. p. 25. σκάπτρον
 σημεῖον βασιλείας καὶ λόγον. Id.
 ad II. σ. p. 1158. καὶ οἱ δικασταὶ
 σκήπτροις αἰσσοῦσιν, ὥς τὰ σκή-
 πτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέρου-
 ντες. — v. 18. οἰνοβρεχῇ. hoc ex

καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τὸ δ' οὖνομα πέτρος αἶδει.
 ANTIPIATPON, προγόνων φύντ' ἀπ' ἐρισθε- 20
 νέων.

146. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Δίξῃμαι κατὰ θυμὸν δτου χάριν ἃ παροδίτις
 διδύαμι ΦΙ μουνον γράμμα λέλογχε πέτρος,
 λαοτύποις σμίλαις κεκολαμμένον. ἡ ῥα γυναικί
 τᾷ χθονὶ κενδομένα ΧΙΛΙΑΣ ἦν ὄνομα;
 τοῦτο γὰρ ἀγγέλλει κορυφούμενος εἰς ἔν ἀριδμός. 5
 ἡ τὸ μὲν εἰς ὀρθὰν ἀτραπὸν οὐκ ἔμολεν,
 ἃ δ' οἰκτρὸν ναίονσα τόδ' ἥριον ἔπλετο ΦΙΛΙΑΣ;
 νῦν σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπτος ἐφρασάμην.
 αἰνετὸς οἶκ διδοῖο καμὼν αἰνίγμα τύποιο,
 φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος. 10

147. ΑΕΩΝΙΑΑ.

Ἦδη μὲν τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὁδεῦν,
 ἀρμονίῃ τ', ὄνερ, πλάξ ἐπικεκλιμένη

CXLVI. 1. ἀπαροδίτας. Pal. ὁ παροδίτας. Br. metro invito. ἃ
 παροδίτις offert Plan. πέτρος, quod est in Pal. superscripta le-
 ctione λίθος, pro feminino est. Pal. VII. 274. ἡ δὲ περισσὴ πέτρος.
 Ib. 479. πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρή. Quint. Sm. VII. 498. ὀκρίσε-
 σαν πέτρον.

prona tali positione colligit No-
 ster. In simili monumento Pal.
 VII. 422. talo unio insculpta,
 quod Χιον jactum significabat,
 unde probabiliter poeta: ἐν ἀκρή-
 τῳ δὲ κατέσβης Χίω. - v. 19. καὶ
 δὴ. et haec quidem symbolis
 sunt expressa; nomen hominis
 litterae indicant.

146. Symbolicum hoc quoque
 explicat monumentum, in quo
 nihil conspiciebatur praeter syl-
 labam ΦΙ bis positam. - v. 4.
 Χιλιάς. quia littera Φ inter nu-
 meros valet quingenti. - v. 6.
 τὸ μὲν, ἥδε μὲν ἐρμηνεία, haec
 quidem interpretatio non proce-

dit recta via. - v. 8. Οἰδίπτος.
 sic hoc nomen formatur et
 Οἰδίπτος. A priore forma de-
 scendit genitivus Οἰδίπτον, quem
 Etymol. M. p. 20, 16. ab
 Οἰδίππος derivat. Ut Οἰδίπτος,
 sic ἀελλόπος, ἀετίπος, τρίπος. -
 v. 10. ξυνετοῖς. Heliodor. X. 29.
 καὶ τοῦτο δυστυχῶ πρὸς τοῖς ἄλ-
 λους, ὅτι καὶ τοῖς συντετοῖς ἀ-
 σύνετα φερέγγομαι. Maxim. Tyr.
 XXII. 4. σύνετα συντετοῖς λέγων
 καὶ πιστὰ πιστοῖς.

147. Mortuus ad viam sepul-
 tus cineres suos a praetereunti-
 bus turbari conqueritur. - v. 2.
 ἀρμονίῃ. apta junctura. Od. ε.

- ἤδη καὶ σκώληκες ὑπὲρ σοροῦ ἀνγάζονται
 ἡμετέρας· τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα;
 5 ἢ γὰρ τὴν οὐπὼ πρὶν ἱτὴν ὁδὸν ἐτιμήξαντο
 ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς νεύομενοι κεφαλῆς.
 ἀλλὰ πρὸς ἐγγαίων, Ἀιδωνέος, Ἑρμεία τε,
 καὶ Νυκτός, ταύτης ἐκτὸς ἢ ἀτραπιτοῦ.

148. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κείμει,
 Ταρσεύς, μὴ γήμας αἶθε δὲ μὴδ' ὁ πατήρ.

149. ΑΛΛΟ.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον.
 πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἰς Αἴδης δέχεται.

150. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ πινὼν καὶ πολλὰ φαργὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
 ἀνθρώπους, κείμει Τιμοκρέων Ῥόδιος.

151. ΑΔΗΛΟΝ.

Βαὶά φαργὼν καὶ βαὶά πινὼν καὶ πολλὰ νοσήσας,
 ὅφρ' ἐμὲν, ἀλλ' ἔθανον ἔρρετε πάντες ὁμοῦ.

CXLVII. 5. *περὶ τὴν ὁδὸν*. Pal. quod litteris se junctis emenda-
 vimus: *πρὶν ἱτὴν*. De duali pro plurali posito vid. Boeckh. Not.

cr. ad Pindar. p. 360. *ἱτὴν ἐπορεύοντο*. Hesych. - v. 6. *νεύομενοι*.
 Pal. *νεισσόμενοι*. Plan.

248. γόμεφισιν δ' ἄρα τήνγες καὶ
 ἀμονίησιν ἄρηεν. Cf. ib. 361. -
 v. 4. quid jam prædest homines
 terra tegi? ἐπιεννύμεθα. Pal.
 VII. 660. *ὁδνεῖαν κείμει ἐφρεσ-*
σάμενος. - v. 7. *ἐγγαίων, κατα-*
χθονίων.

149. Sententia fere quae apud
 Horat. II. Ep. 2, 175. heres
 Heredem alterius ve-
 lut unda supervenit un-
 dam.

150. In Timocreontem Rho-
 dium athletam, quem voracissi-
 mis annumerat Athen. X. p.
 415. F. et Aelian. V. H. I. 27.
 idem maledicentissimus fuit, au-
 ctore Athenaeo l. c. p. 416. A.
 B. Propter maledicentiam cum
 Archilecho Timocreontem con-
 jungit Aristid. T. II. p. 294.
 Ex hoc disticho proximum ep.
 151. in hominem, diu adversa
 valetudine conflictatum, expres-
 sum. - v. 2. ὅφρ' ἐμὲν, ἀλλ' Αἰ-

152. ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ.

Τοῦτ' ὅσπερ φασὶς πολυεργέος. ἣ δ' αὖ τις ἦσθα
 ἔμπορος, ἣ τυφλοῦ κύματος ἰχθυόβολος.
 ἄγγειλον θνητοῖσιν, ὅτι σπεύδοντες ἐς ἄλλας
 ἐλπίδας εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα.

153. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακός,
 καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος στάδμῃ,
 οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ· μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
 ὦ λῶστε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἢ λίθος,
 τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
 κεῖται δὲ τῇδε τῶλμῃ πελὲς ῥάκος
 Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῶ.

ciph. I. 39. ὅπου καὶ Φιλο-
 μένη - ὅψ' ἔμιν, ὅμως δὲ πα-
 ρῆν. Eadem structura Latini.
 Plin. I. Ep. 18, 6. aegre qui-
 dem, sed tamen potest. Ib.
 IV. 25, 5. haec nostra iners,
 sed tamen effrenata pe-
 tulantia.

152. Cranium in littore, ut vi-
 detur, inventum viator in loco
 conspicuo ponit, ut eo conspecto
 praetereuntes mortis recorden-
 tur. - v. 2. τυφλοῦ κύματος. dic-
 tum videtur de mari ventis com-
 moto, fluctusque incertos vol-
 vente, ut certam viam non jam
 sequi possis. Pal. XII. 156. τυ-
 φλά δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οὐδμα-
 τι, κύματα μετρώων δινεῦμαι.
 Virgil. Aen. III. 200. excu-
 timur cursu et caecis er-
 ramus in undis. - v. 4. λυό-
 μεθα. in hunc mortis portum de-
 lati, vitae, tamquam navigatio-
 ni, finem facimus.

153. In magnificum improbi
 hominis monumentum. - v. 1. εἰ
 καί. quamvis. - λυγδίνη πλάξ.

tabula marmoris Paril. - v. 2.
 ὀρθῇ στάδμῃ. Tryphiod. v.
 64. ὀρθὸν ἐπὶ στάδμην μέγε-
 θος τορνώσατο τέκτων. ubi vid.
 Wernick. - v. 8. οὐκ ἀνδρὸς.
 suppl. ὅμως. ut Pal. VII. 377. εἰ
 καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, ὅμως ἐτι-
 vide ad L. Bos. p. 773. s. - μὴ
 λίθῳ τεκμαίρεο. iisdem verbis,
 sed sensu diverso supra c. IV.
 37. ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο·
 λιτὸς ὁ τύμβος. - v. 4. ἢ λίθος.
 candidum hoc marmor sensu
 destituitur, ita ut nec tam atrī
 hominis sepulcrum ornare recu-
 set. - ζοφώδης. ut niger apud
 Horat. I. Ser. 4, 85. Solon.
 Fr. 31. γλώσσα διχόμυθος. Ἐκ
 μελαίνης φρενός. - v. 6. ῥάκος.
 corpus attritum, debile, man-
 cum. Talis enim Euniciδης vi-
 vus fuit. Supra ep. 24. μυριετής,
 ἄλλοιο βίον ῥάκος. Lucian.
 Timon. §. 32. ἐν αὐτῷ ὁ Πλού-
 τος παραλαβὼν αὐτόν - μάλθα-
 κὸν καὶ ἀγένην καὶ ἀνόητον
 ἀποφίνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ
 ῥάκος γεγενημένον.

154. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Τήνδ' ὑπὸ δύσβαλον θλίβει χθόνα φωτὸς αἰτροῦ
 ὅστέα μισθῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς;
 στέρνα δ' ἐποκρίοντα, καὶ οὐκ εὐδομον ὀδόντων
 πρίονα, καὶ κώλων δούλιον οἰοπέδην,
 5 ἄτριχα καὶ κόρσην, Εὐνιδίκου ἡμιπύρωτα
 λείψαν', ἔτι χλωρῆς ξυπλέα τημεδόνο.
 χθῶν ὧ δυσνύμφευτε, κακοσκηνεὺς ἐπὶ τέφρης
 ἀνδρὸς μὴ κούφη κέκλισο, μηδ' ὀλίγη.

155. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

- Ψύλλος ὁ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίδας αἶεν ἐταίρας
 πέμπων ἐς τὰ νέων ἡδέα συμπόδια,
 οὗτος, ὁ θηρεύων ἀπαλόφρονας, ἐνθάδε κεῖται,
 αἰσχρὸν ἀπ' ἀνθρώπων μισθὸν ἐνεγκάμενος.
 5 ἀλλὰ λίθους ἐπὶ τύμβον, ὁδοιπόρε, μήτε σὺ βάλλε,
 μήτ' ἄλλον πείσῃς· σῆμα λέλογχε νέκυς.
 φεῖσαι δ' οὐχ ὅτι κέρδος ἐπήνεσεν, ἀλλ' ὅτι κοινὰς
 θρέψας, μοιχεύειν οὐκ ἐδίδαξε νέους.

CLV. 1. ποθινὰς. Pal. ut supra ep. 127, 5. Vulgo ποθενάς. Similis syncopea exempla dedimus in Not. cr. ad Pal. p. 53. s. et p. 315.

154. In eundem. - v. 1. δύσβαλον. saxosam, nullis glebis opertam, nec fecundam adeo, sed sterilem. - v. 2. ὑπὲρ κεφαλῆς, αὐτοῦ ὧν. - v. 3. ἐποκρίοντα. pectoris thorax videtur intelligi, gibbus ille et inaequalis. Hesych. ἐκρίωντο· ἐτραχύνοντο· μεταφρῆκως ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Od. c. 83. - v. 4. πρίονα. ob intervalla dentium male junctorum. - κώλων δούλιον οἰοπέδην. obscura verba ob οἰοπέδην, quae vox alibi non reperitur. Vinculi genus esse dixeris, quo servi constringebantur; unde δούλιον. Inservit autem periphrasi pedum rigidorum, nihilque agilitatis habentium, sed tamquam constrictorum. - v. 5. ἡμιπύρωτα. quod

contumeliosum. Ovid. Ibis. 633. circumdatus ignibus atris Membra feras Stygiae semicremata rati. - v. 7. terra, quae mortuos modo ἀγοστῶ, modo κόλοις recipere dicitur, h. l. δυσνύμφετος, quod tam turpem hominem sinu recipiat.

155. In tumulum lenonis, cuius turpe negotium poeta excusare conatur. - v. 5. λίθους βάλλε. Propert. IV. 5, 75. de lenae tumulo: Quisquis amas, scabris hoc bustum caedite saxis. Mixtaque cum saxis addite verba mala. - v. 6. σῆμα λέλογχε. sepulcrum violare nefas est, licet malum et improbum tegat. - v. 8. οὐκ ἐδίδαξε, pro οὐκ εἰσαε, ἐκάλυψε.

CAPUT IX.

ΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΑ.

1. ΟΝΕΣΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥ.

Ἀρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον ἄλλ' ἀθέμιτος
 Οἰδίποδος. λέξεις Ἀντιγόνην ὀσίην
 ἀλλὰ κασίγνητοι μιαιφύτατοι. ἄμβροτος Ἰνώ·
 ἀλλ' Ἀδάμας τλήμων. τειχομελὴς κιδάρη
 ἀλλ' αὐλὸς δύνουσος. ἴδ' ὡς ἐκράδασάτο Θήβη
 δαίμων ἐσθλὰ κακοῖς, κίς ἐν ἔμμεν ἴσα.

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔστην ἐν φόρμιγγι, κατηρείφθη δὲ σὺν αὐλῷ
 Θίβη. φεῦ μούσης ἔμπαλιν ἀρμονίης.

I. 6. Sic vulgata: δαίμων, ἐσθλὰ κακοῖς δ' εἰς ἐν ἔ. ἴσα, amēdavimus: aequali portione commiscuit.

1. In Thebarum historia secunda cum adversis commixta. Simile est epigr. Philippi Pal. IX. 253. qui ex fabulis in Thebanorum historia haec concludit: ἴδ' ὡς ἐσθλῶν περὶ Θήβας Μύθων καὶ στυγνῶν ἤρκεσεν ἱστορίη. - v. 1. ἱερὸν γάμον. ob deorum in his nuptiis praesentiam. Ἀρμονίης δὲ ποτ' εἰς ὕμναλους Ἠλύθον Οὐρανίδα. Eurip. Phoen. 823. - v. 2. Ἀντιγόνην ὀσίην. ob pietatem erga patrem fratremque. - v. 3. Ἰνώ. in deam mutata. - v. 4. Ἀδάμας. ob furorem divinitus ipsi immissum et facinora perpetrata miserabilis. - κιδάρη. Euripid. l. c. v. 823. φόρμιγγι τε τείχεα Θήβας Τῆς Ἀμφιονίης τε λύρας ὕπο πύργοι ἀνέστησαν. - v. 5. αὐλὸς δύνουσος. illustratur epigrammate secundo.

2. In Thebarum moenia citharae ope exstructa, ad tibiae cantum eversa. - v. 1. ἐν φόρμιγγι. ut v. 6. τείχεα ἐν κιδάρη. Sophocli. Trach. 888. θάνατον ἀνύσσα - στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρον. - σὺν αὐλῷ. Pal. IX. 253. τείχεα χορδαῖς ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστρεψεν ἰνόμενα. Thebas ab Alexandro fuisse dirutas ad cantum tibiarum, idque αὐλοῦντος Ἰσμηλίου, narrat Tzetza Chil. VII. 408. X. 413. Sic etiam Lysander captis Athenis πολλὰς ἐξ ἀστεος μεταπεμψάμενος ἀλητρίδας, πάσας δὲ τὰς ἐν τῷ στρατοπέδῳ συναγαγὰς, τὰ τεύχη κατέσκαπτε, καὶ τὰς τριήρεις κατέφλεγε πρὸς τὸν αὐλόν. Plutarch. Vit. Lysandri c. 15. - v. 2. φεῦ μούσης. Vae musicae, musicae usui, ἔμπαλιν, contrario illi et adversae harmoniae

κωφὰ δέ μοι κεῖται λυροδελγέα λείψανα πύργων,
 πέτροι μουσοδόμοις τείχεσιν αὐτόμολοι,
 σῆς χερὸς, Ἀμφίων, ἄπονος χάρις ἐπτάπυλον γὰρ
 πάτρην ἐπταμύτρ τείχιδας ἐν κιδάρῃ.

3. ΑΓΑΘΙΟΥ.

- Ὡ πόλι, πῇ δέο κεῖνα τὰ τείχεα; πῇ πολυδόλοι
 νηοί; πῇ δὲ βοῶν κράατα τευνομένων;
 πῇ Παφίης ἀλάβαστρα, καὶ ἡ πάγχρους ἐφεστρίς;
 πῇ δὲ Τριτογενοῦς δεικέλον ἐνδαπίης;
 5 πάντα μῶθος, χρονίη τε χύσις, καὶ Μοῖρα κραταιή
 ἥρπασεν, ἀλλοίην ἀμφιβαλοῦσα τύχην
 καὶ σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος. ἀλλ' ἄρα μῦνον
 οὔνομα σὸν κρήναι καὶ κλέος οὐ δύναται.

II. 4. πέτροις et αὐτομόλοις. Vulgo. Emendavit Brunckius.

huc arti propriae. Pindar. Ol. XII. 10. πολλὰ παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, ἔμπαλιν μὲν τέρφιος. Pyth. XII. 32. ἔμπαλιν γνώμας. contra spem et opinionem. — v. 3. κωφά. surda nunc jacent saxa, quae olim agitata per artem sponte sua (αὐτόμολοι) in muri membra coierunt. Propert. III. 1. 43. — τείχεσιν, εἰς τείχεα. — v. 5. χερὸς. manu quidem Amphionis et sine labore peractum opus. — ἐπτάπυλον — ἐπταμύτρ. Philostr. Imag. I. 10. p. 19, 22. φιλότιμοι καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι, καὶ θητεύοντες μουσικῇ τὸ δὲ τείχος ἐπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι.

3. De Troja omnibus pristini splendoris sui ornamentis privata, nominis autem claritatem servante. — v. 1. κεῖνα. nobilitata illa et illustria mobilia, deorum manibus exstructa. — v. 2. κράατα. victimarum, quae plurimae ibi mactabantur, crania, templis ornandis adhiberi solita. In nonnullis veterum templis

hujusmodi taurorum et ovium crania, veteris consuetudinis symbola, inter metopas conspiciuntur sculpta. — v. 3. Παφίης ἀλάβαστρα. vasa unguentaria; ut nardi onyx ap. Horat. IV. Od. XII. 17. Συγίω μύρα χροῦσεῖ ἀλάβαστρα juxta Adonidem posita commemorantur apud Theocr. Eid. XV. 114. In alabastro unguenta optime servari existimabantur. — v. 4. δεικέλον. Palladium significatur, tamquam patriae et indigenae deae simulacrum. — v. 5. χρονίη χύσις. temporis lapsus; metaphora ducta a fluminibus. κυματόεσσα χύσις. Oppian. Hal. I. 4. χύσις ὕδατος. Arat. Phaen. v. 393. Similiter de Romae ruinis Anth. Lat. III. 5. longa tuos fastus aetas destruxit et arces — Non tamen annorum series, non flamma nec ensis, Aeternum potuere hoc abolere decus. — v. 7. πῶσον. lacteus, in tantum.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰλίοις, πολιοῦχε, σὲ μὲν χροῦσανγεί νηῶ,
 ὥς θέμις, ἢ τλήμων Ἰλιος ἡγασάμην.
 ἀλλὰ σὺ με προλέλοιπας ἐλώριον· ἀντὶ δὲ μῆλου
 πᾶσαν ἀπεδρέψω τείχεος ἀγλαΐην.
 ἄρκιον ἦν θνήσκειν τὸν βουκόλον· εἰ γὰρ ἄθεσμος
 ἔπλετο, τῆς πάτρης οὐκ ἀλίτῃμα τόδε.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τις ἔφους, ξένε, μὴ με γελάσῃς
 οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνη ταῦτα τέλεσσε Τύχη.
 εἰ δέ τις ἐξ Ἀσίης, μὴ πένθειε· Δαρδανικοῖς γὰρ
 σκήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.
 εἰ δὲ θεῶν τεμένη, καὶ τείχεα, καὶ ναετῆρας
 ζυγλήμων δῆϊον ἐξεκένωσεν ἄρης,
 εἰμὶ πάλιν βασιλεια· σὺ δ', ὦ τέκος, ἄτρομε Πῶμη,
 βάλλε καθ' Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

5

4. Troja Minervae irae impotentiam et vindictam ultra modum severam exprobrat. — v. 1. *χροῦσανγεί νηῶ*. εὐστύλων ναῶν *χροσῆγεις θριγκοί* sunt ap. Euripid. Iphig. T. 128. Habebat autem Minerva templum in arce Trojae. — v. 3. *ἐλώριον*. praedam hostibus prodidisti. Apoll. Rh. II. 264. *λοίσθιον Ἀγνυίῃσιν ἐλώριον*. — ἀντὶ δὲ μῆλου. pro malo tibi negato, Veneri tributo. — v. 4. *ἀπεδρέψω ἀφείλου*. decerpenti verbum fortasse cum respectu ad malum a poeta usurpatum. — v. 5. *εἰ γὰρ ἄθεσμος*. si injusta sententia de te pronuntiata peccavit.

5. Troja ad praetereuntes de fortuna sua. — v. 1. *μὴ με γελάσ-*

σης. in Spartanorum regis gratiam dirutam. — v. 2. *οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνη*. respicitur urbium belli Trojani tempore florentium miscra conditio. Vid. ep. 7. sqq. imprimis autem de Sparta ep. 15. — v. 3. Junge: *Δαρδανικοῖς σκήπτροις Αἰνεαδῶν*. gloriatur urbs, quod Dardanorum imperium ad Romanos, Aeneadas, transierit, quibus jam orbis terrarum pareat, *νένευκε*. Verbum *νέειν* h. l. dictum ut de animalibus, quae capite inclinato jugum recipiunt. — v. 6. *ἐξεκένωσεν*. pro *ἐξέπεσσε*, diripuit. Zeugma duriusculum. — v. 8. *ζυγόδεσμα δίκης*. jugum pro illata injuria merito illis impositum.

6. ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. οἱ δὲ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΙ.

Ἐκτορ, Ἀρήϊον αἶμα, κατὰ χθονὸς εἴ που ἀκούεις,
χαῖρε, καὶ ἄμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος.
Ἵλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
σοῦ μὲν ἀφανροτέρους, ἄλλ' ἔτ' ἀρηϊφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο. παρίστασο καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ
Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις.

7. ΕΘΝΟΥ.

Ξεῖνοι, τὴν περιβότον ἐμὲ πόλιν, Ἵλιον ἱερήν,
τὴν πάρος εὐπύργοις τεύχεσι κληζομένην,
αἰῶνος τέφρῃ κατεδήροκεν ἄλλ' ἐν Ὀμήρῳ
κεῖμαι, χαλκείων ἔρκος ἔχουσα πυλῶν.
οὐκέτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι.

6. Troja, sive locus ille, qui pro vetere Trojae sede habebatur, a Julio Caesare et Augusto agro et immunitate donatus, ab Hadriano autem exornatus, de conditione sua, victorum olim sorte longe beatiore, gloriatur. Latina hujus epigr. interpretatio est in Anth. Lat. I. 103. quae tamen an veteris sit, non constat. — v. 1. Ἀρήϊον αἶμα. ob fortitudinem. II. 8. 98. αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀργείος υἱόν. — κατὰ χθ. εἴ που ἀκούεις. supra cap. IV. 44. εἰ δὴ τις φθιμένοις χολιμπτεται εὐφροσύνα. Virgil. Aen. IV. 386. Dabis, improbe, poenas; Audiam, et haec Manes veniet mihi fama sub imos. — v. 5. παρίστασο. ad Achillem accede ei quae nuntia. Homerica locutio, apud quem παρίστατο καὶ προσέειπε et similia.

7. Eadem urbs se, quamvis solo aequatam, in Homeri tamen carminibus stare et florere ait. — v. 2. πύργοις κληζομένην. moenibus illustrem, ob moenia celebratam. — v. 3. αἰῶνος τέφρῃ. cineres et favillae, quibus per longum tempus operata fui, me penitus consumserunt, haud aliter ac cadaver temporis lapsu cineribus confectum. Sic in ara περιβόσκεται ἀνδρακα τέφρῃ. Callim. H. in Apoll. 84. — v. 4. χαλκείων πυλῶν. firmissimarum, fere ut de Tartaro II. 6. 15. ἐνθα σιδήρεαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Tibull. I. 3, 72. aeratas excubat ante fores. — v. 6. κείσομαι ἐν στόματι. Theogn. 239. ἐλλατρήσει κατέσθ' ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν. Pal. IX. 92. πολλὰν μοι κείσεται ἐν σάλιν.

8. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Ἡ πρὶν ἐγὼ Περγῆος ἀκρόπολις αἰθερίοιο,
 ἢ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρεψαμένη,
 αἰπολλοῖσιν ἔκφυλον ἐρημίοισιν ἀνείμαι,
 τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὄψε δίκας.

9. ΜΟΥΝΑΙΟΥ ΜΟΥΝΑΤΙΟΥ.

Ἡ πολύχρυσος ἐγὼ τὸ πάλαι πόλις, ἢ τὸν Ἀτρεΐδων
 οἶκον ἀπ' οὐρανίου δεξαμένη γενεῆς,
 ἢ Τροίην πέρσασα θεόκτιτον, ἢ βασιλείου
 ἀσφαλὲς Ἑλλήνων οὐδ' ἀποδ' ἡμιθέων,
 μηλόβοτος κείμαι καὶ βούνομος ἔνθα Μυκῆνῃ.
 τῶν ἐπ' ἐμοὶ μεγάλων οὐνομ' ἔχουσα μόνον.
 Ἰλιον ἃ Νεμέσει μεμελημένον, εἴ γε, Μυκῆνης
 μηκέθ' ὄρωσμένης, ἐσσί, καὶ ἐσσί πόλις.

5

VIII. 8. ἀνείσα. Pal. De verbo ἀνείναι vel ἀνέναι, agrum non colere, quod potissimum fiebat agro aliquo diis consecrato, unde consecrandi notionem habet, dixit Valcken. ad Herodot. II. 65. p. 134, 79.

8. In Mycenae, olim heroum patriam, nunc a gregibus depastata. Μυκῆναι ἡρώωνται παρῶλεθρον. Pausan. VIII. 33. - v. 1. αἰθερίοιο. ut Πλειάδες αἰθέριαι in Rhese 530. - v. 2. πικρὸν ἀστέρα. infestum, στυγνόν. Sic II. 2. 61. Hectore ad pugnam progresso, οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστὴρ - Ὡς Ἐκτωρ: - v. 3. αἰπολλοῖσιν. Cf. Epigr. IX. 5. X. 4. - v. 4. δαίμοσι. manibus Priami apud inferos. Phalaris Epist. XX. p. 104. de muliere defuncta: καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ ἀλσθοντόσε οὕτω κατασφυρόμενον, ἀνιάσθαι εἰκός. ubi vid. Lennep.

ἔχουσα μόνον. hand aliter de Graccia Anth. Lat. III. 1. Fama manet, fortuna perit. Exigua ingentis retinet vestigia famae, Et magnum infelix nil nisi nomen habet. - v. 7. εἴ γε. causam effati reddit: quandoquidem. - v. 8. μηκέθ' ὄρωσμένης. Eustath. ad II. β. p. 219, 30. Μυκῆναι - κατεσκάφησαν ὑπὸ Ἀργείων, ὥς μηδ' ἔχρος εὐρύσσεισθαι. - ἐσσί, superes, nec superes tantum, sed urbs es. Ad mutatam hanc Troiae fortunam Cassandra vates animum dirigens ap. Propert. IV. 1, 53. vertite equum, Danaï: male vincitis; Ilia tellus Vivet, et huic cineri Jupiter arma dabit. Anth. Lat. III. 2. - Agamemnonias, dicas, quum videris arces: Heu victrix victa vastior urbe jaces.

9. In eandem urbem, Nemaeas poenas passam. - v. 1. πολύχρυσος. perpetuum Mycenarum epitheton. II. 7. 180. - v. 2. ἀπ' οὐρανίου. a Jove enim originem habent. - v. 6. οὐνομ'.

10. ΑΛΦΕΙΟΤ.

Ἡρώων ὀλίγαι μὲν ἐν ὄρεσιν, αἱ δ' ἐτι λοιπαὶ
πατριδες οὐ πολλῶ γ' αἰπύτεραι πεδίον,
οἷν καὶ σέ, τάλαινα, παρερχόμενός γε Μυκῆνῃν
ἔγνω, αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρην,
αἰπολικὸν μῆνυμα γέγων δέ τις, ἡ πολὺ χροσος,
εἶπεν, Κυκλώπων τῇ δ' ἐπέκειτο πόλις.

11. ΠΟΜΠΗΙΟΤ. οἱ δὲ ΜΑΡΚΟΤ
ΝΕΩΤΕΡΟΤ.

Εἰ καὶ ἐρημαίῃ κέχνηται κόνις ἔνθα Μυκῆνῃ,
εἰ καὶ ἀμεινότερῃ παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου,
Ἦλον τις καθορῶν κλεινὴν πόλιν, ἧς ἐπάτησα
τείχεα, καὶ Πριάμῳ πάντ' ἐκένωσα δόμιον,
γνώσεται ἔνθεν ὅσον πάρος ἔσθθενον εἰ δέ με γῆρας
ὑβρίσεν, ἀρκοῦμαι μάρτυρι Μαιονίδῃ.

X. 2. οὐ πολλῶν αἰπύτεραι. Pal. Plan. πολλόν. Br. πολλῶ γ
emendavi. Oppian. Cyn. II. 552. οὐ πολλῶ μείζων. - v. 4. αἰπο-
λίου nonnihil offendit ob proximum αἰπολικὸν μῆνυμα, non quod
idem vocabulum repetitur, sed quod eadem res. Mallet legi: ἔγνω,
φεῦ σκοπέλου παντὸς ἐρημοτέρην. ut in proximo epigr. v. 2.

10. In eandem urbem. - v. 2.
οὐ πολλῶ. non multum super
campos eminent. - v. 4. αἰπο-
λίου. in desertis enim ἐσχατιαῖς,
et saxosis saepe regionibus ca-
prarum greges pascuntur. - v. 5.
γέγων. αἰπόλος puta, praetereun-
tibus quae sequuntur narrans. -
v. 6. Κυκλώπων. Supra cap. IV.
6. Κυκλωπεῖη τε Μυκῆνῃ. De
murore genere, quod Cyclo-
pum nomine appellant, multa a
viris doctis disputata sunt. Vide
Imprimis A. Hirtium in Wol-
ffii Anal. I. p. 153. et Diar. univ.
Jenense an. 1811. Intell. Bl. 4
et 5.

11. Idem tractatur argumen-

tum, ita tamen, ut urbs annis
et vetustate confecta Homeri se
testimonio consoletur. - v. 3. ἧς
ἐπάτησα τείχεα. tale quid de Ro-
ma vaticinatur Horat. Epod.
XVI. 11. Barbarus heu ci-
neres insistet victor et
urbem Eques sonante ver-
berabit ungula. - v. 4. ἐκ-
ένωσα. Cf. supra op. V. 6. - v. 5.
ἔνθεν, ἐκ τούτου. - γῆρας ὑβρί-
σεν. ut corpus formosum et ro-
bustum senectute deformatur et
debilitatur. Rutil. Itiner. I. 18.
nos indignemur mortalia
corpora solvi? Cernimus
exemplis oppida posse
mori.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄργος, Ὀμηρικὴ μῦθε, καὶ Ἑλλάδος ἱερὸν οὐδας,
καὶ χροσέη τὸ πάλαι Περσέος ἀκρόπολι,
ἑσβέσασθ' ἡρώων κείνων κλέος, οἳ ποτε Τροίης
ἤρριψαν κατὰ γῆς θεϊόδομον στέφανον.
ἀλλ' ἡ μὲν κρείσσων ἐστὶν πόλις· αἱ δὲ πεσοῦσαι
δείκνυσθ' εὐμύκων αὖλια βοηκολίων.

13. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Τὸν με λήθον μέμνησο τὸν ἡγήντα, παρέρπων
Νισαίην· ὅτε γὰρ τύρσιν ἐτειχοδόμει

12. Trojae conditio comparatur cum conditione earum urbium, unde olim victores prodicant. - v. 1. Ὀμηρικὴ μῦθε. de qua urbe tam saepe fit sermo in carminibus Homeris. Himer. Or. XIV. 35. Icarum ait μῦθον γενέσθαι μετὰ τῶν πετρῶν τοῖς ὕστερον (celebratum fuisse hominibus). Propert. II. 1, 21. Pergama nomen Homeri. - Ἑλλάς h. l. pro urbis nomine accipiendum et Achillis patria. Strabo IX. p. 659. C. - v. 3. ἑσβέσασθ' ἡρ. haeremus in his. Si est ἑσβέσατε, Mycenae et Argos urbes dicuntur exstinxisse nomen et laudem heroum, qui inde orti Trojam everterunt: quod absurdum; si est ἑσβέσατο, aoristo medii vis passiva debet tribui, (gloria heroum exstincta est) quam vim non habet. Jas. Scalliger emendavit ἑσβέσθ' ἡρ. quod ob elisionem litterae ἡ non potest ferri. Rectius scripseris: ἑσβηθ' ab ἑσβην, exstinctae estis, periistis; quo admissio, verba ἡρώων κλέος pro appositione habenda sunt. Illae urbes enim, Argos et Mycenae, ut ab heroibus inde ortis splendorem acceperunt, ita vicissim heroibus gloriandi materiam tribuerant. Hoc sensu κλέος ἡρώων

bene de his urbibus dicitur. Ἑσβη pro ἑσβέσθη, ut ἀπέσβη pro ἐπαύσατο, illustravit Ruhnck, ad Timae. p. 40. Ut hoc loco de urbe, sic Pal. IX. 178. de Rhodo insula: ἦδη σβέννυμεναι με νέα κατεφώτισιν ἀκτίς. Ib. IX. 128. σβέννυντο πηγαί. Hesiod. E. καὶ H. 590. γάλα τ' αἰγῶν σβέννυμενῶν. De pnero olim formoso Pal. XII. 39. ἑσβέσθη Νίκανδρος. - v. 5. αἱ δέ. pro ὑμεῖς δέ. ut infra cp. 29. v. 7. αἱ δ' ἐν χέρσιν Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἕν ἔκεισθε τέλος.

13. De miraculo saxi vocalis apud Megarenses, quam fabulam illustrat Ovid. Met. VIII.

14. Regia turris erat, vocalibus addita muris, In quibus auratam proles Letoia fertur Deposuisse lyram: saxo sonus ejus inhaesit. Saepe illuc solita est adscendere filia Nisi, Et petere exiguo resonantia saxa lapillo. Narrat etiam Pausan. I. 42. et Virgil. in Ciri v. 105. ss. De Alcathoo, Pelopis filio, Theognis v. 773. Φοῖβε ἀναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἀκρην, Ἀλκαθῶ Πέλοπος παιδί χαρίζομενος. Plura de eo vid. apud Boeckh. Expl. Pindar. Ol. VII. 86. p. 176. - v. 2. Νισαίην.

Ἀλακίδους, τότε Φοῖβος ἐπωμαδὸν ἦρε δομαῖον
 λαᾶ, Ἀνκαρεῖν ἐνδύμενος κιδάσθην.
 ἔνθεν ἐγὼ λυγκαιδὸς ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ
 χειρᾶδι, τοῦ κόμπου μαρτυρίην κόμισαι.

14. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Τὸν μέγαν Ἀκροκόρινθον Ἀχαιῶν, Ἑλλάδος ἄστρον,
 καὶ διπλὴν Ἰσθμοῦ σύνδρομον ἥϊονα
 Λεύκιος ἐστυφέλιξε· δοριπτοίγητα δὲ νεκρῶν
 ὀστέα σωρευθεῖς εἰς ἐπέχει σκόπελος.
 τοὺς δὲ δόμον Πριάμοιο πυρὶ πρήσαντας Ἀχαιοὺς
 ἀλκυόστους κτερέων νόσφισαν ἀνεάδαι.

15. ΑΛΕΞΠΟΤΟΥ.

Ἄ πάρος ἄδμητος καὶ ἀνέμβατος, ὦ Λακεδαιμόν,
 καπνὸν ἐπ' Εὐρώτῃ δέρεται Ὠλένιον,

Steph. Byz. Νισαία. ἐπι-
 νειον Μεγαρίδος, καὶ αὐτὴ ἡ
 Μεγάρις. etiam Megara ipsa.
 Ptolemae. III. 15. - v. 3. ἐπω-
 μαδὸν ἦρε δομαῖον λαᾶ. ut ap.
 Apoll. Rh. I. 737. Amphion et
 Zethus fratres ad Thebarum
 moenia δομαῖους dicuntur adve-
 xisse: Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν
 ηγεταζεν Οὔρεος ἡλιβάτριο κά-
 ρῳ, Philippus Anth. Pal. IX.
 11. τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπω-
 μάδιον βῆρος αἶζαν. - v. 4. Ἀν-
 καρεῖν. Ἀνκαρεῖς antiquitus ap-
 pellabatur Delphici. - v. 5. ὑπο-
 κρούσας. Pausan. I. c. ἦν τὴν
 χη βαλὼν τις ψηφίδι, κατὰ ταύ-
 τα οὗτος ἤχησε καὶ κιδάσθην κρου-
 σθεῖσα. - v. 6. κόμπου. h. l.
 res ipsa, qua quis κομπάζει.

14. De Corintho a Lucio
 Mummio (ann. ante Chr. 146)
 expugnata. - v. 1. Ἀκροκόρινθον.
 montis nomen, in quo arx, in
 immanem altitudinem
 edita, ut Livius ait XLV.
 28. quae praesidio firmata penin-
 sulam prorsus a continente se-

cludit. Quare Philippus, Deme-
 trii filius, Corinthum πίδαας τῆς
 Ἑλλάδος appellare solebat. Plu-
 tarch. Vit. Arati c. 16. Plin.
 H. N. IV. 4, 5. colonia Co-
 rinthus antea Ephryra di-
 cta - e summa sua arce,
 quae vocatur Acrocorin-
 thus, in qua fons Pirene,
 diversa duo maria prospe-
 ctans. - v. 2. σύνδρομον ἥϊονα.
 accipiendum de binis Isthmi lit-
 toribus, duo maria ab oc-
 casu et ortu solis finiti-
 ma arctis faucibus diri-
 mentibus. Livius I. c. - v. 3.
 ἐστυφέλιξε. dejecit, evertit, pes-
 sumdedit. Pal. VII. 665. καὶ
 δὲ ναύτας Ἀθρόον ἐς κοίλῃν ἐστυ-
 φέλιξεν ἄλα. - v. 6. ἀλκυόστους.
 ossa caesorum congesta, ipsi su-
 premis honoribus privati sunt.
 Od. λ. 53. σῶμα - κατελείπομεν
 ἡμεῖς Ἀλκυοντον καὶ ἄδακτον.

15. In Lacedaemonem ab
 Achaeis bello devictam. Historia
 est ap. Livium XXXVIII. 32. a.
 - v. 2. καπνόν. gloriari solebant

ἄσκιος οἰανοὶ δὲ κατὰ χθονὸς οἴκλα θέντες
μύρονται· μῆλων δ' οὐκ αἰονοὶ λύκοι.

16. ANTIΠΛΑΤΡΟΥ.

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλληςπόντῳ
ἤριον Ἡδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
λοιπά τοι Αἰδοπίης Βραυρωνίδος ἔχνη νησὺ
μῦνει, καὶ ποταμοῦ τὰμφριμάχητον ὕδαρ,
τὴν δέ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλῃν ἔειν ὥς ἀλιανθὲς
τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δευρόμεθ' ἠϊόσω.

XVI. 3. λοιπά μῦνει. proλείπεται, nisi Antipater scripsit:
λειπά τοι - ἔχνη μῦνει, quo imago templi diruti paulo fieret vividior.

Lacedaemonii, ὅτι γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακε πολέμιον. Plutarch. Vit. Agesil. cap. 31. Quum in bello Thebano hostes domos circum urbem incendissent, τῶν ἐν τῇ πόλει αἱ μὲν γυναῖκες οὐδὲ τὸν καπνὸν ὁρῶσαι ἠνείχοντο, ἅτε οὐδέποτε ὁρῶσαι πολέμιους. Xenoph. Hellen. VI. 5, 28. - Ὠλένιον, urbs Achaiae Olenus, una foederatarum civitatum. Est igitur καπνὸς Ὠλένιος fumus e castris Achaeorum, qui, incursione in agrum Laconicum facta, omnia ferro et igne vastaverant; hinc ἄσκιος, ob arbores excisas. Gravis in sequentibus devastatae regionis significatio.

16. De Amphipoli urbe in utraque Strymonis ripa posita. - v. 2. Φυλλίδος. Phyllis, Edonorum apud Thracas regina, Demophoontem, Thesei filium, ex bello Trojano redeuntem, domo sua recepit. Paulo post ille iter prosequitur, pollicitus se, rebus suis compositis, rediturum esse. Qui die constituta quum non venisset, illa eo die dicitur novies ad litus cucurrisse, unde ille locus ἐννεόσδος appellatus est. Tum desiderio mariti vitam suspendio finivit, et ad Strymo-

nem sepulta est. Vid. Mezeriac ad Ovidii Epist. II. p. 124. Sepulcrum puellae et δρόμου ἐννεάκηνκλον commemorat Coluth. R. H. v. 213. ss. Oppidum ibi conditum loci nomen accepit, postea Amphipolis nuncupatum est. Hinc apparet, cur ἤριον vocetur. Sed quo jure tandem poeta Amphipolin conditum dicit ad Hellespontum, a quo longo intervallo distat? Strymon effunditur in Sinum Pierium. - v. 3. Αἰδοπίης Βραυρωνίδος. Steph. Byz. Αἰδοπίον χωρίον Ἀνδρίας - ἀφ' οὗ ἡ Ἀγρεμὺς Αἰδοπία. Pal. VI. 269. Αἰδοπία με κάρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστῶ. - Βραυρωνία, Diana, a Braurone in Attica, quem locum deae sacris cultuque celeberrimum fuisse constat. Vid. Meineke ad Euphorion. p. 147. s. Hujus igitur deae templum etiam Amphipoli fuerat, ejusque Antipatri aevo vestigia cernebantur. - v. 4. ἀμφριμάχητον. ob bellum inter Spartanos, Athenienses et Macedonas de illa urbe pugnata. Hinc v. 5. ἔεις, rixae et belli causa, Αἰγείδαις, Atheniensibus, fuisse dicitur. - ἀλιανθὲς τρῦχος. tanquam pannum purpureum, splendidae olim vesti iru-

17. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οἶους ἀνθ' οἶων οἰκήτορας, ὃ ἔλεεινῇ,
 εὐραο· φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορῆς.
 αὐτίκα καίγεις ἡδαιμαλωτέρη εἶδε, Κόρινθε,
 κείσθαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,
 ἣ τοιοῖς διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα
 θλίβειν ἀρχαίων ὅστέα Βακχιαδῶν.

18. ΑΝΤΙΠΛΑΤΟΥ.

Ποῦ τὸ περίβλεπτον κάλλος σέο, Δωρὶ Κόρινθε;
 ποῦ στεφάναι πύργων; ποῦ τὰ πάλαι κτέανα;
 ποῦ νηοὶ μακάρων, ποῦ δώματα, ποῦ δὲ δάμαρτες
 Σισύφιοι, λαῶν δ' αἶ ποτε μυριάδες;

XVII. 3. αὐτίκα καὶ γὰρ ἡ χθ. Pal. unde Γάξης fecit Hermannus, quae urbs et ipsa terrae motu eversa est. Oracul. Sibyll. III. p. 401. Posui in textu, quod sensum haberet commodum, nec a codicis scriptura longe abesset. Cogitabam etiam de καίγεις - Aegaei maris fluctibus mersa; sed ambigo an tum ἡδαιμαλωτέρη satis sit commodum, quamquam Brunckius non dubitavit corrigere: ὄφελος ἢ πόντος ἡδαιμαλωτέρη εἶδε, Κόρινθε, κείσθαι. Certe si ἡδαιμαλωτέρος reperiretur pro κατ᾽ατέρος, praeferrem καίγεις.

stum. Tali comparatione de Smyrna titur Aristides Oratt. T. I. p. 231. ubi urbem ornamentis refertam dicit, ὥσπερ οἱ κατάπαστοι χιτῶνες.

17. Miseram Corinthi conditionem deplorat, pessima jam servitia pro optimis civibus alentis. Respicitur libertinorum colonia, a Julio Caesare in urbem desertam missa; quod consilium multis laudibus prosequitur Dio Cass. XLIII. 50. Corinthum et Carthaginem ab eo inde tempore reviviscere coepisse testatus. - v. 3. Junge: εἶδε, Κόρινθε, αὐτίκα κείσθαι ἡδαιμαλωτέρη Αἰγείρης. - Rarior constructio particulae εἶδε cum infinitivo. Pal. IX. 408. εἶδε με παντοίοισιν ἐτι πλάζεσθαι αἰήταις. Vid. Herm.

ad Viger. p. 757. Optat poeta, ut Corinthus terra prius fuerit hausta, ut Aegira, Peloponnesi urbs, quam cum Bura et Helice terrae motu vastatam esse constat. Philo Opp. T. II. p. 514. - v. 6. Βακχιαδῶν. nobilis Bacchiadarum familia per plura saecula summum Corinthi tenuerat imperium, donec a Cypselo eversa et ejecta est.

18. Eiusdem urbis eversionem et direptionem deplorant Nereides. Cf. supra Agathiae epigr. 3. similia de Troja conquestum. - v. 4. Σισύφιοι. matronae nobiles, a Sisypho, prisco Corinthi rege, genus ducentes; fere ut Romuli nepotes pro Romanis ap. Catull. XLIX. et Remi nepotes ap. eund. LVIII. -

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἔχρος, πολυκάμμορε, σείο λέλειπται, 5
 πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος.
 μοῦνται ἀπόρρητοι Νηρηίδες, Ὀκεανοῖο
 κοῦραι, δῶν ἀχέων μίμνομεν ἀλκύνοντες.

19. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ.

Εἶδε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις,
 ἢ Λητοῖ στήναι μαῖαν ἀλωομένην
 οὐκ ἔν χητοςύνῃν τόσον ἔστενον. οἷ ἐμὲ δειλὴν,
 ὅσσοις Ἑλλήνων νηυσὶ παραπλέομαι,
 Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας. ὅψέ μοι Ἥρη
 Λητοῦς, ἀλλ' οὐκιστὴν τήνδ' ἐπέθημα δίκην.

20. ΑΙΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΥ.

Λητοῦς ὠδίδων ἱερὴ τροφὴ, τὴν ἀσάλευτον
 Αἰγαίῳ Κρονίδης ὠρμίσατ' ἐν πελάγει,

v. 5. οὐδ' ἔχρος. idem de clarissimis Achaiæ urbibus Seneca dicit Ep. XCI. earum jam fundamenta consumita esse, nec quidquam exstare, ex quo appareat illas saltem fuisse. - v. 6. ἐξέφαγεν πόλεμος. Oracul. Sibyll. III. p. 442. πόλεμον - ὄφονται τ' ἰδίας κτήσεις καὶ πλοῦτον ἅπαντα Ἐχθρὸν καρπίζοντα. - v. 8. ἀλκύνοντες. halcyon querula avis. Il. i. 562. Ἀλκυνόην καλέεσκον ἐκώνυμον, οὐκ' ἄρ' αὐτῆς Μήτηρ, Ἀλκυνόος πολυπενθεὶος οἶτον ἔχουσα, Κλαίε. Consol. ad Liviam v. 107. Halcyonum tales ventosa per aequora questus Ad aurdas tenui voce sonantur aquas.

19. Delos insula, olim florentissima, de vastatione conqueritur, quæ insecuta est bellum Mithridaticum, quo Menophanes εἰς ἔδαφος κατέβαλε τὴν Δῆλον. Pausan. III. 23. - v. 1. εἶθε με - πλάζεσθαι. vid. ad ep. 17, 3. - v. 2. ἦ. supple μᾶλλον,

quod vi continetur in præcedentibus verbis. Vid. Herm. ad Viger. p. 884. Accurate de hoc idiotismo disputavit Nitzsch. in commentatione Ioni Platonis subjecta. Rei ipsius satis notae explicationem pete ex Callim. H. in Delum. - ἀλωομένην. de hac verbi forma vid. Thiersch. Gr. §. 220. 73. - v. 4. ὅσσοις νηυσὶ. contra atque olim fiebat. Respicitur enim Callimachus l. c. v. 815. τίς δέ σε ναύτης Ἐμπροσ Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ; - v. 6. Λητοῦς. genitivus causasæ. Hesiod. Theog. 472. τίσσαιτο δ' Ἐρινῶς πατρὸς ἑοῖο, παίδων. - ὅψέ μοι - ἀλλά. Pal. IX. 771. νῦν μῦθος Ὀμήρου Ὅψέ μὲν, ἀλλ' εὐρεν πλίστιν. Ib. VII. 349. ὅψέ μὲν, ἀλλ' ἔθανον.

20. Hoc epigramma superiori oppositum. Nec in mutata sua conditione miseram esse dicendam insulam, quæ deos apud se natos viderit. - v. 2. ὠρμίσατο. pro ἔθικεν, ἐποίησε. Fuerať

οὐ γὰρ σε δαίτην, μὰ τεοῦς, δέσποινα, βοήσω,
δαίμονας, οὐδὲ λόγοις ἔφουαι Ἀντιπάτρου.
ὀλβίζω δ', ὅτι Φοῖβον ἐδέξαιο, καὶ μετ' Ὀλυμπόν
ἄρτεμις οὐκ ἄλλην ἢ σε λέγει πατρίδα.

21. ANTIPIATPOY MAKEΔONOS.

Νῆσοι ἐρημαῖα, τρύφει χθονός, ἃς καλαδεινὸς
ζωστήρ Διγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει,
Σίφρον ἐμυήσασθε καὶ αὐχμηρὴν Φολέγανδρον,
τλήμονες, ἀρχαίην δ' ὠλέσας ἀγλαίην.
ἢ ὃ ὑμᾶς ἐδίδαξεν ἓνα τρόπον ἢ ποτε λευκὴ
Ἀήλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη.

22. ANTIPIATPOY.

Κλεινὴν οὐκ ἀπόφρην· σὲ γὰρ προπάροιδεν ἔθνη
κλῆζεσθαι πτηνοί, Τῆνε, Βορηιάδαι.
ἀλλὰ καὶ Ὀρτυγίην εἶχε κλέος, οὐνομα δ' αὐτῆς
ἦρχετο Ῥιπαίων ἄχρως Ὑπερβορέων.

XXI. 5. ἢ τότε. Vulgo.

enim φερομένη καὶ σαλεύουσα,
donec eam deus iussit στῆναι ἐν
μέσοις τοῖς κύμασι καὶ μηκέτι
εἶναι πλωτήν. Himer. Or. IV.
2. - v. 3. δέσποινα. numen in-
sulae, quod simul cum insula ipsa
intelligendum. Vid. Boeckh.
ad Pindar. Ol. VII. 13. p. 169.

21. De vastitate insularum ma-
ris Aegaei. - v. 1. τρύφει χθο-
νός. quasi frustra et fragmenta
terrae per mare sparsa. - v. 3.
αὐχμ. Φολέγανδρον. σιδηρεῖη
appellata διὰ τὴν τραχύτητα.
Strabo X. p. 484. Quam con-
temta jacuerit, docent haec So-
lonis ap. Diog. Laert. I. 27.
εἶην δὴ ποτ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ
Σικινίτης, ἀντί γ' Ἀθηναίων. -
v. 4. ἀγλαίην. nitentes Cy-
clades et fulgentes sunt
ap. Horat. I. Od. XIV. 20. et
III. 28, 14. ob pristinam beati-
tudinem, non, quod nonnulli
existimant, ob marmoris in non-

nullis earum reperti splendorem.
- v. 5. ἓνα τρόπον. τὴν αὐτὴν
τύχην, quam δαίμονα vocat v. 6.
- ἐδίδαξεν. praeceperat exemplo,
tamquam chorum in illa tragoe-
dia ducens. - λευκὴ, λαμπρά. se-
cunda fortuna, quam candi-
dam Latini vocant.

22. Tenus, parva insula, cum
Delo comparatur. - v. 1. κλει-
νὴν. te laude florere non nego;
sed noli hac tua laude superbire;
nam Delos quoque floruit, quae
nunc misere jacet. - v. 2. Βορη-
ιάδαι. Zetes et Calais, in Tene
sepulti. Hercules enim - ἄθλων
Πελοπονησίου ἀψ ἀνιόντας
Τῆνῳ ἐν ἀμφισυτῇ πέφνεν, καὶ
ἀμύσατο γαῖαν ἀμφ' αὐτοῖς.
Apoll. Rhod. I. 1304. - v. 3.
Ὀρτυγίην. Vid. supra cap. I. ep.
24. - v. 4. ἄχρως Ὑπερβορέων.
unde primitiae Delum miti so-
lebant. Callim. Hymn. in Del.
279. ss.

νῦν δὲ σὺ μὲν ζῳείς, ἡ δ' οὐκέτι τίς κεν ἐάλπει
ὄψεσθαι Τήνου Δῆλον ἐρημοτέρην;

23. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλους, οὗτος ὁ πόντον
πορθμός, ὁ μὴ μούνῳ τῷ φιλέοντι βαρὺς
ταυτ' Ἡροῦς τὰ πάρουθεν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
λείψανον, ὁ προδότης ὧδ' ἐπέκειτο λύχνος.
κοινὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένους ἀνέμῳ.

24. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ.

Ὡς πάρος Ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἂ' Ῥόδος εἰμι
νᾶσος, ἴσον δ' αἰγῷ φέγγος ἀπ' ἀμφοτέρων.
ἦδη σβεννυμέναν με νέα κατεφάτιδεν ἀκτίς,
Ἄλλε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
πῶς εἶπω, τίني μᾶλλον ὀφείλωμαι; ὅς μὲν ἔδειξεν
ἐξ ἁλός· ὅς δ' ἦδη ῥύσατο δυομέναν.

XXIV. 3. γενεάν. Pal. με νέα. Plan.

23. De Helleponto, atque de
Herus et Leandri amoribus. —
v. 2. μὴ μούνῳ. non soli Lean-
dro infestus, sed Hero quoque,
quae in turri ibi habitans,
haud procul a littore, Veneri
marinae, ut videtur, operaba-
tur. Musaeus v. 32. Ἡρώ —
πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γέ-
λωνι ναίει θαλάσση. — v. 4. ὁ προ-
δότης. quod Leandro per fretum
natante exstinctus est. Musae. v.
328. καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέ-
σβεσε πικρὸς ἀήτης, Καὶ ψυχὴν
καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάν-
δρου. quibus verbis illustratur
etiam v. 6. φθονερῷ ἀνέμῳ.

24. Rhodus insula se Neroni
non minus quam Solis olim be-
neficio deberet testatur. Quodnam
his versibus celebretur benefi-
cium, et de quo Nerone agatur,
ambigitur. Tiberium Neronem
plures annos Rhodi commora-
tum esse, insulamque terrae mo-

tu vastatam sublevasse constat.
Vid. Sueton. Vit. Tiber. c. 14.
Verum et Claudius Nero benefi-
ciis Rhodios dicitur affectisse, li-
bertate reddita. Sueton. Vit.
Neron. c. 7. Prius cum Anti-
phili vita melius videtur con-
venire. — v. 1. Ἀελίου. nam in-
sula, sicut Delos olim, fluctibus
submersa (ἀλμυροῖς ἐν βένθεσι
κεκρυμμένα. Pindar. Ol. VII.
57.) Solis ope in lucem prodit:
βλάστε μὲν ἐξ ἁλός ὑγρᾶς Νᾶ-
σος, ἔχει τέ μιν ὀρεϊάν ὁ γενέ-
θλιος ἀκτίων πατήρ. Pindar.
l. c. v. 69. a. — v. 3. σβεννυμέ-
ναν. pristino splendore privatam.
De puero olim formoso Pal. XII.
39. ἐσβέσθη Νίκανδρος, ἀπέ-
πτατο πᾶν ἀπὸ χροίης ἄνθος. —
v. 4. παρὰ σόν. tui luminis splen-
dorem superavit Nero. — v. 5. τί-
νι. pro ποτέρῳ, ut saepius. Vid.
cap. VI. 11, 6. et Stallbaum.
ad Phileb. p. 168. — v. 6. δυο-

25. ΑΔΗΛΑΟΝ.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς Ὀλυμπον ἑκακύναντο κολοσσὸν
 τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, Ἀέλιε,
 χάλκεον, ἔνθα κῦμα κατενύσσαντες Ἐννοῦς
 ἔσπεσαν πάτρην δυσμενέων ἐνάροις.
 5 οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγους μόνον ἄνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γῇ,
 ἄβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἑλευθερίας
 τοῖς γὰρ ἄφ' Ἡρακλῆος ἀεξηθεῖσι γενέθλας
 πάτριος ἐν πόντῳ κῆρ χθονὶ κοιρανία.

26. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναῆς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἄρμασι τεῖχος,
 καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζᾶνα κατηρυγασμένην,

μὲναν. malorum fluctibus tantum non submersam. Claudian. in Eutrop. II. 501. Jam sola renidet In Stilichone salus - hunc tantis bellorum sidus in undis Sperant.

25. In colossus Solis, a Rhodiis post hostes terra marique devictis ex manubiis positum; quod factum fuisse constat Ol. CXXIV. Plurimi praeterea ibidem fuerunt colossi minores illo, sed ubicunque singuli fuissent, nobilitaturi locum; teste Plinio XXXIV. 7, 18. unde Rhodenses appellati Colossenses. Meurs. in Rhod. I. 15. - v. 3. κῦμα κατενύσσαντες. κομίσσας κῦματα est apud Orph. Argon. 1008. de bello Aeschyl. VII. c. Theb. 108. κῦμα ἀνδρῶν κατλάζει πνοαῖς Ἀρεὸς δρόμενον. - v. 6. φέγγος ἑλευθερίας. ipsa est libertas, quam illi sibi comparaverant et tamquam in firmo fundamento collocaverant. Pindar. Ol. V. 7. τινὲς δὲ κῦδος ἄβρὸν νικάσαις

ἀνέθηκε. - v. 7. ἄφ' Ἡρακλῆος. a Tlepolemo, Herculis filio, qui ob caedem patria profugus Rhodum venit, et urbes ibi condidit. II. β. 653. ss. Cf. Pindar. Ol. VII. 20.

26. In templum Dianae Ephesium, praestantissimis operibus praeferendum. Hujus templi historiam et descriptionem concinnavit A. Hirt. in peculiari commentatione: Der Tempel der Diana zu Ephesus. Berolimi. 1809. De eo Callimach. H. in Dian. v. 249. τοῦ δ' οὐ τι θεώτερον ὕψεται ἡῶς, Οὐδ' ἀφνειότερον ῥέα κεν Πυθῶνα παρῆλθοι. - v. 1. Βαβυλῶνος. Hinc Gregor. Naz. in Muratori Anecd. p. 213. ἄλλος μὲν Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἄρμασι τεῖχος, ἄλλος δ' Αἰγύπτου δειματο πυραμίδας. Epitheton κραναῆς ad moenia videtur referendum, cum montibus rupibusque comparanda. Dionys. Perieg. 1005. Βαβυλῶν ἰσθμὸς πόλις, ἣν ῥά τε πᾶσαν Τεῖχος ἐν ἀρῇ ἀγάγεσσι Σκυραμὶς ἐσπεφανώσεν. - v. 2. Ζᾶνα. Cf. supra cap. I. ep. 4. -

κάπων τ' αἰώρημα, καὶ Ἑλλοιοὺς κολοσσόν,
καὶ μέγαν αἰπεινῶν πυραμίδων κέματον,
μυῖα τε Μανσωλοῖο πελώριον· ἀλλ' οὐ' ἐξείδον 5
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
κεῖνα μὲν ἡμαύρατο· τί κεῖνα δέ; κόσφιν Ὀλύμπου
Ἄλλος οὐδέν πω τοῖον ἐτηνυγάσατο.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς ποτ' ἀπ' Ὀλύμπιοι μετὰγαγε παρθενεῶνα,
τὸν πάρος οὐρανίοις ἐμβεβαῶτα δόμοις,
ἐς πάλιν Ἀνδρόκλοιο, θοῶν βασιλείαν Ἰώνων,
τὰν δορὶ καὶ Μούσαις αἰπυνάταν Ἐφεσον;
ἢ ῥα σὺ φιλαμένα, Τίτυοντόνε, μέζον Ὀλύμπου
τὰν τροφόν, ἐν ταῦτα τὸν δὸν ἔθεν θάλαμον.

28. ΔΟΥΤΙΛΟΣ ΕΛΛΙΤΟΥ.

Ἦρκαι νεφέλαι, πόθεν ὕδατα πικρὰ πιούσαι
νυκτὶ σὺν ἄστεμφεῖ πάντα κατεκλύδατε,

XXVI. 7. δὲ κήριδε. Pal. τε κήν ἰδε. Plan. Quod in textu posui, Bentleye debetur.

v. 3. κάπων τ' αἰώρημα. horti Semiramidis in altum educti. - v. 7. τί κεῖνα δέ. at quid illa loquor? correctio gravitatis plena. Interrogationi δὲ vim addit.

27. In idem templum. - v. 1. παρθενεῶνα. ut in regum aedibus liberis, sic in Olympo quoque singulis diis deabusque aedes (θάλαμοι) exstructae erant. Lucian. de Sacrific. c. 8. in descriptione Olympi: μετὰ δὲ αἰτῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεία· ταῦτα πάντως περικαλλὴ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. De vocabulis παρθενῶν et παρθενῶν dixit Lobeck. ad Phryn. p. 166. - v. 2. ἐμβεβαῶτα. collocatam. Platon. Phaedr. p. 254. B. εἰδὼν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἀγνῶ βάθει βεβῶσαν. ubi qui haec verba imitatione expresse-

runt, ἰδουμένην posuerunt pro βεβῶσαν. Vid. Wyttenbach. Ep. ex. p. 80. s. (250). - v. 3. Ἀνδρόκλοιο, Codri filii, qui Ionum coloniam Ephesum duxerat. Ejus historiam vid. ap. Pausan. VII. 2. - θοῶν. ad agilitatem et in bello praestantiam videtur referendum. Il. ε. 536. ἐπεὶ θεὸς ἔσας μετὰ πρότοισι μάχεσθαι. - v. 5. Τίτυοντόνε. Callimach. H. in Dian. 110. Ἀρτεμι παρθενίη, Τίτυοντόνε, ubi Schol. Τίτυος βιασόμενος Ἀητώ, ἀνῆγεθ' ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. - v. 6. τὰν τροφόν. Prope Ephesum, in loco Ortygiae, Latona Dianam peperisse narrabatur. Vid. Strab. XIV. 689. ubi Ὀρτυγία ἡ τροφός. - θάλαμον. idem quod v. 1. παρθενεῶνα.

28. Ephesus, in loco depresso.

οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κείνα ταλαίνης
 αὔλια, καὶ μακάρων ἐξ ἑτέων κτέανα;
 5 ποῦ δὲ σωπηγῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον ὄμμα;
 αἶ, αἶ, τὴν Ἰάδων πολλὸν αἰδοτάτην.
 κείνα δὲ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὁμοῖα
 εἰς, ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

29. BIANOPOΣ.

Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγον πόλις, αἶ τ' Ἀλυνάττου
 Σάρδιες, αἱ βασιλεῖ Περσὶς ἐν Ἀσιάδι
 αἶ χρυσῷ τὸ παλαιὸν ἐπλυνθώσασθε μέλαθρον,
 ὄλβον Πακτωλοῦ ρεύματι δεξάμεναι·
 5 νῦν δὲ ὄλαι δύστηνοι ἐς ἐν κακὸν ἀρπασθεῖσθαι,
 ἐς βυθὸν ἐξ ἀφανοῦς χάσματος ἡρίσετε.

XXIX. 5. νῦν δὲ ὄλαι. hiatum sustuleris scribens: νῦν δ' ὄλαι,

(ἐν κολπῷ τόπῳ) sita, Lysimachus in Asia regnante, torrentibus imbre auctis mersa est. Quo facto Lysimachus cives illius calamitatis superstites sedes commutare, novamque urbem ad mare condere coegit. Strabo XIV. p. 640. Pausan. I. 9. p. 23. VI. 3. p. 528. - v. 4. μακάρων. per annos beatos, in beata tranquillitate peractos, congesta. - v. 7. κείνα, κτέανα. - v. 8. σὺν ποτ. πεπταμένοις. cum fluviis imbre extra ripas effusis. Arat. 288. πεπταμένῳ πελάγει κερχημένος. Pal. X. 16. γαλήνης νηοφόροις νότοις εὐδία πεπταμένης.

29. In Sardes terrae motu eversae. Clades illa, qua duodecim celebres Asiae urbes afflictæ et collapsæ traduntur, commemoratur ap. Tacit. II. Annal. 47. qui asperrimam in Sardinianos luem plurimum in eosdem misericordiae traxisse ait. Ad eandem spectant haec in Oracul. Sibyll. V. 606. αἶ αἶ, Σάρδεες, αἶ αἶ, καὶ

πολὴν ἤγατε Τρῳάλλης· αἶ αἶ, Λαοδίκεια, καλὴ πόλις· ὥς ἀπολεῖσθε Σεισμοῖς. - v. 1. De Gygo et Alyatte regibus omnia nota ex initio historiae Herodoteae. - v. 2. αἱ Περσὶς, οὐσαι scil. Sardes ob insignem splendorem et opulentiam regibus Persarum tamquam altera Persis erat. Similiter Athenae Ἑλλάδος Ἑλλάς in Pal. VII. 45. et Gadara Ἀρθὺς ἐν Ἀσσυριοῖς vocatur Pal. VII. 417. - v. 3. ἐπλυνθώσασθε. huic hyperbolae de aedibus aureis lateribus constructis lateres aurci a Croeso Delphos missi (Herodot. I. 50.) originem dedisse videntur. - v. 4. ὄλβον, πλοῦτον. - v. 6. ἐς βυθόν. arcte coherent verba βυθὸς ἐξ ἀφανοῦς χάσματος: vorago, immenso hiatu aperta. Suid. ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφεργεῖς. Lycophron v. 1277. de flumine: χεῦμα τοῦ κατὰ χθονὸς Ἀνόντος εἰς ἀφαντα κενθμῶνος βάθη. Usitatus ἀχανής, quod h. l. in Planudea legitur. Oracul. Sibyll. III. p. 398. χάσματα ἡδὲ βάραθρα ἀχανή. -

Βοῦρα * καὶ εἰς Ἑλλήνῃ κεκλυμένα· αἱ δ' ἐν χερσὶν
Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἔν ἐκείσθῃ τέλος.

30. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΤ.

Τρωῶν ὕπ' ἀνθεμόεντι, ῥοὴν παρά Μαίονος Ἐρμιον
Σάρδιες, ἢ Ἀυδῶν ἑξοχὸς εἰμι πόλις.
μάστιγς ἐγὼ πρώτη γενόμην Διὸς οὐ γὰρ ἔλεγχεν
λάθριον νῖα Πέης ἠθέλον ἡμετέρης.
αὐτὴ καὶ Βρομίῃ γενόμην τροφός· ἐν δὲ κεραυνῷ 5
ἔδρακον εὐρυτέρῳ φασὶ φαινώμενον.
πρώταις δ' ἡμετέρῃσιν ἐν ὀργάσιν οἰνὰς ὀπώρῃ
οὐδατος ἐκ βοτρυῶν ξανθὸν ἀμείλῃ γάνος.

ὡ δύστηνοι. aut νῦν δ' ἄρ' ὅλαι, δύστηνοι. - v. 7. καὶ εἰς. legendum videtur: Βοῦρα σὺ καὶ δ', Ἑλλήν τε. i. e. κείσαι. Verbi numerus sic inter duo nomina positi nihil offensionis habet. Dorrill: ad Charit. p. 487. s. Durior est, sed legitima, ratio Homerica Od. ξ. 216. θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη.

XXX. 1. ἠνεμόεντι. Plan.

v. 7. Βοῦρα καὶ Ἑλλήν, urbes Achaiae, ad mare sitae, fluctibus mersae; Sardes, in media terra posita, voragine haustae sunt. Ovid. Met. XV. 293. si quaeras Helicen et Burin, Achaidas urbes, Invenies sub aquis. - κεκλυμένα est dualis, in quo ultima producit. De depravatis voculis καὶ εἰς vid. var. lect. - αἱ δὲ - ἐκείσθῃ. structura ut supra ep. 12, 5. - ἐμβυθίαις pendet a verbis ἐν τέλει i. e. εἰς τὸ αὐτὸ τέλος.

30. Etiam hoc epigr. Sardium laudes celebrat. Sita urbs ad radices Tmolus, prope Hermum fluvium. - v. 1. ἀνθεμόεντι. Euripid. Bacch. 462. τὸν ἀνθεμόδῃ Τρωῶν. Virgil. Georg. I. 56. hunc montem croceos odores mittere ait; vitesque in eo coli praestantissimas. Ib. II. 98. - Μαίονος. Lydi Maeones. - v. 3. Memorabilis locus ob fabulam de Jove, quem Rheia in illis regionibus aut peperisse existimabatur, aut incolarum

fidei credidisse. Nam quod Sardes gloriantur, quod primae fuerint testes Jovis, nec eum prodere (ἐλέγχειν) voluerint, aliter accipi non potest. Fabulam attigit Jo. Lydus de Mensib. p. 96. quem emendavi in Not. ad Pal. p. 64. Rheam autem Sardium civis pro indigena habuisse apparet, ex Herodoto V. 102. ἰσθὺν ἐπιχωρίης θεοῦ Κυβήβης, Sophocli. Philoct. 393. Γῶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πάριον εὐχρηστον νῦμεις. - v. 5. Βρομίῃ. Tmolus et Sardes patriam sibi esse testatur Bacchus in Eurip. Bacch. l. c. - v. 7. vini inventionem his verbis illa urbs sibi tribuit. οἰνὰς ὀπώρῃ, auctumnus, vini ferax, laticem ex uvis expressit, ut lac ex uberibus exprimitur, οὐδατος ἐκ βοτρυῶν. Verbo ἀμείλῃ de hac re usus est Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. D. υγὰς - νέκτας ἀμείλονται. Nonn. Dion. XII. 320. λαρὸν ἐν ῥῶσθι ἀμείλῃ νέκτας ὀπώρῃς.

10 πάντα με κοσμήσαντο· πολλὸς δέ με πολλάνης αἰῶν
ἄστεσιν ὀλίβοις εὖρε μεγαρομένην.

31. ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Εἰμὶ μὲν ἐν ποταμοῖς, πελάγει δ' ἴσα μέτρα διώκω,
Στρυμῶν, Ἡμαθίης τὸ γλυνκερὸν πέλαγος·
βένθος ὁμοῦ καὶ ἄρουρα δι' ὕδατος· ἡ γὰρ ἐγείρω
ὀμπνιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τριβόλον.
Ἴσα καὶ Ἡμαθίης γόνιμος βυθός· ἄμμι δέ, Νεῖλε,
κρεῖσσον ἔσθ' ὃ φέρων τὸν στάχυν, οὐχ ὃ τρέφων.

32. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Μηκέτι δειμαίνοντες ἀφεγγέα νυκτὸς ὀμύχλην,
εἰς ξυῖ θαρσαλέως πλώετε, ποντοπόροι,
πᾶσιν ἄλωομένοις τηλαυνγέα δαλὸν ἀνάπτω,
τῶν Ἀσκληπιαδῶν μνημοσύνην καμμάτων.

- v. 9. πολλὸς. in longo tempore progressu saepe factam est, ut magnae et opulentae civitates me invidia persequerentur. ἄστεσιν datus pro ὑπὸ ἀστέων. Vid. Matthiae Gr. §. 392. i. β. De fortuna urbis hollis vid. Strabo XIII. p. 930. C. Aliter hunc locum accepit Grotius verrens: nocuit contraria saepe Quod fortunatis urbis arma tuli. Accepit μεγαρομένην pro μεγαίρουσαν, quod fieri posse non videtur.

31. De Strymone, Macedoniae (Ἡμαθίης) flumine, Nilo Aegypti non inferiore. - v. 1. διώκω, ἔχω. flumen mari simile. De Nilo Claudian. XLVII. 38. effluit Aegaeo stagnantior, aerior alto Ionio. De Sangario Procop. de Aedif. v. 3. ἄβυσσος, εὐννόμενος δὲ θαλάσσης ἴσα. - v. 3. βένθος, ποταμὸς βαθύς. - ἄρουρα δι' ὕδατος. in ipsa aqua pro agro sum fertili i. e. fruges sero haud secus atque ager. - v. 4. τριβόλον. tribulum ipsis Cereis frugi-

bis dulciorem. Theophr. Hist. Plant. IV. 9. (11) 1. p. 150. ὁ τριβόλος - φύεται - ἐν τοῖς ἐλαῶ-
δεσι τῶν ποταμῶν ἐν μεγίστῃ δὲ βάθει πενναπήχει ἡ μικρὰ μείζονα, καθάπερ περὶ τὸν Στρυμόνα. Cf. Plin. XXI. 16, 58. Thraces ad Strymona habitantes tribuli nucleo vescobantur, penem ex eo facientes praedulcem, teste eodem XII. 10, 12. - ὀμπνιακῶν, τῶν τῆς Δήμητρος Ὀμπνίας. - v. 5. καὶ Ἡμαθίης, ἐν τῇς Ἀττικῇ μόνον. - v. 6. Nilo se praefert Strymon, quod ipse ex fundo sua producat fruges, dum Nilus eas tantum in agris aqua sua irrigatis foveat.

32. In Pharus ad Smyrnem a medicorum quod ibi erat collegio in navigantium salutem exstructam. - v. 1. ἀφεγγέα. λευκαφεγγέα νυκτὸς ὀμύχλην, Musae. v. 238. - v. 3. δαλὸν, πύρρος vocatur in alio epigr. Pal. IX, 674. φερνός ap. Synesium Epist. LI. p. 180. B. - v. 4. Ἀσκληπ. Aesclepiadum magna erat apud Smyrnacos auctoritas.

33. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ.

Ἐξενεῖ Ἑλλήσποντον ὁ βάρβαρος ἄφρονι τόλμῃ
 τοῖς δὲ τόσους καμάτους πάντας ἔλυσε χρόνος.
 ἀλλὰ Δικαιοχρεια διηπείρωσε θάλασσαν,
 καὶ βυθὸν εἰς χέρσον σχῆμα μετεπλασάτο.
 λαῶ, βαθὺν στήριγμα, κατερύϊωσε πέλαγον,
 χερσὶ Γιγανταῖς δ' ἔστασε πύρρην ὕδωρ.
 ἦν δ' ἄλ' αἰὲ πλεῖν διοδοιμένη δ' ὑπὸ ναύταις
 ἄστατος, εἰς πεζοὺς ὁμολόγησε μένειν.

5

34. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

α. Εἰπέ, Δικαιοχρεια, τί σοι τόσον εἰς ἅλα χῶμα
 βέβληται, μέσσω γενόμενον πελάγους;
 Κνυλῶπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσσης
 τεύχεα· μέχρι πόσον, Γαῖα, βιαζόμεθα;

XXXIII. 2. ἔλυσε χρόνος. non temporis progressus, quo humana opera plerumque consumuntur, sed tempestatum undarumque vis Xerxis pontem solvit: χειμῶν μέγας συνέκοψε τε ἐκείνα πάντα καὶ διέλυσε. Herodot. VII. 34. Quare vide, an scribendum sit: πάντας ἔλυσε ἔδος, aut πέτος. - v. 7. δ' post ἦν videtur tollendum.

Vid. Sprengel. Hist. Medio. T. I. p. 402.

33. In portum Julium apud Bajas, immisso in Lucrinum et Avernum lacum mari effectum, et ingenti mole firmatum. Sueton. Vit. Aug. c. 16. Descriptum cum dedit Strabo V. p. 245. et Dio Cassius XLVIII. 50. - v. 3. διηπείρωσε, aggere ducto et munito, qui mare a sinu arcebat. - v. 5. λαῶ πέλαγον, ingentem saxorum molem, opus Gigantum operibus simile. De alia mole Palat. VII. 748. ἢ καὶ τοῖς χρόνους ὕψος ἀνυψώσαντο Γίγαντες; Quo aggere, in altum educto, effectum est, ut aqua intra eum tranquilla jaceret. - v. 7. διοδοιμένη. mare olim incertum et tempestatibus agitatatum, et

propterea navibus tantum navigabile, nunc etiam pedibus se calcandum offert. Opponuntur sibi θάλασσα ἄστατος et μένος.

34. De eadem mole, quam longius productam mare ad Diacarcheam conqueritur. Facit hoc Virgil. Georg. II. 161. an memorem portus, Lucrinoque addita claustra, Atque indignatum magnis stridoribus aequor, Julia qua ponto longe sonat unda refaso? Ad idem opus respicit Horat. Ep. ad Pison. v. 64. ss. - v. 4. βιαζόμεθα. Horat. III. Od. 1. 23. contracta pisces aequora sentiunt Jactis in altum molibus. -

β. κόσμον νηΐτην δέχουαι στόλον· εἶσιδε Ῥώμην
ἐγγύθεν, εἰ ταύτης μέτρον ἔχω λιμένα.

35. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἀρρήκτοι Μοιρῶν πνυάτην ἐσφροίγισαν ὄρκοι
τῷ Φρυγὶ παρ βασιλῆα τὴν Πριάμον θυσίην.
ἀλλὰ σοί, Αἰνεία, στόλος ἱερὸς Ἴταλὸν ἤδη
ὄρμον ἔχει, πέτρης φροῖμιον οὐρανής.
ἐς καλὸν ὤλετο πύργος ὁ Τρώϊος· ἡ γὰρ ἐν ὅπλοις
ἠγέρθη κόσμον παντὸς ἀνάσσα πόλις.

36. ΑΛΦΕΙΟΥ.

Κλεῖε, θεός, μέγαλοιο πύλας ἀκηΐτας Ὀλύμπου
φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.

v. 5. κόσμον. classem populi orbis terrarum domini. In muniendo illo portu hoc imprimis spectaverat Augustus, ut classem per bellum Sexti Pompeji potissimum viribus afflictam in tuto receptaculo reficeret. — v. 6. εἰ ταύτης. si ad hujus urbis modum et mensuram portus patet: εἰ ταύτη ὁ ἐμὸς λιμὴν σύμμετρος ἐστίν.

35. Trojae expulsi, quod eversa fuerit, quum sic reginae orbis terrarum originem dederit. Cf. supra ep. 5 et 6. — v. 1. ὄρκοι. Parcarum sunt leges et statuta immutabilia. Hesych. ὄρκοι. δεσμοί. σφραγίδες. ubi genuinam esse lectionem noster hic locus planissime docet. Quod hoc loco sunt Parcarum ὄρκοι, apud Manethon. I. 7. sunt Μοιρῶν ἀρρήκτοι μύθοι. Apoll. Rhod. IV. 1205. ἀρρήκτοις ἐνιζεύξας ἔχεν ὄρκους. — v. 2. Πριάμον θυσίην. Priamum ad Jovis Ἐγκαλόν aram tamquam victimam mactatam ex omni belli historia elegit Bassus, quod in hac caede et Trojae clades et belli tristissimus exitus clarissime apparet. — v. 3. Ἴταλόν. prima syllaba contra poetarum consuetudinem producta, ut Pal. VII. 373,

2. Ἴταλὶς ἀκνυόρους. VII. 692. in trimetro iambico: οὐτ' ἐν Ἴταλοῖς. Cf. Virgil. Aen. VII. 643. IX. 698. — v. 4. φροῖμιον. referenda haec appositio ad totam enuntiationem, quae praecessit: adventus Aeneae cum classe praetulit quodammodo initis novae et divinae patriae. Frequens translatus vocis φροῖμιον et προοίμιον usus apud seniores. Sic Philostr. Heroica. p. 710. τοὺς λύκους ὁ Ἀπόλλων προοίμιον λαιμοῦ ποιεῖται. — v. 5. ἐς καλόν, εὐκαίρως. Xenoph. Conv. I. 4. εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετέχνηκα. — πύργος. Pergama, ac Trojae. — ἐν ὅπλοις. argutius hoc dictum. Urbs, cui imperium orbis terrarum debebatur, quod nonnisi armis et belle comparari potuit, inter arma quodammodo nasci et condi debuit. In ἠγέρθῃ respicitur ad socios, quibus contractis fundamenta novi imperii jacta sunt.

36. Terra marique Romanorum imperio subjectis, quum jam nihil supersit, quod sibi submittant praeter Olympum, poeta Jovem monet, ut coeli portas novis praesidiis firmet. — v. 1. ἀκηΐτας. Pal. IX. 518. πάντα

ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέξενται δορὶ 'Ρώμης,
καὶ χθών οὐρανὴ δ' οἶμος ἐτ' ἐστ' ἄβατος.

37. ANTIPLATPOY.

Λευκάδος ἀντί με Καῖσαρ, ἰδ' Ἀμβρακίης ἐριβόλου,
Θυρῶν τε πέλειν, ἀντί τ' Ἀνάκτοριον,
Ἄργεος Ἀμφιλόχου τε, καὶ ὁππόσα ῥαῖσατο κύκλῳ
ἄσπε' ἐπιθρόων δουρομανῆς πόλεμος,
εἶδατο Νικόπολιν, θείην πόλιν ἀντί δὲ νίκης
Φοῖβος ἄναξ ταύτην δέχνυται Ἀκτιάδος.

38. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἦν Ὁκεανὸς πᾶσαν πλήμυνραν ἐγείρει,
οὐδ' ἦν Γερμανίη 'Ρῆνον ἅπαντα πῆλ,
'Ρώμης οὐδ' ὅσδον βλάψει σθένος, ἄχρ' κε μύμνη
δεξιὰ σημαίνειν Καῖσαρι θαρσαλέη.

Φίλιππῳ Ἀμβατά· χαλκείας κλεῖς
κύλας μακάρων.

37. In urbem Nicopolin, ab Augusto in memoriam victoriae ad Actium de Antonio reportatae conditam. Sueton. Vit. August. c. 18. Plin. H.N. IV. 1. de Epiro: in ore ipso colonia Augusti Actium cum Apollinis templo nobili et civitate libera Nicopolitana. De Ambracia aliisque hujus orae urbibus agens Strabo VII. p. 325. Μακεδόνες, αἷτ, καὶ Ῥωμαῖοι καὶ ταύτην καὶ τὰς ἄλλας κατεπόνησαν τοῖς συνεχεῖσι πολέμοις - ὥστε τὸ τελευταῖον ὁ Σεβαστός, ὁρῶν ἐκλειμμένης τελείως τὰς πόλεις, εἰς μίαν συνῴκισε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ· ἐκάλεσε δὲ ἐπώνυμον τῆς νίκης, ἐν ᾗ κατεκαυμάχησεν Ἀντώνιον. - Ἡ μὲν οὖν Νικόπολις εὐανδρεῖ καὶ λαμβάνει καδ' ἡμέραν ἐπίδοσιν. quibus verbis totum hoc epigr. egregie illustratur. - v. 4. ἐπιθροῶν δουρομαν. insultant. Sophocl. Oed. T. 471.

Ἰννοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενδράσκει Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. - v. 6. δέχνυται. tamquam ἀνάδημα. Apollinis enim ibi templum in promontorio, et ludi Actiaci in ejusdem dei, cui Augustus victoriam ibi de hostibus reportatam tribuebat, honorem instituit. Haec omnia significat Propert. IV. 6, 67. Actius hinc traxit Phoebus monumenta.

38. De Roma Caesaris imperio tuta. - v. 1. Ὁκεανός. Oceanus pro populis ad Oceanum habitantibus, cujus πλήμυνρα et undarum tumultum et copiarum magnitudinem significat. Cogitandum de infestis Hispanorum animis vix diuturno bello fractis. Etiam in Germania illis temporibus, sub Augusto enim floruit Crinagoras, bella adhuc durabant. - v. 2. οὐδ' ἦν Γερμανίη. nec si Germania omnibus copiis suis Romam peteret. In verbis 'Ρῆνον πῆλ cogitandum de veteri fabula de fluminibus Persarum exercitu siccat. - v. 3. οὐδ' ὅσ-

οὕτως καὶ ἰσραὶ Ζηγὸς δοῖες ἔμπεδα ῥίξαις
ἱσταῖσιν, φύλλων δ' αὖα χέοντο ἄνεμοι.

39. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ῥώμη παμβασιλεια, τὸ σὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται·
Νίκη γάρ σε φυγεῖν ἄπτερος οὐ δύναται.

40. ΑΝΤΙΦΙΛΑΟΥ.

Ἡ τερεβινθαΐδης, ὀλγαμπελος, οἶα τε βαιή
νησίς, ἀλλ' ὀμαλή πᾶσα καὶ ἀστυφελος·
αἱ δ' ἄγγοῦ μεγάλαι τε καὶ εὐρέες, ἀλλ' ἐπὶ πουλὺ
τροχηῖαι μεγέθει τοῦτο περισσότεραι.
καρποῖς, οὐ σταδίσιον ἐρίζομεν οὐδὲ γὰρ αὐλαξ
Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

son. ne minimum quidem. Apoll. Rh. I. 290. τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ἀνείρω Ὀϊσάμην. Ib. 482. οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις Ἡνορέην. - v. 5. 6. imago ducta ex Il. μ. 132. Ἴστασαν, ὡς ὅτε τε δοῖες οὐρεσιν ὑψικάρηναι, Αἶτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ νέτον ἤματα πάντα, Πίξουσιν μεγάλας διηγετέσσ' ἀραρνύαι.

39. Ex simulacro quodam Victoriae sine alis Romae posito huic urbi poeta perpetuum auguratur imperium. Sic boni omnis causa Victoria sculpta Athenis, teste Pausania III. 15. 5. quem cf. etiam I. 22. 4. V. 26. 5. et quae de hac dea ejusque simulacris docte disseruit Boettigerus ante Diar. univ. anni 1803. Vol. II. p. 111. Faciunt huc quae de Fortuna dixit Plutarch. T. II. p. 318. Α. ἡ Τύχη τῇ Παλατίῃ προσερχομένη καὶ διαβαίνουσα τὸν Θούμβριν, ὡς εἰκεν, ἔθνη καὶ πτόλεις.

οὕτως εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην ὡς μενούσα.

40. In insulam quandam terebinthi feracem. Grammaticus, qui lemmata addidit, νησίδιον dicit significari σύνεγγυς περικλήπου. Erat autem περικλήπος sive περιγίπιος insula cum Constantinopoli quadammodo conjuncta, de qua vid. Du Cang. in Lex. Gr. med. p. 1227. Res incerta. Sed quaecunque tandem insula fuerit, epigrammatis sensus satis est perspicuus. - v. 3. εὐρέες, Od. δ. 602. σὺ γὰρ πεδίλοι ἀνάσσεις εὐρέος, - v. 4. μεγέθει τοῦτο. contracta oratio pro; τοῦτο μόνον περισσότεραι, ὅτι μεγέθει προέχουσιν. - v. 5. αὐλαξ Αἰγύπτου. fertilis Aegypti ager, quamvis angustior, immensis, sed sterilibus Libyae finibus opponitur.

41. ΜΑΡΚΕΛΛΟΤ.

Πότνι Ἀθηναίων ἐπιήρανε, Τριτογένεια,
 ἦ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὀράας, Ῥαμνουσιάς Οὐπι,
 γείτονες ἀγγίδυροι Ῥώμης ἑκατοντοπύλοιο,
 πίονα δὴ καὶ τόνδε, Θεά, τιμήσατε χῶρον,
 δῆμον Ἀηώιο φιλόξεινον Τριόπαιον,
 τόφρα καὶ καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθον.
 ὥς ὅτε καὶ Ῥαμνουῖντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας

5

XLI. 2. . . ΛΑΙΣ. Marmor. quod in ὈΡΑΛΙΣ recte mutavit Viscontius, qui hoc et proximum carmen edidit in libro peculiari inscripto: Iscrizione greche Triopée. Roma. 1794. fol. —

41. Herodes Atticus, rhetor sub Hadriano et duobus Antoninis propter eloquentiam, quam profitebatur, et divitias illustris, sepulcrum in Triopio suo, quae erat villa ad viam Appiam hortis et delubris splendide exornata, sibi suisque destinatum Minervae et Nemesios tutelae committit. Has enim deas, quas Catullus etiam junxit in Nupt. Pelei et Thet. v. 395. (Aut rapidi Tritonis hera aut Rhamnusia virgo.) in Attica eximio honore cultas, Herodes, qui domum habebat in demo Marathonis, Rhamnusiae deae vicino, συναίους fecerat. — v. 2. ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὀράας. Archiloch. Fragm. VI. ὦ Ζεῦ — σὺ δ' ἐγὼ ἐπ' ἀνθρώπων ὀράας. Observat autem dea illa (de qua docte disputavit Zoëga Abhandlungen p. 32. ss.) mortalium facta, ut improbos puniat atque coerceat. — Οὐπις. quae et Ὀπις vocatur. Anonymus apud Suidam: Ὀπιν οὐ δεδοικας, οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐμαζόμενος. Alibi Diana hoc nomine appellatur. — Ῥαμνουσιάς. vid. ad cap. I. ep. 97. et 98. — v. 3. γείτονες. tertio ab Urbe lapide situm erat Trippium. ἑκατοντοπύλοιο. magnificentia cum

Thebis Aegypti certantis, quas ἑκατονπύλους appellat Homer. II. i. 383. — v. 5. δῆμον. ob insignem heri liberalitatem φιλόξενος. Videtur autem δῆμος ille Τριόπαιον pars villae fuisse ad similitudinem veteris Triopii in Caria (cf. Herodot. I. 144. Schol. Theocr. Eid. XVII. 69.) exornata. Ἀηώος. Respicitur Triopae sacrilegium, in quo puniendo Ceres numen suum et potentiam eximie demonstraverat. Hyginus Fab. Astron. XIV. Triopam Thessalorum regem fuisse narrat; qui quum in domo sibi exstruenda vetustum Cereris templum diruisset (lucum Cereris ab eo devastatum fuisse narrat Diodor. V. 61.), fame deae ira ipsi objecta, nunquam postea ullo cibo saturari potuerit. Cf. infra v. 36. 37. — v. 6. ἀλέγησθον, i. e. ἀριθμῆσθον, Τριόπειαι ἐν ἀθαν. pro ἐν Τριονείοις θεοῖς. inter deos in Triopio Cariae, a Triopa ibi post fugam e Thessalia ad Cereris iram placandam condito, cultos. Ad hujus exemplum Herodem Cereris Proserpinaeque cultum in Triopio suo instituisse censet Boeckhiius in Corpore Inscr. T. I. Part. 1. 26. p. 45. qui omnino videndus. — v. 7. ἐς Ἀθήνας. praepositio etiam ad

- ἤλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι,
ὥς τὶνδε ῥώεσθε πολυστάφυλον κατ' ἀλωήν,
10 λήϊά τε σταγύων, καὶ δένδρεα βοτρυνόμενα,
λειψάνων τε κόμας ἀπαλοτρεφέων ἐρέπονται.
ὑμῖν γὰρ Ἡρώδης ἱερὴν ἀνὰ γαῖαν ἔηκε,
τὴν ὁσσην περὶ τεῖχος ἐὔτροχον ἐστεφάνωται,
ἀνδράσιν ὀφηγόνουσις ἀκινήτην καὶ ἄσυλον
15 ἔμμεναι. ἥ δ' ἐπὶ οἱ ἐξ ἀθανάτοιο καρῆνον
σμερδαλέον σείσασα, λόφον κατένευσεν Ἀθήνη,
μὴ τῷ νήποιον βαῖλον μίαν ἢ ἓνα λᾶαν
ὀχλίσσαι, ἐπεὶ οὐ Μοιρέων ἀτροῆες ἀνάγκαι,
ὅς κε θεῶν ἐδέεσσω ἀλιτροσύνην ἀναδείη.
20 κλῦτε, περικτίονες καὶ γέτονες ἀγροῖῳται·
ἱερὸς οὗτος ὁ χῶρος, ἀκίνητοί τε θείωνται,
καὶ πολυτίμητοι, καὶ ὑποσχεῖν οὔας ἐτοῖμαι·
μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους, ἢ ἀν' ἄλσέα δένδρεων,
ἢ ποίην χιλῶ εὐαλδέϊ χλωρὰ θέουσιν,
25 δμωὴν κυανέου Ἰδίδος πύξιε μάκελλαν,

v. 23. ἐν ἄλσέα, Vulgo. — v. 25. ΠΗΞΕΙΕ. Marm. unde vulgo πύξιε legitur. Sed P Latina littera esse potest pro Π, ut in proxima Inscr. X reperitur pro Ξ. Quare cum Casaubono scripsi πύξιε, sensu sic postulante. Il. 6. 298. οἷστοι ἐν χοῖ πηχθεν. Callim. H. in Cerer. 54. μὴ τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χοῖ πηξῶ. —

praecedens Ῥαμνοῦντα pertinet; ut Callimach. H. in Apoll. 8. οἱ δὲ νεοὶ μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε. Matthiae Gr. §. 195, 4. — v. 9. ῥώεσθε, σπεύδετε, ὀρμάσθε. — v. 12. ἀνὰ γαῖαν ἔηκε. agri diis consecrati vocantur ἀνειμένοιο; et ipsae in ejusmodi agris arbores. Callim. H. in Cer. 47. τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις. Pars illa Tripii diis sacra moenibus fuit circumdata (ἐστεφάνωται. στέφανος καὶ τεῖχος ἐρμυόν. Orph. Argon. 764. 897.), ut ἀκινήτος esset et ἄσυλος, ob sepulcrorum ibi sanctitatem. — v. 15. ἐπὶ οἱ. in ejus gratiam; assensum ei sum significans, κατένευσεν, ad preces annuit; σείσασα λόφον, ut Jupiter Homericus

Il. α. 528. ss. — v. 17. μὴ τῷ νήποιον, ἔσεσθαι scil. — v. 18. ἀνάγκαι. leges et statuta (supra ep. 35. ἀφῆκτοι Μοιρῶν ὄρχοι.), adjuncta poenarum notione. σπῆ ἀτροῆες, vehementer timendae, τούτῳ ὅς κεν ἀλιτρ. ἀναδείη, si quis sanctas deorum sedes violaverit. Similiter Il. γ. 100. ἐλεγχέην ἀναθήσει. et Pindar. Ol. V. 16. κῦδος ἀβρὸν νικάσας ἀνέδηκε. — v. 23. vetatur his versibus, quod in hujusmodi monumentis solempne, ne quis sepulcrum laedat aut evertat, nec alienos, οὐ τοῦ αὐτοῦ ὄντας αἵματος, in illud inferat. — ὄρχους pendet ab ἀνά, nonnisi semel ad alterum membrum posito. Vid. ad v. 7. — v. 24. χλωρὰ θέουσιν. pro ποίην χλωρὰν χιλῶ εὐαλδέος. Sic He-

σῆμα νέον τεύχων, ἥτε πρότερον κεραΐζων.
 οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσι βαλεῖν ἱρόχθονα βῶλον,
 πλὴν ὃ κεν αἵματος ἦσι, καὶ ἔκγονος ἔσσαμένιοι,
 (κείνοισ δ' οὐκ ἀθέμιστον) ἐπεὶ τιμάορος ἴστωρ.
 καὶ γὰρ Ἀθηναίῃ τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
 νηῶ ἔγκατέθηκε, συνέστιον ξιμεναὶ ἱρῶν.
 εἰ δέ τῳ ἄκλυτα ταῦτα, καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτοῖς,
 ἀλλ' ἀποτιμήσει, μὴ οἱ νήπιτα γένηται
 ἀλλὰ μιν ἀπρόφατος Νέμεσις, καὶ ῥεμβὸς Ἀλάστωρ
 τίδονται, στυγερὴν δὲ κυλινθήσει κακότητα.
 οὐδὲ γὰρ ἰφθιμον Τρώεω μένος Αἰολίδαο
 ὦναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.

30

35

v. 30. TE ob hiatum displicet; quare *ol* emendabat Hermannus, id cum νηῶ jungens. Possit etiam ποτ' scribi. Sed hiatus fortasse excusationem habet a caesura. — v. 34. ῥεμβός legatur in marmore, an ῥόμβος, incertum.

siod. Scut. 145. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν κλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων. — v. 28. ἔσσαμένοι, τοῦ ἱδρύσαντος. Vid. Buttm. Gr. gr. §. 96. — v. 29. τιμάορος ἴστωρ. testis adest et ultor; deorum numen scilicet, quibus loci tutela credita. — v. 30. Ne quis miretur in loco Minervae sacro sepulcrum esse conditum, rem poeta tuetur exemplo Eriichthonii, qui Erechtheus est ap. Homer. II. β. 547. ss. ὃν ποτ' Ἀθήνη θρέψε — καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν ἐπὶ ἐνὶ πλοῖν νηῶ. Cf. Apollodor. III. 14, 7. Ἐριχθόνιον δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνῶς. Similiter ap. Theocrit. Eid. XVII. 50. Berenice Veneris manibus Orco erepta in ejus templum collocata fuisse dicitur: ἐς ναὸν κατέθηκες, εἰς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς. — v. 31. συνέστιον. Apollon. Rh. I. 1316. de Hercule, cui destinatum post labores peractos ναλεῖν ἀθανάτοισι συνέστιον. Infra cap. IX. ep. 75. Βάχχον γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἑστειράνωσεν. — v. 32. εἰ

τῷ ἄκλυτα ταῦτα. si quis haec sibi non dicta putabit nec parebit his legibus. μὴ οἱ νήπιτα. videat, num impune laturus sit. Herodem monumentis a se positis et consecratis imprecationes adiecisse narrat Philostrat. Vit. Soph. II. 1, 10. p. 558. De Daphnes luco agens, a Seleuco condito, Liban. T. I. p. 303. καὶ ταχὺ τὸ ἔλκος ἔδυλε, καὶ ἀγαῖς ἰατροῖς ἐφρουρεῖτο. — v. 34. Poëna divinitus immissa, homines exagitans animosque eorum turbans, Ἀλάστωρ vocatur ῥεμβός; hoc enim ob praecedens Νέμεσις probabilius, quam ῥόμβος ἀλάστωρ, altera voce pro adjectivo habita. Veterum locos de Ἀλάστωρ collegit Bloomfield in Gloss. ad Pers. v. 360. — v. 35. κυλινθήσει. Vid. not. ad c. VIII. 18. Apollodor. C. ryst. ap. Athen. VII. p. 280. E. ἐπιστάται τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη, — εἰκὴ τέ πως Ἡμᾶς κυλινδοῦσ' ὃν τιν' ἂν τύχη τροπὸν. — v. 36. Αἰολίδαο. Triopas, Aeolii nepos. Apollodor. I. 7, 4. — νηόν. templum, ut apud Hy-

τῷ ἦτοι ποιῆν καὶ ἐπονυμίην ἀλέασθαι
χάρον, μὴ τοι ἐπῆται ἐμὲ Τριόπειος Ἐριννύς.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεῦρ' ἔτε Θυβριάδες νηὸν πότι τόνδε γυναῖκες,
Ῥηγίλλης ἔδος ἀμφὶ θυοσκόα ἰσὰ φέρουσαι.
ἣ δὲ πολυκτεάνων μὲν ἔην ἐξ Αἰνεαδάων,
Ἀρχίσειο κλυτὸν αἶμα καὶ Ἰδαίης Ἀφροδίτης.
Ἢ γήματο δ' εἰς Μαραθῶνα. θεαὶ δέ μιν Οὐρανιῶναι
τίονσιν, Διῶ τε νέη, Διῶ τε παλαιή,
τῇσι περ ἱερὸν εἶδος ἐϋζάνοιο γυναικὸς
ἄγκεται· αὐτῇ δὲ μεθ' ἡρώωνισι νέεσσαι
ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει.

ginum, ejus verba supra latinavius ad v. 5. Quae ibi de Triopa, apud alios, Callimachum praesertim in Hymn. in Cererem, de ejus filio Erystchthone narratur. - v. 38. τῷ, διὰ τοῦτο. - ἀλέασθαι. infinitivus pro imperativo. - v. 39. Τριόπειος Ἐριννύς. poena, deorum numen neglectum persequens, ut in Triopa. Quam opportune fabula de vetero rege Thessaliae ad regionis illius appellationem accommodata sit, sponte apparet.

42. Regillae conjugii, ex nobili Anniorum gente, immatura morte extinctae, Herodes praeter alia nonnulla etiam statuum dedicaverat in sano, quod in Triopio erat, eamque ibi pro heroina coli volebat. Ad cujus statuae consecrationem matronae Romanae hoc carmine invitantur. - v. 1. Θυβριάδες. sic habetur in marmore, pro vulgari forma Θυβριάδες. Thybris haud infrequens apud poetas Latinos. - v. 2. ἀμφὶ jungendum cum ἔδος. Haec praepositio ana-

strophon non patitur. - θυοσκόα ἰσὰ. sacra qualia a θυοσκόοις offeruntur. Probabile autem Marcellinum scripsisse θυοσκόοι, ut matronae sacro illi assistentes sic appellentur. Qua lectione simul hiatus tollitur. Euripid. Bacch. 224. Μαινάδας θυοσκόους. - v. 3. Αἰνεαδάων. de cognatione gentis Anniae cum Julia nihil certi aliunde constat. - v. 5. εἰς Μαραθῶνα. sic de rege Scyle Herodot. IV. 78. καὶ οἶκία τε ἐδείματο ἐν Βορυσθέλει, καὶ γυναῖκα ἐγχευε ἐς αὐτὰ ἐπὶ τῶν νηῶν. Herodes erat ex demo Marathonio ibique praedia habebat. - v. 6. Διῶ. utraque, ut videtur, Faustina, major et minor, sub Cereris et Liberac nominibus in Herodis Triopio cultae. Vid. Tristan. Comment. histor. T. I. p. 531. - v. 7. γυναικὸς. Regillae simulacrum, illis deabus, tamquam συννάων, consecratum, dum ipsa Regilla in beatorum sedibus sub Saturni imperio habitat. Ibi enim heroum sedes. Hesiodus E. καὶ H. 169. Cf. Boeckh. Expl. Pinda-

τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθοῖο νόου εἴλαχεν ἄποινον
ὥς οἱ Ζεὺς ᾄκτειρεν ὀδυρόμενον παρακοίτην,
γῆρα ἐν ἀζαλέῳ χήρῃ περικείμενον εὐνῇ·
οὐνεκά οἱ παῖδας μὲν αἰνύμονος ἐκ μεγάροιο
Ἄρπυιαι κλωθῶες ἀνθρήψαντο μέλασσαι
ἡμίσεας πλεόνων· δοιῶ δ' ἔτι παῖδε λιπέσθην
νηπιόχῳ, ἀγνώτῃ κακῶν, ἔτι πάμπαν ἀπύστω
οἶην σφιν νηλὴς κατὰ μητέρα πότμος ἔμαρψε,
πρὶν περ γηραιῶσι μυχόμεναι ἡλακάτῃσι.
τῷ δὲ Ζεὺς ἐπλήρον ὀδυρομένῳ ἀκόρητον,
καὶ Βασιλεὺς Διὶ πατρὶ φωνὴν καὶ μήτιν ἰοικώς,
Ζεὺς μὲν ἐς Ὠκεανὸν θαλερὴν ἔστειλε γυναικα
αἰῶρσι Ζεφύροιο κομιζέμεν ἡλυσίρῃσιν·
αὐτὰρ ὃ ἀστερόεντα περὶ σφυρὰ παιδί πέδιλα

ri Ol. II. 75. p. 130. s. - v. 10.
 ἀποινον. rarissimus usus voca-
 buli singulari numero. - v. 11.
 ὧς οἱ. hoc beneficio cam affectit
 Jupiter misericordia erga Herode-
 dem conjugis mortem graviter
 lugentem. De quo luctu, omnem
 modum excedente, vide quae
 narrat Philostr. Vit. Soph. II.
 8, 9. p. 556. s. - v. 12. γῆρξ ἐν
 ἀζαλέφ. quinque et sexaginta an-
 nos, ut videtur, natus. - v. 14.
 Ἀρπυιαὶ κλωδῶτες. Telemachus
 de Ulyssae Od. α. 241. τὴν δὲ μιν
 ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνθρῆψαντο.
 ὤγειτ' αἰστός, ἄπυστος, ἄλοὶ δ'
 ὀδύνας τε γούως τε Κάλλιπεν.
 Harpyiae κλωδῶτες mors rap-
 ax, ut ap. Tibull. I. El. III.
 65. ant fata rapacia. Αἰῶα et
 Κατακλῶδες βαγεῖαι junguntur
 Od. η. 197. - v. 16. ἀνύστω,
 οὐκ εἰδότες οἶαν μητέρα - ἐμαρ-
 ψε. supra ep. 18. πάντα δὲ συμ-
 μάσας ἐξέφαγεν πόλεμος. Pal.
 XIV. 91. εἰσέκε πᾶσαν Συμμά-
 σας ὀλέσει γενεήν. - v. 18. γῆ-
 ραῖσι ἡλικατῆσι. - pro γῆρξ,
 quia vitae mensura et senectus a
 Parcarum colo staminibusque
 pendet. Dictum autem μιγῆναι
 ἡλικατῆ, ut μισγεσθαι κακοῖς

ant ἀλγεῖσι, et in bonam partem
νίχη et στεφάνοις. - v. 19. ἐξη-
γον, εἰς χάριν, παραμυθίας ἐνε-
κα. Structura hujus periodi ἀνα-
κόλουθος, sed ad Homeri
exemplum conformata. Cf. Od. α.
109. - v. 20. Βασιλεύς. Marcus
Aurelius Antonianus. - v. 21. ἐς
ᾠκεανόν. ἐν μακάρων νήσοις,
παρ' ᾠκεανόν βεβυδύνην. Ite-
siod. E. καὶ H. 169. - v. 22.
Ζεφύροιο. aurae Zephyri, tam-
quam alitis equi (Vid. Ca-
tull. LXVI. 54.) tradidit eam,
αἶραι ἡλόνσαι lucem lacrantur
ex Od. δ. 563. ubi de Elysiis
τῆπερ - αἶετ Ζεφύροιο λυγ-
ρηνελοῦτας ἄρτας ᾠκεανὸς ἀνι-
στην, ἀναψύχειν ἀνθρώπων. -
v. 23. αὐτὰρ ὁ. ἐκεῖνος, ὁ βασι-
λεὺς. Vid. Thiersch. Gr. gr.
§. 206, 23. - ἀστερόεντα πῆδι-
κα, calceum lunatum, ordinis
senatorii insigne. - παιδί. Herodia
filio superstiti. Nam pueris quo-
que sub imperatoribus hoc appa-
mentum fuisse tributum appa-
ret ex Statio Sylv. V. 2, 28,
sic tē, clare puer, geni-
tum sibi curia sensit,
Primaque patricia clau-
sit vestigia luna. Ceterum

- δῶκεν ἔχειν, τὰ λέγουσι καὶ Ἑρμῶνα φορῆσαι,
25 ἦμος δ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν,
 νύκτα διὰ δρυφερήν· ὃ δέ οἱ περὶ ποσσὶ σακτῆρ
 παμφανόων ἐνέκευτο σεληνάης κύκλος [αἶγλης].
 τὸν δὲ καὶ Αἰνέεσσι ποτ' ἐνεδράσαντο πεδίω,
 . . . . . σοῦ . . . . . εὐγενέεσσι γεγαῖα . . .
30 οὐ μιν ὀνόσθηται, καὶ Κερκασίδην περ ἔδοντα,
 Τυρσηνῶν ἀρχαίων ἐπισφύριον γέρας ἀνδρῶν,
 Ἐρδης ἐκγεγαῖα καὶ Ἑρμῶ, εἰ ἔτεδον δὴ
 Κρήνῃς Ἡρώδεω πρόγονος Θησηιάδαο.
 τοῦνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ἥ μὲν ἀνάσσει
35 ἐς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονος ἔδραι
 Ἑλλάδι δ' οὔτε γένος βασιλευτέρος, οὔτε τι φωνήν

XLII. v. 27, postremum vocabulum in Marm. evanuit, quod tamen αἶγλης fuisse probabile est. Apoll. Rhod. IV. 167. ὥς δὲ σεληνάην διχομήνιδα παρθένος αἶγλην. - v. 29. haec tantum syllabae in Marm. legi possunt; unde Salmas. σύμβολον Ἀύσονίαισιν εὐγενέεσσι γεγαῖον. ubi non ferenda διάλυσις in εὐγενέεσσι. Viscontius: νύκτιν Ἀύσονίων εὐγενέεσσι γεγαῖα. partim bene, partim perperam. Ob ὀνόσθηται suspicor ἂν αὐτὸ κέν in hoc versu fuisse lectum. Fortasse sic: Ἡ ἔα τόδ' Ἀύσονίων εὐγενέεσσι κ' ἑραστόν - aut: Ἀύσονίων κ' εὐγενέεσσι γεγαῖον. -

memorabilis hic locus ob significationem de origine illius ornamentum, cuius alibi nulla diserta sit mentio. Aliam causam refert Joann. Lydus de Mens. Pars I. c. 7. p. 9. In gemma sculpta ap. Augustin. II. nr. 3. luna Aeneae fugam illustrat. - v. 27. σεληνάης κ. αἶγλης. circumscriptio lunae. Pal. IX. 24. ἱερὰ κύκλα σελήνης. - v. 29. In mutilo hoc loco sensus esse debuit hic: Hoc lunulae signum, Romanis venerabile et nobilioribus tribui solitum, non vituperaverit, nec recusaverit Herodem, quamvis peregrinae originis virum. - v. 31. Τυρσηνῶν. historiam minus notam confirmat Servius ad Aen. VIII. 458. ubi Tyrhena pedum vincula illustrat. ἐπισφύριον. Senatori adversario de gentis suae nobilitate glorianti Herodes respondit ap.

Philostr. Vit. Soph. l. c. p. 555. οὐ τὴν εὐγένειαν ἐν τοῖς ἀστρογάλοις ἔχεις, quod vitae auctor sic interpretatur: τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιγεγραμμένον ἦν τῷ ὑποδήματι· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐπισφύριον ἐλεφαντινον μηροειδές. - v. 33. Κήρυξ. auctor nobilis τοῦ τῶν Κηρύκων γένους h. l. Herodes et Mercurii filius dicitur. Apud alios aliam Cecropis filiam matrem habet. - Θησηιάδαο, pro Ἀθηναίων. at quanto illud splendidius! - v. 34. τιμήεις. ut senator. ἐπώνυμος. ut consul; ob quem honorem, quo Herodes functus est anno p. Chr. 143, in senatu (βουλῇ ἀνάσσει. dominus senatus ap. Martialem) cum consularibus in primis sedebat subselliis, ἵνα πρωτόθρ. ἔδραι. - v. 36. βασιλευτέρος. λόγων βασιλέα et Ἑλλήνων γλώττιαν Herodem ob elo-

Ἡρώδῃαν γλῶσσαν δέ τε μιν καλέονσιν Ἀθηναίων.
 ἡ δὲ καὶ αὐτὴ περ καλλισφυρος Αἰνείωνη,
 καὶ Γανυμηδείη, καὶ Δαρδάνιον γένος ἦεν
 Τρωὸς Ἐριχθονίδαο· σὺ δ', εἰ φίλον ἱερὰ ῥέξαι,
 καὶ θύσαι θνέων (ἅταρ οὐκ ἀέκοντος ἀνέγκη),
 ἔρδε τοι· εὐσεβὲς ἔστι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.
 οὐ μὲν γὰρ θνητῇ, ἅταρ οὐδὲ θείαν τεύκεται.
 τοῦνεκεν αὐτὲ νεῶν ἱερὸν λάχεν, ὅτε τι τῷμιβον,
 οὐδὲ γέρα θνητοῖς, ἅταρ οὐδὲ θεοῖσιν ὁμοία.
 σῆμα μὲν οἱ νηρὶ ἔκειλον δῆμῳ ἐν Ἀθήνῃς·
 ψυχὴ δὲ σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυνος ἀμφοπολεύει.
 τοῦτο δὲ Φανστίλῃ κεχαρισμένον ἦσται ἄγαλμα

v. 42. εἶδε τοι εὐσεβεῖσαι. Marm. unde videtur. Br. εἰ δέ τι. Visc. Equidem, distinctione mutata, dedi quod proxime abest a ductibus marmoris; ἔρδε τοι· si tibi lubet sacra facere et tus flammis inspicere, quamvis, si forte nolis, nulla te urget necessitas, fac utique: nam heroes quoque colere pium est. - v. 46. μὲν οἱ. in metrum peccare existimatur correptio particulae μὲν ante οἱ. quare Hermannus corrigit: σῆμα δέ οἱ. Tot tamen sunt hujus correptionis exempla, ut, si omnia corrigere vells, vix finem inventurus sis.

quentiae praestantiam ab aequalibus fuisse vocatum narrat Philostr. V. 6, II. 10. et II. 17. quod Gellio teste XIX. 12. universos aetatis illius oratores gravitate atque copia et elegantia vocum longe praestaret. - v. 38. ἡ δέ. Regilla. καλλισφυρος Αἰνείωνη. ut II. c. 557. καλλισφύγον Εὐηνύης. Referebat illa genus ad gentem Juliam, quae ipsa per Julium ad Erichthonium pertinebat, Dardani patrem. II. v. 219. Γανυμηδείη appellatur eadem a Ganymede, Dardani pronepote. - v. 40. οὐ δέ. ad viatores lectoresque inscriptionis convertitur oratio. - θύσαι θνέων. pro θύος. ut ap. Xenoph. K. II. II. 4, 13. ἦτοι τὸν Κναξάσῃν τῶν νεωτέρων ἱππέων. Pausan. V. 15. ἦν δὲ ἀγπία ποτὲ ἱκτινός ἦτοι σπλάγχνα ἡ τῶν κρεῶν. quae

cum multis aliis similibus laudat Schaefer. ad L. Bos. p. 476. - v. 45. οὐδέ. media jam natura inter deos et mortales; quare ἡρώων habet, et munera ei offeruntur, qualia heroibus et heroinis offerri par est. - v. 46. σῆμα. monumentum, cum templo comparandum, est theatrum Athenis in Regillae honorem constructum; quod Pausan. VII. 20. omnia alia opera superare ait μεγέθει τε καὶ ἐς τὴν πᾶσαν κατασκευὴν, consentiente Philostrato l. c. p. 551. et 556. - v. 47. Ῥαδαμάνθυνος. in beatorum sedibus simul cum Saturno, cuius est πάρεδρος, imperium exercentis. Cf. Pal. VII. 2. Pindar. Ol. II. 83 (137). - v. 48. Φανστίλῃ. Vid. ad v. 6. In hujus Augustae, jam pro dea habitae, fano positum simulacrum Regillae, ut majoris deae esset famu-

- 50 δῆμα ἐν Τριάτῳ, ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί,
 καὶ χορὸς ἡμερίδων καὶ ἐλαιήντες ἄρουραι.
 οὐ μὲν ἀτιμήσειε θεὰ βασιλεια γυναικῶν
 ἀμφίπολον γεράων ἔμεναι καὶ ὀπάδονα νύμφην.
 οὐδὲ γὰρ Ἰφιγένειαν εὐδρόνος Ἰσχύερα,
 οὐδ' Ἐρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη·
 55 οὐδέ μιν ἠρσίνησι παλαιῶσιν μεδέονσα
 Καίσαρος ἰφθίμοιο παρόψεται ὄμπνια μήτηρ
 ἐς χορὸν ἐρχομένην προτεράων ἡμιθεῶν,
 ἢ λάχεν ἡλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν,
 αὐτὴ τ', Ἀλκμήνῃ τε, μάκαιρά τε Καδμειῶνῃ.

43. APABIOT ΣΧΟΛ.

Ὑβασί καὶ κήποισι καὶ ἄλσεσι καὶ Διονύσῳ,
 καὶ πόντου πλήθω γείτονος εὐφροσύνῃ.

la templique ministra, γεράων
 ἀμφίπολος, ut Iphigenia Dianae,
 Herse Minervae. De honoribus
 Iphigeniae post mortem in tem-
 ple Dianae Brauroniae habitis
 locus est memorabilis ap. Eu-
 ripid. Iph. in Taur. 1462. ss. -
 v. 49. ἵνα οἱ πάρος. ager et vi-
 nae, quibus constabat Trio-
 pium, ex Regillae patrimonio
 Herodis possessionibus acces-
 rant. - v. 50. ἐλαιήντες ἄρου-
 ραι. pro ἐλαιήσσαι. cujus enal-
 lages plura exempla excitavi in
 Not. cr. ad Anth. Pal. p. 904. s. -
 v. 55. οὐδέ μιν. ut Faustina, Mar-
 ci Augusti conjux, sic nec ma-
 ter ejus Domitia Regillam sper-
 net et repudiabit in heroinarum
 coetu. Domitia enim, quae de-
 functa fuerat, antequam filius
 purpuram sumpsisset, inter deas
 referri non potuit, sed inter he-
 roinas relata est. Vid. Tristan.
 Comment. hist. Tom. I. p. 583.
 Illa autem imperium in heroinas
 exerceat, ut Od. l. 485. Achilles
 νεκύεσσι dicitur κρατερῇ; et Am-

phiarans ὑπὸ γαίης πάμπαντος
 ἀνάσσει, secundum Sophocl.
 Electr. 841. - v. 56. ὄμπνια. po-
 tens, πότνια. - ἐς χορὸν, θία-
 σον, heroinarum coetum. - v. 59.
 Καδμειῶνῃ. Semele, quae ab
 aliis diis annumerabatur (Ὀλυμ-
 πιάδων ἀννιάτις vocatur apud
 Pindar. Pyth. XI. l.), a nostra
 una cum Alcmena in beatorum
 insulis collocatur. Alcmena ibi
 Rhadamantho conjuge gaudet.
 Pal. III. 13. Heyne ad Apol-
 lodor. II. p. 335. Has mulieres
 Marcellus cum Domitia vide-
 tur conjunxisse, quia omnes deo-
 rum, nam imperator quoque pro
 deo habendus, matres fuerant.

43. In locum amoenissimum
 prope mare situm, quem suspi-
 cari licet fuisse hortum ad pala-
 tium Justiniani in Heraco, cu-
 jus amoenitas poetas illius aevi
 valde exercuit. Elegantem ejus
 descriptionem dedit Gibbon
 Hist. of the Decline and
 Fall of the R. E. c. XL. Tom.
 VII. p. 103. ed. Bas. - v. 1. Διο-

τερπνὰ δέ μοι γαίης τε καὶ ἐξ ἑλὸς ἄλλοθεν ἄλλος
καὶ γοιπεὺς ὀρέγει δῶρα καὶ ἀγρονόμος.
τοὺς δ' ἐν ἐμοὶ μίμνοντας ἢ ὀρνέων τις αἰδών,
ἢ γλυκὺ πορθύμων φθέγμα παρηγορεῖ.

44. ΑΞΙΟΧΩΝ.

Πᾶσα μὲν Ἀξιοχῶ πόλις εὐχεται ἄλλο γὰρ ἄλλης
πῆμα παραστέλγων, ὡς θεός, ἠρέδατο
ἔξοχα δὲ κραναῇ ῥόον ὕδατος ὥπασεν Ἀδδῶ,
πολλῶν πετρῶων σκληρὰ μέτωπα τεμῶν.
μηκέτι φεύγετε πάντες ἀποπροθέοντες ὁδοῖται
πλημμύρῳ ψυχροῖς ὕδασιν Ἀξιοχῶν.

45. ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἦεν ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένη, τάνδε παρέρπων,
ἄς ἀπαλῇ Ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἶδατο Μαυιάδος Ἐρμῶν,
ἀγροῦ καρποτόκον ῥύτορα καὶ κτεάνων.

46. ΑΙΩΝΙΛΙΟΥ.

Μὴ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἵλτος ὥδε
τοῦτο χαροδραΐης θερμὸν, ὁδοῖτα, πλῆς

νῆσῳ, vinetis. — v. 3. ἐξ ἑλὸς. de sede praepositionis vide supra ad ep. 41, 6.

44. In Axiochi ejusdam laudem, qui Assum, urbem Lyciae, cum aliis beneficiis affecerat, tum praesertim aqua, qua caruerat, adducta. — v. 1. εὐχεται. tamquam deo. — παραστέλγων. quamcunque urbem adierit, hoc illudve malum atque incommodum tollit, eique medetur, ἠρέδατο. — v. 3. κραναῇ. posita erat urbs ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὄξυς καὶ δυσπρόδοι τόπον. teste Stephano Byz. in Ἀσος. unde quidam huic urbi satis lepide accommodabat. versus Homericum: Ἀσος ἐσ', ὃς κεν θῶσεν

ἑλέθρον πείραδ' ἱκηαι. Etiam Strabo. XIII. p. 610. ὁρδίας eam habere ait καὶ μακρὰν ἀνάβασιν. quae ad v. 4. illustrandam imprimis faciunt. Aquam ab Axiocho adductam in ejus honorem Axiochi fuisse nuncupatam, ut Marcia Romae a Marcio, ex v. 6. fit probabile.

45. Mercurius sub platano umbrosa collocatus viatores invitat, ut ibi morantes cōsident. — v. 4. ῥύτορα. ut deum agrestem et νόμιον. Vid. ad cap. I. ep. 60.

46. Viatoribus via ad fontem inter rupes limpidissimum demonstratur. — v. 1. ἐπ' οἰονόμοιο, χώρον sc. deinde jungit: τοῦτο θερμὸν (ὑδαρ) περίπλεον

ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
 κείσῃ γε παρὶ κείνα ποιμενίῃ πίτνῃ
 εὐρήσεις κελαρύζον ἑὺκρήνου διὰ πέτρης
 νῆμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

47. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οἷ τ' ἀπὸ πέτρας
 κροινολί, καὶ βληγὴ πονθυμυγῆς τοκάδων,
 αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πάν,
 ὑγρὸν ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλέμων
 αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποδὶν ἐστήσαντο
 Ἵδριαῖδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

48. ΠΛΑΤΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἔδραν· πλατὰ δὲ χέρσον
 νῶτα θαλασσοαίσις ἄλσεσι τηλεθαίει.

XLVIII. 1. ἔδραν ἐκίετα, Pal. unde Hermannus veram lectionem restituit. Dionys. Perieg. 534. καὶ Σάμος ἡμερόεσσα, Πηλασγίδος ἔδραν· Ἡρῆς. Callim. Fr. CXCv. μακάρων ἔδραν.

Ἄνους χαραδραίης. - v. 4. ποιμενία, ad quam pastores convenire et eodere salent. Theocr. Eid. I. 22. ἀπερὶ ὁ θάκος τήνος ὁ ποιμενικός. - v. 6. Βορ. νιφάδος, ut Gallica nive frigidius proverbialiter dicitur.

47. In locum silvestrem et fontibus irrigatum, dulei nunc Panis fistula resonantem. - v. 1. σιγάτω, in dei honorem. Baccho loquente αἰγῆς δ' αἰθῆρ, αἰγὰ δ' εὐλαίμος νάπη φύλλ' εἶχε· θηρῶν δ' οὐκ ἂν ἤκουσας βοήν. ut est ap. Euripid. Bacch. 1082. ss. Sic plane ap. Dionysium H. in Apoll. in Br. Anal. T. II. p. 253. Phoebo appropinquante, omnibus circa silentium impenitur: αἰγὰς, τέτταρα σιγάτω, - σφθόγ-

γοι τ' ὀρνέθων· Μέλλει δὲ πρός ὑμᾶς βαινέιν Φοῖβος. - v. 4. ὑγρὸν χεῖλος, humectatum fortasse veritas, quod tibiam inflanti conveniret; sed malim epitheton referri ad flexibilem labiorum calamos perite et celeriter percurrentium agilitatem.

48. Haec et sequentia duo epigrammata hortos in Heraeo celebrare videntur. - v. 1. χέρσον νῶτα, de canalibus intellige, hortos secantibus, ita ut eorum ripae nemoribus consitas essent; ut in hortis villae Tiburtinae ap. Stat. I. Sylv. III. 13. nemora alta citatis Incubare vadis, fallax responeat imago Fremidus, et longas eadem fugit umbra per undas. -

ὡς σοφός, ὅστις ἔμψε βυθὸν χθονί, φύνια κήποις,
 Νηιάδων προχοαῖς χεύματα Νηρείδων.

49. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐνθάδ' ἐριδμαίνουσι, τίνας πλέον ἔπλετο χῶρος,
 Νύμφαι Νηιάδες, Νηρεῖς, Ἀδρυάδες·
 ταῖς δὲ θεμιστεύει μεσάτῃ Χάρις, οὐδὲ δικάζειν
 οἶδεν, ἐπεὶ ξυνήν τέρεψιν ὁ χῶρος ἔχει.

50. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Εἴξον ἐμοί, Δάφνης ἱερὸν κλέτας, ἔκτοθι πόντου
 κείμενον, ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνης.
 Ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δεινὰ δένδρεα, αἷ' ἐνὶ πόντῳ
 Νηρεῖδες ξυνήν θέντο συνηλυσίην.
 ἄμφ' ἐμὲ γὰρ μέραντο· δίκασσε δὲ Κυανοχαίτης,
 καὶ με παρ' ἀμφοτέραις μέσδον ἔθηκεν ὄρον.

51. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡ καλὸν ἄλσος Ἑρστος, ὅπου καλὰ δένδρεα ταῦτα
 προῆς ἐπιπνεῶν ἀμφιδονεῖ Ζέφυρος·
 ἤμ' καὶ ἐρδῆεις ἀμαρύνσεται ἄνθεσι λευκῶν,
 πουλὺν ἰοστεφάνων κόσμον ἀνείς καλίκων·
 καὶ γλυκερῆς τρίστοιχος ἐπεμβαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ 5
 μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα Ναιάδος·

v. 3. φύνια κήποις i. e. θαλασ-
 σαῖα φυτόν τοις τῶν κήπων. -

v. 4. Νηιάδες fontes dulcis
 aquae, Νηρεῖδες mare signifi-
 cant.

49. In eundem locum. - v. 2.
 Ἀδρυάδες, id quod Ἀμαδρυάδες. -
 v. 3. Χάρις, in medio sedens pro
 iudice, non habet, in quam par-
 tem det sententiam. - v. 4. ξυ-
 νήν, ex fontibus, mari et aemo-
 ριῶν.

50. Eosdem hortos celeberrime
 Daphneo loco ad Antiochiam

poeta praefert, quod hi ad mare
 siti, ille a littore sit remotior.
 Daphnes descriptionem, ex Li-
 banio imprimis petitam, vid.
 ap. Gibbon. l. c. cap. XXIII.
 T. IV. p. 94. - ἱερὸν. Apollini
 enim sacer erat. - ἀγραύλου. locus
 pulchritudine conspicuus quidem,
 sed agresti illa.

51. In suburbanum Amaseae
 amoenissimum, Amoris nomi-
 ne appellatum. - v. 5. τρίστοι-
 χος μαστὸς. triplex ordo fistula-
 rum, ex quibus Naiadum latex

- ὀππόδι δενδρόηεντα γέρων παρανήχεται ἴοις
 χώρον, Ἀμαδρυάδων ἔνδιον ἀφροκόμων,
 καὶ λιπαρῆς εὐβοτρὺν ἀν' ὀργάδα καρπὸς ἐλαίης
 10 θάλλει ἐρισταφύλων πάντοσε θεилоπέδων
 αἱ δὲ περικὲς λαλαγεῦσαι ἀηδόνες· ὅς δὲ μελίζαι
 ἀντρωδὸν τέττιξ γυθέγματος ἀρμονίαν.
 ἀλλὰ τὸν ἐγλήϊστον ὅπως, ξένε, μὴ με παρέλθῃς
 τόνδε δόμον, λιτῆς δ' ἀντίκασον ξενίης.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Δεῦρ' ἴθι, βαιὼν, ὀδίτα, περὶν ὑπὸ δάσκιον ἄλσος
 ἄμπανσον καμάτον γυνῆ πολυπλανέος,
 χλωρὸν ὅπου πλατάνων αὐτόρροντον ἐς μέσον ὕδαρ
 καλὰ πολυκρούωντων ἐκπροορέει στομάτων
 5 ὀππόδι πορφυρέης ὑπὲρ αὐλακος εἴαρι θάλλει
 ὕγρον Ἴον ῥοδέη κιονάμενον κάλνυι,
 ἥνιδε πῶς δροσεροῖο πέδον λειμῶνος ἐρέφας
 ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἐπλεξε κόμην.

effunditur. Quid *μαστοί* sint apparet ex Varrone de R. R. III. 14, 2. ubi docet, quomodo locum aridum manu oporteat facere roscidum: qui fit, si eduxeris fistulam, et in eam mamillas imposueris tenues, quae eructent aquam. ubi vid. Schneider, p. 562. - v. 7. ἴοις fluvius in Pontum effunditur, γέρων, quia in antiquissimis Argonautarum fabulis commemoratur, Apoll. Rh. II. 366. - v. 9. ὀργάς, ager, in quo vites cum oleis junctae sunt; in eo florebant oleae, πάντοσε θεилоπέδων, in omnes partes vineae apricae diffusae. Πάντοσε cum genitivo conjunctum, ut πανταχόσε τοῦ σώματος, ἀπανταχόσε τοῦ πεδίου et similia. Vid. Matth. Gr. gr. §. 357. - v. 11. Ἀντί οὐχὺς Marianus

habuit epigr. Theocriti IV. (Pal. IX. 437.) ξουθαὶ ἀηδονίδες μυροβλάσαι ἀνταχεύσαι Μέλποναι. - v. 13. τὸν ἀληϊστὸν agrum nemini clausum, unde licet exiguum, minus fructuum, quos habet, λιτὴν ξενίην, sumero.

52. In eundem locum, - v. 8. ὀππὸν χλωρὸν (χλωρὸς ὕδατι dixit Euripides apud Plutarch. T. II. p. 767. F.) ὕδαρ αὐτόρροντον, non arte adducta aqua, sed sponte se effundens, καλὰ προορέει ἐκ πολυκρούωντων στομάτων, ex plurimis fistularum mamillis, ἐς μέσον κλισύων. - v. 8. εὐχαίτης κισσὸς (Vid. cap. IV. 58 et 66.) κόμην ἔκχυτον, comam effusam ramis implicat et ut rete arborum transitis effundit. Sic κλέμας Εἰκος est supra cap. IV. 41, 2. -

ἐνθάδε καὶ ποταμοὺς· λισίην παράμελλεται ὄχθην,
 πέζαν ὑποξέων οὐτοφύνουσιν νήπης. 10
 οὗτος ἘΡΩΣ. τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὖνομα χάρος,
 πάντοθεν ἱμερῶν πλήθομένῳ Χαρίτων;

53. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀσπίς κρήνη καὶ Πηγασίς, ὕδατ' ἀδελφά,
 ἔπουν καὶ ποταμοῦ δῶρα ποδοδράγεια.
 ᾧ μὲν ἔκοντ' Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλέβας Ἀκροκορίνθου
 ἔπληξεν· ὃ πτέρης εἰς ἴσον εὐστοχίη.

54. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὑδατα κηραίνοντα βλέπεις, ξένε, τῶν ἀπο χειρῶν
 λουτρὰ μὲν ἀνθρώποις ἀβλαβῇ ἔστιν ἔχειν
 ἦν δὲ βάλης κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 ἰσχυρὰ μόνον· δαλιχοῦ χεῖλεος ἀψάμενος,

LIV, 1. ὕδατα κηραίνοντα βλέπεις. Cod. Franek. Vitruvii; unde κηραίνοντα feci. Vulgo: ὕδατα ταῦτα βλέπεις φοβερά.

v. 9. λισίην. arboribus et arbutis consistam.

53. In duos nobilissimos antiquitatis fontes, Pirenen (Ἀσπίδα) et Hippoorenen (Πηγασίδα), alterum Acrocorinthi, Heliconis alterum. — v. 1. ὕδατ' ἀδελφά. de quodam palmarum genere Plin. XIII. 4; 9, minus apociosae, sed sapore caryotarum sorores, ob hoc Adelpheids dictae, proximam suavitatem habent. Solin. c. 25. E provincia Mauritania Tingitana — exurgit montibus septem, qui, a similitudine fratres appellati, freto imminet. Achill. Tat. III. 7. de duabus tabulis pictis: ἀδελφαὶ δὲ καὶ τὴν Ἀλλίην τύχην αἱ γῶραι. — v. 2. ἔπουν. Pegasi: ποταμοῦ. Ασπί, qui Sisypho in mercedem indicii de raptis Aeginae filiae Pirenen in Acrocorintho eliciuisse narra-

tur. Pausan. II. 5. — ποδοδράγεια. ut Hippoorene ungula equi, sic Pirene pedis ictu excitata, fere ut ap. Theocrit. Eid. VII. 6. Chalcus dicitur: ἐκ ποδὸς ἄνους κῆραν ἐν γ' ενεργεσάμενος πέτρα γόνυ. Erant qui Pegassum etiam Pirenes auctorem facerent. Dio. Chrysost. Or. XXXVI. p. 95. Πήγασον — φασὶν ἀνείναι κρήνην ἐν Κορίνθῳ χαράξαντα τῇ ὁπλῇ.

54. In fontem Susismanantem, ex quo qui biberent dentes amittere dicebantur. Rem narrat, qui etiam hoc epigr. servavit, Vitruvius VIII. 3. — v. 1. κηραίνοντα, βλέποντα. — v. 3. ἦν δὲ βάλης. Pal. XI. 59. et ποτε δὲ στοματεσσὶ βαλεῖν τινα βεβαῖον ἀνάγκη. Infra ep. 69, 5. ἀλλὰ ἐὼ μὴτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλης χειρῶν. translata significatione Dion. V. 12. ψυχὰν δ' ἀπὸ τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ παρὶ τέχνας βάλλομεν.

αὐτῆμαρ πρῖστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες
πίπτουσιν, γενύων ὀρφανὰ θέντες ἔδη.

55. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄεναον ΚΑΘΑΡΗΝ με παρερχομένοισιν ὀδίταις
πηγὴν ἀμβλύζει γειτονέουσα νάπη
πάντη δ' αὖ πλατάνοισι καὶ ἡμεροδηλέσι δάφναις
ἔστεμμαι, σκιερὴν ψυχομένη κλισίῃν
τοῦνεκα μὴ με θέρευσ παραμείβεο· δάφναν ἀλαλκῶν
ἄμπανσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ.

56. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ ΚΑΘΑΡΗ (Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔσχον ἄλλων
κρήνη πασῶν δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων),
ληϊστῆς ὅτε μοι παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας,
καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λούσε χέρα,
κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὴν ῥόον, οὐκέθ' ὀδίταις
βλύζω· τίς γὰρ ἐρεῖ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΗΝ ἔτι με;

57. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Ἡ πάρος εὐνδροῖσι λιβαζομένη προχοαῖδι,
πτωχῇ νῦν Νυμφῶν, μέχρι καὶ εἰς σταγόνα.
λυθρῶδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνέβατο νάμασι χεῖρας
ἀνδροφάνος, κηλὶδ' ὕδασιν ἐγκεράσας·
ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἥμιον, εἰς ἓνα Βάκχον,
εἰποῦσαι, Νύμφαι μιδογόμεθ', οὐκ ἐς Ἄρη.

LV. 3. ἡμεροθαλέσι. Pal. ἡμεροθαλέσι. Plan. Quum nullum sit in hoc epigr. dorismi vestigium, ἡμεροδηλέσι scripsit Graefio.

55. De fonte ob limpidam aquam Καθαρή appellato. — v. 4. σκιερὴν ψυχ. κλισίην. d. prior locutio pro: ἔχουσα καὶ παρ' ἔχουσα σκιερὰν καὶ ψυχρὰν κλισίαν i. e. κλίην. — v. 5. ἀλαλκῶν. de hac forma vid. Buttmann. in Gr. major. §. 114. in verbo ἀλέω. Post sitim restinctam lassitudinem quoque quiete leva.

nemine appellatum, sed, postquam sanguine inquinatus fuerat, aridum factum. — v. 2. Junga: ἐμοὶ τῇ κρήνῃ, et ἔσχον ἄλλων πασῶν λιβάδων.

57. In idem argumentum. — v. 4. κηλὶδα. piaculum, quod ipse sibi contraxit, cum aquis communicavit. — v. 5. κοῦραι. quae Νύμφαι sunt v. 2. et v. 6. aqua ipsa.

56. In alium fontem eodem

58. ΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

- α. Σιγήσας ἄρυσαι. β. τίνος οὔνεκα; α. μηκέτ' ἀρύσας
β. τεῦ χάριν; α. Ἑσυχίης ἡδὺν λέλογχα ποτόν.
β. δύσκολος ἡ κρίνη. α. γεῦσαι, καὶ μᾶλλον ἐρεῖς με
δύσκολον. β. ὦ πικροῦ νάματος. α. ὦ λαλῆς.

59. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ.

Λαβροπόδη χείμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσση,
πεζὸν ἀποκλείων ἔχρος ὁδοιπορίας;
ἦ μεθύεις ὄμβροισι, καὶ οὐ Νύμφαισι διανγῆς
ναῦμα φέρεις, θολεραῖς δ' ἡράνισαι νεφέλαις.
ὄψομαι ἡλίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἔλγχειν
καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ νότον οἶδεν ὕδωρ.

60. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἱ Χάριτες λούσαντο ἀμειψόμεναι δὲ λοετρὸν
δῶκαν ἑὼν ῥεθέων ὕδασιν ἀγλαΐην.

LIX. 4. ἡράνισ' ἐν. Pal. Plan. ἡράνισαι scripsi cum Huetio: mutuo sumsiisti.

58. Colloquium fontis, Tranquillitati dicati, et amari saporis, cum viatore, cui, si bibere velit, silentii legem imponit. - v. 3. δύσκολος. morosi enim loquacitatem odio habent. - Perpersis miraculis, quae de fontibus narrantur plurima apud Aristotelem de Mirab. Ausc., Antigoni Carystium et alios, probabile sit fontem fuisse, qui diceretur tacentibus dulcem aquam praebere, loquentibus amaram. Simile certe est, quod ap. Paul. Sil. LXXIV. 71. fons dicitur vituperatione turbata, laude limpidiorem reddi.

59. Torrenti imbribus vehementer aucto poeta praedicit fore, ut paulo post omnis illi tumor subsidat. Ovid. Remed. Am. 651. Flumine perpetuo terrena solet acius ire;

Sed tamen haec brevis est, illa perennis aqua. Meletem fluvium laudat Aristides T. I. p. 273. quod οὔτε ἐξ ὄμβρων ποτὲ ὕβρισην, οὔτε ἀνχοῖς εἶεν. - v. 1. κορύσση. Hesych. κορύσσειν. ἐπαίρειν. κορύσσεται. ὑφούται. Apollon. Rhod. IV. 214. ὅσα τε πάντων Κύματα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο. - v. 3. μεθύεις. imbre ebrius baccharis. Frequens usus translatus verbi μεθύειν, sed imprimis argutum ὄμβροις μεθύειν. - Νύμφαισι. aquam a Nymphis tributam, nativam et limpidam; cui opponitur ὕδωρ θολερόν, παρὰ νεφελῶν ἑρανισθέν.

60. In balneum tam amoenum, ut venustatem a Gratiis acceptissimam videatur. In v. 1. hiatus excusatur pausa, quam distinctio facit.

61. ΑΛΛΟ.

Ἦ τοῖον Κυθήρειαν ὕδωρ τέκεν, ἣ Κυθήρεια
τοῖον τεύξεν ὕδωρ, ὃν χρῶα λουσαμένη.

62. ΑΛΛΟ.

Τῶν Χαρίτων τόδε λουτρόν ἀδύρματα· καὶ γὰρ ἐκείνας
μοῦνας ἔσω παῖσδεν τὰς Χάριτας δέχεται.

63. ΑΛΛΟ.

Τὸν ποταμιόν, βαλανεῦ, τίς ἐτείχισε; τίς βαλανεῖον
τὴν κρήνην ψευδῶς τήνδε μετωνόμασεν;
Αἰόλος Ἰπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ὥδε μετοικήσας ἤγαγε τοὺς ἀνέμους.
5 πρὸς τί δὲ καὶ σανίδες δὴα τοῖς ποσὶν αἰδ' ὑπόκεινται;
οὐ διὰ τὴν θέρμην τῆς χιόνος δ' ἔνεκα.
Φρίξου καὶ Νάρκης οὗτος τόπος. ἀλλ' ἐπίγραφον
„τῷ Μεσογῇ λουῖσαι πνεῖ γὰρ ἔσω Βο-
ρέας.“

64. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μητέρα Κύπριν ἔλουσεν Ἔρως ποτὲ τῷδε λοτρῷ,
αὐτὸς ὑποφλέξας λαμπράδι καλὸν ὕδωρ.

LXIII. 3. *Αἰόλος*, vulgo ap. Homerum. *Αἰόλος*, Pal. Plan. Cf. Bast. Addend. ad Gregor. Cor. p. 864. Schaefer, ad Apoll. Rh. T. II, p. 300.

62. In aliud balneum, exiguum quidem, sed venustum. — v. 1. *ἀδύρματα*, quodvis oblectamentum; hic de loco, quo Gratiae delectantur. — v. 2. *μοῦνας*, scriptum distichon dialecto Dorica, quae in *μοῦνας* posteriorem syllabam corripitur patitur. Vid. Spitzner. Prosod. §. 28. 4. not. 1.

63. In balneum falso sic appellatum, quoniam ob eximium frigus flumen potius videatur aut rivus muro circumdatus. — v. 3. *Αἰό-*

λος, versus Homericus Od. x. 2. — v. 7. *Φρίξος καὶ Νάρκη*, novī dīi, accommodate tali frigido ficti, cognatique Pallori et Pavori, quos Tullius in re trepida primus consecrasset traditur. — v. 8. *τῷ Μεσογῇ*, mensis aestivus, quo tempore nihil refrigerationis est jucundius.

64. Thermarum quaedam venustas inde derivatur, quod Venus in iis laverit, et Amor aquas facit accenderit. — v. 2. *ὕποφλέξας*, *Κορίνα* Anth. Lat.

ιδρώς δ' ἀμβροσίῳ χυθίῳ χροῦς ξυμῶα λευκοῖς
 ὕδασι, φεῦ, πνοιῆς ὅσον ἀνῆψεν ἔαρ.
 ἔνθεν αἰεὶ ῥοδοέσσαν ἀναζείουσιν αὐτμήν,
 ὥς ἐτι τῆς χρυσῆς λουομένης Παφίης.

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους ἀπαλῷ τετραυμένος ὕπνῳ
 εὔδεν Ἔρωσ, Νύμφαις λαμπάδα παρθέμενος.
 Νύμφαι δ' ἀλλήλησι, τί μέλλομεν; αἶθε δὲ τοῦτ' αἶ
 σφ' ἐδόξαμεν, εἶπον, ὁμοῦ πῦρ κραδίης μερόπων.
 λαμπὰς δ' ὥς ἐφλεξε καὶ ὕδατα, θεομόν ἐκείθεν.
 Νύμφαι Ἐρωσιάδες λουτροχοεῦσιν ὕδωρ.

66. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Ἀργότα, σὺν ποιμέναις τὸ μεσαμβρινὸν ἦν σε βαρύνῃ
 δίψῳ, ἀν' ἐσχατίας Κλείτορος ἐρχόμενον,
 τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ Νύμφαις
 Ὑδριάδι στήσον πᾶν τὸ σὺν αἰπόλιον.

III. 28. de Baiis olim gelidis: at Venus - natate lacus cum lampade jussit Amorem. Dum natat, argentes cecidit scintilla per undas. Hinc vapor ussit aquas. - v. 4. πνοιῆς ἔαρ. odorem suavisimum. Saepe sic ἔαρ translata significatione reperitur. - v. 5. ῥοδοέσσαν αὐτμήν. tale quid de fluvio narratur Syriac, in quo post nuptias Juno lavit, ap. Aelian. H. A. XII. 30. - v. 6. τῆς χρυσῆς. Homericum Veneris epitheton.

65. Idem argumentum, simili ratione, nec minore elegantia tractatum. - v. 2. τετραυμένος ὕπνῳ. similiter Tibull. I. 3,

88. puella Paulatim somno fessa remittit opera. - v. 3. αἶθε σβέσσαμεν. utinam exstinxerimus! Similiter Pal. IX. 629. αἶθε σε, Πίνδαρε, μάλλον ἑμοῖς ἐκάθηρα ἐσέθροισι. Aristaen. I. Ep. I. p. 9. εἶθε ἢ ταύτην εὐτυχῆσαμεν, ἢ νῦν ηἰσάμεθα τῆς ἡλικίας.

66. Fons Clitorius, in quo Melampus Proeti filias purgaverat, pastores monet, ne aqua sua ad lavandum abutantur. Fons nomen traxit a Clitore rege Arcadiae, urbis ipsius nomine appellatae conditore. - v. 3. ἄρυσαι πόμα. sitim igitur restinguere aqua illius fontis non prohibentur homines, sed a lavacro ar-

- 5 ἀλλὰ σὺ μῆτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλης χροῖ, μὴ σε καὶ αὖθις
 πημὴν, τερωπῆς ἐντὸς ἔοντα μέθης·
 φρεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπους,
 θυσάμενος λύσσης Προϊτίδας ἀρτεμέας,
 πάντα καθαρόν ἔβαψεν ἀπόκρυφον, εὖτ' ἂρ' ἀπ'
 Ἀργούς
 10 οὔρεα τρηχέλης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

67. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Νῦν ἔργων, Κυθήρεια, πόθεν νίκηδας ἀγῶνα,
 τὴν πρὶν Ἀλεξάνδρου φῆφον ὑφαρπαμένην.
 ἐνθάδε γὰρ τέγγουσα τεὸν δέμας, εὖρες ἐλέγξαι
 Ἥρην Ἰναχίοις χεῖμασι λουσαμένην.
 νίκησεν τὸ λουτρόν· ἔωκε δὲ τοῦτο βοῶσθαι
 Παλλάς· ἐνικήθην ὕδασι, οὐ Παφίῃ.

LXVI. 5. μῆτ' ἐπὶ. μῆτε interdum semel poni constat; quod an hic locum habeat, vide. Possit scribi mutatione lenissima: μὴ ποτὶ λουτρὰ βάλης χροῖ. ut supra ep. 54. ἦν δὲ βάλης κοίλης ποτὶ τη-
 δὺς ἀγλὰν ὕδαρ. - v. 8. 9. horum versuum emendatio debetur acumini Schaeferi ad Longum p. 412.

centur: μὴ ἐπὶ λουτρὰ βάλης χροῖ. Euripid. Orest. 305. λου-
 τρά τ' ἐπὶ χροῖς βάλλε. Cf. supra ep. 54, 8. - v. 5. αὖθις. vapores ex aqua sublatis, quos etiam Latini auram vocant. - v. 6. ἐντὸς ἔοντα μέθης. vino prolatum. Sic λογισμῶν ἐντὸς εἶναι est ap. Plutarchum, oppositum ἐκτὸς γνώμης, et similia. - v. 7. μισάμπελον. Phylarchus ap. Athen. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλειτορί εἶναι πηγήν, ἀφ' ἧς τοὺς πικρὰς οὐκέτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. causam addit miraculi Stephan. Byz. in Ἀσασία. et Ovid. XV. Met. 325. Clitorio quicumque sitim de fonte levari, Vina fugit - Seu vis est in aqua calido contraria vino (μισάμπελόν τι), sive, quod indigenae memorant, Amy-

thaone natus, Proetidas attonitas postquam per carmen et herbas Eripuit furiis, purgamina mentis in illas Misit aquas, odiumque meri perman- sit in undis. Cf. Apollo- dor. II. 2, 2. - v. 8. ἀρτεμέας. per proleptin ob effectum, Me- lampi remediis sanatas. - v. 9. καθαρόν, purgamina, ἔβαψεν ἀπόκρυφον, in fontem immersa abscondidit.

67. In balneum amoenissimum. Venerem his aquis corpus lavisse ait poeta, antequam pulchritudi- nis certamen coram Paride ini- ret. - v. 4. Ἰναχίοις in Inacho Argis, ubi Junonem imprimis cultam fuisse constat. Cf. Boet- tiger Mythologie der Juno p. 129.

68. ΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ὅσσαις θηλυτέραις ἐστὶν πόθος, ἔστι δὲ πάσαις,
 δεῦρ' ἵτε, φαιδρότερης τευξόμεναι χάριτος.
 ἥ μὲν ἔχουσα πόσιν τέρπει πόσιν ἢ δ' ἔτι κούρη
 ὀτρυνέει πλείστους ἔδνα πορεῖν λεχέων
 ἢ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος ἑσμὸν ἐραστῶν
 ἔξει ἐπὶ προδύροις, ἐνθάδε λουσαμένη.

69. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Θερμὰ τὰδ' ἀτρεκέως βασιλῆϊα τήνδε γὰρ αἰτοῖς
 οἱ πρὶν ἀγαθσάμενοι θῆκαν ἐπ' αὐτοῖς.
 οὐ γὰρ ὑπὸ βροτῆϊ πυρὶ θάλλεται ἀγλὰν ὕδωρ,
 αὐτομάτῃ δὲ λιβὰς τίκεται αἰδομένη
 οὐδὲ ῥόου ψυχροῦ ποτιδένεαι ἀμφὶ λοετρῷ
 ἀλλ' οἷον ποθέεις, τοῖον ὑπεκφέρεται.

70. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος, ἔδνα μολόντες
 τῆς Ποδαλειρείης ἐξελάθοντο τέχνης.
 ἔλκεα γὰρ μετὰ δῆριν ἑμοῖς ἀπέσαντο ῥεέθροις,
 βαρβαρικῆς λόγχης ἰὼν ἀπωσάμενοι.

68. Balneum quoddam omnis ordinis mulieres ad se invitat, pulchritudinem se illis ancturum promittens. - v. 1. πόθος. μείζονος κάλλους τεύξεσθαι ex proximis assumendum. - v. 4. ἔδνα πορεῖν. Il. π. 178. ὅς δ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα. - v. 5. φέρουσα πόρους. fortasse rectius φερομένη, quamquam illud quoque sic reperitur. Vid. not. cr. ad Anth. Pal. p. 431. - v. 5. ἑσμὸν ἐραστῶν. Pal. VI. 1. ἡ τὸν ἐραστῶν ἑσμὸν ἐνὶ προδύροις λαῖς ἔχουσα νέων.

69. In thermas quasdam, ob aquarum in iis praestantiam Regias nuncupatas. Prope Constantinopolin fuisse videntur. -

v. 3. 4. non igne ibi ut in aliis calefacta aqua, sed naturali calore pollebat, ita tamen temperato, ut frigidam affundi non esset necessarium.

70. In thermas Agamemnonias haud procul a Smyrna, ubi Graeci post pugnam in Mysia vulnera curasse dicebantur. Philostr. Heroic. XVIII. p. 691. Cf. Boissonad. p. 462. - v. 2. Ποδαλειρείης. non requirebant Podalirium, summum artis mendi artificem. Ovid. II. A. A. 735. - v. 4. βαρβαρικῆς. Mysi despiciatissimi hominum. Cicero or. pro Flacco. c. 27. - ἰὼν. aeruginem, vulneribus maxime perniciosam.

ἔνθεν ἀεξίθην ὀροφηφόρος· ἀντὶ δὲ τιμῆς
τὴν Ἀγαμεινονέην εὖρον ἐπωνυμίην.

71. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ῥωμοὶ αἱ Χάριτες φερεανγέα κοίρανον αἴγλης
ἐνθάδε ναιετάειν, ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ.

72. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Καὶ σὺ μεθ' Ἑσπερίην ὑψαύχενα, καὶ μετὰ Μήδων
ἔθνεα, καὶ πᾶσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην,
Σαγγάριε, κρατερῇσι ῥοαῖς ἀψῖσι πεδηθεῖς,
οὕτω ἔδονλώθης κοιρανικῇ παλάμῃ.
ὁ πρὶν δὲ σκαφέεσσιν ἀνέμβετος, ὁ πρὶν ἀτειγής,
κεῖσαι λαϊνέῃ σφιγκτὸς ἀλυντοπέδῃ.

LXXII. 4. αὐτὸς ἔδονλώθης. Vulgo. οὕτως ἔδ. Pal: unde οὕτω fecimus.

71. De balneo sole collustrato, quod imprimis laudabant veteres, blattaria vocantes balnea, quae non ita aptata essent, ut totius diei solem fenestris, amplissimis reciperent. Seneca Epist. LXXXVI. cf. Lucian. in Hipp. §. 5. Hinc apparet, cur Gratiae Solem h. l. jarent. - v. 2. ambigua est sententia. Aut hoc dicunt deae: se aut in hoc balneo habitare, aut apud Venerem, alteram sedem cum altera pro arbitrio permutantes; aut hoc: sibi magis placere in hoc balneo habitare quam apud Venerem.

72. In Sangarium, fluvium Asiae, Justiniano imperante primum ponte junctum. Cum laude hoc opus commemorat Procop. de Aedific. V. 3. et Paul. Silent. in Descr. S. Sophiae v. 513.

τὸν πρὶν ἀνικητοῖσιν ἀγνωροῦντα ῥεέθοις Μύγδονα Σαγγάριον τις ἰδὼν Βιθυνίτιδι γαίῃ Νῶτα λιθομητόιο διαξωσθέντα γεφύρας. - v. 1. μεθ' Ἑσπερίην. post devictam Italiam, Persus barbarasque nonnullas gentes. - v. 4. ἔδονλώθης. ponte tamquam jugo ipsi imposito. Aeschyl. Pers. 751. de Xerxe: ὅστις Ἑλληνήσποντον ἱερὸν, δοῦλον ὥς, δεσπόμασιν Ἠλίπιας σήσαιν - πέδαις σφρηγυλάτοις περιβαλὼν. - v. 5. ἀνέμβετος. erat enim τελέως κοῖλος καὶ δύνεβτος, teste Polybio apud Suid. in Γάλλος. ubi consul Romanus eum diu ante Justinianum ponte junxisse narratur. - v. 6. σφιγκτὸς ἀλυντοπέδῃ. Append. ex Plan. I. 8. ἀλυντοπέδαις σφίγγῃ χέρας.

ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

εἰς παραθαλάσσιον κήπον, ἐν ᾧ τὴν κα-
λοῦσθον ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Τὰς τοιαύτας μὲν Ἀλέξανδρος λεύσσει· ἔστι Ποσειδάωνος γὰρ
γέγονος ἐν νότον τὴν πύλιν εἰσάγει·
τὴν δ' ἑτέραν ἐκείνου φυτόν εὐκαρπὸς ἄλκι·
τὴν δ' ἀντολεσκομένην τοῦτο τὸ λεύσθον ἔχει.

74. ΑΛΛΟΙ.

Τὰδ' ὑπὸ ταν ἀκνείων ἢ ἀμπύοντες, ὀδίται,
γὰρ παρ' Ἑμεῖς σμικρὸν ὄδον φύλαται·
μὴ φύδαται ὄδοι δὲ βαρεὶ γόνυ κάμνεται μόχθῳ
καὶ δόλῳ, δόλῳ δὲ οἶμον ἀνθρώπων·
πύλας γὰρ καὶ θάκος εἰσόδος ἢ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
πύλας εἰσὶν γνιοβαρῇ κάματος·
ἔστιον δὲ φνύοντες ὁπωρινοῦ κινδὸς ἄσθμα,
ὡς θέμις, Ἑμεῖν εἰσὶν ὀδίται.

LXXIV. 3. *μηφουδανασσον*. Pal. *quod emendavit Henschke*. -
v. 5. *γύσμος*. Pal. *qui pessimus rhythmus in tam eleganti epigram-
mate ferri non potuit. Scripsi εἰσμός*.

73. In hortum et maris vici-
nitate, et vinetis, balneo deni-
que commendatum, unde tres
Gratias ibi junctas conspici poeta
ait.

74. Locus umbratos, ubi Mer-
curius sub junipero stabat, vi-
tores itinere lassos ad se invitat.
v. 1. *ἢ ἀμπύοντες*. praesens
pro futuro, ut saepe. Vid. not.
cr. ad Anth. Pal. p. 202. Lo-
beck. ad Phryn. p. 13. -
v. 2. *ὄδου φύλαται*. ἐνοδίαι. -
v. 3. *ὄδοι δὲ*. ἀλλὰ οἱ κάμνον-
τες μόνον καὶ οἱ διψῶντες. -
v. 6. *γνιοβαρῇ κάματος*. Ae-

schyl. *Agam.* 62. *καλὰ κατέ-
μαται καὶ γνιοβαρῇ*. - v. 7. *ἐν-
δίον*. μεσημβρινόν. Hesych.
εἰδεος. δόλῳ. *εἰδεος*. ἐνδοίο.
κατέμαται. μεσημβρινός. - quam
glossam ad Callimachiam
spectare egregie docuit Nae-
cke in Dissert. p. 23. - *ὁπω-
ρινοῦ κινδός*. Tibull. l. 1, 27.
Canis aestivos ortus vi-
tare sub umbra. - *ἄσθμα*.
Pal. VII. 210. *ἐσχαρίον λάβρον*
ἢ ἄσθμα πυρός. Nonn. Dio-
nys. I. 2. *μογοστόκον ἄσθμα κε-
ραννύ*.

75. ἸΟΥΝΙΩΡΟΣ.

- Ἀκταῖς τὴν ὁμοῖον Συναίτισιν Ἀφρογένειαν,
 ξῖνε, πάλιν κελάρους βλέπον ἀνερχομένην
 ἐπὶ τοῖς στήθεσιν ὑπ' Ἥμιος, ἥν ποτε κόλποις
 Δροῦδόν καὶ γαμετὴς θάλαψεν ἄδυμα δόμος.
 5 ἐκ δὲ τραύων Παιδὶ τέ καὶ Ἰατρῶν ἔσπεσε κείνης
 πᾶς τόσας εἰς ἡσυχίην ἄστρας ἐκφροσύνην
 Βάκχον γὰρ κλισίας με συνέστιον ἐστειράνωσεν,
 εἰς ἐμὲ τῶν κολλίων ὄγκον ἐφελκομένη
 10 πηγαὶ δ' αὖ περὶ πέζαν ἀναβιβάζουσι λειτῶν,
 παῖς ἐμὸς ὅς καίει σὺν πυρὶ νηρόμενος.
 μὴ μὲ μάτην, ξεῖνοι, παροδεδυετὲ γειννίδωσαν
 Πόντην καὶ Νύμφας, Κόπριδα, καὶ Βρομίαν.

C

75. In templum et statum Veneris ab Hona, Drixi et Antoniae liberta, ad Sinuessanum litus, ubi hoc epigramma repertum in marmore, episcopatam. - v. 2. πάλιν ἀνερχομένην, fortasse ob locum, in quo posita erat, aut, quod Viscontius existimat, quod esset statua Veneris Anadyomenes. - v. 3. στήθεσιν, contracta oratio pro παρὰ στήθεσιν καὶ λαμβάνειν πρὸς ἐκδομήθησαν ὑπ' Ἥμιος. - v. 8. Junge: ἥν δόμος ἔθραψεν ἐν κόλποις ἄδυμα ὄψαν Ἀφροδῖτον. De verna, Pal. VII. 612. ἔρα-σμεν ἄλιν ἄδυμα οἰκογενῆς, κότερην αἰνύλον εἰνάειν. - ἐν κόλποις Ἑλλάδος sic Euripid. Iph. Taur. 1292, Pal. VI. 144. Ἀκαδημίας ἐν ἀμαρτῶν. - γαμετῆς. Antonias, M. Antonii ex Octavia filiae. - v. 5. Junge:

ἐκ τραύων κείνης. Eonis scilicet, quam, ut alteram Venerem, Παιδῶ comitatur et Ἰατρῶς, unde totus hic locus venustatis plenus. - ἄστρας, ἐκφροσύνης. - v. 7. συνέστιον. Vid. supra ep. XLI. 31. Templum itaque circumdatum vinetis et pergulis, ubi quum homines ad bibendum convenirent, Eon dicitur adduxisse aut admonuisse, ἐφέλκεσθαι, ὄγκον κολλίων, pocula atropa, capacia. - v. 9. περὶ πέζαν: sanum Veneris in altiore loco gradibus elatum fuisse positum puta, ita ut paulo inferius thermae essent. Pal. VI. 69. ἡν - ἐς νηὸς πέζαν ἐκιδάμενος. Dion. Perieg. 61. πέζαν ἐκιδάμενος πολλῶν. - v. 10. Amoris flammis thermarum ibi calor tribuitur, ut supra epigr. 64 et 65.

CAPUT X.

ΕΙΣ ΖΩΑ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

1. ΑΛΛΑΙΟΤ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ

Αύλακι καὶ γῆρα τετραγμένον ἑργατήρη βοῦν
 Ἄλκων οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοιλίαν,
 αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δὲ πον βαδίη ἐνὶ πόλῃ
 μυκηθμοῖς ἀρότρου τέρετ' ἐλευθερίῃ.

2. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ταῦροι πρηγνέροντες, ἀροτρευτήρις ἀρούρης,
 εἰν ἄλλ τοὺς γαίης ἀντέχουεν καμάτους,
 αὐλάκα τὴν ἀσίδαρον ἐν ὕδασι βλακομέν ἄμφω,
 μακροτόνων σκολίων ἄμμα σαγηνόδετον.
 ἰχθῦσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύουεν· ἅ ταλαεργοί,
 ἦδη κὴν πελάγει καρπὸν ἀρούσι βόες.

Π. 2. ἀντέχουεν καμάτους. structura inusitata. Dicitur ἀντέχειν πρὸς τι, et ἀντέχειν τι. Fortasse corrigendum: ἐν ἄλλ τοῖς γαίῃς ἀντέχουεν καμάτοις.

1. De bove operario, quem connectute confectum dominus libertate donaverat, idque αἰδεσθεὶς ἔργων, secutus priscorum hominum consuetudinem, quos bobus aratoribus πεπερσίσε testatur Cicero de N. D. II. 63. Lex fuit apud Athenienses βοῦν ἀρότην μὴ θύειν. Aelian. V. H. V. 14. similisque apud Phrygas. Ib. Hist. An. XII. 34. Aeneas aetatis scelera commemorans Aratus Phaen. 182. πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων.

2. Boves, ad pisces retibus ὁ mari extrahendos adhibiti, de novis laboribus ipsis impositis queruntur. Istri accolae bobus ad ejusmodi negotium uti nar-

rat Aelian. H. A. XIV. 25. Ael. Lamprid. Vit. Heliogab. c. 24. pisces ex vivariis suis bubus traxit. — v. 3. ἀσίδαρον. non vomere ferro, ut in agris, ductum. ἄμμα cōhaeret cum ἄμφω, et de bobus accipiendum. ἴαγο junctis; σκολιὸν δὲ σκολῶν vocatur, quia scolis trahunt, cui sane longissimum, σκολίον μακροτόνιον, juncti sunt. — v. 5. ἐκ σταχύων. ut μετὰ σταχyas. post operam agris impen- sam. — v. 6. καρπὸν ἀρούσι. ex mari quoque, quodammodo arandi, fructum capiunt boves. Piscatores ap. Athen. X. p. 422. Α. θάλασσαν τὴν ἀρούμεν ἐκ ταύτης πλοῖς.

3. ΛΕΩΝΙΔΑ· ΑΛΕΞ.

Οὐ μόνον εὐάροτον βόες οἶδαμεν αὐλάκα τέμνειν,
 ἀλλ' ἴδε κῆρ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα
 ἔργα γὰρ εἰσέτης θεδράχμεθα καὶ σὺ, θάλασσα,
 δελφίνας γαίῃ ζεύξον ἀροτροφορεῖν.

4. ΤΟΤ ΑΤΤΟΥ.

Καὶ τὸν ἀρουραῖον γιγνητόμον αὐλάκα τέμνει
 μηροτυπὴ κέντρον κειθαμένη δάμαλις
 καὶ μετ' ἀροτροπόωνος, ζεύγλας πάλι τῇ νεοθηλεῖ
 πινομένη ἄδωχ' δευτέρου ἄλλος ἔχει.
 μὴ θλίψης αὐτὴν ὁ γεωμόρος. οὗτος ὁ βαιὸς
 μόσχος, ἔαν φείσῃ, σοὶ τρέφεται δάμαλις.

5. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἡῶδε καὶ χέρσον τὸ γεωτόμον ὄπλον ἐρέσσει,
 καὶ τὸν ἐπουδατῖαν μόσχον ἄγει δάμαλις,

III. 3. ἔργα γὰρ εἰρήνης. Vulgo. Quod sententiae non respondet, quae, cum praecedentibus cohaerens, aliquid continere debet, quid negotio jam recens bobus injuncto proprium sit. εἰρήνης autem ἔργα et aratorum sunt et nautarum. Quare εἰσεότης scripsi.

IV. 1. γενητόμον. De hac lectione Pal. et Plan. Stephanus: sic dici, ait, scilicet, quia in termino agri vertatur. πυρητόκον emendavit Br. γεωτόμον Brodaeus. Ipse suspicabar γιγνητόμον. a forma poetica γνῖα pro γνῖα. Plato Epist. I. ex poeta: αὐτάγκτης γνῖαι. sine varietate, quamquam in novissima edit. Stallbanius ex conj. γνῖαι dedit. οὐ γῆς παραφορὰν γνῖαι. Gregor. Naz. Opp. T. II. p. 32. C.

V. 2. μόσχον. Pal. —

3. In boves navibus trahendis adhibitos. — v. 1. εὐάροτον αὐλάκα τέμνειν. Pal. VI. 41. τμή-
 ῃς ἀραρότον ὄρχην ὀρχαῖος. —
 v. 3. ἔργα εἰσεότης. remigum operam praestare didicimus. —
 v. 4. γαίῃ ἀροτροφορεῖν. I. e. γῇν ἀροῦν.

4. De vacca simul aratro opere navante, simul vitulum la-
 stante, aratorem monet poeta. —
 v. 1. de γιγνητόμον vid. var. lect. —
 v. 2. κέντρον. stipulo, quo pro flagello utebantur veteres. —
 v. 3. μετ' ἀροτρον. ζεύγλας. post

labores agro et arationi impen-
 gos. ut ep. 2. ἐν σταχῶν. —
 v. 4. ἄλλος pro πόνου. gravior vocabulum poetae consilium ac-
 commodatius. — v. 5. ὁ γεωμό-
 ρος. nominativus pro vocativo. Matthiae Gr. gr. §. 312. —
 v. 6. ἔαν φείσῃ, τῆς μηροῦς sc.

5. Idem argumentum. — v. 1. τὸ γεωτόμον ὄπλον. τὸ ἀροτρον. De agricola γεωτόμος usurpatur Pal. IX. 741. — ἐρέσσει, κινεῖ. Bianaer iterum Pal. X. 22. μὴ πόδα γυμνὸν ἐρέσσει. — v. 2. ἐπου-
 दाτῖαν. a nominativo ἐπου-

βούτας μεν τριμήνοισα δαίκτορα, τὸν δὲ μένουσα
νῆπιον, ἀμφοτέρων εὐστοχα φειδούμενη,
ἴσχει, ἀροτροδίαυλε, πιδώονχε, μηδὲ διοίξας
τὰν ἀπλοῦς ἰσχυροῦς διπλά βαρυνόμενα.

6. ΦΙΛΗΠΠΟΥ.

Νηδὺν βροθαμένην δαμαλιν Ἀηκῶδι κορυφῇ
στῆσαν, πηλαχόροι, θῆρυα παρῖζόμενοι,
ἥς αἶδην μέλλοντα προσέφθασεν εὐστοχος ὠδὶς,
πλευρῆτι δ' εἰς ἀγέλην τετραγωνεῖν ἀφ' ὧς
ἢ θεὸς ὠδίνων, γὰρ ἐπισκοπος οὐδ' ἔδμησεν
τικτούσας κτείνειν, ἅς ἔλαιν ἑαδεν.

7. ΑΛΛΙΟΥ.

Τεινὴν φοικαλέον νάπος ἐμβαλόντι Λοβήρον
Πενκέστης ἱππῶν ποταγὸς ἤντισεν.

γ. δ. δαίκτορα, quod vocabulum veteres epici de Mercurio usurpare solent; ad βούτας translatus miratus Buttmann. in Lexil. II. p. 222. probabiliter corrigit δαίκτορα.

Φαίλας, quam formam probat Buttm. in Lexilogo T. I. p. 221, not. comparans similia μενίας, κροστητίας, κροχίας. γ. v. δ. βούτας δαίκτορα, agricolam ducentem et dirigentem. Hesych. δαίκτορες, ηγεμόσι, βασιλεύσιν. Similiter Pal. VI. 68, de cultello: φ' θεατός Ἀρης - ἰδὴν δῶκε δαίκτορῳ, negotium, ministerium. Vid. var. lect. - v. 4. φειδούμενη, curam gerens. Pal. V. 279, de puella perjura: ἀλλ' οὐτ' ἀνδράπων φειδεταί οὐτε θεῶν. - v. 5. ἀροτροδίαυλε, sic dicitur is, qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphorā sumta a stadii cursu, quo quis postquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte

a, meta ad carceres redit. Hirschk. An. ex. p. 233.

6. Historia de vacca gravida, quam ante Dianae aram posita, ut immolaretur, partu edito dimissa est. - v. 3. αἶδην μέλλοντα, instantem ei mortem antevertit partus, ὠδὶς εὐστοχος, opportuno tempore superveniens. - v. 6. ἔλαιν, parturientes, quibus misericordia commota opitulari solet, occidi non vult.

7. De sauro a Peuceste in Paeoniae saltibus interfecto. De nobilissimo hoc taurorum genere vid. supra ad cap. I. ep. 114. Ex eorum cornibus pocula conficiuntur eatis ampla, τοῖς καὶ τέταρας χάς ποιοῦντα. Athen. XI. p. 476. - v. 1. φοικαλέον.

ἀλλ' ὁ μὲν ὠριμῇ πρῶν ἄτε τοῦ δ' ἀπαλοῦ
 Παιονίδα λόγχην ἦκα διὰ χροτάφον
 συλήσας κεφαλῆς δὲ διπλοῦν κέρας, αἶεν ἐκείνῳ
 ζωοποτῶν ἐχθροῦ κόμπον ἔχει θανάτου.

8. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Θεσσαλῆς εὐίππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν,
 χειρὶν ἀτειχίτοις θηροῖν ὀπλιζόμενος,
 κεντροτυπεῖς πώλους ζεύξε σκιρτήματι ταύρων,
 ἀμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδων.
 ἀκρότατον δ' ἐξ γῆν κλῖνας ἅμα κεύθετον ἄμμι
 θηρὸς τὴν κόσσην ἐκκλίσσε βλήν.

VII. 4. χροτάφον. Pal. - v. 6. κόμπον μῆ. Pal. ἔχει. Br.

VIII. 3. δενδροτυπεῖς et ζεύξε. Pal.

hirsutum, ut videtur, arboribus densum et tenebrosum. - v. 3. πρῶν ἄτε. Oppian. Cyn. I. 417. κύνες πρῶνέσθιν ὠκίοντες ἀχολόφοισιν. sic ap. Virgil. Aen. XII. 683. Turnus in hostes irruens - veluti montis saxum de vertice praecipit. Cum ruit - Eertur in abruptum magna mens improbus actu. - v. 3. ὁ μὲν - τοῦ δέ. utrumque ad taurum relatum, ut haud raro apud Homerum et Herodotum ὁ μὲν, ὁ δέ ad unam eandemque rem refertur. - Παιονίδα. ultima producitur ob sequens 1, quod pronuntiando duplicatur. Vid. Spitzner. Prosod. §. 9. a. - v. 6. ἐχθροῦ. quia taurus Peucesten infesto cornu petiverat. - κόμπον ἔχει, κομπάει.

8. De Thessalorum in ferocissimis tauris capiendis artificio. Plin. H. N. VIII. 45. Thessalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante, cornu intorta cervice, necare tauros. Rem disertissime descripsit Heliodor. X. 29 et 30. Romae ejusmodi certamina ad Thessalo-

rum morem primum a Julio Caesare, deinde a Claudio aliisque exhibita sunt. Vid. Dion. Cass. LXL. 9. Idique Reimari p. 988. §. 59. Ex veteribus monumentis rem illustravit Boettiger. in Calend. aulae Goth. an. 1804. p. 40. et Millinus Magas. Encyclop. an. 1808. Tom. IV. p. 316. ss. - v. 2. χειρὶν. manibus armati inernibus i. e. solo manuum robore aggrediuntur tauros, feras, φήμας. - v. 3. ζεύξε. equos catarrhis excitatos ita ad ferocentem taurum adigunt, ut utriusque juxta currant, haud aliter ad jugo juncti, ζευχόμενοι. Diserte Heliodorus l. c. de Theagene: ἀντίπλευρος ἦδη κεκλήπτετο, χωρὶς τε χροτὶς ἐκψαύων - ἐξήν τινα τῶν τῆν ισοποτάδων ζυνωγίδων ζευγόμενος. - v. 4. πλέγμα μετ. Apud eundem scriptorem Theagenes ἐπιδρόπτι ἐαυτὸν τῷ ἀνέμῳ τοῦ ταύρου - καὶ εἰς ἄμμι κατὰ τοῦ ταυρεῖον μετώπον τοὺς δακτύλους ἐκτεπλέξας κ. τ. λ. unde apparet in proximis ἄμμι idem esse quod πλέγμα, et manus junctas summisque cornibus significare inhaerentes, quo fit.

9. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πῶλον, τὸν πεδίῳ, ἀλλ' οὐχ' ἄλός ἱππευτῆρα,
 νῆϊ διαπλώειν πόinton ἀναιρόμενον,
 μὴ θάμβει χρεμέθοντα, καὶ ἐν ποσὶ λάξ πατέοντα
 τοίχους καὶ θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενον.
 ἄχθεται, εἰ φόρον μέρος ἔρχεται οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις
 κείσθαι τὸν πάντων ἔπρεπεν ἀνέτατον.

10. ΑΝΤΥΤΗΣ.

Μνάμα τόδε φθιμὲνον μενεδαίου εἶδατο Δάρης
 ἱππον, ἔπει στέγνονος τοῦδε δαφουνὸς Ἀφίης
 τύψε· μέλαν δέ οἱ αἶμα ταλαυρίνου διὰ κρατὸς
 ῥέσσ', ἐπὶ δ' ἀργαλίαν βάλλον ἔδενσε φόνῳ.

X. 4. Quum obscura sit ratio epitheti ἀργαλίαν, suspicatus sum fuisse ἀνάλειαν βάλλον. Pal. VII. 541, θεῖμον ἀνὰ ξηρὴν (vulgo ἔσπην) αἶμα χέαντα κόριν. Eurip. Phoen. 1152. ξηρὰν δ' ἔδεον γαίαν αἵματος ῥοαίς.

ut tauri cervix facili negotio (unde ῥέγοντος αἶμα) deprimatur. Sueton. Vit. Claud. c. 21. in τὰν τοῦ ἀνάλειαν descriptione Thessali equites, ait, feds taurus per spatia circi agunt, inhaeruntque defessos et ad terram cornibus detrahunt. Apud Hellenum horum audent cornu tauri dicuntur τῇ γῇ πρόσπρηγόντα καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τῆς κεφαλῆς ὀρθώοντα. Comparari meretur Theocritus, qui pedestre cum tauro certamen descriptione deit Eid. XXV. 145. ss.

9. De equo generoso, qui se in navem deduci detrectabat. — v. 1. Jungo: μὴ θάμβει πῶλον χρεμέθοντα. noli mirari. Eadem vi Pal. XH. 101. φῖλε κοῦρε, τί θαμβεῖς; — v. 3. ἐν ποσὶ λάξ πατέοντα. supilli abundantia Od. o. 45. λάξ ποδὶ κνήσας. ut etiam Il. x. 158. Theogn. 793.

βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ

10. In taurorum equibellatoris. — v. 1. μενεδαίου. μενεδαίου et μαχητῶν jungitur ap. Homer. Il. μ. 247. translaturum epitheton, nescio quam bene, ad equum duratum apud Tryphiod. v. 99. ἀνὰ τῇ ἐκείνῃ πάντα κάρην μενεδαίου ἱππον. — v. 3. ταλαυρίνου. apud Hom. eorum est epitheton Martis, ibique accipitur pro εὐτάλμῳ, λογάροῳ. Nostro loco cutis durior, nec facile vulnerabilis intelligi debet. — v. 4. ἀργαλίαν. fortasse referendam epitheton ad pugnam in illo loco pugnatam, quae est ap. Homer. Il. ε. 543. κρατερῇ ὁμίλῃ, ἀργαλίῃ. ut Il. φ. 383. ἔρις ἀργαλίῃ. sed vid. var. lecti φόνῳ, αἵματι.

11. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΙΕΝΑΙΟΥ.

- Ὁ πρὶν ἀλλοπρόδον λάμπας πλέον Αἰετός ἵππων,
 ὁ πρὶν ὑπὸ μίτραις κῶλα καθαρήμενος,
 ὃν Φοῖβον χορηγόδος Αἰθλίου ἔστεφεν Πυθαῖ,
 ὀρνύμενον πτεροῖς ὠκυπέτης ἔκελον,
 5 καὶ Νεμεῖη βλοσυροῖο τιθηνήτειρα Λέοντος,
 Πισά τε, καὶ δοιὰς ἡόνας Ἰσθμὸς ἔχων,
 νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ,
 καρπὸν ἐλᾷ Αἰγὸς ὀκρυόεντι λίθῳ,
 ἴσαν μοῖραν ἔχων Ἥρα καὶ γὰρ ἐκείνος
 10 τόσσ' ἄνδρας δουλεῖν ἑνύγαν ἐφημιόδατο.

12. ΑΒΕΒΗΟΤΟΝ.

Σοί, πατρὶ Θεοδόλῃ παλοτρόφι, μέμνην ἀνάπτω

Πήγασος, ὃς ἄδελφον τέμετος ἠγρίδα,
 5 ὃς Πυδοῖ, καὶ Ἰσθμοῦ, ἐκμασά, καὶ Νεμεῖος
 Ζήνῃ καὶ Ἀρκαδικῶνς ἡλᾶδον ἀκρίμας.

11. De equo, qui, post multas
 vicissitudines, certaminibus supersta-
 tas in molam venditus; ibi la-
 derantur et agitur. - v. 1. ἄλ-
 γος, nomen equi; et alibi Κο-
 ραῖ, ἵππος et alia similia. - ἰσθ-
 μος, eximio splendens et excel-
 lens iater equos pernicitate con-
 spicuos. Epitheton ἀλλοπρόδον
 debetur Pindari Nem. 1. 6,
 aut Simonidi ap. Aristot.
 Rhet. III. 2. - v. 2. κῶλα, pedes
 equestri etiam tenelle, μίτραις,
 fuisse ornatos ex hoc sole, si
 fallor, loco constat. - v. 3. ἄλ-
 γιον, ἐν τοῖς Πυθικαῖς ἀδελ-
 φείαντα. - v. 4. πτεροῖς, 11. 1.
 148. ὠκύς, ἵππος, ἑλόντων καὶ
 Βαλλων, τὸ ἅμα πνοῇσι περ-
 εθῆνι, πνοῇσι καὶ ὀκρυόεσι He-
 siod. Theog. 268. - v. 7. κλοιῷ.
 collari ligneo, cervici equitum
 plastra trahentium imposito. -
 v. 8. ἐλᾷ καρπὸν. 1. c. ἐλόντων
 λίθον καρπὸν ἀλεῖ. - v. 10. τόσσ'

ἀνδρας, μετὰ τοσαύτοις πόνοις
 - ὀκρυόεν. Omphale, enim Lydia
 in tantum formae proce-
 sis honorem. - Ut qui per-
 ceto statuisse in orbi
 columnas, Tam dura tra-
 haret mollis pennis. M. 11.
 Propert. III. 11. 17.
 12. In eodem quo superius ar-
 gumento versatur. - v. 1. μέ-
 μνην ἀνάπτω. Qd. 2. 86. ἐθέλοις δέ
 κα μῶρον ἀνάπτει. - v. 2. Πή-
 γασος, nomen equi cursarioris sac-
 rificii impositum. Vid. Spanh. de
 Usu et Pr. Num. T. I. p. 274. -
 v. 3. ἐκμασά, de victoribus pom-
 pam agentibus ad equum victo-
 rem translatus. Cf. Thiersch.
 Proem. ad Pindar. p. 114. ss. -
 v. 4. Ἀρκαδικῶνς, de Olympicis
 accipe, in quibus victores orna-
 bantur coronis oleastri, ad Al-
 phei fluminis Arcadici ripas culti.
 De Arcadia saepe cum Elide con-
 juncta et pro hac provincia com-

νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρίτιδος ἐρηκλὸν ἔχει, καὶ
λεπτύνων Διόφους κρητὸν αὖτ' ἀνακλόν.
40

13. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ.

Οὐκ ἐνι πυργωθεὶς δ' ἐπαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
ἔσχετος ὄφθαλμοι μνησίδους ἑλέρας,
ἀλλὰ φέβει στυλίας βαδὺν ἀγένην πρὸς ἐπαυλίστους
ἀντιγὰ διφρασσαὶ Καίσαρος οὐρανίου.
ἔγνω δ' εὐρήνης καὶ πῆς χάριν. ὄφρατι φέβας
Ἄρεος, εὐνομένης ἀντανάγει πατέρα.

14. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Πλῆτε γὰρ ὄκητην βραδύποιν ὄποι ἀμυγ' ἐν ἱππῶς
γυγὸν ἀλυσσάως ἐξέλαττε δρόμον.

ni XV. 4. ὄκητην, Pal. ὄκητης. Plan. quod analogiae adversari
docuit Schaeferus, qui ὄκητην emendavit.

Memorata vid. ad PHILISTIN
Imagg. p. 310. et p. 361. — 4. C.
Νισυρίτιδος. saxi molaris, quod
genus optimum reperiebatur in
insula Nisyra teste Strabone
lib. 14. C. — 13. ὄκητην, ut
ἀσχυρίαν. ut οἶτος καὶ ἀμυγῶν
in Scolid Hybricis aut πρὸς
καὶ πινυταίτου in Hecme-
sian. Eleg. v. 36. — 14. C.
13. Μεφάντος, bello olim ad-
σίστορ, nunc Caesaris curru
iunctos, pacis operibus inservire.
Ob hunc usum Caesaris ar-
mentum vocantur elephanti ap.
Juvenal. XII. 106. De hac
bellua agens Plinius VIII. 2.
2. Romae iuncti primum
subiere currum Pompeji
Magi Africano trium-
pho, quod prius India vi-
cta triumphante Libero
patre memoratur. Cf. Plu-

tarch. Vit. Pompej. c. 14. —
v. 1. πυργωθεὶς. solebant
enim cedere ferro celeres
tes, Partem aliquam bel-
li, et omnem in prelia
turrim Jucenal. l. 1. 100. —
v. 2. βαδὺν ἀγένην. Pal. VI. 254.
ταύρου βαδὺν τένοντα. — v. 4.
εὐνομένης πατέρα. idem qual. ἀ-
γῆνης. Sic Alphous in Anal.
II. 128. de Amore dormiente.
καὶ οὐ σῆτες πρὸς βαδὺν τένον
εὐνομένην ἀγόμεν. Pindar. Pyth.
V. 66. ἀπόλοιον ἀγῶνός τε πα-
αίδας εὐνομίας. — κατὰ αὐτὴν
ut saepe; auctor est. Vid.
Heinderf. ad Platon. T. I.
p. 284.

14. Asinus frugibus terendis
admotus novum sibi hunc labo-
rem impositum conqueritur. —
v. 2. γυγὸν ἀλυσσάως. rotunda enim
area esse solebat, unde etiam

οὐχ ἄλλε, ὅτι μύλοις περιδραμον ἄρκτος ἀνάγκης
 σπειρηδὸν ἀποτίεις καμυλοδάκτος ἔχω;
 ἀλλ' ἔτι καὶ πάλουσιν ἐρλίζομεν. ἢ ὃ' ἔτι λοιπὸν
 νῦν μοι τὴν σκολιὴν ἀνέχεν γαῖαν ἄροῦν.

15. ΑΝΥΤΗΣ.

Ὡλεο δὴ ποτε, Μαῖρα, πολυῖφιζον παρὰ θάμνων,
 Λουρέ, φιλοφθόγγων ὀνείκῃ ἀκαλίκων,
 τοῖον ἐλαφρίζοντι τερπ' ἐγκάτθετο καίλη,
 ἰδὼ ἀμείλικτον ποικυλοδαφὸς ἔχης.

16. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ σεῦ καὶ φθιμένης λευκ' ὀστέα τρῶς ἐν τρύβῳ
 ἴσχω, ἔτι τρομέειν θήρας, ἀγρώσει Λυκάς
 τὰν δ' ἀρετὰν διδόν' μέγα Πηλίου, ἔτ' ἀριτάλος
 Ὅσσα, Κιθαριῶνός τ' οἰονόμοι σκολιά.

XV. 3. τερπ' ἐγκάτθετο. ne in hiato haerens; cf. II. §. 215. H. in Cer. 285.

δίκος vocatur. - v. 3. περιδραμον ἄρκτος ἀνάγκης μύλοις. referas hanc periphrasin eo, quod asinus οὐκ ἐρλίζων ὑπ' ἀνάγκης circumagitur; sed malim accipere de motu continuo cartasque leges sequente, ut Pal. IX. 505. ἀροτῶν καλινδίντων ἀνάγκην. Ib. IX. 806. de solario - αἰεδίνων ἀνάγκην - ἀγγέλλει αὐτογὸς οὐρανός. - v. 4. σποτίεις. velata facie, ut ille in Appulej. Met. IX. ad molam junctus et ad incurva spatia flexuosi canalis propulsus. Asini in mola usum commemorat Ovid. III. A. A. 200. Medic. Fac. 58. - v. 5. ἢ ὃ' ἔτι. unum superest, ut etiam aratro admovear. At hoc quoque factum esse constat ex Plin. VII. 68. Varro de R. R. II. 6. et aliis. - v. 6. τὴν σκολιήν. inaequalem,

nisi obliuiscens fuit. - ἀνέχεν. iungam, - ut honos, seruido quatiens.

15. In canem Loerensem viperis morsu necatum. - v. 1. Μαῖρα. nomen canis a sidere Caniculae appellati. Ovid. VII. Met. 362. Murex novo latratu terruit agros. Hygin. Fab. 130. Icarium occisum canis ululans Maera Eriphonae monstravit. - v. 3. καίλη. ἐλαφρίζοντι. sic Callimach. H. in Del. 114. ἢ ὅτι τοῖς δὲ αἰεὶ ταξινοὶ πόδες; ἢ ἐκ ἐμῆς Μοῦναι ἐλαφρίζουσι;

16. In canem venaticum. - v. 1. λευκ' ὀστέα. Od. α. 161. ἀνέρος οὐ δὴ πον λευκ' ὀστέα κύνεται δμῶς. - v. 3. τὰν δ' ἀρετὰν. i. e. τὴν σοφ' ἀρ. nisi fuit; ἀρ' δ' ἀρ.

17. ΤΥΜΝΕΑ.

Τῆδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
 ἴσχειν, Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
 Ταῦτόν μιν καλεῖσκον, δὲ ἦρ' ἐν τῷ δὲ τὸ ἄλκον
 φθάσμα σιωπηρὰ νύκτος ἔχουσιν ἑδοί.

18. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηὸς ἐπιγυμνῆς, πᾶν δρόμον ἀμφοτέρωθεν
 δελφίνες, πελάγους ἰχθυόεσσι σκύλακες.
 καττροφόνος δὲ κύων θηρσὶν κύνους ἑλπίδας,
 δύσμορος, ὥς ἐπὶ γῆν εἰς βυθὸν ἐξέθορεν,
 ἄλετο δ' ἀλλοτρίης θήρης χάριν, οὐ γὰρ ἑλαφρὸς
 πάντων ἔσθ'· κύνων δ' ὁ δρόμος ἐν θαλάγῃ.

19. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θηρευτὴν Ἀδριανῶν, Μίδου κύνα, δίφα κατέκει
 καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ ποτησάμενον.
 πρὸς γὰρ ὠρεῖσιν νοτερόν κύνων, ἀλλὰ τὸ πρὸς
 πιδωκῶς ἐν τοφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ἑδοί.

17. In canem Mollitensium, Tait-
 tam nomine. Μελιταῖα κυνὶδία
 τὰ μικρὰ κομμενοῖσι Αἰστωί.
 Hist. An. IX. 6, 5. v. 1. ἀργόν,
 ἄλκον. - v. 4. τὸ ἄλκον φθάσμα.
 de avicula Pal. VII. 198. οὐ δ'
 ἦθ' ἐκ καὶ τὸ ἄλκον ἦδ' Πνεῦμα
 σιωπηρὰ νύκτος ἔχουσιν ἑδοί.
 Silentium denominatur apud in-
 teros; quare loca nocte ta-
 centia late et silentes
 umbræ apud Virgil. VI.
 Aen. 264. 5.

18. De cane venatico, qui
 quum de nave delphinos in flu-
 ctilibus natantes videret, eos pro-
 feris habens in mare desiluit, et
 undis mergas est. - v. 1. Νηὸς-
 δρόμον. pro. νῆα ἀπὲρ δρόμου
 ἐπιγυμνῆν. - ἀμφοτέρωθεν -
 σκύλακες. ducta hæc ex Ari-
 o-
 dia. Hymno in Anst. T. III.
 p. 327. περὶ δὲ αὐτὸν κύνων - φοιτῶν-
 τες δ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σκύλακος, Φι-
 λώμενοι δελφίνες. - v. 6. πάν-
 των κυνῶν. sunt enim marini
 quibque canes - γένος ἀργίον ἐν
 πελάγεσσι. Κῆτες λευγαλτεῖς ἐνα-
 ρίδμιοι. Oppian. Hal. I. 374.
 V. 28. s. qui v. 62. omnibus cetis
 esse ait βαρύνια καὶ οὐκ εὐ-
 πρηκτα κίλευθα, præter canes
 marinos, νόστι κυνῶν, quod hæc
 facit quodammodo. Cf. Aelian.
 H. An. I. 55. εἰνάλιος κύων est
 infra ep. 35.

19. De cane, qui, ut verisi-
 mile erat, ob Nympharum iram
 prope fontem sub terra latentem
 siti perivit. - v. 4. οὐκ ἐτάχυνεν.
 οὐ τὰχέως ἀνέβλυσεν, ἀλλὰ ἐμεί-

19. De cane, qui, ut verisi-
 mile erat, ob Nympharum iram
 prope fontem sub terra latentem
 siti perivit. - v. 4. οὐκ ἐτάχυνεν.
 οὐ τὰχέως ἀνέβλυσεν, ἀλλὰ ἐμεί-

πίπτε δ' ἀπανθήσας· ἢ δ' ἔβλεπεν ἡ ἄρα, Νύμφαι,
 Λακωνικῶν κατέμνων μῆνιν ἔδιδόν' ἑλάνων.

20. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κρηῖσσα κύνων ἑλάνοιο κατ' ἔγχιον ἔδραμα· τοργῶ,
 ἔγκυος, ἀμφοτέρῃν ἄρτευν εὐξαμένη·
 τίπτε δ' ἀποκτείνουσα· θοῇ δ' ἐπένευσεν ἑλευθῶ
 αἵματι, εὐαγγέλιος δῶρα καὶ εὐτοκίης·
 καὶ νῦν ἐννέα παῖσι διδοὶ γάλα· φεύγετε, Κρηῖσσαι,
 κεμμάδες, ἐκ τοκάδων τέκνα διδασκόμεναι.

21. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ῥακίαις ἑλάνοισι κύνων ἰσάμυλλα δοαυνοῦσα,
 ἔγκυος ἡλκαῖῃ παιδοπόρον γένεσιν

XX. 1. αὐτὸ ἔβλεπεν κατὰ N. Pal. quod cetera iudicente et rhythmice emendavit Br. εἰς ἔβλεπεν ἡ ἄρα, scribens, Nobis ἢ δ' lenius visum.

XX. 1. κατ' ἔγκιον et τοργῇ. Pal. Clem. Alex. IV. Strom. p. 592, 7. hunc locum respiciens κατ' ἔγκιον habet et τοργῇ. unde Abert fecit. Possit etiam ἄλγην scribi, quod nomen est ap. Ovid. Heroid. IX. 165. — v. 6. διδασκόμεναι ex membr. restituimus pro διδασκόμενα Reiskii.

λέβ. I. v. 5. ἢ δ' ἔβλεπεν, ἢ ἰσάμυλλα sc. Apoll. Rh. IV. 1446. λέξ. ποδὶ τῷ πεν ἑνερθε· τὸ δ' αὖθροον ἔβλεπεν ὁδῶν. Νύμφαι, faventes feris, sub dearum monticolarum tutela in silvis degentibus. — μῆνιν ἔδραμα ut Pin-dar. Ol. VIII. 86. ἐχνομαί ἀμφὶ καλῶν μοῖρα νέμεσιν μὴ θύμεν. Homer. II. i. 629. ἔγκιον ἐν στήθεσσι θετο μεγάλητορα θυμόν. Vid. Blomfield ad Aeschyl. Prom. 169.

20. De cane Crotensi, quae per singularem Diamae favorem simul cervum ceperat, simul novem catulos uno partu ediderat. Eadem est historia apud Aelian. H. An. VII. 12. — v. 1. Τοργῶ, nomen canis. Sic unum ex Actaeonis canibus appellat

Hygin. Fab. XXXI. — v. 2. ἀμφοτέρῃν, et venaticam et Laciniam. — v. 3. εὐαγγέλιος δῶρα, pro εὐαγγέλιον καὶ εὐτοκίαν, utrumque deo faventis munus. — v. 6. ἐκ τοκάδων, ἐκ μητέραν, catulos ex matre, quae eos in ipso venandi actu ediderat, nocentes. Pluralis ut in sententiis generalibus est pro singulari. Pal. IX. 95. αἰδέσθητε, μητέρες, ἀνιδῶν ἑγὼ διδασκόμεναι.

21. De cane, quae, quum ventre clauso parere non posset, incisione ferro facta partum edidit. Similis est historia ap. Martialis. de Spectac. ep. XII—XIV. — v. 2. ἔγκυος, οὖσα sc. quo tempore gravida erat. — γένεσις insolentius dictum pro φύσις, τὸ γυναικείον μέγιστον, illustratur

πᾶσα δὲ συγκατέμνεσθε κατουλωθεῖσα χρόνοισιν. οὐδὲν
 ἦδη δ' ἢ τοκετῶν ἔσθιος ἦν βάσανος.
 πολλὰ δ' ἐπωρύνουσεν ἀνὴρ ἐσιδηροτόμησεν,
 καὶ σκύλακες φίλιοι νηδύος ἐξέθορον.
 Ἀρτεμίδος λέλνται λοχίων χάρις. ἑμπαλὶ δ' Ἀρης
 ἦρξται μαινοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας.

5

22. ΑΛΛΙΟΥ.

Τῇ βαῖη Καλαθίνῃ ὑπὸ σκυλάκων μογεούδῃ
 Αἰτωῖς κούφην εὐτοκίην ἔπορεν.
 μούνας οὐτι γυναιξὶν ἐπήκοος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς
 συνθήρους σώζειν Ἀρτεμὶς οἶδε κύνας.

23. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Παμφάγος ἐρπηστής κατὰ δώματα, λιχνοβόρος μῦς,
 ὄστρεον ἀδρήσας χέλλεσι πεπταμένον,
 πάγωνος διεροῖο νόδην ὠδάετο δάκρυα
 αὐτίκα δ' ὄστρακόεις ἐπλατάγησε δόμος,

XXI. 8. Quum ipse poeta rem in sua persona narret, cum γαστέρας ἡμετέρας dixisset de re, quae ad solas mulieres spectat, parum est probabile. Fortasse fuit: γαστέρα θηλυτέραν, nisi in ἡμετέρας epitheton Martis latet.

epitheto παιδοκόρον. - v. 3. κατουλωθεῖσα, cicatrice obducta clausa est. - v. 4. ἡ τοκετῶν βάσανος. ὁ ὀδυνηρὸς τοῦ τίκτειν χρόνος. - v. 6. ἐξέθορον. Martialis l. c. exsilii partus miserae de vulnere matris. Apollo in lucem editus Hymn. Homer. in Apoll. 119. ἐκ ἐξοδος πρὸ φώσεως. - v. 7. λέλνται. λελύσθαι dicuntur, qui removentur a munere et dimittuntur. Pal. XI. 18. οὕτως Βούφαστις καταλύεται. Ib. XI. 79. πύκτης ὦν κατέλυσε Κλειόμβροτος, a pugilatu cessavit. Ibid. 161. ἐὰν ἦδη καταλύσης, si abdicaveris. - Ἀρης pro ferro. Pal. VII 584. βαρφαμένα κώλων ἐντός

ἀρη λαγόνων. Oppian. Hal. II. 552. ἄλλης δ' ἐλκ. πῶτα Δριμύς ἄρης. - v. 8. ἡμετέρας. ventres hominum. Vid. var. lect.

22. In catellam Dianae ope in partu gaudentem. - v. 1. πρὸ σκυλάκων, ὑπ' ὀδίνος. - v. 4. συνθήρους, in venando comites.

23. De musculo, qui ab ostreo captus perit. - v. 3. νόδην. quas vera caro non est, sed carnis speciem habet. - v. 4. ἐπλατάγησε. Oppian. Hal. II. 192. de pinna, ξυρὸν cum cancro δόμον habitante, qui praeda aliqua appropinquante - ὅν πορονέουσιν ἀμύξας δῆγματι (ὀδαξάμενος) pinnam advertit: ἢ δ' ὀδύνησιν ὀστρακὰ, ἀνταπλάσσει γὰρ.

ἀμφόθεν δ' ὀδύνασιν ὁ δ' ἐν κλισίῃσιν ἀράκτοις
ληφθεὶς αὐτοφόνον τύμβον ἐκτεπλάσας.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψῆμ' ἀπύρον χουροῖο κτενέων ἐπ' ὀδύνασιν
ζυνηθέν, Αἰβυλῆς κοινότερον φαρμάκτου,
μὺς ὀλγος βαρὺ δειπνον ἰδαίσατο· πᾶσα δὲ νηδὺς
συρομένη βραδείπουν θῆκε πόν ἀκύντατον.
ληφθεὶς δ' ἐκ μεσάτης ἀνέτεμνετο κλέμματα γαστροῦ.
ἥς ἄρα κὴν ἀλόγοις, χροῦδέ, κακοῦ πρόφασις.

25. ΤΥΛΙΟΥ ΣΑΒΙΝΟΥ.

Σμίνθος, ὁ παντοῖης δαιτὸς λίχνος, οὐδὲ μνάγρης
δειλός, ὁ καὶ θανάτου κέρδεα ληθόμενος,
νευρολάλον Φοῖβον χορδὴν θρόισεν ἥ δ' ἐπὶ πῆχυν
ἐλκυσμένη θηρὸς λαμὼν ἀπεβρόχυσεν.
τόξων εὐστοχίην θάνατον, ὅς δὲ κατ' ἐχθρῶν
ἦδη καὶ κινδύνον εὐστοχὸν ὕπλον ἔχει.

v. 6. αὐτοφόνον τύμβον. mortem simul et sepulcrum sibi comparavit. Pal. VII. 106. αὐτὴν ψυχρὰ ἐκτεπλάσας.

24. Demusculo, qui in taberna fabri aurarii ramenta auri deglutiverat. - v. 1. σίδηρ' ὃν ὀδύνασιν. limae dentibus abrasum, tenuissimum et levissimum, muri autem grave. - v. 3. νηδὺς συρομένην. ventre auri onere degrevato, incessus muris tardissimus est redditus, ita ut facile comprehendi posset. - v. 5. ἀνέτεμνετο. Plin. VIII. 62. aurariis quidem in metallis ob hoc alveas eorum (muriam) excidi, semperque furtum id deprehendi. Tantam esse dulcedinem furandi. Idem dicit Plutarch. T. II. p. 526. B. - v. 6. κακοῦ πρόφασις. mortis causa factum es. Pal. IX. 463. φόνον φρενὶ - τοῦ θανάτου πρόφα-

σιν. Ib. 488. προφάσεων οὐκ ἀπορῶν ἄνακτος.

25. De mure, qui, chorda citharae corrosa, hac ipsa tamquam laqueo deprehensa periiit. - v. 1. σμίνθος, μὺς. ἀρουραῖος σμίνθος dixerat Aeschylus in Sisypho; et sic murea appellatae in Troade narrat Clem. Alex. Protrept. p. 25. et in honore habitos, ὅτι τὰς νευρὰς τῶν κλημάτων διέτρωγον τῶν τόξων. - μνάγρης δειλός. gemitivi ratio, ut in Od. a. 177. ἐκτενέφρος ἀρθεδαίων. Vid. Muschius. Gr. §. 323. - v. 2. καὶ θανάτου. ex murecula ipsa non sine mortis periculo escam sibi rapiens. - v. 3. νευρολάλον, εὐφρων. - πῆχυν. jugum citharae, ex quo chordae aptae. - v. 5. τόξων. obponuntur sibi ars sagittandi, in qua εὐστοχία laudatur, et κινδύνον non minus jam quam arcus εὐστατος; τὸς δὲ, Apollo et.

26. ΑΙΗΛΙΟΝ.

Ὁξέει λαχρήντα δέμας κέντροισιν ἔχον
 φαρλόγον, ῥιμωγῶν σίντορα δεικασίδα,
 σφαιροδὸν σταυρὸν λατρυχέοντα δοιεύσας
 Κάμυλος Βρομίου ζῶν ἀντιρρόμακον.

27. ΑΝΥΤΗΣ.

Θάτο τὸν Βρομίου κεράον τράγον, ὡς ἀγροῶχος
 ὄμμα κατὰ λαοῦν γαῖον ἔχει κενύον,
 κυνίδιον, ὅτι οἱ θάμ' ἐν οὐρεσιν ἀμφὶ παρῆδα
 βόστρυχον εἰς ῥοδέαν Ναιῖς βέτο χερα.

28. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἦνία δὴ τοι παῖδες ἔτι, τράγε, φρονικόεντα
 θέντες καὶ λαοῖα σφιδὰ πρὸς σφιδάσιν,
 ἱππία παιδεύουσι θεοῦ πρὸς νῶν ἑσθία,
 ὅρρ' αὐτοὺς φορέεις ἱππία τερπομένους.

οὐ μόνον τόξοις, ἀλλὰ καὶ κινδύα εὐστόχως εἰς ἐχθροὺς χερσίν.

26. De erinaceo dum cibum sibi colligebat deprehensus. Piff. VIII. 56. Praeparant hiberni et erinacei cibos, et volutati supra facientia poma affixa spinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arboris. Cf. Aelian. H. An. III. 10. - v. 1. ζῶν ἀντιρρόμακον. Plin. l. c. apprehensus pede altero e posterioribus suspendio ac fume necatur: aliter non est occidere ac tergori parcere. - Βρομίου. propter uvarum furtum.

27. In hircum. - v. 1. Βρομίου dici videtur, quia hac vicinia gaudet Hircus. Vatro de R. R. I. 2, 19. quaedam pecudes culturae sunt inimicae, ut - caprae. Itaque propterea instituta

tum diversa de causa, ut ex caprino genere ad alii det afaia. Bestia adducitur, ad alii non sacrificaretur, cum ab eodem odio alter videre vellet, alter etiam videre penitentem vellet. Sic factum, ut libero patri reperiore vitis hircum immolerantur, proinde ut capite darent poenas. Cf. Ovid. Fast. I. 353. - v. 2. in κατὰ posterior syllaba produci-tur ob sequens 1. Vide supra ad ep. 7, 3. - ὡς ἀγροῶχος. Philost. II. 11. Πανα λυδὸν πικτὴν ἀνδρογύνοντα κατὰ τοὺς ἀγροῶχους τῶν τράγων. - v. 3. junge βόστρυχον ἀμφὶ παρῆδα.

28. De pueris in capro equitibus. Ejusmodi caporum certamina in picturis veteribus conspiciuntur. Vid. Picture Encolan. T. II. tab. 44. - v. 6. παιδεύουσι, hoc scilicet: te facias

29. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἴκαλος εὐποίησεν αἶγος πόσις ἐν ποδὶ ἄλατῃ
 θνήσκει τόνδε ἀπαλόνδε πάντα ἐδάδα κλάδοις
 τῷ δ' ἴκος ἐν γαίῃ τόσον ἄπυε κείρε, κάκιστε,
 γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 ὄϊα γὰρ ἔμπεδος οὐδα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
 ὅσον ἐπισπείσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

30. ΕΥΘΥΝΟΥ ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΟΥ.

Κῆρ με φάγῃς ἐπὶ ὄϊαν, ὅμως ἐν καρποφορήδῃ,
 ὅσον ἐπισπείσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

31. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ὁ τράγος ὁ Κλήσαντος ὄλαν διὰ πάννηχον ὄρσσαν
 αἶγας ἀποιμάτους θῆκε φορμασσόμενος
 ὁδὸν γὰρ μὴ ἔειπε λύκων χυμαροσφρακτῆρος
 τηλόδι, πετραίαν ἀνλιν ἀνερχομένῳ

instrumentos instituit ad equetria certamina: περιδενούσι σε θύσια ἄσθια. ut Xenoph. Oecon. IX. 12. καὶ τὸ προθυμίσθαι συναρτῆσαι πρὸς οἶον ἐπιδύομεν αὐτήν. Lingua I. p. 19. ed. Sch. δι' ἡν αὐτοὺς καὶ γράμματα ἐπαίθοντο. — Θεοῦ. cuius dei templum significetur, non constat. Nam Neptuni equetribus, aut Mineryae ἱερῶς, quae Tegeae, in Aegiae patria, celebratur? Vid. Pausan. VIII. 47.

29. Vitis arboris capra poenas minatur. — v. 1. Ἴκαλος, εὐρητηνός, αἶγος πόσις. II. 3. 105. ἱκάλου αἶγος ἀγρίου. — πόσις. Vid. ad cap. I. ep. 63, 5. — v. 3. ἄπυε, ἡ αἶνη. — v. 6. ὅσον νέκταρ ἀνήσει, ὅσον ἀρκεῖ σοί ἐπισπείσαι. victimis enim aras admetis vinum iactandebatur. Ovid. VII. Met. 694.

30. Verba vitis ad caprum. Ovid. I. Fast. 357. rode, caper, vitem: tamen huic, quum stabis ad aram, In tua, quod spargi cornua possit, erit. Verba fides sequitur: noxae tibi deductus hostis Spargitur affuso cornua, Bache, mere.

31. De hireo, qui, lupo appropinquante noctu, gregem ab hoste imminente servavit. — v. 1. ὄλαν διὰ πάννηχον ὄρσσαν. pleonasmum observo in ejusmodi compositis non infrequentem. Theogn. v. 441. οὐδὲς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ubi vid. Passovium in not. ap. Bekkeram. Similiter Aeschyl. VII. c. Theb. 18. πάντα πανδοκεῖσα παιδίας, ὄλον. — v. 4. πετραίαν ἀνλιν, ad antrum in rupes, ubi grex per noctem tene-

μέσφα κύνες κοίτας ἀνεγέροντες ἐπιτάσαν
θῆρα μέγαν. τραγίνας δ' ὕπνος ἐμυσε πόρας.

32. TIBERIOR ILLUSTRIOR.

Οὐ κύνες, οὐ στάλικές με κατήνυσαν, οὐχὶ κυνήγοι
δορκάδα τὸν δ' ἀπὸ γῆς εἰν. ἀλλ' πλησα μάροχ.
ἐξ ὕλης πότῳ γὰρ ἐνέδραμον· εἰτὰ με πλεκταί
ἔλξαν ἐπ' αἰγιαλούς· δικτυόλων παγίδες.
ἤλειτον ἢ χέρσοιο μάτην φυγὰς· οὐδ' ἀδίκα με
εἶλε σαγηνευτῆς· τὰ μὲν λιποῦσαν ὄρη.
οὔ ποτ' ἄγρης ἀλιῆς ἔτ' ἄστοχον οἶσετε χεῖρα,
χέρσῳ καὶ πελάγει κοινὰ πλέκοντες ὕφῃ.

33. ΑΠΟΛΛΩΝΙΑ.

Δαιμότιος ἐλάφων κεραὸς λόχος, εἴτε κρυάδεις
πλησαν ὄρεων κορυφὰς χιόνει νηάδες,
δεΐλαιαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν, ἐλπιδι φροῦδοι
χλιῆναι νοτεραῖς ἄσθμασιν ὠκὺ γόνυ.
τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω
χειμερὶν στυγεροῦ δῆσε πάροιο πέδῃ.
πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἄλινον θοιμήσατο θήρης,
ἣ φύγεν ἀρπεδόνην πολλὰκι καὶ στάλικα.

batur inclusus. - v. 5. 6. cohaeret hoc distichon cum verbis versus 3. ἀκοιμάτους θῆκε. - v. 5. κοίτας ἀνεγέροντες. ἐκ κοίτης ἀνεγρόμενοι.

32. Historia de dama, quae quum perfugium quaesivisset in mari, ibi a piscatoribus capta est. - v. 2. τὸν ἀπὸ γῆς. factum, quod mihi terra minabatur. - ἐπλησα. Pal. VII. 504. νῆματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια. - v. 5. ἤλειτον, ἤμαρτον, φρυγούσα ἐν χέρσον, idque μάτην. ut Pal. VII. 290. τί μάτην πρὸς κύματ' ἐμώχθει. Τὴν ἐπὶ γῆς φεύγων μοῖραν ὀφειλομένην. - v. 7. ἀγρης ἄστοχον, κενήν. - v. 8. χέρσῳ. feris silvestribus. πελάγει, piscibus. κοινὰ. ad praedam utriusque generis apta.

33. Historia de cervis, quae quum frigus et nivem fugientes de montibus in fluvium descendissent, ibi, aqua glacie constricta, a vicinis agricolis deprehensi sunt. Tale quid de cervorum agmine nive et pruinis torpentium narrat Virgil. III. Georg. 368 - 375. - v. 3. φροῦδοι, φρυγόντες τὰ ὄρη, ἀπιοντες, ἐλπιδι, ἐλπίζαντες. - v. 4. νοτεροῖς ἄσθμασιν. aura ex flumine excitata, tepida illa prae pruinis. - v. 5. ἄφνω χειμερὶν. Virgil. l. c. 360. concrescent subitae currenti in flumine crustae. - v. 7. ἄλινον θήρης. praeda non immisissis canibus, non cassibus ullis facta, ut est ap. Virgil. v. 372.

34. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὸν ταχύνουν, ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκούσης,
 ἄρτι μ' ἀπὸ στέρων, οὐατόεντα λαγῶν,
 ἐν κόλποις στέρουσα διέτρεφεν ἅ γλυκερόχρως
 Φανίον, εἰαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον.
 5 οὐδέ με μητρός ἔτ' εἶχε πόθος· θνήσκω δ' ὑπὸ θείης
 ἀπλήστον, πολλῇ δαυτὶ παχυνόμενος.
 καὶ μου πρὸς κλισίαις κρήνῃν νέκυν, ὥς ἐν ὀνείροις
 αἰὲν ὄραν κόλῃς γειτονέοντα τάφον.

35. ΑΔΗΛΟΝ.

Δίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγῶν
 σεῦτε κύων θερμοῖς ἔχρεσιν ὠκυπόδην.
 τρηχὺν δ' ὁ ἐκνεύσας ταχυνῶς πάγον, ἐς βαθὺ πόντου
 ἦλατ' ἀλυσκάζων κύμα παρακτίδιον.
 εἰνάλιος τὸν δ' αἶψα κύων βρηχηθὼν ὁδοῦσιν
 μάρφε. κύων τλήμων ἦν ἄρ' ὀφειλόμενος.

34. De lepore, quem abundante sagina necatum domina hand procul a cubili suo sepeliverat. - v. 2. οὐατόεντα. auritum leporem. Virgil. II. Georg. 308. - v. 5. θνήσκω. pro ἔθανον, ut saepe. - v. 7. πρὸς κλισίαις. κλισίη de loco, in quo quis requiescit Pal. IX. 374. σκισίην κλισίην. Erotian. Gloss. Hippocr. κλισίην. τὴν κλίνην, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλινεσθαι. Idem in proximo versu est κόλῃ.

35. De lepore, qui e retibus elapsus, ut canem effugeret, de rupe in mare desiluit, ibique a cane marino captus est. - v. 1. δίκτυον ἐκθρώσκοντα. pro φεύγοντα κηδήματι. quo admissō accusativus δίκτυον nihil offensionis habet. Similia in verbis cum ἐκ compositis exempla dedit Musgrav. ad Sophocli. Trach. 507. Matthiae Gr. §. 425. - v. 2. θερμοῖς ἔχρεσιν de leporis vestigiis accipiendum videtur: σεῦς αὐτόν, ἐπόμενος

ὀπισθεν τοῖς αὐτοῦ ἔχρεσιν, θερμοῖς οὖσιν ἔτι. Vulgo dicitur κατ' ἔχρος ἐπεσθαι. Theocrit. Eid. XVII. 121. τοκέων ὧν θεγμὰ κορίη - ποδῶν ἐκράσσεται ἔχρη. Alius fortasse malit calida i. e. flammea canis vestigia (Catull. LXIV. 342.) intelligere. - v. 3. ἐκνεύσας πάγον. ut ἐκνεύσας τὴν ἀνδραγίτην ap. Polybium T. V. p. 63. hoc sensu, ni fallor: in promontorii scopulum enisus, inde se praecipitavit. - τρηχὺς πάγος. πάγοι ὀξέες. Od. ε. 411. - v. 4. κύμα παρακτίδιον. periculum a cane puta, qui eum in littore persequabatur. κύμα enim translate de quovis malo dicitur; frequentissime de bello, ut Aeschyl. VII. c. Theb. 64. κύμα χερσαίων στρατοῦ. Pal. VI. 291. ἦν εἰλοσθὲν διὰ κύμα φθῶν πυρός (febris). IX. 367. οὐλομένης πενίης κύμα. - v. 5. εἰνάλιος κύων. Vid. supra ep. 18. - v. 6. ὀφειλόμενος. Vid. supra c. VIII. ep. 1.

36. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Χειμερόην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε θυρόων,
 και νεφετῶν φεύγων, και κυνόνετα πάγον,
 μουνολέων, και δὴ κεκακωμένος ἀθρόα γνῖα,
 ἦλθε φιλοκρήμων ἀνλιν ἐς αἰμινόμων.
 οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων, 5
 εἶπατο σωτήρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.
 χεῖμα δὲ θῆς μείνας, θῆρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
 οὔτε βοτῶν βλάψας, ὥχετ' ἀπανλόσσινος.
 οἱ δὲ πάθης ἔργον τόδ' ἐνγραφές, ἀκρολοφίται
 Ζανὶ παρ' εὐπρέμῳ τῷδ' ἀνέθεντο δοῦν. 10

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πυρβοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέσμα
 Σῶσος ὁ βοηπάμων, δοῦντι φρονευσάμενος,

XXXVI. 7. Θῆς μείνας. Pal. δὴ μείνας. Plan. undē δειμήνας fecit Canterus. Mox διανύκτιος emendavit. Br. - v. 9. εὐ δὲ πάθης. Pal. Plan. Molestum εὐ ante ἐνγραφές, et antithesis postulabat οἱ δέ, quod reposui. - v. 10. Ζηνὶ videtur legendum ob v. sextum.

36. Historia de leone, qui, ut tempestatem vitaret, per noctem in caprili latuit, unde, tempestate cessante, nec hominibus, nec pecude laesis, abiit. - v. 1. χαλαζήεντα θυρόων, pro χαλαζης; ut alibi θυρόος νεφετῶν, πορηστῆρων, ἀνέμων. - v. 3. και δὴ. jam laesus. - ἀθρόα γνῖα. membra compacta; ut Sueton. in Vit. Vespas. c. 20. nos dicimus: gedrängter Körperbau. - v. 4. ἀνλιν. ut supra ep. 31. πετρεαῖαν ἀνλιν. - v. 7. χεῖμα μείνας. si vera est lectio, res est posita pro rei cessatione et absentia: expectans dum tempestas desaevisset. De quo idiotismo post Heynium ad Homer. T. VI. p. 25. Schaefferus dixit ad Sophocl. T. I. p. 234. ad Euripid. Med. v. 963. - v. 9. πάθης

ἔργον. tabulam pictam, boni opus artificis, id quod tum ipsis contigerat, τὴν πάθην, τὸ πάθος, repraesentantem. - ἀκρολοφίται. caprarum, qui greges in scopulis et saltibus pascebant; nisi poeta dedit ἀκρολοφίται Ζηνί, Jovi in montis jugo posito. Supra cap. I. ep. 61. ὀρειοχαρῆς ὥρμας, οὐδ' ἀκρολοφίτας. Hoc malebat Schneiderus, qui etiam praeterea Πανὶ suspicatur pro Ζανί. At Jovi donarium fuisse dictum vix dubitare nos patitur v. 6. σωτήρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.

37. De leone a pastore hasta occiso, dum vitulum intra stabulum dilaniaret. - v. 1. ἀπεφλοιώσατο. Nonn. Bion. XIV. 380. de Baccha, quae taurum manu ceperat: ταυροῖην ἀτόρητον ἀπεφλοῖωσε καλύπτειν (δοῦν). -

ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
οὐδ' ἔκετ' ἐκ μάνδρας αὐτίς ἐπὶ ξύλοχον
μοσχείου δ' ἀπέτιθεν ὁ θῆρ ἀνθ' αἵματος αἶμα,
βληθείς ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκρασίαν.

38. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἐς βαθὺν ἦλατο Νεῖλον ἀπ' ὀφρύος ὀξὺς ὀδότης,
ἦντο λαμάρων εἶδε λύκων ἀγέλην.
ἀλλὰ μιν ἀγορεύσαντο δι' ὕδατος ἔβρουχε δ' ἄλλος
ἄλλον ἐπουραία δήγματι δραξάμενος
μακρὰ γεφυρώθη δὲ λύκοις βυθός· ἔφθανε δ' ἄνδρα
νηχομένων θηρῶν αὐτοδίδακτος ἄρης.

39. ΠΟΛΥΓΙΝΟΥ.

Δορκάδος ἀρτιτόκιο τιθνηγήριον οὐθαῖ
ἐμπλεον οἰδούσης πικρὸς ἔτρεφε ἔχis.
νεβρὸς δ' ἰομυγῇ θηλήν σπάσε, καὶ τὸ δυσάλθες
τρανύματος ἐξ ὀλοοῦ πικρὸν ἔβροξε γάλα.

XXXVIII. 6. νηχόμενον mallet Boissonade.

XXXIX. 2. οἰδούσης debetur Scaligero. οἰδοῦσα. Pal. Plan. -
πικρὸς recepi ex Plan. πικρόν. Pal. Oppian. Hal. I. 158. καὶ ἐγ-
γύδι σύρεται ἀκτῆς Πικρὸς ἔχis.

v. 6. ἀρθ. εἶδε βοοκτ. expertus
est. Pal. VI. 258. καὶ λιπαράν
εἶδε γεωμορίαν. Athen. I. p. 25.
C. πικράν στρατεῖαν εἶδον.

38. Historia de viatore, qui,
ut luporum gregem effugeret, in
Nilum se dejecit, neque tamen
eorum insidias evitare poterat. -
v. 1. ὀξὺς, ταχέως. - v. 3. ἔβρου-
ξε a verbo βρύκω. dentibus
comprehendit. - ἄλλος ἄλλον.
Aelian. H. An. III. 6. lupi flu-
vium transmissuri, τὰς οὐγάς,
αἷτ, τὰς ἀλλήλων δακόντας, εἰτα
ἀντιπίπτοντι τῷ ρεύματι. Cf.
ib. VIII. 14. XVII. 17. disertius
etiam Schol. ad Od. ξ. 161. πε-
πλοιστενται τοὺς λύκους βλαῖον
ἀνταβάνοντας ποταμὸν ἐνδακόν-
τας τὴν κέκον τῶν αἰετῶν προηγου-

μένων τοὺς ἐπομένους στήληδον
διανηχομένους διεξιέναι τὸ ρεῖ-
θρον. - v. 6. ἄρης. dolus et ar-
tificium, ut militum strategema.
αὐτοδίδακτος. sponte ab ipsa na-
tura datum.

39. Caprea venenato viperas
morsu vulnerata, pullus ejus ve-
nenum ex ubere simul cum lacte
exsuxit, unde factum, ut caprea
servaretur, pullus veneno peri-
ret. - v. 2. junge: δορκάδος οἰ-
δούσης οὐθαῖ. Serpentum quod-
dam genus, quod homin lacte ala-
tur, commemorat Plin. VIII. 14.
- v. 3. δυσάλθες γάλα. veneno
imbutum. δυσάλθες ἀνόνιτον est
ap. Nicandr. Alex. 12. et δυσ-
άλθες ποτόν. Ib. 157. - v. 4.
ἔβροξε. κατέπιε. Od. δ. 220.

ἄδην δ' ἠλλοξάντο, καὶ ἀντίκα νηλεὶ μοίῳ
ἦν ἔπορεν γαστήρ, μαστὸς ἀφείλε χάριν.

40. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἐν ποτε παμφαίνοντι μέλαν πτερόν αἰδέρι νομῶν
σκορπίον ἐκ γαίης εἶδε θορόντα κόραξ,
ὃν μάρψαν ὄρουσεν ὁ δ' αἰξάντος ἐπ' οὐδας
οὐ βραδὺς εὐκέντρῳ πύξαν ἔτιψε βέλει,
καὶ ζωῆς μιν ἀμερσεν. ἰὼ ὥς ὃν ἔτιγεν ἐπ' ἄλλα,
ἐκ κελύου τλήμων αὐτὸς ἔδεκτο μόρον.

41. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος δάψει Φοῖβον λάτρεις εἴτε γυναικὸς
εἶδεν ὑπὲρ τύμβου κρωσσόν ὀμβροδόκον,

XL. 1. μελάντερον P. μελάντερος. Plan. μελάμπτερος. in Stobaeo Grotii. p. 59. In codd. Stobaei hoc epigr. non reperitur, non magis, quam plurima alia, ab editoribus ex aliis fontibus derivata et Stobaeo. invito obtrusa. Rectius Br. μέλαν πτερόν, quod optime convenit cum νομῶν. Sophocli. Fr. XXIII. νομῶ δ' ἐν οἰανοῖσι τοῦ κελύου πτερόν. Vulgatae μελάμπτερος patrocina-tur Lobeck ad Ajac. p. 310. - v. 5. ἰὼ ὅσσον. Pal. Plan. quod Scaliger emendavit. Frequentissimum est apud epigrammaticos ἰὼ ὥς. cujus exempla congressi in Not. ad Pal. p. 861.

φάρμακον νηπενθές - ὃς τὸ κα-
ταβροχέειν. vid. Schol. apud
Buttm. p. 135. et Lexilog. Vol.
II. p. 121. ubi noster locus et
Schaeferi correctio in Not. cr.
p. 451. virum doctissimum fefel-
lit. Ad Homericum ἀναβροχέν
Od. 1. 586. vid. Eustath.
p. 458, 42. - πικρὸν γάλα. mor-
tis ipsi causam. Alius poeta in
eadem historia Pal. IX. 2. φαρ-
μαχθὲν δ' ἰὼ μητρὸς γάλανεβρὸς
ἀμείλας Χεῖλσαι, τὸν κελύου ἐξέ-
πειν θάνατον.

40. De corvo, qui scorpionem
rapiens, ab eo percussus raptum
vita luit. - v. 4. πύξαν, πό-
δα. Pal. XII. 176. κατεσκέπασαι
μέγχι πέτρης, Ὁ κελύου ἀπ' ἰγνῆς
λῶπος ἀνελκόμενος. - εὐκέντρῳ
βέλει. pro ὀφεί κέντρῳ, βέλει ἐν
εὐκέντρῳ.

41. Illustris historia, quam
Plinii verbis narrabimus ex X.
60. tradendum putavere
memoriae quidam, (cor-
vum) visum per sitim la-
pides congerentem in si-
tulam monumenti, in qua
pluvia aqua durabat, sed
quae attingi non posset;
ita descendere paventem
expressisse tali congerie,
quantum potura suffice-
ret. Idem narrat Plutarch.
T. II. p. 967. A. Aelian. H. A.
II. 48. - v. 1. καρφαλ. δάψει.
Pal. VII. 536. χεῖλσαι καὶ δάψει
καρφαλέον φάρμακον. Sittipertetus
corvum laborare per aestatem
tradit Plin. X. 12. et alii; causam
rei narrat Ovid. II. Fast.
248. ss. - Φοῖβον λάτρεις. alic
Phoebus apud Ovid. II.

κλάγξεν ὑπὲρ χείλους, ἀλλ' οὐ γένυς ἤπτετο βυσσοῦ
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρομένης.
 χερμάδα δὲ ψάμμων σφαιρῶν, πότον ἄρπαγι χελεῖ
 ἔφθανε μαιμάσδων λαοτίνεκτον ὕδαρ.

42. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι γυνὴ μινδρίζε παρὰ δρυῖ, μηκέτι φάνει
 κλωνὺς ἐπ' ἀκροτάτου, κόσυνφε, κεκλιμένος.
 ἐχθρῶν σοὶ τόδε θένδρον ἐπείγῃς δ' ἄμπελος ἔνθα
 ἀντέλλει γλαυκῶν σόσκιος ἐκ πετάλων.
 5 κείνης ταρσὸν ἔρειδον ἐπὶ κλάδον, ἀμφὶ τ' ἐκείνη
 μέλπε, λυγρὸν προχέων ἐκ στομάτων κέλαδον.
 δρυὺς γὰρ ἐπ' ὀρνίθεσσι φέρει τὸν ἀνάρσιον ἰξόν
 ἃ δὲ βότρυνν στέργει δ' ὕμνοπόλους Βρόμιος.

43. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

* Ἄρτι νεηγενέων σέ, χελιδονί, μητέρα τέκνων,
 ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυνι,

XLI. 5. ψάμμων σφαιρῶν. Pal. quod leni mutatione emendavi.
 χερμάδας ἐκ ψάμμων αἰσῶν ποθέν. Br. qui v. 6. ἔφθαι ἀνιμάσ-
 σων corrigit. Frustra.

Met. 544. et Delphicus alea ap. Petron. c. 122. θεράπων καὶ ἀκόλουθος Ἀπόλλωνος. Aelian. l. c. I. 47. et 48. - v. 3. κλάγξεν. in margine vasis considens erocitabat. - v. 4. Φοῖβε, σὺ δέ. Vide supra ad cap. V. 3. - v. 4. ἐκαιρομένης. si sincera est lectio, sensus esse debet, Phoebum divino quodam instinctu (καίγια τινὶ μαγία) corvum ad artificium inveniendum concitasse. Sed verisimile legendum esse ἐκαιρονόμεναι: opportune direxisti eum ad inventum aliquod. - v. 5. χερμάδα ψάμμων. lapillis arenae, glarcae, collectis et stipatis, ἔφθανεν ὕδαρ, aquam lapillorum illorum ope suballicentem celeriter rostro rapuit, πότον, εἰς πότον. μαμάσδων αἰ-

tem cupiditatem et festinationem sitientis significat, ut μαιμῶν. Oppian. Hal. V. 49. de cetis: μαίμῃ δὲ βοῆς ἀζηχεῖ λύσση Αἰεὶ πεινῶντα. Ib. 375. περὶ γαστέρι μαιμῶντας.

42. Merulam monet, ut vitata quercu, quae viscum avibus infestum gignat, vitem sibi potius sedem efingat. - v. 7. τὸν ἀνάρσιον ἰξόν, τὸν ἐχθρόν. Noctua Aesopi de quercu aves docet, ἔσσεσθαι φάσμακον αὐτῆς ἄφοντον, ὑφ' ἣν ἀλώσονται, τὸν ἰξόν. apud Dion. Chrys. Or. XII. p. 195. 16. - v. 8. in vine sedentem Baechus, qui cantores amat, te tuebitur.

43. Historia de serpente, qui hirundinis pullis devoratis, in ipsam matrem impetum facturus,

ἄλλας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
 νόσφιθεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφεις,
 καὶ σὲ κυνρομέναν ὅπου ἄθροός ἦλθε δαΐζων,
 ἥριπεν ἐσχαρίον λάβρον ἐπ' αὐδῶα πυρός.
 ὥς θάνεν ἡλιτοεργός· ἴδ' ὡς Ἡφαιστος αἰνύντωρ
 τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔωσσε γονάν.

44. ΑΛΕΣΠΟΤΟΝ. οἱ δὲ ΕΤΗΝΟΥ.

Ἀθι κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα
 τέττιγα πτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
 τὸν λάλον ἃ λαλόεσσα, τὸν εὔπετερον ἃ περδέσσα,
 τὸν ξένον ἃ ξείνα, τὸν θεωρὸν θεωρῶ;
 κοῦχι τάχος ῥήγεις; οὐ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
 ὅλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλους στόμασιν.

in flammis incidit. - v. 4. ὠδί-
 νων, τῶν τέκνων. - τετραέλι-
 κτος. δεινὸς ὄφεις τετραέλικτος.
 Oraculum apud Herodot. VI.
 77. - v. 5. κυνρομέναν. ὀρῆμα
 Heliodor. II. 22. ὥσπερ τις
 ὄρνις, ὅπως αὐτῆς τὴν καλιὰν
 προθοῦντας, ἐν ὀφθαλμοῖς τε
 τὴν φωνὴν θοιναμένου - τετρι-
 γνία δὲ περιποταται τὴν πολιορ-
 κίαν, εἰς ὧτα ἀνήμερα - ἀνή-
 νυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρώον
 προσάγοντα δοῖον. - ἄθροός.
 ad novam se colligens impetum.
 Xenoph. de R. Equ. c. VIII. 5.
 equum docere jubet ἄθροφ ἐφ'
 σώματι ἀναπηδᾶν καὶ κατὰ πη-
 δᾶν. Theocr. Eid. XXV. 252.
 ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν
 ἄθροός ἄλτο. - ἦλθε δαΐζων.
 praecens pro futuro. Euripid.
 Suppl. 131. τούτους θανόντας
 ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. - v. 7.
 ἡλιτοεργός. τοῦ ἔργου ἀποτε-
 ρῶν. - v. 8. τὰν γονὰν ἀπ' Ἐρ-
 χιδός. vide supra ep. 12, 6. Vul-
 canus pater Erichthonii, qui ipse

Procnem, in hirundinem muta-
 tam, procreavit.

44. Vituperatur hirundo ob
 cicadam raptam. Plutarch.
 T. II. p. 727. E. de hirundine:
 σαρκοφάγος ἐστὶ, καὶ μάλιστα
 τοὺς τέττιγας ἱερῶν καὶ μουσ-
 κοῦς ὄντας ἀποκτείνουσι καὶ σι-
 τεῖται. - v. 1. Ἀθι κόρα, ut ab
 Erichthonio procreata. - μελίθρε-
 πτε. melle nutrita et propterea
 mellitam vocem fundens. Apud
 Theocrit. Eid. I. 146. πλήρες
 τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, θυγ-
 σι, γένοιτο. Πλήρες τοι χαδό-
 νων - τέττιγος ἐπεὶ τὸ γὰ φέ-
 τερον ἄδει. - v. 4. ἃ ξείνα. per
 aetatem tantum visa existimatur
 hirundo ex peregrinis regionibus
 adventare; nec aliter, ut vide-
 tur, de cicada censebant. - v. 5.
 οὐ γὰρ θέμις. ὀρνιθοῦς ὄρνις πῶς
 ἂν ἀγνεύοι φαγῶν. Aeschyl.
 Fragm. ap. Plut. T. II. p. 286. C.

45. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

- Μεμφομένη Βορέην ἐπεκατάμην ὑπὲρ ἄλμης·
 πνεὶ γάρ μοι Θρήνης ἥπιος οὐδ' ἄνεμος.
 ἀλλὰ με τὴν μέλλουσαν ἀνδρὸν δέξασθαι κώτιος
 δελφίν, καὶ πτηνὴν πόντιος ἡνιόχει.
 5 πιστοτάτῳ δ' ἐρέτῃ πόρδμενομένη, τὸν ἄκατον
 ναύτην τῇ στομάτων θέλγρον ἐγὼ κιδάσθην.
 εἰρεσίην δελφίνες αἶψα Μούσῃσιν ἄμισθον
 ἤνυσαν, οὐ ψεύδεται μῦθος Ἀριόδιος.

46. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

- Δισσᾶν ἐκ βοοχίδων ἃ μὲν μίαν πλοῦνα κίχλαν,
 ἃ μίαν δ' ἰσπίδα κόσσυρον εἶλε πάρα.
 ἀλλὰ τὰ μὲν κίχλας θαλαρὸν δέμας ἐς φάος Ἑοῦς
 οὐκ αἶψα ἀπὸ πλεκτᾶς ἤκε δεραιοπέδας·
 ἃ δ' αὖθις μετέθηκε τὸν ἱερὸν. ἦν ἄρ' αἰδοῦσαν
 φριδᾷ κῆν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστάσιαις.

47. ΑΝΥΤΗΣ.

- Ὀρνέτι μ' ὥς τὸ πάρος πικρὰς περὶ γέσθων ἐρέσσω
 ὄρεαις ἐξ εὐνῆς ὄρνθιος ἐργόμενος.

45. De insomniâ, quae a delphino yecta mare transiit. — v. 1. μεμφομ. Bog. aquilone fortiter flante volatumque impediēte. — v. 2. πνεὶ. pro: οὐδὲ ἄνεμος ἐκ Θρήνης πνέων ἥπιος ἔρσις ἐστίν. respicitur ad Terei Thracis in Progne flagitium. — v. 4. πτηνὴν πόντιος. aëris incolam ipse in mari habitans. — v. 6. κιδάσθην, φωνή, sed respectu habito ad Arionem: ille sedens citharamque tenet, pretiumque vehendi cantat, et aequoreas carminis mulcet aquas. Ovid. II. Fast. 116. — v. 7. Μούσῃσιν. Musarum ministris et in Musarum gratiam. Plin. IX. 8, 8. delphinus non homini

tantum amicum animal, verum et musicae artis.

46. Merula et turdo simul laqueo captis, hic perit, illa incolumis est dimissa, quod poeta ei ob cantum contagioso existimat. — v. 3. θαλαρὸν. pingue, bene nutritum. θαλαρῶ μῆρσιν. II. o. 118. laeta pascua θαλαρὰς βοσκὰς i. e. bene alentes praebere dicit Euripid. Helen. 1331. — v. 5. τὸν ἱερὸν. ob cantum. — ἦν ἄρ'. sic retia quoque, quamvis sensu privata, tamen cantoribus parcant.

47. In gallinam gallinaceum a fure intercatum. — v. 1. πικρὰς περὶ γέσθων. adverbium pro adverbio. De λέγῳ Od. s. 53. πικρὰ περὶ γέσθων αἶμα. Ib.

ἢ γὰρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρήδον ἐπελθὼν
ἐκτείνει λαμπρὴν ῥίμφα καθεὶς ὄνυχα.

48. ΑΛΦΕΙΟΤ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΤ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυννομένα τιθᾶς ὄρνις,
τέκνοις εὐναίας ἀμφέγχε πτέρυγας,
μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν ἢ γὰρ ἔμεινεν
αἰδέρος οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἰδος αἰδέσθητε,
μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

49. ΣΙΜΜΙΟΤ.

Οὐκέτ' ἀν' ὕλῃεν ὄρνις εὐσκίον, ἀργότα πέριξ,
ἡχήμεσαν ἔης γῆρυν ἀπὸ στομάτων,
θηρεῖαν βαλίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης
ῥῆχο γὰρ πυμάτων εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

XLVIII. 4. in verbis αἰδέρος οὐρανίων Br. repetitionem ejusdem vocabuli et tantologiam non ferens, audacter scripsit: αἰδέρος ἡδ' αἰνῶν. Repetitionem epitheti similibus exemplis facile defendas, tantologiam non item. Sed hanc facile tolles scribens: ἢ γὰρ ἔμεινεν Αἰδρίας, οὐρανίων -. Hesych. αἰδρίας. ὑπὸ τὸν ἄερα.

XLIX. 2. ἡχήμεσαι ἀνείς. et ex correctione ἡχήμεσαν εἰς. Pal. unde ἔης scripsi. Possit etiam εἰς scribi, forma contracta,

β. 151. de duabus aquilis: ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά. Callim. H. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. Hoc Latini etiam imitati sunt. Appul. Met. VIII. p. 518. aper resurgentem multo dente laniavit. i. e. repetitis dentium ictibus. - v. 3. σίνις, κλέπτῃς.

48. In gallinam, quae, pullos sub alis fovens, frigore et nive ingruente exstincta est. - v. 1. παλυννομένη. Π. κ. 7. ὅτε πέρ τε χιών ἐπάλυνεν ἀρούρας. Apoll.

Rh. III. 69. νιφετῷ δ' ἐκαλύνετο πάντα. - v. 4. Junge ἔμεινεν ἀντίπαλος νεφέων αἰδέρος. Vid. var. lect. - v. 6. quid matrem deceat ab ave discite, quae, ut pullos servaret, ipsa perire maluit.

49. In perdicem illicem (παλευτήν). - v. 3. θηρεύων. Xenoph. H. Mem. 1, 4. οἱ πέριξες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῇ ἐκδυμῇ καὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀφροδισίων φερόμενοι - τοῖς θηράτορσι ἐμπέτουσιν. Cf. Aelian. H. A. IV. 16.

50. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐκέτι πον, τλήμον σκοπέλων μετανάστρια πέδιξ,
 πλεκτός λεπταλέως οἶκος ἔχει σε λύγοις,
 οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος Ἥριγενείης
 ἄκρα παραιθύνσεις θαλπομένων περὶ γων,
 5 σὴν κεφαλὴν αἰλουρος ἀπέθριψε· τᾶλλα δὲ πάντα
 ἤρπασα, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γένυν.
 νῦν δέ σε μὴ κούφη κρόπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
 μὴ τὸ τεὸν κίνη λείψανον ἐξερύσῃ.

51. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ὅρνι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφῆρπασας; ἦδ' οὐδὲ Πύρρῃς
 εἰδωλον κοίτης ᾔχετ' ἀποπτάμενον.
 ἦ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
 ὠτόκον κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
 ναὶ βωμόν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκέτι νικτὸς
 φθέγγεται, ἀλλ' ἔξεις βωμόν ὃν αἰμόσαμεν.

LI. 6. ἀλλ' ἔξεις. αἰμάξας olim emendavi. Theocr. Epigr. I. βωμόν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος. Lycophr. 992. κελαινῷ βωμόν αἰμάξῃ βρότῳ. Sed nunc ἀλλὰ abesse nolum. Hactenus magis placet correctio Huschkii: ἀλλ' ἦξεις βωμόν. quamquam nec hoc omnino satisfacit.

50. De perdice domestica a fele necata. — v. 1. μετανάστρια. quae saltibus, in quibus nata erat, relictis, inter homines habitabat. — v. 2. πλεκτός. cavea viminibus texta. λυγοτενχέα κύγον talem caveam appellat infra Crinagor. ep. 54. — v. 3. οὐδ' ὑπό. non amplius mane ad diei ortum παραιθύνσεις, ἐρέσεις, concutis alas. — v. 6. ἤρπασα, ἔσῳσα ἀφαρπάξων αὐτὰ τῇ αἰλούρῳ, ὥστε αὐτὴν μὴ κορέσασθαι. — v. 7. μὴ κούφη. contra solemnem formulam perdici interfectae non levem optat terram, sed gravem, caussa addita: μὴ τὸ τεὸν —.

51. Gallo gallinaceo, qui ipsi cum somno jucundum de puella somnium excusserat, mortem minatur. — v. 2. ᾔχετ' ἀποπτάμε-

νον. »Verbum οἴχεσθαι conjunctum cum participiis verborum, motum qualemuncque significantium, majorem celeritatis vim plerumque addere iis solet. « Huschke Anal. cr. p. 77. De somnio II. β. 70. ὥς ὁ μὲν εἰπὼν »Οὐχὲτ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν. — v. 3. τάδε θρέπτρα τίνεις. — De ingrata Aristænet. Epist. I. 25. ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα; οὕτω με νῦν ἀντιπελαγοῦσα δίκαιαν ἀποδίδωσι χάριν; — v. 4. ὠτόκον ἀγέλης. gregis gallinarum. — v. 5. Serapidis numen pro Jove colebat actas recentior. Cap. I. ep. 5. — v. 6. ἀλλ' ἔξεις βωμόν. tenebis aram i. e. mactaberis ad aram. Insolentior locutio.

52. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἀγγελὴν παρ Ζήνους ἔπει φέρειν ἡεροδιωτῆς
 αἰετός, οἰωνῶν μαῦρος ἐνουράνιος,
 οὐκ ἔφθη τὸν Κοῆτα, θοὴν δ' ἐπετείνατο νευρήν
 πτερὸν δ' ὁ πτερόεις ἰὸς ἐλπίσται.
 Ζήνους δ' οὔτι Δίκην θάθεν μόνος· ἔλασε δ' ὄρνις 5
 ἀνδρὶ, τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέκτισε βέλη.
 αὐχένι δ' ἰὼν ἔπηξεν, ὃν ἥπατι κοίμισεν αὐτός·
 ἐν δὲ βέλος διδῶν αἷμ' ἐπιεν θανάτων.

53. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος ἱερὸς ὄρνις,
 ὁ πρὶν Κερκαφίδαῖς αἰετός ἰστορίη,
 ὑψιπετῇ τότε ταρσὸν ἀνὰ πλατὺν ἡῆρ' ἀερόθεις,
 ἦλυθον, Ἥελλου νῆσον ὅτ' εἶχε Νέρων

52. Historia de venatore Cre-
 tensi, qui ab aquila, quam sa-
 gitta transfixerat, de aëre in
 ipsum delapsa interfectus est. -
 v. 2. ἐνουράνιος. sedem in coelo
 habens, in Jovis sceptro sedens. -
 v. 3. θοὴν δ' ἐπετείνατο. ἀλλὰ
 οὗτος, ὁ Κοῆς, τὴν νευρὴν ἐπε-
 τείνατο. Sic nominativus in tali
 structura assumendus ex praece-
 dentibus Od. β. 225. Μέντωρ,
 ὃς ὁ Ὀδυσσεύς ἀμύμονος ἦεν
 ἑταῖρος, Καὶ οἱ ἰὼν (Ὀδυσσεύς
 scil.) ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον
 ἅπαντα, Pal. IX. 420. γυνὸς
 Ἐρωτος αἰὲ παιώνιος· ἐσβέσθη
 δὲ (ὁ Ἐρως) Οὐδὲ τὸτ' ἐν πολ-
 λῷ τιττάμενος πελάγει. - v. 5. οὔ-
 τι Δίκην θάθεν μόνος. Pal. IX.
 269. ἀλλ' ἐμέλησε Δίκῃ. In no-
 stro loco vim vocabuli μόνος sic
 explicaveris: τὴν Δίκην, τὴν
 πάντα ἐφορῶσαν, οὐδὲ οὗτος
 ἔλασε. - v. 6. εὐστοχίης βέλη
 i. e. τὴν τῶν βελῶν εὐστοχίαν. -
 v. 7. ὃν ἥπατι κοίμισεν. sagittam,
 quam ille hepate receperat; so-
 piri dicitur telum in eo loco,
 quo ab impetu cessat. - v. 8. διδῶ-

ν ὁσῶν θανάτων. durius dictum de
 sagitta, quae simul duos inter-
 fecit. θάνατοι accipiendum de
 corporibus caesis; ut supra cap.
 VII. 39. ἀνυμνεύον θανάτοιο
 λείψανον.

53. De aquila, quae, quo tem-
 pore Tiberius Rhodi habitabat
 (circa annum U. C. 753.), in ejus
 aedibus consedit, futurum ipsi
 portendens imperium. Facit huc
 imprimis Sueton. Vit. Tiber.
 c. 14. Ante paucos vero
 quam revocaretur dies
 aquila, nunquam antea
 Rhodi conspecta, in cul-
 mine domus ejus conse-
 dit. Rhodum aquilam non ha-
 bere testatur Plin. X. 41. -
 v. 1. ἀνέμβατος. pro οὐκ ἐμβάς. -
 v. 2. Κερκαφίδαῖς. Rhodii, a
 Cercapho, cujus filii post Tel-
 chinas Rhodum coluisse dicun-
 tur. De puero Rhodio, Append.
 ex Plan. ep. 49. Κερκαφίδῃ πε-
 γίσβατε, - ἰστορίῃ,lando tantum
 audita. - v. 4. Ἥελλου νῆσον.
 Vid. supra, cap. IX. ep. 24. -

κείνον δ' αὖλσθην ἐν δόμασι, χειρὶ συνήθης
κράντορος, οὐ φεύγων Ζήνα τὸν ἐσόμενον.

54. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΤ.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρος, ἀφείς λυγοτευχέα κύρτον,
ἦλνθεν ἐς δορυμὸς ἀνδοφρεὶ πτέρυνι.
αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καῖσαρα κλεινόν,
οὐδ' ἐν ὄρη λίθην ἦγαγεν οὐνόματος.
5 ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας αἰωνός, ἰοῖζων
τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.
Ὅρφεὺς θήρας ἔκτισεν ἐν οὐρεσίω· εἰς δὲ σέ, Καῖσαρ,
νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέσσεται.

55. ΑΡΧΙΟΤ.

Οὐκέτι παφλάζοντα διαῖσσαν βροτὸν ἄλμης,
δεληφίς, ποιήσεις εἰναλίω ἀγέλας,

LIV. 7. αἰσαῖδε K. Pal. Fortasse pro εἰς σέ δέ. εἰς δὲ σέ. Plan.
Pal. VII. 29. εἰς δὲ σέ μόνον. App. ex Plan. 131. Τάνταλε, καὶ δὲ
σὲ γλώσσα διώλεσε. Nec minus legitimus alter ordo.

v. 6. Ζήνα τὸν ἐσόμενον. Imperatorem futurum. Si enim tum loquebantur homines. Infra ep. 106, 4. Ζήνα τὸν Αἰνεάδην Augustum Philippus appellat. Propert. III. 3, 1. Arma deus Caesar dites meditatur ad Indos. Horat. I. Ep. XIX. 43. rides, ait, et Jovis auribus ista servas. I. e. Augusti. Scriptum esse apparet hoc epigr. aliquot annis post illud ostentum, Tiberio jam in Caesarum familiam adoptato, quod factum a. U. 757.

54. De psittaco, qui quum ex cavea in silvas aufugisset, aves Caesarem celebrare docuit. — v. 1. λυγοτευχέα κύρτον. Vid. ep. 50, 2. splendidior cavea psittaci Melioris ap. Stat. II. Silv. IV. 11. At tibi quanta domus rutila testudine fulgens, Connexusque ebori vir-

garum argenteus ordo. — v. 3. ἐκμελετῶν. Caesaris nomen meditatatus, ἀσπάσμασι, salutationibus usitatis illis: Ave, salve, Caesar. Martial. XIV. 72. Psittacus a vobis aliorum nomina discam: Hoc didici per me dicere: Caesar ave. — v. 5. ἔδραμε, προσέδραμε. — v. 6. δαίμονι. Caesari tamquam deo inter homines. Primus Caligula heros deusque salutatus est; deinde Domitianus instituit, ut nec in sermone, nec scripto aliter quam dominus ac deus noster appellaretur. Sueton. Vit. Domit. c. 13. — v. 7. εἰς δὲ σέ. in tuam gratiam, tua causa. ἀκέλευστος, οὐδενὸς πείθοντος.

55. In delphinum, qui mari ventis agitato in litus eiectus est. — v. 2. ποιήσεις, φοβήσεις.

οὐδὲ πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
 ἕλκρον ἀναρρήφεις ἄλμα παρὰ σκαφίδων.
 οὐδὲ σὺ γ', ἀφρηστά, Νηρηΐδας, ὥς πρὶν, αἰείρων 5
 νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.
 ἦ γὰρ ἶσον πρηῶνι Μαλείης, ὥς ἐκνήθη,
 κύμα πολυνψάμους ὥσεν ἐπὶ ψαμάδους.

56. ANTIPLATTOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κύματα καὶ τρηγὺς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσθουεν
 δελφίνα, ξείνης καινὸν ὄραμα τύχης.

LV. 5. 6. hoc distichon vulgo legebatur in fine epigrammatis, unde fuerunt qui id pro spurio haberent. Nunc Schaeferi acumine ex incommoda sede in suum locum revocatum est. - v. 8. κύμα πολυνψάμους. Pal. quod quum ob adjectum ψαμάδους ferri vix posset, vario modo tentatum est. πολυξάντους ὃ ὥσεν. Br. ex emendatione Toupii. Fortasse: ὥς ἐκνήθη κύμα πολὺ, ψαφαρὺς ὥσεν ἐπὶ ψαμάδους. ant: ψάμους ὦ. ἐπὶ ψαφαρὺς. in siccum et squalidum littus. Pal. VII. 315. τρηχέλην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνη, ῥάμνον ἐλίσσοις. Orph. Arg. 312. ψαφαρῆσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν. De Libyae desertis Oppian. Cyn. IV. 337. πᾶσα γὰρ ἐκτέταται ψαφαρὴ καὶ ἀδέπδετος αἶα. Nicand. Alex. 145. ψαφαρὴς γαίης.

LVI. 2. ξείνοις κοινόν. Vulgo. ξείνης emendavit Brod. Ipse kai-

Oppian. Hal. V. 433. - v. 3. πολυτρ. καλάμοιο. ad tibiae cantum, Delphinum symphoniae cantu et hydraulii sono mulceri dicit Plin. IX. 8, 8. + χορεύων bene dicitur de delphino (Vid. supra ep. 18, 1.) et cum μέλος conjunctum vim transitivam habet, ut infra ep. 90. λάθριον ἐγρηστην σκολιδὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας. Frustra olim legendum conjeci δοκεῶν, tibiae cantum attendens. - v. 6. νώτοις πορθμεύσεις. Mosch. Eid. II. 114. Νηρηΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιγδάντο, Lucian. Dial. Mar. XV. Moschum aemulatus: αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων. Claudian. Nupt. Honor. 159. variis vectae Nereides ibant - feris. -

Τηθύος εἰς πέρατα. II. ξ. 301. ἔρχομαι - πείρατα γαίης - καὶ μητέρα Τηθύν. - v. 7. ἴσχυρ πρηῶνι. delphinum; ut supra ep. 7. de tauro: ἀλλ' ὁ μὲν ὠγμήθη πρηῶν, ἄτε. Oppian. Cyn. I. 417. de canum quodam genere: πρῶνεσσιν εἰοικότες ἀκρολόφοισι. - v. 7. ὥς ἐκνήθη κύμα. Pal. VI. 222. ὑπ' ὠρίωνι κυνηθῆις πόντος. II. φ. 240. δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κύμα. - De πολυνψάμους vid. var. lect.

56. Delphinus in littore, in quod fluctibus ejectus fuerat, sepultus, terrae prae mari pietatem praedicat. Oppian. II. Hal. 630. ss. delphinos narrat, quum se mori sentiant, littus petere, ibique expirare, ὄρα τις κείμενον αἰδέσασαιτο, χυτῇ δ' ἐπὶ

ἀλλ' ἐπὶ μὲν γαίης ἔλεω τόπος· οἱ γὰρ ἰδόντες
 εὐθύ με πρὸς τύμβον· ἔστερον εὐσεβέες·
 ἡ δὲ τεκούσα θάλασσα διώλεσε. τίς παρὰ πόντιον
 πίστις, ὅς οὐδ' ἰδίης φείδατο συντροφίης;

57. ANTIΦΙΛΟΥ ΒΥΖ.

Ἀνέρα θῆρ, χερσαῖον ὁ πόντιος, ἄπνοον ἔμπνοον,
 ἀράμενος λοκρῆς ὑγρὸν ὑπερθε νέκυν,
 εἰς ψαμείδους ἐκόμισσα. τὸ δὲ πλεόν, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
 νηξάμενος, φόρον μισθὸν ἔχω θάνατον.
 δαίμονα δ' ἀλλήλων ἡμεῖψαμεν. ἡ μὲν ἐκείνου
 χθὼν ἐμέ, τὸν δ' ἀπὸ γῆς ἔκτανε τοῦμόν ὕδωρ.

58. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πούλυπος εἰναλίη ποτ' ἐπὶ προβλήτι τανυσθεὶς
 ἡελίῳ ψύχειν πολλὸν ἀνήκε πόδα
 οὐπω δ' ἦν πέτρῃ ἔκλος χροά, τοῦνεκα καὶ μιν
 αἰετὸς ἐκ νεφέων ὄξυς ἔμαρψεν ἰδῶν
 πλοχμοῖς δ' εἰλιχθεὶς πέσεν εἰς ἅλα, δύσμορος ἡ δα
 ἄμφω καὶ θήρης ἡμῖν καὶ βιότον.

νόν dedi. - v. 5. νῦν δὲ τεκούσα. omnes ante Br.

LVII. 3. τί δὲ πλεόν; mallet Schaeferus: quid ex hoc pietatis
 meae officio lucratus sum?

Θινὶ καλύψαι. - v. 4. ἔστερον.
 ad sepulturam me instruxerunt
 et adornarunt, quod vulgo est
 περιστέλλειν.

57. De delphino, qui, naufragi
 cadavere in littore deposito, ipse
 ibi exspiravit. - v. 1. ἀνέρα. tri-
 plex in his antithesis, quae olim
 non apparebat, distinctione post
 θῆρ neglecta. - v. 2. ὑγρόν. in
 undis extinctum; ut supra ep.
 55. 4. ὑγρὸν ἅλα saltum ex un-
 dis significat; et mox ep. 59.
 ὕγρος αἰετὸς, qui ex unda cla-
 mabat. - v. 3. τὸ δὲ πλεόν. et
 quod majus etiam et gravius.
 Vid. var. lect. - v. 6. τὸν δ' ἀπὸ
 γῆς, τὸν χερσαῖον.

58. Polypus marinus, ab aquila
 raptus, cirris avem constrictam
 secum in mare traxit. Historia.

est ap. Aelian. H. A. VII. 1. -
 v. 2. πολλὸν πόδα. aut pluri-
 mos pedes suos, septem enim
 habet, aut longos. - v. 3. πέ-
 τρῃ ἔκλος. hiatum in hoc voca-
 bulo non vitarunt veteres. Od. v.
 157. ποτ' ἔκλον. Moschus II.
 47. νηχομένη ἔκλος. Polypus ille
 nondum saxo, in quo cubabat,
 colorem adsimilaverat. Plerum-
 que enim - sub lege loci
 sumit mutaturque colorem,
 semper ei similis, quem
 contingit. Ovid. Halient. 81. -
 v. 4. ὄξυς ad ἰδῶν videtur perti-
 nere. Od. s. 392. εἰσὶδε γαίαν,
 ὅξυν μάλα προΐδων, μεγάλων
 ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς. Frequens
 est ὀξύνδερκῆς, et ὀξύνδεογῶς.
 - v. 6. ἄμφω pro ἀμφοῖν s. ἀμ-
 φοτέρων. Apoll. Rh. I. 1169.

59. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν αἰοδόν,
 τὸν λιβάσιν καύφαις τερπόμενον βάτραχον
 χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπὸρος εὐχος ἔθηκεν,
 καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀνεστέλλων.
 πλαζομένη γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὐκαιρον αἰείας
 κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι
 φωνήν δ' ἠγήτειρεν ὁδοιπὸρος οὐκ ἀπολείπων
 [εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη ναμάτων.]

60. ΝΙΚΙΟΥ.

Αἰόλον ἱεροθαλῆς ἔαρ φαίνονσα, μέλισσα
 ξοιθά, ἐφ' ὥραισις ἀνθεσι μαινομένα,
 καῶρον ἐφ' ἠδύπνοον πωτωμένα, ἔργα τίθεσσο,
 ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγῆς θάλαμος.

61. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εμβόλα χαλκογένεια, φιλόπλοα τεύχεα νηῶν,
 Ἀκτικακοῦ πολέμου κείμενα μαρτύρια,
 ἦνιδε συμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
 ἔσμῳ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.

LXI. 2. κείμεθα. Pal. Plan. quod emendavit Stanleius.

ἔμφω χερσίν. Vid. Matthiae Gr. gr. §. 138. not.

59. In aeneam ranae imaginem, a viatore, cui illa acri siti laboranti fontem vicinum clamore suo indicaverat, in beneficium illius memoriam positam. — v. 3. εὐχος. donum votivum. — v. 6. ἀμφιβίῳ στόματι, αὐτὸς ὧν ἀμφιβίος sc. — v. 7. οὐκ ἀπολείπων, ἐπόμενος αὐτῇ. — v. 8. Hic versus, qui a Planudea abest, in Pal. autem in margine legitur, ab imperito versificatore mutilo epigrammati videtur additus. ναμάτων in metrum peccat. Ceterum sensus et metrum salvum est in lectione Brückiana: εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη λιβάδων.

60. Apem ad opus strenue peragendum hortatur. — v. 1. αἰόλον, πύκνον. floribus pictam. — v. 2. ἐφ' ὥρ. ἀνθεσι μαιν. de acri studio. Cf. cap. I. ep. 18, 3. Theocrit. Eid. II. 48. τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαινόνται ἀν' ὄφρα καὶ θοαὶ ἔπποι. — v. 4. κηροπαγῆς. Vid. cap. I. ep. 72.

61. Historia de apibus, quas in rostris navium, ab Augusto in memoriam pugnae Actiacae Apollinidatarum, mel fecerant. De his navibus vid. Dion. Cass. LI. 1. ibique Fabricium p. 631. s. — v. 1. χαλκογένεια. Pindar. Pyth. IV. 21. ἀγκυραν χαλκογένειαν. — v. 3. συμβλεύει. apum munera intra se recipiunt atque colligunt, ut favi

Καίσαρος εὐνοίας χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
καρπούς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

62. ANTIPLATRON.

Τὸ βρέφος Ἐρμώνακτα διεχρήσασθε, μέλισσαι,
φεῦ κύνες, ἐρπυστήν, κηρία μαιόμενον·
πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐπισμένον ὀλέσας, αἶ, αἶ,
κέντροις. εἰ δ' ὀφίων φωλεὰ μεμφόμεθα,
παίδεο Αὐσιδίην καὶ Ἀμύντορι μηδὲ μελίσσας
αἰνεῖν· κἀκείναις πικρὸν ἔνεστι μέλι.

63. BLANOPOS.

Κοῦρον ἀποπλανήν ἐπιμάζιον Ἐρμώνακτα,
φεῦ, βρέφος ὥς ἀδίκως εἴλετε βουγενέες.
ἡγνοίησεν ὁ δειλὸς ἐς ὑμέας οἷα μελίσσας
ἐλδῶν· αἶ δ' ἐχέων ἦτε χειρότεροι.

LXII. 3. ἐπισμένον. Pal. ἐστιγμένον. Plan. perperam. - v. 4. κέντροις δ' οἷδ' Pal. οἷδ' Plan. unde Brod. fecit: κέντροις· εἰτ' ὄφ. φ. μεμφόμεθα; quod per se bonum est et elegans, sed pendente ultimo disticho minus placet. Huic incommodo medetur. si δ' ὄφ. quod et propius abest a membr. ductibus.

in alvearibus. - v. 5. εὐνοίας - εἰρήνης. sic plane utrumque vocabulum jungitur supra ep. 13, 5.

62. In apes, quae puerum infantem ad earum alvearia adrepentem aculeis confecerant. - v. 2. κύνες. hoc vocabulum impudentiae cum rabie conjunctae exprobrationem continet. - v. 3. ἐπισμένον, τετραμμένον. mel inter nutrimenta infantium. Notus Jesaiae locus VII. 15. Βούτρων καὶ μέλι φάγεται. quod S. Basilii interpretatur: παιδικὴ τροφή ζηται. Vid. Suiceri Thea. Eccl. T. II. p. 332. - v. 4. si δ' ὀφίων. sensus est: merito quidem serpentum lustra horremus, sed ex hoc exemplo apparet apes non minus quam serpentes timendas esse. Αὐσιδί-

κη et Ἀμύντωρ nomina parentum pueri. - v. 6. κἀκείναις. nam apum quoque mel dolorem parere posse illi experti sunt. Sic haec accipi possunt. Simplicior tamen foret sensus, verbis sic scriptis: κἀκείναις πικρὸν ἔνεστι βέλος.

63. Idem argumentum. - v. 1. ἀποπλανήν. qui a matre aberraverat. Pal. IX. 240. βαῖον ἀποπλανήν λιπομήτορα παῖδα. - v. 3. ἡγνοίησεν - ἐλδῶν. quum ad vos venisset, non vos expertus est tales, quales apes esse deberent, sed viperis infestiores. Structura verbi ἡγνοεῖν est ut verborum μανθάνειν, αἰσθάνεσθαι et similia, quae participia adsciscunt. - v. 4. αἶ δ' ἐχέων ἦτε. pro ὑμεῖς δέ. ut Pal. IX. 104.

ἀντὶ δέ οἱ θούλης ἐνεμάζετε φρούτα κέντρα,
ὦ πικραί, γλυκερῆς ἀντίκαλοι χάριτος.

64. ΑΝΤΙΦΛΑΟΤ.

Ἄ καλὸν αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι θεῦμα μελισσῶν,
κῆπλαιοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,
προίκιος ἀνθρώπων βίωσι χάρις, σὸχι μαπέλλας,
οὐ βοός, οὐ γαμφῶν δεινομένα δρεπάνων,
γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ σῆμα μέλισσα
πηγάξει σκήπτους σαυιλῆς ἐξ ὅλκρον.
χαίρου' εὐαγέτες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
αἰθερίον πτηνὰν νέκταρος ἐργάτιδες.

5

65. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Οὐ μόνον ὑψηλοῖς ἐπὶ δένδροισιν οἶδα κηθίζων
αἰεῖδεν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτησιν αἰοδός,
θηλείης ἐρσης ἱμῶδα γενόμενος:

ἀλλ' ἡ μὲν κρείσσων ἐστὶν πόλις·
αἱ δὲ πεσοῦσαι δέκνυντο· εὐμύ-
κων αἰδία βοηκόλων. Haud aliter IX. 428. αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ ἐκεί-
σθε. Sic οἱ δὲ cum prima perso-
na est ap. Orph. Argon. 394. ὡς εἰπὼν ἐξέκριν ἀταρακτὸν οἱ
δ' ἐπόμεσθα. - v. 6. ἀντίκαλοι·
dulci muneri vestro vos adversas
et contrarias praehentes.

64. Laudes apum et mellificii.
- v. 1. ἐν αἰθέρι. mellis ae-
rii dona. Virgil. Georg. IV.
1. ubi vid. imprimis J. H. Vos-
sius p. 730. ss. Celsus apud
Columell. IX. 14, 20. ait
ex floribus ceras fieri,
ex matutino rore mella.
Seneca Epist. LXXXV. qui-
busdam placet non fa-
ciendi mellis scientiam
apibus esse, sed colligi-
endi. Hinc mel aerium
Virgilio, quod ex rore
aeris factum. - v. 3. προ-
-

ίκιος χάρις. nullo, ut alia, la-
bore constans. In proximo ep.
de cicada: προίκιος ἀνθρώποισι
κελευθήτησιν αἰοδός. nulla mer-
cede conducta. - μαπέλλας. ad
herti, βοός ad agri, δρεπάνων
ad vitis culturam spectat. - v. 6.
πηγάξει. apis enim τὸ μέλι ἐμπί-
σις τὸν κύτταρον. Aristot. H.
A. V. 19, 6. ore eas mel vo-
mere etiam Plinius dicit XI.
12, 12. - v. 7. ποιμαίνεσθε. Pal.
VI. 239. ἀποιμάντος ἀγέλη vo-
cantur apes.

65. Cicada se a Musis amari,
Pallademque colere gloriatur. -
v. 2. ζαθερεῖ καύματι. meridiano
sole, quo incensae vehementius
cicadae strident. Aristoph.
Av. 1095. ἦνίκα ἂν ὁ θεσπέσιος
δένυμελὴς ἤχηται θάλπει μεση-
μβρινοῖς ἡλιομανῆς βοῶ. - v. 4.
ἐρσης. Hesiod. Scut. 395. ἤχη-
ται τέττιξ - φ τὴ πόσις καὶ βοῶ-

- 5 ἀλλὰ καὶ εὐπῆλητος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
τὸν τέττιγ' ὄψα μ', ὦνερ, ἐφεζόμετον.
ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐστέρωμεθα, τόσσον Ἀθήνῃ
ἐξ ἡμέων ἢ γὰρ παρθένος αὐλοδοτεῖ.

66. ΑΛΗΛΟΝ.

Λεπτὸν ὑφηρεμένα ραδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα
τέττιγα σχολιαῖς ἐνδετον εἶχε πάγαις.
ἀλλ' οὐ μὲν λεπταῖσιν ἐπαιῖζοντα ποδίστρας
τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρενόχασα
λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκοίφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα
δῶζον μουσεῖον φθεγγόμενος καλᾶδον.

67. ΑΛΛΟ.

- Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ, ποιμένες, ἄγρη
τέττιγα θροσερῶν ἔλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων,
τὴν Νυμφῶαν παροδίτιν ἀηδόνα, κῆματι μέσσω
οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθαὶ λαλεῦντα νάπαις;
5 ἦνιδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἦνιδε τόσσους
ψάρας ἀρουραῖης ἀρπαγας εὐπορίης.

εἰς θῆλος ἔεργον. — v. 6. ὦνερ. Vid. ad cap. VII. ep. 5. — v. 8. αὐλοδοτεῖ. hoc verbum, quod alibi non reperitur, vix aliud quid significare potest, quam tibias componere. Et erant qui Minervam tibias invenisse traderent. Vid. Boettigerum in Museo Attic. Fasc. II. et Boeckh. in Expl. Pindari Pyth. XII. 18. p. 344. Sensus igitur est: nam haec quoque dea ut tiliarum inventrix musicam colit.

66. De cicada poetae manibus ex araneae tela soluta. — v. 1. λεπτόν adverbium habet: λεπτόν ἔργον, ἱστὸν ὀφηγεμένη. — v. 2. σχολιαῖς. non ad formam referendum epitheton, sed ad textentis araneae animum: doloris et insidiosis retibus. Quae hic πάγαι

sunt, mox vocantur ποδίστραι. Pal. VI. 107. ποδίστρας περὶ πλευσίς. — v. 4. παῖδα. sic de cicada cum affectu quodam amoris. Pal. IX. 432. οἴχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχεται ἐς Αἶδαν.

67. Querelae de pastoribus, cicadis, innoxiae bestiolae, insidias strudentibus. — v. 1. ἀναιδέϊ. improbae nec ulli parcenti. Hoc sensu λαῶς ἀναιδέης est ap. Homer. II. 8. 521. ubi Heyn. T. IV. p. 650. — v. 2. ἔλκετ', ἔξω καὶ δόναι sc. Pal. IX. 264. αὐτοψ. vituperatur, quod cicadam viscatis arundinibus cepit; ut statim ep. 68. — v. 3. ἀηδόνα. ut mox ep. 70. ἀγρίδι τῇ κατ' ἀρουραν ἀηδόνι. — v. 4. ξουθαὶ λαλεῦντα. tenui voce caudentem Ὀρπύαν. Hal. IV. 123. ἥ δὲ λέγα

καρπῶν δηλητήρας ἐλεῖν θέμις ὅλην' ἐκείνου.
φίλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

68. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καύματος ἐν θάμνοισι λαλίστατος ἦνίκα τέτιξ
φθέγγατο διγλώσσῳ μελπόμενος στόματι,
δυνακόμενα Κρίτων συνθεῖς δόλον εἶλεν αἰοῦσα
ἥερος, οὐκ ἰδίην ἱξοβολῶν μελέτην.
ἄξια δ' οὐχ ὁσίης θήρης πάθειν οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλων
πῆξαι ἐπ' ὀρνίθων εὖστοχον ὥς πρὶν ἔργην.

69. ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ σε λήγεια κατ' ἀφνεὸν Ἀλκίδος οἶκον
ἀπὸ μελιζομένην ὄψεται Ἀέλιος
ἦδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπόνησαι,
καὶ δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Περσεφόνας.

κλάζει ξονθὸν μέλος. Pal. IX. 437. ξονθαὶ ἀηδονίδες μυνησασαὶ ἀντιαχεῦσαι Μέλπονσαι. - v. 7. καρπῶν δηλητήρας. ut Pal. VI. 45. ἐχίνον - σίντορα θεῖλο-πέδαν.

68. Historia de aucupe, qui, cicada arundinibus capta, flagitii poenas luit, nihil post illud tempus praedae faciens. - v. 2. διγλώσσῳ στόματι. non propria vi στόμα et duplex γλώσσα cicadae tribuitur, sed sic appellantur membranae illae, quas sub pectore habet, quibusque, tamquam organis masjeis, stridorem edit. Vid. Schneider. ad Aristot. H. An. IX. 9. p. 243. ss. - v. 3. δυν. συνθεῖς. crescentes struens arundines. - v. 4. ἱξοβολῶν. pro: οὐ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ τέχνῃ χρυσάμενος, οὐ τὴν ἰδίαν τέχνην μελετῶν. aucupem enim, ἱξοβόλον, decebat avibus in-

dias struere, non cicadis. - v. 6. ἔργην. insolentius dictum de instrumentis, quibus ille ad aves capiendas utebatur. Sed hoc dicere voluisse videtur: venationem, aucupium, non, ut antea, feliciter exercuit, ἄγρον δόκεται εἶχεν εὖστοχον. pro εἶχε dicit ἐπήξατο, quod verbum proprium in hoc negotio, ut arundines figere apud Latinos.

69. In mortem locustae domi nutritae. - v. 3. Κλυμένον λειμῶνας. sunt sedes heroum apud Plutonium, ubi ἀσφοδελὸς λειμῶν. Od. λ. 539 et ω. 13. - Κλυμένος, Ἀιδης. Κόραν Κλυμένον ἄλοχον. Athen. XIV. p. 624. E. Vid. Meineke ad Euphorion. p. 145. - v. 4. δροσερὰ. videtur dilectum epitheton, quia locustae et cicadae rore vesci existimantur.

70. ΑΝΥΤΗΣ. οὐ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δροσκοίτῃ
 τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρῶ,
 παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυον διδύα γὰρ αὐτῆς
 παλγῆν' ὃ δυσπαιδὴς ᾤχετ' ἔχων Ἀΐδας.

71. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀκρίς, ξυῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
 ἀκρίς, ἀρουραῖη Μοῦσα, λυγρπτέρηνγε,
 αὐτοφνὲς μύμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινόν,
 ἐγκρούουσα φίλοις ποσὶ λάλους πτέρηνγας,
 5 ὥς με πόθων ῥύσαιο παναγρύπνιο μεριμνης,
 ἀκρί, μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.
 δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
 καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψακάδας.

LXXI. 8. σχιζομένας. quo sensu dictum sit non apparet. στόμασι σχιζομένοις Br. in textum inexit. Mihi ψιζομένας in mentem venit: roris guttas destillantēs, στόμασι, cicadae ori, ut eam nutriant. Hesych. ψιάζειν, ψακάζειν. lb. ψιζομένη, κλαίονσα. quod de lacrimis destillantibus dictum fuit. Ad eandem verborum familiam pertinet ψιάδες, l. e. ξανίδες, σταγόνες, ψακάδες.

70. In locustae et cicadae tumulum. - v. 1. ἀηδόνι. ut supra ep. 67, 3. - v. 4. παλγῆνα, ἀθύρματα. - ᾤχετ' ἔχων. (vid. supra ep. 51, 2.) abripuit. Theocrit. Eid. XXII. 167. τὰ δ' εἰς ὕγρον ᾤχετο κύμα Ἰλνοιῆ ἔχουσα ἀνέμοιο. Pal. VII. 454. Εἰρασί-
 ξενον ἢ δις ἐφεξῆς Ἀκρήτων προ-
 ποθεινὰ ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

71. Locustam poeta rogat, ut curas, quibus crucietur, cantu leniat, mercede pro illo beneficio promissa. - v. 1. ἀπάτημα πόθων. quia cantus sui dulcedine desiderii vim fallit, παραμυθίζεται. - παραμύθιον ὕπνου. ὕπνος pro absentia somni, ἀγρυπνία (vide supra ep. 36, 7.), quam cantus solatur. Sic παραμύθιον λύρας, ἀνίας et alia. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 492.

Theocrit. Eid. XXIII. 7. οὐδὰ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον. - v. 3. αὐτ. μύμημα λύρας. sponte, ipsa natura docente. De cicada in proximo epigr. αἰθίοπι κλά-
 ξεις χορῶν μέλισμα λύρας. Ut chordis lyrae sonos plectrum elicit, sic locusta pedibus alas impellens stridet. De hac re vid. imprimis Schneider. ad Aristotel. II. An. IV. 9, 2. p. 244. ss. Plin. XI. 51. locustas pennarum et feminum attritu sonare creditur. Pergitur in comparatione cum lyra verbo μιτωσαμένη, quasi de chordis, μίτοις, agatur, quibus impulsis cantus provocatur ἐρωτοπλάνος, amoris cruciatus avertens. - v. 7. γήτειον. porri genus, quo locustas delectatas fuisse ex hoc solo loco constat.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀχρῆις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεῖς,
 ἀγρονόμαν μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάalon
 ἄκρα δ' ἐφεξόμενος πετάλοις πριονώδεσι κώλοις
 αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
 ἀλλὰ, φίλος, φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις 5
 παλγνιον, ἀντφδὸν Παυλ κρέκων κέλαδον,
 ὄφρα φνγὼν τὸν Ἑρωτα μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω,
 ἐνθάδ' ὑπὸ δαιερῇ κεκλιμένος πλατύνω.

73. ΦΑΕΝΝΟΥ.

Δαιμοκρίτω μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὄκα μοῦσαν ἐνέλην
 ἀκρὶς ἀπὸ πτερόγων, τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον
 Δαιμόκριτος δ' ἐπ' ἐμοὶ τὸν εἰκότα τύμβον, ὀδίτα,
 ἐγγύθεν Ὠρωποῦ χεῦεν ἀποφθιμένω.

74. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Εἰ μικρός τις ἰδεῖν καὶ ἐπ' οὐδεος, ᾧ παροδίτα,
 λαῶς ὁ τυμβίτης ἄμιν επικρέμαται,

LXXII. 2. ἐρημολάλος Br. ne τέττιξ destituatur epitheto. Pal. IX.
 373. τὸν φιλέτημον τέττιγα.

72. Similes ut in superiore pro-
 ces ad cicadam directae. - v. 1.
 σταγ. μεθυσθεῖς. rore quodam-
 modo ebria et ad cantum incita-
 ta, ut homines vino. Pal. IX.
 92. ἀρκεῖ τέττιγας μεθῆσαι δρό-
 σος· ἀλλὰ πίνοντες Ἀεῖδειν νό-
 κων εἰσι γεγωνότεροι. Solis ca-
 lore eam inebriari dixit
 Theophyl. Simoc. Epist. I. -
 v. 3. κώλοις. iudice Schnei-
 dero l. c. poeta male ad cica-
 dam transtulit rationem, quam
 in superiore epigr. de locusta re-
 cte praeedicavit. - v. 4. κλάζεις
 μέλισμα. Orph. Argon. 1283.
 ἡεῖδον δὲ λιγὴν κλάζων ὅπλ' ἔθεσκε-
 λον ὕμνον. Oppian. Hal. II.
 413. οὐ μάλα νηφάλιον κλάζων
 μέλος. - v. 5. νέον παλγνιον, μέ-

λος. cantum, quo oblectentur
 Nymphae; quibus quum Pan
 quoque fistula canere existime-
 tur, poeta cicadae ἀντφδὸν Πα-
 υλ κέλαδον tribuit, quasi aemu-
 lantem cum deo.

73. In locustae tumultum ad
 Oropum, urbem Macedoniae,
 prope Amphipolin. - v. 2. ἀπὸ
 πτερόγων. » Recte Mnasilcas
 Ep. X. locustae πτέρωγας λιγυ-
 φθόγγους tribuens ait: ἐκ πτε-
 ρόγων ἀδὺν κρέκονσα μέλος. Idem
 Ep. XI. ἀκρίδα μελεσίπτερον vo-
 cavit, ut Phaennus Ep. II. «
 Schneider. l. c. p. 245.

74. Item in locustae tumultum
 a Philaenide exstructum. - v. 1.
 εἰ μικρός. pro εἰ καὶ. ut Euri-
 pid. Phoen. 956. εἰ μὴ γὰρ εὐ-

- αἰνοίης, ὠνθροπε, Φιλανίδα· τὴν γὰρ αἰοιδὸν
 ἀκρίδα, τὴν εὖσαν τὸ πρὶν ἀκανθοβάτιν,
 5 διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμίτιν,
 καὶ σφ' ἔτρεφ' ὑπνιδίῳ χρησαμένην πατάγῳ·
 καὶ μ' οὐδὲ φθιμένην ἀπανήρατο· τοῦτο δ' ἐφ' ἡμῶν
 τῶλλινον ὠρθώσεν σάμα πολυστροφίης.

75. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

- Βωλοτόμοι μύρμηκες, ὁ γῆς στρατός, ἥνικ' ἔτενδε
 γειομόρου μελιχρὴν σμηνοδόκου χάριτα,
 μνηίσας ὁ πρέσβυς, ἐς ὕδατα κρωσδὸν ἔβαφεν,
 ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ γῆς εὐ' δοκέων πελάσειν.
 5 οἱ δὲ νέας κάρφας ἀχνυρίτιδας ἀντιφέροντες,
 αὐτοκυβεργηται πρὸς κύτος ἐτρόχασαν.

LXXIV. 5. καὶ θ' ἐτ' ἐφ' ὑπνιδίῳ χρησαμένην. Pal. Superscriptum γῆ. χρησαμένην. Plan. qui totum locum interpolavit, χρησαμένην tamen offert. Paucis litteris mutatis posui quod sensus postulabat. Fortasse praeterea legendum *χρησαμένη*.

LXXV. 1. ἥνικα τῆνδε. Pal. quod in ἥνικ' ἐσύλων mutavit Plan. Scripsi mutatione lenissima: ἥνικ' ἔτενδε. Hesych. τένδει, ἐσθίει, λιχνεύει. Hesiod. E. καὶ H. 524. ὅτ' ἀνόςτειος ὃν πόδα τένδει. Ne quis ἔτενδον malit, accommodatur interdum verbi numerus numero appositionis, ut propioris.

πῆς ἤφατ', ἀλλ' ἔχει λόγος. — ἐπ' οὐδέος. humilis, non multum supra aream exsurgens. Circumscribitur adiectivum ἐπουδαῖος i. e. ταπεινός. — v. 3. ὠνθροπε. vid. supra ep. 65, 6. — v. 4. ἀκανθοβάτιν. ἀπὸ τοῦ ἡγεῖν ἐν ἀκάνθαις. Suidas. — v. 6. ὑπνιδίῳ. nutrit locustam canoram, et strepitu gaudentem. χρησαμένην ἀγαλῶ. II. §. 270. Apoll. Rh. IV. 55. 1628. — ὑπνιδίῳ, ὕπνον ἐπάγοντι. — v. 8. πολυστροφίης, πολλῆς πολυστροφίου.

75. Historia de formicis, quae arguto strategemate ad ollam mellis plenam, et in media aqua positam, penetraverunt. — v. 1. βωλοτόμοι. similiter βολαίον-

γα porcum fuisse dictum docet Hesychius. — ὁ γῆς στρατός. de Pýgmaeis, bellicosa gente, Philostr. II. Imagg. 22. p. 90. οἰκοῦσι τὴν γῆν ὅσα μύρμηκες. In στρατός multitudo spectatur. — v. 2. σμηνοδόκου, σμηνογγοῦ aut μελιττογγοῦ. — v. 5. κάρφας ἀχνυρίτιδας. festucas aridas, paleas ex agro, ut videtur, (hinc νέας) afferentes, ut senis consilium vanum redderent; hanc enim vim habet praepositio in ἀντιφέροντες. — v. 6. αὐτοκυβεργηται. naviculas, quas sibi ipsae fecerant, sua quoque arte dirigentes. De Leandro Musaeus 255. αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος. Piscator cymba sua crematas — αὐτόστολος ἦλθεν εἰς

ἢ ὅα φάλη γαστήρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισεν
ἐκ χθονὸς εἰς Νύμφας καινοτάτους ἐρέτας.

76. ANTIPLATPOY.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι, δνηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἥριον ἐκ βάλων διψάδος ἐπισάμαν,
ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυηρόφορος αὐλαξ
θέλγη, ἀροτραίη κείμενον ἐν θαλάμῃ.

77. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Μυριοπόνν σκολόπενδραν ὑπ' Ὀρίωνι κνηθεῖς
πόντος Ἰαπυγίων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλωνς
καὶ τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ σελάχευς μέγα πλευρὸν ἀνήφαν
δαίμοσι βουφόρων κίονοι εἰκοσόρων.

78. ANTIPLATPOY.

Λείψανον ἀμφίπλαστον ἀλιπλανέος σκολοπένδρας
τοῦτο κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἡμόνος,

LXXVI. 4. ἀροτραίη probabiliter corrigit Schneiderus.

LXXVII. 2. Ἰαπύγων. Vulgo, in qua voce media corripitur. Scripsi Ἰαπυγίων.

Ἀδην. Pal. VII. 585. - v. 7. ἀνέ-
πεισεν. venter et famēs, quae
homines ad artes excitat, etiam
exiguas has bestiolas docuit ἐρέ-
τας, navigandi artem. Structura
orationis est, ut in διδάσκειν τι-
νὰ ῥήτορα, γυναικας παιδεύειν
σώφρονας, et similibus. Cf. in-
fra ep. 108, 3. Plene Pal. IX. 544.
Ἰνδην βήρυλλον με Τρύφων ἀνέ-
πεισε Γαλήνην εἶναι.

76. In fornicam prope aream
in ipso agro sepultam. - v. 1.
παρ' ἄλωνι. vid. cap. I. ep. 11.
areae in agro solebant fieri. - δνη-
παθὲς. ἐργάτα. parva magni
formica laboris. Horat. l. I.
Sat. I. 33. parcumque ge-
nus patiensque laborum.
Ovid. VII. Met. 656. - v. 2. δι-
ψάδος. ἐρηγᾶς. - v. 3. αὐλαξ.

ἀγρός. unde vivens victum peti-
verat. - v. 4. ἀροτραίη θαλάμῃ
h. l. fossa est sepulcri, in qua
illa nunc jacebat, ut olim ἐν θα-
λάμῃς i. e. μυχοῖς τῆς μυρμη-
κίας.

77. In scolopendram praegran-
dem diis marinis dedicatam. Bel-
luam hanc marinam, naturae
curiosis hodie non cognitam,
commemorat Aelian. H. A.
XIII. 23. κέπναμαι καὶ σκολο-
πένδραν εἶναι τι θαλάττιον κῆ-
τος, μεγίστων κητῶν καὶ τοῦτο,
καὶ ἐβρασθεῖσαν μὲν θεάσα-
σθαι, οὐκ ἂν τις θρασύνοιτο.
quae verba manifeste nostrum
epigr. respiciunt. - v. 3. βλοσυ-
ροῦ. Orprian. Hal. V. 88. φώ-
κην δὲ βλοσυρήν.

- διόσκει τετράοργνιον, ἅπαν πεφορρυμένον ἀφρῶ,
 πολλὰ θαλασσαιῶ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
 5 Ἐρμῶναξ ἐκίχανεν, ὅτε γριπηίδι τέγγη
 εἴλκε τὸν ἐκ πελόρους ἰχθυόεντα βόλον.
 εὐρὼν δ' ἤέρετσε Παλαίμονι παιδί καὶ Ἴνοϊ,
 δαίμοσιν εἰναλλοῖς δοὺς τέρας εἰνάλιον.

79. ΣΤΑΤΥΛΛΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ῥαιβοσκελῆ, δίχalon, ἀμμοδυόταν,
 ὀπισθοβάμιον, ἀτράχλον, ὀκτάπουν,
 νήκταν, ἐρυμνόνωτον, ὀστρακόχορα
 τῷ Πανὶ τὸν πάγουρον ὀρμηβόλος
 ἄγρας ἀπαρχὰν ἀντίθησι Κώπασος.

80. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Αἰγιαλοῦ τευάγεσιν ὑποπλῶντα λαθραῖα
 εἰρεσίῃ Φαίδων εἰσιδε πουλυπόδην

LXXVIII. 8. ὑπαι πεφ. Pal. ἅπαν emendavit Casaubonus. - v. 5. Ἐρμῶναξ δ' ἐκίχανεν. Pal. Delevi particulam adversativam, qua orationis structura turbatur.

LXXIX. 1. ἀμμοδυόταν. Pal. ἀμμοδότης vulgo. Metro adversatur haec lectio, nam in ἀμμοδυόταν antepenultima necessario corripitur. Quid legendum sit, alii videant.

78. De eodem ceto. - v. 8. διόσ. τετράοργ. frustum igitur huius belluae in litus ejectum mensuram duodequingaginta pedum habebat. - v. 4. ξανθόν. Pal. VI. 28. λίον τετυμμένον ἄλμῃ λείψανον - ξανθὸν ἐπ' ἡϊόνων. - v. 6. ἰχθυόεντα βόλον. pro: τὸν ἰχθύνον β. rete cum plectibus. Sic Oppian. Hal. I. 8. βλεν ἰχθυόεντα pro ἰχθύνων. - v. 8. τέρας. monstra natantia vocat Horat. I. Od. III. 18: δωδεσφεία δειμάτα λίμνης. Oppian. l. c. 47. et V. 21. ἀναιδέα δειμάτα πάγου.

79. Pagurum piscator Pani dedicat. De hoc cancrorum genere, quod nostrum epigr. bene descriptum dedit, vid. Herbstium in libro: von Krabben und Krebsen. Turici edito. - v. 1. ραιβοσκελής, ὁ καμπύλα εἰς τὸ ἐνδον τὰ σκέλη ἔχων. Nicander. Ther. 788. ραιβοῖσι παγοτόροις.

80. Historia de piscatore, qui, quum polypodem marinum cepisset, per eum, in fruticem projectum, leporem ibi cubantem cepit. - v. 1. τευάγεσιν. in leuibus maris ad litus stagnis. -

μάσφας δ' ὥπλς ἐρψεν ἐπὶ χθόνα, πρὶν περὶ χεῖρας
 πλέξασθαι βρονθὴν ὀκατόνους ἑλικας
 δισκευθεῖς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἶκλα δειλὰ λαγαοῦ, 5
 εἰληδὸν ταχινού πτωκὸς ἔδῃσε πόδας
 εἰλα δ' ἄλουνς σὺ δ' ἄελπτον ἔχεις γέρας ἄμφοτέρωθεν,
 ἄγρης χερσαίης, πρέσβω, καὶ εἰναλῆς.

81. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρίτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
 Κύπρι, Σελιναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
 ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν αἴται,
 τείνας οἰκίων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
 εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρή θεός, οὐλος ἐρέδων 6
 ποσσὶ νιν, ὥστ' ἔργῳ τοῦνομα συμφέρεται.

LXXXI. 6. ποσσὶν ἐν' ὥσπερ καὶ. vulgo. 'quod emendavit Her-

v. 8. ἐρψεν. ob metrum alterum
 ὃ ejectum, sicut etiam ἐρεξε et
 ἐρηξε reperitur. - v. 4. βρονθὴν.
 arcte et firmiter; fere ut mor-
 dicus aliquid tenere dicimus.
 - ἑλικας, πλεκτάνας. cirros, a
 similitudine quadam cum vitis
 palmittibus ἑλικες appellatos. -
 v. 6. εἰληδὸν ἔδῃσε, περιέπτωξε.
 In eadem re Pal. IX. 227. τὸν δὲ
 τυθεῖς περὶ πάντα πεδήσατο.

81. In nautilum, a Selenaea,
 Cliniae filia, Smyrnaea Arsinoae
 Zephyritidi, quae etiam Cypri-
 dis et Ἀφροδίτης nomine coleba-
 tur, dicatum. De Arsinoë illa,
 quae nomen habebat a Ζεφυρίῳ,
 Aegypti promontorio, vide in-
 terpp. Catulli LXVI. 57. -
 v. 1. παλαίτερος. pro πάλαι. Vo-
 cabulum κόγχος putandum est
 continere significationem habita-
 tionis in mari, ut sensus sit:
 olim in mari habitabam, nunc
 servor in templo Veneris. - v. 2.
 πρῶτον. aut de praestantia do-

naril accipiendum, aut revera
 erat inter prima munera, in
 templo recens exstructo et sa-
 crato posita. - v. 3. εἰ μὲν αἴται.
 de nautilo Plin. IX. 29. prima
 duo brachia retorquens,
 membranam inter illa
 mirae tenuitatis exten-
 dit. Qua velificante in
 aura, ceteris subremi-
 gans brachiis, media
 cauda, ut gubernaculo,
 se regit. Vid. Schneider.
 ad Aristotel. H. An. IX. 25.
 Tom. IV. p. 182. ss. - οἰκίοι προ-
 τόνιοι. brachia funium in navi
 vice fungentia. - v. 5. mari tran-
 quillo, Galene dominante (τῇ
 ἀκύμαντον φυλαττούσῃ τὸ πέ-
 λαγος. ut est ap. Lucian. Dial.
 Mar. V. 1.). - λιπαρή. Theocr.
 Eid. XXII. 19. αἶψα δ' ἀπολή-
 γοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 ἄμ πέλαγος. - οὐλος, πικνοῖς
 ποσσὶν. - v. 6. νῖν, τὴν γαλήνην,
 τὸ πέλαγος. - ὥστ' ἔργῳ. ita ut
 tam mihi ναυτίλον αὐτ' οὐόντον

- 10 ἔκ τ' ἔπεσον παρὰ δῖνας Ἰονλίδος, ὄφρα γένωμαι
 σοί τι περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
 μηδέ μοι ἐν θαλάμῳ ἐνδ', ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους),
 τίκῃται νοσηρὴς ὥσιν Ἀλκυόνης.
 Κλεωνίον, ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
 ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

82. ΘΑΛΛΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Ἀ χλοερὰ πλατάνιστος ἰδ' ὡς ἔκρυψε φιλεύντων
 ὄργια, τὰν ἱερὰν φυλλάδα τεινόμενα.
 ἀμφὶ δ' αἶρ' ἐκρεμόνεσθιν ἑοῖς κεχωρισμένος ὥραις
 ἡμερίδος λαοῦς βότρους ἀποκρέμαται.
 οὕτως, ὦ πλατάνιστε, φρύους· χλοερὰ δ' ἀπὸ σείο
 φυλλὰς αἰὲ κεύθει τοὺς Παφίης ἐτάρους.

mannus ad Orph. p. 771. - v. 7. ἔς τ' ἔπεσον. Vulgo. ἔκ τ' ἔπεσον scripsi; sensu hoc postulante. - v. 10. τίκῃται τ' ἀπνοῦτης. vulgo. quod a Bentlejo emendatum.

LXXXII. 6. pro ἐτάρους legendum suspicor ὁάρους. Hesiod. Theog. v. 205. παρθένους τ' ὁάρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε. Musae c. 132. Κυπριδίαν ὁάραν αὐτάγγελοι εἶπιν ἀπειλαί. Ib. 230. Pal. X. 68. κυπριδίους ὁάρους.

nomen revera conveniat. - v. 7. ἔκ τ' ἔπεσον. fluctibus sum eiectus, in littus Ἰονλίδος, insulae Ceor. - ὄφρα γένωμαι. de conjunctivo, qui pendet a particulis finalibus, praecedente praeterito, vid. Rost. gr. Gr. §. 122. not. 4. b. Cf. infra ad ep. 95. 3. - v. 8. παίγνιον. Pal. VI. 224. item de concha: σκολιδὸς δ' ἐξέπτυνε πορθμός, Ὅφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων. - περίσκεπτον. in tuto jam, procul a fluctibus, quippe in templo consecratum. Od. α. 426. Telemachi θάλαμος - Τηγελὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. - v. 9. μηδὲ τίκῃται. pendet verbum ab ὄφρα. Quo tempore halcyones pariunt et ova excludunt, mare tranquillum jacet; at hoc non amplius curat nautilus, qui tempestatibus non

est obnoxius, extinctus scilicet, et in templo positus, non, ut olim, ἐν θαλάμῳ. Od. ε. 432. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκόμενοιο. Oppian. Hal. I. 263. ἀστακὸς - ἔρωτα Οἰκείης θαλάμης κεύθει φρεσί. - v. 12. Αἰολὶς Σμύρνη est in Fragg. Homer. 37, 6. antiquo enim aevo Smyrna ab Acolibus habitabatur. Vid. Strabo XIV. p. 634.

82. De platano vitibus intexta, amantes sub umbra fovente. - v. 1. φιλεύντων ὄργια. amantium mysteria. Aristoph. Lysistr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὁργίοις εἰλημμένους. - v. 5. φυλλὰς ἀπὸ σείο. de hac genitivi periphrasi vid. supra ep. 12, 6. - v. 6. Παφίης ἐτάρους. Veneria sodales. Sic amantes appellari insolens. Vid. var. lect.

83. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Τὸν φιλοπαριστὴν Ἀημόκριτον ἦν που ἐφεύρης,
 ὦνδρωπ', ἄγγελον τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος,
 ὡς ἡ λευκοόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἦδη
 κείνῳ δυκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους·
 σπενδάτω, οὐκ ὀχυρὴν γὰρ ἔχω στάσιν, εἴπερ ὁπώρην
 ἀχράντου χεῖρ' ἔχει δρέψαι ἀπ' ἀκρέμονος.

84. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει
 ἄμπελος· ὀδυνεῖ δ' ἄμφιτέθηλα κόμη,
 ἢ πρὶν ἐμοῖς θαλέθουσιν ἐνιδρέψασ' ὀροδάμνους
 βότρυας, ἢ ταύτης οὐκ ἀπετηλόττερη.
 τόλμην μέντοι ἔπειτα τιθηνέσθω τις ἑταίρην,
 ἥτις ἀμείψασθαι καὶ νέκυν οἶδε μόνη.

85. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἀδριακοῖο κύτους λαιμὸς τὸ πάλαι μελλήηνους,
 ἥνικ' ἐγαστροφόρουν Βακχιακὰς χάριτας,
 νῦν κλασθεῖς κεῖμαι νεοθηλεί καρτερὸν ἔρκος
 κλήματι, πρὸς τρυφερὴν τεινομένην καλύβην.

LXXXIII. 6. ἀκρήτον. Vulg. ἀχράντον. Br.

83. Ficus arbor amatorem quendam ficuum arcessit, ut fructus maturos decerpsum veniat. - v. 2. ὦνδρωπ'. ὦ παροδῖτα. Vid. supra ep. 74, 3. - v. 2. κοῦφον ἔπος. pauca verba, nuntianti non molesta. - v. 3. λευκοόπωρος. λευκερινὴς arbor, ἢ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. Athen. III. p. 76. C. - v. 4. ἀκόλοι, θραύσματα ἄρτων, sive quodvis cibi genus, offae. h. l. ἀπυροί, quia hic cibus sine arte ignisque ope paratur. - v. 6. ἀχράντον, ἀμόλυντον - ἀχέραντον, οὐ μήποτε χεῖρ' ἤφατο. Etym. Magn. quae falsa etymologia, vim tamen vocis bene illustrat.

84. In platenum prae vetustate

aridam, sed viridantibus vitis foliis vestitam. - v. 3. ἢ πρὶν. quae olim meis adhuc viridibus frondibus uvae vitis nutrivi. - v. 6. μόνη. quae eximia voluntate beneficium beneficio rependere novit.

85. De fragmento testae, quae quum olim vino servando inseruiisset, nunc teneram vitis plantam tuebatur. - v. 1. Ἀδριακοῖο κύτους. Pal. VI. 257. ἀμφιφορῆα - τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον. Sic Sabina diota et Laestrygonia amphora ap. Horat. I. Od. IX. 7. III. 16, 33. de vini genere, quod continebant, nuncupantur. - v. 4. κλήματι. teneris plantis testae

αἶε τι Βρομῶ λατρεύομεν ἢ γεραὸν γὰρ
φρουρούμεν πιστῶς, ἢ νέον ἐκτρέφομεν.

86. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥ.

Εὐθὴλῇ πλάτανόν με Νότου βαρυλαίλαπες αὖραι
ρίξης ἐξ αὐτῆς ἐστόρεσαν δαπέδοις.
λουσαμένη Βρομῶ δ' ἔσθην πάλιν, ὄμβρον ἔχουσα
χείματι καὶ θάλπει τοῦ Διὸς ἡδύτερον.
ὀλλυμένη δ' ἔζησα μόνῃ δέ, πιοῦσα Ἀναῖον,
ἄλλων κλινομένων, ὀρθοτέρῃ βλέπομαι.

87. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Κλῶνες ἀπρόοιοι ταναῆς δρυός, εὐδκιον ὕψος
ἀνδράσιν ἄκητον καῦμα φυλασσομένοις,
εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαρτῶν,
οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρόμονες,

LXXXVII. 3. φωτῶν. vulgo, quod sensu iubente emendavimus, praeunte viro docto in Addend. ad Callimach. ed. Londin. 1741. Ineptum homines componi cum cicadis, quasi utrumque genus in arborum ramis sedeat.

imponuntur etiam hodie. Post-
tum erat illud κλῆμα ad pergu-
lam, καλύβην, sive hyampel-
lon, vitibus inumbratam. - τρυ-
φερὴν, ob jucundam et delica-
tam viriditatem. - τεινομένη. Od.
ε. 68. ἢ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ
σπείους γλαφυροῖο Ἡμεῖς ἡβώ-
ωσα.

86. De platano, quae, post-
quam ventorum vi dejecta fuerat,
vino irrigata vires resumpsit. Ma-
crob. Saturn. II. 9. Horten-
sius platanos suas vino
irrigare consuevit. Depla-
tano Cordubensi a Julio Caesare
eata Martial. IX. 62. saepe
sub hac latuit rustica
fronde Dryas: Atque
oluerε Lares commissa-
tore Lyaco, Crevit et ef-
fuso lactior umbra mero.
Nam, Plinio teste XII. 1, 4.

platanos mero infuso optime nu-
triri compertum est. - v. 4. θά-
πει, θέρει. quovis anni tempore. -
v. 6. vinum, quod homines sup-
plantat et evertit, me dejectam
erexit.

87. Ad quercum, ut ipsum
larga umbra a solis radiis defen-
dat. - v. 2. ἄκητον καῦμα. ni-
mium, non temperatum. Histo-
ricus ap. Suidam I. p. 91. ἀε-
τὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα
ἀποστέγειν αὐτοῦ τὴν ἄκητον
ἀκτίνα τοῦ ἡλίου. - v. 3. κερά-
μων. frondibus tectum efficien-
tibus, vel tegulis firmius. - v. 3.
οἰκία φαρτῶν. Virgil. Ecl. I.
52. hic frigus captabis
opacum - nec tamen in-
terea, raucae, tua cura,
palumbes, Nec gemere
aeria cessabit turtur ad
ulmo. - v. 4. ἔνδιοι ἀκρόμονες.

κῆμ' αὖ τὸν ὑμετέραςιν ὑποκλινθέντα κόμαισιν
 ῥύσασθ', ἀκτίνων ἡέλιου φυγάδα.

88. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ἢ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνὸδ' ἡν καρὺν με παρερχομένοις ἐφύττευσαν
 παῖσι λιθοβλήτου παλίνιον εὐστοχίης.
 πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλάας ὁδοδάμνους
 κέκλασμαι πνικναῖς χέροισι βαλλομένη.
 δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον ἢ γὰρ ἔργα
 θυγαλέων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἑκαρποφόρον.

89. ΚΤΑΛΗΝΙΟΥ.

Ἢ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθης ζειδωρος ὁπάρης
 ἀχράς, θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης,
 ὀδυνηλοῖς ὄξοισι μετέμψυτος ἡμεῖρα θάλλα,
 οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.
 πολλή σοι, φντοεργέ, πόνου χάρις· εἵνεκα δεῖο
 ἀχράς ἐν εὐκάρποις δένδρεσιν ἐγγράφομαι.

ἀέριοι. observandum, quod ἐν-
 διος hoc loco mediam corripit,
 quae vulgo producitur. Sic etiam
 Callim. H. in Cer. 39. - v. 6.
 φυγάδα, τὰς ἀκτίνας φεύγοντα.

88. Nux arbor prope viam po-
 sita de injuriis puerorum conque-
 ritur, qui ipsam saxis petentes
 laedant. Hoc argumentum fuse
 tractavit Ovidius in peculiari
 elegia, Nux inscripta. - v. 5.
 οὐδὲν πλέον. nihil prodest frugif-
 eram esse, immo nocet. Ovid.
 l. c. 7. At prius arboribus,
 tunc quum meliora fuere
 Tempora, certamen fer-
 tilitatis erat. - v. 6. εἰς
 ἐμὴν ὕβριν. in meam perniciem.
 Ovid. v. 107. Fructus ob-
 est: peperisse nocet: no-
 cet esse feracem.

89. Pirus silvestris gratias agit
 hortulano, quod mitiores ipsi
 fructus inseverit. - v. 1. νόθης
 ὁπάρης. dum in silvis alebar,

fructus ferebam, sed inutiles,
 qui pomorum speciem habebant
 tantum, nec tamen revera erant,
 ut ap. Catull. LXIII. 27. Atys
 exsectus notha mulier voca-
 tur, et conchae caro νόθης σάρξ
 supra ep. 23. Vid. cap. I. ep. 103,
 3. - v. 2. πρέμνον. idem h. l.
 quod φντόν. Pal. VII. 321. πρέ-
 μνον ἀνεστήριξεν ἐλαίης. De
 trunco Lycophr. 1110. πένυης
 πρέμνον ἢ στύπος δρυός. - v. 4.
 οὐκ ἐμὸν. apud Virgil. II.
 Georg. 81. arbor felicibus ramis
 insita - miratur novas fron-
 des et non sua poma. Ceterum
 ἐμὸν junctum cum ἡμετέ-
 ροις de eadem arbore ut Pal. V.
 293. βαιὸς αἰὼς πόρος οἶδε με-
 ρίζειν Σὸν χροῖα παρθενικῆς τη-
 λόθεν ὑμετέροισι. Ejusdem ge-
 neris est ib. IX. 764. οὐ πτιτὸν
 ἀργεῦμα πλέγμασιν ἡμετέροις. -
 v. 6. ἐγγράφομαι. ut peregrinus
 in civium censum. Pollux.
 VIII. 104.

90. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ.

Αάθριον ἐρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας,
 ἄγχεις τὴν Βρομίον βοτρυόπαιδα χάριν
 δεσμεῖς δ' οὐχ ἡμᾶς, ὀλέκεις δὲ σέ τίς γὰρ ἔλοιτο
 κισσὸν ἐπὶ κροτάφοις, μὴ κεράσας Βρόμιον;

91. ΑΔΗΛΟΝ.

Παλλάδος εἰμὶ φυτὸν Βρομίον τί με θλίβετε κλῶνες;
 ἄρατε τοὺς βότρυνας παρθένος οὐ μεθύνω.

92. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ.

Τίς σε πάγος δυσέρημος, ἀνήλιος, ἐξέθρεψεν
 Βορῥαίον Σκυθίης, ἄμπελον ἀγριόδα,
 ἣ Κελτῶν νιφοβλήτες ἀεὶ κρυμώδεες Ἄλπεις,
 τῆς τε σιδηροτόκου βῆλος Ἰβηριάδος;
 5 ἣ τοὺς ὀμφακοῦρας ἐγείναο, τοὺς ἀπεπάντους
 βότρυνας, οἳ στρυφελὴν ἐξέχουν σταγόνα.

XC. 3. ὀλεῖται. Pal. cui lectioni, per se absurdae, propius fortasse accesserit *ἔλοιτ' ἄν*, quod et veterum usui et grammaticorum praeceptis magis est consentaneum.

90. Hedera vituperatur, quod vitem arcto complexu constringat ejusque incrementum impediatur. - v. 1. *ἀάθριον ἐρπηστὴν*. paulatim subrepentem. *σκολιὸν πόδα*. flexipedes hederæ. Ovid. Metam. X. 99. *πόδα λοξὸν ἑλίσσων Κισσός*. Nonn. Dion. XII. 189. - *χορεύσας*. vi transitiva, respectu habito ad flexus hederæ, flexibus saltantium comparandos. Vid. supra ad ep. 55, 3. Similiter Pal. VII. 36. *σκηλῆς μαλακοῦς κισσός ἔλοιτο πόδας*. ubi etiam *ἄλλεσθαι* transitive valet. - v. 2. *βοτρυόπαιδα*. Theocrit. Ep. IV. *ἐνθα πέριξ κέχνται βοτρυόπαις ἔλιν' Ἀμπέλος*. - *ἄγχεις*. Laberius apud Macrobian. II. 7. ut hedera serpens (*ἐρπηστής*) vires arboreas necat. - v. 3. Po-

tantas tempora cingunt coronis hederaceis; qui honor hederæ habitus cessabit vino cessante.

91. Olea, Palladi sacra arbor, vitis complexus deprecatur. - *θλίβετε*. ambiguum verbum, ut urgere. Vid. Mitscherl. ad Horat. I. Od. V. 2.

92. In vitem invehitur, acerbæ parentem uvarum, utque extirpetur optat. - v. 4. *Ἰβηριάς*. Iberia inter pontum Euxinum et mare Caspium, regio, ut vicina Chalybum, ferri ferax, *σιδηροτόκος*. - v. 5. *ἀπέπαντοι βότρυνες* uvæ esse videntur, quæ nec maturas sunt, nec ullo sole emolliri possunt, et propterea *στρυφελὴν σταγόνα ἐκχέουσιν*, liquorem os acerbitate contrahentem. Cf. ep. 93, 3. *ἴδς στρυφελός* est ap. Quint. Sm. IX. 384. -

δίξηναι, Λυκούργε, τὰς χέρας, ὡς ἀπὸ δίξης
κλήματος ἁμοτόκον βλαστὸν ὄλον θερίσης.

93. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς ποτ' ἀκηδέσως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βέκχον
ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἔξεταμεν,
χέλεια δὲ στυφθεὶς ἀπὸ μιν βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις,
εἴη νοσομένοις ἡμῖδας σκύβαλον;
εἴη οἱ Λόνυδος ἀνάροισ, οἷα Λυκούργῳ, 5
ὅττι μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πάματος ἢ πρὸς αἰοιδᾶς
ἦλυθεν, ἢ γοεροῦ κάδεος ἔσχε λύσιν.

94. ΕΠΙΓΟΝΟΤ.

Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάσασα,
καὶ τετανῶν βοτρυῶν ῥᾶγα κομισομένη,
νῦν οὕτω γραιουῖμαι. ἴδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει
καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ζυγίδων.

XCIII. 5. Λυκούργῳ. Plan. structura leniore. Λυκούργος. Pal. Proximo versu fortasse legendum: ὅττι οἱ αὐξομ. Si quis Palatini cod. lectionem praetulerit, verba sic jungenda dixeris: ὅτι οἷα Λυκούργος εὐφροσύναν ἔσβεσεν.

v. 7. Λυκούργος. Lycurgus, Thraciae rex. Π. ζ. 130.

93. De uva immatura, quam quis ob acerbum gustum in viam projecerat. - v. 3. χέλεια στυφθεὶς. Pal. VII. 536. πνιγέσσαν αχρεὸν ἀποστύφουσιν ὀδίτων χέλεια. - v. 4. ἡμῖδας. ambiguae significationis vocabulum. Explicatur semiesum. - v. 6. εὐφροσύναν. quam vinum maturis uvis expressum peperisset. De verborum structura vid. var. lect. - v. 8. κάδεος λύσιν. unde vini dator Λυαῖος.

94. De vite temporis vim passae. - v. 1. νεάσασα, νέα οὔσα

ἢ ἐν οἶν. εὐπετάλοις. juvenis virescentibus ornabar palmitibus. - v. 2. τετανῶν. succi plenarum et turgentium, quibus opponuntur rugosae. Vid. not. cr. ad Anth. Pal. p. 512. Tres quodammodo vitis aetates describuntur: prima, quum frondibus virebat; altera juventutis, quum nitidae et turgentes uvae ornabant; tertia senilis, uvis jam passis et rugosis; nam σταφυλὴ quoque senectutem experitur. σταφυλὴ γράτη poeta ap. Suid. in ἀσταφίς.

95. ΑΛΛΟ.

Τίπτε με τὴν ἀνέμοισιν ἀλώσιμον, ἤλα τέκτον,
 τήνδε πίτνν τεύχεις νῆα θαλασσοπόρον;
 οὐδ' οἰωνὸν ἔδωκας; ὃ τοι Βορέης μ' ἔδωκεν
 ἐν χθονὶ πῶς ἀνέμους φεύξομαι ἐν πηλάγῃ;

96. ΑΛΗΛΟΝ.

Οὐρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτνν ὑέτιός με
 προόρδιζον γαίης ἐξεκύλισε Νότος
 ἔσθεν ναῦς γενόμεν, ἀνέμοις πάλιν ὄφρα μάχωμαι.
 ἄνθρωποι τόλμης οὐ ποτε φειδόμενοι.

97. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἔφλεξε, τόσην ἄλλα μετρήσασαν,
 ἐν χθονί, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένη,
 ἦν πέλαγος διέσωσεν, ἐπ' ἥονος· ἀλλὰ θαλάσσης
 τὴν ἐμὲ γειναμένην εὖρον ἀπιστοτέστην.

98. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ· σὺ γὰρ δρόμον ἤρξαι πόντου,
 καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθιδας·

95. Pinus ventorum vi prostrata reprehendit fabrum, quod malum omen nihil veritus, ipsam navi aedificandae adhibeat. — v. 1. ἀλώσιμον, ventis expugnatam; qua significatione hoc vocabulum alibi reperiri non videtur. — ἤλα. φρένας in Od. β. 243.

96. Idem argumentum. — v. 1. βλωθρὴν. Apoll. Rh. IV. 1476. καὶ οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωῖδα σῆμα τέτυκται. docte de hoc arborum epitheto disputavit Eustath. II. p. 912, 26. — v. 3. ὄφρα μάχωμαι. bene habet conjunctivus post ἐγενόμεν, quum de re adhuc durante agatur. cf. supra ad ep. 81, 7. — v. 4. οὐποτε φειδόμενοι. nunquam parcentes audaciae i. e. ultra modum audaces. Sic apud Horat. I. Od.

XXVIII. 23. ne parce malignus arenae est pro: larga manu arenam affunde.

97. Navis, post plurima itinera flammis in littore absumpta, terram sibi minusquam mare fidam esse conqueritur. — v. 2. κειραμένη. quae, ut aedificarer, piceas sibi abscidi, piceis se privari passa est. Metaphora ducta a comis. Catullus in dedicatione phaseli IV. 9. Ponticum sinum, ubi iste, post phaselus, antea fuit Comata silva. Sic tonsa vallis, arboribus spoliata, est ap. Virgil. IV. Georg. 277. — v. 3. ἐπ' ἥονος jungendum cum verbis ἐν χθονί.

98. Audaciam hominum, navigationis causam et inventricem, vituperat. Cf. interpp. Ho-

οἷον ἔτεπτήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἐνῆκας
 ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον;
 ἦν οὕτως μερόπων χοῦσεον γένος, εὐτ' ἀπὸ χέρσου
 τηλόθεν, ὡς Αἰδῆς, πόντος ἀπεβλέπετο.

99. ΖΗΛΩΤΟΥ. οἱ δὲ ΒΑΣΣΟΥ.

Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πόντος· ἐς τί με πόντῳ
 στέλλετε ναυηγὸν κλῶνα πρὸ ναντυλῆς;

100. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἀρτιπαγῇ ροθλαίων ἐπὶ κροκάλαισι με νῆα,
 καὶ μήπω χαροποῦ κύματος ἀψαμέναν,
 οὐδ' ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δ' ἄγχιον ἐπλήμμυρεν
 χεῦμα, καὶ ἐν σταθερῶν ἤρπασεν ἡμόνων
 ὀλκάδα τὰν δειλαιῶν ἀεὶ κλόνος, ἣ γὰρ τὰ πόντου
 χεῦματα κῆν χέρσῳ λοίγια κῆν πελάγει.

XCVIII. 5. εἰ γ' ἀπο. Vulgo. εἰ ἀπό. Pal. Scripti: εὐτ' ἀπό. sic Theocrit. Eid. XII. 15. ἣ ὅα τὸτ' ἦσαν χεῦσσοι οἱ κάλα ἄνδρες, δ' αὖ ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς.

ratliad. I Od. III. 9. — v. 3. δόλιον ξύλον, cum contemptu, fere ut Propert. III. 5, 59. in naufragum: hunc parvo ferri vidit nox improba ligno. De navigante Liban. T. II. p. 65. μικρῷ μέρει τῶν τοῖων διεσπάρη θανάτου. Juvenal. XII. 59. In nunc et ventis animam committe, delato Confisus ligno. — οἷον κέρδος, quantum lucri cupiditatem, ἀεγγ. θανάτου, morte compensatam. Tibull. II. 3, 39. praeda vago jussit geminare pericula ponto. — v. 5. χοῦσεον γένος. aureae aetatis homines, qui nulla praeter sua littora norant (Ovid. Met. I. 96.), procul e terra pontum spectabant non minore horrore quam Orcum, illa

enim aetate αὐτως ἔχον· χαλεπή δ' ἀπέκειτο θάλασση. Καὶ βίον οὐπω νῆες ἀπόκροθεν ἤγευσον. Arat. Phaen. 110.

99. Argumentum idem quod ep. 95. — ναυηγὸν κλῶνα. arborem, quae, nondum mari imbuta, cladem passa est, qualem in fluctibus naves. Sic Pal. IX. 31. in simili casu: ἐν χέρσῳ τὰς αἰῶς οἶδα τύχας.

100. In navem, quae recens exstructa, fluctibus a litore abrepta et mersa est. — v. 3. οὐδ' ἀνέμεινε. mare ne expectavit quidem, donec navis deductoretur. — v. 4. Jange: καὶ ὁ (τῶν κυμάτων) κλόνος ἤρπασεν τὰν ἀεὶ δειλαιῶν ὀλκάδα ἐκ τῶν ἡμόνων. Quae sequuntur verba rationem reddunt verborum τῶν ἀεὶ δειλαίων.

101. ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ.

Οὐπω ναῦς, καὶ ὄλωλα τί δ' ἂν πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνων,
ἔτλην; φεῦ, πάσας ὀκιάσι μοῖρα κλύδων.

102. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

* Ἄρτι με πηγνυμένην ἀκάντου τρόπιν ἔσπασε γέλτων
πόντος, κῆρ χέρσῳ εἰς ἑμὲ μνηράμενος.

103. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Ὀκιάς ἀμετρήτου πελάγευς ἀνέσασα κέλευθον,
καὶ τοσάκας χαροποῖς κύμασι νηξαμένη,
ἦν ὁ μέλας οὐτ' Εὐρος ἐπόντισεν, οὐτ' ἐπὶ χέρσον
ἦλασε χειμερίων ἄγριον οἶδμα Νότων,
ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέμφοι' ἀπίστῳ,
νῦν ἄλλος ἡμετέρης ὕδατα διζομένη.

104. ΑΔΗΛΟΝ.

Δένδρεον ἱερὸν εἰμι παρερχόμενός με φυλάσσειν
πημαίνειν ἄλγῳ, ξεῖνε, κολουμένη.
μένεο, παρθενίος μοι ἐπιφλόος· οὐχ ἄπερ ὠμαῖς
ἀχράσιν αἰγείρων τίς γένος οὐκ ἐδάη;

CIV. 3. μένεο. et ἐπιφλόος. Pal. Post primum distichon, quod gravissimam causam continet, 'cur laedi non debeat, μένεο mihi nimis videbatur jejuna; quare μένει fuisse suspicabar, et ἐπιφλόος. Fortasse tamen nihil mutandum. Refertur haec enuntiatio ad proxime praecedentia: ἄλγῳ κολουμένη. Memineris enim, quod virginalis metus cortex, non durus, ut in aliis arboribus. Rostius noster corripbat: ἐπιφλόος. probabiliter. - v. 4. αἰγείρων. Pal. Apoll. Rh. IV. 603. κοῦραι Ἠλιάδες, ταναῆ-

101. In eodem, quo superius, argumento versatur. - v. 2. πάσας. Propert. III. 7, 35. ventorum est, quodcunque paras: hand ulla carina Consenuit.

103. De nave, quae post plurima itinera feliciter peracta in littore flammis consumpta est. cf. ep. 97, cuius idem est argumentum. - v. 3. ἦν ὁ μέλας οὐτ' Εὐρος. Catulli phaselus gloriatur se - tot per impotentia freta Herum tulisse:

laeva sive dextera Vocaret aura. μέλας Εὐρος. niger Eurus. Horat. Epod. X. 3. - v. 5. ἐν πυρὶ ναυηγός. argute de nave, quae a flammis idem patitur, quod aliae a fluctibus.

104. Populus arbor ad viam posita praetereuntes monet, ut originis suae memores, ab injuriis sibi faciendis absterneant. Post Phaethontis epim casum sorores ejus Heliades in populos mutatae, unde v. 3. περσέ-

εἰ δὲ περιδρόμῃς με παρ' ἀτραπιτὸν περ' ἑοῦσαν,
δακρύσεις· μέλομαι καὶ ἑλὼν Ἥελω.

105. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ.

Ξεῖνοι, παρθένος εἰμὶ τὸ δένδρεον εἴπατε δάφνης
φείσασθαι δμῶν χερσὶν ἐτοιμοτόμοις.
ἀντὶ δ' ἐμεῦ κομέαρον τις ὁδοιπόρος ἢ τερεβίνθου
δρεππέσθω, χθαμαλὴν ἐς χύσιν οὐ γὰρ ἐκάτ'
ἀλλ' ἀπ' ἐμεῦ ποταμός μιν ὅσον τρία, τοῦ δ' ἀπὸ πηγῶν
ὕλη πανδηλὴς δοῖα πέλεθρ' ἀπέχει.

106. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Φοῖβον ἀνθηραμένη Λάφνη ποτέ, νῦν ἀνέτειλεν
Καίσαρος ἐκ βομοῦ κλώνα μελαμπέταλον
ἐκ δὲ θεοῦ θεὸν εὖρεν ἐμείνονα Λητοῖδην γὰρ
ἐχθήρασα, θέλει Ζήνα τὸν Αἰνεάδην.
ῥῖζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βύλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μὴ τίττειν οὐδὲ λίθος δύναται.

σιν ἐλογμῆναι αἰγείοισι. - v. 5. παρατραπήν. Pal.

νιός μοι ἐπίφλοος, cortex
virginis, et v. 6. μέλομαι
Ἥελω.

105. Laurus arbor haud pro-
cul a flumine posita viatores ro-
gat, ne frondibus suis ad stra-
tum abutantur, quum aliae sint
plantae, quas ad eundem usum
adhibeant. - v. 1. εἴπατε δμῶν
χερσὶ. pro εἴπατε δμῶσιν. - ἐτοι-
μοτόμοις. manibus jam paratis
ad tendendas frondes. Similiter
ap. Nonn. Dion. II. 100. ὑλοτό-
μοι, τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ
φύτ' ἀφ' ἑστέρας Τέρμετε δειλαίης
τετρημένα. - v. 4. ἐς χύσιν, ἐς
χαμεῖναν. Theocrit. Eid.
XIII. 33. πολλοὶ δὲ μίαν στορέ-
σαντο χαμεῖναν. Λειρῶν γὰρ
σφιν ἐκείτο, μέγα σιβάδεσσιν

ὄνεικρ. Oll. z. 482. ἀπὸ δ' εὐ-
νήν ἐπαμήσατο χερσὶ φιλησίν.
Εὐρεῖαν φύλλον γὰρ ἐπ' αὐ-
τὴν ἤλιθε πολλή.

106. Historia de lauro in Cae-
sar's ara enata. Tale quid de
palma apud Tarraconenses com-
memoratur ap. Quintil. Inst.
Or. VI. 3. 77. et de quatuor pal-
mis in templo Virtutis exortis ap.
Dion. Cass. XLVIII. 43. Cf.
Jul. Caes. de Bello Civil. III.
105. - v. 2. δάφνης κλών' με-
λαμπέταλον. Meleagr. in
Probem. v. 14. - v. 4. Ζήνα.
Vid. supra ad ep. 53. 6. - v. 6.
μὴ τίττειν. ne saxa quidem de-
fugiant, quin in Caesaris gra-
tiam pariant.

107. ΖΩΝΑ.

Ζῶνερ, τῶν βαλάνων τὴν ματέρα φείδες κόπτειν
 φείδες, γηραλέαν δ' ἐκκεράϊζε πύτν,
 ἢ πεύκων, ἢ τάνδε πολυστέλεχον παλίουρον,
 ἢ κρίνονος, ἢ τὴν ἀνάλαν κόμαρον.
 τῆλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πλέκων· κοκύναι γὰρ ἔλεξαν
 αἶψιν ὡς πρότεροι ματέρες ἐντὶ δρυές.

108. ΑΛΕΞΗΤΟΝ.

Ἥμῃσι· ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐν γὰρ ἐμῷ
 οὐδ' οὐκ, οὐ μῆλον φέταί, οὐ σταφυλή.
 ἀλλὰ μ' ἀνῆρ ἐμῷσι· ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορῆσας
 χεῖλεα, καὶ στεινὸν ῥοῖν ὀχετευσάμενος.
 ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πλοῦμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἶα,
 πᾶν ἔπος ἀφθέρκτω τῆδε λαλῶ στόματι.

CVII. 4. κρίνον. Vulgō. Ne brevis syllaba esset in caesura, κρί-
 νους scripti. Saepe sic pluralis cum singulari jungitur. Vid.
 Schaefer. ad L. Bos. p. 559. ubi proximi epigr. CVIII. v. 2.
 contra Be. πῆλα propter οὐκα corrigentem defenditur.

107. Monentur homines, ut a
 caedenda quercubus abstinuant,
 causa addita, quod humanum
 genus ex quercubus proditiisse exi-
 stimetur. — v. 1. τῶν βαλάνων.
 etiam hoc commendat hanc ar-
 borem, quod prius homines vi-
 ctum inde acceperunt. De variis
 glandium generibus victui inser-
 vientibus vid. I. H. Vossius
 ad Virgil. Georg. I. 8. p. 50. s.
 — v. 4. κρίνονος et κόμαρον jun-
 git Eupolis apud Macrob.
 Sat. VII. 5. ubi caprae dicuntur
 κρίνον κομάρον τε πτόρθους
 ἀπαλούς ἀποτρώγουςαι. Πρίνοι
 ferunt ἀκύλους, quas eum βαλά-
 νους jungit Od. x. 242. Cf. Arat.
 Dioscor. 315. — κόμαρος. arbu-
 tus, cujus fructus vescabantur
 homines. Virgil. Georg. I. 148.
 quum jam glandes atque
 arbusta sacrae deficerent
 silvae. De aureae aetatis ho-
 minibus Ovid. I. Met. 103.
 contentique cibis nullo
 cogente creatis, Arbu-
 teos fetus montana quo

fraga legebant. — v. 5. κο-
 κύναι. οἱ πάντοι καὶ οἱ πρόβο-
 νοι. Ad rem facit Virgil. Aen.
 VIII. 315. haec nemora in-
 digenae Fauni Nymphae-
 que tenebant, Gensque
 virum truncis et duro ro-
 bore nata. Cf. Juvenal.
 VI. 12.

108. De calamo, inutili prius,
 nunc ad scribendum adhibito. —
 v. 3. μ' ἐμῷσι· ἑλικωνίδα. me Mu-
 sarum iniciavit mysteriis. Ora-
 tionis structura est, qualis supra
 ep. 75. 7. venter formicas ἀνέπει-
 σεν ἐρέτας. ubi vid. — v. 4. ὀχε-
 τευσάμενος. tenuem semitam du-
 xit, per quam atramentum tam-
 quam per canalem deducet. —
 v. 5. ἔνθεος. tamquam divino
 spiritu percita. — ἀφθέρκτω στό-
 ματι. Aenigma XIII. de epistola:
 ταῦτα δ' ἀφωνα βοῇν ἴσται γε-
 γωνόν. XIX. de speculo: ἄνδ' ἔ-
 θέλης, λαλέω φωνῆς διχα. Si-
 milia vide supra ad cap. VIII.
 ep. 144, 14.

CAPUT XI.

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κυλλήνην ὄρος Ἀρκάδων ἀκούεις
αὕτη σῆμ' ἐπίκειτ' Ἀπολλοδώρῳ.
Πίσθηθ' ἐν μιν ἰόντα νυκτὸς ὦρ
ἔκτεινεν Διόδωρον πεδῶν κεραινός.
τηλοῦ δ' Αἰγανέης τε καὶ Βερόλης
νικηθεὶς Διὸς ὁ ὀρομεύς καθεύδει.

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον ὀνόσσομαι, ἢ Διὸς ὄμβρον
μέμφοι'. ὀλισθηροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφότεροι.
ἀγρόθε γὰρ κατιόντα Πολύξενον ἔκ ποτε δαιτὸς
τύμβος ἔχει γλίσχρων ἐξεπιόντα λόφων
καίται δ' Αἰολίδος Σμύρνης ἐκός· ἀλλὰ τις ὄρφνης
δαιμαῖνοι μεθύων ἀτραπὸν νετήρη.

I. 5. *Αἰγανέης*. Pal. Pl. de hac urbe nihil aliunde constat. Quare *Αἰανέης* plures emendarunt. Urbs Macedoniae commemoratur *Αἰανή*. Num etiam *Αἰανή*?

1. In Apollodorum stadlodonum, Macedonem, ut videtur, qui a Iudis Olympicis reversus, noctu fulmine percussus ad Cyl-
lenen Arcadiae sepultus est. - v. 1. ἀκούεις. praesens pro perfect. Homer. Od. o. 403. ἡ-
φός τις Συγῇ κελήσεται, εἰ
πον ἀκούεις. Philostrate. Vit.
Soph. II. 8. εἰ δὲ τίνα Χαλκιδέα
ἀκούεις. - v. 2. σῆμ' ἐπίκειτ'.
ad Cylleas radices ille sepultus
fuit, ita ut mons ipse pro sepul-
crali hominis monumentū haberi
posset. - v. 5. *Αἰγανέης*. vid.
var. lect. *Βερόλη* aut *Βερόνη* urbs
Macedoniae. Est etiam alia in

Syria. - v. 6. νικηθεὶς Διὸς, a
Jove ipso victus. Verbum νικᾶ-
σθαι cum genitivo victoris exem-
plis illustravit Abresch. ad
Aeschyl. T. II. p. 209. Val-
cken. ad Hippol. p. 217. B.
Versus sunt hendecasyllabi Pha-
laecii.

2. Historia de Polyxeno quo-
dam Smyrnaeo, qui a coena per
viam pluvia lubricam rediens, in
praeceps delapsus perijt. - v. 2.
ὀλισθηροί. σφάλλει τὸν πόδα
καὶ ὁ οἶκος καὶ ὁ θυμὸς. - v. 5.
ὄρφνης. Pal. VII. 660. χιμερίας
μεθύων νικηθεὶς τὸν πόδα
καὶ ὁ οἶκος καὶ ὁ θυμὸς.

3. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Σκύλλος, ὅτε Ἑλέξον δολιχὸς στόλος Ἑλλάδα πᾶσαν
 ἤλαινεν, βυθίην εὗρετο ναυμαχίην,
 Νηρῆες λαθροῖσιν ὑποπλεύσας τεγάγεσθι,
 καὶ τὸν ἀπ' ἀγκύρης ὄρμον ἔκειρε νεῶν.
 αὐτανδρος δ' ἐπὶ γῆς ὀλλίσθανε Περσὶς ἄνανδος
 ὀλλυμένη, πρώτη πείρα Θεμιστοκλέους.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἴλιος Αἰδουλῆς στρατὶνς πρόμος, ὃ χρυσέοισι
 στέμμασι σωρεύσας ἀνέχνας ὀπλοφόρους,
 νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὀλλίσθανε, τέρατα τ' ἄφνικτον,
 εἶδεν ἀριστείην ἐμφανὲς εἰς ἰδίην.

IV. 4. Vulgo: τέρατα τ' ἄφνικτον εἶδεν, ἀρ. ἔφθανεν εἰς ἰδ. quod est ex correctione Reiskii, ἀρ. ἔδοξαμεν εἰς ἰδ. Toup. Nos distin-

3. De Scyllo, quem et Scyllin vocant et Scylliam, urinatore omnium suae aetatis praestantissimo, qui, quum Persarum classis circa Pelion stationem haberet, tempestate exorta, una cum filia in mare descendisse et ancoris solutis plurimas naves pessumdedisse narratur. Rem commemorat Pausan. X. 19. non item Herodot. VIII. 8. qui de hoc homine multa pseudēsi ἐκεῖνα narrari ait. Plinius XXXV. 39, 32. tabulae pictae mentionem facit, Scyllin ancoras Persicae classis praecedentem repraesentantis. - v. 2. ἤλαινεν. vexabat, premebat. Euripid. Ion. 1619. ἐλαύνεται ἀμφοράς οἶκος. Aelian. H. A. XIV. 18. ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ. - v. 4. τὸν ὄρμον. Pausan. l. c. τὰς τε ἀγκύρας καὶ εἰ δὴ τι ἄλλο ἔργον αὐτῆς τριήρεσιν ἦν, ὑφίλλουτας. - v. 5. αὐτανδρος. αὐτοῖς ἀνδράσι. Ap. Apoll. Rhod. III. 582. Aetes minatur αὐτανδρον φλέξαι δόφν νῆιον. - ἐπὶ γῆς. navibus in terram actis. Pausan. ut Simonid. Pal. VII.

296. μέγα δ' ἔσπευεν Ἄοις ὅπ' αὐτῶν πληγῆσα. ἄνανδος jungendum cum ὀλλυμένη: infandum in modum. Schol. ad Soph. Aj. 939. ἄνανδον ἔργον. ἀξέητον, τὸ μὴ δυνάμενον ὀηθῆναι - ἀξέητον καὶ ὑπερβολικῶς τὸ μέγα ἢ τὸ πολὺ. - v. 6. πείρα Θεμιστοκλ. erant itaque, qui Scyllum transfugam a Themistocle ad illud facinus subornatum esse dicerent.

4. Aelfus, vir fortissimus, insanabili morbo laborans, ne ab hoc diceretur victus esse, suis sibi manibus mortem intulit. - v. 1. χρυσ. στέμμασι. ornamentis, honoris causa acceptis. De torquibus cogitandum. In eadem historia Philippus Pal. VII. 234. ὃ ψελιώσας ἀνέχνα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου σσεφάνοις. Sil. Ital. XV. 255. phaleris hic pectora fulget; Hic torque aurata circumdat bellio cqla; Ille nitet celsus muralis honore coronae. Vid. Lips. de Milit. Rom. V. dial. XVII. Opp. T. III. p. 268. s. - v. 4. εἶδεν. ad virtutē.

πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγγνοισιν ἐὼν ἕλφος, εἰπέ τε θνήσκων
αὐτὸς ἐκὼν ἑτάμην, μὴ νόσος εὐχος ἔχη.

5. ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞ.

Ὅν πόλεμος δεδιώς σὺν ᾧλεσε, νῦν ὑπὸ νόσου
θλίβομαι, ἐν δ' ἰδίῳ τήκοι' ὄλος πολέμῳ.
ἀλλὰ διὰ στέρων ἴδι, φάσχαρον ὥς γὰρ ἀριστεύς
θνήσκω, ἀπώσάμενος καὶ νόσον, ὥς πόλεμον.

6. ΒΛΑΝΟΡΟΣ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ Κλειτόννυμον ἐχθρὸς ὄμιλος
ᾧδεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἦλθε τυραννοφόνος,
ἀλλὰ Δίκα μιν ἔταψεν ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐπέτριψεν
κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένα δὲ
Γᾶ κεύθει τὸν ἑᾶς ὄρμον ἑλευθερίας.

ctione mutata Palatinarum membr. lectionem restituiimus. ἐμφανές
est pro ἀμφαδόν, manifesto.

tem suam recurrit et ab hac salutem petivit. Sic dicitur βλέπειν, ὅραν εἰς τι, cupere, studiosum esse alicujus rei. Vid. Jensi us in Lectt. Lucian. I. 10. p. 112. s. Taurea Jubellius ap. Liv. XXVI. 15. quum amicos et propinquos suos a Fulvio caesos videret, quandoquidem, ait, mihi ne mortis quidem copia eadem est, quae his civibus meis, petatur a virtute inviasde hujus vitae vindicta: atque ita gladio, quem veste texerat, per adversum pectus transfixus, ante pedes imperatoris moribundus procubuit.

5. Idem argumentum. - v. 1. δεδιώς. Frigide pro: οὐκ ἐτόλμησεν ὀλλύναι. - v. 2. ἐν ἰδίῳ πολέμῳ. Similiter Achill. Tat. IV. 7. ἐπὶ πόλεμον νῦν ἐξελεύσομαι βονκόλων ἐνδον μοι

εἷς ψυχῆς ἄλλος πόλεμος κάθηται. ὑπὸ νόσου πολιορκεῖσθαι dixit Isidor. Pelus. IV. 118. p. 478. B. - v. 3. ὥς ἀριστεύς. ὥς πρόκεινται θανεῖν τὸν ἐν πολέμῳ ἀριστεύσαντα.

6. De Clitonymo quodam, qui quum tyrannum nescio quem occisurus in arcem adscendisset, ab illius assecclis in fluvium praecipitatus est, ubi ripa ruens cum sponte sepelivit. Historia aliunde non cognita. - v. 1. ἰχθύσι. ut piscibus praedafieret. Achill. Tat. III. 5. Clitophon cum Leucippe sua naufragium passus, Neptunum precatur: Ἐν ἡμᾶς κύμα καλνυράτα· εἰ δὲ καὶ θηρίων ἡμᾶς βορὰν πένησται γενέσθαι, εἰς ἡμᾶς ἰχθύς ἀναλωσάτω, - ἵνα καὶ ἐν ἰχθύσι κοινῇ ταφώμεν. - v. 3. Δίκα. Justitia eum insepultum jacere non e- passa. - v. 6. τὸν ἑᾶς. virum, qui patriae libertatem tuebatur. ὄρμον. sin

7. ΣΤΑΤΥΛΑΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὃν ὁ μὲν εὐρὼν
ῥίψεν, ὁ δ' οὐχ' εὐρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

8. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρὼν ἔλπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
δὴ λπεν οὐχ' εὐρὼν ἦψεν ὅτ' εὖρε βρόχον.

9. ΚΑΡΙΠΤΑΛΙΟΥ.

Ἰχθὺς ἀγρίστῳ τις ἀπ' ἥντος εὐτρυχι βάλλων
ἐλκυσε ναυαγοῦ κρῶτα λιποτριχέα.
οἰκτελῶς δὲ νέκυν τὸν ἀσώματον, ἔξ ἀσιδήρου
χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχωσε τάφον·
εὖρε δὲ κενθόμενον χρυσοῦ κτέαθ'. ἧ δα δικαίως
ἀνδράσιω εὐσεβίης οὐκ ἀπόλαυε χάρις.

10. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἀδλίω Ἀρισταγόρῳ καὶ κτήματα μυρῖος ἀρθεῖς,
Νεῖλε, μετ' εἰκαλῆς ἔξεφόρησας ὁδοῦ.

Ovid. I. Heroid. 119. tu ci-
tius venias portus et ara-
tuis. Plin. VIII. Ep. 12, 1.
Titinius Capito - multo-
rum portus, sinus.

7, 8. Historia de vicissitudine
fortunae in duobus hominibus,
quorum alter, auro forte invento,
laqueum, quo se suspensus
erat, reliquit, alter, qui aurum
amiserat, eodem laqueo sibi gut-
tur elisit. Verdt Auson. Ep.
XXII. - ἦψεν, ἀνέχει εἰς, ut est
ap. Apoll. Rhod. I. 1065. ἀ-
ψάμεν βρόχον ἀνέχει.

9. Historia de piscatore, qui
manfragi caput, quod ex undis
extraxerat, sepeliens, thesaurum
invenit. - v. 1. ἀγρίστῳ εὐτρυ-
χι, epitheton interpretatur Pal.
VI. 23. instrumenta piscatoris re-
cipiens: κτερίης περσόμενον,

ἄμματι χαίτης, ὅν' ἄτερ ἀγρί-
στῳ, λιποσυγῇ δόνακα. - v. 3.
ἀσώματον. nihil enim de toto ca-
davere supererat praeter caput. -
ἔξ ἀσίδ. χειρὸς. manibus suis, si-
ne instrumentis. Praepositio-
nem sic usurpavit Apoll. Rh.
III. 345. ἰαὼν δ' ἐξ ἀνέμοιο δέει.
Sophocl. Electr. 455. ἐξ ὑπερ-
τέρας χειρὸς, - ἐπισκάπτων. pul-
verem aggerens. - v. 6. εὐσεβίης
χάρις. pietatis demonstratae prae-
mium.

10. De agricola quodam Aegy-
ptio, quem Nili abundantis flu-
ctus casa et opibus labore partis
privaverant. - v. 1. μυρῖος, με-
γάλος. II. φ. 316. αὐτὸν εἰλυσσά
φραμάδοισιν ἄλῃς, χειρὸς περι-
χένας Μυρῖον. - v. 2. μετ' εἰκαλῆς
οδοῦ. temere evagatus, εἰκαλῆ

αὐτὸς δ' οἰκίης ὁ γέρον ἐπενήξατο βῶλον
 ναυηγός, πάσης ἐλπίδος ὀλλυμένης,
 γέιτονος ἡμίδρανστον ἐπ' αὐλίον, ὃ πολὺς, εἴπας, 5
 μόχθος ἐμός, πολίης τ' ἔργα περισσὰ χερός,
 ὕδαρ πάντ' ἐγένεσθε· τὸ δὲ γλυκὺ τοῦτο γεωργοῖς
 κῦμ' ἐπ' Ἀρισταγόρην ἔδραμι πικρότατον.

11. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοκέφιος οὐκ ἀπὸ πολλῶν
 πολλά, μῆς δ' ὄιος καὶ βοὸς εὐπορίην.
 ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ πένης ἔφυγε φθόνον ἥματι δ' αὐτῷ
 θῆρες οἶν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοκίη.
 μισήσας δ' ἀβλήχες ἐπαύλιον, ἅματι πῆρης
 ἐκ ταύτης βιοτὴν ἀχράδος ἐκρέμασεν.

12. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ.

Ἡρίθμει πολλὸν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενυχρός,
 τὴν οἶν, ὡς πολὺν, τὴν βόα δ', ὡς ἀγέλην

XI. 1. ὁ Βοκέφιος. hoc vocabulum, alibi non repertum, nec ex ulla analogia explicandum, merito suspicionem movit Brunckio. Si sincera est lectio, pro nomine proprio patris habendum, cuius commemoratio quid ad hanc historiam faciat, non apparet. Gratius vertit: pastor Aristides habuit non multa Bocerrae. Fortasse nomen gentile latet.

πιανώματος. - v. 3. οἰκίης βῶλον. in parte agri sui undis ab-
 repti. - ναυηγός. de translata hu-
 jus vocabuli significatione vid. su-
 pra cap. V. 105. - v. 5. ἡμίδραν-
 στον. etiam a fluctibus laesum,
 nec tamen eversum. - v. 6. πο-
 λίης χερός. ut ap. Pindar. IV.
 Pyth. 98. πολίης γαστρός. e se-
 nili utero. Vid. Boeckh. Expl.
 p. 272, Aeschyl. Suppl. 673.
 πολὺ γέμα. vetusta lege. Pal.
 IX. 499. πολὺς χρόνος. - v. 7.
 ὕδαρ πάντ' ἐγένεσθε. Pal. XI.
 131, ἐπὶ Λευκαίωνος ὕδαρ ὅτε
 πάντ' ἐγενήθη. - γλυκὺ τοῦτο.
 haec Nili aqua agricolis iucun-
 dissima, quia solum Aegypti fe-
 cundat.

11. Pastor, unius ovis unius-
 que vaccae possessor, quum il-
 lam lupus rapuisset, haec infe-
 lici partu periisset, loro perae
 se suspendit. - v. 2. εὐπορίην εἶ-
 χεν. in hac sua paupertate tamen
 nihil amplius requirebat. Geniti-
 vi non pendent, quod quis putet,
 ab ἀπό, sed ab εὐπορίην. Pal.
 XI. 365. ἔσται καὶ σταχύων ἀ-
 φθονος εὐπορίη. Ib. IX. 373. ἀ-
 ρουραίης ἀρπαγῆς εὐπορίας.

12. Idem argumentum. - v. 2.
 βόα. notanda haec forma pro
 βοῦν, alibi fortasse non obvia
 nisi ap. Choeraboseum in
 Bekkeri Anecd. p. 1196.

ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνήν λίκος, ἔκτανε δ' ὦδ' ἰς
τὴν δάμαλιν, πενήης δ' ὤλετο βοικιόλιον
πηροδέτω δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα πεδήσας,
οἰκτρὸς ἀμνήτῳ κέκτανε παρ' καλύβη.

13. ΑΛΕΞΠΙΟΤΟΝ.

Αἱ τριῖσαι ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλαισιν ἔπαιζον
κλήρω, τίς προτέρη βήσεται εἰς Αἶδην
καὶ τοῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασῶν
ἔς μίαν ἢ δ' ἐγέλα κλήρον ὀφειλόμενον.
ἐκ τέχεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἐπαλλίσθησε πέσσημα
δύσμορος· ἔς δ' Αἶδην ἦλυθεν, ὡς ἔλαχεν.
ἀψευδὴς ὁ κλήρος ὅτῳ κακόν· ἔς δὲ τὸ λῶον
οὐτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὖστοχοι, οὔτε χέρες.

14. ΑΛΛΟ.

Κρανίον ἐν τριβόδοισι κατοικουμένου τις ἐσαθρῶν,
εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίον

13. Detribus puellis, quae inter se ludentes sortes consultaverant de morte sua. Omnes sortes unam earum morti destinabant, omenque impletum est, illa subito casu de tecto in praeceps data. Diversa fuerunt sortilegii genera. Trahebantur sortes ex arca sive urna, ut ap. Tibull. I. 3, 11. ubi vid. interpretes; etiam, ut in nostro epigr., talis jactis consulebantur. Vid. Sueton. Vit. Tiber. c. 14. sorte tracta, qua monebatur, ut de consultationibus in Aponi fontem talos aureos jaceret. Hoc genere qui utebantur, aut qui consultantibus sortes talorum explicabant, ἀστρογαλαομάντιες appellabantur. - v. 3. χειρῶν, e manibus; fere ut Pal. VII. 69. θυμὸν λάμβων δριμύν, πικρογόλου τιχόμενον στόματος. Sed vide an scribendum sit: κηρῶν ἔβαλον κύβον - nam de supremo fato aciscitantes

sortes tollebant. - v. 5. ἄελπτον ἐπαλλίσθησε πέσσημα. Euripid. Phoen. 648. ὃ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσσημα ἄλκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν. - v. 7. ὅτῳ κακόν. veraces in adversis sortes; in secundis non item, εὖστοχοι preces, quae ad deos penetrant, et quod volunt assequuntur; cum χέρες conjunctum idem epitheton manus significat, quae felici jactu bene omniatas sortes tollunt.

14. Cranium quis forte in via inventum non, ut par erat, humavit, sed lapide petivit. Lapis reperiens illum oculo privavit. - v. 2. εἰκόνα βίον. sensum horum verborum illustrant hi Trimalchionis versus ad larvam argenteam decantati ap. Petron. c. 34. heu heu, nos miseres, quam totus homuncio nil est: Sic erimus cuncti, postquam nos au-

δεξιτερὴν δ' ἐξόψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἦκε,
καρπὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
ὅστιον ὡς γὰρ ἐπληξεν, ἀφίλατο, καὶ τὸν ἀφέντα 5
πήρωσεν, γλυκεροῦ βλέμματος ὄφραυσις.
καὶ πάλιν εἰς αἶδην ἐκολάζετο τὴν ἰδίην δὲ
ἐκλαυθεν χειρῶν εὖστοχον ἀφροσύνην.

15. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Οὐχ ὅσοις λεχέεσσιν ἐτέρπετο λάθριος ἀνὴρ,
λέκτρον ὑποκλέπτων ἄλλοτρίης ἀλόχον·
ἐξαπίνης δὲ δόμων ὄροφῇ πέσε, τοὺς δὲ κακούμενους
ἔσκαπεν, ἀλλήλοις εἰσέτι μιγομένους.
Ξυνὴ δ' ἀμφοτέρους κατέχει παγίς· εἴν ἐν δ' ἀμφὼ
κεῖνται, συζυγίης οὐκέτι πανόμενοι.

XIV. 3. δεξιτερὴν. Pal. Plan. δεξιτερῇ corrigunt Scaliger et van Eldick, ut ille cranium dicatur sustulisse, tum iterum in terram abjecisse, saxoque petivisse. Verum ad hominis petulantiam postremum horum sufficiebat. - v. 4. δοκέων. Pal. δοκέοντ' Plan. - v. 7. vulgatam utcunque interpretari sum conatus, sed veritatem lectionis non praestiterim. Reisigius conjecit: εἰς αὐτὴν - quod satis lene. Possit etiam legi: καὶ πάλιν εἰς ἄλτην ἐκολάζετο. ut ap. Aelian. H. A. V. 36. εἰς τὸ ἀγεννὲς σκαπτόμενος καὶ εἰς ἀργίαν εὐθηνόμενος. Plat. Lach. p. 183. Α. τιμηθεὶς εἰς ταῦτα. ob haec.

feret Orcus. - v. 3. δεξιτερὴν δ' ἐξόψεν. dextra sautum de terra sustulit. Euripid. Helen. 1101. ἀλένας πρὸς οὐρανὸν ὀπιπτοῦντε. - v. 4. πνέοντα δίκης. ut γέμοντα. Pal. VII. 25. Χαρίτων πνέοντα μέλη, πνέοντα δ' Ἐρωτῶν. Nonnus Dion. X. 313. Gany-medem ἔτι πνέοντα βοαύλων. - v. 7. εἰς αἶδην. si sincera est lectio, sic accipi debet, ut ille dicatur poenam pro facinore retulisse, cujus usque ad Orcum, et in ipso Orco memoriam habiturus erat. Ut autem ille, cujus cranium fuerat, ἐπλήχθη λίθῳ ἐν αἶδην, sic lapidis actor (ut est apud Auson. Ep. LXXII.) vicissim, πάλιν, puniebatur εἰς αἶδην. - v. 8. εὖστοχον ἀφροσύ-

νην. doctius quam ἀφροσύνην ἐπὶ στολίαν.

15. De moecho simul cum muliere, quam deperibat, subita cubiculi ruina oppresso. - v. 1. λεχέεσσιν. λέχος, ut γάμος, de concubitu. - v. 2. ὑποκλέπτων. Pal. V. 267. ἀμφαδίην δὲ Οὐξήτω φίλῃν, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην. Ib. 221. φλογέσσαν ὑποκλέπτοντες ὀπωπὴν. - v. 5. παγίς. Agathias Pal. IX. 152. equum durateum appellat δουρατείαν παγίδα, quia equi ope Trojani oppressi, et civitas tamquam laqueo capta est. Idem IX. 482. καὶ τὴν ἐσσομένην οὐ νοέων παγίδα. - εἴν ἐν. juncti. Theocrit. Eid. XX. 39. Diana, Λάτμιον ἀννάκος ἤλθε, καὶ εἰς ἑνα παρδί.

16. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Πρὸς παίδων, εἶπεν, γοννάζομαι, ἦν με θανούσαν
 στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου.
 εἶπεν· ὁ δ' εἰς ἐτέρην ἐσπούδασεν. ἀλλὰ Φίλινα
 Λιογένην λήθης τίδατο καὶ φθιμένη.
 νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον ὁράσῃ μῆνις ἄφνικτος,
 ὥς μὴ λέκτρον ἰδεῖν δεύτερον ἤελιον.

17. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Λάφρακα πατρῶν ἐτι λείψανα κοιμίζουσεν
 νεκρῶν χειμάρρῳ παῖς ἰδὲ συρομένην
 καὶ μιν ἄχος τόλμης ἐπλήσατο, χεῦμα δ' ἀναιδὲς
 εἰσέθορεν, πικρὴν δ' ἦλθ' ἐπὶ συμμαχίην.
 ὁστέα μὲν γὰρ ἔβασεν ἀφ' ὕδατος, ἀντὶ δὲ τούτων
 αὐτὸς ὑπὸ βλοσυροῦ χεῦματος ἐφθάνετο.

κάθενδε. II. β. 879. εἰ δέ ποτ' ἐς
 γε μίαν βουλεύσομεν.

16. Philinna morti propinqua
 conjugem supplicii precorogabat,
 ne ipsa defuncta, liberis novercam
 induceret. Ille autem, defunctae
 preces negligens, alteram duxit
 conjugem. Quo facto ipsa nu-
 ptiarum nocte cubiculum subita
 ruina et ipsum et recens nuptam
 oppressit. - v. 5. μῆνις ἄφνικτος.
 de ira defunctae, tamquam de
 daemone quodam aut Erinye
 loquitur, eique thalami ruinae
 tribuit. δεινὴ γάρ, ut Aeschyl-
 lus ait in Choeph. 224. ἐν βρο-
 τοῖσι πάνθεοις - τοῦ προστρο-
 παίου Μῆνις, εἰ προδῶ ἀφ' ἐκῶν.
 Suppl. 173. ὦ Ζεῦ, Ἰὼς ἰὼ
 Μῆνις μάστεϊρ' ἐκθέει. - σφάζειν
 solvere, rumpere, ut σκίζειν et
 χαλᾶν. Sic hunc locum accepit
 Stephanus in Thes. Gr. T. III.
 p. 1108. B. » aperuit thala-
 mum, dissecta fornix, ita ut
 coccueret. « Aliiter quam Groutus,
 qui verba μῆνις ἄφνικτος ad gra-
 ve dissidium inter novos nuptos
 ortum referens, θάλαμον pro
 matrimonio accepit, una nocte

et juncto et soluto. Quae inter-
 pretatio, et per se incommoda,
 mihi ob ultimum versum admit-
 ti posse non videtur. Ceterum
 similis casus narratur Pal. VII.
 298. de recens nuptis; ὦν ὑμέ-
 ναιον Ἐσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ
 πρὸς θάλαμον.

17. De puero, qui cistam pa-
 tris cognatorumque ossa conti-
 nentem torrente abreptam videns,
 hanc quidem servavit, sed ipse
 fluctibus perivit. - v. 3. χεῦμα
 δ' ἀναιδὲς. improbus torrens, im-
 petu omnia secum abripiens; ut
 λᾶας ἀναιδὴς ap. Homerum;
 ἀναιδέα πότμον. Pindar. 'Ol.
 XI. 110. ἀναιδέας εἰν ἄλλ' πέτρας
 Dionys. Perieg. 144. periculosas
 et invincibiles appellat. Apoll.
 Lex. Hom. ἀναιδὴς. ὁ βίαιος καὶ
 σκληρός. - v. 4. ἐπὶ συμ., τοῖς
 λειψάνοις sc. - v. 6. ἐφθάνετο.
 hoc verbum hoc quoque loco pe-
 culiarem suam occupandi si-
 gnificationem habere videtur:
 torrens pium illum puerum prius
 submersit, quam se una cum ci-
 sta servare posset.

18. ΛΑΚΩΝΟΣ. οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ἡ γρηῦς ἢ χερυῆτις, ἢ γυνὴ πόδας,
 πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος πειωνίου
 ἦλθεν ποδ', ἐρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
 τό μιν διεσκήριπτε, τὴν τετραμένην.
 οἶκος δὲ Νύμφας εἶλεν, αἷ γ' ἐριβρόμου
 Αἴτνης παρωρεῖσσι Συμαίθου πατρὸς
 ἔχουσι δινήκετος ὕγρον οἶκλον.
 καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος
 θεομὴ διεστήριξεν Αἰτναίῃ λιβάς.
 Νύμφας δ' ἔλειπε βάκτρον αἰ δ' ἐπ' ἤνεσαν
 πέμπειν μιν ἀσθήρικτον ἡσθεῖσαι δόσει.

5

10

19. ΚΩΜΗΤΑ.

Νωδρὸς ἐγὼ τελέθεσκον ἀπ' ἱξύος ἐς πόδας ἄκρους,
 τῆς πρὶν ἐνεργείης δηρὸν ἀτευβόμενος,

XVIII. 1. γρηῇ. Pal. Suid. tali morbo thermae non medentur. Quare γυνὴ scripsi. Hesych.: γυνὴς, χολός, ποσάδης, πηρώδης. Parcae γυναι ap. Lycophr. 144. Herodes ap. Stob. CXVI. 18. ἐγὼ δ' ἀδρανέω γυνὸς ἀν. - v. 5. αἷτ' ἐριβρόμου. Pal. recepi probabilem Hemsterhusii correctionem, αἷγ' praeterea scribens. - v. 6. ἐμείθου. Suid. v. Wesseling. Probab. c. 29. fin. - v. 8. ἀρτεμὲς. ἀδρανέες tentant et ἀσθενέες. Frustra.

18. De vetula, pedibus paralytico laborante morbo, a quo calidarum aquarum ope liberata est. Destinatum videri potest hoc epigramma tabulae ob gratam beneficii recordationem ad thermas illas ponendae. - v. 2. πειωνίου, θεραπευτικοῦ, ἱατρικοῦ. - v. 4. τὴν τετραμένην. pedum morbo debilitatam. Od. φ. 295. οἶνός σε τρώει μεληδής, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει. ut τρώμα pro detrimento, clade saepius est apud Herodotum. - v. 6. Σύμαιθος. fluvius in agro Catinensi. Cluver. Sicil. Antiqu. I. p. 124, 48. - v. 8. ἀρτεμὲς cohaeret cum διεστήριξεν, quod

gravius est quam ἔσθηνεν. Sic Pal. V. 241. παλινόρσον ἰωὴν Ἄψ ἀνασειράζω. et eadem prolepsi in Appand. Epigr. T. II. p. 791, 100. de fonte: ἐνθα Μελάμπους Πρωϊτίδας ἀρτεμίας. Vid. Lobeck. ad Soph. Aj. 515. p. 299. - v. 10. ἐπ' ἤνεσαν. munere gratiae vetulae gaudentes Nymphae hanc ei contulerunt mercedem, ut sine baculi ope domum redire posset.

19. Hoc quoque epigramma comitabatur tabulam votivam, in qua Antoninus quidam, paralytico morbo graviter afflictus, Philippi medici imaginem pingendam

- ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχιμον, Ἄιδι γείτον,
 μῦνον ἀναπνείων, τᾶλλα δὲ πάντα νέκυσ.
 5 ἄλλα σοφός με Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεῖεις,
 ζήγησεν, κρυερὴν νοῦσον ἀπεσδάμενος·
 αὐθις δ' Ἀντωνῖνος, ἅπερ πάρος, ἐν χθονὶ βαίνα,
 καὶ ποσὶ πεξένω, καὶ ὅλος αἰσθάνομαι.

20. ΕΡΓΚΙΟΥ.

Αὐά τοι ἐκτάμνοντι γεράνθηνα, κάμμορε Μίνδων,
 φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα,
 νειόθεν ἀντιάσασα χύδην δ' ἔβρυξε μελαίνην
 σπηθόνη χλωρὴν σάρα κατ' ἀστραγάλους.
 ἐμμήθη δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καὶ σε κομίζει
 μουνόποδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου.

21. ΑΝΤΙΦΛΑΟΥ.

Νεκροδόκον κλιντήρα Φίλων ὁ πρέσβυς αἰῶρων
 ὠμαδόν, ὄφρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον,

XXI. 2. ὠμαδόν. sic emendavi lectionem membr. ἔνδον. quod Plan. in ἔνδοθεν mutavit parum probabiliter. Christod. Ecphr. 94. αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιν ἑπωμαδόν ἦεν αἰῶρων.

curaverat. - v. 3. μεταίχιμον. in-
 ter vitam mortemque positum.
 Frequens τὸ μεταίχιμον; rarior
 nusadjectivi. Aeschyl. Choeph.
 581. πεδαίχιμοι λαμπάδες i. e.
 μεταίχιμοι. Ib. VII. c. Th. 181.
 ἀνὴρ γυνή τε χῶτι τῶν μεταί-
 χμιον. - v. 6. ζήγησεν. II. ε.
 696. αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ
 δὲ πνοιῇ Βορέας Ζώγει ἐπιπνέ-
 ονσά κακῶς κεκαφητότα θυμόν.
 * 20. De Mindone quodam, hor-
 talano, ut videtur, qui morsu
 venenatae araneae pede privatus
 est. - v. 1. γεράνθηνα, παλαι-
 ᾶ δένδρα. - ἀραχναίη, ἀράχνη.
 ut σεληναίη, ἀναγκαιή, ὥραιη
 et similia. Araneorum quoddam
 genus s. phalangia commemorat
 Plin. XI. 28. quorum morsus
 sint noxii. ἐχιδναίη tamen mal-
 let Schneiderus. - φωλάδες
 ὕδραι, habet Nonn. Dion. II.
 142. ἀρατοι. Theocr. Eid. I.

115. Pal. IX. 251. λωβήτειρα
 φωλὰς - σίλφη. - v. 3. νειόθεν.
 ab imo. Apoll. Rh. II. 204.
 γαίαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
 Νειόθεν. - ἔβρυξε. venenum, pu-
 ta, ex bestiolae illius morsu in
 vulnus penetrans. Sophocl.
 Trachin. 983. ἡ δ' αὐμιαρὰ (νό-
 σος) βρύκει. Lycophr. 545.
 ἀλλήλους ὁδὰς βρύκονδιν. De
 leone Aelian. H. A. IV. 34. ἀ-
 δηφάγος δὲ ὦν καὶ ὅλα, φασί,
 μέλη βρύκων ἂν καταπίοι. - v. 5.
 ἀπὸ τῆς. elliptica locutio, in qua
 quid subaudiendum sit, non sa-
 tis constat. Sinceram esse lectio-
 nem, quam Pal. membranae
 tidentur et Plan., apparet ex IX.
 305. ἐμὸι δ' ἀπὸ τῆς οὐκ ἐτι τε-
 πνὸν ὕδαρ, ab illo inde tempore.
 Herodot. IV. 43. ἐκ δὲ ταύτης
 ἀπικόμενος παρὰ βασιλῆα.

21. De sene, qui mercede con-
 ductus sandapilam gestabat hu-

σφάλματος ἐξ ὀλίγου πεσὼν θάνειν ἦν γὰρ ἔτοιμος
εἰς Αἴδην, ἐκάλει δ' ἡ πολλὴ πρόφασιν.
ὃν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκροστόλον, αὐτὸς ἐκ' αὐτῷ
ἀσκάντην ὁ γέγων ἀχθοφορῶν ἔλαθεν.

22. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι·
ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις·
ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅπου οὐδὲ ἐν εἶχον
νῦν δ' ὅπουτε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότε ἔχω.

23. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἐλκε, τάλαν, παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμείλεις,
ἔκινσον ὑστάτιον νῆρα καταφθιμένης·
ἦδη γὰρ ξιφίεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
φίλτρα καὶ εἰν Αἴδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν.

24. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Παιδὸς ἀπ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
κύπτοντος (Μοῖρα νηπιάρχους ἄφοβον),

XXIV. 2. Μοῖρα. ne brevis sit syllaba in caesura pentametri, Passovius Μοῖραι emendavit, probabiliter.

meris, et cum ea lapsus obierat. - v. 3. ἐξ ὀλίγου. quando μικρὰ παλαιὰ σώματ' ἐνθάξει ῥοπή. Sophocles Oed. T. 954. ubi quod sequitur: καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ - optime respondet verbis: ἦν γὰρ ἔτοιμος εἰς Αἴδην. - v. 4. πρόφασιν. Pal. IX. 309. de vetula, subito terrore extincta: ἦν ἄρα μέσση γήρας καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασιν. Ib. 488. φεῦ, πρόφασεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος. In talibus πρόφασιν caussa est in speciem quodammodo praetexta. - v. 5. νεκροστόλον. si sincerum est, nec cum Scaligero in νεκροστόλος mutari debet, idem est quod mox ἀσκάντης, fere trum τὸ τοῦς νεκρὰς στέλλον.

22. Homo, pauper olim, se sero divitem factum esse conqueritur.

23. Scriptum videtur in tabulam pictam Aristidis Thebani, de qua Plinius XXXV. 10, 19: Is omnium primus animam pinxit - Hujus pictura est, oppido capto ad matris morientis e vulnere mammam adrepens infans; intelligiturque sentire mater et timere, ne emortuo laete sanguinem lambat. Poeta infantem alloquentur. - v. 3. τὰ μητρὸς φίλτρα. materni amoris affectus. Euripid. in Andromeda fr. 6. δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν θεὸς ἀνθρώποις.

24. Puerum de tecto, in loco praecipiti despectantem, mater a tergo mamma exserta revocatum, servavit. - v. 1. ὑπὲρ ἄκρα

μήτηρ ἐξοπιδεν μαζῶ μετέτρεψε νόημα
 δις δὲ τέκνω ζῶν ἔγκραριστο γάλα.

25. ΘΕΛΙΤΗΤΟΥ.

Χείματος οἰνωθέντα τὸν Ἀνταγόρεω μέγαν οἶκον
 ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν πῦρ ὑπονευμένον
 ὀρδῶοντα δ' ἀριθμὸν ἐλεύθεροι ἄμμιγα δούλοις
 τῆς ἐχθρῆς ταύτης πυρκαϊῆς ἔττηχον.
 5 οὐκ εἶχον διελεῖν προσκηδῆες ὅστέα χωρὶς
 ξυνή δ' ἦν κάλπις, ξυνὰ δὲ τὰ κτέρεα
 εἰς καὶ τύμβος ἀνέστη. ἄταρ τὸν ἕκαστον ἐκείνων
 οἶδε καὶ ἐν τέφρῃ δηϊδίως Αἰδης.

26. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Λῶπος ἀποκλύζονδα παρὰ κροκάλαισι θαλάσσης
 χερσητίς, διεροῦ τυτθὸν ὑπερθε πάγον,
 χέρσον ἐπεκβαίνοντι κατασπασθεῖσα κλύδωνι,
 δειλαίη πικροῦ κῦμ' ἔπιεν θανάτον

μέτωπα. domus quodammodo
 frons pars ejus superior, cui
 tectum incumbit. Sic sere πρόσω-
 πον τηλαυγές domo a se ex-
 struendae tribuit Pindar. Ol.
 VI. 3. - v. 2. μοῖρα. mortis ti-
 mor ab infantibus alienus.

25. De domo Antagorae nocte
 flammis consumpta, in quo incen-
 dio omnis ejus familia periit. -
 v. 1. οἰνωθέντα. fortasse post fe-
 stum diem male sobrii somno-
 que sepulti jacebant, unde intel-
 ligitur, quomodo factum sit,
 ut omnes flammis consumeren-
 tur. Quare cave οἰωθέντα seri-
 bas cum Scaligero. - v. 2. ἐκ
 νυκτῶν. noctu. sic post Ho-
 merum Od. μ. 286. plurimi.
 Vid. not. ad Pal. p. 332. - v. 4.

πυρκαϊῆς. rogi instar illis fuit
 domus incensa. - v. 6. ξυνή κάλ-
 πις. quod mentione tanto magis
 videbatur dignum, quod sic servi
 cum dominis conjungebantur. In
 ejus rei solatium in fine addi-
 tur, Orcum unumquemque eo-
 rum, quamvis in cinerem muta-
 tum et cum aliis confusum, facile
 dignoscere.

26. In pauperem quandam mu-
 llerem, quae vestem in mari la-
 vans, fluctibus in littus evagan-
 tibus abrepta est. - v. 1. παρὰ
 κροκάλαισι. in margine, quae
 lapillis, κροκάλαις, tecta esse
 solet. - v. 4. κῦμ' ἔπιεν θανά-
 τον. in his propria vocis κῦμα
 significatio cum translata quo-
 dammodo compuncta et confusa. -

πνεῦμα δ' ὁμοῦ πενή ἀπελύσατο. τίς κ' ἐν νηὶ
θαροῦσαι πεζοῖς τὴν ἀφύλακτον ἄλα;

27. ΕΤΗΝΟΤ

Ἄ ποτε παρθενικαῖσιν ἱασκομένα παλάργειν
Κύπριδα, σὺν πενήταις, καὶ γάμον εὐξαμένα,
κουριδίλους ἤδη θαλάμῳ λύσσα χιτῶνας,
ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχοντα τύπους.
νυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' Ἀφροδίτης. 5
Ἄρεα, καὶ βαμοῦς ἔστεφον Ἡρακλέους.
Θῆβαι Τειρεσίην ἔλεγον ποτε, νῦν δ' ἐμὲ Χαλκίς
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἡσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

XXVII. 5. Ἀφροδίτης. abest a Pal. - v. 7. γαλκός. Pal. Probabilis emendatio La Crozii, quam Br. admisit.

v. 5. ἀπελύσατο. se simul vita, simul paupertate liberatam vidit. πνεῦμα pendet ab ἀπελύσατο, ad quod verbum ἡ χερνῆτις suppleri debet. Tum iunge: τίς θαροῦσαι ἂν ἄλα ἐν νηὶ, τὴν καὶ πεζοῖς ἀφύλακτον ὁδοῦν. Notandum πεζοῖς opponi navigantibus. Pal. XII. 53. οὐ ταύταν, ποσὶ δὲ πεζοπόρον.

27. Historia de virgine, quae jam viro matura, virilitatem sibi subito provenire videns, in matrem mutata muliebrem vestitum deposuit. Hujusmodi miracula narrat Plin. VII. 4, 8. cf. Gellius IX. 4. - v. 2. σὺν πενήταις. in nuptiarum pompa facies praelatas esse constat, ut itaque haec verba ad γάμον trahi possint, γάμον σὺν πενήταις. Sed huic explicationi nec verborum favet positio, et καὶ quodammodo adversatur. Quare alius quidam ritus spectari videtur, qui taedarum usum requisiverit. - γάμον εὐξαμένα. quae nuptias

mihī expetiveram. Voti eam damnatam fuisse proxima docent. - v. 4. ἀνδρὸς τύπους. Orpheus Fragm. XVI. p. 475. πέπλους ἀνέσυγατο, δείξε τε πάντα Σάματος οὐτὶ πρόκοπτα τύπον. - v. 5. ἐκ δ' Ἀφρ. i. e. μετὰ Ἀφροδίτην. - v. 7. Τειρεσίην. ut Od. I. 62 et 128. Thebae olim Tiresiam tale quid passum esse narrabant (Vid. Anton. Liber. Met. c. XVII. Lucian. Dial. Mort. XXVIII); nunc fuit Χαλκίς, urbs Euboeae, virum pro puella salutat. Res illa igitur, si vera est lectio, in hac insula locum habuit; et Chalcis Thebis opponitur. - v. 8. ἐν μίτραις. mitra muliebrem vestitum significat. Ariadne ap. Catull. LXIV. 62. non flavo retinens subtilem vertice mitram. Vid. Graev. Lectt. Hesiod. c. XXIII. χλαμὺς epeborum gestamen.

28. ΑΔΕΣΠΙΟΤΟΝ.

- Μάτρη Μαρκιανού, θινγάτηρ Δημητρίου εἰμι,
 τοῦνομα σιγάσθω τοῦτ' ἀποκληζομένη,
 εἴτε με Κερκοπίδαι Ἀπρίθιδαν ἱεροφάντην,
 αὐτὴ ἁμαρμακέτοις ἐγκατέκρουφα βυθοῖς
 5 οὐκ ἐμύθησα δ' ἐγὼ Λακεδαιμονίης τέκνα Λήδης,
 οὐδὲ τὸν εὐρύμενον πανσινόδους ἀλέσεις
 οὐδὲ τὸν Εὐρύσθῃ δυνάδεα πάντας ἀέθλους
 ἐξανύσαντά μογρὸν καστερόν Ἡρακλέα
 6 τὸν χθονὸς εὐρύγχρονον δὲ καὶ ἀργυρέτης μεδέοντα,
 10 τὸν καὶ ἀπειρεσίαν κοίραν ἡμερίων,
 ἄσπετον ὃς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσιν,
 Ἀδριανόν, κλεινὴ δ' ἔξοχα Κερκοπία.

XXVIII. 12. Vulgo κλεινῆς Κερκοπίης.

28. Celebratur Hadriani Augusti in mysteria Eleusinia initiatio, quae locum habuit A. U. 875. Dio Cass. LXIX. 11. Peracta fuerat ea per mulierem sacerdotem, Demetrii filiam; nam mulieres quoque hoc munere functas et ἱεροφάντιδας creatas fuisse constat. Vide praeter alios Adrianum de sacerdotibus feminis apud Graecos p. 59. ss. Plurimum huc facit locus Photii in Lex. p. 648. Φιλλεῖσαι γένος ἔστιν Ἀθήνησιν· ἐκ δὲ τούτων ἡ λέγεται τῆς Δημητρός καὶ Κόρης ἡ μουσα τοὺς μύστας ἐν Ἐλευσίνι. - v. 2. τοῦνομα σιγάσθω. omnes Cereris sacerdotes primi ordinis nomen, quo vocabantur, deponebant; de qua consuetudine dixit Valesius in Emendatt. III. 15. et nuper doctissimi Eunapii editores Boissonadus et Wyttenbachius ad Vit. Maximi p. 52. - v. 2. τοῦτ' ἀποκληζομένη. hoc quo appellabatur nomine. ἀποκληζομένη ut ἀποκαλεῖσθαι. Nam quod olim probavi, ἀποκληζέω ab ἀποκλίσω derivans, nunc minus placet. Cohæret autem τοῦ-

το cum ἐγκατέκρουφα βυθοῖς i. e. oblivioni tradidi; ut ap. Horat. I. Od. 26, 1. tristitiam et metus Tradam protervis in mare Creticum portare ventis. ἁμαρμακέτον ἄλμης est ap. Musae. 327. - v. 5 - 8. Dioscuros et Herculem mysticis initiatos fuisse testatur Aristides Panath. T. I. p. 109. et 191. Cf. eund. in Eleusin. p. 257. De Aesculapio an idem alii tradiderint, ignoro equidem. - v. 9. ἀργυρέτης pro θαλάσσης, quae ἀργυρέτος vocari solet apud Homerum. Circumscribitur his verbis, quae etiam Jovi convenirent, Hadrianus, quem Eleusinia sacra exemplo Herculia Philippique suscepisse ait Spartian. in Vit. c. 13. - v. 11. Quantis beneficiis Hadrianus Graecorum urbes, imprimisque Athenas affecerit, templa vetustate collapsa restituens, nova exstruens, exstructa donis magnificis ornans, et alii tradiderunt, et Pausan. I. 3, 5. Cf. etiam Dion. Cass. I. c. 5. p. 1154, 50. ubi consulendus Fabricius.

29. ANYTΗΣ ΜΙΤΤΛ.

Ῥιχόμεθ', ὦ Μίλητε, φίλη πατρὶ, τῶν ἀδελίστων
τὰν ἄνομον Γαλατᾶν ὕβριν ἀναινόμεναι,
παρθενικαὶ τρισεὶς πολυήτιδες, ἅς ὁ βιατὰς
Κελτῶν εἰς ταύτην μοῖραν ἔτρεψεν Ἄρης.
οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἅμμα τὸ δυσσεβές, οὐδ' Ἰμεναιον,
νυμφίον ἀλλ' Αἰδὴν κηδεμόν' εὐρόμεθα.

30. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Οὐ νοῦσω Ῥοδόπα τε καὶ ἃ γενέταρα Βοϊόκα,
οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δοῦρατι κεκλιμένα
ἀλλ' ἔπειτα, πάτρως ὅπου' ἔφλεγεν ἄστυ Κορίνθου
γοργὸς Ἄρης, εἶδαν ἄλκιμον εἰλόμεθα.
ἔκτανε γὰρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρεϊ,
οὐδ' ἰδίον φειδῶ δύσμορος ἔσχε βίον,
ἄψε δ' ἐνανχένιω δειρὰν βρόχῳ ἥς γὰρ ἀμείνων
δουλοσύνας ἡμῖν πότμος ἐλευθέρως.

5

XXIX. 1. Elegantius pro meo quidem sensu fuerit: τὰν ἀδελίστων τῶν ἀνόμων Γαλατᾶν ὕβριν. - v. 3. βιατὸς. Pal. quod in βιατὰς mutavi, alii in βιάστως. - v. 5. ἅμμα. Pal. ἅμμα δυσσεβές est complexus, concubitus violenti victoris.

XXX. 7. ἐν ἐνανχένιῳ δειρὰν βρόχῳ. Pal. ἐνανχένιον δειρὰ βρόχῳ. Plan.

29. De puellis Milesiis, quae, patria a Gallis expugnata, ut victorum violentiam effugerent, manum sibi ipsae intulerunt. Tres fuerunt, Anyte teste; septem, secundum Hieronymum adv. Jovian. p. 186. quis valeat silentio praeterire septem Milesias virgines, quae, Gallorum impetu cuncta, vastante, ne quid indecens ab hostibus sustinerent, turpitudinem morte, fugerunt. - v. 6. Orce nobis pro spenso summo, hanc tutorem et defensorum invenimus.

Sic Antigone ap. Sophocli. 813. Ἀχέροντι νυμφεύσω. Pal. VII. 162. οὐ γάμον, ἀλλ' Αἰδὴν ἐπὶ νυμφίδιον Κλεοφίστα Δέξατο.

30. Similis historia de duabus mulieribus, matre et filia, quae in Corinthi expugnatione, ut servitutem effugerent, mortem sibi ipsae consciverunt. - v. 2. κεκλιμένα. Cf. supra c. VIII. 75. - v. 4. εἶδαν ἄλκιμον. mortem quae fortis decet. - v. 7. ἄψε. sic tragici. Euripid. Helen. 135. βρόχῳ γ' ἀνίσταται εὐγενῆ δεσπῆν. Alcest. 229. βρόχῳ δεσπῆν πλάσσει.

31. ΑΓΛΘΙΟΥ.

- Ἑλλανὶς τοιμάκαιρα, καὶ ἃ χαρίεσσα Λάμαξις
 ἦσθην μὲν πάτρας φέγγει Λεσβιάδος.
 ὅκκα δ' Ἀθηναίῃσι σὺν ὀλκάσιν ἐνθάδε κέλσας
 τὰν Μιτυληναίαν γέν' ἀλάπαξε Πάχης,
 5 τὰν κουρῶν ἀδίκως ἠρόσσατο, τῶς δὲ συνεινώς
 ἔκτανεν, ὥς τήνας τῇδε βιησόμενος.
 ταὶ δὲ κατ' Αἰγαίῳ ῥόδου πλατὺ λαῖτμα φερέσθην,
 καὶ ποτὶ τὰν κραιναὴν Μοφοπίαν δραμέτην
 δάμψ δ' ἀγγελέτην ἀλιτήμονος ἔργα Πάχηςτος,
 10 μέσφα μιν εἰς ὀλοήν κῆρα συνηλασάτην.
 τοῖα μὲν, ὦ κούρα, πεποννηκατον ἄψ δ' ἐπὶ πάτρῃ
 ἦμετον, ἐν δ' αὐτᾷ κῆιδον ἀποφθιμένα·
 εὐδ' δὲ πόνων ἐπόνασσον, ἐπεὶ ποτὶ σάμα συνεινών
 εὐδετον, ἐς κλεινᾶς μνᾶμα σαοφροσύνας·
 15 ὕμνευσιν δ' ἔτι πάντες ὁμόφρονας ἠρώϊνας,
 πάτρας καὶ ποσίων πῆματα τιδαμένας.

32. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι, καὶ τὰ καθ' ἰστών
 νήματα Νικαρέτῃ πολλὰ μιτωσαμένη,

XXXI. 6. ἔκτανε τήνας τῇδε β. Pal. quod emendavimus, vocata, quae exciderat, restituta. Male Br. ἔκτανε, καὶ τήνας εἰλε βιησόμενος.

31. De duabus mulieribus Mitylenaeis, quae, patria a Pachete Atheniensi graviter vexata, quum ipsae, maritis interfectis, ab illo ad amorem sollicitarentur, itinere Athenas suscepto Pachetis supplicium a populo Atheniensi impetrarunt. Ficta esse videtur historia, et ex Milesiarum fortasse fabularum scriptoribus petita. Expeditio Atheniensium in Lesbum locum habuit OL. LXXXVIII. 2. anno quinto belli Peloponnesiaci. — v. 2. πάτρας φέγγει. praestantissima patrias lumen. Pal. VII. 373. δισσα φάη, Μίλητος, + Ἰταλὶς ἀμφοτέρωθεν. — v. 5. κουρῶν. hoc loco de nuptiis. — v. 6. ὥς βιησόμενος.

sperans fore, ut illis sit (τῇδε, οὕτως) potiretur. — v. 8. κραιναὴν Μοφοπίαν. montosa Atticae regio; solumque, quod nulli tradunt, λεπτὸν καὶ ἀραιόν. — v. 10. ὀλοήν κῆρα. effecerunt, ut a populo damnatus supplicium subiret. — v. 15. ὁμόφρονες ἦσαν. mulieres, quae concertii animo rem tam difficilem strenue peregerunt, heroinarum loco cives habent et laudibus celebrant.

32. Puella, quae aliquamdiu vitam texendo toleraverat, thedio laboris capta, ad Veneris castra transit, instrumentisque suis in deae vestibulo concretatis, quibetis de corpore faciendi decimum vocat. — v. 1. πρὶν Ἀθηναίης.

Κύπριδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς
 ἄρμεν' ἐπὶ προδόμον πάντα πυρῆς ἔδετο,
 Ἔρρετε, φωνήσασα, κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν
 ἔργα, νέον τήκειν ἄνδρος ἐπιστάμενα,
 εἴλετο δὲ στεφάνους καὶ πηκτίδα, καὶ μετὰ κόμην
 ἢ παῖς τερπνὸν ἔχειν ἐν θαλάσῃς βίον,
 εἶπε δέ· παντός σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἶσω,
 Κύπρι, σὺ δ' ἐργασίην καὶ λάβῃ καὶ μετάδος.

5

10

33. ΑΝΤΙΦΛΟΤ.

Δώματά μοι δεισθέντα κατήριπεν ἄλλ' ἔμος ἀπῶς
 ἦν θάλαμος, τοίχων ὀρθὰ τιναξαμένων,
 οἷς ὑποφωλεύονσαν ὑπήλυνθον αἱ κακόμοιροι
 ᾠδίνες· σεισμῷ δ' ἄλλον ἔμειξε φόβον.
 μαῖα δέ μοι λοχίων αὐτῇ φύσις· ἀμφοτέροι δὲ
 κοινὸν ὑπὲρ γαίης εἶδομεν ἥελιον.

idem fere quod ἐν κερκίδι. Platon. Conv. p. 205. D. αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ. Vid. Heindorf. ad Platon. T. I. p. 161. — v. 4. ἐπὶ πυρῆς. in igne, quoniam ipsa in templi vestibulo incendebat. Aram interpretatur Brunckius, quam significationem non habet πυρὰ. — v. 5. κακῶν, δυστήνων. — λιμηρὰ ἔργα. Pal. VI. 47. in eadem historia κερκὶς appellatur λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης. Sunt instrumenta opificii male et misere alentis. — v. 6. ἄνδρος τήκειν. Theocr. II. Eid. 83, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο. — v. 7. εἴλετο. artem musicam, ut mos erat, cum vita meretricia conjungebat, convivia et comensationes tibiae citharaeque cantu (πηκτίς enim utrumque) exhibitans. ἔχειν pendet ab εἴλετο, quod variandae orationis causa post accusativos nominum infinitivum sibi adjunxit. — v. 10. ἐργασίην. negotii adhuc facti instrumenta accipe, et hoc, cui nunc studeo, tuere. ἔργα, ἔργα-

σία et ἐργάζεσθαι de meretricia quaestu non uno loco reperiuntur.

33. Historia de gravida muliere, quae, cubiculo terrae motu graviter concusso, ita tanquam ut ruinam non pateretur, inter filios terrores peperit, et simul cum infante servata est. — v. 2. τοίχων ὀρθὰ τιναξαμένων. dum parietes illum terrae tremorem et concussionem ita in se recipiebant, ut recti starent neque conciderent. Sic aoristus medii, qui rarissime passivam vim admittit, explicari posse videtur; quod si nolis, τιναξαμένων accipi debet pro τιναζθέντων. Vid. Meineke ad Eupharon. p. 116. Rost. Gr. gr. §. 114. p. 436. Rr. τινασσομένων edidit. — v. 3. ὑποφωλεύονσαν. tamquam in φωλεῷ latentem. — κακόμοιροι, αἱ δύστηνοι, vocabulum infrequens. Ap. Soph. Oed. Tyr. 247. ἀμοιρον βίον Schol. κακόμοιρον interpretatur. — v. 5. ἀμφοτέροι. et mulier et infans. Casum huic simillimum, qui locum habuit

34. ANTIPLATPOY.

Χειμερίου νυφetoia περι θριγκοῖσι τακέντος
 δῶμα πεδὸν τὴν γοαῶν ἔπαινε Λυσιδίκτην
 σῆμα δὲ οἱ κομῆται ὁμώλακες ὄντι ἀπ' ὀρνικτῆς
 γαίης, ἀλλ' αὐτὸν πύργον ἔθεντο τάφον.

35. ANTIPLATPOY.

Ἦδη μὲν κροκόεις Πιτανάτιδι πίνυατο νύμφη
 Κλειραρέτα χρυσέων παστὸς ἔσω θαλάμῳ,
 καδεμόνες δ' ἤλποντο διωλέμιον φλόγα πενίας
 ἄφειν ἀμφοτέρας ἀνσχόμενοι παλάμαις;
 5 Δημῶ καὶ Νίκιππος ἀφαρπάξασα δὲ νοῦδος
 παρθενικὰν Λάδας ἄγαγεν ἐς πέλαγος.
 ἀλγεῖναι δ' ἐκάμοντο σινάλικες, οὐχὶ θυρέτρων,
 ἀλλὰ τὸν Αἰδῶ στερονοτυπῇ πάταγον.

XXXV. 8. -θάλαμον. Pal. quod emendaverunt Salm. et Musgr.

Antiöchiaë, narravit Dio Cass. LXVIII. c. 25.

34. De vetula, quae domus ruina oppressa eandem pro sepulcro habuit. - v. 3. κομῆται ὁμώλακες, vicini ibi habitantes. - v. 4. αὐτὸν πύργον, domum ipsam, seu potius saxorum acervum ibi congestum.

35. De puella Clinareta, in ipso nuptiarum apparatu morbo absumpta. - v. 1. Πιτανάτιδι, ex Πιτανᾷ, urbe Aeolidis. - πίνυατο, torua sternebatur in aurato thalamo, κροκόεις. Pal. X. 21, τὸν ἡμισπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν. Magni aestimabatur unguentum crocinum. Propert. III. 10, 21, naxque inter pocula currat, Et crocina nares murrheus ungat onyx. - v. 3. διωλέμιον, epitheton ad faciem translatum ab iis, qui faeces gestant; nam διωλέμιος

est, ὃ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ἔχων. Schol. Arati Phaen. v. 202. - ἀνσχόμενοι. Eurip. Ion. 716, Βάκχιος ἀμφικύρως ἀνέχων πενίας. Id. Creten. fr. II. ματρὶ ὄρεϊ δάδας ἀνασχάων. - v. 7. θυρέτρων πάταγον, strepitus saltantium et plaudentium in limine thalami, quae κτυπία vocatur. Hesych. κτυπία, ὃ ἐπιθαλάμιος κτύπος, κτυπίων, τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἐξωθεν, ὅταν ἀνγκυκακλήνηται τῷ νυμφίῳ ἢ γημαμένη. - v. 8. στερονοτυπή, plactum, τῆς δὲ μητρὸς στερονοτυπούμενης est in Fabul. Aesop. CLIX. ed. Fur. Bion. Eid. I. 4. ἔργω δειλαία κνανόστοις, καὶ πλατάγησαν Στάθεα. Dictum autem ἐκάμοντο πάταγον significatione praegnanter, ut Apoll. Rh. I. 1322. Πολύφημον πύκρωται Μυσοῖσι περικλῆες ἄστυ καμόντα Μοῖραν ἀναπλήσειν.

36. ΠΑΛΑΜΙΑ.

Ἦρπασέ τις νύμφην, καὶ τὸν γάμον Ἦρπασε θαλάμῳ,
 ψυχῶν συλίσσας νεκρομένην ἀγέλην.
 εἰς γάμος εἰκοσίπεντε τάφους ἔκλῃσε θανόντων;
 πάνδημος δὲ νεκρῶν εἰς γέγονεν θάλαμος.
 νύμφη Πενθεσίλεια πολύστονε, νυμφίῳ Πενθεῖ,
 ἀμφοτέρων ὁ γάμος πλούσιος ἐν θανάτοις.

37. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Δυσμοίρων θαλάμῳ ἐπὶ παστάσιν οὐχ Ἰμέναιος,
 ἀλλ' Αἰδὴς ἔστη πικρογάμου Περάλης.
 δειματι γὰρ μούνην πρωτόγονα Κύπριν ἄν' ὄρφην
 φεύγουσαν, ξυνὸν παρθενικαῖσι φόβον,
 φρουρόδομοι νηλεῖς κύνες ἔκτανον ἦν δὲ γυναῖκα
 ἐλπίς ἰδεῖν, ἄφρων ἔδοχεν οὐδὲ νέκυν.

38. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἀβάλε μὴδ' ἐγένοντο γάμοι, μὴ νύμφια λέκτρα,
 οὐ γὰρ ἂν ὠδίνων ἐξεφάνη πρόφασις.

XXXVII. 6. αἰφνης. Plan. ἀφνω. Pal. quod una littera adjecta mutavimus. Apoll. Rh. IV. 580. ἀφνωσ λαχεν.

36. In nuptiarum solemnitate, domo, ut videtur, ruente, magnus hominum numerus periit. - v. 1. Ἦρπασέ τις νύμφην. secundum veterem consuetudinem, ob quam Hymen ap. Catull. LXI. 8. virginem ad virum rapere dicitur. Festus: Rapi simulatur virgo e gremio matris - quum ad virum trahitur. - v. 2. ἀγέλην, τῶν εἰς τὸν γάμον κεκλημένων. - v. 4. πάνθ, unus ille thalamus commune quodammodo sepulcretum factus. - νεκρῶν, ut ἀνδρῶν, ἀμπελών et similia. - v. 5. sponsam merito appellaveris Πενθεσίλειαν, sponsum Πενθεῖα, quum eorum nuptiae tanta luctus causa fuerint. Euripid. Bacch. 367. Πενθεὶς δ' ὅπως μὴ Πενθεὶς εἰσέλαι δόμοις.

37. Puella ad virum deducta, quum ejus amplexus timeret, e thalamo fugiens per tenebras, a canibus lacerata periit. - v. 1. Ἰμέναιος. Hymenaeus ipse ad thalami limen accedere existimabatur. Catull. LXI. 9. Hymen - huc veni - pelle humum pedibus, manu Pineam quate taedam. Ejus autem locum in his inauspicatis nuptiis Orcus occupabat. - v. 6. οὐδὲ νέκυν. Supra c. VIII. ep. 90. de sponsa fluctibusmersa: ὅς σε κομίζων Ἐς γάμον, οὔτε κόρη ἤγαγεν οὔτε νέκυν.

38. De muliere gravida, quae, tribus diebus in puerperii doloribus consumptis, infantem tamen mortuum edere non potuit, ita ut huic matris uteris pro sepulcro esset. - v. 1. ἀβάλε μὴδ' ἐγένοντο.

- νῦν δ' ἡ μὲν τριτάτῃ γυνὴ τίκτουσα κἀθήται,
 γαστρὶ δὲ δυσκόλῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος·
 5 τρισὴν δ' ἀμφιλύκῃ δρόμον ἤρυσεν, ἔξοτε μίμνει
 τὸ βρέφος ἀπρόητοις ἐλπίσι τιτλούμενον.
 κοῦφῃ σοι τελέθει γαστήρ, τέκος, ἀντὶ κοινῆς·
 αὕτη γὰρ σε φέρει, καὶ χθονὸς οὐ χαίρεις.

39. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ τίς ὅς οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον, νύεα κλαύσας;
 ἀλλ' ὁ Ποσειδίππου πάντας ἔδειψε δόμος
 τέσσαρας, οὓς Ἀἰδωο συνήριθμον ἤρπασεν ἡμᾶρ,
 τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα κειράμενον.
 πατὴρ δ' ὅμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν
 ὤλετο· κοινὴ πονὶ νύξ μία πάντας ἔχει.

40. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἠρίθμουν ποτὲ πάντες Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα,
 ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπωσαμένην.
 ἦρισε δ' εἰς αὐτὴν ὕδαρ χθονί. τρεῖς γὰρ ὄλοντα
 τοῦσ'· λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει.

νοντο. Cf. cap. IX. 65, 8. Sic Pal. IX. 218. ἀβάλε χυμῶν με κατέκλυσε κύματα πόντον. cum optativo Alcman. ap. Antig. Car. XXVII. βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἰδν. Ceterum structura est ut supra cap. VIII. ep. 38. ὥφειλε μὴδ' ἐγένοντο θοῶν νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς κ. τ. λ. - v. 4. γαστρὶ δυσκόλῳ ἐν δυστήνῳ τῆς γαστρός κώλῳ. - v. 6. ἀπρόητοις ἐλπίσι. spe frustra concepta, quum eventus ei non responderet. Pal. XII. 145. ἀπρόητοις ἐλπίσι μαινόμεθα. Simo-nid. Fragm. XIII. ἀνθρώπων ὅλγος μὲν κέρτος, Ἀπρηταιοὶ δὲ μιληθέντες. - v. 7. κοῦφῃ γαστρί. ut terra defunctio.

39. De Posidippo quodam, qui, quum intra quatuor dies quatuor

filios morte amisisset, flendo captus est oculis. - v. 3. Ἀἰδωο ἡμᾶρ. fatalis dies. - κειράμενον, ἀποταμόν, δρέψαν. cf. cap. VIII. 124, 4. - παίδων ἐλπίδα. filios, in quibus magnam felicitatis spem collocaverat. - v. 5. κατομβρηθέντα. κἀτομβρα. ὄμματα. Pal. V. 145. - v. 6. κοινὴ νύξ. Illis Orci, patre caecitatis tenebris oppresso.

40. In Aristodice, sex filiorum matrem, quorum tres morbo, reliquos naufragio amisit. - v. 1. Ἠρίθμουν κλυτόπαιδα. ἀρ-θμῶν exstimandi significatione, ut supra ep. 12. Ἠρίθμῳ πολὺν ὄλβον Ἀριστίδης δ' πτωχὸς τῇν οἶν. - v. 4. ἡμυσαν. rarior in hoc verbo moriendi significatio, frequentior de mit-

αἰα δ' ἡ βασιλεύς ἐπὶ στήλες μὲν ἀνδρῶν,
μεμφομένη δὲ βυθοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

41. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Παῖσιν ἐπὶ προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μῆτηρ
θεῖσα, καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,
τέττατον ἄλγος ἔτιπτε, καὶ οὐκ ἀπέμεινεν ἀδῆλους
ἐλπίδας, ἐν δὲ πυρὶ ξόδον ἔθηκε βρόχος,
οὐ θρόνω, λέξασα τί γὰρ πλέον; "Ἰδὶ μαστὶ
κάμνεται κερδήσω πένθος ἐμοχθέτερον.

42. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἢ πυρὶ πάντα τεκούσα Φιλαινόν, ἡ βαρὺν πένθος
μήτηρ, ἡ τέκνων τρισδὸν ἰδοῦσα τάφον,
ἄλλοτρίαις οἰδίσιν ἐφόρμισα ἡ γὰρ ἐάλπει
πάντως μοι ζῆσιν τοῦτον, ὅν οὐκ ἔτεκον.

XLII. 1. βαρύνενθος. libri omnes. Quod quum analogiae adver-
setur, βαρυνενθῆς correxit Br. a Schneidero monitus. In idem
et Scaliger incidit. Sic βαρυνανθῆς est ap. Eusebium Hist.
Eccl. X. 4. quod excitat Lobeck. ad Phrynich. p. 620. βαρυ-
πένθης. Pal. VII. 743. Quum omnes libri in altera lectione con-
spirent, sejunxi voces, πένθος ad ἰδοῦσα trahens,

tendi. Apoll. Rh. II. 562.
ἤμυσαν λοξοῖσι καρήσιν. Pal.
VII. 498. κάτθανεν ἐκ νηφάδων
Ἥμυσας ὁ πρόσβυς. — v. 5. ἐπὶ
στήλες. filiae tertia sepultae lu-
gens huciniac, mari et undis
mersae halcyoni videtur similis.
Vid. supra ad cap. IX. 18, 8. ἀλ-
κυονὶς hoc loco nihil videtur di-
versum ab ἀλκυών.

41. Historia de muliere, quae,
tribus liberis morte amissis, quar-
tum simul ac pepererat, flammis
tradidit. — v. 2. ἀπλήστῳ δαίμο-
νι. Pal. VII. 631. πάντα Χάρων
ἀπλήστῳ. — v. 3. ἄλγος. pro τέ-
κνον. non dubitabat enim illa
hunc quoque infantem novam ipsi
dolendi materiam imma-
tura morte daturum esse. Sic ve-
teres interdum rem ponunt pro
causa rei. Ut in hoc ipso το-

cabulo Theoc. Eid. I. 103.
Δάφνις καὶ Ἄϊδα κακὸν ἔσεται
ἄλγος "Ερώτες. Herodot. IV.
156. ἀγνοεῦντες δὲ τὰς συμφο-
ρὰς οἱ Θηραῖοι. causas au-
malorum, quae accide-
bant, ignorantes. Sic εὐσε-
βεια pietatis laus est ap. So-
phocl. Electr. 968. δαίλια igna-
viae crimen. Eur. Iphig.
Taur. 682. Vid. Abresch. Au-
ctar. Diluc. p. 275. — v. 6. κερ-
δήσω. sic saltem luctum habeo
minore laboris dispendia.

42. De muliere, quae, tribus
liberis amissis, alienum puerum
adoptaverat, hunc saltem, quem
non peperisset, victurum esse
sperans. Sed hic quoque paulo
post obiit. — v. 3. ἡ γὰρ. hiatus
excusationem habet ab interpun-

5 ἡ δ' εὖπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον ἄλλα με δαίμων,
ἥδελε μὴδ' ἄλλης μητρός ἔχειν χάριτα.
κληθεὶς ἡμέτερος γὰρ ἀπέφθιτο· νῦν δὲ τεκνύσας
ἦδη καὶ λούσας πένθος ἐγὼ γέγονα.

43. ANTIPLATPOY.

Τὸν μικρὸν Κλεόδημον ἔειζώοντα γάλακτι,
ἔχνος ὑπὲρ τοίχων γῆδος ἐρεψάμενον,
ὁ Θρηξ ἐτύμως Βορέης βάλεν εἰς ἄλός οἶδμα,
κῶμα δ' ἀπὸ ψυχῆς ἔσβεσε νηπιόχου.
Ἴσοι, ἀνοικτίρμων τις ἔσους θεός, ἡ Μελικέρτεω
ἥλικος οὐκ Αἰδῶν μικρὸν ἀπηλάσσο.

44. ΑΠΟΔΑΩΝΙΔΟΥ.

Γένθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο τοκῆς,
καὶ κλαῦσαν μοῖρης δ' ἡμᾶς ἐν ἀμφοτέρησ.
εὔτε γὰρ αἰθόμενον δόμον ἔκρινεν, ἰδὺν περαινοῦ
Ζεὺς κατὰ οἱ κεφαλῆς ἄσπετον ἦκε δέλας.
τοῦτο δ' ἔπος τότε ἔλεξαν ὅσοι νέκυν ἀδύροντο·
ὦ πύρι δαίμονίη τλήμων ὀφειλόμενε.

45. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βαῖον ἀποπλανήην λιπομήτορα παῖδα Καλύπτρης
κρυὸς ἐλιξόκερως θεῖνε θρασυνόμενος.

ctione. - v. 5. ἡ εὖπαις, tot liberorum mater, - v. 6. ἄλλης μητρός χάριτα, voluptatem ab alia matre quodammodo mutuo sumtam. - v. 7. κληθεὶς ἡμέτερος, causae vim habere videtur participium: propter hoc ipsum, quod meus appellabatur. - v. 8. πένθος, πένθους αἰτία καὶ πρῶφασις.

43. De puero infante, quem aquila de navē in mare deiecerat. - v. 3. ὁ Θρηξ ἐτύμως Βορέης, Thraciae aut ol ferōs mores incolarum, aut a Terei facinore crudelitatis inhaerebat nota, Ovid. XIII. Met. 628. scelerata limina Thracum. Ho-

rat. Epod. V. 13. impube corpus, quale posset impia Mollire Thracum pectora. - v. 5. Ἴσοι, quam in Leucotheam conversam nautae implorabant. Magis autem decebat eam nunc puero succurrere, memorem salutis, quam Melicertae suo Nereidum misericordia attulit.

44. De Aristippo quodam, qui, quum incendium domus salvas effugisset, eodem die, quasi fatis decretis flammæ destinatus, fulmine ictus periiit.

45. Puer arietis cornibus petitus per aprum vinculis ruptis accurrentem servatus est; quod

κάπρος δ' Ἡράκλειος ἀπορρήξας ἐπὶ δεσμοῖν,
 ἐς νηδὸν κριοῦ πάσαν ἔβαψε γένυν·
 ζωὴν νηπιόχῳ δ' ἐχαρίσατο ἥ ὃ' ἀπὸ Ἥρης
 Ἡρακλῆος βρεφῶν ὥπτισεν ἡλικίην.

46. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα πολὺ πλεον ἢ τροφὸς Ἰνώ,
 ἥ λάλος ἀμπελίνῃ γερῆς Ἀριδοιμάχῃ,
 ἦντοα τὴν ἱερὴν ὑπέδν χθόνα, πᾶν τ' ἐμαράνθη
 πνεῦμα πάρος κυλλίκων πλείστον ἐπαυρομένης,
 εἶπε τάδ', ὦ Μινοῦ, πῆλαι, φέρε, κάλπιν ἐλαφρόν,
 οἶσω κυάνεον τοῦξ' Ἀχέροντος ὕδωρ·

5

XLV. 5. hic versus duplici hiatus deformatur. Et priorem quidem excuses, ut supra ep. XLII. 8. alter autem non tolerabilis. Unde Hermannus correxit: ἀρά γ' ἀφ' Ἥρης. Malim: ἥ γὰρ ἀφ' Ἥρης— aut, quod priorem quoque hiatum sustulerit: καὶ γὰρ ἀφ' Ἥρης.

XLVI. 5. τάδε Μινωὶ πάλαι. P. Plan. metro labante. Vitium est etiam in πάλαι, quod h. l. sensum non habet. Quare scripsi: τάδ',

poeta Herculi tribuit, infantibus ob recordationem periculorum, quibus ipse puer vexatus erat, faventi. Qua de causa autem aper vocetur κάπρος Ἡράκλειος, mihi quidem non compertum est. Nam quod Menoetius Herculi inter deos relato primus aprum cum tauro et ariete immolavit, teste Diodoro IV. 39., an huc referendum sit, non dixerim. — v. 3. ἀπορρήξας, vi neutra, erumpens e vineulis, aut e hara, in qua inclusus tenebatur. Sed malim ἐπιρρήξας. — v. 5. ἀπὸ Ἥρης. a malis ipsi per Iunonem illatis. De lectione vid. var. lect.

πνεῦμα. Aristoph. Eccl. 146. διψεὶ γὰρ, ὡς εἰκεν, ἀφανανθίσσονται. — v. 5. πῆλαι, φέρε. infinitivus pro imperativo. κάλπιν quaesitoris est, qui sortes in urna movet, ut de Minoe dicit Virgil. Aen. VI. 432. et Claudian. R. P. II. 332. urna nec incertas versat Minoia sortes. Jam si κάλπικis urna est judiciaria, vetula Minoem rogat, ut statim de ea sententiam ferat. Tum ἐλαφρόν ornans est epitheton. Malim autem fere κάλπιν accipere de vase, quo aqua hauritur, ut ap. Pindar. Ol. VI. 40., quoadmisso, illa iudicem precatur, ut, sententia pronuntiata, ipsam ad urnam conduceret, ut Danaï filias. Praegnantium significatio dictum: urna mota, iudicio composito, ad iudicem κάλπιν. Causam affert, quod et ipsa

46. Ludicrum epigramma de vetula vinosa ejusque apud inferos machinationibus. — v. 1. τροφὸς Ἰνώ. huic enim Mercurius Bacchum recens natum alendam tradiderat. — v. 3. ἐμαράνθη

καὶ τὴ παρθένιον γὰρ ἀπώλεσα τοῦτο δ' ἔλεξε
ψευδές, ἵν' αὐγάξῃ κῆν φθιμένοισι πιδόν.

47. ANTIΦΛΑΟΥ.

Ἡ γοαῖς Εὐβούλῃ, ὅτε οἱ καταδύμιον ἦν τι,
Φοῖβρον τὸν πρὸ ποδῶν μέντιν ἄειρε λίθον,
χείρεσι πειράζουσα· καὶ ἦν βερός, ἥνικα μὴ τι
ἤθελεν· εἰ δ' ἐθέλοι, κουφότερος πετάλων.
αὐτὴ δὲ πρήσσουσα τό οἱ φίλον, ἦν ποδ' ἀμέρτη,
Φοῖβρον τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπεγράφετο.

48. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλόκητος ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
λαθροδὴ Βάγκοιο νεοθλιβὲς ἤλθ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα κλωπεύειν, πληθαμένη κύλικα·

ἢ Μινοῖ, πῆλαι, - v. 7. παρθενίην. Pal. Plan. quod emendavit Munckerus.

XLVIII. 3. ἡδ' ἀπὸ 1. Πῶμα κύλικι κίην. Pal. quod emendavimus deleta syllaba κυ, quae, voce κλωπεύειν discerpta et corrupta, a librario addi potuit, κλω de κύκλω superesse existimante. De verbo κλωπεύειν et cognatis vid. Lobeck, ad Phrynich. p. 391. -

sponsum, παρθέμιον, interfecerit. Vid. Horat. III. Od. 11, 23.

47. Item de vetula, ejusque si quid vellet nolletque deus consulendi artificio, - v. 2. λίθον. saxum ante pedes positum tollebat, deorum inde voluntatem exploratura. Ob hanc causam lapis ille μάντις Φοῖβρον vocatur, quasi interpres Apollinis. Hoc vaticinandi genus commemorat Dio Chrys. Or. XIII. p. 419. mulieresque ait, βῶλάν τινα ἡ λίθον ἐπαιρούσας, ejus ope explorare περὶ τοῦ πραγματος οὐ πυνθάνονται καὶ ὅλ' ταῖς μὲν

αὐτῶν φασὶ γίνεσθαι καὶ φων, ταῖς δὲ βαρὺ, ὡς μηδὲ κινεῖσθαι δύνασθαι ἑαδίως, - v. 6. τὰς ἀνίσους χεῖρας, diversum illud manuum judicium.

48. Historia de muliere vini amantissima, quae, mustum furtim hauriens, in lacum incidit. - v. 3. ἤλθε κλωπεύειν. infinitivus praesentis aut aoristi cum verbis eundi non uno in loco reperitur. Pal. XI. 330. σήμερον ἤλθον δειπνεῖν. IX. 385. σκοπιάζομεν ἤλυνθον ἄνδρας, Babrius Fab. 25. ed. Schn. ἔρεος ἤλθεν

πρὶν δ' ἀρῶσαι μογεράν ἑκαμεν χέρα· γαῖς δέ, παλαιῇ 5
 παῦς ἄθ' ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδν πέλαγος.
 Εὐτέρῃ δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
 λαῖνον, οἰνηρῶν γείτονα θελοπέδων.

49. ANTIPLATTON.

Βακχὺς, ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός, ἐν ποτε νοῦσῳ
 κεκλιμένα, Αἰοῖ τοῖον ἔλεξε λόγον·
 Ἦν ὁλοοῦ διὰ κύμα φύγω πυρός, εἰς ἑκατόν σοι
 ἡέλιος δροσερῶν πλομαι ἐκ λιβάδων,
 ἀβρόμιος καὶ ἄοινος· ἐπεὶ δ' ὑπάλυξεν ἀνίην, 5
 αὐτῇμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράδατο·
 τρητὸν γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν
 σχοίνων ἡέλιος πλειονας ἠγάδατο.

50. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κοινῇ παρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἦδ' ἐ φρενοπλήξ
 κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.

v. 6. ὡς ναῦς ὑποβρύχιος. Pal. quod Meinekio et Passovio
 praeantibus emendavi. Cf. Friedem. de Med. Syll. Pent. p. 327.
 Theogn. 964. τὴν δ' ἦδη, ναῦς ἄθ', ἐκὰς δέω.

XLIX. 5. ἀνίην. Pal. et ἀνάγην. alterum hoc si quis practulerit, me non invito faciet.

ἄλλο τι ἄρα. - v. 5. πρὶν δ' ἀρῶσαι. antequam vinum in lacu attingisset poculumque implesset, vetula manu, qua in margine lacus nitebatur, fallente, in lacum praecipitata est. - ναῦς ἄθ' ὑποβρύχιος. tamquam vetusta navis rimosa. - v. 6. ζωρὸν, οἶνον ζωρῶν. - v. 7. σῆμα λαῖνον. jejuna commemoratio monumenti in hac praesertim re, quae significantius quid requirere videtur, commovit virum doctum, ut πῶμα corrigeret. Sic supra cap. VIII. 99. vetula φιλάργητος eadem habet tumulo impositum; alia ibi ep. 100. γλυπτὴν ἐκ πέτρης κλίσια. Obstat tamen videtur, quod in hoc ipso epigrammate v. 4. πῶμα diversa significatione est positum. - v. 8. γείτονα. Cf. supra cap. VIII. ep. 102.

49. De artificio vetulae vino-sae, quo totum, cui se per morbum adstrinxerat, elusit. - v. 1. κυλίκων σποδός. Pal. VII. 455. Μαγανίς ἡ φλοιὸς, ἡ πύθων σποδός. - v. 3. κύμα πυρός. febris impetum; de omni enim malorum genere κύμα naurpat. Vid. Blomfield. Gloss. in VII. c. Th. 64. - v. 4. δρος. ἐκ λιβάδων. merae aquae rorem pro vino. - v. 8. διὰ σχοίνων. per cratis et junce contextae foramina. Ambiguitas, quae est in vocabulo ἡέλιος, fallaciae locum dedit.

50. Historia de duobus aegrotis, quarum alter lethargo, alter phrenitide laborabat, utroque per alterum a morbo liberato. - v. 1. παρ κλισίῃ. in eodem loco. Sic Pal. VII. 480. ἐν δαίσιον· μετὰ τέμνα· πρὶν παρὰ τοῖον.

ἐξέπαυε κλέτης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
καὶ τὸν ἀναίσθητον παντός ἐτυπτε μέλους.
πληγὰ δ' ἀμφοτέροις ἐγένοντ' ἄκος, αἷς ὁ μὲν αὐτῶν
ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνῳ πουλὺς ἔριψε κόπος.

51. ΑἰΩΝΙΔΟΥ.

Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἤεσταξεν,
ῥυμασὶν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος.
ἄμφω δ' ἡμιτελεῖς πρὸς ἐνὸς φύνειν ἡρμόσθησαν,
τοῦλλιπὲς ἀλλήλοισι ἀντιπαρασχόμενοι.

52. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. οἱ δὲ ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Πρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ῥυμασὶν ἀμφοτέροι δὲ
εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
τυφλὸς γὰρ λιπόγνιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὠρδοβάται.
πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
ἀλλήλοισι μερίσαι τοῦλλιπὲς εἰς τέλος.

53. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΔ.

Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκαοῖσι Λοκρὸς ἀνάπτει
Εὐνομος, ἀθλοδύνας μῦθμα φιλοστεφάνου.

καῖται. - v. 4. ἀναίσθητον. toto corpore omnibusque membris ensu privatum. - v. 6. ὕπνῳ, εἰς ὕπνον. - κόπος. defatigatio, postquam illum pugnis male mulceverat.

51. De clando et caeco, opem sibi invicem praestantibus. - v. 1. ἀλητεύων pro mendicorum more. Od. p. 501. ξείνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, Ἀνέρας αἰτίζων. - v. 2. ἀντερανιζόμενος. In eadem historia Pal. IX. 13. πόδας χηῖσας, ῥυματα χηυσάμενος. et paulo post: τοῦλλιπὲς ἀλλήλοισι εἰς ὅλον ἠράνισαν. - v. 3. πρὸς ἐνός. ex duobus multis unus integer factus.

52. Idem argumentum. - v. 2. εἰς αὐτοὺς, ἀλλήλους. - v. 4. φωναῖς. clando illi verbis viam mon-

strante. - ἀτραπὸν ὠρδοβάται. τὴν ὁρθὴν ὁδὸν ἔβαινε, sine errore viam persequelatur. - v. 6. totus hic versus verbis πάντα ταῦτα pro expegeesi est additus.

53. In simulacrum Apollini dicatum cicadae, quae in musico citharoedorum certamine, chorda forte rupta, huius defectum cantu suo supplevit. Est haec historia apud Strabonem VI. p. 260. Antig. Caryat. c. 1. Clem. Alex. in Protrept. p. 2. et alios. - v. 1. Λυκαοῖσι Apoll. Rh. IV. 1490. Φοῖβος Λυκαοῖσι, pro Ἀρπυξοῖς, teste Scho-liasta: οἱ γὰρ Λεῖνοι τὸ πρῶτον Λυκαοῖσι ἐκαλεῖσθαι. certe in Parnasso sita fuit Lycorea. Vid. Muelleri Dorienenses I. 1, p. 212. - ἀνάπτει, ἀνατίθημι.

ἦν γὰρ ἀγὼν φόρου γγος ὁ δ' ἀντίος ἔατο Πάφθις.
 ἀλλ' ὅσα δὴ πλάκτρῳ Λοκρὶς ἐκρεξε χέλης,
 βραγχὸν τετριγυῖα λῶρας ἀπεικονίσσε χορδᾷ. 5
 πρὶν δὲ μέλος σάξεν εὐπόδος ἀρμονίης,
 ἀβρόν ἐπιτρώζων κιδάρας ὑπερ ἔξετο τέτις,
 καὶ τὸν ἀποιχομένου φθόγγον ὑπῆλθε μίτον
 τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχῶ
 πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας. 10
 τῷ σε, μάκαρ Αἰγῶν, τῷ τέτιγι γεραίρει,
 χάλκεον ἰδρύσας ῥόδον ὑπὲρ κιδάρας.

54. ΛΟΥΚΛΑΝΟΥ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενέππου
 αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
 ἀλλὰ μιν Εὐκτήμων, πατρικὸς φίλος, ὡς ἐνόησεν
 ἦδη καρφαλῇ τειρόμενον πενήνῃ,
 καὶ μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν 5
 θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπὶ μέλῃα δούς.

v. 5. ἀπεκόμπεσε. chorda cum raucō sono, βραγχόν, dissiluit. Alibi hoc verbum hac significatione reperiri non videtur. - v. 6. μέλος εὐπόδος ἀρμονίης. circumscriptione musicae modum et mensuram legitimam impletis. Haec claudicabat chorda citharae detracta. Respondent sibi σάξεν et εὐπόδος. - v. 8. ἀποιχομένου. praesens pro perfecto, quod in hoc praesertim verbo haud infrequens. - φθόγγον ὑπῆλθε. in locum soni deficientis successit. - v. 9. ἀγρότιν ἀχῶ. τὴν φωνήν. Pal. IX. 584. in eadem historia: πρὸς γὰρ ἐμὰν μέλειαν ὁ μεσαιβρινὸς οὐρεῖσιν ῥόδον Τήνῳ τὸ ποιμενικὸν φθέγμα μεθ' ἡρμόσατο. - v. 11. τῷ, διὰ τοῦτο. - v. 12. ὑπὲρ κιδάρας. conspiciebatur apud Locrenses statua Eunomi cum cicada citharae insidente, teste Timaeo ap. Strabon. VI. p. 260. inter cuius reliquias

hunc locum posuit Goellerus de situ et origine Syracusarum p. 304. s.

54. Historia de juvene, qui patrimonio turpiter absumto, sublevatus a paterno amico, qui ei filiam cum ampla dote in matrimonium dabat, in pristinam vitam rediit, nec prius cessavit, quam conjugis quoque dotem consumsisset. - v. 2. εἰς δαπάνας ἐξέχεεν. Liban. T. I. p. 300, 20. πλοῦτος εἰς τὴν οἰκοδομίαν ἐξεχέτο. Themist. Or. II. p. 27. A. εἰς διατροὰν τε καὶ ἐκποδόμενος πολλὰ χρήματα ἐξέχεε. - v. 4. καρφαλῇ πενήνῃ. sicca et arida paupertate. Eadem imagine Lucian. Tim. §. 8. de parasitis patronum ad egestatem redactum relinquentibus: αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς ὄλκας ὑποκτετμένον ἀπολύοντες. - v. 5. μὴ abundant post v. tertium. - v. 6. πόλλ' ἐπὶ μέλῃα δούς. Homericus locutus. II. i. 147. ἐγὼ δ' ἐπὶ μέ-

- αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνα περιφρένας ἤλυθε πλοῦτος,
 εὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις,
 γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν οὐ κατὰ κόσμον,
 10 τῇ δ' ὑπὸ τὴν μικρὴν γαστέρα μαργοσύνη.
 οὕτως μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
 οὐλομένης πενίης κύμα παλιρρόδιον.
 Εὐκλήμων δ' ἐδάκρυσε τὸ δεύτερον, οὐκέτι κεῖνον,
 ἀλλὰ θυγατρὸς ἧς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
 15 ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
 τοῖς ἰδίοις εἴναι πιστὸν ἐν ἄλλοιτοῖς.

55. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Νηὸς ἐλιστρέπτου πλαγκτὸν κύτος εἶδεν ἐπ' ἀπῆς
 μηλοβότης, βλοσυροῖς κύμασι συρόμενον,
 χεῖρα δ' ἐπέρριψεν τὸ δ' ἐπεσπάσαι ἐς βυθὸν ἄλμης
 τὸν σώζονθ'. οὕτως πᾶσιν ἀπηχθάνετο.
 ναυηγὸν δ' ὁ νομεὺς ἔσχεν μόρον. ὦ δι' ἐκείνην
 καὶ δορυμοὶ χῆροι πορθυῖδα, καὶ λιμένες.

LIV. 7. περιφρένας. Pal. παρ' ἐπίδας. Plan. ex compilatoris emendatione procul dubio. In depravata membranarum lectione φερνῆς latere non est improbabile; fortasse sic: αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρων' ἐπὶ φερνῆς ἤλυθε πλ. i. e. Θήρωνι. Rhythmum tamen bucolicum sic turbare aegre fero. Tale quid mallet: ἐπεὶ Θήρωνι περιφρέας ἤλυθε πλ. auti περιστρεφές, adverbialiter.

λια δώσω πολλά μάλ'. - v. 7. περιφρένας. Vid. var. lect. - v. 9. οὐ κατὰ κόσμον. etiam hoc est Homericum. Cf. II. β. 214. s. 759. et alibi. - v. 10. ὑπὸ τὴν γαστέρα. saepe sic veteres de libidine venerea ventris et gulae impotentia excitata. Gregor. Naz. Or. XVI. p. 250. εἰ μὴ κακοὶ νομίζομεθα καὶ δοῦλοι γαστρὸς καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. quod αἰδοίοις καὶ γαστρὶ δουλεύειν dicit Galen. T. I. p. 59. et Julian. Imper. Or. VI. p. 198. C. nonnihil immutata locutione τὰ μετὰ γαστέρα πάδη dixit Isidor. Pelus. V. 93. p. 581. C. et plurimis aliis locis. - v. 12. κύμα. Vid. supra ep. 49,

3. - v. 15. ὡς οὐκ ἔστι. Euphron. apud Stobae. XV. p. 151, 52. ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον, Πῶς οὐτος ἂν σώσειε τῶν ἕξω τινά;

55. Pastor navis carinas fluctibus circumnactae mantus injiciens, ab ea in undas abreptus periit. - v. 4. πᾶσιν ἀπῆχθ'. adeo infesto fuit in omnes animo, ut, postquam nautas undis merserat, illum quoque, qui ei servandas operam navabat, perderet. - v. 5. ναυηγὸν μόρον. Pal. VII. 76. καλυφθεὶς κύμασι ναυηγὸν στέτλιος ἔσχε τάφον. - v. 6. δορυμοί. pascua, ut saltus apud Latinos.

56. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Μηδ', οὐ' ἐπ' ἀγκύρης, ὁλοῇ πίστευε θαλάσσῃ,
 ναντίλλε, μηδ' εἰ τοι πείσματα χέρσος ἔχοι.
 καὶ γὰρ Ἴων ὄρμῳ ἐνικάππεδεν' ἐς δὲ κόλυμβον
 πάντου τὰς ταχινὰς οἶνος ἔδησε χέρας.
 φρεῦγε χοροῖτυπλήν ἐπιμήϊον' ἐχθρὸς Ἰάκχῳ
 πόντος. Τυρσῆνοι τοῦτον ἔθεντο νόμον.

57. ΑΝΤΙΠΛΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδατι, δῆριν ἔθεντο
 δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρναμένοι σανίδος.
 τύψε μὲν Ἀνταγόρης Πεισίστρατον. οὐ' νεμεσητόν,
 ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς· ἀλλ' ἐμέλησε Δίκη.
 Νήχεθ' ὁ μὲν τὸν δ' εἶλε κύων ἄλός· ἡ παναλάστῳ
 Κηρῶν οὐδ' ὕγρῳ πάνεταί ἐν πελάγει.

LVII. 5. ἄλός παναλάστῳ. Pal. ἄλιος correxuit Plan. quo rhythmus corrumpitur. ἡ inserui, quod et rhythmo versus et sensui consentaneum.

56. De viro quodam, qui in ipso portu male sobrius ex nave excidit. — v. 3. ἐς κόλυμβον. pro ἐς τὸ κολυμβᾶν. quominus natando se servaret, vino est im-peditus, quod ipsi ebrietas manus quodammodo vinciebat. — v. 5. χοροῖτυπλήν. omnem Bacchi cultum significat, in quo choreas praecipuum locum habent. Pal. IX. 96. ἀξία τῆς Βρομίον βύβλα χοροῖτυπλήνης. — v. 6. Τυρσῆνοι a Baccho in delphinos mutati hanc quasi legem posuerunt, ut mare Bacchum Bacchique cultum odio habeat.

57. Historia de duobus naufragis, quorum unus alterum, in eadem tabula sedentem, dejecit. At hic salvus enatavit, dum al-

ter a cane marino devoratus est. — v. 3. τύψε. pugno percussum dejecit. — v. 4. ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. de vita agebatur. Similiter dicitur τρέψιν et θείειν περὶ ψυχῆς, i. e. ut apud Eunap. Vit. Soph. p. 60. τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. — v. 4. ἐμέλησε Δίκη. non neglexit Justitia facinus, quantumvis excusabile. Pal. IX. 223. Ζηνὸς δ' οὐτι Δίκην ἔλαθεν. μόνος. — v. 5. κύων ἄλός. Vid. supra c. X. ep. 18. — παναλάστῳ Κηρῶν. Sunt Κῆρες interdum malorum adversarumque rerum auctores, unde ἀλάστορες; quam ob rem etiam cum Furiis junguntur. Aeschyl. VII. c. Th. 1058. φθεραιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύς.

58. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Οὐδ' εἴ μοι γελώσα καταστορέσεις Γαλήνη
 κύματα, καὶ μαλακὴν φρεῖκα φέροι Ζέφυρος,
 νηοβάτην ὄψεσθε· δέδοικα γάρ οὔς πάρος ἔτλην
 κινδύνους, ἀνέμοις ἀντικορυσσοόμενος.

59. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ῥιγλή ναύταις ἐρίφων δύσις, ἀλλὰ Πύρρων
 πούλῳ γαληναίῃ χείματος ἐχθροτέρῃ
 νῆα γὰρ ἀπλοῇ πεπεδημένου ἐφθασε ναύταις
 ληϊστῶν ταχινὴ δίκοτος ἐσονμένη·
 χεῖμα δέ μιν προσφυγόντα γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ
 ἔκτανον ἃ ληροῦς δεῖλλε καχορμίστης.

LIX. 3. ἀλικιὴν πεπεδημένην. Pal. quod Dorvillius emendavit. Br. τόνδε γὰρ ἀπλοῇ πεπεδημένον ἐφθασε νῆς. At νῆς non solet dissolvi in νηῦς, neque alias emendatio probabilis. Malim: ἐφθασε κόπαις. remis agitata. Quo admissio facilius intelligitur, quomodo factum sit; ut piratae per malaciam in ponto dominantem Pyronis navem antevertere possent. — v. 6. ἔκτανεν. Pal. quod sensum idoneum non habet. Quare ἔκτανον scripsi.

58. Maris tempestatumque impotentia multum conflictatus poeta, navigationi in posterum renuntiat. — v. 1. γελώσα Γαλήνη. Lucret. V. 1003. nec poterat quenquam placidi Pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis. Facit huc Alciph. III. 1. p. 274. de juvene quodam: καλὸς μὲν γὰρ ἐστὶ καλός, ὦ μῆτερ, καὶ ἡδιστος — καὶ μετὰ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. — v. 2. φρεῖκα. Il. η. 63. οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐγγύατο πόντον ἐπὶ φρεῖ. Catull. LXIV. 270. mare horrificans Zephyrus proclivas incoitat undas.

59. De Pyrone quodam, qui, per malaciam a praedonibus de-

tem sibi non minus quam alii tempestates infestam habuit. — v. 1. ἐρίφων δύσις. vide supra cap. VIII. 39, 6. — v. 3. πεπεδημένου. Pal. VII. 263. ὥρη γὰρ σε πέδησεν ἀνέγγυος. Ib. 293. ἀνέμω πλόω πεδηθεῖς. — v. 4. ταχινὴ δίκοτος. Vid. Xenoph. Hist. Gr. II. 1, 28. ubi naves sunt δίκοτοι et μονόκοτοι. — Jange ναύταις ἐσονμένη. nautarum strenue remigantium ope; nisi forte κόπαις legendum. — v. 5. γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ, ἐν γαλήνῃ ὀλεσθῆναι αὐτῷ ὁδη. — ἔκτανον, οἱ λησταὶ scil. quod ex praecedentibus assumendum. — v. 6. καχορμίστης. Lexica interpretantur: infans in portum adventum; quo admissio, sensu ad nostram historiam accommodato, de infelici fine navi-

60. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΤΑ.

Εἰδὸτα κῆρ Ἀτλάντα τεμεῖν πόρον, εἰδὸτα Κρήτης
 κύματα, καὶ πόντον ναυτιλὴν μέλανος,
 Καλλυγένης Διόδωρον Ὀλύμπιον ἰσθὶ θανόντα
 ἐν ἑλπίδι, πρῶτης νύκτερός ἐκχέμενον,
 δαιτὸς ἐπὶ τὸ περισσοῦ ἀπήμειν. ὃ πόρον ὕδαρ
 ὤλεσε τὸν τόδῳ κεικμένον πελάγει.

61. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Πάντα τις ἀρξάσαιο φρυγῆν πλόν, ὅπποτε καὶ οὐ,
 Θείγηνες, ἐν Λιβυκῷ τύμβον ἔθεν πελάγει,

LX. 5. ὅτ' ἤμειν. Pal. quod Boiskius emendavit.

gationis accipiendum vocabulum. Quum autem ὁρμος interdum de quavis statione usurpetur, navesque dicantur ὁρμεῖν, quum etiam extra portum in alto stationem habent, vocem καροχμίσαν explicare malim de quiete illa, quam Pyronis navis ventis silentibus invita subiit.

60. In Diodorum, qui, multis itineribus feliciter collectis, in ipso portu navi excussus est. - v. l. ἐν Ἀτλάντα. ultra columnas Herculis. - τεμεῖν πόρον. ut ταμεῖν τῶλον. Pal. IX. 359. 360. et secare viam apud Latinos. Mox κύματα non pendet ab infinitivo iterum supplendo, sed ab εἰδὸτα: qui mare noverat Creticum et navigationem per superiores etiam partes maris periclitatus fuerat. - πόντον μέλανος. μέλανι πόντῳ est ap. Hom. er. II. ω. 79, apud quem etiam ἡγεσιδῆς est, et κυαναννῆς Ἀμφιτρίτῃ ap. Dion. Perieg. 169. at nostro loco peculiaris quaedam maris pars intelligi debet. Ne autem de Ponto Euxinῷ cogites, quem recentiores nigrum appellant, vetat Lucian. adv. Indoct. §. 11. Tom. VIII. p. 13.

ubi de Orpheo a mulieribus disceptat, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ οὐ καὶ λῦσα εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπέσουσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον. unde apparet intelligendum esse sinum maris Thracici, quem ab altitudine Μέλανα appellatum esse docet Oppian. Hal. IV. 514. Cf. Apoll. Rh. I. 922. εἰς τὴν Μέλανος διὰ βένθεα πόντον ἔμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ πεγαλῇ Ἐβρον ἔχον καθύπερθε. - v. 6. καλοκίματος. Pal. IX. 42. ἀσπίδα δ' ἔχον Σωθῆς κεικμένην κύματι καὶ πώλεμα.

61. De nauta, cuniturbagrunt, in navem incidentium, mortem attulit. De coturnicibus Plin. X. 83. ad volant et hae simili mod. non sine periculo navigantium, quum appropinquavere terris. Quibus velis saepe incidunt, et hoc semper notum, merguntque navigia. Idem XXXII. 6. de lolliginibus tradit, tanta eas interdum multitudinis evolare, ut navigia demergant. - v. l. πάντα. omne per maria iter periculis obnoxium; quare qui potest eo omni-

ἦντα σοι κεκμηὸς ἐπέτατο φορτίδι νῆϊ
οὐλον ἀνηρόδμων κείνο νέφος γεράνων.

62. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῆα μὲν ὤλεσε πόντος, ἔμοι δ' ἔπορεν πάλι δαίμων
πλαζομένῳ φύσεως νῆα ποδεινωτέρην.
πατρός ἰδὼν γὰρ ἐγὼ δέμας εἰς ἐμὲ καίριον ἔλθόν,
μουνερέτης ἐπέβην, φόβτος ὀφειλόμενος.
ἦγαγε δ' εἰς λιμένας με, καὶ ἔσπειρεν δις ὁ πρόςβρυς,
νήπιον ἐν γαλῇ, δεύτερον ἐν πελάγει.

63. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Θῆριν τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγραν ἀπὸ κήρυττον
ζῶντα, τὸν αἰδυίνης πλειονα νηξάμενον,
ἰχθυοσιληιστήρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
οὐχὶ πολυσκάμιον πλαύτορα ναυτιλίας,
5 ἔμπης οὐτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν, οὔτε καταγίγς
ἦλασε τὰς πολλὰς τῶν ἔτεων δεκάδας.

LXIII. 3. ἰχθύσι ληιστήρα. P. Plan. unde Br. ἰχθυοσιληιστήρα fecit; hæc cum Schneidero ἰχθυοληιστήρα dederam, secundum compositionem ἰχθυοθηιστήρας ap. Maneth. IV. 243. Pal. VII. 102. ἰχθυοθηιστήρα Μανέστρατον. Bruckianam tamen lectionem similis nonnullis compositis, in quibus dativi vis aut nulla aut obscura est, comparatis tuetur Lebeck. ad Phryn. p. 687. quem

non abstinere debet. - v. 4. νέφος γεράνων. Supra Cap. IV. ep. 38. ἐπιβασάμενον γεράνων νέφος.

62. In naufragum, patris cadavere, forte ipsi obviam facto, ex instante mortis periculo servatum. - v. 2. φύσεως νῆα, ὄχημα, τὸ τοῦ πατρὸς σῶμα. - v. 4. μουνερέτης. Pal. VII. 637. Πτόρος ὁ μουνερέτης ὀλίγη νῆϊ. - ὀφειλόμενος. quoniam patris est liberos juvare. - v. 5. ἔσπειρεν. vitam mihi tribuit.

63. De piscatore in summa senectute leni morte extincto. - v. 2. αἰδυίνης. de nauta Callimach. Pal. VII. 277. αἰδυίη δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ. Ap. Ará-

tum Phaen. 296, nautæ ἔξελοι κολυμβοῖν αἰδυίῃσιν. Similiter Medea apud Apollon. Rhod. IV. 362. τηλόθι δ' οἷη Λυγοῦσιν κατὰ πόντον αἰὲν ἀκύνοντες φορεῖσθαι. - v. 3. χηραμοδύτην. piscium latebras perscrutantem. - v. 4. πολυσκάμιον ναυτιλίας. navigii parvi, nec multis remis instructi. Sic Pal. VII. 287. τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νῆϊ Ἐμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης. ubi εἰρεσίη positum pro nave, ut h. l. ναυτίλῃ. - v. 5. Ἀρκτοῦρος. hoc astrum in scenam inductum a Plauto Rüd. Prolog. 69. increpui hibernum, et fluctus moysi maritimos: Nam Arcturus si-

ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλῇ σκουρίδι, λῆγος ὅποια,
τῷ μακρῷ ὀφισθεὶς ἐν χροῖνι αὐτόματος.
σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες ἐφήροσαν, οἷδ' ὁμόλεκτος,
ἀλλὰ συναγέτης ἰχθυῶν θάλασσης.

10

64. ΤΥΛΔΙΟΥ ΛΑΤΡΕΑ.

Τρυπῶν τὸν πρέσβην, τὸν ἀλιτρυτὸν ἐπὶ κύβητος
ζῶντα, τὸν ἀγρίοις καὶ μοχλοῖς ἀνίοις,
ἐκ δαιμονίου τροχῆια Νότου κατέδυσε θάλασσα,
ἔβρασε δ' εἰς προκάλην προκίον ἡϊόνα,
χεῖρας ἀποβρωθέντα. τίς οὐ νόον ἰχθύσιν εἶποι
ἔμμενα, οἳ μούνας, αἷς ὀλέκοντο, φάγον;

65. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἰκαρίην πλώων [ἔτι παῖς] ὄλα, νηὶς ὀλισσθῶν
Δάμις ὁ Νικαρέτου κάππεσεν εἰς πέλαγος.

doctissimum virum nunc lubens sequor. - v. 3. τῷδ' οὐ. Plan. Br. τοῦτον. Pal. unde τοῦτ' οὐ feci.

LXV. 1. verba ἔτι παῖς ad versum implendum inserui, qui in Pal. est mutilus. Planud. Ἰκαρίην τὸ πάρος κλ. ex conjectura procal dubio. Puerum fuisse Damidem ultimum distichon docere videtur.

gnum sum omnium acerrimum: Vehemens sum exorians; cum occido, vehementior. Cf. Plin. XVIII. 31, 74. - ἤλασε. Supra cap. IV. 32, Erinnae ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα Μοῖρα.

64. In piscatorem, qui temporis vi fluctibus mersus in litore inventus est manibus abrosis. - v. 1. ἀλιτρυτὸν κύβητος. cymbae fluctibus multum jactatae et attritae. De piscatore ipso Theocrit. Eid. I. 45. τυτθὸν ἀπὸθεν ἀλιτρυτοῦ γέγοντος. - v. 4. προκάλην ἡϊόνα. utrumque vocabulum de litore usurpat, hoc tamen discrimine, ut προκάλη lapillos et silices, quibus litus constratum est, ἡϊὼν marginem terrae in universum

significet. Fit autem inferendum, ut synonyma sic, aut pars tota per appositionem adiungatur, pro προκάλην ἡϊόνας, ut in Append. Ep. 312. Τυρσηνῆς ἡϊόνας προκάλην - quod hoc quoque loco bene haberet, nec aliter scribendum olim existimabam. Sed mutatione fortasse non magis operuerit, quam in Sophocl. Aj. 308. κόμην ἀπὸ τῆς ὀνυξὶ συλλαβῶν χειρὶ. ubi etiam χεῖρος dici poterat. Vide Lobeckium p. 267. - v. 5. τίς εἶποι. de optativo in interrogationibus modo cum particula ἂν, modo sine ea posito, idque subtili discrimine, dixit Reising. de vi et usu particulae ἂν p. 133. s. Rost. Gr. gr. S. 120. p. 457.

65. In puerum, in mari Ica-

ΟΙ

πολλὰ πατήρ δ' ἤρ'ατο πρὸς ἀθανάτους, καὶ ἐς ὕδωρ
φθίγγεθ', ὑπὲρ τέκνον κύματα λισσόμενος.
ᾤλετο δ' οἰκτιστός βουχθεὶς ἄλλ' κείνο δὲ πατρός·
ἔκλυεν ἀράων οὐδὲ πάλαι πέλαγος.

66. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Τὸ σκάφος οὐ βυθὸς εἴλε· πόθεν βυθός; οὐ γὰρ
ἔπλωσεν.
οὐδὲ Νότος· πρὸ Νότον δ' ᾤλετο καὶ πελάγεις.
ἦδη γὰρ μιν ἄπασαν ἐπὶ ζυγὰ ρουφωθείσαν
ἤλειπον πεύκης τῇ λιπαρῇ νοτίδι·
πίσσα δ' ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογὶ τὴν ἄλλ' πιστὴν
τευχουμένην γαίῃ δαΐξεν ἀπιστοτέραν.

67. ΔΕΣΝΙΑΔΑ ΤΑΡ.

Τὴν μικρὴν με λέγουσι, καὶ οὐκ ἴσα παντοπορευθεῖσαι
ναυσι διδύνειν ἄτρομον εὐπλοῖην·
οὐκ ἀπόφνηι δ' ἐγὼ βραχὺ μὲν σκάφος· ἀλλὰ θαλάσση
πάν ἴσον· οὐ μέτρον ἢ κρείς, ἀλλὰ τύχης.

rio nave excusum. - v. 3. ἐς
ὕδωρ φθίγγεθ'. Propert. I.
12. 12. in iusto multa locu-
ta salo. - v. 5. βουχθεὶς de-
voratus, absorptus. Nevdran-
di significatione καταβουχθεὶς est
in Pal. VI. 268. - v. 6. οὐδὲ πάλαι.
olim, quum Daedalus pro
Icaro puero precaretur.

66. De nave, quae nondum
fluctibus lambita, quum in litto-
re pice laubgeretur, flammis
consumta est. - v. 1. πόθεν. ni-
hil minus; quomodo hoc po-
tuisse fieri? - v. 5. τὴν ἄλλ' πι-
στὴν. navis constructa cum spe
fora, ut mari commissa fidem
vectoribus servet, eosque tu-
tos ad locum destinatum perdu-
cat. At casus ille, quod navis
haec rectis aedificata absumta
est, eam vel in terra, ubi multo
minus quam in mari est periculi,

fidem servare non posse docuit.
Sic hunc locum accepit etiam
Stephanus in Notis ad Epigr.
selecta p. 302. Eadem est anti-
thesis ap. Aristid. Or. de Rhod.
dy terrae motu eversa T. I.
p. 545. οἱ ἀπὸ θαλάττης ἀναβ-
εργήκοτες τὴν πατρίαν ἐσκιαν
ἀπιστοτέραν τῆς θαλάττης ἐδ-
ρόν.

67. Navis exigua se fortunae
ait et deorum favori magis quam
modo et mensurae confidere. -
v. 1. οὐκ ἴσα. οὐ τῷ αὐτῷ θρά-
σει εἰς εὐπλοῖαν τοῦ θαλάμῃν ἰσὺ-
ναι. διδύνειν εὐπλοῖην dictum,
ut Pal. VII. 164. καὶ σὺν, ὁδῶν.
Ὀργίον ἰσὺν οἱ πάντα Τύχῃ βί-
τον. - v. 3. θαλάσση πάν ἴσον.
sensum horum verborum proxi-
ma hunc esse docent: ad mare
ejusque casus nihil interest, par-
va sit navis an magna; non enim

Ἐστω πηδαλίοις ἐτέρῃ πλέον· ἄλλο γὰρ ἄλλῃ
θάλασος· ἐγὼ δ' εἴην δαίμοσι σωζομένη.

68. ΑΙΜΛΙΑΙΝΟΥ

Ἀβάλε χειμερίον με κατέκλυσε κύματα πόντου
δειλαίνην, νεκρῶν φόρον ἀμειψαμένην.
αἰδέομαι σὸνδεῖσα· τί μοι πλέον ὄρμον· ἰκέσθαι,
δευομένη φαντῶν πείσματα λυσομένων;
Κακνυτοῦ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας,
ὤλεσα ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος.

LXVIII. 4. λυσομένων. Codd. δεσόμενων corrigiit Stephanus cum Ascensiana, idque Grotius amplexus vertit: quum desint religenti qui mea vincula viri.

a mensura ejus, sed a fortuna pendet, utrum servetur nec ne. De navigantibus Dio Chrysost. Or. LXIV. p. 593. οὐδὲ γὰρ πύκτη τὴν ψυχὴν, οὔτε σχολίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ἔξωλον πενκυνον (vid. Arat. v. 299.), ἀλλ' ἐπέτρεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πρᾶγματι, τῇ Τύχῃ. — v. 5. ἔστω πλέον, praestet et superior fuerit. — πηδαλίοις. majores naves pluribus interdum clavis instructae erant. Suidas in *Πηλοῖα* τινὰ δὲ καὶ ἐν τῇς προύμνης καὶ ἐν τῇς πρώτης ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἥσαντο. Vid. Scheffer. de militia nav. II. c. 5.

68. Navis, quae salva in portum pervenerat, sed vectoribus ad unum omnibus nescio qua fortuna extinctis, optat, ut fluctibus prius submersa fuerit, quam talem-casum viderit. — v. 1. ἀβάλε. vid. supra ad ep. 38, 1. — v. 2. φόρον ἀμειψαμένην. observanda breviloquentia in verbis mutandi et permutandi non infrequens. Pal. VII. 628. οὐ νέμεσις — ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμένης. quod hanc appellationem

nem cum priore permutastie. Aeschyl. *Præm.* 309. γλῆσθα αὐτὸν καὶ μεθάρμοσα νέους τρόπους. novassime mores, prioribus abjectis. Vid. Not. cr. in Pal. p. 256. — v. 4. λυσομένων. Vid. var. lect. — v. 5. Κακνυτοῦ σκάφος. mortuos ut Charontia cymba vehens, quae est *Lethaea ratis* ap. Tibull. III. 8, 10. et *Ἀηδαίνυ* σκάφος supra cap. III. ep. 17. — v. 6. ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος. argutum hoc de vectoribus in mari defunctis, sed in portum delatis. Simili acumine ναυηγεῖν usurpatur de iis, qui quacunque de causa pessumdantur, et ναυηγὸν ἐν γῇ εἶναι, ut patrimonio naufragi ap. Cicero. Or. pro Syll. c. 14. Vid. supra Cap. V. ep. 105. Plura congessi in Anim. in Anth. T. II. p. 137. Omnis epigrammatis acumen corrumpunt, qui nantas illos revera in portu naufragium fecisse, aut se nescio quare in mare deieciisse existimant.

69. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΤΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀντιγόνην ἔστεργε Φιλόστρατος. ἦν δὲ παλαισταῖς
ὁ τλήμων Ἴρου πέντε πενιχρότερος.
εὗρε δ' ὑπὸ κρυμοῦ γλυκὺ φάρμακον ἀντί τῶν σκῶν
γούνας ἐκοιμήθη, ξεῖνε, μετ' Ἀντιγόνης.

70. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μῆνιν δεῖδε μάθων, καὶ μῆνιν αἰεὶ δε διδάξας,
οὐλομένην γαμετὴν ἡγάγουμεν ὁ τάλας
πᾶν δ' ἡμᾶς μέχεται, καὶ παννυχίη πολεμίζει,
ὥς παρὰ τῆς μητρὸς προῖκα λαβοῦσα μάχην.
ἦν δὲ θέλω σιγᾶν καὶ μαρναμένη ὑποκίλειν,
ὅττι περ οὐ μάχομαι, τοῦδ' ἔνεκεν μέχεται.

71. ΛΟΥΚΙΑΔΟΥ.

Ἄγρον Μηνοφάνης ἀνήσατο, καὶ διὰ λυμὸν
ἐκ δοῦδος ἀλλοτρίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

69. Narratur Philostrati, pauperrimi mortalium, artificium, quo Antigona, quam deperibat, potiri sibi videbatur. — v. 1. πέντε παλαισταῖς πενιχρότερος. dictum ut ap. Aristoph. in Ran. 91. μειρακύλλια—Εὐριπίδου κλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστατα. — v. 3. ὑπὸ κρυμοῦ. forte per hiemem remedium amoris invenit; quum enim attractis genubus frigori mederetur, cum Ἀντιγόνην sibi videbatur cubare ἀντί τῶν γόνυατα habens. Ineptum hunc lusum adscripsimus, ut ex uno saltem exemplo intelligatur Graecos non semper a frigidis huiusmodi acuminibus abhorruisse.

70. Grammatici de rixosa conjugē lamentatio. — v. 1. μῆνιν. de primo Iliadis hemistichio professionem grammaticam significante diximus supra cap. VI. ep. 75. et 78. — v. 2. οὐλομένην. hoc quoque vocabulum male omina-

tum ex Iliadis initio. Similiter Palla d. ludit in Pal. IX. 169. μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γέγνηται Οὐλομένης πενίης. cuius etiam ep. 168. comparandum, similes lamentationes continens: Μῆνιν οὐλομένην γαμετὴν ὁ τάλας γεγάμηκα. — v. 4. μάχην, τὸ μάχεσθαι.

71. De agro moduli tam exigui, ut possessor ejus, quum fame periret, locum in eo non haberet, ubi se suspenderet, nec ubi mortuus humari posset. Est hoc epigramma ex genere hyperbolico, cuius exempla dedimus cap. VI. ubi confer imprimis ep. 95—100. Simile est in ejusmodi agrum ep. Martialis XI. 18. et Laureae Tullii in Anth. Lat. III. 56. de horto angustissimo: extractam puteo situlam cum ponit in horto, Ulterius standi non habet

γῆρ δ' αὐτῷ τεθνεῶσι βαλεῖν οὐκ ἔσχον ἀνωσθεν,
 ἀλλ' ἐτάφη μισθοῦ πρὸς τινα τῶν ἑμῶρων.
 εἰ δ' ἔγωγε τὸν ἀγρὸν τὸν Μηνοφάνους Ἐπικουροῦ,
 πάντα γέμειν ἀγρῶν εἶπεν ἄν, οὐκ ἀτόμῳ.

72. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἐκλήθην ἐχθές, Δημήτριε· σήμερον ἦλθον
 δειπνεῖν. μὴ μέμνη, κλίμακ' ἔχεις μεγάλην.
 ἐν ταύτῃ πεποίηκα πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
 σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρκον ὄνου κατέχων.
 ἦψαι τῶν ἄστρον. Ζεὺς ἦνίκα τὸν Γανυμήδην
 ἦρπασε, τῇδ' αὐτόν, φαίνεται, ἔχων ἀνέβη.
 ἔνθεν δ' εἰς Ἀθῆναι πότ' ἀφίξεαι; οὐκ ἀφνὴς εἰ
 εὐφροίας τέχνην πῶς ἔσθ' ἀθάνατος.

73. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῦ παγωνοφόρου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροπροσαίτου,
 εἰδομέν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίαν.

LXXII. 7. ἀφίξεται. Pal. τίς ἀφίξεται. Br. Una littera deleta sensum restituit.

LXXIII. 1. παγωνοτόφρου. Br. —

ille locum. — v. 4. qui eum sepelirivellent, necesse habebant a vicino locum ad sepulcrum emere. — v. 6. οὐκ ἀτόμων. Ap. Lucian. Icarom. §. 18. Menippus possessiones hominum de luna contemplatus, σχεδὸν γὰρ, ait, ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωγεῖν.

72. Apud amicum ad coenam vocatus poeta se excusat, quod insequente demum die venerit, immensam scalarum, per quas ipsi ascendendum fuerit, altitudinem caussam interserens. — v. 1. ἦλθον δειπνεῖν, εἰς δεῖπνον, aut δειπνήσω. vid. supra ep. 48. — v. 3. πεποίηκα πολὺν χρόνον. multum temporis consumsi. Vid.

supra cap. VI. 60. νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχον ποτὲ Μάρκος. Exempla hujus locutionis dedi in Anim. in Anth. T. II. 3. p. 44. — v. 4. ὄνου. ut asinis utuntur, qui altos et arduos montes adscendunt. — v. 6. φαίνεται. ut manifestum est. Interpositum verbum, ut σίμαι, ἔλπομαι et similia. — v. 7. οὐκ ἀφνὴς εἰ. Alexis ap. Athen. IV. p. 164. D. μάλ' εὐφροῦς ἀνθρώπου. Hoc vocabulum illustravit Coray ad Isocrat. T. II. p. 112.

73. Historia de Cynico, qui in convivio, villioribus cibis appositis, abstinentiam exercebat, delicatioribus autem se avidissime ingurgitabat. — v. 1. παγωνοφόρον. philosophorum est bar-

- θέμαν μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ῥαφανίδων,
 μὴ δεῖν δουλεύειν γαστρὶ λέγων ἀρετὴν.
 5 εὐτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδεν χιονόδεα βόλβαν
 στρυγνήν, ἣ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον,
 ᾗτησεν παρὰ προσδοκίαν, καὶ ἔρωγεν ἀληθῶς,
 κοῦδεν ἔφη βόλβαν τῇν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

v. 6. στρυγνήν πινυτὸν. Pal. et vett. Plan. editt. τὸν πιν. Br. ἡ πινυτὸν. emendavi cum Hermanno. A brevi autem syllaba Lucianus in pentametri caesura non abstinebat. Vid. Friedem. p. 311.

bam alere. Unde Plutarch. T. II. p. 352. C. οὕτα γὰρ φιλοσόφους παρωτοτροφίαι καὶ τριβωνοφορίαι ποιοῦσιν. imprimis autem Cynici barbae comaque promissa gloriabantur. Recte autem dicitur πώγωνα φορεῖν ut τρέφειν. Sosicrates ap. Athen. IV. p. 163. F. βαθεῖ πώγωνι χρῆσθαι τὸν Ἀδόδαγον ἱστορεῖ, καὶ τρέβωνα ἀναλαβεῖν, κόμην τε φορεῖσαι. - βακτρο-προσαίτον. mendicantis, simulque clava minantis. - v. 3. θέμων. lupini consuetudinem veterum Cynicorum cibum, quorum temperantiam praedicat Julian. Imper. Or. VI. p. 298, s. - v. 4. δουλεύειν γαστρὶ. Vid. supra ep. 54, 10. - v. 5. βόλβαν. Latinum vocabulum vulva, quae apud Romanos inter delicatiores cibos

habebatur. Quare Maenius ganeo. ap. Horat. L. Ep. 15, 39. non hercule miror, Aiebat, si qui comedunt bona, quam sit obeso Nil melius turdo, nil vulva pulchrius ompla. - στρυγνήν. στρυγνὰ βρώματα vocantur, quae appetitum excitant, ut ap. Muson. in Stobaei Floril. XVII. p. 160, 52. vulva autem cum aceto solebat apponi. Athen. III. p. 101. B. - πινυτὸν νόον, σφωροσύνην, quam hactenus demonstraverat, delicati illius cibi adspectus expugnavit. - v. 7. ἀληθῶς, facete hoc additum tamquam in re fere incredibili. - v. 8. ἀδικεῖν. vulvam virtuti nihil officere dicebat. ἀδικεῖν in talibus idem est quod βλάπτειν.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

74. ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰμὶ πατρός λευκοῖο μέλαν τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
ἄχρῃ καὶ αὐρανίων ἱπτάμενος νεφέων·
κούρας δ' ἀνταμείνῃσιν ἀπενδία δάκρυα τίκτω·
κύνθῳ δὲ γέννηταις ἄνομαι εἰς πέτρα.

75. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἄνεμος, οἶνο· νῆες, ἐοικττοῦσιν· δέκα ναῦται·
εἰς δὲ κυβερνήτης ἀμφοτέρως ἔλδει.

76. ΑΛΛΟ.

Ἐκτορε τὸν Εἰλάμον Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ
Αἴας πρὸ Τροίαν· ἔγχει μαρνάμενος.

77. ΑΛΛΟ.

Εἶδον ἔγωγε ποτὲ πῆρ' ὅθ' ὕλης τῶν τοσίδηρον
ὑπτιον· ὁρᾷ τρέχοντα, ποδὶν δ' οὐκ ἦπτετο γαίης.

74. Εἰς· καπνός - v. 3. κού-
ρας· ambiguitas est in hoc vo-
cabulo, quod et puellam et oen-
horum pupillam significat. Cf. in-
fra, ep. 84.

75. De tibicine duns simul ti-
bias inflante, dextram et sinistram,
τ. v. 2. εἰς· κυβερνήτης. Achill.
Tat. VIII. 6. p. 174. tibiam cum
fistula Panis comparans: ἐκεί μεν
οἱ δάκρυλοι κυβερνήτης, τὰ αὐλή-
ματα, ἐνταῦθα δὲ τοῦ τεχνίτου
τὸ στόμα μιμνῆται τοῦς δακτύ-
λους. Haud infrequens verbi ky-
bernḗn et κυβερνήτης, et omni-
no verborum a re nautica peti-
torum usus translatus, quod non
mirandum in sermone populi na-
vigationi addictissimi.

76. Rem notissimam, Hecto-
ris per Achillem caedem, auctor
verbis consulto obscuravit. -

τ. 1. Διομήδης ἀνὴρ, ὁ Ἄχιλ-
λεος, οὐκ ἐστὶν παλλακὴ ἢ ἡ Διο-
μήδεια. Eustath. ad II. ε. p.
453, 52. Respicitur II. ι. 664. de
Achille: τῷ δ' ἄρα παρνατέλε-
κτο γυνή, τὴν λεοβόδην ἤγεν,
Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδης
καλλιπαρῆος· ubi Eustath. p.
694, 17, aenigmati nostri men-
tionem fecit. Vid. Meziriac
ad Ovid. Heroid. III. p. 240. -
τ. 2. Αἴας non est Ajax, sed ge-
nitivus vocis αἴα pendens a prae-
positione πρὸ.

77. Serra videtur intelligi,
de qua est etiam aenigma ap.
Symposian. LX. qui ὕλην τῆς
τοσίδηρον sic circumscripit;
frondicomam aubolem
morsu depascor acuto. -
Sibi videntur opposita ὑπτιον et
ὁρᾷ. Hoc est recta lignum

78. ΑΛΛΟ.

Εἰ πρὸς αἰδομένου μέσσην ἑκατοντάδα θείης,
παρθένου εὐρήσεις νύκτα καὶ φρονέα.

79. ΑΛΛΟ.

Ξανθή μὲν τις ἔγων ἤμην πάρος, ἀλλὰ κοπεῖσα
γίνομαι ἀγεννῆς λευκοτέρῃ χιόνος·
χαίρω δὲ γλυκερῷ τε καὶ ἰχθυόεντι λοετρῷ,
πρώτῃ δαιτυμόνων ἐς χορὸν ἐρχομένη.

80. ΑΛΛΟ.

Παρθένον ἐν πελάγει ζητῶν τὴν πρόσθε λέοντα,
τητὴν εὐρήσεις παιδοφόρου Ἑκάβης.

secans; illud serram dorso quodammodo incedere significat. Dorsum serrae est pars ea, quae dentibus instructa est. Pal. VI. 204. τετραὸν νότῳ καμπτόμενον πρόνα. πόδες autem, quibus terram non tangit, manubria sunt.

78. In Pyrrhum. Addito 9, centenarii numeri signo, ex πύργος fiet πύργος, Deidamiae virginis filius, Polyxenae sacrificulus.

79. Linum significatur, quod prius est flavum, tum dulci aqua maceratum, tundendo albescit. — v. 4. Junge ἐς χορὸν δαιτυμόνων. convivis in lectis collocatis, et aqua ad lavandum data, mantelia distribuuntur. Quod quum fiat ante cibos sumptos, ἡ λινοκαλάμη prima convivium coctum intrare dicitur.

80. Obscurus hoc distichon in Thetidem videtur esse scriptum, quae ut Peleum effugeret, varias

sumpsit formas. Sophocli. in Achillis Amator. ap. Schol. Pindari Nem. III. 34. ubi Thetis: τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιστάται; λέων, δράκων τε πῦρ, ὄδω. et Pindar. ipse Nem. IV. 68. Cf. Ovid. X. Met. 243. 290. Jam post mortem Achilles in beatorum sedibus Medeam habuit conjugem. Schol. Apoll. Rh. IV. 815. ubi Juno Thetidi haec praedicat: χρεώ μιν (Achillem) κόρυς πόσιν ἔμμεναι Αἰγέας Μηδείης· σὺ δ' ἀγεννῶ ἐνερῇ κερ εἶδω. quae hic est ἐνερῇ, in aenigmate τητὴν vocatur; cui vocabulo quam diversae fuerint significationes, Hesychii glossae docent. Si autem in hac una voce nostra interpretatio non nihil vacillet, quae supersunt — παιδοφόρος Ἑκάβη, vix aliter quam de Medea accipi possunt. Ἑκάβη: ἡ ἐκάθεν βεβηκνία. Suid.

81. ΑΛΛΟ.

Μοῦνον μοι θέμις ἐστὶ γυναικῶν ἐν φιλότῃ
 μίσγεσθαι φανερῶς, λισσομένων ποσίων.
 μοῦνος δ' ἡϊθέοισι, καὶ ἀνδράσιν, ἡδὲ γέρονσιν,
 παρθενικαῖς τ' ἐπέβην ἀγνυμένων τοκέων.
 μαχλοσύνην ἤχθηρα· φιλεῖ δέ με παιονίη χεῖρ,
 Ἀμφιτρωνιάδην ἐκτελέοντα πόνον.
 ἀμφὶ δ' ὀπνιομένοισι καὶ ἄν Πλουτῇι μαχοίμην
 αἶεν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὀπόδοις ἐμῇ.
 εὐρινον δέ με παῖδα καὶ ἀργιόδοντα τίθησιν
 ἰδρεῖη μερόπων αἰγὶ μινεῖς ἔλεφας.

5

10

82. ΑΛΛΟ.

Εἰμὶ χαμαῖζηλον ζῶων μέγος· ἦν δ' ἀφέλγς μου·
 γράμμα μόνον, κεφαλῆς γίνομαι ἄλλο μέγος·
 ἦν δ' ἕτερον, ζῶον πάλιν ἔσσομαι· ἦν δὲ καὶ ἄλλο,
 οὐ μόνον εὐρήσεις, ἀλλὰ διηκόσια.

LXXXI. 4. ἀγνυμένων. sensui adversatur; nam parentes non dolent clystere filiabus suis virginibus adhibito, sed id postulant potius. Quare Br. ἀγνυμένων legit, quod nec ipsum satisfacit. Fortasse scribendum: ἀντομένων τοκέων. Hoc bene respondet verbis v. 2. λισσομένων ποσίων.

LXXXII. 1. γένος. Pal. rea ipsa docet hanc lectionem scribentis errori deberi, qui γένος saepe cum ζῶων junctum legerat. Etiam verba ἄλλο μέγος in breviori versu docent μέγος praecessisse.

81. Est in κλυστήρα. - v. 4. ἀγνυμένων. Vid. var. lect. - v. 6. Ἀμφιτρωνιάδην πόνον. probabiliter interpretatur Brunckius de stabuli Augiae purgandi labore, ubi Ἀγσίον πολλὴν κόπον ἐξεκάθηρεν. Nec minus bene fortasse de Herculis ad inferos descensu cogitaveris. Certo Nicarchus Pal. XI. 328. de ea parte, in quam clyster penetrat, ut de Orco loquitur: Ἐγμογένης δ' ἔλαχε στυγερόν δόμον εὐρώεντα ὕστατον. Nec proxima huic interpretationi adversantur. - v. 7. Πλουτῇι. ut alter Hercules, qui cum Plutone pugnavit (Il. 2. 395. ss. Apollodor. II.

7, 3.) et Mortem in pugna de Alcestide superavit. - ὑπὲρ ψυχῆς. Il. 2. 338. λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς. - v. 9. εὐρινον. ambiguum vocabulum, quod a ῥινόν derives et a ῥίν. Prius res h. l. requirit. Consistit enim ὁ κλυστήρ sacculo e pelle caprina, cui fistula eburnea inseritur; quare αἰγὶ μινεῖς ἔλεφας.

82. Est ex eo aenigmatum genere, quae logogriphos vocant. Vocabulum est ποῦς, pars animalium inferior, χαμαῖζηλον, terram premens. - v. 2. ἄλλο μέγος. littera detracta de ποῦς fit οὐς, tum ὅς, tandem ε, quae littera διηκόσια significat.

83. ΑΛΛΟ.

Τέσσαρα γράμματα' ἔχον ἀνύω τρίβω' ἦν δὲ τὸ πρῶτον
 γράμμι' ἀφέλῃς, αἶω' καὶ τὸ μετ' αὐτὸ πάλιν,
 βορβόρω εὐρήσεις ἐμὲ φίλτατον ἦν δὲ τὸ λοιπὸν
 αἶγῃς, εὐρήσεις * ἐπὶ ῥῆμα τόπον.

84. ΑΛΛΟ.

Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
 οἶνος, ὑφ' οὗ δὲ θάνεν, Παλλάδος ἦν στέλεχος,
 ὁ πτείνας ναυηγός· ἐνὶ ζῶντι δὲ τύμβῳ
 κεῖται μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
 Παλλὰς καὶ Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

85. ΑΛΛΟ.

Ἄν μ', ἐξίδῃς, καὶ ἐγὼ σέ· σὺ μὲν βλεφάροισι δέδορκας,
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροις· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
 Ἄν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῇς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
 φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χεῖλε' ἀνοιγόμενα.

LXXXV. 1. τί με βλεφάροισι δ.; Vulgō. Qua interrogatione nihil ineptius. Scripsi itaque σὺ μὲν βλ. cui particulæ jam bene respondet ἀλλά.

83. Ejusdem est generis et in eandem vocem. Haeremus in exitu versus tertii, et in v. quarto. De sensu quidem dubitari non potest, intelligi voculam ποῦ, quæ ultima littera detracta superat. Sed huic interpretationi τὸ λοιπὸν non respondet. Nam in vocabulo πῶς, prima et secunda littera detracta, restat ὄς, et τὸ λοιπὸν est aut ὅ aut tota syllaba υς. Quare τὸ λοιπὸν fuisse suspicor. Ultimus versus est inutilis. Fortasse scribendum: εὐρήσεις εἰσέτι ἤμα τόπον. quod facile in id, quod nunc legitur, depravari potuit.

84. Aenigma de oculo Polyphemi. — v. 1. κόρη. Vid. supra ep. 74. — v. 2. Παλλάδος ἦν στέ-

λεχος. refer ad ῥόπαλον illud χλωρόν, ἐλαττον, quo Ulysses ad oculum Cyclopi comburendum usus est. Od. ι. 319. ἀκρίμων ἔλατος. Euripid. Cycl. 454. In alio Pal. XIV. 37. Παλλάδος φίλη etiam est olea. — v. 3. ζῶν τύμβος ipse est Cyclops ob homines devoratos. Sic de Thyeste Sidon. Apollin. IX. 109. qui miser voratis Vivum pignori bus fuit sepulcrum. et Gorgias ap. Longin. π. T. cap. 3. γῦπες ἐμψυχοὶ τάφοι.

85. Εἰς ἑσπέρων. — v. 3. λαλέω. muta in speculo imago videtur loqui, sed os tantum aperit, sono inde non procedente; unde μάτην ἀνοιγόμενα.

86. ΑΛΛΟ.

Υἱας πεντήκοντα μὲν ἐνὶ γαστρὶ λαβοῦσα
φηλητῶν πάντων ἔκτανον ἡγεμόνα.
αὐτὰρ ὁ οἷς τέθνηκεν, ἐπεὶ δύο γαστέρες αὐτὸν
τίκτον, χαλκίῃ, καὶ πάρος ἀνδρομέη.

87. ΑΛΛΟ.

Νυκτὶ μὲν καὶ Τρωσὶν ἐπὶ λυθῶ, καὶ τὰ Πελοπον-
νήσια διατμήξας εἶλον ἄνευ δόρατος·
οὐ μὲν ὁ Τυδείδης, οὐδ' ὁ Πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
τὸν θρασὺν ἐκ νηῶν ἔσθενον ἐξελάσαι·
ἀλλὰ μένος καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἄεξον,
Ἀργείων στρατιὴν ὦλεσα καὶ Φρυγίων.

88. ΑΛΛΟ.

Ἦν ὅτε σὺν Λατίδῃσι καὶ ἀλλήμιν Ἡρακλῆϊ
Κενταύρους διφυεῖς ὦλεσα μακρόμηνος·

LXXXVI. 2. *μηλητῶν*. Pal. *ληστήων*. Br. *Lenius videbatur
φηλητῶν*. De Argonautis Lycophron v. 1309. *ἐπεμφαν ἄρ-
παγας λύκους Ταγῶ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην*. In Do-
siadis Ara I. 26. *Iason πορφυρεῖον φῶς κριοῦ appellatur*.

86. Εἰς τὴν Ἀργῶ, quae quin-
quaginta filios, Argonautas, ven-
tre gestasse dicitur. Hi omnes
φηληται, ob furtum velleris au-
rei; ἡγεμόν eorum est Iason.
Hic a Medea, sic ut Aeson
apud alios, infrusta sectus et in le-
bete coctus dicitur ap. Lycophron.
v. 1315. λέβητι δαιτυν-
φεις δέμας. quare in Dosiadis
Ara II. 2. δίσταρος vocatur. Scho-
liasta interprete: ὁ οἷς ἡβήσας,
τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μη-
δείας ἐψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν
ἀναγεῖσθαι. ipsa autem Medea v.
5. ἐπανδρα. Argum. Medae Eu-
ripidis: Φερεικῆς δὲ καὶ Σι-
μωνίδης φασιν, ὡς ἡ Μῆδεια
ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον
ἐποίησε. Jam intelligitur, cur
Argo, i. e. expeditio illa Argonau-
tica, Iasonem interfecisset

dicatur, et quomodo bis obierit.—
δύο γαστέρες. λέβητος, χύτρας
γαστήρ non infrequens post Ho-
merum, apud quem γαστήρ
τρίποδος habetur II. σ. 348.

87. Εἰς Τῆνον. Somnus simul
Trojanos et Graecos vincit, nec
ullis heroum viribus pelli potest.
Idem μένος καὶ θάρσος anget.
Locutio desumpta ab Homero,
ubi II. ζ. 261. de vino: ἀνδρὶ δὲ
κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.
μέμος καὶ θάρσος jungitur II. ε.
2. — v. 6. Ἀργείων στρ. ob So-
mnium, οὗλον Ὀνειρον, II. β.
Agamemnoni a Jove missum. —
Φρυγίων. ob Rhesium II. x. nocte
ab Ulyse et Diomede octisum.

88. Εἰς Οἶνον. — v. 1. μακρόμην-
ος, σύμμαχος ὢν. Ducta haec
ex Od. φ. 295. οἶνος καὶ Κένταυ-
ρον κ. τ. λ. Horat. I. Od. 18,

ἦν ὅτε μοννογένεια κόρη θάπεν ἐν τρισὶ πληγαῖς
 ἡμετέραις, Κρονίδην δ' ἥραχον ἐνάλιον
 νῦν δέ με Μοῦσα τρίτη πυρίναις Νύμφαισι μιγέντα
 δέρεται ὑέλλῳ κείμενον ἐν δαπέδῳ.

* * *

89. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Μὴ ζήτει δέλτοισιν ἑμαῖς Πρίαμον παρὰ βωμοῖς,
 μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης,
 μὴδ' Ἴτῶν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν
 ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον
 ἀλλ' ἱλαραῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἥδὴν ἔρωτα,
 καὶ Βρόμῳ τούτοις δ' ὄφρ' οὐκ ἔπρεπον.

7. ac ne quis modici transiliat munera Liberi, Centaurea monet cum Lapi-
 this rixa super mero Debellata. — διφνείς. διφνήστρα-
 τόν. Soph. Trach. 1097. μίξαν-
 θρωποι καὶ μισόδηγοι Centauri
 vocantur ap. Themist. Or.
 XXIII. p. 284. A. — v. 3. μοννο-
 γένεια κόρη. vid. supra ep. 84, 1.
 — ἐν τρισὶ πληγαῖς. tria Polyphemus
 vini pecula hausit ab Ulysse
 ipsi oblata. Od. ι. 360. αὐτὰρ
 οἱ αὐτὶς ἐγὼ πόρον αἰδοπα οἶ-
 νον· τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς
 δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. Malum
 autem ebrio Cyclopi illatum quan-
 toperē Neptunum, Κρονίδην ἐν-
 ἄλιον, moverit et irritaverit,
 magna pars Odysseae docet. —
 v. 5. Μοῦσα τρίτη. apud He-
 siodum Theog. 77. in Musarum
 recensu tertium locum habet Θά-
 λεια, quod nomen accentu muta-
 to hilaritatem convivii significat.
 In convivio autem vinum cum
 aqua calida potatur. — ὑέλλῳ ἐν
 δαπέδῳ. in vase vitreo.

89. Posui hoc epigramma in
 fine hujus florilegii, cujus ma-
 teriam atque consilium quodam-
 modo adumbrat. Complectitur
 quidem haec collectio etiam non-
 nulla eorum, quae Strato se

epicis et tragicis reliquisse ait,
 sed ea omnia breviter tractata, et
 tanquam Gratiarum manibus de-
 cerpta, ut eleganti coronae te-
 xendae inservirent. — v. 1. παρὰ
 βωμοῖς. ad Jovis Ἐγχείλον aram,
 ubi a Neoptolemo occisus est.
 Similiter ludens poeta in Anth.
 Lat. III. 192. non deerit
 Priamum qui defleat, He-
 ctora narret; Ludere, Mu-
 sa, juvat; Musa severa, va-
 le. — v. 3. ἀηδόνας ἐν πετά-
 λοις. Od. τ. 518. χλωρῆς ἀη-
 δῶν — δεινδρέων ἐν πετάλοισι
 καθέζομένη πικνυνοῖσιν. — v. 4.
 πάντα χύδην ἔγραφον. Pal. X,
 100. πάντα χύδην ἔρω. Idem
 exornans argumentum Mani-
 lius III. inde a v. 5. recensitis
 fabulis et historiis, ab epicis
 certatim exornatis, speciosis,
 ait, condere rebus Conde-
 re vulgatum est opus et
 componere simplex. — v. 6.
 ὄφρ' οὐκ. carmina patricio
 digna supercilio sunt in
 Anth. Lat. III. 193. et in lusi-
 bus I. carminis incomti-
 lusius lecture procaces,
 Conveniens Latio pone
 supercilium. Cf. supra Cap.
 IV. ep. 55, 1. et ep. 69, 2.

I. INDEX EPIGRAMMATUM.

Primus numerus indicat caput, alter locum epigrammatis. P. Anthologiam Palatinam editam Lipsiae. 1813. tribus Voluminibus, cujus libri Romanis numeris significantur. B. Brunckii *Analecta* tribus Voluminibus Argentorati edita. 1776. repetita Lipsiae 1794. primus numerus indicat Tomum *Analectorum*, alter paginam, tertius epigrammatis numerum. Ed. Lips. quae hic illic in hoc Indice commemoratur, priorem Anthologiae Graecae ex *Analectis* ductae et *Animadversionibus* instructae editionem significat.

Ἄ δειλὸν Ἀντίκλεις. VIII. 113. P. VII. 466. B. I. 247, 99.
ἄ καλόν. X. 64. P. IX. 404. B. II. 177, 29.
ἄ κόνις. VIII. 80. P. VII. 465. B. II. 261, 1.
ἄ Κύπρις Μούσαισι. V. 1. P. IX. 89. B. I. 175, 30.
ἄ Κύπρις οὐ πάνδημος. I. 38. P. VI. 840. B. I. 379, 12.
ἄ μάκαρ ἀμβροσίησι. IV. 78. P. VII. 41. B. III. 270, 566.
ἄ μάτηρ ζωόν. I. 106. P. VI. 355. B. I. 224, 15.
ἄ μέγα Βαττιάδαο. IV. 79. P. VII. 42. B. III. 270, 565.
ἄ πάρος ἄδμητος. IX. 15. P. VII. 723. B. III. 247, 452.
ἄ Πέλοπος νᾶσος. VIII. 42. P. VII. 275. B. II. 167, 7.
ἄ ποτε παρθενικαῖσι. XI. 27. P. IX. 602. B. I. 165, 12.
ἄ στάλα φέγ' ἴδω. VIII. 144. P. VII. 427. B. II. 32, 93.
ἄ στάλα σύνθημα. VIII. 145. P. VII. 428. B. I. 35, 123.
ἄ χλοερά κλατάνιστος. X. 82. P. IX. 220. B. II. 165, 4.
ἄβάλε μὴδ' ἐγένοντο. XI. 38. P. VII. 583. B. III. 62, 78.
ἄβάλε χειμερίον. XI. 68. P. IX. 218. B. II. 275, 3.
ἄγγελὴν παρ' Ἰηφός. X. 52. P. IX. 223. B. II. 156, 10.

- ἀγγελίης ἤκουσεν. VIII. 69. P. IX. 228. B. II. 126, 17.
 ἄγεις Ἀρισταγόρην. VI. 30. P. XI. 123. B. I. 484, 5.
 ἄγνον χρὴ νηοῖο. VII. 61. P. T. II. p. 791, 99) B. III. 199, 238.
 ἄγρός εἰς τέμενος. VII. 62. P. XIV. 71. B. III. 199, 240.
 ἄγρον Μηνοφάνης. XI. 71. P. XI. 249. B. II. 331, 17.
 ἄγρονόμφ τάδε. I. 69. P. VI. 154. B. I. 228, 30.
 ἄγρός Ἀχαιμενίδου. VII. 67. P. IX. 74. B. III. 238, 410.
 ἄγρότα σὺν ποίμναις. IX. 66. P. (T. II. p. 791, 100) B. III. 190, 198.
 ἀγροτέρων θεός. I. 68. P. (T. II. p. 697, 235.) B. II. 134, 10.
 εἶδ' ἐγὼ ἃ τλάμων. II. 19. P. VII. 154. B. I. 178, 6.
 εἶδε τοι Ἀρχίον. VIII. 20. P. VII. 338. B. III. 293, 666.
 ἀδριακοὶ κύτους. X. 85. P. IX. 232. B. II. 228, 58.
 ἀδὺ μέλος. V. 22. P. V. 139. B. I. 25, 87.
 ἀέναν καθαρὴν. IX. 55. P. IX. 324. B. III. 227, 363.
 ἀθανάτων πόμπαισιν. IV. 35. P. (T. II. p. 793, 105.) B. 328, 2.
 αἰ αἰ Ἀριστοκράτεια. VIII. 75. P. VII. 488. B. I. 193, 18.
 αἰ βίβλοι τίνες. IV. 8. P. IX. 192. B. II. 172, 11.
 αἰ Νύμφαι τόν. VII. 34. P. IX. 331. B. I. 32, 113.
 αἰ τρισσαί ποτε. XI. 13. P. IX. 158. B. III. 249, 463.
 αἰ Χάριτες. IX. 60. B. IX. 607. B. III. 220, 324.
 αἰ Χάριτες τέμενος. IV. 67. P. (T. II. p. 780, 63.) B. I. 171, 11.
 αἰάζει πῆρη. IV. 112. P. XI. 158. B. II. 22, 61.
 αἰγιαλοῦ τεναγασθῖν. X. 80. P. IX. 14. B. II. 175, 23.
 ἀγνώπτου μεδέουσα. I. 32. P. VI. 281. B. II. 214, 10.
 αἶδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων. I. 34. P. (T. II. p. 783, 73.) B. I. 132, 36.
 αἶδω λυπηρῆ. IV. 107. P. VII. 67. B. I. 235, 59.
 αἶδη δὲ ταύτης. VIII. 118. P. VII. 365. B. II. 81, 7.
 αἰεὶ ληϊσταί. VIII. 46. P. VII. 654. B. I. 242, 82.
 αἰεὶ μοι δινεῖ. V. 12. P. V. 212. B. I. 16, 53.
 αἰετέ, τίπτε. IV. 99. P. VII. 62. B. III. 266, 545.
 ἄλλιος Ἀυσονίης. XI. 4. P. VII. 233. B. II. 134, 12.
 αἰολικόν. IV. 28. P. VII. 17. B. II. 103, 3.
 αἰόλον ἱμεροθαλές. X. 60. P. IX. 564. B. I. 249, 7.
 Ἀλαχόλον Εὐφορίωνος. IV. 54. P. (T. II. p. 748, 3.) B. II. 523. (I. p. 81, 2. ed. Lips.)
 Ἀλαχόλον ἦδε λέγει. IV. 56. P. VII. 40. B. II. 188, 12.
 αἰὼν πάντα. VII. 71. P. IX. 51. B. I. 172, 19.
 αἰωρῇ θήγειον. I. 76. P. VII. 696. B. II. 97, 22.
 ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα. VIII. 112. P. VII. 221. B. III. 291, 660.
 ἀκμαῖς ἐστακνύαν. III. 13. P. VII. 250. B. I. 133, 40.
 ἀκρίδι τῷ. X. 70. P. VII. 190. B. I. 200, 14.
 ἀκρίς ἐμῶν. X. 71. P. VII. 195. B. I. 32, 112.
 ἀκταῖς τήν. IX. 75. P. app. 110. Paral. T. XIII. p. 755, 3.
 Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς. I. 116. P. VI. 42. B. III. 186, 177.

- ἄλλον Ἀριστοτέλην. VI. 9. P. XI. 354. B. III. 58, 70.
 ἄσος δ' ὥς. I. 55. P. T. II. p. 689, 210. B. I. 174, 29.
 ἀμπαύσει καὶ τῷδε. VIII. 7. P. VII. 171. B. I. 192, 12.
 ἀμπελὶς ἢ φιλάκρητος. XI. 48. P. VII. 457. B. II. 238, 2.
 ἂν μ' ἐσίδῃς. XI. 85. P. XIV. 56. B. III. 323, 19.
 ἂν πᾶν κομπάζῃς. VI. 52. P. X. 55. B. II. 409, 13.
 ἂν τοῦ γραμματικοῦ. VI. 79. P. XI. 138. B. II. 327, 48.
 Ἀνδρομάχης ἔτι. IV. 10. P. IX. 97. B. II. 129, 5.
 ἀνδρὸς ἀρσενεύσαντος. VIII. 67. Pal. Append. 74. B. I. 136, 53.
 ἀνδροφάνῃ. I. 5. P. IX. 378. B. II. 436, 139.
 ἀνέρα θήγ. X. 57. P. IX. 222. B. II. 178, 84.
 ἀνέρα μὴ πέτρῃ. IV. 37. P. VII. 18. B. II. 123, 56.
 ἀνέρες οἷσι μέμηλεν. VII. 37. P. XI. 63. B. III. 116, 21.
 Ἀνθεῖα τὸν ναυηγόν. VIII. 49. P. VII. 289. B. II. 125, 62.
 ἄνθε' Ἀναξαγόρης. I. 89. P. T. II. p. 698, 329. B. II. 134, 9.
 ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα. III. 42. P. XIII. 19. B. I. 140, 75.
 ἀνδρακίαν δέκα. VI. 1. P. XI. 319. B. II. 208, 6.
 ἄνδραπ' οὐ Κροίσου. VIII. 5. P. VII. 507. B. I. 145, 163.
 ἀνδρώπους μὲν ἴσως. VII. 58. P. X. 27. B. II. 315, 33.
 ἀνίχ' ἀπὸ πτόλεμον. III. 33. P. VII. 230. B. II. 297, 8.
 ἀντὶ βοός. I. 120. P. VI. 60. B. II. 406, 1.
 Ἀντιγένης ὁ Γελῶς. VII. 0. P. IX. 96. B. II. 121, 46.
 Ἀντιγόνην ἔστειρε. XI. 69. P. XI. 320. B. II. 267, 6.
 Ἀντικράτης ἦδει. VI. 15. P. XI. 318. B. II. 90, 26.
 Ἐπισχ' ἄπισχε. VIII. 14. P. VII. 281. B. II. 261.
 Ἄργος Ὀμηρικέ. IX. 12. P. IX. 104. B. II. 130, 9.
 ἀρχεῖ μοι χλαίτης. VII. 8. P. IX. 43. B. II. 203, 10.
 Ἀρμονίης ἱερὸν. IX. 1. P. IX. 216. B. II. 290, 7.
 ἀρνεῖται τὸν Ἐρώτα. V. 63. P. V. 67. B. II. 395, 20.
 Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς. I. 113. P. VI. 93. B. II. 8, 13.
 ἀρκάσομαι πυρρὸςσαν. I. 56. P. T. II. p. 690, 212. B. II. 128, 3.
 ἀρρήκτοι Μοιρῶν. IX. 35. P. IX. 236. B. II. 161, 4.
 ἀρρήτων ἐπέων. VII. 66. P. X. 42. B. II. 315, 35.
 Ἀρτεμι Δῆλον. I. 24. P. VI. 273. B. I. 194, 3.
 Ἀρτεμι ποῦ σοι. I. 29. P. T. II. p. 702, 253.
 Ἀρτεμι τόξα. I. 26. P. VII. 277. B. II. 38, 2.
 ἄρτι λοχευομένην. IV. 32. P. VII. 12. B. III. 261, 524.
 ἄρτι με πηγνυμένην. X. 102. P. IX. 35. B. II. 176, 25.
 ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις. VIII. 125. P. VII. 186. B. II. 234, 79.
 ἄρτι νεηγένων. X. 43. P. VII. 210. B. II. 23, 63.
 ἀρτιπαγὴ ῥοδαίαισιν. X. 100. P. IX. 32. B. III. 243, 434.
 ἀρτιπαγὴ φοιάν. I. 90. P. VI. 22. B. II. 80, 3.
 ἀρχαίη σύνδειπνε. VII. 19. P. IX. 229. B. II. 270, 18.
 ἀρχέντων Διδούς. II. 31. P. T. II. p. 672, 151. B. III. 216, 307.

- ἀρχὴ γοητευτικῆς. VI. 72. P. IX. 173. B. II. 416, 42.
 Ἀρχιλόχον καὶ σταθί. IV. 20. P. VII. 664. B. I. 381, 18.
 ἄσβεστον κλέος. III. 14. P. VII. 251. An. I. 132, 33.
 Ἀσκηρὴ μὲν πατρίς. IV. 17. P. VII. 54. B. I. 193, 15.
 ἄσπίδ' Ἀχιλλῆος. II. 24. P. IX. 115. B. III. 233, 390.
 ἄσπὶς Ἀλεξάνδρου. III. 39. P. VI. 264. B. I. 190, 3.
 ἄσπὶς ἀπὸ βροτείων. III. 37. P. VI. 124. B. I. 254, 3.
 ἀστήρ πρὶν μὲν. VIII. 116. P. VII. 670. B. I. 173, 21.
 ἄστρον καὶ ἡ φιλέωσι. V. 30. P. V. 191. B. I. 20, 64.
 ἄστρον μὲν ἡμαυρώσε. IV. 5. P. IX. 21. B. I. 233, 49.
 ἄσσωπὶς κρήνη. IX. 52. P. IX. 225. B. II. 289, 4.
 Ἀθλὶ κόρη. X. 44. P. IX. 122. B. I. 166, 13.
 Ἀτθίδος εὐγκώττον. IV. 98. P. IX. 188. B. III. 265, 543.
 Ἀτθὶς ἐγώ. VIII. 134. P. VII. 368. B. II. 298, 12.
 ἀτρέμας τὸν τύμβον. IV. 50. P. VII. 408. B. I. 246, 97.
 ἀτρέμας ὃ ξένη. IV. 84. P. VII. 419. B. I. 37, 126.
 αὐτὰ τοι ἐκτάμνοντι. XI. 20. P. IX. 233. B. II. 297, 9.
 αὐτὴν με πλατάνιστον. X. 84. P. IX. 231. B. II. 16, 38.
 αὐλακὶ καὶ γήρῳ. X. 1. P. VI. 228. B. II. 241, 3.
 αὐλὴν Ἀρισταγόρου. XI. 10. P. IX. 568. B. I. 498, 22.
 αὐριον εἰς λιτὴν. VII. 83. P. XI. 44. B. III. 145. Ed. Lips. II. p. 79, 83.
 Αὐσονίη με. VIII. 135. P. VII. 185. B. II. 124, 60.
 αὐτὰ ἐπὶ Κρηίδωνος. VIII. 10. P. VII. 740. B. I. 238, 69.
 αὐταὶ ποιμαίνοντα. IV. 16. P. IX. 64. B. I. 218, 84.
 αὐταὶ σοὶ στομάτεσσιν. IV. 70. P. IV. 187. B. III. 268, 560.
 αὐτοδελγὴς ἡδιστος. VII. 82. P. XI. 45. B. II. 290, 5.
 αὐτοὶ τὴν ἀπαλήν. V. 11. P. V. 194. B. II. 47, 7.
 αὐτόματα δειλαί. VIII. 12. P. VII. 173. B. I. 252, 10.
 αὐτὸν Βακχευτήν. IV. 88. P. T. II. p. 714, 290. B. II. 116, 27.
 αὐτὸν ὀργῶ σε. VI. 71. P. XI. 149. B. III. 171, 105.
 αὐτὸς ἀναξ. VII. 17. P. IX. 403. B. II. 239, 11.
 αὐτὸς σοὶ Φοῖβοιο. IV. 114. P. T. II. p. 708, 273. B. II. 144, 16.
 αὐτοῦ σοὶ παρ' ἄλωνι. X. 76. P. VII. 209. B. II. 37, 111.
 αὐτῷ σοὶ πρὸς Ὀλυμπον. IX. 25. P. VI. 171. B. III. 198, 238.
 ἀχήμενός τέ τις. X. 72. P. VII. 196. B. I. 32, 111.
 ἄχρη τεύ. VII. 54. P. IX. 234. B. II. 149, 33.
 βαῖα φαγῶν. VIII. 151. P. VII. 359. B. III. 286, 638.
 βαῖον ἀποπλανήην. XI. 45. P. IX. 240. B. II. 231, 70.
 βάκτρον καὶ πήγη. IV. 106. P. VII. 66. B. II. 291, 10.
 Βάκχον μέτρον. VII. 31. P. XI. 49. B. I. 166, 15.
 Βακχυλὶς. XI. 49. P. VI. 201. B. II. 22, 59.
 βίβλοι Ἀριστοφάνους. IV. 66. P. IX. 186. B. II. 115, 25.
 Βιθυνίᾳ Κυθήρη. I. 39. P. VI. 209. B. II. 12, 24.

- Βόρχος ὁ βουκοίμην. VIII. 11. P. VII. 622. B. II. 177, 30.
 βόστρυχον ὠμογέροντα. V. 75. P. V. 264. B. III. 74, 10.
 βοτρυῶν ἀνάμαντα. I. 71. P. VI. 168. B. III. 85, 44.
 βουκόλα πρὸς. I. 82. P. IX. 237. B. II. 296, 4.
 βουλόμενος. VI. 97. P. XI. 111. B. III. 172, 109.
 βεγγυα πάλαι. VII. 39. P. IX. 439. B. II. 150, 854.
 βωλοτόμοι μύρμηκες. X. 75. P. IX. 498. B. II. 232, 73.
 γαῖα Ταραντίων. VIII. 143. P. VII. 372. B. II. 163, 11.
 γαῖα φίλη. VIII. 23. P. VII. 321. B. III. 288, 650.
 γειροῦτης Ἀρχιππος. VIII. 22. P. IX. 23. An. H. 121, 47.
 γῆ μεν καὶ μήτηρ. VIII. 138. P. VII. 371. B. II. 152, 43.
 γῆθησαν περὶ. XI. 44. P. IX. 243. B. II. 187, 20.
 γῆραι καὶ πεντή. VIII. 17. P. VII. 336. An. III. 296.
 γηράσκει καὶ χαλκός. IV. 109. Pal. T. II. p. 726, 334. B. II. 173, 15.
 γῆς ἐπέβην. VII. 47. P. X. 58. B. II. 428, 103.
 γινώσκω χαλεπῶς. V. 37. P. V. 107. B. II. 88, 20.
 Γλαῦκος ὁ νησαῖοιο. VIII. 24. P. IX. 242. B. II. 180, 41.
 Γλαύκων καὶ Κορύδων. I. 73. P. VI. 96. B. II. 295, 1.
 γλευκοπόταις. VII. 36. P. VI. 44. B. I. 225, 18.
 Γλήνιν παρηνότις. VIII. 65. P. VII. 693. B. II. 138, 26.
 γραμμα τὸδ' Ἀρήτοιο. IV. 81. P. IX. 25. B. II. 19, 49.
 γραμματικοὶ Μώμων. VI. 82. P. XI. 321. B. II. 223, 43.
 γραμματικῶν περιεργα. VI. 83. P. XI. 322. B. II. 205, 5.
 γραπτὴν ἐν τοίχῳ. VI. 65. P. XI. 211. B. II. 341, 115.
 Γρυνεά τόν. XI. 64. P. VII. 294. B. VII. 102, 2.
 γυμνὴν εἶδα. I. 44. Pal. T. II. p. 676, 168. B. III. 200, 247.
 δαίμονες οὐκ ἦδεν. V. 61. P. V. 73. B. II. 392, 11.
 δάκρυά σοι. VIII. 91. P. VII. 476. B. I. 80, 109.
 δακρυχέων γενόμεν. VII. 48. P. X. 84. B. II. 428, 102.
 Δάματες πολύνκαρπε. I. 10. Pal. T. II. p. 749, 7. B. II. 108.
 Δᾶμις ὁ Νυσαεύς. VIII. 51. P. VII. 498. B. II. 86, 106.
 Δαμοκρίτω. X. 73. P. VII. 197. B. I. 237, 2.
 Δαμόχαρις. VIII. 34. P. VII. 588. B. III. 102, 81.
 Δάφνην καὶ Νιόβην. VI. 91. P. XI. 253. B. II. 419, 57.
 δειλαίη τί σε. V. 42. P. V. 105. B. II. 151, 41.
 δειματούεις. X. 83. P. IX. 244. B. II. 135, 12.
 δεινὸς Ἔρως. V. 16. P. V. 176. B. I. 16, 51.
 δένδρεον ἱερόν. X. 104. P. IX. 706. Ed. Iāpa. T. XIII. Paral. 86.
 p. 670.
 δέξαι μ' Ἡράκλεις. I. 85. P. VI. 178. B. I. 254, 1.
 δέξ' ἀταλάν. I. 100. P. VI. 352. B. I. 58, 1.
 δευρόμενος ξόανον. I. 40. Pal. T. II. p. 701, 249. B. III. 205, 285.
 δέγμα καὶ ὀργυιαία. I. 114. P. VI. 114. B. I. 485, 1.
 δεῦρ' ἴδω καὶ. II. 7. Pal. T. II. p. 668, 140. B. III. 214, 301.

- δεῦρ' ἔτι βαίον. IX. 52. P. IX. 669. B. II. 512, 3.
 δεῦρ' ἔτι θυβριάδες. IX. 42. Pal. T. II. p. 774, 51. B. II. 800, 2.
 δηθ' ἔνι Κλεοφάντις. V. 79. P. V. 279. B. III. 79, 28.
 δίζημαι κατὰ θυμόν. VIII. 146. P. VII. 429. B. I. 491, 21.
 δικλίδας ἀμπελίναξε. V. 74. P. V. 256. B. III. 79, 25.
 δίκτην ἐκδράσχοιτα. X. 35. P. IX. 371. B. III. 239, 417.
 Δίνδυμα καί. I. 7. P. VI. 281. B. I. 221, 7.
 Διογένης. IV. 105. P. VII. 65. B. II. 28, 80.
 δισοῶν ἐκ βροχίδων. X. 46. P. IX. 76. B. II. 23, 62.
 δορκάδος ἀρετιόκοιο. X. 89. P. IX. 1. B. II. 287, 4.
 δὸς μοι τὴν γαίης. VII. 80. P. XI. 43. B. II. 80, 1.
 δράγματα σοί. I. 9. P. VI. 86. B. II. 217, 19.
 δῶνδαιμον Κλεάνασσα. VIII. 126. P. VII. 188.
 δυνάμωφ δυνάμωφ. VI. 38. P. XI. 251. B. II. 357, 83.
 θυμολογῶν θαλάμωφ. XI. 87. P. IX. 245. B. II. 206, 9.
 δώματα μοι. XI. 33. P. VII. 375. B. II. 180, 40.
 ἔβδομον εἰς δέκατον. VIII. 123. P. T. II. p. 806, 148. B. III. 311, 734.
 Ἔβρον, χειμερίους. VIII. 128. P. VII. 542. B. II. 264, 12.
 ἔχει καὶ πάλιν. V. 27. P. V. 136. B. I. 28, 98.
 ἔχει τὰς Πειθοῦς. V. 28. P. V. 137. B. I. 28, 99.
 ἔχεντ' Ἑλλήσποντον. IX. 83. P. IX. 708. B. II. 232, 71.
 ἐξόμενος μὲν. VII. 75. P. IX. 767. B. III. 92, 68.
 ἐθραύσθη. VII. 20. P. IX. 246. B. II. 272, 26.
 εἰ βίον ἐν μεράπασσι. VII. 83. P. X. 70. B. III. 123, 39.
 εἰ θυσιῇ σὺν. V. 64. P. V. 88. B. II. 395, 21.
 εἰ καὶ ἀμειδίηται. IV. 97. P. VII. 58. B. II. 509, 66.
 εἰ καὶ βραῖος ὁ τύμβος. IV. 14. P. VII. 2.
 εἰ καὶ δακρυόεις. IV. 61. P. VII. 44. B. III. 264, 535.
 εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης. VIII. 29. P. VII. 560. B. III. 102, 82.
 εἰ καὶ ἐρημαίη. IX. 11. P. IX. 28. B. II. 105, 1.
 εἰ καὶ νῦν πολυή. V. 89. P. V. 220. B. III. 39, 15.
 εἰ καὶ σεν πολύφωτος. I. 2. P. IX. 7. B. II. 287, 1.
 εἰ καὶ σοὶ ἑδραῖος. VII. 68. XI. 42. B. II. 148, 30.
 εἰ καὶ τηλοτέρω. V. 80. P. V. 301. B. III. 82, 36.
 εἰ καὶ τὸ σῆμα. VIII. 153. P. VII. 380. B. II. 150, 36.
 εἰ καὶ ὑπὸ χθονί. IV. 85. P. VII. 377. B. II. 297, 11.
 εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης. IX. 5. P. IX. 155. B. III. 55, 62.
 εἰ μὲν ἐκ' ἀττελάβους. VI. 98. P. XI. 265. B. II. 331, 69.
 εἰ μὲν ἔξῃ. VII. 52. P. XII. 389. B. II. 337, 97.
 εἰ μικρὸς τις ἰδεῖν. X. 74. P. VII. 198. B. I. 237, 65.
 εἰ μοὶ τις μέμφαιτο. V. 101. P. V. 100. B. III. 161, 52.
 εἰ πάδας εἶχε. VI. 106. P. XI. 179. B. II. 222, 37.
 εἰ ποτε μὲν κιδάρης. IV. 90. P. V. 222. B. III. 87, 10.
 εἰ πυρὸς αἰδομένοιο. XI. 78. P. XIV. 20. B. III. 318, 4.

- εἴ τινα μὴ τέρεται. VII. 4. P. IX. 409. B. II. 204, 3.
 εἴ τις ἄπαξ. VII. 74. P. IX. 183. B. III. 237, 406.
 εἴ τὸ καλῶς. III. 15. P. VII. 253. B. I. 131, 32.
 εἴ τοῖος Διόνυσος. IV. 87. P. IX. 248. B. II. 127.
 εἴ τοὺς ἐν πελάγει. V. 105. P. V. 11. B. III. 163, 66.
 εἴ φιλέεις. V. 90. P. V. 216. B. III. 84, 4.
 εἶδεν Ἀεστορίη. VIII. 33. P. VII. 559. B. II. 459.
 εἶδον ἐγὼ ποθέοντας. V. 73. P. V. 253. B. III. 73, 7.
 εἶδον ἐγὼ ποτε. XI. 77. P. XIV. 19. B. III. 324, 27.
 εἰδότα κῆπ' Ἀτλанта. XI. 60. P. VII. 623. B. II. 33, 37.
 εἴη πομποπόρῳ. VIII. 61. P. VII. 264. B. I. 243, 88.
 εἴη σοι κατὰ γῆς. VI. 102. P. XI. 226. B. II. 387, 13.
 εἴης ἐν μακάρεσσιν. IV. 46. P. VII. 27. B. II. 26, 73.
 εἶθε με παντοίοισιν. IX. 19. P. IX. 408. B. II. 118, 35.
 εἰκόνα Μηροδότου. VI. 93. P. XI. 213. B. II. 191, 5.
 εἰκοσέτους σωθέντος. VI. 54. P. XI. 77. B. II. 319, 12.
 εἴκοσι γεννήσας. VI. 94. P. XI. 215. B. II. 337, 94.
 εἴκοσι Καλλικράτεια. VIII. 70. P. VII. 224. B. III. 288, 649.
 εἴκοσιν Ἐρμοκράτεια. VIII. 88. P. VII. 743. B. II. 125, 63.
 εἶμι μὲν ἐν ποταμοῖς. IX. 31. P. IX. 701. B. II. 280, 7.
 εἶμι μὲν οὐ φιλόοινος. V. 82. P. V. 261. B. III. 30, 16.
 εἶμι πατρός. XI. 74. P. XIV. 5. B. III. 322, 17.
 εἶμι χαμαίῃσιν. XI. 82. P. XIV. 105. Ed. Lips. T. XIII. p. 722, 178.
 εἰνοδίη σοι τόνδε. I. 31. P. VI. 199. B. II. 170, 5.
 εἰνοδίην καρύν. X. 88. P. IX. 3. B. I. 173, 20.
 εἶξον ἐμοὶ Δάφνης. IX. 50. P. IX. 605. B. III. 49.
 εἰπέ Δικαιάρχεια. IX. 84. P. VII. 879. B. II. 173, 16.
 εἰπέ λέων. III. 25. P. VII. 426. B. II. 31, 91.
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ. VI. 92. P. XI. 274. B. II. 313, 25.
 εἰπέ τί σοι. I. 22. P. T. II. p. 681, 183. B. III. 201, 250.
 εἰς αἶδην ἰθεῖα. VII. 41. P. X. 3. B. III. 245, 443.
 εἰς αἶδος κατέπεμψε. VI. 20. P. XII. 116. B. II. 325, 40.
 εἰς ἄνεμος. XI. 75. P. XIV. 14. B. III. 321, 12.
 εἰς δητῶν πέμψασα. III. 84. P. VII. 434. B. I. 502, 34.
 εἰς οἶων με. V. 108. P. XII. 100. B. III. 159, 44.
 εἰς Ῥόδον. VI. 13. P. XI. 162. B. II. 352, 14.
 εἰς τὸ κενόν. I. 91. P. T. II. p. 698, 238. B. II. 314, 14.
 εἰς φυλακὴν. VI. 85. P. XI. 276. B. II. 339, 108.
 εἰσὶ καὶ ἐν. VI. 85. P. XI. 127. B. II. 439, 2.
 εἴτε σε κοανήσιν. V. 106. P. V. 26. B. III. 163, 62.
 εἴτε σύ γ' ὀργεόφουτον. I. 65. P. X. 11. B. III. 184, 173.
 εἴχε κορωναρόλον. VIII. 21. P. VII. 546. B. III. 293, 667.
 εἴχεν Ἀριστείδης. XI. 11. P. IX. 149. B. II. 33, 95.
 ἐκ ζωῆς με θεοί. H. 4. P. T. II. p. 664, 129. B. III. 214, 298.

- ἐν με γαστροδόχῃ. VIII. 59. P. VII. 532. B. II. 473.
 ἐν ποικων-ἐταμῃς. VI. 31. P. XI. 246. B. II. 340, 111.
 ἐν ποικων ὁ πατήρ. VI. 89. P. XI. 253. B. II. 334, 83.
 ἐκβάλλει γυνήτην. V. 59. P. V. 43. B. II. 397, 28.
 ἐκλογεν ἐκ. IV. 19. P. IX. 571. B. III. 260, 520.
 ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς. X. 99. P. IX. 30. B. II. 400, 1.
 ἐκλήθην ἐχθρὸς. XI. 72. P. XI. 330. B. II. 357, 35.
 Ἐκτορ ἀρχίον. IX. 6. P. IX. 387. B. II. 285, 2.
 Ἐκτορα τὸν Πριάμον. XI. 76. P. XIV. 18. B. III. 283, 621.
 ἐλδοῖσας ποτὶ. I. 85. P. IX. 332. B. I. 194, 4.
 ἐλδὼν εἰς αἶθρην. IV. 110. P. IX. 145. B. III. 248, 458.
 ἔλκε τάλαν. XI. 23. P. VII. 623. B. II. 275, 1.
 ἔλκος ἔχω τὸν ἔρωτα. V. 93. P. V. 225. B. III. 113, 6.
 ἔλκος ἔχω ὁ ξείνος. V. 7. P. XU. 134. B. I. 464, 12.
 Ἑλλανὶς τριμακαῖρα. XI. 31. P. VII. 614. B. III. 64, 82.
 ἐλπὶς καὶ σὺ τέχνη. VIII. 139. P. IX. 49. B. III. 286, 639.
 ἔμβολα χαλκογένητα. X. 61. P. VI. 236. B. II. 220, 30.
 ἐν ποταμῷ παμφαίνοντι. X. 40. P. IX. 339. B. II. 97, 21.
 ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα. XI. 84. P. XIV. 109. Ed. Lips. T. XIII. p. 724, 182.
 ἐν τόδῃ παμμήτρεα. V. 23. P. V. 165. B. I. 29, 102.
 ἐνθάδ' ἐγιδμαίνουσιν. IX. 40. P. IX. 664. B. III. 90, 62.
 ἐνθάδε τῆς Τρυφάρας. VIII. 78. P. VII. 222. B. II. 91, 31.
 ἐξ ἄλλος ἡμίβρωτον. VIII. 43. P. VII. 276. B. I. 234, 4.
 ἐξ οὗ γ' Εὐρώπῃων. III. 21. P. VII. 296. B. I. 134, 46.
 ἐξήκοντα τελεῖ. V. 62. P. V. 13. B. II. 87, 18.
 ἐξηκοτούτης. VIII. 148. P. VII. 309. B. III. 286, 640.
 ἐξέτε μοι πίνοντι. V. 78. P. V. 288. B. III. 77, 19.
 ἐπὶ αὖ ποταμῷ. IV. 92. P. VII. 81. B. II. 22, 60.
 Ἐρμείῃ Διότῳ. I. 19. P. VI. 29.
 Ἐρμωγένη τον λατρόν. VI. 24. P. XI. 257. B. II. 324, 87.
 Ἐρμωγένη τον λατρόν. VI. 18. P. XI. 114. B. II. 325, 41.
 ἐς βαλὼν ἤλατα. X. 33. P. IX. 232. B. III. 240, 418.
 ἐς πέλαγος κλέμεν. VI. 32. P. XI. 247. B. II. 340, 112.
 ἐσθλῶς γενηαῖ. IV. 59. P. VII. 20. B. I. 147, 111.
 ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης. VII. 5. P. VII. 648. B. I. 237, 64.
 ἐσπέριον κήφαν. VII. 108. P. VII. 726. B. I. 240, 78.
 ἔστωθι τῇδε. III. 86. P. VI. 123. B. I. 197, 1.
 ἔστην ἐν φόρμῳ. IX. 2. P. IX. 250. B. II. 290, 6.
 εὖ πράττων. VII. 60. P. X. 35. B. II. 316, 38.
 Εὐγάτης. VI. 6. P. VI. 307. B. II. 33, 6.
 εὐθελὲς κλάττων. X. 86. P. IX. 247. B. II. 229, 64.
 εὐνοίας μονάσασαν. V. 60. P. V. 66. B. II. 398, 33.
 εὐκαμὲς ἀγαστρον. I. 110. P. VI. 4. B. I. 226, 25.

- εὐκλέας αἶα. III. 16. P. VII. 301. B. I. 182, 84.
 εὐκολος Ἐρμείας. I. 60. IX. 72. B. II. 13, 28.
 Εὐρου με τρηχεῖα. VIII. 40. P. VII. 273. B. I. 244, 90.
 εὐτέ τις ἐκ πενήτης. VI. 4. P. X. 66. B. III. 56, 66.
 εὐφημόν τοι. I. 18. P. VI. 309. B. I. 228, 33.
 Εὐφορίων. IV. 73. P. VII. 406. B. II. 43, 9.
 Εὐφορίην μῆ. VIII. 137. P. VII. 162. B. I. 503, 36.
 εὐχέσθω τις. VIII. 94. P. VII. 168. B. II. 121, 48.
 ἔφθανεν Ἡλιόδαρος. VIII. 85. P. VII. 378. B. II. 139, 28.
 ἐχθρὸς ἀπάγγελται. VI. 103. P. XI. 169. B. II. 353, 18.
 ἐχθρὸς ὑπέρ. II. 80. P. T. II. p. 658, 112. B. III. 213, 294.
 ἐχθρὴν καὶ στήσαι. IV. 72. P. T. II. p. 816, 185. B. III. 269, 562.
 Ζωσίμη. VIII. 132. P. VII. 553. B. II. 475.
 ἡ Ερμόιον. XI. 46. P. VII. 384. B. II. 273, 30.
 ἡ γραῦς Εὐβοσίη. XI. 47. P. IX. 263. B. II. 174, 18.
 ἡ γρηῦς ἡ χερσηῖτις. XI. 18. P. VI. 203. B. II. 213, 9.
 ἡ θεὸς ἦλθ'. I. 4. P. T. II. 647, 81. B. II. 223, 48.
 ἡ καθαρή. IX. 56. P. IX. 257. B. II. 134, 11.
 ἡ καλὸν ἄλσος. IX. 51. P. IX. 668. B. II. 511, 2.
 ἡ κομφή. V. 40. P. V. 308. B. II. 84, 4.
 ἡ μέγ' Ἀθηναίοισι. III. 7. P. T. II. 785, 78. B. I. 131, 27.
 ἡ Νέμεσις πῆχυν. I. 96. P. T. II. p. 696, 224. B. III. 203, 256.
 ἡ Νέμεσις προλέγει. I. 95. P. T. II. p. 693, 223. B. III. 202, 255.
 ἡ πάρος ἀγλαῖησι. V. 86. P. V. 273. B. III. 38, 13.
 ἡ πάρος ἐν δορυμοῖσι. X. 89. P. IX. 4. B. II. 282, 1.
 ἡ πάρος ἐν ὕδραισι. IX. 57. P. IX. 258. B. II. 205, 7.
 ἡ πάρος ἐν πετάλοισιν. X. 94. P. IX. 261. B. II. 306, 1.
 ἡ Παφίη. I. 41. P. T. II. p. 674, 160. B. I. 170, 9.
 ἡ πῆρη καὶ χλαῖνα. IV. 108. P. T. II. p. 726, 333. B. II. 173, 14.
 ἡ πιδανή. V. 44. P. V. 53. B. I. 494, 8.
 ἡ πολὺ. VI. 40. P. XI. 72. B. II. 160, 2.
 ἡ πολὺ. VIII. 77. P. T. II. p. 823, 210. B. III. 310, 732.
 ἡ πολὺχρυσος. IX. 9. P. IX. 103. B. II. 240.
 ἡ ποῦ σε χθονίας. VIII. 79. P. VII. 464. B. II. 33, 104.
 ἡ πρὶν Ἀθηναίης. XI. 32. P. VI. 285. B. II. 351, 10.
 ἡ πρὶν ἐγώ. IX. 8. P. IX. 102. B. II. 240.
 ἡ πρὶν πάντα. XI. 42. P. IX. 254. B. II. 229, 65.
 ἡ ῥά γε καὶ σύ. V. 83. P. V. 280. B. III. 40, 19.
 ἡ ῥά γε ποῦ. VI. 8. P. X. 64. B. III. 56, 65.
 ἡ ῥαδιτή. V. 81. P. V. 282. B. III. 40, 20.
 ἡ σεν καὶ. X. 16. P. T. II. p. 785, 80. B. I. 138, 65.
 ἡ σοβαρόν. I. 121. P. VI. I. B. I. 170, 7.
 ἡ τερεφενθώδης. IX. 40. P. IX. 413. B. II. 177, 28.
 ἡ τὸ καλόν. VIII. 111. P. VII. 219. B. II. 105, 2.

- η τοιοῦ. IX. 61. P. IX. 608. B. III. 220, 325.
 ἡγόρασας. VI. 46. P. XI. 310. B. II. 324, 34.
 ἡδὴ λευκόιον. V. 21. P. V. 144. B. I. 26, 92.
 ἡδὴ μὲν κροκάεις. XI. 35. P. VII. 711. B. II. 34, 98.
 ἡδὴ μεν τέτριπται. VIII. 147. P. VII. 490. B. I. 238, 68.
 ἡδὴ που πάτρης. VIII. 60. P. VII. 630. B. II. 181, 43.
 ἡδὴ τῇδε μένω. III. 38. P. VI. 125. B. I. 190, 4.
 ἡέριαι νεφέλαι. IX. 28. P. IX. 424. B. II. 59.
 ἡθέλον ἄν πλουτεῖν. VII. 10. P. XI. 3. B. III. 246, 448.
 ἡθέλον οὐ χρυσόν. VII. 26. P. XI. 58. B. III. 116, 18.
 ἡλλάχθη. VIII. 130. P. VII. 180. B. II. 139, 29.
 Ἡμαθίην. III. 27. P. VII. 238. B. II. 243, 9.
 ἡμεῖς μὲν πατέοντες. VII. 38. P. XI. 64. B. III. 42, 24.
 ἡμερὶ πανθέλκτειρα. IV. 41. P. VII. 24. B. I. 136, 54.
 ἡμερίδας τριγώσιν. V. 94. P. VII. 227. B. III. 111, 1.
 ἡμην ἀχρεῖον. X. 108. P. IX. 162. B. III. 232, 387.
 ἦν βραδύς. VI. 61. P. XI. 208. B. II. 321, 21.
 ἦν νέος. XI. 22. P. IX. 138. B. II. 243, 435.
 ἦν ὅτε σύν. XI. 88. P. XIV. 52. B. III. 322, 18.
 ἦν τιν' ἐχθρῶ. VI. 19. P. XI. 115. B. II. 325, 39.
 ἦνία δὴ τοῖ. X. 28. P. VI. 312. B. I. 197, 4.
 ἦνίδε καὶ χέρσου. X. 5. P. X. 101. B. T. XIII. 689, 116.
 Ἡράκλειτος. IV. 93. P. VII. 128. B. III. 259, 516.
 Ἡρακλῆς ποῦ. I. 80. P. T. II. p. 655, 103. B. II. 280, 4.
 ἡράσθην Δημοῦς. V. 39. P. V. 115. B. II. 83, 2.
 ἡράσθην τίς δ' οὐχί. V. 88. P. V. 112. B. II. 88, 19.
 ἡρέμ' ἑπέρ. IV. 58. P. VII. 22. B. I. 68, 2.
 Ἡρῆ τοῦτ' ἄρα. I. 81. P. T. II. p. 655, 104. B. II. 226, 52.
 ἡρίον οἶον. VIII. 26. P. VII. 440. B. I. 242, 85.
 ἡρίθμει. XI. 12. P. IX. 255. B. II. 33, 94.
 ἡρίθμουν. XI. 40. P. IX. 262. B. II. 230, 66.
 ἡρπασέ τις. XI. 36. P. VII. 610. B. II. 438, 146.
 ἡρχεν Ἀδείμαντος. IV. 39. P. T. II. p. 785, 79. B. I. 137, 58.
 ἡρώος Πριάμου. II. 25. P. VII. 136. B. II. 24, 66.
 ἡρώων κάρυκ'. IV. 11. P. VII. 6. B. II. 24, 68.
 ἡρώων ὀλίγαι. IX. 10. P. IX. 101. B. II. 130, 8.
 ἡρώων τὸν αἰοδόν. IV. 12. P. VII. 1. B. I. 487, 7.
 ἡρῶσαι Λιβύων. I. 93. P. VI. 225. B. I. 416, 1.
 ἡῶοι Μελάνιππον. VIII. 105. P. VII. 517. B. I. 474, 59.
 θάεο τὸν Βρομίον. X. 27. P. IX. 745. B. I. 199, 10.
 θαῖλοι τετρακόρυμβος. IV. 44. P. VII. 23. B. II. 25, 72.
 θαρσύνμαχε. VI. 7. P. X. 309. B. II. 338, 102.
 θαῦμα τέχνης. II. 13. P. T. II. p. 656, 105. B. III. 212, 292.
 Θειονόης. VIII. 86. P. VII. 387. B. II. 159, 19.

- Θεῖος Ὀμηρος. IV. 15. P. T. II. p. 824, 214. B. III. 256, 497.
 Θερμὰ τὰδ' ἀτρ. IX. 69. P. IX. 630. B. III. 107, 18.
 Θεσμοὶ μὲν. VIII. 30. P. VII. 574. B. III. 64, 83.
 Θεσπιδος εὖρεμα. IV. 53. P. VII. 411. B. I. 497, 17.
 Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε. II. 17. P. VII. 141. B. II. 179, 37.
 Θεσσαλὴς εὐππος. X. 8. P. IX. 543. B. II. 229, 62.
 Θεσσαλὸν ἔππον. VI. 34. P. XI. 259. B. II. 397, 95.
 Θηρεντὴν Λάμπωνα. X. 19. P. IX. 417. B. II. 23, 64.
 Θῆριν τὸν τριγέροντα. XI. 63. P. VII. 295. B. I. 244, 91.
 Θησαυρὸς μέγας. VII. 55. P. X. 39. B. III. 241, 425.
 Θλίβε δρακοντελους. I. 78. P. T. II. p. 650, 90. B. III. 209, 281.
 Θρήϊκα χρυσολύγην. IV. 4. P. VII. 617. B. III. 253, 483.
 Θύραις ὁ καμήτης. I. 51. P. VII. 703. B. II. 107, 3.
 Ἴβυκε ληϊσταί. IV. 38. P. VII. 745. B. II. 27, 78.
 Ἰδ' ὥς ὁ πρέσβυς. IV. 47. P. T. II. p. 719, 307. B. I. 230, 38.
 ἱερὸν Ἑρμείη. I. 19. P. T. II. p. 254, 342. B. III. 197, 234.
 Ἰξεν ὑπὸ σκιερὰν. IX. 45. P. T. II. p. 628, 11. B. II. 252, 2.
 ἰητὴρ τις ἐμολ. VI. 23. P. XI. 401. B. II. 312, 24.
 ἰητρός Καπίτων. VI. 25. P. XI. 117. B. II. 381, 99.
 ἰητρός τὴν γραῦν. VI. 26. P. XI. 119. B. II. 355, 26.
 Ἰκαρὸς χαλκός. II. 15. P. T. II. 657, 108. B. II. 499, 26.
 Ἰκαρίην πλώων. XI. 65. P. IX. 267. B. II. 233, 77.
 Ἰλαθὶ γραμματικῇ. VI. 75. P. XI. 400. B. II. 310, 12.
 Ἰνοῦς ὦ Μελικέρτα. I. 92. P. VI. 349. B. II. 90, 25.
 Ἰξαλος εὐπώγων. X. 29. P. IX. 99. B. I. 236, 61.
 Ἰξῶ καὶ καλάμοισιν. VIII. 19. P. VII. 156. B. II. 474, 5.
 ἰορὰ Θεῶν. VII. 63. P. XIV. 74. B. III. 199, 239.
 Ἰσως με λεύσσων. III. 48. P. T. II. p. 640, 83. B. II. 224, 46.
 Ἰὺγξ ἢ Νικοῦς. I. 50. P. V. 205. B. III. 172, 113.
 ἰχθύς ἀγκίστροφ. XI. 9. P. IX. 52. B. II. 401, 1.
 ἰχθύσι καὶ παταμῶ. XI. 5. P. VII. 388. B. II. 157, 14.
 καὶ Κολοφών. IV. 80. P. IX. 213. B. III. 270, 567.
 καὶ κραναῶς. IX. 26. P. IX. 58. B. II. 20, 52.
 καὶ Κύπρις Σπάρτας. I. 49. P. T. II. p. 678, 176. B. II. 15, 34.
 καὶ νέκυν. VIII. 48. P. VII. 287. B. II. 127, 69.
 καὶ νυκτὸς μεσάτης. V. 35. P. V. 120. B. II. 84, 5.
 καὶ πενή. V. 96. P. V. 50. B. III. 160, 48.
 καὶ πότε δινεύεις. VIII. 53. P. IX. 271. B. II. 135, 13.
 καὶ σὺ μεθ' ἐσπερίην. IX. 72. P. IX. 641. B. III. 53, 56.
 καὶ τίς δὲ οὐκ. XI. 39. P. VII. 389. B. II. 139, 30.
 καὶ τὸν ἀπὸ Τρηχίως. II. 29. P. T. II. p. 658, 111. B. II. 348, 5.
 καὶ τὸν ἀρουραῖον. X. 4. P. IX. 274. B. II. 228, 59.
 Καλλιγένης ἀργοῖκος. VI. 10. P. XI. 365. B. III. 59, 71.
 Καλλιόπης Ὀρφῆα. IV. 3. P. VII. 10. B. III. 253, 482.

- Καλλιμάχου.* IV. 77. P. IX. 545. B. II. 144, 15.
κάλλος ἄνευ. V. 68. P. V. 67. B. II. 199.
κάλλος μὲν Κυθέρεια. I. 122. P. VI. 19. B. II. 494, 5.
Καρπαθίην. I. 105. P. VI. 245. B. II. 185, 1.
καρτερός ἐν. III. 6. P. VII. 160. B. I. 118.
καρφαλέος. X. 41. P. IX. 272. B. II. 155, 4.
κάτθανον ἄλλᾳ. VIII. 149. P. VII. 342. B. III. 286, 636.
καύματος ἐν θάμνοισι. X. 68. P. IX. 273. B. II. 154, 3.
κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης. VI. 12. P. XI. 382. B. III. 57, 69.
Κέρκωπι θάινε. VII. 18. P. V. 134. B. II. 48, 11.
Κέρβερε δειμαλέην. IV. 21. P. VII. 69. B. II. 507, 59.
κερ θαλέους. VI. 2. P. IX. 654. B. II. 501, 36.
κῆν γῇ καὶ πόντῳ. VII. 55. P. VII. 506. B. I. 245, 95.
κῆν με φάγης. X. 30. P. IX. 75. B. I. 165, 7.
κῆν ὀρέφης. V. 41. P. V. 119. B. II. 140, 3.
κηρύσσω τὸν ἔρωτα. V. 12. P. V. 177. B. I. 26, 91.
κιχλίεις. V. 95. P. V. 245. B. III. 113, 7.
κλαγγῆς πέμπεται. V. 102. P. V. 303. B. III. 160, 49.
κλασθείσης ποτέ. XI. 57. P. IX. 269. B. II. 120, 42.
κλειε θεός. IX. 36. P. IX. 526. B. II. 129, 7.
κλεινὴν οὐκ. IX. 22. P. IX. 550. B. II. 118, 36.
κλέφωμεν Ῥοδόπη. V. 69. P. V. 219. B. III. 71, 1.
κλίμακος ἐξ. VIII. 131. P. VII. 632. B. II. 188, 15.
κλιῶνες ἀπήγοιοι. X. 87. P. IX. 71. B. II. 172, 12.
κόγχος ἐγώ. X. 81. P. T. II. p. 770, 45. B. I. 468, 31.
κοινῇ παρ κλισίῃ. XI. 50. P. IX. 141. B. III. 238, 411.
Κολχίδα τήν. II. 9. P. T. II. p. 669, 141. B. II. 226, 53.
κόσκινον ἤ. VI. 55. P. XI. 78. B. II. 320, 18.
κούρη τίς μ' ἐφίλησεν. V. 104. P. V. 305. B. III. 161, 55.
κούρον ἀποπλανίην. X. 63. P. IX. 548. B. II. 158, 15.
κρανίον ἐν τριόδοισι. XI. 14. P. IX. 159. B. III. 249, 462.
Κρηθίδα τήν. VIII. 82. P. VII. 459. B. I. 474, 56.
κρηναῖαι λιβάδες. VIII. 141. P. IX. 549. B. II. 180, 39.
Κρηῖσσα κύων. X. 20. P. IX. 268. B. II. 118, 38.
κυκλοτερῆ. I. 21. P. VI. 62. B. II. 216, 17.
Κυλλήνην ὄρος. XI. 1. P. VII. 390. B. II. 126, 67.
κύματα καί. X. 56. P. VII. 216. B. II. 122, 50.
Κύπρι τί μοι. V. 107. P. XII. 89. B. III. 159, 43.
Κύπρι φιλομμείδης. I. 46. P. T. II. p. 679, 177. B. II. 226, 54.
Κύπριδος οὔτος. I. 36. P. IX. 144. B. I. 198, 5.
κωμάζω. VII. 21. P. IX. 270. B. II. 271, 23.
λαβροπόδη. IX. 59. P. IX. 277. B. II. 177, 31.
λαβροσύνα. I. 112. P. VI. 305. B. I. 224, 14.
λάξω τιμήσεα. I. 102. P. VI. 190. B. II. 166, 3.

- λάθριον. X. 90. P. XI. 83. B. II. 224, 45.
 λαίλαπα καὶ μανίην. VIII. 50. P. VII. 290. B. II. 261, 11.
 λαίλαψ καὶ πολὺ. VIII. 44. P. VII. 392. B. II. 261, 2.
 λάθρακα πατρῶων. XI. 17. P. IX. 278. B. II. 155, 5.
 λάτυπος Ἀρχιτέλης. VIII. 120. P. VII. 554. B. II. 234.
 λείψανον. X. 78. P. VI. 223. B. II. 9, 14.
 λεπτὸν ὑφηνάμενα. X. 66. P. IX. 372. B. III. 240, 419.
 Λέσβιον Ἡρόντης. IV. 34. P. IX. 190. B. III. 261, 523.
 Λευκάδος αἰπὺν. I. 13. P. VI. 251. B. II. 214, 11.
 Λευκάδος ἀντί με. IX. 37. P. IX. 553. B. II. 117, 33.
 λευκοῖτους πάλι. VII. 16. P. IX. 34. B. II. 89, 22.
 Ληθαίης ἀνάτοιο. III. 17. P. IX. 279. B. II. 162, 7.
 λῆξον Ἐρως. V. 92. P. V. 224. B. III. 113, 8.
 Λητοῖος καί. VIII. 27. P. VII. 551. B. III. 66, 89.
 Λητοῦς ὠδίνων. IX. 20. P. IX. 100. B. II. 130, 10.
 λιμὸν οἰζυρῆν. VIII. 109. P. IX. 89. B. II. 234, 80.
 λίσσομ' Ἐρως. V. 25. P. V. 215. B. I. 11, 32.
 λιτός τοι δόμος. I. 37. P. IX. 143. B. II. 21, 53.
 λόισθια δῆ. VIII. 72. P. VII. 646. B. I. 200, 18.
 Λοκρίδος ἐν νέμει. IV. 18. P. VII. 55. B. I. 490, 17.
 λουσάμενοι. V. 51. P. V. 12. B. II. 394, 16.
 Λύδη καὶ γένος. IV. 68. P. IX. 63. B. I. 219, 36.
 Λυδὸς ἐγώ. VIII. 136. P. VII. 178. B. I. 502, 35.
 Λύσιππε πλάστα. III. 30. P. T. II. p. 661, 119. B. II. 49, 15.
 λύχνε σὲ γάρ. V. 3. P. V. 7. B. I. 216, 25.
 λῶπος ἀποκλύζουσα. XI. 26. P. IX. 276. B. II. 148, 31.
 Μάγνος ὅτ' εἰς. VIII. 32. P. XI. 281. B. II. 343, 124.
 μαλθακὰ μέν. V. 70. P. V. 246. B. III. 71, 3.
 μᾶλλον τῶν σοβαρῶν. V. 53. P. V. 18. B. II. 390, 1.
 Μάνης οὔτος. VIII. 133. P. VII. 538. B. I. 201, 21.
 μάντιες ἀστερόεσσαν. VI. 8. P. IX. 80. B. II. 190, 2.
 μάτηρ Μαρκιανοῦ. XI. 28. P. T. II. p. 830, 234. Ed. Lips. T. XIII.
 p. 785, 35.
 μεμφομένη Βορέην. X. 45. P. IX. 88. B. II. 220, 32.
 μὴ εἴπῃς θάνατον. VIII. 140. P. IX. 81. B. II. 149, 34.
 μὴ ζήτει. XI. 89. P. XII. 2. B. II. 359, 2.
 μὴ θάμβει. VIII. 104. P. VII. 425. B. II. 30, 88.
 μὴ με δόκει. V. 10. P. V. 186. B. II. 46, 4.
 μὴ με δοῶς. VIII. 84. P. VII. 337. B. III. 292, 664.
 μὴ με τάφῳ. II. 27. P. VII. 137. B. III. 282, 619.
 μὴ με τὸν ἐκ. I. 58. P. T. II. p. 687, 202. B. III. 202, 253.
 μὴ μέμψῃ. VIII. 16. P. VII. 260. B. II. 401.
 μὴ μέτρει. III. 22. P. VII. 235. B. II. 187, 11.
 μὴ μύθῳ μὴ. VII. 11. P. XI. 8. B. III. 165, 78.

- μὴ πόθεν εἰμί. IV. 10. P. VII. 314. B. II. 66.
 μὴ ποτε τὴν παρρόντα. VII. 56. P. X. 40. B. III. 241, 424.
 μὴ σὺ γ' ἐπ'. IX. 46. P. T. II. p. 695, 230. B. I. 230, 39.
 μὴ ταχύς. IV. 94. P. IX. 540. B. III. 259, 517.
 μὴ τρέσσης. I. 84. P. T. II. p. 662, 124. B. III. 212, 290.
 μὴ χαίρειν. IV. 104. P. VII. 318. B. I. 470, 39.
 μὴ φθείρειν. VII. 40. P. VII. 736. B. I. 234, 55.
 μηδ' οὐτ' ἐπ' ἀγκύρης. XI. 56. P. IX. 82. B. II. 122, 51.
 μηδὲ λαλῶν. VI. 80. P. XI. 148. B. II. 335, 86.
 μηδὲν ἔγαν. V. 85. P. V. 299. B. III. 41, 22.
 Μήδοις ἔλπισθεῖσα. I. 97. P. T. II. p. 693, 222. B. II. 202, 6.
 Μήδοφόνους. III. 10. P. T. II. p. 660, 118. B. III. 90, 60.
 μηκέτι δειμαίνοντες. IX. 32. P. IX. 675. B. III. 229, 372.
 μηκέτι νῦν μινύριζε. X. 42. P. IX. 87. B. II. 273, 28.
 μηκέτι τις πτήξει. V. 76. P. V. 268. B. III. 77, 20.
 μηκέτι τανροβόροιο. I. 79. P. T. II. p. 653, 94. B. II. 99, 27.
 μῆνιν ἄειδε. XI. 70. P. T. II. p. 747, 1. Ed. Lips. T. XIII. p. 785, 84.
 μήτε βαδυνκτιάνοιο. VII. 85. P. X. 74. B. III. 93, 71.
 μήτε με χείματι. VII. 69. P. X. 102. B. II. 161, 6.
 μήτεγ' ἐμή. I. 6. P. VI. 51. B. III. 184, 174.
 μητέρα Κύπριν. IX. 64. P. IX. 626. B. II. 512, 4.
 μικῇ καὶ μελανεύσῃ. V. 36. P. V. 121. B. II. 85, 10.
 Μίκκος ὁ Πελλανταῖος. III. 41. P. VI. 151. B. I. 505, 1.
 μισόπτωγε. VII. 65. P. XI. 403. B. II. 313, 27.
 μνᾶμα μὲν Ἑλλάς. IV. 62. P. VII. 45. B. II. 236. (Ed. Lips. I. 202.)
 μνᾶμα τόδε φθιμένον. X. 10. P. VII. 208. B. I. 200, 15.
 μνήμα τόδε. III. 18. P. VII. 677. B. I. 131, 31.
 μνήμην δ' οὐτινά. IV. 40. P. T. II. p. 786, 82. B. I. 137, 56.
 μνήσομαι. VIII. 68. P. XIII. 26. B. I. 143, 91.
 μούνος ἐναιρομένοισιν. II. 21. P. VII. 147. B. II. 96, 18.
 μούνο μοι θέμις. XI. 81. P. XIV. 55. B. III. 319, 5.
 μούσης νουθεσίην. IV. 75. P. XI. 32. B. II. 289, 2.
 μυλεργάτας. VIII. 64. P. VII. 394. B. II. 233, 76.
 μῦν Ἀσκληπιάδης. VI. 109. P. XI. 391. B. II. 339, 104.
 μυρία σοι Πτολεμαῖε. VIII. 119. P. VII. 241. B. II. 34, 99.
 μυρίασιν πότε. III. 11. P. VII. 248. B. I. 131, 29.
 μυριόπων σχολόπενδραν. X. 77. P. VI. 222. B. II. 41, 1.
 Μυστάδα τήν. VIII. 99. P. VII. 329. B. III. 293, 668.
 καὶ τὰν Κύπριν. V. 14. P. V. 179. B. I. 16, 52.
 Νάξιος δύν. VIII. 39. P. VII. 272. B. I. 472, 48.
 νᾶσος ἐμά. IV. 82. P. VII. 417. B. I. 37, 127.
 ναυηγόν με δέδοκας. VIII. 36. P. VII. 268. B. I. 174, 26.
 ναυτίλοι. VIII. 54. P. VII. 267. B. II. 51, 19.
 νεββελών. IV. 49. P. T. II. p. 718, 205. B. II. 19, 48.

- νεκροδόκον. XI. 21. P. VII. 634. B. II. 179, 35.
 νῆα μὲν ὤλεσε. XI. 62. P. IX. 85. B. II. 229, 63.
 νῆά σοι ὃ πόντου. I. 104. P. VI. 70. B. III. 117, 23.
 νηδυί βριθομένην. X. 22. P. IX. 22. B. II. 219, 26.
 νηὸς ἀλιστερέπτον. XI. 55. P. IX. 84. B. II. 205, 6.
 νηὸς ἐπαιγομένης. X. 18. P. IX. 83. B. II. 232, 72.
 νῆσοι ἐρημαῖαι. IX. 21. P. IX. 421. B. II. 118, 37.
 Νικήτης ἄδων. VI. 21. P. XI. 188. B. II. 389, 27.
 Νικόπολιν. VIII. 81. P. VII. 340. B. III. 292, 665.
 οἶφε χαλαροβόλει. V. 2. P. V. 64. B. I. 216, 26.
 οὐκτα μέσην. VI. 60. P. XI. 85. B. II. 320, 16.
 οὐκτερινή. V. 33. P. V. 123. B. II. 87, 7.
 οὐκτελ μίῃ. XI. 87. P. XIV. 44. Ed. Lips. T. XIII. p. 714, 162.
 οὐκτελόραξ. VI. 22. P. XI. 186. B. II. 356, 32.
 οὐμφαι ἐποχθίδιαι. I. 67. P. IX. 556. B. III. 331. (Ed. Lips. T. II. p. 69, VI.)
 οὐμφίον Εὐαγόρη. VIII. 87. P. VII. 475. B. I. 251, 7.
 οὐν ἔγνω Κυνθέρεια. IX. 67. P. IX. 619. B. III. 49, 47.
 οὐν μοι χαίρε. V. 54. P. V. 28. B. II. 399, 38.
 οὐν πλεόν ἤ. IV. 22. P. VII. 70. B. II. 507, 60.
 οὐθρὸς ἐγώ. XI. 19. P. IX. 597. B. III. 15, 2.
 ξανθὴ μὲν τις. XI. 79. P. XIV. 26. B. III. 318, 2.
 ξεῖνε τάφον. IV. 45. P. VII. 26. B. II. 26, 74.
 ξεῖνοι λαϊνέας. II. 14. P. T. II. p. 670, 146. B. III. 216, 305.
 ξεῖνοι παρθένος. X. 105. P. IX. 282. B. II. 119, 40.
 ξεῖνοι τὴν περιβώτον. IX. 7. P. IX. 62. B. I. 166, 14.
 ὃ γλυκὺς Ἡρόννης. IV. 31. P. VII. 11. B. I. 218, 35.
 ὃ ἡριπύς. VIII. 15. P. VII. 305. B. II. 242.
 ὃ πλόος ὠγαῖος. I. 88. P. X. I. B. I. 235, 57.
 ὃ πρὶν ἀελλοπόδων. X. 11. P. IX. 19. B. II. 98, 24.
 ὃ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα. VIII. 18. P. VII. 172. B. II. 36, 105.
 ὃ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν. X. 53. P. IX. 287. B. II. 135, 14.
 ὃ σταδιεύς. III. 44. P. IX. 557. B. II. 16, 39.
 ὃ τραγικὸν φωνήμα. IV. 55. P. VII. 39. B. II. 124, 57.
 ὃ τράγος ὁ Κλήσωνος. X. 31. P. IX. 558. B. II. 297, 7.
 ὃ φθόνος οἰκτιρμοῦ. VII. 80. P. X. 51. B. II. 433, 124.
 ὄβριμον ἀκαμάτου. IV. 69. P. VII. 409. B. II. 115, 24.
 ὀδίτα μὴ πρόσερπε. I. 20. P. T. II. p. 703, 255. B. III. 198, 235.
 οἱ μὲν σεν Κολοφῶνα. IV. 7. P. T. II. p. 715, 296. B. II. 18, 45.
 οἱ συναναγινιστάι. VI. 64. P. XI. 80. B. II. 320, 14.
 οἱ τοῖχοι Διόφαντε. VI. 33. P. XI. 245. B. II. 340, 113.
 οἱ τρισσοί τοι. I. 107. P. VI. 13. B. I. 225, 19.
 οἷδε τριχόσιοι. III. 2. P. VII. 431. B. I. 130, 26.
 Οἰδίποδος. II. 10. P. VII. 396. B. II. 158, 18.

- οἷδ' ὅτι θνατός. IV. 113. P. IX. 577. B. II. 66, 2.
 οἷδ' ὅτι μοι. V. 31. P. V. 175. B. I. 213, 10.
 οἶνος Ἐρωτος. V. 4. P. XII. 135. B. I. 213, 10.
 οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ. VII. 87. P. X. 112. B. III. 245, 444.
 οἶνός τοι χαρίεντι. IV. 65. P. XIII. 29. B. I. 417, 4.
 οἶον ὀργῆς. III. 43. P. IX. 568. B. I. 488, 9.
 οἶτους ἀνθ' οἶων. IX. 17. P. IX. 284. B. II. 145, 20.
 οἶσω καὶ μα σέ. VII. 85. P. XII. 119. B. I. 17, 57.
 οἰκιάδα πῦρ. X. 97. P. IX. 106. B. I. 236.
 οἰκῆς ἀμετρήτου. X. 103. P. IX. 36. B. III. 6, 3.
 ἡμματ' ἔχεις. V. 62. P. V. 94. B. II. 396, 24.
 δμῶξ οὐκ ἐπένευσας. V. 103. P. V. 304. B. III. 164, 69.
 δν πόλεμος. XI. 6. P. IX. 354. B. II. 197, 35.
 δέξει λαχνήεντα. X. 26. P. VI. 45. B. III. 176, 131.
 δέξομαι. V. 23. P. V. 151. B. I. 27, 93.
 δπλίξεν. V. 100. P. V. 98. B. II. 92, 2.
 ὀργῇ τοῦ Διός. VI. 50. P. IX. 165. B. II. 408, 11.
 ὀρθος τί μοι. V. 19. P. V. 172. B. I. 24, 81.
 ὀρθος τί νῦν. I. 20. P. V. 173. B. I. 24, 82.
 ὀρθος ἔβη. V. 45. P. V. 3. B. II. 110, 5.
 ὀρθῶσαι. VI. 27. P. XI. 120. B. II. 356, 28.
 ὀρκον κοινόν. V. 43. P. V. 52. B. I. 494, 7.
 ὀρνι Διός. III. 4. P. VII. 161. B. II. 32, 92.
 ὀρνι τί μοι. X. 51. P. IX. 286. B. II. 267, 8.
 Ὀρφεία Θρηϊκήσι. IV. 2. P. VII. 9. B. II. 39, 5.
 Ὀρφεὺς μὲν κιδάρα. VIII. 28. P. VII. 159. B. II. 358, 38.
 ὀσσαις θηλυτέrais. IX. 68. P. IX. 621. B. III. 222, 337.
 ὀστέα μὲν. IV. 27. P. VII. 16. B. II. 288.
 οὐ δέχεται. VI. 70. P. XI. 143. B. II. 334, 85.
 οὐ κύνας. X. 32. P. IX. 370. B. III. 7, 2.
 οὐ μὰ τόδε. IV. 24. P. VII. 351. B. I. 498, 23.
 οὐ μοι πληϊάδων. VII. 3. P. XI. 31. B. II. 7, 8.
 οὐ μόνον εὐάροτον. X. 3. P. IX. 347. B. II. 197, 36.
 οὐ μόνον ὑψηλοῖς. X. 65. P. VI. 120. B. I. 236, 60.
 οὐ νούσῳ. XI. 30. P. VII. 493. B. II. 29, 84.
 οὐ σε κυνῶν. IV. 64. P. VII. 51. B. II. 242, 8.
 οὐ σε μάκαρ. III. 9. P. T. II. p. 660, 117. B. II. 200, 2.
 οὐ σὸν μνημα. IV. 63. P. VII. 46. B. III. 264, 536.
 οὐ τὸ ξῆν. VII. 86. P. X. 76. B. III. 100, 75.
 οὐ τὸ λέγειν. VI. 81. P. XI. 144. B. II. 345, 2.
 οὐ τὸν βουθόιναν. I. 83. P. T. II. p. 662, 123. B. III. 211, 289.
 οὐ φίλος. VII. 2. P. T. II. p. 748, 4. B. I. 119, 84.
 οὐ χεῖμα. VIII. 56. P. VII. 293. B. II. 474, 4.
 οὐδ' εἰ μοι γελώσω. XI. 58. P. VII. 668. B. II. 196, 28.

- οὐδ' ἦν ἀνεανός. IX. 38. P. IX. 291. B. II. 148, 29.
 οὐδὲ θανών. IV. 51. P. VII. 536. B. I. 490, 18.
 οὐδὲ λέων. III. 5. P. VII. 227. B. I. 252, 9.
 οὐδὲ νέκυς. VIII. 47. P. VII. 278. B. II. 101, 33.
 οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει. VII. 1. P. T. II. p. 786, 83. B. I. 146, 104.
 οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις. VII. 49. P. X. 36. B. II. 315, 34.
 αὐθενός ἐνθάδε. VI. 73. P. XI. 312. B. II. 332, 75.
 οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι. IV. 76. P. IX. 191. B. III. 269, 564.
 οὐκ ἔθανες. VIII. 97. P. T. II. p. 845, 278. B. III. 312, 737.
 οὐκ ἔδελω πλουτεῖν. VII. 88. P. X. 113.
 οὐκ ἔδελω Φιλότητος. VII. 15. P. T. II. p. 777, 54. B. I. 416, 3.
 οὐκ ἔλεγον. V. 56. P. V. 21. B. II. 397, 32.
 οὐκ ἐμὲ ταῦτα. I. 33. P. IX. 322. B. I. 232, 47.
 οὐκ ἔστιν μελίων. VII. 93. P. T. II. p. 786, 84.
 οὐκ ἦθαι σε. VI. 37. P. XI. 11. B. II. 322, 23.
 οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον. XI. 2. P. VII. 398. B. II. 36, 107.
 οὐκ οἶδ' εἴτε. III. 40. P. IX. 109. B. II. 182, 3.
 οὐκὲτ' ἀνὰ Φρυγίην. I. 75. P. T. II. p. 627, 8. B. I. 488, 10.
 οὐκὲτ' ἀν' ὕλην. X. 49. P. VII. 203. B. I. 204, 4.
 οὐκὲτι δὴ σε λίγεια. X. 69. P. VII. 189. B. II. 260, 2.
 οὐκὲτι θελγομένας. IV. 61. P. VII. 8. B. II. 24, 67.
 οὐκὲτι μ' ὥς τὸ πάρος. X. 47. P. VII. 202. B. I. 199, 11.
 οὐκὲτι παφλάζοντα. X. 55. P. VII. 214. B. II. 100, 30.
 οὐκὲτι πον τλήμον. X. 50. P. VII. 204. B. III. 65, 85.
 οὐκὲτι πυργωθείς. X. 13. P. IX. 285. B. II. 220, 29.
 οὐκὲτι συρίγγων. VIII. 6. P. VII. 174. B. II. 298, 14.
 οὐνομα κηρύσσω. VIII. 41. P. VII. 274. B. II. 291, 9.
 οὐνομα μὲν Κάλῃ. VIII. 83. P. VII. 599. B. II. 505, 51.
 οὐνομά μιν Σαπφώ. IV. 26. P. VII. 15. B. II. 25, 71.
 οὐπω ναῦς. X. 101. P. IX. 33. B. II. 282, 2.
 οὐπω σοι καλύκων. V. 34. P. V. 124. B. II. 86, 15.
 οὐρεά μιν. III. 24. P. VII. 237. B. II. 234, 81.
 οὐρεσιν ἐν δολικοῖς. X. 96. P. IX. 131. B. III. 232, 384.
 οὐτ' ἀπὸ Μεσσήνας. III. 45. P. T. II. p. 625, 1. B. II. 38, 3.
 οὐτ' ἐπὶ Λευκαίωνος. VI. 88. P. XI. 131. B. II. 332, 76.
 οὐτε τάχιον ἐμοῦ. VI. 59. P. XI. 84. B. II. 319, 11.
 οὐτε Χίμαιρα τοιοῦτον. VI. 45. P. XI. 239. B. II. 836, 88.
 οὗτος Ἀναγκέλοντα. IV. 42. P. VII. 25. B. I. 136, 55.
 οὗτος ὁ Κερκοπίδης. III. 26. P. IX. 288. B. II. 279, 5.
 οὗτος ὁ Λειάνδριος. IX. 23. P. VII. 666. B. II. 123, 54.
 αὐτός ὁ νῦν. VI. 53. P. XI. 75. B. II. 320, 17.
 οὗτος ὁ πρίν. II. 1. P. T. II. p. 649, 89. B. II. 106, 2.
 οὗτος ὁ Τενθρακίας. II. 28. P. T. II. p. 657, 110. B. II. 400.
 οὕτω πᾶς ἀπόλωλε. VIII. 13. P. VII. 175. B. III. 246, 450.

- οὕτως ὑπνέουσιν. V. 6. P. V. 23. B. I. 464, 15.
 οὗς ὁ Ἔρως ἀδικεῖ. VII. 79. P. X. 29. B. II. 314, 31.
 οὗς δόσις λεχέσσιν. XI. 15. P. VII. 572. B. III. 68, 93.
 οὗς δόσις ἤρπαξας. VIII. 89. P. T. II. p. 848, 287. B. III. 305, 711.
 οὗχι βαθυστόλων. IV. 111. P. VII. 413. B. II. 28, 82.
 οὗχι Θεμιστοκλέους. III. 23. P. VII. 236. B. II. 124, 58.
 οὗχι πέδον. IV. 6. P. T. II. p. 715, 295. B. III. 254, 487.
 ὀγθηδὸν τόν. I. 61. P. T. II. p. 703, 256. B. III. 198, 236.
 παλγνία μὲν. VII. 76. P. IX. 768. B. III. 92, 69.
 παῖδά με πενταέτηρον. VIII. 122. P. VII. 308. B. II. 313, 26.
 παῖδα πατῆρ. II. 5. P. VI. 331. B. II. 167, 4.
 παίδων ἀλλαχθέντι. VIII. 106. P. VII. 638. B. II. 151, 40.
 παῖδιν ἐπι προτέροις. XI. 41. P. IX. 390. B. I. 476, 1.
 Παλλάδος εἰμί. X. 91. P. IX. 130. B. III. 231, 381.
 Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν. I. 47. P. T. II. p. 678, 174. B. III. 201, 249.
 παμμήτορ γῆ. VIII. 3. P. VII. 461. B. I. 35, 121.
 παμφάγος. X. 23. P. IX. 86. B. II. 175, 22.
 Πᾶνά με τόνδ'. I. 64. P. X. 10.
 Πανδώρης. VII. 84. P. X. 71. B. III. 122, 40.
 πάντα γέλως. VII. 43. P. X. 124. B. II. 278.
 πάντα καθ' ἰστορίην. VI. 90. P. XI. 254. B. II. 334, 82.
 πάντα τις ἀρῆσαιτο. XI. 61. P. VII. 543. B. II. 294, 671.
 πάντα Χάρων. VIII. 117. P. VII. 671. B. II. 158, 16.
 πάντες Μιλητιάδῃ. III. 8. P. T. II. p. 850, 292. B. III. 182, 161.
 παντοίην βίοτοια. VII. 45. P. IX. 860. B. II. 476, 1.
 παρθένα Τριτογένεια. I. 23. P. IX. 576. B. II. 352, 11.
 παρθενικήν. VII. 37. P. VII. 13. B. I. 241, 81.
 παρθένον Ἀντιβίαν. VIII. 71. P. VII. 490. B. I. 201, 22.
 παρθένον ἐν πελάγει. XI. 80. P. XIV. 27. B. III. 325, 30.
 Πάρμις ὁ Καλλιγνώτων. VIII. 52. P. VII. 504. B. I. 244.
 πᾶς δὲ ἂν ᾗ. VI. 5. P. IX. 154. B. II. 326, 47.
 πᾶσα θάλασσα. VIII. 45. P. VII. 639. B. II. 37, 108.
 πᾶσα μὲν Ἀξιόχρ. IX. 44. P. IX. 679. B. III. 229, 356.
 πᾶσαν ἐγὼ τήν. V. 87. P. V. 237. B. III. 38, 12.
 πᾶσαν Ὀμηρος. VI. 51. P. IX. 166. B. II. 409, 12.
 πᾶσαν ὄσαν. VI. 56. P. XI. 81. B. II. 319, 13.
 πᾶσι θανεῖν. VII. 28. P. XI. 62. B. II. 413, 29.
 πανγορεπῆς. IV. 30. P. VII. 713. B. II. 19, 47.
 Πανσάνιαν. VIII. 31. P. VII. 508. B. I. 163, 2.
 πέμπω σοι μύρον. V. 97. P. V. 90. B. III. 164, 67.
 πέμπω σοι μύρον. V. 98. P. V. 91. B. III. 164, 68.
 πέμπω σοι Ροδόλεια. V. 62. P. V. 74. B. II. 393, 15.
 πένδιμον ἡνίκα. II. 26. P. IX. 117. B. II. 264, 10.

- πάντα θανάων κείσθ. VII. 7. P. XI. 28. B. II. 270, 19.
 πάντα μετ' ἄλλων. VI. 57. P. XI. 82. B. II. 352, 13.
 πέντ' ἱητρός. VI. 29. P. XI. 122. B. II. 356, 30.
 πέτρης ἐκ διασῆς. I. 94. P. IX. 326. B. I. 235, 58.
 πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι. IV. 95. P. VII. 479. B. II. 45, 18.
 πηγὸς ἄπαις. I. 25. P. IX. 46. B. II. 119, 41.
 πηγὸς ὁ μὲν. XI. 52. P. IX. 41. B. II. 231, 69.
 πικρὴν ἀλλήλοισι. II. 28. P. VII. 152. B. III. 323, 389.
 πῖν' Ἀσκληπιάδῃ. VII. 12. P. XII. 50. B. I. 212, 9.
 πῖνε καὶ εὐφραίνου. VII. 14. P. XI. 56. B. III. 166, 81.
 πλέξω λευκίδων. V. 29. P. V. 147. B. I. 30, 105.
 πλοῦς σφαλερός. VII. 46. P. X. 65. B. II. 428, 104.
 πλοῦτον μὲν. VII. 53. P. XI. 294. B. II. 338, 101.
 πλοῦτος ὁ τῆς. VII. 51. P. X. 41. B. II. 315, 36.
 πλατῆρες σώξοισθε. VIII. 37. P. VII. 269. B. I. 174, 27.
 ποιήν τις βιότοισι. VII. 44. P. IX. 359. B. II. 49, 16.
 ποιήσας δαπάνην. VI. 108. P. XI. 264. B. II. 339, 103.
 ποιητῆς πανάριστος. VI. 74. P. XI. 394. B. II. 331, 72.
 ποιμένες οἱ. VIII. 9. P. VII. 657. B. I. 246, 98.
 ποιμὴν ὦ μάκαρ. VIII. 62. P. VII. 636. B. II. 151, 39.
 πολλὰ πίων. VIII. 150. P. VII. 848. B. I. 138, 61.
 πολλὰ τὸ δαιμόνιον. VII. 70. P. X. 122. B. II. 342, 119.
 πολλάκις ἀνθρώπων. VII. 64. P. T. II. p. 761, 22. B. I. 164, 1.
 πολλάκις εὐχόμενος. I. 8. P. IX. 9. B. II. 287, 2.
 πολλοῖς ἀντιλέγειν. VII. 91. P. T. II. p. 761, 23. B. I. 164, 3.
 πολλὸν ἀπ' Ἰταλῆς. IV. 81. P. VII. 715. B. I. 247, 100.
 πολλοῦ δαί. VI. 69. P. XI. 142. B. II. 335, 87.
 πόντος ὑποκλύζει. IX. 48. P. IX. 663. B. III. 90, 61.
 πότνι' Ἀθηναίων. IX. 41. P. T. II. p. 772, 50. B. II. 300, 1.
 ποῦ νῦν Πραξιτέλης. V. 52. P. V. 15. B. II. 393, 13.
 ποῦ σοι κείνα. V. 55. P. V. 27. B. II. 399, 87.
 ποῦ τὸ περίβλεπτον. IX. 18. P. IX. 151. B. II. 20, 50.
 πουλὲ Λεωνίδεω. III. 19. P. IX. 293. B. II. 228, 60.
 πούλυπος εἰναλίῃ. X. 58. P. IX. 10. B. II. 120, 44.
 Πραξιτέλης ὄν. I. 52. P. T. II. p. 687, 200. B. I. 143, 90.
 πρέσβυν Ἀνακρεῖοντα. IV. 48. P. T. II. p. 718, 306. B. I. 229, 37.
 πρὶν δ' ἐναλεῖσθαι. VI. 16. P. XI. 112. B. II. 324, 38.
 πρὸς παίδων. XI. 16. P. IX. 422. B. II. 186, 19.
 πρὸς σοφίᾳ. VII. 92. P. T. II. p. 762, 24. B. I. 164, 2.
 πρὸς τὸν μάντιν. VI. 14. P. XI. 163. B. II. 326, 44.
 πρῶθήβην ἔτι. VIII. 124. P. T. II. p. 854, 306. B. III. 300, 695.
 πρῶτος ἀλλά. VIII. 35. P. VII. 716. B. II. 255, 9.
 πρῶτος ὀππότε. I. 101. P. VI. 279. B. I. 256, 1.

- πύκτης ὄν. VI. 63. P. XI. 79. B. II. 319, 10.
 Πύρρος ὁ μουνερέτης. VIII. 63. P. VII. 637. B. II. 33, 96.
 πυρροῦ τοῦτο. X. 37. P. VI. 263. B. I. 233, 51.
 πωλείσθω. V. 13. P. V. 178. B. I. 27, 95.
 πῶλον τὸν πεδίω. X. 9. P. IX. 295. B. II. 156, 11.
 πῶς γενόμεν. VII. 9. P. X. 118. B. III. 166, 80.
 πῶς τις ἄνευ. VII. 42. P. X. 123. B. I. 76.
 ραϊβοσκελῇ. X. 79. P. VI. 196. B. II. 263, 5.
 ῥήτορα πρὸς. VI. 11. P. XI. 376. B. III. 56, 67.
 ῥιγελὴ ναύπαις. XI. 58. P. VII. 640. B. II. 122, 49.
 ῥοιὴν ξανθοχίτωνα. I. 115. P. VI. 102. B. II. 217, 20.
 ῥύγχος ἔχουσα. VI. 44. P. XI. 196. B. II. 324, 35.
 ῥύγχος ἔχων. VI. 66. P. XI. 70. B. II. 319, 12.
 ῥώμη παμβαδιλεια. X. 39. P. IX. 647. B. III. 200, 279.
 σάνδαλα τῶντα. I. 103. P. VI. 207. B. II. 92, 5.
 Σαπφώ τοι κύνει. IV. 29. P. VII. 14. B. II. 25, 70.
 Σάργεις αἱ τὸ πάλαι. IX. 29. P. IX. 423. B. II. 157, 12.
 Σάργεις ἀρχαῖαι. IV. 86. P. VII. 709. B. I. 418, 3.
 σῆμα παρ' Ἀλάντειον. II. 20. P. VII. 146. B. II. 23, 65.
 σῆμα τὸδ' Ἀκάντος. II. 22. P. VII. 148. B. III. 282, 618.
 σῆμα τὸδ' Ἀρχιλόχου. IV. 23. P. VII. 71. B. II. 167, 6.
 σιγάτω λάσιον. IX. 47. P. IX. 823. B. I. 171, 14.
 σιγήσεις ἄρυσαι. IX. 58. P. IX. 37. B. II. 263, 6.
 σκίπων με. I. 12. P. IX. 298. B. II. 178, 33.
 Σκύλλας. XI. 3. P. IX. 296. B. II. 136, 16.
 Σμερδὴ ὦ. IV. 43. P. VII. 31. B. I. 499, 24.
 σμήνεος ἐκ με. I. 72. P. VI. 239. B. II. 133, 6.
 σμίνθος ὁ παντοίης. X. 25. P. IX. 410. B. II. 281, 9.
 σοὶ καὶ νῦν. VIII. 129. P. VII. 179. B. III. 295, 676.
 σοὶ με λάτριν. V. 57. P. V. 22. B. II. 308, 34.
 σοὶ πάτρι. X. 12. P. IX. 21. B. III. 240, 420.
 σοὶ τόδε πενταλχομοί. I. 70. P. VI. 57. B. III. 86, 47.
 σπεύδων εἰ φιλεῖ. V. 84. P. V. 287. B. III. 41, 21.
 σῆλαι καί. VIII. 74. P. VII. 710. B. I. 58, 2.
 Στρούβον καί. I. 15. P. VI. 144. B. I. 139, 68.
 Στρώμονι καί. IX. 16. P. VII. 705. B. II. 117, 34.
 συλήσαντες Ὀλυμπον. I. 59. P. T. II. p. 691, 215. B. II. 227, 53.
 σύμφωνον. IV. 86. P. T. II. p. 627, 7. B. I. 487, 5.
 σφαιριστάν. V. 24. P. V. 214. B. I. 28, 97.
 σφάλλομαι ἀκρότη. VII. 25. P. XI. 26. B. II. 270, 17.
 σώματα πολλά. VII. 89. P. X. 119. B. III. 248, 460.
 σώφροσύνῃ. VII. 73. P. IX. 132. B. III. 249, 464.
 τᾷ Πιτάνῃ. III. 35. P. VII. 122. B. I. 502, 33.
 τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκυθον. IX. 74. P. X. 12. Ed. Lips. T. XIII. p. 682.

- τᾷδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους. IX. 65. P. IX. 627. B. II. 512, 5.
 τὰν ἐκφυγοῦσαν. I. 45. P. T. II. p. 680, 182. B. I. 231, 41.
 τὰν ἑλαφον Λάδωνα. I. 30. P. VI. 111. B. II. 10, 19.
 τὰν μερόπων. IV. 13. P. VII. 2. B. II. 24, 69.
 τὰν οἶν ᾧ. I. 11. P. VI. 258. B. II. 241, 1.
 τὰν ὀλοάν. II. 8. P. T. II. p. 667, 136. B. II. 174, 20.
 τάνδε παρὰ τριόδοις. I. 27. P. VI. 266. B. II. 254, 2.
 Τανταλλ καὶ. II. 3. P. T. II. p. 666, 134. B. I. 35, 117.
 Τανταλῖς, ἔδε. II. 2. P. T. II. p. 665, 131. B. II. 18, 42.
 τὰς πολιὰς. VI. 43. P. XI. 69. B. II. 323, 32.
 τὰς τρεῖς. IX. 204. P. IX. 680. B. III. 223, 344.
 τὰς τρεῖς. VI. 42. P. XI. 68. B. II. 323, 31.
 ταῦροι προητένοντες. X. 2. P. IX. 299. B. II. 219, 27.
 ταύρω φρικαλέον. X. 7. P. IX. 300. B. II. 241, 2.
 τέθνηκ' Εὐτυχίδης. VI. 87. P. XI. 133. B. II. 333, 77.
 Τέλλειν ἱμερόεντα. I. 14. P. VI. 346. B. I. 118, 79.
 τέσσαρα γράμματα. XI. 83. P. XIV. 106. Ed. Lips. T. XIII. p. 723, 179.
 τέσσαρες αἱ Χάριτες. V. 99. P. V. 95. B. III. 161, 51.
 τετράκις ἀμφοτέρως. VIII. 101. P. XI. 409. B. II. 168, 9.
 τῇ βαιῇ Καλαθίσῃ. X. 22. P. IX. 303. B. II. 241, 4.
 τῇδε Σάων. VIII. 2. P. VII. 451. B. I. 472, 49.
 τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης. X. 17. P. VII. 211. B. III. 317, 756.
 τηλοτάτω χεῖρασθαι. II. 11. P. VII. 399. B. II. 179, 36.
 τὴν γένεσιν. VI. 101. P. XI. 183. B. II. 327, 51.
 τὴν γοεραῖς. VIII. 103. P. VII. 166. B. I. 501, 31.
 τὴν δύσκαπον. VI. 39. P. XI. 74. B. II. 160, 3.
 τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλῃ. IV. 102. P. VII. 316. B. II. 198, 39.
 τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς. VIII. 4. P. VII. 545. B. I. 255, 7.
 τὴν καὶ ἄμα. VIII. 110. P. VII. 218. B. II. 28, 83.
 τὴν κεφαλὴν. VI. 49. P. XI. 408. B. II. 309, 6.
 τὴν μικρὴν με. XII. 67. P. IX. 197. B. I. 232, 48.
 τὴν μικρὴν παίζουσαν. VI. 99. P. XI. 88. B. II. 328, 53.
 τὴν ξηρὴν. VI. 47. P. XI. 327. B. II. 110, 4.
 τὴν τιτθὴν. VIII. 102. P. VII. 456. B. I. 503, 37.
 τὴν ὀλίγην. VIII. 8. P. VII. 656. B. I. 242, 83.
 τὴν Παφίην γυμνὴν. I. 43. P. T. II. p. 676, 163. B. II. 308, 3.
 τήνδ' ὑπὸ δύσβαλον. VIII. 154. P. VII. 401. B. II. 150, 37.
 τῆς νυκτός. VI. 36. P. XI. 277. B. II. 340, 109.
 τῆς αολιῆς. VIII. 100. P. VII. 353. B. II. 31, 90.
 τῆς Σαμίης. VIII. 98. P. VII. 450. B. I. 500, 26.
 τί ξέρον. V. 15. P. V. 180. B. I. 15, 50.
 Τιμάδος ἄδε. VIII. 66. P. VII. 489. B. I. 55, 4.
 Τιμαρέτα. I. 118. P. VI. 280. B. III. 173, 115.

- Τύμων σὸ γὰρ.* IV. 103. P. VII. 317. B. I. 470, 88.
τίπτε κατ' ολόβατον. I. 62. P. T. II. p. 696, 231. B. I. 198, 18.
τίπτε με τὴν ἀνέμοισι. X. 95. P. IX. 376. B. III. 232, 385.
τίπτε με τὸν φιλέρημον. X. 67. P. IX. 373. B. III. 239, 416.
τίπτε μόθων. I. 48. P. IX. 321. B. I. 167.
τίπτε τὸν ὀγκητήν. X. 14. P. IX. 801. B. III. 5, 2.
τίς γλύψας. I. 57. P. T. II. p. 627, 14. B. II. 61, 1.
τίς γυμνὴν οὖτω. V. 58. P. V. 41. B. II. 896, 27.
τίς μου τὴν Σειρήνα. VIII. 76. P. T. II. p. 867, 849. B. III. 306, 718.
τίς ποδ' ὁ τόν. IV. 9. P. T. II. p. 714, 293. B. I. 254, 489.
τίς πόθεν ὁ πλάστης. I. 99. P. T. II. p. 709, 275. B. II. 49, 13.
τίς ποτ' ἀπ' Οὐλύμποιο. IX. 27. P. IX. 790. B. II. 16, 36.
τίς σε Δικαιοσύνη. VI. 104. P. IX. 164. B. III. 194, 217.
τίς σε πάρος. X. 92. P. IX. 561. B. II. 230, 68.
τίς σε τὸν οὐχ. I. 54. P. T. II. p. 685, 196. B. I. 489, 11.
τίς τὰ πῶσχύλευτα. III. 1. P. VII. 430. B. I. 496, 13.
τίς τίνος εὔσα. VIII. 92. P. VII. 133. B. I. 239, 71.
τίς τὸν ἄχρον. I. 17. P. VI. 259. B. II. 217, 21.
τίς τὸν Θρήϊκα. II. 6. P. T. II. p. 663, 127. B. III. 213, 297.
Τρωῶν ἔπ' ἀνδρῶν. IX. 30. P. IX. 645. B. III. 120, 32.
τὸ βρέφος Ἐρμῶνακτα. X. 62. P. IX. 302. B. II. 123, 53.
τὸ ῥόδοι ἀμάρτυ. VII. 29. P. XI. 53. B. III. 159, 39.
τὸ ῥόπαλον τό. I. 108. P. VI. 84. B. I. 481, 8.
τὸ σκάφος οὐ. XI. 66. P. XI. 248. B. II. 156, 9.
τὸ σκύφος ἡδύ. V. 18. P. V. 171. B. I. 27, 94.
τὸ στάδιον Περικλῆς. VI. 62. P. XI. 86. B. III. 171, 106.
τοῖος ἔην Μίλων. III. 46. P. T. II. p. 760, 20. B. II. 63.
τοῖς μὲν πρηγνέοις. VII. 77. P. IX. 769. B. III. 92, 70.
τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν. VII. 59. P. X. 28. B. II. 314, 29.
τόλμα νεῶν. X. 98. P. IX. 29. B. II. 175, 24.
τόλμαν Ἀλεξάνδρον. III. 29. P. T. II. 661, 120. B. II. 58.
τὸν βίον Ἠράκλειτα. IV. 96. P. IX. 148. B. III. 237, 408.
τὸν ἐκ Σινώπης. III. 47. P. T. II. p. 632, 25. B. II. 221, 33.
τὸν θάνατον. VII. 82. P. X. 69. B. III. 63, 81.
τὸν κρατερόν. VIII. 25. P. VII. 578. B. III. 67, 92.
τὸν λεπτόν. VI. 95. P. XI. 407. Ed. Lips. T. XIII. p. 707, 143.
τὸν μέγαν Ἀρκοκόρυθον. IX. 14. P. VII. 297. B. II. 1, 2.
τόν με λίθον. IX. 13. P. T. II. p. 710, 279. B. III. 192, 204.
τὸν μικρὸν Κλεόδημον. XI. 43. P. VII. 303. B. II. 35, 102.
τὸν μικρὸν Μάκρωνα. VI. 100. P. XI. 95. B. II. 387, 16.
τὸν συμφῶν. X. 59. P. VI. 43. B. I. 170, 8.
τὸν παραβάντα. III. 32. P. VII. 433. B. I. 505, 4.
τὸν πατρικόν. XI. 54. P. IX. 307. B. II. 314, 30.

- τὸν ποταμόν. IX. 63. P. IX. 617. B. III. 167, 84.
 τὸν πτανόν. VI. 105. P. XI. 176. B. II. 223, 41.
 τὸν περὶ ἑντα. I. 53. P. T. II. p. 684, 195. B. II. 276, 4.
 τὸν σε χοροῖς. IV. 57. P. VII. 21. B. I. 168, 1.
 τὸν σοβαρόν. V. 88. P. V. 218. B. III. 88, 14.
 τὸν σταδιῶ. VI. 58. P. XI. 83. B. II. 820, 15.
 τὸν ταχύπουν. X. 84. P. VII. 207. B. I. 84, 120.
 τὸν τοῦ δειπναγίου. VI. 77. P. XI. 10. B. II. 623, 29.
 τὸν τραγόπουν. I. 66. P. T. II. p. 696, 232. B. I. 131, 28.
 τὸν φιλοπορωιστήν. X. 83. P. IX. 563. B. I. 232, 45.
 τὸν χαλκούν. XI. 53. P. VI. 54. B. III. 86, 48.
 τόνδε ποθ' Ἕλληνας. I. 1. P. VI. 50. B. I. 134, 44.
 τόξα τάδε πτολέμοιο. III. 20. P. VI. 2. B. I. 135, 49.
 τοῦ λιθίνου. VI. 17. P. XI. 113. B. II. 324, 36.
 τοῦ παγωνοφόρου. XI. 73. P. XI. 410. B. II. 810, 9.
 τοὺς κυκλούς. VI. 84. P. XI. 130. B. II. 439, 1.
 τοῦτ' ὅστεύν. VIII. 152. P. VII. 400. B. II. 291.
 τοῦτο Σάων. I. 117. P. VI. 255. B. II. 295, 8.
 τοῦτό τοι Ἀρτεμίδωρε. VIII. 127. P. VII. 467. B. II. 37, 110.
 τοῦτό τοι ἡμετέρης. VIII. 142. P. VII. 346. B. III. 687, 642.
 τοῦτο χιμαίροβάτῃ. I. 109. P. VI. 35. B. I. 229, 84.
 τούτοις τοῖς παρὰ. VI. 78. P. XI. 140. B. II. 623, 28.
 τρεῖς ἑτέων. VII. 90. P. VII. 157. B. III. 237, 407.
 τρεῖς λεπτοί. VI. 96. P. XI. 110. B. II. 353, 16.
 τρηγέην κατ' ἔμεν. IV. 101. P. VII. 315. B. II. 61, 2.
 τρισσοὺς ἀθανάτους. I. 74. P. T. II. p. 696, 384. B. II. 90, 28.
 τύμβος Ἀχιλλῆος. II. 18. P. VII. 142. B. III. 282, 616.
 τυφλὸς ἀλητεῶν. XI. 51. P. IX. 12. B. II. 137, 34.
 τῷ γριπεῖ. VIII. 58. P. VII. 505. B. I. 55, 8.
 τῷ κομφοδογράφῳ. IV. 74. P. VII. 708. B. I. 501, 80.
 τῷ ψιμύθῳ. VI. 48. P. XI. 874. B. III. 115, 16.
 τῶν Χαρίτων. IX. 62. P. IX. 609. B. III. 220, 827.
 ἔδασι καί. IX. 43. P. IX. 667. B. III. 110, 7.
 ἔδατα κηραίνοντα. IX. 54. P. T. II. p. 874, 878. B. III. 191, 200.
 ἔδατος ἀκρήτου. VII. 22. P. IX. 305. B. II. 7, 7.
 εἰός ἀκνυόρου. VIII. 96. P. VII. 608. B. III. 8, 8.
 εἰας πενήκοντα. XI. 86. P. XIV. 59. B. III. 322, 16.
 ἐπνώεις ὦ ταῖς. VII. 24. P. XI. 25. B. II. 132, 1.
 ἔστατα δὴ τὰδ'. VIII. 73. P. VII. 647. B. I. 204, 3.
 ἔστατιον Φώκαια. VIII. 115. P. VII. 735. B. II. 40, 11.
 ἔστατον ἐδρήνησε. VIII. 107. P. VII. 644. B. II. 158, 17.
 ὑφούται Ῥοδόπη. V. 65. P. V. 92. B. II. 395, 22.
 Φαιδρὸν ἑταῖρον. IV. 71. P. T. II. p. 875, 377. B. III. 269, 562.
 φάσεις τὰν μέν. I. 42. P. T. II. p. 676, 167. B. II. 14, 31.

- φαῦλος ἀνὴρ. VII. 72. P. IX. 120. B. II. 315, 32.
 φείδῃ παρθενίης. V. 5. P. V. 85. B. I. 215, 21.
 φεύγεθ' ὅσοι λόκκας. IV. 90. P. XI. 20. B. II. 120, 45.
 φεύγετ' ἀριστάρχειοι. VI. 76. P. T. II. p. 786, 35. B. II. 63.
 φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας. VII. 81. P. X. 61. B. II. 430, 112.
 φθίσθαι Ἀλέξανδρον. III. 28. P. VII. 239. B. II. 203, 12.
 Φαῖβον ἀνηγαμένη. X. 106. P. IX. 307. B. II. 228, 61.
 φράξέ μοι. V. 77. P. V. 286. B. III. 80, 30.
 φασφόρος. V. 91. P. V. 223. B. III. 113, 9.
 χαῖρε μελαμπέπλοις. IV. 60. P. VII. 43. B. III. 264, 534.
 χαῖρέ μοι ἄβρε. I. 86. P. VI. 358. B. I. 250, 3.
 χαίρει τις Θεόδωρος. VIII. 1. P. X. 105. B. I. 145, 99.
 χαῖται σου στάζουσιν. VIII. 90. P. VII. 291. B. II. 256.
 χάλκεος. II. 12. P. XV. 51. B. II. 95, 12.
 χαλκὸν μὲν. I. 87. P. T. II. p. 649, 88. B. II. 498, 24.
 χαρδοπάται. VII. 27. P. XI. 59. B. III. 116, 19.
 χειματος οἰνωθέντα. XI. 25. P. VII. 444. B. II. 251, 4.
 χειμερινὴν διά. X. 36. P. VI. 221. B. II. 192, 12.
 χειμερίοις νιφάδεσσιν. X. 48. P. IX. 95. B. II. 131, 12.
 χειμερίαν νιφετοῖο. XI. 34. P. VII. 402. B. II. 126, 65.
 χεῖρ με Πολυκλείτου. II. 32. P. T. II. p. 633, 30. B. II. 279, 3.
 χειρουργῶν ἔσφαξεν. VI. 28. P. XI. 121. B. II. 356, 29.
 χιονέτην με λίδον. I. 98. P. T. II. p. 692, 221. B. II. 510, 4.
 χοιρίδιον καί. VI. 68. P. XI. 141. B. II. 334, 84.
 χρύσεος ἦν. V. 46. P. V. 31. B. II. 109, 3.
 χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν. XI. 7. P. IX. 45. B. II. 263, 7.
 χρυσὸν ἀνὴρ εὐράν. XI. 8. P. IX. 44. B. I. 172, 18.
 ζωὸς ἐγώ. IX. 70. P. IX. 631. B. III. 50, 48.
 ψῆγμ' ἄπυρον. X. 24. P. IX. 310. B. II. 175, 21.
 ψήγει καὶ πέτρην. II. 16. P. VII. 225. B. III. 281, 615.
 ψηφίζεις. VII. 13. P. XI. 168. B. II. 205, 4.
 ψιττακός. X. 54. P. IX. 562. B. II. 147, 27.
 ψύλλος. VIII. 155. P. VII. 403. B. II. 274, 32.
 ψυχράν σοι. VIII. 57. P. VII. 404. B. II. 82, 9.
 ὦ θηγῶν βροτέ. VII. 50. P. XI. 348. B. III. 331, 1.
 ὦ Λακεδαιμόνιοι. III. 3. P. VII. 432. B. II. 39, 7.
 ὦ ξείν' ἄγγελον. III. 12. P. VII. 249. B. I. 131, 30.
 ὦ ξείνε φεύγε. IV. 52. P. VII. 405. B. II. 235, 83.
 ὦ ξυρὰν αὐγάκιον. I. 119. P. VI. 61. B. II. 406, 2.
 ὦ παλάμη. V. 71. P. V. 248. B. III. 72, 4.
 ὦ Πάν φεβρομέναις. I. 63. P. T. II. p. 630, 17. B. III. 196, 230.
 ὦ πόλι πῆ. IX. 3. P. IX. 153. B. III. 54, 61.
 ὠγρευτής. X. 9. P. XII. 102. B. I. 463, 11.
 ὠμῆται χάριτες. VII. 78. P. X. 30. B. III. 238, 409.

- ὠκείαις ἐλάφοισι. X. 21. P. IX. 311. B. II. 221, 34.
 ὠκύμορον. VII. 23. P. XI. 23. B. II. 6, 1.
 ὦλεο δὴ ποτέρων. III. 31. P. VII. 438. B. II. 39, 8.
 ὦλεο δὴ ποτε Μαῖρα. X. 15. P. T. II. p. 748, 6. B. I. 201, 23.
 ὦλεσα τὸν Νεμίας. I. 77. P. T. II. p. 651, 93. B. II. 225, 51.
 ὦμοσα μιμνάζειν. V. 72. P. V. 254. B. III. 78, 24.
 ὦμοσα μυριάδας. VI. 67. P. XI. 340. B. II. 410, 15.
 ὦμοσαν αἱ Χάριτες. IX. 71. P. IX. 634. B. III. 222, 339.
 ὦμοσε Καλλίγνωτος. V. 9. P. V. 6. B. I. 463, 9.
 ὦνεν τῶν βαλάνων. X. 107. P. IX. 312. B. II. 81, 5.
 ὦπλισμαι πρός. V. 66. P. V. 93. B. II. 395, 23.
 ὦριον ἀνθήσαντας. I. 111. P. VI. 198. B. II. 114, 21.
 ὥς πάρος Ἀέλιον. IX. 24. P. IX. 178. B. II. 174, 19.
 ὥς πρέπει Ἄρτεμις. I. 28. P. T. II. p. 674, 158. B. II. 314, 23.
 ὥς τεθνηξόμενος. VII. 57. P. X. 26. B. II. 314, 28.
 ὦφειλε μὴδ' ἐγένοντο. VIII. 38. P. VII. 271. B. II. 474, 57.
 ὠχόμεθ' ὦ Μίλητε. XI. 29. P. VII. 492. B. I. 200, 17.
-

II. INDEX POETARUM.

Romanus numerus indicat caput; arabicus epigramma.

Addaeus s. Adaeus. duo ὁμόνυμοι, alter Macedonicus, alter
Mitylenaeus. I. 11. III. 27. IV. 64. VIII. 15. X. 7. 22.

Aemilianus. XI. 23. 68.

Aenigmata. XI. 74 - 88.

Aeschylus. (natus Ol. 63, 4.) IV. 54.

Agathias. (floruit saeculo p. Chr. sexto.) IV. 90. V. 81. 82. 83.
84. 85. 86. 87. 88. 89. 90., VI. 3. 4. 9. 10. 11. 12. VII. 38. 75.
76. 77. 82. VIII. 25. 27. 30. IX. 3. 4. 5. 50. 67. 70. 72. X. 50.
XI. 15. 31. 38.

Alcaeus Messenius (aetate Philippi Macedonis, Demetrii fil.
circa Ol. CXL.) I. 54. 75. III. 43. IV. 12. 18. 51. (ubi Mity-
lenaeus vocatur, errore, ut videtur, librarii.) 87. VIII. 146.

Alexander Aetolus. (floruit sub Ptolemaeo II.) IV. 36.

Alpheus Mitylenaeus, (circa Julii Caesaris et Augusti aeta-
tem) I. 56. III. 24. IV. 10. IX. 10. 20. 36. X. 48.

Ammianus floruit sub Trajano et Hadriano. VI. 21. 102. 103.

Anacreon. (mortuus Ol. 76, 2. floruit circ. Ol. 62.) I. 14. 15. III.
6. VII. 2.

Anonymi. I. 6, 19, 20, 22, 29, 40, 41, 47, 50, 58, 61, 63, 78, 83, 84, 90, 95, 96, 116, 118. II. 4, 6, 7, 13, 14, 16, 18, 22, 23, 24, 27, 30, 31. III. 2. IV. 3, 4, 6, 9, 14, 15, 19, 20, 25, 32, 34, 35, 61, 63, 64, 70, 71, 72, 76, 78, 79, 80, 81, 93, 94, 96, 98, 99, 110, V. 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108. VI. 62. VII. 9, 10, 11, 14, 29, 36, 41, 55, 56, 61, 62, 63, 67, 73, 74, 78, 87, 88, 89, 90, VIII. 17, 20, 21, 23, 70, 76, 77, 81, 84, 89, 97, 99, 112, 117, 123, 124, 129, 142, 148, 149, 151, IX. 13, 15, 25, 32, 39, 44, 54, 55, 60, 61, 62, 63, 66, 68, 71, 73, 74, X. 12, 26, 35, 38, 44, 66, 67, 91, 93, 95, 96, 100, 104, 108, XI. 13, 22, 28, 50, 61, 74-88.

Antimachus. (circa Ol. 93.) I. 48.

Antipater (sine gentili.) I. 30, 37, 39, 49, 60, II. 1, 25, III. 44, IV. 7, 26, 30, 49, 89, 102, 105, 112, VII. 3, 6, 22, 23, VIII. 23, 45, 48, 63, 79, 88, 104, 127, 144, IX. 16, 18, 19, 22, 26, 27, 37, X. 19, 43, 46, 62, 76, 78, 88, 105, XI. 1, 2, 11, 34, 35, 43, 49, 59.

Antipater Sidonius. (floruit c. Ol. 145.) I. 42, 113, II. 20, III. 4, 25, IV. 1, 11, 13, 29, 38, 44, 45, 46, 92, VIII. 18, 100, 110, 119, X. 84, XI. 60.

Antipater Macedo, fortasse idem cum Thessalonicensi. (sub primis Caesaribus floruit.) I. 25, 111, III. 23, IV. 37, 55, 66, 69, 91, 111, V. 45, 46, VI. 47, 49, VIII. 94, 135, IX. 21, 23, X. 20, 56, 58, XI. 30, 56, 57.

Antiphanes. (floruisse videtur temporibus, quae Augusti aetatem proxime antecesserunt.) VI. 83, VII. 4, 13, 50, IX. 57, XI. 37, 53.

Antiphilus (floruit saeculo primo post Chr.) I. 12, 31, II. 8, 9, 17, IV. 8, 108, 109, V. 40, VIII. 11, 13, 24, 60, 141, IX. 24, 34, 40, 59, X. 23, 24, 57, 64, 80, 87, 98, 102, XI. 21, 33, 47.

Antonius Thallus. VIII. 126.

Antonius Argivus. IX. 3.

Anyte (circa Ol. 120.) I. 36, 62, III. 36, VIII. 71, 72, 133, X. 10, 15, 27, 28, 47, 70, XI. 29.

Apollonidas Smyrnacus. flor. imperante Tiberio. I. 68, 72, 89, VII. 24, VIII. 65, 69, 85, 130, IX. 56, X. 33, 53, XI. 3, 4, 16, 39, 44.

Arabius Scholasticus. (flor. saeculo sexto p. Chr.) IX. 43.

Archelaus, sub Alexandro Magno et Ptolemaeo I. vixisse videtur. III. 29.

Archias. (plures fuerunt hujus nominis poetae, quorum celeberrimus est, qui a Cicerone defensus Romam venit Ol. 169, 3.) I. 64, 76, 79, 103, II. 12, 21, IV. 16, VIII. 47, X. 11, 40, 55.

Aristo. XI. 48.

Aristocles. I. 10.

- Asclepiades.** plures hujus nominis fuerunt epigrammatum scriptores, quorum celeberrimus est Samius, Theocriti Syracusani aequalis. II. 19. III. 29. IV. 16. 31. 68. V. 2. 3. 4. 5. 11. VII. 12. VIII. 121.
- Automedon.** (floruit primo post Chr. saeculo.) VI. 1.
- Bassus et Lollius Bassus.** sub Augusto et Tiberio vixit. III. 17. VI. 40. VII. 69. VIII. 143. IX. 35. X. 99.
- Bianor Bithynus.** (sub Augusto et Tiberio vixisse videtur.) II. 10. VIII. 86. 107. 117. IX. 29. X. 5. 9. 41. 52. 63. 68. XI. 6. 17. 66.
- Boëthius.** (Augusti aetate vixit.) IV. 88.
- Callimachus** (Cyrenaeus, floruit sub Ptolemaeo Philadelpho.) IV. 103. 104. V. 6. 7. 8. 9. VIII. 2. 38. 39. 82. 105. 114. X. 81.
- Capito.** (fortasse Alexandrinus) V. 68.
- Carphyllides.** sive Carpyllides. VIII. 16. XI. 9.
- Cerealius.** VI. 81.
- Cometas.** (fortasse decimi saeculi.) XI. 19.
- Cornelius.** idem esse existimatur, qui Gallus vocatur. III. 9.
- Crinagoras.** (sub Augusto et Tiberio floruit.) IV. 77. 114. V. 41. 42. VII. 39. 54. 68. VIII. 62. 106. 138. 140. 153. 154. IX. 17. 38. X. 54. XI. 26.
- Cyllenius.** X. 89. 101.
- Damagetas.** videtur floruisse aetate Philippi, Demetrii fil. Ol. 140-145. I. 26. III. 3. 31. 45. IV. 2. VIII. 115.
- Damascius.** (floruit sub Justiniano) VIII. 132.
- Diodorus Zonas Sardinus** (circa Ol. 172.) I. 67. 90. VII. 30. VIII. 57. 118. X. 107.
- Diodorus junior item Sardinus.** flor. c. Ol. 190. I. 105.
- Diodorus Grammat. Tarsensis.** c. Ol. 190. III. 22.
- Diodorus sine gentili.** IV. 56. VIII. 93. 131.
- Dionysius.** (plures fuerunt ejusdem nominis poetae.) VIII. 35.
- Dioscorides.** (circa Ol. 145.) III. 1. 84. 35. IV. 24. 43. 53. 74. V. 43. 44. VIII. 98. 102. 103. 136. 137. XI. 10.
- Diotimus.** poeta antiquior, sed incertae aetatis. I. 28. 86. III. 5. VIII. 87.
- Dorion.** III. 46.
- Duris Elaïtes.** (flor. c. Ol. 114.) IX. 28.
- Epigonus.** X. 94.
- Erinna.** (Sapphus aequalis circa Ol. 50.) I. 100. VIII. 74.
- Erycius.** (fortasse Hadriano imperante.) I. 73. 82. 117. III. 33. IV. 86. VIII. 6. 134. X. 31. XI. 20.
- Euonius.** (plures fuerunt hujus nominis poetae. Vid. Goeller. in Philisti Fragm. p. 118.) VII. 31. 64. 91. 92. IX. 7. X. 30. 44. XI. 27.

- Euphorion.** (floruit c. Olymp. 125.) I. 101.
Eutolmius. (vixisse videtur saeculo IV. et V. p. Chr.) VIII. 96.
Flaccus. VIII. 128. IX. 58.
Gaetulicus. incertae aetatis. I. 69. 102. II. 5. IV. 23. VIII. 42. 101.
Gallus. II. 1.
Geminus et Tullius Geminus. incertae aetatis. I. 80. II. 32. III. 26. IX. 31.
Germanicus Caesar. IX. 6.
Glaucus. plures hujus nominis fuerunt poetae. II. 29.
Glycon. VII. 43.
Hadrianus Caesar. IX. 6.
Hedylus. (floruit sub Ptolemaeo secundo.) VI. 30.
Hegesippus. poeta antiquior, sed incertae aetatis. I. 27. 85. III. 37. VIII. 4. 43.
Heraclides. VIII. 14. 44. Idem videtur esse, qui *Ἡράκλειτος* scribitur VIII. 90.
Herodicus. (floruisse videtur c. Ol. 154.) VI. 76.
Hermocreon. IX. 45.
Ion Chius. (flor. c. Ol. 81.) IV. 60.
Isidorus Aegeates. VIII. 19. 56. 59. XI. 52.
Julianus (praefectus Aegypti, floruit saeculo sexto post Chr. sub Justiniano primo) I. 16. 87. 122. II. 15. IV. 21. 22. 97. VI. 2. VIII. 83.
Julius Diocles Carystius. vixisse videtur altero post Chr. saeculo. III. 40.
Julius Polyaeus. (fortasse sub Julio Caesare). I. 2. 3.
Junior. Vid. Pompejus Junior.
Laco. XI. 18.
Leonidas (sine gentili) I. 7, 18, 88, 106, 107, 109, 110, 112. IV. 33. 47. 48. 50. 102. 107. VI. 8. 93. VIII. 40. 52. 55. 61. 92. 108. 113. 147. IX. 46. X. 36. 37. 65. 70. 83. XI. 51. 58. 63.
Leonidas Alexandrinus. (floruit sub Nerone.) X. 3. 4. XI. 5.
Leonidas Tarentinus. (poeta antiquior, sed incertae aetatis. Pyrrhi regis Epiri aetate floruisse existimatur.) I. 33, 45, 69, 94. IV. 5. 82. VII. 5. 36. 40. VIII. 8. 9. 10. 26. X. 29. 74. 97. XI. 67.
Leontius Scholasticus. (flor. sub Justiniano) IX. 69.
Lucianus (floruit secundo post Christum saeculo). I. 43, 91. VI. 23. 49. 75. 92. VII. 49. 51. 57. 58. 59. 60. 65. 66. 72. 79. 122. XI. 54. 73.

- Lucilius.** (floruit sub Nerone) VI. 5. 7. 14. 21. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 42. 43. 44. 45. 46. 53. 54. 55. 56. 58. 59. 60. 61. 63. 64. 65. 66. 68. 69. 70. 73. 74. 77. 78. 79. 80. 86. 87. 88. 89. 90. 94. 99. 100. 101. 105. 106. 108. 109. VII. 52. 53. 70. XI. 71.
- Maccius aut Maecius.** VII. 17.
- Macedonius** (floruit sexto p. Chr. saeculo) I. 104. V. 91. 92. 93. 94. 95. VI. 48. VII. 26. 27. 37. 83. 84. IX. 30.
- Marcellus Sidetas.** (floruit sub Hadriano) IX. 41. 42.
- Marcus Argentarius.** incertae aetatis. V. 47. 48. 49. 50. VII. 7. 19. 20. 21. 25. 155. X. 42. 51. XI. 46. 69.
- Marianus Scholasticus.** IX. 51. 52. 64. 65.
- Meleager** (floruit c. Ol. 172.) II. 3. IV. 33. 83. 84. 85. V. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. VII. 34. 35. VIII. 91. 145. X. 34. 71. 72.
- Menecrates.** poeta antiquior. XI. 41.
- Metroderus.** VII. 45.
- Mnasalcas.** (fortasse c. Ol. 133.) III. 38. 39. IV. 17. VIII. 7. 75.
- Mundus Munatius.** IX. 9.
- Musicius.** V. 1.
- Myrinus.** incertae aetatis. I. 51.
- Nicaenetus** (poeta antiquior, Alexandri fortasse aut paulo post Alexandri aetatem clarus.) I. 93. IV. 65. VII. 15.
- Nicarchus** (primo fortasse post Chr. saeculo) I. 23. VI. 13. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 26. 27. 28. 29. 38. 39. 41. 57. 95. 96. 97. 98. VIII. 28. 103. XI. 32. 72.
- Nicias.** (Ptolemaei II. aetate floruit) X. 69.
- Nossis.** (circa Ol. 114 - 124.) I. 24. 35.
- Onestes.** (incertae aetatis.) IV. 75. 106. VII. 32. VIII. 41. IX. 1. 2. 53.
- Palladas** (floruit exeunte saeculo quarto et initio quinti.) I. 5. 119. 120. VI. 50. 51. 52. 67. 72. 91. VII. 28. 46. 47. 48. 80. 81. VIII. 32. XI. 36. 70.
- Parmenio.** (Augusti aetate videtur floruisse.) I. 97. III. 28. VII. 8. XI. 24.
- Paulus Silentarius.** (floruit sub Justiniano, saeculo sexto post Chr.) I. 70. 71. III. 10. V. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. VII. 85. 86. VIII. 29. 34. 95. IX. 48. 49. XI. 53.
- Phaënnus.** (poeta antiquior) X. 73.
- Phanias.** (poeta antiquior.) VI. 6.
- Philippus Thessalonicensis.** (floruit ad finem saeculi primi post Chr.) I. 4. 9. 13. 17. 21. 32. 46. 59. 77. 81. 114.

115. II. 9. III. 19. 24. 47. 48. IV. 52. VI. 82. VIII. 64. 109. 120.
125. IX. 33. X. 2. 6. 8. 13. 18. 21. 45. 61. 75. 85. 86. 90. 91.
106. XI. 12. 18. 89. 42. 43. 52. 62. 63.

Philodemus, Gadareus. Ciceronis aetate floruit. I. 74. 92. V.
32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. VI. 15. VII. 16. 33. VIII. 78.
Philostratus, Sophista, floruit secundo post Christum saeculo.
II. 28.

Pinytus. (fortasse sub Nerone). IV. 27.
Plato (nat. Ol. 87, 3.) I. 41. 55. 121. IV. 67. V. 1. VII. 71. VIII.
36. 37. 116. IX. 47. X. 59. 88. XI. 8.

Pollianus. (incertae aetatis.) VI. 84. 85.
Polyaenus. (fort. sub Julio Caesare.) X. 39.
Polystratus. (poeta antiquior. floruit c. Ol. 158.) IX. 14.
Pompejus Junior. (sub Augusto et Tiberio) VIII. 111. IX. 11.
12. 75.

Posidippus (circ. Ol. 130. videtur floruisse.) I. 99. III. 30. V.
10. 11. VII. 18. 44. VIII. 114.

Ptolemaeus. IV. 100. 113.
Rhianus (circa Ol. 139.) I. 108. IV. 101.
Rufinus. (incertae aetatis.) V. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59.
60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67.

Sappho. (nata Ol. 42, 1.) VIII. 58. 66.
Satyrus aut Satyrius. (incertae aetatis.) I. 53. 65.
Secundus. X. 14. 103.
Serapion. VIII. 152.

Simmias Thebanus, (Socratis discipulus existimatur sine causa
satis gravi.) IV. 57. 58. VIII. 73. X. 49.
Simonides Ceus. (nat. Ol. 55, 2. defunctus Ol. 78, 3.) I. 1. 8.
34. 52. 66. III. 2. 7. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 20. 21. 42. IV.
39. 40. 41. 42. 59. VII. 1. 93. VIII. 1. 5. 31. 67. 68. 73. 150. X.
16.

Statyllius Flaccus. (incertae aetatis.) II. 26. X. 79. XI. 7.
Strato Sardiannus. (saeculo post Chr. secundo) VI. 25. XI. 89.
Thallus Milesius. (sub Tiberio videtur vixisse) X. 82.
Theaetetus, (antiquior, qui circa Ol. 116. floruisse videtur, et
alius Scholasticus, qui sexto post Chr. saeculo scripsit.) I.
98. XI. 25.

Theocritus (circa Ol. 125.) I. 38.
Theodoridas. (floruit circ. Ol. 136.) IV. 73. 95. X. 77.
Theosebeia. (vixit saeculo quinto) VIII. 33.
Thucydides. (historicus. nat. Ol. 77, 2.) IV. 62.
Tiberius Illustris. X. 32.

- Tallius Laureas.** (fortasse Ciceronis libertus) IV. 28. XI. 64.
Tallius Sabinae. X. 25.
Tymnes. (incertae aetatis.) III. 32. 41. X. 17.
Xenocritus. VIII. 90.
Zelotus. X. 99.
Zenodotus. (fortasse Grammaticus, qui sub Ptolemaeo Lagi circa
Ol. 124. vixit.) I. 37. IV. 101.
Zonas. Vid. Diodorus.
-

III. INDEX VERBORUM.

- ἀβάλε, ὄφελε, sequente indica-
 tivo. XI. 38.
 ἀβρύνειν. I. 7.
 ἄγαν cum superlativo. V. 90.
 ἀγέλαστος poeta. IV. 69.
 ἄγνωσιν cum participio. X. 63.
 ἀγρέτις et ἀγρότις. I. 70.
 ἀγχιποροὶ et ἀγχίσποροὶ. VI. 3.
 ἀδελφός. transl. IX. 53.
 Ἀθήνης χεῖρες. V. 67.
 ἀθρόα γυῖα. X. 86. ἀθρόος. X.
 43.
 αἰγιβάτης et αἰγοβάτης. I. 109.
 αἰγινομενὺς Πάν. I. 72.
 αἰέν et αἶ αἶ conf. IV. 56.
 αἰζηοί, ἄνθρωποι. IV. 95.
 αἰθνή ἐκελος, de piscatore et nau-
 ta. XI. 63.
 αἰθριος et αἰθέρος conf. X. 48.
 αἰθρύνειν. IV. 46.
 Αἶολος et Αἰόλος. IX. 63.
 αἶσιμον et εἰς ἐμόν conf. III. 17.
 αἰτίων ἀκόλουσ, Homericum. VI.
 4.
 αἰών et Ἐλικών conf. IV. 8.
 ἀκάνθαι. grammaticorum tricae.
 VI. 82.
 ἀκανθόλογοι poetae nonnulli. IV.
 91.
 ἄκμων Musarum. IV. 69.
 ἀκούεις pro ἀκήκοας. XI. 1.
 ἄκρα ποδῶν. pedum digiti. I. 99.
 ἄκρητος. transl. X. 87. ἄκρητον
 ὕδωρ, γάλα. VII. 22.
 ἀκρολοφίτης. X. 36.
 ἄκρος. praestans. VIII. 52.
 ἄκτῆν πάσσας. VII. 10.
 ἀλάβαστρα. unguenti vascula. IX.
 3.
 ἀλάστωρ. IX. 41. ἡ ἀλάστωρ. II.
 9.
 ἄλτροντος. XI. 64.
 ἀλφιδόγοι. praedones. VIII. 46.
 ἀλκυνόνος lamentationes. IX. 18.
 ἄλλος supplendum. VI. 19.
 ἄλσος, campus Marathonius. IV.
 54.
 ἄμᾶν κόνιν. VIII. 119.
 ἀμέγατος. infelix. V. 83.
 ἀμέλειν. transl. IX. 30.

- ἀμφασίη. V. 73.
 ἀμφιχαίνειν. VIII. 26.
 ἀμφω pro ἀμφοῖν. X. 58.
 ἄν ad ὄφρα supplendum. VII. 1.
 omissum in interrogatione ad optativum. V. 70. VII. 42.
 ἀναβλύζειν. IV. 43.
 ἀνάγκη. in periphrasi. X. 14.
 ἀναδικάζειν. IV. 90.
 ἀνάδημα. transl. V. 94.
 ἀναιδής. de rebus. XI. 17.
 ἀνάκλισις aegrotorum. VI. 12.
 ἀγαλέγεσθαι. legere. IV. 68.
 ἀναπλῆσαι νήματα Μοιρῶν. VIII. 52.
 ἀναπτύσσειν de tempora. VIII. 98.
 ἄνανδος. XI. 3.
 ἀνείναι, agrum. IX. 8.
 ἀνέχειν πένας. XI. 35.
 ἀνδοβολεῖν honoris causa. V. 29.
 ἀνύνειν ὁδόν. viam ire. IV. 101.
 ἀπαλὸν γελᾶν. I. 47.
 ἀπνευστὶ πνεῖν. V. 18.
 ἀπὸ abundans. IV. 51. X. 12.
 ἀπὸ τῆς. VII. 22. XI. 20.
 ἀποδύεσθαι σῶμα. VIII. 84.
 ἀποιμάντοι apes. I. 72.
 ἀποκομπάζειν. XI. 53.
 Ἀπρίλλων. paronomasia in hoc nomine. VI. 21.
 ἀποσβέσαι. transl. VI. 82.
 ἀποφλοιόω. pellem detrahere. X. 37.
 ἀραχναίη. XI. 20.
 Ἀργῇ τρόπῃ. fatidica. VIII. 63.
 ἀριθεμεῖν. existimare. XI. 40.
 ἀρχοῦμαι. I. 39.
 ἀρχτοῦρος. tempestuosus. XI. 63.
 ἀρμονίη. de corporis structura et compage. VII. 39.
 ἐροτρευτῆς πόντου. VIII. 24.
 ἐροτροδιάλος. X. 5.
 ἄρπυιαι κλωθῶες. mors rapax. IX. 42.
 ἄσθμα πυρός. IX. 74. νοτερόν. X. 33.
 ἄστοι, ξεῖνοι. VIII. 26.
 ἀνυαλία βῶλος. X. 10.
 ἀνυλοθετεῖν. X. 65.
 αὐτανδρος. XI. 3.
 αὐτοδάκτος. III. 19.
 αὐτόδορος. I. 90.
 αὐτοκτόνος. II. 23. (Lycophr. 440. αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι. de mutua caede Mopsi et Amphilocho. In ejusmodi compositis αὐτός consanguinitatem significare censet Schwenk. ad Aeschyl. Eumen. p. 63.)
 αὐτός. pro ὁ αὐτός. VIII. 59.
 ἀφανὲς χάσμα. immensus hiatus. IX. 29.
 ἀφθεγκτον στόμα. X. 108. ἀφθεγκτῶ στόματι λαλεῖν. VIII. 144.
 ἄφρων. XI. 37.
 ἀφρῆς. XI. 72.
 ἄχαρις χάρις et similia. I. 33.
 ἀχίτων. VI. 5.
 ἄχρι cum conjunctivo sine ἄν. VIII. 35.
 βάθος. de animo. VII. 75.
 βαλεῖν pro ἐμβαλεῖν. VII. 27.
 βαρύνπενθος, βαρυπενθής. XI. 42.
 βάσανος. VII. 93.
 βέβηλος. transl. I. 12.
 βῆσαι ἐς τι. III. 27.
 βιβλία λεγά astrologorum. VI. 14.
 βίος cum emphasi. I. 3.
 βλωθρός. X. 96.
 βόλβα. XI. 73.
 βοσκόμενος et βουόμενος conf. V. 76.
 βότρως de coma. V. 84.
 βουθοίνης Hércules. I. 83.
 βοῦς. βόα pro βοῦν. XI. 12. βοσίν pro βοῦσιν. VIII. 11.
 βρόξαι, καταβρόξαι. X. 39.

- βοροτολογός. Mars et Amor. V. 15.
 15.
 βρύνειν. XI. 20.
 Γαλήνη γελοῦσα. XI. 58.
 γαμῖν εἰς τινὰ τόπον. IX. 42.
 γαστρὶ δουλεύειν καὶ τοῖς ὑπὸ τὴν
 γαστέρα. XI. 54.
 γεγωνός. VIII. 145.
 γελᾶν et πελᾶν conf. IV. 104.
 γέλος transl. VII. 19.
 γένεσις, μόριον γυναικείου. X. 21.
 γένειν. VII. 16.
 γίνεσθαι. cum motus significatio-
 ne, V. 7. ἐγενήθη. VI. 88.
 γλαφυρός. cavus. VIII. 25.
 γνέμπτειν τὰ δάκτυλα. de compu-
 tantibus. VI. 10.
 Γοργώ et Γόργη. nomen canis.
 X. 20.
 γραμματολογικῶς. VI. 78.
 Γύγης priorem producit. IV. 36.
 γυῖα forma poetica pro γυῖα. X. 4.
 γυιός. claudus. XI. 18.
 γυιοῦν. I. 67.
 γωνιοβόμβυκες. grammatici. VI.
 76.
 δαίμων. de Manibus. IX. 8.
 δάκτυλος ὁός. proverbialis locu-
 tio. VII. 12.
 δέ in interrogatione. I. 82.
 δέισθαι, in re magica. VI. 79.
 δέος τεργνόν. IV. 89.
 δέρεσθαι. vocabulum praetextatum.
 VI. 63.
 δέρεσθαι. δεδοικώς ὄρε. V. 13.
 δειμαλῆος. timendus. IV. 21.
 δὴ γάρ. IV. 75.
 διαγράφειν. de animo. VII. 56.
 δῶκτος et δῶκτος. X. 5.
 διάνγη δρμάτα statuaria. VI. 16.
 δινεῖ et δόνει conf. V. 17.
 διπᾶς πόρην. VII. 16.
 διώκειν. appetere. VII. 74.
 δογματίζειν. censere. I. 23.
 38.
 δρᾶκοντες. ornamētum quoddam.
 I. 103.
 δρέπεσθαι. σοφίαν et similia. VIII.
 35.
 δρῦς. ἀπὸ δρυὸς εἶναι καὶ πύργου.
 VI. 52.
 δυσαλθές. noxium. X. 39.
 εἰα synizesin patitur. IV. 42. VIII. 26.
 εἰα. transl. VIII. 83. IX. 64.
 εἶδεν et κατέδινεν θυμόν. VII. 86.
 εἶδανον. IX. 48.
 εἰ in i mutatum in οἰκίσσας, εἰ-
 σάσα, δαρίσας. VIII. 34.
 εἰ cum optativo sequente futuro.
 V. 41. cum conjunctivo. V. 94.
 VI. 4. pro εἰ καὶ. X. 74. εἰ δὲ
 ἀλλὰ. IV. 34. εἰ καὶ - ἀλλὰ.
 I. 2.
 εἶδε cum infinitivo. IX. 17. 19.
 cum aoristo indicativi. IX. 65.
 εἰκαδιστῆς. Epicurei. VII. 33.
 εἰρεσίη et εἰρήνη conf. X. 3.
 εἰς. εἰν ἐν. εἰς ἐν. XI. 15.
 εἰς καλόν. opportune. IX. 35. εἰ-
 ρς. VIII. 123.
 ἐκείνη. VII. 68.
 ἐκπονεῖν βίον. IV. 105.
 ἐκχεῖν πλοῦτον. XI. 54.
 ἐλαφρύνειν. verare. XI. 3.
 ἑλικῶν et αἰών conf. IV. 8.
 ἐλίσσεσθαι. de saltantibus. IV. 25.
 ἐλκειν βίον. VII. 27. ἐλκειν. invi-
 tare. VII. 33.
 ἐμβεβηκέναι. de aedificiis. IX. 27.
 ἐμπαλιν c. genit. IX. 2.
 ἐν abundans. I. 60. IX. 2.
 ἐνός μέθης, λογισμῶν. IX. 66.
 ἐπεσβολή. IV. 23.
 ἐπὶ cum dativo conjunctionem qua-
 lemcunque indicans. IV. 48. ἐπὶ
 ζέλναι. VIII. 29.

- ἐπιφῆσαι τινά τινος. III. 27.
 ἐπίφλοος. X. 104.
 ἐπωμαδὸν αἰεῖν. IX. 12.
 ἐργάτις Κύπριδος. V. 95.
 ἐρίσση. δύσις. VIII. 39.
 Ἐρμαιοῦς λόφος. I. 19.
 ἔξαι. cum genitivo. I. 78.
 ἐξέσσειν, κινεῖν. X. 5.
 ἔρως. ἔρως. X. 1.
 ἑσπερίος. nocturnus. VII. 21.
 ἑσπερος. adjective. V. 74.
 ἑτεροδόπος et ἑτεροδόξης. VII. 76.
 ἐτύμως γράφειν. III. 9.
 εὐάσι et οὐάσι conf. IV. 45.
 εὐνᾶν. transl. IV. 42.
 εὐνομή. pax. X. 18.
 εὐτυχίη. ingenii felicitas. IV. 170.
 ἐφεδγήσσειν. III. 4.
 ἐφέσασθαι γῆν. III. 27.
 ζ. brevis syllaba ante hanc litteram. II. 23.
 ζητεῖν et ζητήματα Grammaticorum. VI. 82.
 ἦ ῥά γε. VI. 3.
 ἦδὺν γελᾶν. irridere. VI. 109.
 ἦέλιος. de tempore. IV. 28. 81.
 ἦκα. V. 79.
 ἦμαι pro κείμαι. III. 36.
 ἦμύειν. VIII. 51. XI. 40.
 ἦπαρ. affectuum sedes. V. 92.
 θαλάμαιο piscium et apum. I. 72. X. 81.
 θαλός in blanditiis. VIII. 91.
 θάνατος. defunctus. VII. 39. θάνατοι, corpora caesorum. X. 52.
 θεός et λίθος conf. I. 42.
 θνήσκω. pro tempore praeterito. VIII. 92.
 θύμον. thymum Atticum. IV. 74.
 ἰδ' αἶς. X. 40. cum ἰδών conf. II. 29. cum εἰδώς. I. 65.
 ἰδεῖν. experiri. X. 37. ἰδεῖν αἶς τι. studiosum esse. XI. 4.
 ἰθεία. de via in Orcum. VII. 41.
 ἱκελος praecedente vocali. X. 58.
 Ἰσθμός, ἦ. III. 42.
 ἰσπ. dualis pro plurali. VIII. 147.
 ἰυγέ. I. 50.
 ἰχθυοληϊστής et ἰχθυοαληϊστής. XI. 63.
 ἰχώρ. serum sanguini admixtum. V. 93.
 Καδμεῖον κῆατος. V. 14.
 καὶ post negationem negat. VI. 10. cum interrogativis. V. 17. καὶ δὲ σέ. II. 2.
 καίγομαστέω et καίγομαστέω. X. 41.
 κακόξενον. epitheton maris. VIII. 61.
 καλή. sacellum. I. 89. tugurium. VII. 33.
 καλός. τὸ καλόν. adverbialiter. VIII. 111.
 καλύβη. in Cybeles acriis. VIII. 78.
 κάμνειν τι. XI. 35.
 κᾶν cum imperativo. V. 65. cum indicativo. VIII. 117.
 καταλόν. de athletis rude donatis. VI. 63.
 κατασπένδειν. transl. IV. 46.
 κατεννάξιν cum genitivo. VIII. 47.
 καχορμίσια. XI. 59.
 κείρειν transl. X. 97.
 κέν duplex. I. 100.
 Κέρβερος. de rabula. VI. 79.
 κερνάς. IV. 36.
 κερτός. transl. V. 36.
 κερφή. ἐν κερφῇ. VIII. 75.
 κηληται. herniosi, de stoliditate suspecti. VI. 86.
 κηπολόγοι. Epicurei. VI. 63.
 Κῆρες. XI. 57.
 κηφήν. transl. IV. 74.
 κηράειν. cum genitivo. III. 66.

- κλάζειν μέλισμα. X. 71.
 κνώδαλον. V. 23.
 κλίνεσθαι, jacere. III. 26. VIII. 75.
 κλισίη, κλίνη. X. 34.
 κλοιός, collo impositus. IV. 86.
 κούρανος ὕμνων, Homerus. IV. 48.
 κοκύναι. X. 107.
 κόμαρος. X. 107.
 κορεῖν, festinare. VIII. 121.
 κόπτεσθαι Ἀδωνιν. V. 44.
 κορύσσεσθαι, de torrente. IX. 59.
 κρέσσον pro μείζον. II. 19.
 κρηνίς. IV. 18.
 κροκοδείλον justitia. VII. 50.
 κυβερνήτης et κυβερνᾶν de tibi-
 cine. XI. 75.
 κύνω et κόμω conf. IV. 19.
 κυλίειν et ἐκκυλίειν, evertere. VIII. 71.
 κύμα. transl. IX. 25. X. 35.
 κωλύεσθαι, cohiberi. IV. 30.
 κόμω et κύνω conf. IV. 19.
 κωφός. transl. IV. 27.
 λ pronuntiando duplicatur. I. 89.
 X. 7. 27.
 λάμπειν, transitive. III. 1.
 λαξ ποδί. X. 9. ἐπιβαίνειν, de
 victoribus. V. 76.
 λαρίδες. VIII. 46.
 λείος. VIII. 47.
 λεπτή φροντίς. IV. 82.
 λευκόλοπον. VIII. 62.
 λευκὸν ὕδωρ. VIII. 110.
 λήγει et λήθει conf. IV. 42.
 λήϊς. III. 31.
 λίθινος in amore. V. 58.
 λίθος et θεός conf. I. 42. λίθοις
 βάλλειν. VIII. 155.
 λιμήν. transl. I. 3.
 λιμηρὸν ἔργον. XI. 32.
 λιμός, amoris remedium. V. 47.
 λισσὰς πέτρα. I. 61.
 λογιός, adjectivum. VIII. 131.
 λούειν de sanguine. III. 20.
 λύγῳ Cares coronabantur. VII. 15.
 λύχνος, numen. V. 3. cum lychno
 colloqui. V. 30.
 λύω, λελύεσθαι, dimitti. X. 21.
 μάγος, de puella. V. 50.
 μαίμάσσειν, μαίμᾶν. X. 41.
 μαίνεσθαι ἐπὶ τινι. X. 60.
 Μαῖρα, canis nomen. X. 15.
 Μακρότης. IV. 64.
 μάστιξ deorum. V. 72.
 μαστοὶ in fistulis. IX. 51.
 μεθύειν, transl. I. 13.
 μελάμπεκλος. IV. 38.
 μελέτη mortis. VII. 24.
 μερὶς κακῆς, ἱκανή. III. 32.
 μεταίχιμος. XI. 19.
 μετρεῖν, aestimare. III. 22.
 μή μοι, elliptice. V. 1.
 μηδέν, τό. VII. 43.
 μῆνιν δεῖδε, haec verba gram-
 maticorum professionem indi-
 cant. VI. 76. 78. Μῆνις, tam-
 quam persona. XI. 16.
 μητρυνά. transl. VIII. 22.
 μονόκηρις, Lycurgus. II. 6.
 μῦθος, res multum celebrata. IX.
 12.
 μυρμήκων ἀτραποί. VI. 55.
 μύρον, in blanditiis. V. 98.
 ναυηγὸς τάφος, μόρος. XI. 55.
 transl. XI. 68.
 νεκροστόλος. XI. 21.
 νεύμαι. VII. 6.
 νέφος, transl. VIII. 95.
 νῆσος et νηός conf. IV. 38.
 νικᾶσθαι cum genitivo. XI. 1.
 νόθος transl. I. 103. X. 89.
 νόμιον μέρος. VIII. 6. νόμον χά-
 ριν. VI. 68.
 νόσος, de poetico furore. VI. 67.
 νυξ in compositis. V. 75.
 ξουθὰ λαλεῖν. X. 67.

- ξύλον. de nave. X. 98.
 ὁ δέ. cum verbī prima et secunda
 persona. I. 19. IX. 29. X. 63.
 ὁ μὲν, ὁ δέ. ad unam rem re-
 lata. X. 7.
 ὄαρος et ἔταρος conf. X. 82.
 ὀδύσασθαι. II. 26.
 Οἰδίπους. VIII. 146.
 οἰσός. trisyllabum. VIII. 17.
 αλοπέδη. VIII. 154.
 ὀλος. priore correpta. V. 80.
 οἴχεσθαι. cum particípio. X. 51.
 ὄχρε' ἔχον. X. 70.
 ὀμφαλοί in librorum voluminibus.
 IV. 94.
 ὀμφαξ. transl. V. 103.
 ὀμως. participium praecedens. VII.
 19.
 ὄνομα ἔχειν; in malam partem.
 VIII. 45.
 ὀξὺ ἰδεῖν. X. 58.
 ὀπτάσθαι. de amantibus. V. 7.
 ὀργάω. ὀργάντες πόθοι. V. 32.
 (rectius fortasse haec verba re-
 tuleris ad viros, quam ad vetu-
 lam; ut poeta alloquatur viros,
 qui non abhorreant, τοὺς μὴ
 φεύγοντας, ab intumescēte eu-
 piditate.)
 ὀργή Ἀίως. mulier. VI. 50.
 ὀρκος Μοιρῶν. Parcarum statuta.
 IX. 35.
 ὄρμος. transl. XI. 6.
 ὄσον καί. VI. 30. ὄσον ὄσον. V. 73.
 ὀστέον. Amor ad ossa penetrat.
 IV. 43.
 ὅταν cum infinitivo. V. 58.
 ὅτι post verba dicendi abundans.
 VI. 89.
 οὐ βλέπειν. de contemtoribus pul-
 critudinis. V. 58.
 οὐδ' ὄναρ. graviter negat. V. 6.
 οὐδ' ὄσαν. V. 22. IX. 38.
 οὐδὲν καὶ μηδέν. VII. 11.
 οὖν inter praepositionem et ver-
 bum. III. 46.
 οὔτος. heus tu! I. 5.
 ὀφρυνόεσσα αἰοιδή, σεμνοτέρα. IV.
 55.
 ὄχημα. quo quis portatur (la-
 monture). IV. 35.
 ὀψὲ μὲν ἀλλά, ὅμως δέ. VIII. 152.
 IX. 19.
 παγίς. transl. XI. 15.
 παιδεύειν cum duplici accusativo.
 X. 28.
 παίζειν. de Fortuna. VI. 3.
 παλίοντος et βέτος. VIII. 8.
 πάλλιν. de quaesitore sortes ver-
 sante. XI. 46.
 πάντως cum genitivo. IX. 51.
 παραμύθιον. transl. X. 71.
 παραφέρεσθαι. de ebriis. VII. 24.
 παστός κροκόεις. XI. 35.
 πάσχω. τί πάθω; quid faciam?
 VI. 99.
 παχύς. παχέα et τραχέα conf.
 V. 55.
 πεδῶν. XI. 59.
 πέτρα aedificiorum. IX. 75.
 πέποι oponuntur navigantibus.
 XI. 26.
 πελάς et γελάς conf. IV. 104.
 πέσθαι. vincere. I. 80.
 περλάμμα. VI. 24.
 περονήτης. IV. 111.
 πέταλα. flores. IV. 44.
 πέτρος, ἡ. VIII. 146.
 πεφυκέναι cum infinitivo. VII. 81.
 πήγνυσθαι. de stapentibus. II. 3.
 πηδάλια plura in una nave. XI.
 67.
 πῆμα κυλινδόμενον. VIII. 18.
 κίλοφορεῖν. VII. 65.
 πῖν pro πίνειν. VI. 78.
 πίπτειν ἐν. II. 15.
 πίσσα tormentis addibita. IV. 26.
 κλέγματα. V. 39.

τοῦτο, ad masculinum relatum.

III. 27.

τρυνᾶν. transl. V. 94. VIII. 12.

τρυνόγιον. in blanditiis. VIII. 78.

τρῶειν. transl. XI. 18.

τρῶνται δάκτυλοι. feneratorum.

VII. 4.

τυλοκόπος. VI. 6.

τύμβος ζῶν Polyphemus. XI. 84.

τύπος pectori ab amore impressus.

V. 17. τύποι ἀνδρός. XI. 27.

τύφασθαι. de igne intestino. V. 34.

ύγρός. X. 56.

ύδροπόται. poetae jejuni. IV. 65.

91. VII. 3.

ύλακτητής Heracitus. IV. 95.

ύπερ ψυχῆς. XI. 81.

ύπεριθεσθαι. superare. V. 48.

ύπό cum dativo, abundans. V. 62.

ύποκλασθῆς. V. 90.

ύποκλέπτειν. XI. 15.

ύποκλίσσθαι, de papillis. V. 86.

ύπουθαρίας. X. 5.

φακός. lens feralibus epulis adhi-
bita. VI. 26.

φαντασία. species quacesita et ad-
scita. V. 55.

φαντῶν et φωτῶν conf. X. 87.

φησὶν, ut est in proverbio. VI. 52.

φθέργεσθαι, λάλειν, de instru-
mentis musicis. I. 75.

φθείρεσθαι, jactari itineribus. VII.
40.

φιλεῖν τοὺς φιλοῦντας, μισεῖν τοὺς
μισοῦντας. boni viri. V. 37.

φλέγμα. pus atque venenum. IV.
23.

φροῖμον. transl. IX. 35.

φρύαγμα. V. 81.

φρύγεσθαι. siti terreri. VIII. 58.

φαλας. de bestiis. XI. 20.

χάλαξα, de conviciis. IV. 52.

χαλκείαι πύλαι. IX. 7.

χάρις κενεά. VIII. 91. ἀχαρίς. I.

83, χάριτες φοβεραί. IV. 66.

χελιδονίς, in vocis laudem. VIII.

77.

χεροὶ λαλοῦντες pantomimi. IV.

89.

χῆν. domus custos. VIII. 104. χέ-

νας. VIII. 21.

χλανίς. ὑπὸ χλανίδι θάλπεισθαι.

V. 20. ὑπὸ χλαμῆ. V. 26.

χνοᾶν. VIII. 124.

χορεύειν. vi transit. X. 55. 90. de

delphinis. X. 18.

χοροιτυπή. XI. 56.

χρόνος. omnium rerum explorator.
VII. 93.

χρύσεος, de moribus. VIII. 77.

χρύσειο ὕπατοι. VII. 26.

χρυσσοκόμος. I. 46.

χρυσος Ζεὺς. V. 2.

χύσις, de tempore. IX. 3. de se-

litis. X. 105.

ψαλῆς, tonsorum. VI. 6.

ψαύειν. conjectando quid assequi.

VIII. 145.

ψεύδεσθαι τι, pro τινος. VIII. 86.

ψάμαθος. arena littoria. VIII. 101.

ψαμάθους ψαφαρούς. X. 55 (in

genere ne quis haereat, de ad-

jectivis mobilibus masculinam

terminationem cum nomine fe-

minino servantibus vid. Schae-

fer. Ind. ad Apoll. Rh. T. II.

p. 673. in πολύς. Boeckh. ad

Pindari Fragm. p. 681. Bor-

nem. ad Xenoph. Conv. p.

96.)

ψαφρός, ψαφρός. V. 55.

55.

- ψυχὴ deorum sedes. IV. 67. ψυχῇ ὡκὺς ἡέλιος. VIII. 113.
 χαρίζεσθαι. VII. 1. ὠμαδόν et ἐπωμαδόν. XI. 21.
 ψυχρά, vi carentia, invalida. I. 53. ὠμογέγων βόστροχος. V. 75.
 VII. 54. ὠρίωνος δύσις. VIII. 40.
 ὠκεανὸς sceleri ablucendo non ὠφελες μηδ' ἐγένοντο. VIII. 38.
 sufficit. VII. 62.

IV. INDEX RERUM.

- Accusativus duplex ad verba *μνείν*, *ἀναμνείδεν*. X. 108.
Ἀνδρογίη et *Ἀνδρώ*, filia Aesculapii. VIII. 33.
Achillis scutum. II. 24.
Acrocorinthus. I. 34. IX. 14.
 Adjectiva in *ας* et *ις* cum nominibus masculini gen. juncta. IV. 45. adjectiva composita mobilia. IV. 11.
Adonidis cultus. V. 44. *Ἄδωνις*, in blanditiis. V. 47.
Adrasteae cultus. I. 98.
Adrastus fugax. III. 2.
 Adverbiorum cumlatio. I. 5.
Aegaea, *Ἀλγανή*? XI. 1.
Aegira, *Ἀλγαιρα*, terrae motu eversa. IX. 17.
Aeschylus patriam reliquit. IV. 56. poesios ejus character. IV. 53.
Ἄλδονα *Ἄρετις*. IX. 16.
Ἀλεξάνης numen. VIII. 98.
άλια, poema Callimachi. IV. 79.
Alcathous, *Megaræ* conditor. IX. 13.
Alcmanis patria. IV. 36.
Alcon *Argonauta*. II. 5.
Alexander *Lysippi*. III. 29. s.
Amores *Nympharum* proles. I. 58.
Amphipolis, *Phyllidis* *ἡγήτορ*. IX. 16.
Anacreontis statua. IV. 47. s.
Androclus, *Codri* fil. IX. 27.
Anser *Isidi* sacer. I. 32.
Aonistus I. medii an vi passiva. XI. 38.
 Appositionis casus discrepans a casu nominis, ad quod pertinet. V. 48.
Aquila *Rhodi* raro visa. X. 53.
Arcadia cum *Elide* juncta. -X. 12.
Archilochus et *Homerus* poetæ præter ceteros præstantes. IV. 91.
Argonautæ latrones. XI. 86.
Ariadna dormiens. II. 14.
Aristomenes *Messeniorum* rex. III. 4.
 Articuli diversi juncti. VIII. 89.
Arundo *aucupis*. I. 65.
Assus, urbs. IX. 44.

- Atheniensium in civitatis jure tribuendo facilitas. VI. 1.
 Boves aratores immolari nefas. X. 1.
 Brevisloquencia in comparationibus. IV. 34. in verbis mutandi et permutandi. XI. 68.
 Bupalus Hipponactis adversarius. IV. 52.
 Bura et Helice, urbes fluctibus mersae. IX. 29.
 Cabiri Boeotii. I. 103.
 Callimachi somnia. IV. 79.
 Calydonius aper. II. 12.
Καραστραίοι παῖδες. VII. 37.
 Canis marinus. X. 18.
 Casus nominis remotiori verbo accommodatus. IV. 20.
 Ceres Chthonia. I. 10.
 cervae cornutae. I. 30.
 Cimonis victoria duplex. III. 21.
 Cleanthes et Zeno principes Stoicorum. VII. 7. 18.
 Clitonymus tyrannicida. XI. 6.
 Clitorius fons. IX. 66.
 Clymene a Sole amata. V. 91.
Κλύμενος, Pluto. IV. 2. X. 69.
 Codri nobilitas. IV. 68.
 conjunctivus cum optativo. IV. 101. post tempus praeteritum. X. 96. 81.
 corvus, Phoebi ales, perpetua siti laborans. X. 41.
 Cratetis et Aristarchi similtas. VI. 76.
 Cratinus vinosus. IV. 65.
Κρόνος sidus infestum. VI. 18. 101.
Κυκλώπων πόλις Mycenae. IX. 10.
 Cynegirus. III. 9. 10.
 Cynici degeneres. VI. 5.
 Dativus pro *εἰς*. I. 104. in appositione. V. 75.
 Delus deserta. IX. 19.
 Democritus cum Heraclito compositus. IV. 96.
 Demosthenis iurandum. III. 26.
Δηώ, apud inferos. IV. 43.
 Deorum nomina pro templis ipsis sacra. VII. 15. Dii hominum flagitia *ἐν σελήῃ* notant. V. 72.
 Diana peplo induta. I. 29. Ephesia. IX. 26. s.
 Dido falsè accusata. II. 31.
Διομήδης. XI. 76.
 Domini ac dei Caesares vocati. X. 54.
Εἰνοδία Diana. I. 31.
 elephantum curribus juncti. X. 13.
 Eleutheria. I. 1.
 Ephesi eversio. IX. 28. templum Dianae Ephesiae. IX. 26. 27.
 Equorum victorum crura taeniis ornata. X. 11.
 erinacei artificium. X. 26.
Ἐγίνοις. ad versus faciendos instigantes. VI. 85.
Ἐγῶς. quis pater ejus? V. 12. suburbanum Amasaeae nomen. IX. 51.
 Euphoriion Chalcidensis. IV. 73.
Ἐλακίτη. Erinnæ poema. IV. 32.
Ἡπιόνη. IV. 114.
 Fictilia Attica. VII. 17.
 Galli, Magnae matris famuli. I. 6.
 Grammatica diva. VI. 75.
 Gratiae, Dianae ministrae. I. 24. cum Baccho junctae. IV. 75.
 Gyges ditissimus. VIII. 10.
 Hadrianus Imperator mysteriis initiatus. XI. 28.
 Hecale Callimachi. IV. 77.
 Hecate deformitate potens. VI. 44.
Ἑλλάς Ἑλλάδος Aethenae. IV. 62.
 Hedera Acharnica. I. 101.
 Heraclitus tenebrosus. IV. 93. cum Democrito compositus. IV. 96. 86. IX. 22.

- Heraei horti. IX. 43. 48. ss.
 Herculem aemulantur Cynici. IV. 112.
 Hesiodi sepulcrum. IV. 17.
 Hexametri heroici inventum. IV. 2.
 Hiatus pausa excusatus. III. 33. IX. 60. in ἐπὶ ἐλπίσι. VII. 54.
 Hipponactis sepulcrum. IV. 50. ss.
 Hipparchia, Cratetis conjux. IV. 111.
 Homerus pro deo habitus. IV. 15. ejus filiae Ilias et Odyssea. IV. 8.
 Homines post mortem in deorum templa recepti. IX. 41.
 Jason recoctus. XI. 86.
 Icarium vinum. VII. 27.
 Icarus. II. 15.
 Icus insula. IV. 13.
 Ilithyiae tela. I. 24.
 Indicativus pro conjunctivo. I. 47. VII. 12. futuri cum conjunctivo. VI. 10.
 Infinitivus post verba eandi. XI. 48. 72.
 Inopus fluviis. I. 24.
 Ιαοδίκη. iusus in hoc nomine. VI. 48.
 Laurus in Caesaris ara nata. X. 106.
 Leonis pellis ab Hercule gestata. I. 79.
 Leucothea navigantibus favens. I. 92.
 Λιβανός. "Εγὼς ἐκ Λιβάνου. I. 58.
 Libyae heroinae. I. 93.
 Lunulae in calceis senatorum origo. IX. 42.
 Lycambis filiae falso accusatae. IV. 24.
 Lycophronis poema labyrintho simile. IV. 76.
 Λυκοργὸς Phoebus. XI. 53.
 Lycurgus rex. II. 6.
 Lyde Antimachi. IV. 68.
 Machon comicus. IV. 74.
 Marathonius taurus. II. 13.
 Mars in acie fortissimum quemque pignerari solet. III. 6.
 Medea. II. 7. 8. 9.
 Medicorum nomina ab ἀνέομαι derivata. VIII. 33.
 Megarenses contempti. V. 9.
 Megistias vates. III. 18.
 Mel infantibus nutriendis adhibendum. X. 62. aërium. X. 64. mel et cera faciei faciendae adhibita. VI. 46.
 Melito tragoediarum scriptor. VI. 70.
 Menander comicus. IV. 70. ss. Iusus in titulis fabularum Menandrearum. V. 88.
 Menippus, satyrarum auctor. IV. 83.
 Μερόπων sedes Cos. IV. 84.
 Mures aurum furantes. X. 24.
 Musarum horti et flores. IV. 33.
 Mysteriorum commendatio. VII. 68.
 Nemesis in amore. V. 86.
 Nemeum apud Locrenses. IV. 18.
 Nereides belluis marinis vectae. X. 55.
 Nessaeum fretum. VIII. 24.
 Neutrum plural. cum verbo pluralis numeri. III. 42.
 Νηὴς simulacrum sine alis. IX. 39.
 Nicopolis ab Augusto condita. IX. 37.
 Nomen deponebant aut celabant sacerdotes Cereris. XI. 28.
 Nominativus in appositione post alium casum. V. 43. expraecedentibus assumendus. X. 52.
 Nymphae greges pascentes. I. 51.

- Optativus post imperativum. I. 85.
 in interrogatione. XI. 64. cum
 conjunctivo junctus. IV. 101.
- Orbis terrarum in duas partes di-
 visus. IV. 11.
- Orco nabere dicuntur puellae. IV.
 33.
- Orpheus ventos moderatur. IV. 1.
 fulmine percussus. IV. 4. ejus
 mysteria Bacchica. IV. 2.
- Othryadis historia. III. 1.
- Ouris*, *Onis*, Nemesis. IX. 41.
- Oḡēai* insulae. VIII. 45.
- Paeoniae tauri. I. 114.
- Pan Atheniensibus opitulatur. I.
 66.
- Pandorae pyxis. VII. 84.
- Pars toti per appositionem additur.
 XI. 64. De hac structura, quam
 grammatici vocant *καθ' ὅλον*
καὶ μέρος, vid. Heyne ad II.
 T. VI. p. 561. Schaefer. ad
Sophocli. T. II. p. 348.
 Schwenk ad Aeschyli Eu-
 men. p. 96.
- Parthenius, Homeri vituperator.
 IV. 86.
- Participia pro nominibus. IV. 97.
 VIII. 62. post verba dicendi. IV.
 28.
- Pegasus nomen equi cursorii. X.
 12.
- Πειθώ* cum *Gratiis* juncta. IV. 13.
 29.
- Πενθεσίλειά*, *Πενθεύς*. nomina
 male ominata. XI. 36.
- Perjuria amantium impunita. V.
 9.
- Persae ignem et fluvios veneran-
 tur. VIII. 137.
- Persona pro re. I. 110.
- Philaenis falso accusata. VIII. 98.
- Phlegandrus, insula contempta.
 IX. 21.
- Platanus vino irrigata. X. 86.
- Plato gravitatem Pythagorae So-
 cratica festivitate temperavit. IV.
 98.
- Pleonasmus in compositis ex *πᾶν*.
 X. 31. (cf. Schwenk. ad Ae-
 sch. VII. c. Theb. p. 199.). ge-
 nitivi ad composita. I. 68.
- Pluralis cum singulari junctus. X.
 107. pronominum possessivorum
 pro singulari. X. 89.
- Podagra luxuriōsis adhaerens. VII.
 63.
- Portus Julius ad Bajas. IX. 33.
- Praepositio diversis casibus juncta.
 I. 7.
- Praesens pro praeterito. III. 47.
 IV. 83.
- Praesens pro futuro post verba
 eundi. IX. 74. X. 43.
- Praxagoras medicus. IV. 114.
- Prolepsis. IV. 52. IX. 66. XI. 18.
- Prometheus artifex. I. 100.
- Pronomen personale inter articu-
 lum et nomen. IV. 106.
- purpureus color in re magica. I.
 50.
- Pylades pantomimus. IV. 88.
- Pythagoreorum continentia. V. 59.
- Regillae, Herodis Attici conjugis,
 consecratio. IX. 42.
- Res pro rumore de re. III. 39. pro
 causa rei. VII. 39. 43. XI. 41.
 42. pro rei absentia. X. 36.
- Rhadamanthus in beatorum insu-
 lis cum Saturno regnum exer-
 cet. IX. 42. cum Alcmena ma-
 trimonio junctus. Ib.
- Rhodus Tiberii favore gloriatur.
 IX. 24.
- Salmonaeus. II. 32.
- Sardes terrae motu eversae. IX.
 29.

- Satyricum drama Sicyone inventum. IV. 75.
- Saxum vocale in arce Megarac. IX. 13. saxum tollere fati explorandi causa. XI. 47.
- Scyllus s. Scyllis, urinator. XI. 3.
- Sirenes in tumulis. VIII. 74.
- Sortium genera. XI. 13.
- Spartani ad Thermopylas caesi. III. 11. ss.
- Statuae textis indutae vestibus. I. 27.
- Strymon tribuli ferax. IX. 31.
- Synesis in genere participii. IV. 79.
- Talorum jactus variis nominibus appellati. VIII. 144.
- Tauri Paeoniae. X. 7.
- Telephanes tibicen. VIII. 28.
- Telephus. II. 28.
- Teletias Spartanus. II. 25.
- Thebae ad tibiae cantum dirutae. IX. 2.
- Themistoclis sepulcrum. III. 22. ss.
- Thermae Agamemnoniae. IX. 70.
- Thessalia equeorum et venenorum ferax. VI. 34.
- Thessalorum *ταυγοναθήματα*. X. 8.
- Thetis varias formas sumsit, ut Peleum effugeret. XI. 80.
- Thraciae ferocia. XI. 43.
- Tibia fidibus juncta. IV. 87.
- Timocreonis voracitas et maledicentia. VIII. 150.
- Tiresias ex puella vir factus. XI. 27.
- Τιτυονόρος* Diana. IX. 27.
- Tmolus *ἀρθεμόεις* et *ἡρεμόεις*. IX. 29.
- Tonsorum apparatus. VI. 6.
- Triopas, Thessalorum rex, Triopii in Caria conditor. IX. 41.
- Triopium Herodis Attici. IX. 41.
- Triptolemi nobilitas. VI. 1.
- Venus Apellis. I. 45. armata. I. 46. 49. Nestori similis. V. 46. Veneres duae. I. 38.
- Via ad inferos duplex. VIII. 4.
- Vocalis ante ζ correpta. V. 12.
- Ζεὺς ἐλευθέριος*. I. 1. puer in Lydia nutritus. IX. 30. *Ζεὺς* de rege. IV. 84. de imperatore. X. 53.
- Zephyrus ales. IX. 42.

C O R R I G E N D A.

P. 25. l. 14. ab ult. scr. IX. nr. 29. pro X. nr. 18.

P. 297. l. 17. ab ultim. Post *στάξουσιν* adde: Propert. II. 26,
1. vidi te — Ionio lassas ducere rore ma-
nus — Nec jam humore graves tollere
posse comas.

P. 330. l. 12. ab ult. scr. *τέφρη* pro *τέφρη*.

P. 332. in var. lectt. l. 1. *πολλῶ γ'.* pro *πολλῶ γ.*

P. 363. l. 7. ab ult. limpidior pro limpidiorem.

P. 420. l. 5. ab ult. *ἄφωνα.* pro *αφώνα.*
